

11. 3. 62

11-3-66
BT

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT
AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS SEPTIMUS.

LIPSIÆ
APUD IOA. AUG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXIII.

NOTAE IN HIPPOLYTUM.

Argum. hoc est etiam in editione Scholiorum Iuntina et Basil. et in Eudociae *Ἰωνία* p. 411. E Flor. A. varias lectiones dedit Valcken. in apographo Hamb. nihil emendatum. E Florr. Cod. 2, nullum habet arg. cod. 15, cum edito conspirat, item 10. praeterquam in paucis verbis.

V. 1. *Θησεὺς μὲν ἦν Αἰδρας υἱὸς καὶ Π.* Iunt. Lasc. qui omittunt etiam δὲ post *βασιλεὺς*. *Θ. μὲν ἦν Αἰδρας Ἰππολύτης καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς, βασιλεὺς δὲ ἦν ὁ Θησεὺς Ἀθηναίων* Havn.

V. 2. *Ἀμαζονίδων* Lasc. Iunt. Par. A. ap. Valck. Tum *Ἀντιόπην* pro *Ἰππολύτην* Iunt. Havn. *Ἀντιόπην*, ἧ, ὡς ἐνιοι, *Ἰππολύτην* edidit Barnes. *Ἰππολύτην* iam Lasc. Ald. quas ne inspexisse quidem videtur Valck. quum id se e Par. et Flor. restituisse dicat.

V. 3. Flor. A. *διαπρέποντα* pro *διαφέροντα*.

V. 4. *ἧ* ante *συνοικοῦσα* omittit Iunt.

V. 5. *Μίρω* Par. καὶ *Πασιφάης* omittunt Iunt. Par. Havn. Ante *τὴν Μίρω* Lasc. inserit *Φαίδραν*, quod omittit post *θυγατέρα*.

V. 7. *εἰς* Iunt. *μετὰ τῶν συγγενῶν* Iunt. *μετὰ τῆς γυναϊκός* Lasc. Ald. et Paris. ut iam edidit Barn. *μετὰ γυναικός* Havn.

V. 8. *συνέβαινε* Lasc. Iunt. Havn. *συνέβη* Ald. Eudoc.

V. 11. Lasc. *σφαροσύνης*.

V. 11. 12. Ald. — *κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε.* Iunt. Havn. nil nisi *κρίνασα, τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἐθήκε.* quod ser-
Tom. VII. Λ

vans Valcken. e Flor. ἐπέθηκε dedit pro ἔθηκε. Ego dedi, quod Lasc. habet, nisi quod pro ἔθηκε ex Ald. ἐπέθηκε retinui.

V. 13. Ald. στέργουσα γὰρ τὴν ν. Iunt. Havn. στέργουσα δὲ τὴν νόσον. Lasc. ἡ δὲ τὴν νόσον στέργουσα, quod ex parte recepi. στέργουσα scripserunt Valck. et Brunck. Post νόσον Ald. addit ἡ Φαίδρα, omissum etiam in Havn.

V. 14. τὸ πάθος addidi e Lasc. ἡ δὲ κατεπηγγεῖλατο Ald. Eud. κατεπηγγεῖλαμένη Iunt. Havn. κατεπαγγεῖλαμένη Lasc. κατεπαγγεῖλαμένη Valck. Brunck.

V. 15. βοηθῆσαι Iunt. Havn. βοηθήσειν Lasc. Ald. — ἥτις κατὰ τὴν προαίρ. Lasc. Iunt. Havn. omisso καὶ ἥτις καὶ παρὰ τὴν προαίρεσιν Ald. αὐτῆς ante προαίρεσιν infersit Barnes. προήνεγκε Lasc. Iunt.

V. 17. αὐτὴν δέ Iunt.

V. 18. καὶ om. Iunt. σπεύδων Par. Florent. Lasc. Iunt. Havn. θάλων Ald. ἀγωνισμένην Lasc.

V. 19. δέλτον Lasc. Ald. Par. Flor. A. βιβλὸν Iunt. Pro his αὐτῇ προσηρτ. δέλτον, δι' ἧς Havn. ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς χάριτην δι' ὅν,

V. 22. ὑπακούσας Havn.

V. 23. ἕκαστα dedit Valck. pro ἕκαστον.

V. 24. τῷ Θεοῦ Havn. — οὐκ ἐμέμψατο Ald. οὐκ ἀπεμέμψατο Iunt. οὐ κατεμέμψατο Lasc. Par. Havn.

V. 25. παρεμυθεῖτο Iunt. παρεμυθήσατο Lasc. Ald.

V. 26. τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκ. Iunt. Par. Flor. Havn. ἐπιχωρίους pro γῆς Ald. τιμὰς ἔφη ἐγκ. sine γῆς vel ἐπιχωρίους Lasc. Valck. coni. γῆ ἐγκ.

V. 27. Ex his priora ἡ σκηνή — κεῖται tantum habet Ald. quae in Havn. post nomina personarum subiecta sunt. Lasc. illa etiam omisit. In iis Codd. et edd. ἐν Θήβαις pro ἐν Τροιζήνι. Brubachiana tamen in marg. habet Τροιζήνι, quod receperunt Canter. Barnes. rell. Iunt. ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ἐπὶ Ἀμείν. omisso verbo ἐδιδάχθη. — Ἀμεινῶνος Par. Legendum: ἐπὶ Ἐπαμεινῶνος. vid. Corsini F. A. T. III. p. 231. Par. Ὀλυμπιάδῃ ἐπὶ πζ'.

V. 1. πολλή — κοῦκ ἀνώνυμος respondentsibi ἐκ παραλήλου, ut in illis οὐχ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, μέγιστον καὶ οὐχ ἤκιστα, de quibus vid. Gramm. gr. §. 463. Vid. quos ibi citavi in nota et Brunck. ad Soph. O. T. 58. Boissonad. confert Liban. T. IV. p. 189. πολὺς δὲ καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ Θεός.

V. 2 sqq. Reliqui interpunctionem a Musgr. inde receptam, secundum quam iungenda, ὅσοι τε, — ναίουσιν, (τούτων) τοὺς μὲν σέβοντας κ. τ. λ. quam interpretando etiam expressit Stiblin. Nunc vero paulo abruptior mihi videtur oratio: *Dea sum Venus a diis et hominibus summo honore habita; et qui in terra habitant, eorum eos, qui me colunt, magni facio* etc. Inepte vero Monk. ὅσοι δὲ legendum suspicatur propter praecedens μὲν, quasi sequatur aliquid, quod illi πολλή μὲν oppositum sit. Itaque rectius in Aldina locus distinctus videtur, οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅσοι τε, quae tamen male post ἡλίου v. 4. punctum habet. Haec enim verba ὅσοι τε — ναίουσιν — ἡλίου ad utrumque membrum pertinent, οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅσοι τε (καὶ παρ' ἐκείνοις ὅσοι) ναίουσι, φῶς ὁρῶντες ἡλίου. Post quae quum sequi deberet: ὦν τοὺς σέβοντας τὰμα πρ. κρ. haec arctius cum praecedentibus copulavit, ὅσοι τε ναίουσι, — τούτων τοὺς μὲν σέβ. Versus 1. 2. cum 3. coniungit etiam Pseudogreg. v. 102. Πολλή μὲν ἐν βροτοῖσι, κοῦκ ἀνώνυμος Ἀγνή κέκληται, τῆςδε γῆς ὅσοι πέδον Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου. Τὰ νῦν δὲ τάλαν' ἢ πάλαι μακαρία. Nec obstat, quod sensus vv. 3. 4. iam declaratur v. ἐν βροτοῖσι, saepe enim breviter et obiter commemoratur, quod deinde pluribus verbis declaratur.

V. 3. Colchidem, Phasidem, pontum Euxinum, et ab altera parte columnas Herculis pro orbis terrarum nobis cogniti et habitati terminis habitas esse bene docuit Wytttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 299. Sic Plato l. c. p. 84. ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέγιστος Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος. Πόντου de ponto Euxino iam accepit Musgrav. frustra obloquente Monkio.

V. 5. De voce προσβέω pro τιμῶ, praeter Monk. ad h. l. vid. Brunck. ad Soph. Tr. 1065. προσβέειν καὶ τιμῶν iungit Plat. Criton. p. 46. B. Symp. p. 188. C. Id. ib. p. 186. B. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ προσβέωμεν τὴν τέχνην.

V. 10. Ἀπτε. confert Monk. Iphig. T. 228. Ἀγαμέμνο-
νος καὶ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Idem laudat Blomfield.
ad Aesch. Prom. 140.

V. 11. ἀγροῦ Περσέως. Vid. Med. 678 sq.

V. 14. ψαίει Flor. 15.

V. 17. ἀν', quod exciderat in Herv. 1. 2. Cant. ex
Ald. restituit Barnes. ἀν' ὕλην Codd. Iam Canterus in
notis: Videtur legendum γλωσάν δ' ἀν' ὕλην.

V. 18. ἐξαίρει Lasc. Ald. rell. ἐξαίρει Valck. Musgr. ut
scriptum in Florr. Vid. ad Phoen. 516.

V. 19. Lasc. ὁμιλία. Monk. e. Porsoni coniectura edi-
dit ὁμιλίαν. Vix ὀπύς. In hoc loco interpretando non
minus haeserunt interpretes, quam in altero Phoen. 293.
προσπίπτειν τινὶ est *applicare se ad aliquem*, ut recte
Musgr. Sensus est: προσπεσὼν αὐτῇ μεζόνως ἢ κατ' ἄν-
θρωπον, pro eo προσπεσὼν μεζόνα ὁμιλίαν, ut in Phoen.
γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτνῶ σε, pro γονυπετῶς προσπιτνῶ.

V. 20. τούτοις μὲν γ' οὖν οὐ φθ. Ald. rell. τούτοις
μὲν οὖν οὐ φθ. Lib. P. Flor. 10. 15. τούτοις μὲν οὖν οὐ
φθονῶ Lasc. Par. E. Flor. 2. τούτοις μὲν νῦν οὐ φθονῶ
Paris. A. B. D. Flor. A. τούτοις μὲν νῦν οὐ φθ. Havn. ut
edidit Valck. Ita carere possumus coniectura V. D. in
Classic. journ. IX. p. 197. τούτοις ἐγὼ μὲν οὐ φθ. qui
etiam v. 22. malit τὰ πολλὰ γὰρ.

V. 23. Instituit orationem, ac si dicere vellet, προ-
κῆψασα οὐ πολλοῦ πόνον δέομαι. sed immutavit constru-
ctionem, quae origo est anacoluthorum, participiorum
pendentium, quae vocant, s. absolutorum. Cf. Elmsl. ad
Soph. Oed. T. 60. et supra ad Phoen. 283. De constru-
ctione πόνον με δεῖ cf. Porson. Adv. p. 259. Ceterum
Flor. A. πολέμου πολλοῦ.

V. 26. Flor. A. Πανδίωνος ἢ πρὸς.

V. 27. Monk. edidit κατέχερο, quod probat Elmsl. ad
Heracl. 634. Mihi hoc in temporum rationem peccare
videtur. Exempla nonnulla vocis mediae pro passiva
usurpatae dedi in Gramm. gr. §. 496. quibus adde, Soph.
Antig. 698. Eur. Hel. 42. Cf. Schaefer. ad Gnom. p. 166.

V. 28. βουλευμασιν Lasc. Flor. 2. τοξέμασι Havn.

V. 29. καὶ ποῖν νιν coniicit V. D. in *Class. journ.* I. c.

cui opponatur v. 34. ἐπεὶ δὲ Θ. In seqq. iungenda πέτρων Παλλάδος i. e. τὴν ἀκρόπολιν et ναὸν κατόψιον γῆς τῆςδε, unde in hanc terram despici potest.

V. 31. ἐγκαθίστατο Ald. rell. Flor. 15. ἐγκαθίστατο Flor. A. 10. ἐγκαθείστατο Lasc. Par. A. E. Cott. Lib. P. Flor. 2. Vict. Havn. ut edidit Valcken. Idem huic voci litem movit, et, quum ἐγκαθείστατο nullo adiecto dativo dici non posse existimaret, corrigendum censebat ναὶ Κύπρ. ἐγκαθείστατο, ἐρῶς, Ἐρῶς ἐκδημον, in templo Veneris dedicavit amans Amorem absentem, i. e. simulacrum Cupidinis, spectantis ad hominem absentem, cuius amore flagrabat. Hoc quidem iam refutarunt Musgrav. et Brunck, monentes, de Veneris templo a Phædra dedicato loqui veteres, ut Diod. Sic. IV, 62. p. 306, 24. Asclepiadem apud Schol. Od. γ, 320. de Cupidinis simulacro altum apud omnes silentium esse. Ut autem Herod. VII, 208. dixit ἀλογίης ἐτεκύρῃσε πολλῆς, pro simplici ἐκύρῃσε, Sophocl. autem Oed. C. 1482. ἐναισίῳ δὲ (δαίμονος) συντίχοιμι pro τόχοιμι (vid. Gramm. gr. §. 428. 2.), quidni Euripides dicere potuerit πέτρων παρ' αὐτὴν Παλλάδος ἐγκαθείστατο ναὸν pro καθείστατο?

V. 32. ἐκδηλὸν pro ἐκδημον Flor. A. Flor. 10. 15. Par. A. Havn.

V. 33. τὸ λοιπὸν (Ald. rell. το λοιπόν) ὀνόμαζεν ἰδρ. Θεάν omnes Codd. cum Lasc. et Ald. quae tamen prorsus intelligi non posse, nec a quoquam intellecta esse dicens Valck. scribendum coniecit τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν i. Θεόν unde ὑμνήσουσιν recepit Brunck. Hoc in meam editionem ex eodem fonte fluxit, unde egregium illud ἧς ἔχουσιν ἀρετῆς Med. 300. ὀνομάζειν τι ἐπὶ τινι frequens est apud Platonem, sed ita ut significet nomen rei indere. Alcib. I. p. 135. C. ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρί. Ibid. p. 108. a. ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὀνομάζεις ἐπ' ὑποτέροις. Cf. de republ. VI. p. 493. C. et Heindorf. ad Parmenid. §. 107. p. 163. Sed h. l. sensus requirit, Hippolyti nomine templum appellavit, (quo sensu Herod. II, 112. dixit: ξείνης Ἀφροδίτης ἐπωνύμιόν ἐστι (τὸ ἱερόν). ὅσα γὰρ ἄλλα Ἀφροδίτης ἱερά ἐστι, οὐδαμῶς ξείνης ἐπικαλεῖται.) non Hippolyto nomen tribuit. Igitur vel Ἰππολύτου legendum vel ἐπὶ Ἰππολύτῳ nihil aliud esse potest, nisi propter Hippol. s. in honorem Hippolyti. Quum vero post ὀνο-

μάζειν, καλεῖν saepe addatur infinitivus εἶναι (vid. Gramm. gr. §. 414. 1. a. Schaef. ad Dion. Hal. p. 141. Jacobs. ad Athen. p. 225.), dixit ὠνόμαζε τὸν ναὸν ἐπὶ Ἰππ. εἶναι et pro εἶναι, verbo ad ναὸν accommodatiore, ἰδρύσθαι. Tum quum non solum dicatur ἰδρύσασθαι ἄγαλμα, βωμὸν, ναὸν θεοῦ, sed etiam ἰδρύσθαι θεόν, pro ναὸν posuit θεόν. Fateor, contortam esse hanc rationem, sed satius est, omnes vias loci explicandi tentare, quam efficiendis verbis difficultatem effugere, quod fecit V. D. in *Quart. rev.* nr. 15. p. 219. versus 32. 33. pro interpolatis habens. Hoc tamen male me habet, quod dicendum fuisse videtur ὠνόμασε, non ὠνόμαζε, et quod τὸ λοιπὸν non fere nisi cum futuro iungitur, quod iam monuit Iortin. ap. Musgr.

V. 34. Pro Θησεύς Flor. A. λοιπὸν e superiore versu. λίπε Ald. rell. λίποι Lasc. Flor. 2. Vict. λείπει Par. A. B. D. Cott. Flor. A. 10. 15. Havn. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck.

V. 35. μῖασμα φεύγων. vid. ad Med. 790. De exsilio annuo propter caedem non voluntariam subeundo vid. *dissert. de iudic. Athen.* in *Misc. phil.* I. p. 155 sq.

V. 37. Havn. ἐνιαύσιον.

V. 38. κάκπεπληγμένη edd. et MSS. Flor. A. κάμπεπληγμένη. Cott. κάμπεπλεγμένη. Quia Pseudogregor. 354. dixit Καὶ νῦν στένουσα πολλὰ καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, et v. 748. Ὅθεν καὶ γὰρ στένουσα καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, Valcken. auctorem eius dramatis hic quoque legisse suspicabatur καὶ πεπληγμένη, quod ei aptius etiam h. l. videtur; haud dubie, quia stimulis animum feriri ac percuti, non consternari dici posse existimabat. καὶ πεπληγμένη probat etiam V. D. in *Quart. rev.* l. c. quod tamen nollem in meam editionem immigrasset. Med. 8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος. Cf. Hel. 1397. fr. Antiop. XXVII. Ut hic ἐκπεπληγμένη κέντροις, sic infra 1293. δηχθεῖσα κέντροις.

V. 40. Flor. A. 10. ξύνουδε δ' οὐδεῖς. Par. A. σύνουδε. Havn. σύνουδε δ' οὐδεῖς ἱκετῶν.

V. 41. δεῖ pro χρή Flor. A. 10. 15. Havn. De forma dicendi vid. Valcken.

V. 42. κἀναφανήσεται Flor. A. 10. καὶ φανήσεται Havn.

V. 43. πολέμιον νεανίαν Par. A. B. D. Flor. 10. Havn.

quod recepit Brunck. Utamque lectionem coniungit Flor. 15. πολέμιον κακίαν περιπότα, unde colligas κακίαν pro glossa adscriptum esse. In Flor. A. hic v. deest.

V. 46. Flor. 2. 10. 15. εἰς τρεῖς.

V. 48. κακόν Ald. rell. Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn. et Schol. καλόν Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Schol. Arist. Ran. 314. Utrumque καλόν κακόν Lasc. καλόν probant Markland. Heath. V. D. in Misc. obs. III, 1. p. 107. Brunck. κακόν tuentur Musgrav. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 171. Monk. ad h. l. Hic quidem, quum κακόν his locis firmari dicat, Aesch. Eum. 637. πατὴρ προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, 737. γυναικὸς οὐ προτιμῆσαι μόρον, Alcest. 773. (778.) τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν, ne sensisse quidem videtur, qua de re ageretur: προτιμῶν κακόν certe quin dici possit, nemo dubitaverit. Verba nihil aliud significare possunt, nisi hoc: Phaedrae sive commodum sive exitum non pluris faciam, quam vindictam meam, itaque illius sive commodi sive exitio impediri me non patiar; quominus inimicos meos ulciscar. Iam vero et exitio Phaedrae impediri poterat Venus, si vindictam suam non expleri posse nisi exitio Phaedrae videbat, hoc vero avertere volebat, et commodum vel bona fama Phaedrae, curans, ne, si privigni amore adducta Phaedra se ipsam interfecisset, bona fama privaretur. Ita; si rem per se spectes, utraque scriptura habet, quo se tuetur; sin nexum respicias, καλόν praestare intelligas: praecesserunt enim illa, ἣ δ' εὐκλείης μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται Φ. quibus εὐκλείαν Phaedrae non obstare eius exitio, neque hoc arcere posse significatur. Atqui καλόν est ipsa illa εὐκλεία. Etiam illa inter se opponuntur, τὸ γὰρ τῆς δ' οὐ προτ. καλόν et v. 50. ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν (ut est in Lasc. vulgo ὥστε μοι), quasi dicat, Phaedrae commodum meo commodum non praeponam. καλόν commodum defendit etiam Barker in Class. journ. n. 15. p. 81. For I will not suffer any consideration about the dignity of her character to stand in the way of a satisfactory revenge upon my enemies.

V. 49. τοῦ μὴ οὐ Ald. rell. tres Florr. Havn. Sed τὸ μὴ οὐ Lasc. Par. A. Lib. P. Vict. et sic semper Attici. Vid. Valck. et Brunck. Dicunt articulum in his positum esse pro ὥστε, quod quomodo fieri possit, non assequor. Egit

de hoc usu articuli Hermann. ad Soph. Aiac. 114. ante illum infinitivum cogitandum esse τούτο dicens, quod tantum abest, ut fortius sit nudo infinitivo, ut mihi quidem orationem languidam et ieiunam reddere videatur, nec video, cur, quum τὸ δοῦν λέγω dictum esse censeat pro τούτο λέγω, τὸ δοῦν, in quibus τούτο accusativus est, non statim τὸ δοῦν pro accusativo habeat, e λέγω pendente. Nimirum hic quoque origo locutionis ab usu, in quem paulatim sermonis consuetudine deflexit, distinguenda est. Origo eadem esse videtur, quae reliquorum infinitivorum cum articulo copulatum, ita ut infinitivus articulo iunctus vel subiecti loco sit, ut apud Plat. Symp. p. 202. περὶ ἐκείνων λέγεται τὸ — ἐπιχειρεῖν, Soph. Ai. 114. ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δοῦν, ubi τὸ δοῦν τέρψις ἐστὶ dictum est pro τὸ δοῦν τέρπει σε, τὸ δοῦν sc. τούτο, pro quo pronomen ad τέρπει relatum. id. Antig. 711. ἀνδρῶν, καὶ τὴν σοφὸς, τὸ μαθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείρειν ἄγαν. Alibi infinitivus ille est pro obiecto, quod vocant, et post verba ponitur accusativum requirentia, ut Aesch. Agam. 1300. πλῆσσομαι τὸ καθάρειν. Soph. Oed. C. 442. τὸ δοῦν οὐκ ἠθέλησαν. Antig. 663. τοῦπιτάσσειν ἐννοεῖ, ut ἐννοεῖν τυραννίδα. ib. 535. ἔξομαι τὸ μὴ εἰδέναι, quia ομνύναι τι dicitur. Philoct. 1241. ἐστίν, ὃς σε κολύσσει τὸ δοῦν, vid. Gramm. gr. §. 413. unde etiam Eurip. Phoen. 1175 sq. Eur. Iph. A. 645. τὸ σφῶν οὐ σθένω. ib. 442. τὸ μὴ δακρῦσαι αἰδοῦμαι (vid. Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 385.) Arist. Ran. 68. πείσειν τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν (cf. Soph. Phil. 1252. πείθομαι τὸ δοῦν. Xen. hist. gr. V, 2, 36. ἐπειδὴ τὸ εἶναι.), quia πείθειν τινά τι dicitur. v. Gramm. gr. §. 413. p. 563. Xenoph. Oecon. 9, 12. τὸ προθυμεισθαι ἐπαιδεύουεν αὐτήν. nam παιδεύειν τινά τι saepius legitur. vid. Schaefer. ad Dion. Hal. p. 412 sq. Soph. Antig. 70. τὸ δὲ βία πολιτῶν δοῦν ἔφην ἀμήχανος, sicut δύνατος, ἀδύνατος τι dicitur Xen. Mem. S. IV, 2, 6. Plat. Prot. §. 64. ἡρόνως τι, χρήσιμός τι, et similia. Plat. Lys. p. 215. ἔξαρνος εἰ τὸ ἐᾶν, i. e. ἔξαρνή, ut ἔξαρνος εἶναι τὰ ἐρωτώμενα apud eund. Charm. p. 117. et οὐκ ἀπαρροῦμαι τὸ μὴ (δοῦσαι) Soph. Antig. 443. Cf. Phil. 118. In his et aliis, quae plura afferri possunt, infinitivus cum articulo accusativi casus est, nec quidquam interesse inter εἶλω δοῦν et εἶλω τὸ δοῦν, indicat locus Sophocliae modo adscriptus, ubi v. 442. legitur φῆς ἡ καταρρεῖ μὴ

δεδοκέναι τῷδε; Quam vero verba hortandi, iubendi saepe accusativum et personae et rei adiaciant, unde Soph. Trach. 1221. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισήπτω, τέκνον, hinc illa fluxerunt Soph. Ai. 1143. πάντας ἐφορήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, Plat. Leg. I. p. 29. τὸ τὰς ἡδονὰς φεύγειν διακλιεῖσθαι. Nonnunquam πρὸς τὸ σημαίνοντο referitur constructio. Soph. Antig. 235. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἐρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλην τοῦ πόρουσιμον, I. e. ἐλπίω γὰρ τὸ μὴ παθεῖν. ib. 265. θεοὺς ὀρκωμοτεῖν τὸ μὴτε δρᾶσαι, μὴτε τῷ ξυναιδέναι — — I. e. ὀμνύναι. nam utrumque dicitur, et ὀμνύναι θεούς et ὀμνύναι τι. Cf. Aristoph. Nub. 1084. Sed ab hac origine sermo imprimis poetarum locutionem paulatim abduxit, et vel τὸ cum infinitivo admisit, ubi nudus infinit. sufficeret, ut Soph. El. 1079. τὸ μὴ βλέπειν ἐτόιμα, Thuc. II, 53. τὸ μὲν προστυλαιπωρεῖν οὐδεὶς πρόθυμος ἦν, vel, quum in illis locis infinitivus fere designaret id, quod verbo adiuncto efficeretur, eiusque consequens esset, factum, ut τὸ cum infinitivo poneretur hac potestate, etiamsi verbum activum nullum praecederet. Tunc poni etiam potest ὡς, Soph. Oed. T. 1416. ἀλλ' ὦν ἐπαίεῖς, ἐς δῖον πάρεσθ' ὅδε Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν. nam τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν efficitur τῇ παρουσίᾳ Creontis. Antig. 1106. μόλις μὲν, καρδίᾳ δ' ἐξίσταμαι τὸ δοῦν, I. e. a proposito desisto et indurcor, ut faciam. Similiter Herodotus VII, 139. ἐνθαῦτα ἀναγκαλὴ ἐξέρχομαι γῶρην ἀποδέξασθαι, ab omnibus aliis rebus excludor et cogor sententiam meam declarare. cf. ib. 96. I, 31. Aesch. Prom. 792. οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγενῆναι, repugnando non efficiam, ut non dicam. ib. 871. μίαν δὲ παῖδων ἡμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι συνέυρον, amor demulcens eam efficiet, ut non occidat. 926. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ κτεῖναι, hoc eum non ita iuvabit, ut non cadat. Sic h. l. cura s. respectus bonae famae, qua nunc fruitur Phaedra, non efficiet, ut vindictam inimicorum omittam.

V. 53. δόμων Ald. rell. τόπων Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. B. Cott. Lib. P. Havn. quod iam coniecit Is. Vossius in notis MSS. reposuerunt Valek. et Musgr. nam scena est ante Pitthei regiam.

V. 55. θεᾶρ Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. pro θεῶν. Ubi deae nomen adiungitur, θεᾶ dicitur, non θεός, quod ad h. l. monuit Monk.

V. 57. *φάος* τε Par. E. Lib. P. Flor. 2. (e Flor. A. nihil enotatum) Lasc. pro *φάος* δέ Ald. rell. Mox pro *βλέπων* Flor. 10. *βλέπει*.

V. 58. *αἰδόντες* Ald. rell. *ἰδόντες* Paris. A. apud Valck. Florr. A. 2. 10. 15. Lasc. *ἰδόντες* Havn. Illud praetulerunt Musgr. Valck. Brunck. Sed vix probabile, librarios, si notiores formam *ἰδόντες* hic legissent, magis poetice *αἰδόντες* substituturos fuisse. *ἰδεῖν* enim in iambis, *αἰδεῖν* in melicis carminibus frequentatur, inquit Hermann. Observ. crit. in Aesch. et Eurip. p. 163. Est diiambus cum dactylo et syllaba. Boisson. ad scholia conferri iubet Bernard. ad Nonn. T. II. p. 140.

V. 59. *Ἄρτεμιν* bis, in fine huius versus et initio sequentis, habet Ald. rell. semel Lasc. Paris. A. apud Valck. Florr. tres, Havn. Prius delevi cum Hermanno l. c. p. 167.

V. 60. Havn. *μελόμεθα*.

V. 61. Ald. rell. praefixum habent Chori nomen, *Θεραπόντων* Par. A. Cf. Valck.

V. 62. *Ζηνός* Ald. rell. *Ζανός* Musgr. et Brunck. e Par. A. et sic tres Florr. Havn. Vict. hic etiam *γενέθλιον*.

V. 63. 64. Ald. rell. *χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, Χαῖρέ μοι Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διός*, tribus versibus. Alterum *χαῖρέ μοι* omittunt Lasc. Par. B. D. E. tres Florr. Havn. Optime Par. A. *χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα Λατοῦς καὶ Διός, Ἄρτεμι*. Quod dedi, partim est ab Hermanno p. 168. nisi quod v. 64. lectionem Aldinam servavi. Ita efficiuntur tres glyconei. V. D. (Blomfield.) in Quart. rev. 15. p. 220. coni. *ὦ κόρα Λατοῦς, καὶ Διός Ἄρτεμι*, ut v. 10.

V. 66. 67. *αἱ* — *valet* Ald. rell. *αἱ* — *valetis* Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. et Par. A. apud Valck. et Brunck. e quo tamen Musgr. *valetis* tantum enotavit, non *αἱ valetis* habent etiam Par. B. Lib. P. *valet* Paris. D. E. *valet* Vict. Brunck. edidit *αἱ* — *vaion*, quod probat etiam Hermann. Sed hoc auctoritate destituitur, *αἱ vaite* ineptum, quum non virgines, quas Diana pulchritudine superat, alloqui conveniat, sed deam ipsam. Praeterea v. 66. pro *μέγαν* Par. A. apud Brunck. *μέγα*, et pro *οὐρανόν* Herm. *Ὀλύμπιον*, idem tamen in elem. doct. metr. p. 568. versum sine suspitione laudans.

V. 67. In *εὐπατέρειαν αὐλάν* haerens Valck. comiciebat *εὐπατέρειά γ' αὐλάν*, coniectura Barnesii et Pauwii digniore. Monk. e Gaisfordi coniectura edidit *valeis εὐπατέρει' ἀν' αὐλάν. εὐπατέρειαν αὐλάν* recte Spanhem. ad Callim. in Dian. 4. explicat *nobilem patris Iovis aulam*, allato alio etiam Euripidis loco ex Ione 1073. *ἀ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἰκῶν*, et Elmsleius ad Eur. Iphig. T. 1082. in Museo crit. 6. p. 303. „Quemadmodum, inquit, hic *παιδοκτόνον πατρός χεῖρα* per abusionem *πατροκτόνον χεῖρα* appellavit poeta, ita in Hipp. 68. *εὐπατέρειαν αὐλάν* dixit pro *εὐδαίμονα πατρός αὐλάν*. Hoc moneo, ut vulgatam eius loci scripturam haud prorsus absurdam esse ostendam.“ Sic Soph. Antig. 1009. *λέτος ἀνδροφθόρον* i. e. *λέτος ἀνδρῶν φθαρέντων*. ubi v. Erfurdt. ed. min. Aesch. Agam. 253. *ἐλπίς εὐάγγελος*, et Eurip. Med. 999. *δόξα εὐάγγελος* est *ἐλπίς, δόξα ἀγαθῆς ἀγγελίας, εὐάγων τιμῇ* Pind. Nem. 10, 71. i. e. *τιμῇ ἀγαθῶν ἀγώνων*.

V. 69. Ad hunc versum, teste Valck., nomen *Ἰππόλ.* in Paris. A. omittitur, ita ut Hippolyti oratio a v. 72. incipiat. Hoc dicere voluisse videtur Musgr. qui, Hippolyti *ῥήσις*, inquit, non (dele *non*) a v. 73. (72. nostr. ed.) inchoatur in MSS. A. B. D. se tamen vulgatam retinere, cum qua faciant MS. B. et Lib. P. Itaque Valck. Brunck. Monk. v. 69 sqq. famulis assignant. Hos versus spurios iudicat Herm. l. c. p. 166 sq. nec iniuria. V. 71. Havn. *θεῶν* pro *παρθένων* et omittit *Ἄρτεμι*.

V. 72. Ad sqq. praeter loca a Valcken. allata conferendus Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 328.

V. 74. Flor. A. *βροτά. φέρβεις* praeterea affert ex eo cod. Valck.

V. 75. οὐτ' ἤλθε ed. Monk. memor praecepti Elmsleiani ad Med. 4. 1351.

V. 76. *ῥρινόν* Ald. rell. Flor. 2. *ἐαρινόν* Flor. A. 10. 15. Paris. A. Havn. Valck. coni. *ἐαρινή*, quemadmodum Scholiastes legisse videtur, et sic edidit Brunck. *ῥρινός* Iortin. (Eccles. history Vol. II. p. 131.), quod probabat Porson. et Blomfield. in *Quart. rev.* l. c. hic laudans Oppian. Halieut. 3, 244. Nam etsi *λειμών ῥρινός* dici possit (Suppl. 448. *λειμῶνος ῥρινοῦ στάχυν*), tamen, quum *λειμών* duo epitheta habeat, *ἀκήρατον* et *ῥρινόν*, nullum autem *μέλισσιν*, non iniuria *ῥρινός* ad *μέλισσιν* referendum censebant.

V. 77. Quam viri docti non intelligerent, quomodo Pudor pratum fluviali rore irrigare dici possit, locum emendandum censuerunt. Et Valcken. quidem recepit beniecturam Toupii Em. in Suid. T. II. p. 19. (T. I. p. 249. edit. Oxon. 1790.) "Εως δὲ ποτ. cui iam praeluserant Is. Vossius ad Catull. p. 116. et Markland. quorum ille *Μαίς* aeolica forma, hic *Ἥως* scribendum censebat. Contra recte monuerunt Musgr. et Brunck. nihil Aurorae cum rore fluviali esse. Musgr. coni. *Ναίς*, quod recte frigidum vocat Brunck. qui vulgatam omni opera defendit. Tandem V. D. in Classic. journ. n. 12. p. 394. coni. *Τυῖρος δὲ ποτ.* Athenaeum III. c. 95. ed. Schweigh. (p. 122. F.) advocans, ubi commemoratur *Τυῖρος ποταμὸς περὶ Τροιζήνα*. De hoc loco antequam ipse sententiam dico, de interpunctione aliquid monebo. Vulgo post *δρόσοις* plene interpungitur; quo facto et sequentia nimis abrupte posita sunt, nec *δρέπεσθαι* v. 80. habet, unde pendat. Recte vero Hermann. l. c. post *δρόσοις* minorem interpunctionem ponendam esse monuit. Dicere voluit poeta, ex illo prato, Dianae sacro, pudicis tantum, *τοῖς σωφροσύναις*; fas esse flores decerpere; igitur Pudicitia ipsa, quae est *Αἰδώς* a. *σωφροσύνη*, praesidet prato, tuetur illud, flores in eo educat, quos pudici decerpant; pro *educare* posuit id, quo flores imprimis aluntur, *ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις*. Eodem modo Hermann. p. 163. „Pudor, inquit, fluviali rore hoc pratum fecundat, ut, qui natura ad castos mores comparati sunt, inde sibi coronas decerpant: turpem enim vitam agentibus nefas.“

V. 78. sqq. Multum in his quoque trepidarunt interpretes. Negari enim non potest, durissimam esse orationem, quae a plurali *όσοις* ad singulare *εἴληγε*, tum rursus ad plurale *τούτοις* transeat. Barnesii quidem commentum *εἴληγον*, in quod incidit etiam Is. Vossius, vix dignum est; quod commemoretur. Valcken. autem e loco Bacch. 296. *ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφροσύναις ἔρεσιν εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ ἀσπύσεται*, eadem in prima editione Hippolyti hoc loco dedisse Euripidem, sed haec in editione secunda: — — *ἀλλὰ γ' ἡ φύσις τὸ σωφρ. εἴληγεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμοῦς*, quam certissimam emendationem scilicet recepit Brunck. Hermann. p. 163. *ἀλλ', ὣν ἡ φύσις τὸ σωφρ. εἴληγεν*. Porson. apud Monk. "Ὅστις διδασκὼν μηδὲν, ut *όστις* ad plurale *τούτοις* referatur. cuius usus multa exempla adest; quibus Blountfield. in cen-

sua ed. Monk. (Quart. rev. p. 220.) addit Aesch. Ag. 678. Eumen. 338. Soph. Ant. 1165. Hippocr. aphor. III, 6. Cf. Gramm. gr. §. 475. ad Medeam 223. Potest quidem hic locus ita defendi, ut, praeterquam quod singulari pluralis demonstrativi pronominis respondeat, etiam pronomen relativum nominativo casu repetendum dicas, ὅσοις διδ- μηδέν ἐστι, ἀλλ' ὅς — εἰληγεν, sicut Eurip. Suppl. 862. ὁ βίος μὲν ἦν πολὺς, ἥκιστα δ' ὄλβη γαῦρος ἦν, pro ὅς δὲ ἦν. δ. γ. ἦν, quomodo nec Graeci nec Latini unquam loquuntur (vid. Duker. ad Thuc. VIII, 73. Wesseling. ad Diod. S. T. II. p. 277. Heindorf. ad Plat. Phaeton. §. 25.). Sed tamen durissimus est ille, a plurali ad singularem, ab hoc ad pluralem transitus, ut paulum absit, quin Porsoni emendationem veram habeam, imprimis quum ἄς τις facile in ὅσοις, una tantum littera mutata, depravari potuerit, etiam ut sequenti τοῖς melius responderet. Ceterum, quod Valck. dicit, Euripidem in his respicere quaestionem, isthac aetate iam agitatum in scholis sophistarum, περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτόν, minus probabile videbitur ei, qui jam Pindarum meminerit eos, qui omnia disciplinae debeant, iis, qui vi a natura insita recte agant, saepissime opponentem, v. c. Ol. 2, 154. sqq. 9, 152. Nem. 3, 69.

V. 79. εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ Ald. rell. εἰς τὰ πάνθ' ὁμοῦ Paris. A. B. (Flor. A. 10. qui ὁμοῦ). ὡς τὰ πάνθ' ὁμοῦ Havn. εἰς τὰ πάνθ' ὁμοῦ Par. D. εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ ὁμοῦ Flor. 15.

V. 80. Par. B. δρᾶσθαι. marg. γρ. ἐπισθαι. οὐ ante θέμις, omittit Flor. 15.

V. 81. χουσιὰ κόμη legi malit Valck. ut χειρὶ, στέγη δέχεσθαι dicitur, fassus tamen perparum referre, utro modo legatur. Vulgatam tueri videtur Eurip. El. 887. δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναθήματα, ubi quod scribendum censuit Blomfield. ad Aesch. Theb. 740. ἀνθήματα, idem hic legendum censet in Censura ed. Monk. ἀνθήμα. Burges. autem in *Classic. journ.* 9. p. 200. totum versum sic refingit: ἀνθήμα δέξαι βοστρύχων κόμης τε σῆς.

V. 83. γέρας βροτῶν Ald. rell. Flor. 15, 2. Pariss. βροτῶν γέρας Flor. A. 10. Havn. auctor X. II. 2585. quod vulgato non deterius vocat Valck. concinnius Brunck. et Monk.

V. 84. Flor. A. σοὶ δὲ ἔ. Hamb. σοὶ δὲ καὶ ἔ. sec. Valck.

σ' e coniectura Valck. inseruit Brunck. et sic Flor. 10. Vulgatam defendit Monk. allato loco Eurip. Hec. 1172. πρὸς τόνδε δ' εἶμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι.

V. 85. αὐδῆς Ald. rell. (Flor. 15. αὐδῆν Lasc. Par. A. D. E. Lib. P. Flor. 10. 2. Vict. Havn. Pro ὁρῶν Flor. 15. Havn. ὁρῶ.

V. 86. ἠὺξάμην Flor. A. Havn. X. II. 2593.

V. 88. Vix digna est quae commemoretur Burgesii coniectura *Class. journ.* 9. p. 200. οὐ γὰρ ἂν σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν, nam ἡ γὰρ esse interrogantis. In Barnesiana est φανοίμεθ' vitio typographico.

V. 91. Ald. οὐκ οἶδα. τοῦ, δὲ καὶ i. e. τίτος. Sic infra 906. 1161. τῇ, τρόπῳ. Valcken. sine distinctione οὐκ οἶδα τοῦ δὲ καὶ μ' ἄ. π. quorum hunc esse dicit situm nativum: οὐκ οἶδα δὲ καὶ περὶ τίτος (νόμου) μ' ἀνιστορεῖς. Vulgatam lectionem vitii manifestam dicens Brunck. ita edidit: οὐκ οἶδα τοῦ μ' ἀνιστορεῖς νόμου πέρι, fortasse Valck. distinctione inductus. Vulgatam satis defendit Porson. ad Phoen. 1373.

V. 93. ὁρθῶς τε Havn. Idem mox ^{ὅτε} σεμνῶς.

V. 94. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἔστι τίς χάρις; Havn. ἔσται τις χ.

V. 95. πλείστη τε Flor. A. quod praetulerunt Valck. et Brunck. iniuria. *Et maxima quidem; quid? quod lucrum etiam adest.* τε et γε confusa modo vidimus etiam v. 93. Quod olim coniecerat Monk. καὶ κέρδος τε, probat Censor eius editionis, Burges. in *Class. journ.* l. c.

V. 98. πῶς οὖν σεμνήν σὺ δαίμ. Lasc. Flor. 2. σεμνὸν δαίμον' Flor. A. et Suidas. Paene recepissem, inquit Valck. Photius, unde sua sumpsit Suidas, habet σεμνήν. Boissonadius: „Eldikii σεμνός nequaquam placet. Fateor σεμνήν venerandam paulo negligentius Euripidem scripseris, cum v. 93. 94. σεμνός pro arrogans et superbo posuerit. Haec vocis eiusdem iteratio, sensu non eodem, parit obscuritatem, estque omnino inelegans. Sed quod legitur v. 102. σεμνή γε μέντοι, receptam lectionem σεμνήν firmat. Et σεμνήν praefero alteri lectioni σεμνόν. Potuit Atticus poeta Deam σεμνόν vocare; sed cum voce δαίμονα Euripides fuisset usus, si σεμνόν adposuisset,

de deo, non de dea, loqui visus fuisset: dixit *σεμνή δαίμων*; dicere potuisset *σεμνὸς θεά*."

V. 99. *μή τι σου σφαλῇ* Lasc. *μή τι σου σφάλῃ* Flor. 10. *μή τις σου σφαλῇ* Flor. 15. *σφάλῃ* (sine ε subscr. in ap. Hamb.) etiam Flor. A. *μή τι σου* (sic) *σφάλῃ* Havn. Ita *σφάλῃ* e *σφαλῇ* prave scripto ortum videtur. Hippolytus, de Furiis famulum loqui suspicans, interpellat eum, ne incautus nomen ipsum pronunciet, ut post Musgravium monuit Blomfield. in *Quart. rev.*

V. 100. *πύλῃσιν* Lasc.

V. 101. *ἄπωθεν* citat Plut. T. II. p. 777, 8. vid. Porson. ad Med. 139. Contra *πρόσωθεν* Themist. XVI. p. 211. B. Plato de rep. VI. p. 499. A. quod, teste Monkio, ipse Porsonus in nota msta monuit.

V. 102. *ἐμ βροτοῖς* Lasc.

V. 103. *ἄλλως* pro *ἄλλος* Flor. A. *μέλοι* citat Eustath. ad Il. β' p. 245, 15. = 185, 43. unde Burges. in *Class. journ.* 9. p. 200. legendum coniecit *ἄλλοις ἐν ἄλλος μέλοι*. Havn. *μέλλει*.

V. 104. *εὐδαμνίους* Par. A. *ὅσον γ' ἔδει* Flor. A. 10. *οἷόν σε δεῖ* Wekefield. in margine edit. Musgrav. sec. Monk.

V. 105. *τυκτιθαύματος* una voce Blomf. in *Quart. rev.* p. 228.

V. 106. *τιμὰς* Valck. intelligit partes, quas administrandas singuli dii sortiti erant, ut *τιμαῖς Ἀφροδίτης* uti esset, *amori indulgere*. Mihi *τιμαῖς θεῶν χρῆσθαι* nihil aliud esse videtur, nisi *τιμᾶν θεούς*. Burges. in *Class. journ.* coniecit: *τίμα νιν*, ὦ παῖ, καὶ τόμῳ χρῆσθαι χορῶν. nam minister non alios intelligentes facit, quomodo Hippol. debitis honoribus deorum uti potuerit; quod vereor, ut satis intelligam.

V. 108. Flor. A. *σίτων ἔλεσθε* (ἔλεθε apogr. Hamb.). *σίτων μέλεσθε* τερπνῶν ἐκ κνν. sine interpunctione Lasc.

V. 109. Havn. *καταπύχειν*. Flor. A. *καταλήψειν*.

V. 111. Huc fortasse spectat gl. Hesych. *πρόςφορα*, τὰ ἐπιτηδείως προσφερόμενα.

V. 114. Flor. 15. *φρονῶντ' οὕτως*, ὡς πρ. δ. λέγω. Amicus Musgravii emend. *φρονοῦντας οὕτως*, ὡς πρ. δ. λ. quod probant Valck. et Blomf. in *Quart. rev.* credo, ut ea

constructio esset, quam illustravi ad Phoen. 714. Sed non opus, modo haec tantum verba, τοὺς τέους γὰρ οὐ μμητέον, dicta παρρηθτικῶς accipias, et φρονοῦντες προσευχόμεσθα iungas. Pro λέγειν exspectabatur φρονεῖν, et sic legendum censebat Reiskius, ut alibi loquitur Eurip. locis a Mon- kio indicatis. Brunck. coni. (τοὺς τέους γὰρ οὐ μμητέον Φρονοῦντας οὕτως, εἰ πρέπει λέγειν τέδες Δούλαιαι) εὐξό- μεσθα. sed in editione hunc versum, ut ineptum et a mala manu insertum, uncis claudi curavit. Suspicio, Euripi- dem, quum φρονεῖν scribere vellet, indicare volentem, non tantum ita sentire debere servos, sed etiam loqui, sicut ipse, quae sentiret, Hippolyto aperte significaverat, pro φρονεῖν posuisse λέγειν. Praeterea Musgr. φρονοῦντας οὐ τῶς, ὡς πρ. quasi τῶς tragicis usitatum esset. Infelicius etiam Burges. in *Class. journ.* φρονοῦντας ὡς, ἅσ' οὐ πρέπει δούλοις λέγειν.

V. 115. προσευχόμεσθα Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. Vict. προσευξόμεσθα Flor. A. (προσαυξόμεσθα Hamb.) Paris. A. προσευξόμεσθα Flor. 10. προσευξόμεσθα receperunt Musgr. Valck. Brunck. quod mihi profectum videretur ab eo, qui futurū hic proprie locum esse crederet. ἀγά- μασιν pro ἀγάμασι Lasc. Flor. 2. 10.

V. 116. Auctor X. II. 1042. δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν, et Valck. hic etiam scribi malebat χοή δὲ συγγνώμην σ' ἔχειν.

V. 117. εἰ τίς γ' ὑφ' ἧ. Lasc. Ald. rell. εἰ τις δ' ὑφ' ἧ. Flor. 2. εἰ τις ὑφ' ἧ. Havn. ἧ τις ὑφ' ἧ. Par. B. Lib. P. Flor. 15. εἰ τις σ' ὑφ' ἧ. Flor. A. 10. Par. A. quod cum Musgr. et Brunck. recepi. Mox ἔντονον Lasc. Ald. rell. tres. Florr. cum A. Havn. εὐτονον Par. A. B. C. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Sed recte monere videtur Blomfield in *Quart. rev.* p. 220. εὐτονος esse *robustum, validum*, (vid. Foës. oecon. Hippocr. v. εὐτονος) ἔντονος, *violentum*, ut Soph. ap. Plutarch. p. 145. οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι (quem locum equidem reperire non potui) Plat. Theaet. 23. p. 150. ed. Fiseh. οἱ ἐντονοι καὶ δριμύεις. De εὐτονος vid. etiam Hemsterh. ad Polluc. IX, 107.

V. 118. τούτου Ald. rell. Flor. A. 10. Par. A. Havn. τούτων Lasc. Paris. E. G. Flor. 2. 15. Vict. X. II. quod recte praetulit Valck.

V. 119. χοή pro δεῖ Paris. A. Flor. 2. 15. Havn.

V. 120. Iungo cum Musgravio, qui sequitur Eusta-

thium ad II. β' p. 267, 28. (p. 353, 15.) et schol. Ἰκεανοῦ ἵδωρ. II. φ', 196. (Ἰκεανοῦ) ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρενὶται μακρὰ νάουσιν. Hinc etiam Aesch. S. c. Th. 295. Bl. ἵδωρ τὸ Διγαῖον εὐτραφέστατον πωμίταιν, ὅσων ἴησι Ποσειδῶν ὁ γαιόχορος Τηθύος τὸ παῖδες. Ceterum vix risum effugere posse videtur hoc poëtae inventum, quo mulieres chori de morbo reginae ab amica vestes lavante certiores factae esse dicuntur. Quid enim? num ad mare usque progredi oportebat, ut hoc resciscerent?

V. 124. ὄθι Ald. rell. Flor. A. 10. 12. Par. A. Havn. Vict. τόθι Lasc. Par. D. E. Flor. 2. quod recepit Musgr. et probat V. D. (Blomfield) in *Quart. rev.* p. 228.

V. 125. πορφύρεα φάρεα MSS. et edd. Vocum ordinem mutavit Herm. de metr. p. 444. Idem fecit Monk. Eur. Orest. 1418. φάρεα πορφύρεα.

V. 127. Θερμοῦ Flor. A.

V. 128. κατέβαλεν Lasc. Ald. rell. κατέβαλ' Flor. A. Par. A. κατέβαλλεν Flor. 15. Musgr. coniecturam κατέβαλ' ἐνθεν ἅμιν recepit Brunck. Monk. edidit κατέβαλλ' ὅθεν μοι tempus enim imperfectum postulari, credo, ut mulier vestes identidem extendisse, non, quum extendisset, et ab opere cessaret, haec narrasse intelligeretur. Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* l. c. τὰς εὐελθον κατέβαλλ'. Mihi, quo modo verfui laboranti mederer, non succurrit. Fortasse κατέβαλεν est pro dactylo: tum syllaba dasset ante ὅθεν, ac si scriptum esset, εὐελθον κάβαλεν εἰμ' ὅθεν μοι.

V. 129. πρώτα Lasc. Havn. πρώτα Ald. rell. δεσποίνης Brunck. e Par. A. ubi hoc est a pr. m. altera lectione δεσποιναν superscripta, hanc elegantiores iudicans: subaudiri enim περί. Secutus est Monk. Ferrem, si in sqq. additum esset αὐτήν vel νιν.

V. 131. Flor. A. δέμας ἐντροθεν (sic apogr. Hamb. non ἐντροσθεν) ἔχειν κοῖτα. Sic etiam Flor. 10. nisi quod hic ἐντροσθεν. Paris. A. ap. Valck. δέμας ἐντροσθεν ἔχειν οἶκον, omisso κοῖτα. οἶκον omitti in Flor. A. ait Monk. Sed in apogr. Hamb. nihil annotatum, nec Valck. quidquam de eo memoravit.

V. 132. φάρη Par. A. quod receperunt Brunck. et Monk.

V. 135. καὶ ἀμβροσίου στόματος dixisse videtur, quia
Tom. VII. B

δέμας ἄγνόν ἔχειν σίκου idem est ac σίκον κατὰ δέμας, λαιμοῦ μὴ διέναι. de qua locutione vid. Animadv. ad h. Hom. p. 240. Vix enim ferenda Valck. ratio, qui iungit κατίσχειν ἀμβροσίου στόματος δέμας ἄγνόν Δ. ἀκτᾶς.

V. 138. τς om. Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Havn. et deleverunt Brunck. (quem vid. ad Aesch. Pers. 35.) et Monk, prob. *Quart. rev.* p. 228. Certe τς sensui nocet; nam quod Hermann. de emend. gr. Gr. p. 34. dicit, κλύειν pariter cum participio et infinitivo iungi posse, id verum quidem est, sed ita, ut infinitivus ponatur, si quis aliquid non se suis ipsum auribus audivisse, sed aliunde accepisse dicit, participium, ubi aliquis per se rem audit. Sed deletο τς metrum non respondet strophico. Itaque Burges. Praef. Troad. p. XII. et Monk. hic etiam, quia scholiastes haec verba explicet ἐπὶ ἀδήλω συμφορᾷ, legendum coniecerunt κρυπτῷ πάθει. Verborum πένθος et πάθος confusorum non rara sunt exempla. Sed πένθος κρυπτόν optime convenit, id est moeror, quem celare quidem studemus, sed vultu, incessu, aliis prodimus, πάθος κρυπτόν, *occulta calamitas* (hoc enim sensu usurpatur fere πάθος) non item. Mihi legendum videtur κρυπτῷ γε πένθει θ. θ. quippe *quas velit.* τς autem ob sequentes litteras πς, ut addi, sic etiam excidere potuit.

V. 139. ποτὶ Ald. Brub. Vitiose Herv. 1. 2. Cant. ποττί, quod correxit Barn. Is. Vossius ex illo ποττί facere volebat ποττό. V. D. in *Quart. rev.* l. c. coni. ποτε. Nam poetas non dicere κέλσαι πρὸς τι, sed κέλσαι τα. Eodem iure in suspicionem vocare possis, quod infra legitur 737. quum ἀνύειν alias sine praepositione ponatur, et apud Aeschyl. Agam. 677. legitur etiam κέλσαντες Σιμόεντος ἀκτᾶς ἐπ' αὐξιφύλλους. — δύστηνον Flor. 10. Par. A.

V. 140. Brunck. scripsit ἄρά γ' ἐνθεος propter metrum: verum enim esse antispasticum; addit reponi etiam potuisse σύ γ' ἄρ'. σύ γ' ἄρ' Luzac. in Exerc. acad. p. 9. Hermann. elem. doct. m. p. 70. σύ τ' ἄρ' ἐνθ. quia tragici et comici et lyrici in basi pyrrhichio abstinere soleant. Cum sqq. apte Monk. confert Hor. Od. I, 16, 5. et ad Πανός Med. 1162. de Corybantibus vide Ruhnck. ad Tim. p. 163.

V. 141. Flor. A. ἐκ πτανός.

V. 143. Vulgo: ἡ μητρός δρείας φοιταλέου (φοιτολέου Flor. 15.) contra metrum. Quod recepi, est e coniectura Seidleri de vers. dochm. p. 38. not. Sic enim legit Scholiastes, et in Flor. 15. supra ὦ κόυρα annotatum γράφεται φοιτιῦς. Havn. post φοιταλέου addit φοιτῆς. Herm. elem. doct. metr. p. 563. ἡ ματρός φοιτᾶς ὄρειας.

V. 144. Sensus est: *Contabescis propter ea, quas in Dianam venatricem peccasti* (vid. Gramm. gr. §. 403. b.) *quum nulla ei sacra* (pro his sunt ἄθυτοι πέλανοι) *feceris, μὴ ἰσρεύσασα πέλανους*, (vid. Gramm. gr. §. 322.) qui ob hoc ipsum sunt ἄθυτοι. Cf. Seidler. ad El. 442. Brunck. nt metro et linguae caveret scilicet, ἀνιέροις et in antistroph. cum Heathio τόνδ' scripsit. Monkio πέλάνων a verbo τρυχεῖ regi videtur, provocanti ad annotationem Elmsleii ad Aristoph. Acharn. 68. quem monere dicit, τρυχεσθαι eandem constructionem habere, quam ἀπολαύειν, sensu penitus diverso. At, quantum quidem e Monkii verbis iudicare possum, quum ipsius Elmsl. notam inspicere non liceat, hoc ex uno Aristophanis loco Pac. 989. ductum opinor: ibi autem σοῦ τρυχόμεθα est *desiderio tui conficimur*, ita ut notio vocabuli ἐρᾶν, quod genitivum postulat, inesse videatur, quod ab h. l. alienum. Accommodata vero est Dictynnae mentio, quippe Cretensium deae, quo spectat etiam quod sequitur, φοιτῆ γάρ etc. Similiter Aiace furorem explicare conatur chorus apud Soph. Ai. 172.

V. 148. χέρσον θ'. Barnes. in marg. al. χέρσου, (quas est coniecturalis. Vossii in notis MSS.) quod recepit Valck., quia διὰ λίμνας illud requirere videbatur. Havn. χέρσαν. Mihi Monk. recte locum distinxisse videtur χέρσον θ' ὑπερ, πελάγους δίν. v. ἄ. Ut lyrici, sic in melicis etiam Tragici praepositionibus et casibus permutandis orationem variare solent. Eur. Suppl. 364 sqq. ἐκλύει ἄνακτος ὅσια περὶ θεοῦς καὶ μεγάλα Πελασγίη καὶ κατ' Ἄργος. Iphig. A. 1025. Τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος μετὰ τε φιλοχόρου κιθάρας συρίγγων θ' ὑπο καλαμόεσσαν ἔστασαν λαχάν;

V. 149. Ald. rell. δίναισι νοτίας ἄλμας. Lasc. Flor. 2. 15. Havn. δίναισι νοτίαις. Paris. A. B. D. sec. Musgr. Flor. 10. δίναις ἐν νοτίαις ἄ. quod rec. Musgr. sed Par. A. apud Valck. δίναις ἐν νοτίας. Flor. A. δίναις θ' ἴν' ἐννοτίας

(Hamb. *ἐνοσίαι*). ἐν ortum a librario, dativum *δίνοισι* explicaturo, *δίνοισιν* et *δίνας ἐν* in unum confusa in Flor. A. *νοσίαις* etsi e praegresso *δίνοισι* oriri potuit, *ποιητικώτερον* tamen est, quam *νοσίαις ἄλμας*.

V. 150. τόν. Flor. A. τῶν. Havn. τῶν Ἐρεχθιδῶν.

V. 151. Havn. ἀρχὸν τὸν εὐπατρίδην. E Flor. A. Valck. enotavit τὸν εὐπάτριδα, de quo nihil est in Hamb.

V. 152. *πημαίνει* Lasc. Ald. rell. et Codd. E Scholia-
sta, qui ἀπατᾶν, βουκολεῖν explicat, Canterus legendum
coniecit *ποιμαίνει*, quod probat Valck. receperunt Musgr.
et Brunck. et sic Flor. 15. *ποιμένει*, ubi vid. Schol. Pro
ἐξαπατᾶν saepe legitur *βουκολεῖν*. *ποιμαίνειν* hoc sensu in
uno loco Theocr. 11, 80. *Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρωτα*
μουσίσδων, fellebat amorem. Nam apud Pind. Ol. 11, 9.
τὰ μὲν ἀμετέρη γλῶσσα *ποιμαίνειν ἐθέλει*, Isthm. 5, 14.
δύο δέ τοι ξῶας ἄποτον μοῦνα *ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον*
εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, quae loca attulit Valck., *ποιμαίνειν* est
fovere. Itaque quamvis *ποιμαίνει* legisse videatur Schol.,
dubito tamen, an sic ab Euripide scriptum sit. *πημαίνει*
explico, *philtro delinitum tenet*. Sic apud Ovid. Metam.
X, 398. Myrrhae amore sauciae nutrix, *Sive aliquis no-*
cuit, inquit, magico lustrabere ritu.

V. 153. Ald. rell. κρυπτᾷ γε κοῖτα τῶν σῶν λεγέων. Sed
Lasc. Flor. A. 2. 15. Havn. κρυπτᾷ κοῖτᾷ λεγέων σῶν, quod
recte probat Seidler. de vers. dochm. p. 38. Minus recte
autem Musgr. et Monk. *λεγέων σῶν* e κρυπτᾷ pendere pu-
tant, tanquam sit *κρύφα τῶν σῶν λεγέων*. Fingebant igitur
seorsim cubantes Theseum et Phaedram, ut, cum Theseus
in suo lecto cum pellice iaceret, hoc Phaedram in suo
lecto lateret. At lectus coniugalis utriusque coniugis com-
munis est, et ut infra 744. *κοῖται μελαδρων*, Ion. 153.
Παρνασοῦ κοῖται, ib. 891. *ἄντρον κοῖται*, sunt *cubilia in*
domo, in Parnasso, in antro, sic h. l. *κοῖτα λεγέων σῶν*
est *cubatio, concubitus in lecto tuo*. Signum interrogandi
post *λεγέων σῶν* posuit Brunck. ut infra v. 159. quem nol-
lem hic et infra secutus essem.

V. 156. Heath. et Brunck. τόνδ' pro τόν ob metrum,
scilicet quia v. 146. ἀνέροις scripserunt. Versus est ana-
paesticus dimeter, in quo anapaesti primi arsis soluta.
Seidler. tamen ad El. 442. et Hermann. elem. doct. m. p.

565. versum ex eo genere Glyconeorum habent, de quo Seidler. de vers. dochm. p. 348. et τόνδ' probant.

V. 157. βασιλειαν Flor. 10.

V. 159. εὐναία δέδεται ψυχά Ald. rell. εὐναίᾳ legit Schol. (qui alteram etiam lectionem memorat) et sic Par. B. D. ψυχάν legit Schol. etiam ubi alteram lectionem memorat, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἢ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχὴν, ^{ψυχάν} ^{σοι} Paris. D. Flor. 15. ψυχῇ Par. B. Pro δέδεται Par. A. δέδεται; Havn. δέχεται.

V. 160. τῷ δυστρ. Flor. 15. τὰ δυστρ. Havn. δυστρέφει Lasc. Lib. P. δυστροπῶν et mox κακῇ edidit Valck. hoc e Par. e quo nihil enotarunt Musgr. et Brunck. sed sic Havn. Utrumque recte frigidum vocat Mouk. qui eadem epitheta iungi monet a Soph. Trach. 110.

V. 162. δυσπροσύνας pro v. l. commemorat Schol.

V. 164. ἤξε Ald. rell. ἤξεν Lasc. Flor. 2. Vict. ἤξε Flor. 15. ἤξε Havn. ἤξεν Flor. 10. ἤξεν legendum monuit Porson. ad Med. 76. in Add.

V. 166. Ἀρτεμιν αὖτεν Ald. rell. Lasc. αὖτεν Ἀρτεμιν Par. A. Flor. 10. Ἀρτεμιν eiiciendum censebat Valck. et eiecit Brunck. αὐτοὺν Blomfield. in Quart. rev. p. 228. Elmslei. ad Med. 413. fortasse recte se habere ait formam Ionicam tum hic tum Med. 423.

V. 168. Θεοῖσιν Barn. Musgr. σὺν θεοῖς ἐποίησα, ut congruerent tempora. Imo quod de se dicere voluit, in sententiam generalem mutavit.

V. 169. ἥδε τροφός, en nutricem, ut Aesch. S. c. Th. 368. Bl. καὶ μὴν ἀναξ ὃδ' αὐτός, Οἰδίου τόκος, ἔξ ὁρτί-
κολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Soph. Antig. 526. Καὶ μὴν
πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη φιλάδελφά κάτω δάκρυ εἰβομένη.
Vid. Gramm. gr. §. 470. Schaefer. melet. p. 77. not.

V. 171. αὖξεται Ald. rell. αὖξάνεται Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. Vict. ut coniecit Canter.

V. 172. Havn. ἐρᾶται.

V. 177. Flor. A. τί δέ σοι φ. λ. ὃ θ' αἰθήρ. Paris. λαμπρός ὢδ' αἰθήρ. Hoc recepit Brunck. probatum a Valck. et a Blomfield. in Quart. rev. l. c. qui citat Orest. 1080. Med. 823 sq. Ion. 1444. ubi λαμπρός αἰθήρ dicitur. Ad-
dere poterat fragm. Hipp. ap. Stob. CXX. nisi hunc locum

omisisset index Beckianus. Quasi vero λαμπρόν φέγγος non aequè bene dici possit! cui geminum est λαμπρόν φάος, toties ab Euripide usurpatum, ut ex eodem indice Beckiano discere potuisset. Magis etiam miror, Valckenaerio τί δέ σοι placere potuisse prae vulgata.

V. 178. δωμάτων pro δόμων Havn.

V. 179. κοίτης Par. A.

V. 181. σπεύσεις γε πάλιν scribi malebat Valck.

V. 182. σφάλῃ Lasc. Flor. 2. Glossa in Par. A. μεταβάλλῃ.

V. 183. οὐδέν σ' ἄρ. Flor. 15. Havn. οὐδέν ἄρ. Lasc. Flor. 2. non Flor. A. ut ait Monk. — τό δ' ἄπόν est a Valcken. et sic Havn. pro τόδ' ἄπόν.

V. 186. Flor. 10. 15. τὸ μὲν γὰρ ἐστίν (10. ἐστὶ) ἀπλοῦν.

V. 187. χερσί Havn. Porson. emendabat χερσίν, quam certissimam emendationem vocat Monk. χερσίν defendere studui Gramm. gr. §. 392. 3.

V. 189. οὐκ Havn. πόνος pro πόνων Flor. A.

V. 190. ἄλλό τι Ald. Herv. 1. Havn. Sed ἄλλ' ὅ τι iam Lasc. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. Flor. A. 2. 10. 15. Schol. Arist. Ran. 1114. ἄλλ' ὅτι (sic Ald. ἄλλ' ὅτι postea editiones insedit, monente Porsono advers. p. 42 = 36.) τοῦτου φίλτερον ἄ. Si Aldina lectio probetur, quod sequitur ἄλλο videri scribendum ἄλλ' ὅ, sed quod atra nubes tegit, annotat Valck. Hoc cupide arripuit Brunck. quod mihi propius ad recentiorum, quam ad Graecorum, consuetudinem accedere videtur.

V. 191. ἀμπίσχον Lasc. Ald. rell. ἀμπίσχων Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. D. Vid. ad Hec. 1. κρύπτειν Par. A. ap. Valck.

V. 193. τοῦδ' ὅτι Ald. et rell. etiam Valck. Brunck. Flor. 2. Lasc. γρ. ταῦθ' ὅτι. Flor. 10. τοῦθ' ὅτι. — κατὰ γῆν vulgo. κατὰ γᾶν Par. A. Flor. 10. Commode Monk. citat Eurip. ap. Stob. CXXII. p. 608, 50. (p. 499. ed. Grot.) οὕτως ἔρωσ βροτοῖσιν ἔγκειται βίου· Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φως ληπεῖν τόδ' ἡλίον.

V. 194. ἀπειροσύνην Havn.

V. 195. κοῦκ ἀπόδειξιν. Vid. Valck. ad h. l. et ad Phoen. p. 599. Duker. ad Thucyd. I, 137. Koen. ad Greg.

p. 41. Quae Monk. exempla attulit, omnia aliena sunt. — γαῖαν edidit Brunck. e membr. i. e. Par. A. recte hanc constructionem poëtis usitatam dicens. Vid. ad Hec. 144.

V. 197. αἶρετε Paris. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Schol. ut edidit Musgr. ἄρετε Ald. rell. Flor. A. Havn. et pro v. l. Flor. 2.

V. 198. φίλων Flor. A. 10. quod in aliis si legeretur, poterat genuinum videri, inquit Valck. Sed φίλος simpliciter pro ἐμὸς, σὸς etc. non dicunt Tragici.

V. 199. πρὸς πολοι Flor. A. Par. ap. Musgr. Flor. 10. 15. Havn.

V. 200. βαρὺ μου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. βαρὺ μοι edidit iam Canter. sed non monito lectore, ut casu illud factum esse videatur. Sic vero Flor. A. 10. 15. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. et Dionys. Hal. περὶ συνθέσεως ὄν. p. 29, 41.

V. 201. ὦμοις. Sic Lasc. et omn. MSS. Musgr. Flor. 2. 10. 15. Vict. unde sic edidit Musgr. οἶμοι Ald. rell. ὦμοι Havn.

V. 203. σῶμα pro δέμας Flor. A. 10.

V. 204. μεθ' ἡσυχίας Ald. rell. Stob. p. 568, 3. μετὰ θ' ἡσυχίας iam Barnes. edidit Scaligero auctore, ut ait Musgr. et sic Lasc. Pariss. ap. Musgr. Flor. 2. 10. 15. Havn. Stob. MS. A. apud Grot. p. 451. 556.

V. 206. δέ om. Par. A. ap. Valck.

V. 207. αἶ αἶ Flor. A. 10. Par. A. ap. Valck. Havn. Vulgo ᾠ ᾠ.

V. 208. πόμ' vulgo. πῶμ' Markl. Vid. praeclaram annotationem Porsoni apud Monk. ad h. l. et nos ad Hec. 389. — ἀρυσάμην Par. A. Flor. 10. 15. Havn.

V. 210. Flor. A. λειμῶνι δὲ κλ. Par. A. ἀναπανοαίμην.

V. 211. His versibus in Havn. appositum est nomen Θεράπεινα.

V. 212. Havn. οὐ μὴ παρ' ὅ. τάδε λόγον γηρύσση, in quo λόγον e sq. v. irrepsit, ubi omittit codex. In sq. v. post λόγον signum interrogandi posuit Monk. obsecutus Elmsleio, qui in Quart. rev. n. 14. p. 434. οὐ μὴ cum futuro pro Imperativo semper interrogative pronuncians censet, ut οὐ μὴ γηρύσει; idem esset atque οὐ σιωπή-

σεις. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1120. quod monere neglexi ad Med. 1141. ubi V. D. post χάριν v. 1145. interrogationis notam ponit. Monuit de hac Elmsleii observatione nonnulla Hermann. ad Soph. El. 1041. Mihi haec formula orta videtur ex οὐ δέδοικα μὴ εἶπης, *non timeo ne dicas* i. e. *nequaquam dices*. Inde ortam quum dico, non hoc dico, eam ubique hoc modo explicari posse; sed ab origine et prima significatione usus paulatim eam deflexit, ita ut οὐ μὴ fortius negaret quam simplex οὐ. Hinc factum, ut etiam futurum adderetur. Tria loca, quae regulae suae repugnarent, ipse Elmsl. excitavit e Soph. Oed. C. 176. EL 1052. Aristoph. Ran. 508. eaque corrigere tentat. Eodem mihi referenda esse videntur illa: Oed. C. 408. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτε. ib. 848. οὐκ οὖν ποτ' ἐκ τούτων γε μὴ σκηπτροῖν ἐτι Ὀδοιπορήσεις. quae quomodo interrogative efferri possint, non intelligo. Ad ῥήτρουσα λόγον Boissonad. annotavit: „et v. 233. (231.) Hec. v. 332. Longus II. p. 30. ποικίλας φωνὰς ἐξήριπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, ubi cf. Villosionum.“

V. 214. Flor. A. πέμπς. Tum Havn. ὕλην.

V. 215. Θηροφόροι Havn.

V. 216. Ald. rell. στίβουσι, quod correxit Barn.

V. 217. Lasc. βαλειαῖς. ἐγχομπτομ. e Paris. et Flor. A. dedit Valck. et e Marklandi coniectura ἐγχομπτομένα pro ἐγχομπτόμεναι, imprimis ob loca Plutarchi T. II. p. 52. B. 959. B. ubi versu ad eum, qui loquitur, accommodato est ἐγχομπτόμενος. Monk. ἐγχομπτομένη.

V. 218. κυρί Eustath. ad II. ξ', p. 989, 56. = 982, 52. κυρί Flor. 15. θωῖξαι Flor. A.

V. 219. χαίτην ξανθήν Flor. 15. ut edidit Monk. παραχαίταν ξανθήν Par. A. sec. Valck. παρὰ χαίταν ξανθήν Flor. 10. Havn. Totum versum omittit Flor. A.

V. 220. ὄρηκ' Par. A. Havn. Male pro ὄρηαι accipiunt Valck. et Musgr. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. plene erat ὄρηαι. — ἐπίλογον Lasc. ἐπὶ λόγον Havn.

V. 221. ἐν χερσὶ Flor. A. ἐν χερσὶν Fl. 10. ἐν χερσὶ Fl. 15. Havn.

V. 223. Havn. τί σοι κυνηγεσίων μελέτη, omissis post κυνηγεσίων verbis καὶ σοί. μελέτη etiam Paris. A. (μελέτη apud Musgr.) Hinc Valck. memor locutionis τί σοὶ καὶ

ἐμοί, fecit τί κυνηγεσίῳ καὶ σοὶ μελέτῃ; *quid tibi cum meditatione rerum venaticarum est negotii?* quod recepit Brunck. Sed vix credo, Graece ita dici posse, non magis quam τί γὰρ κἄ μοι μάχαισι pro Anacreontico τί γὰρ μάχαισι κἄ μοι; Porson corrigebat τί κυνηγεσίῳ καὶ σοὶ μελέτῃ; *quid est, cur venationum tibi quoque cura sis?* quod recepit Monk. Equidem non video, cur dici non possit, τί καὶ σοὶ μελέτῃ κυνηγεσίῳ μέτεστι seu προσήκει; ut Il. φ', 360. loco a Musgr. adscripto legitur τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; *quid ad te quoque venationis meditatio attinet?* Sic fere Iphig. T. 244. καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινοῖα;

V. 224. νασμάτων pro νασμῶν Havn.

V. 225. πύργων Flor. 15.

V. 226. Valck. Heathio obsecutus, ut ὕς in κλιτύς usitato more posset produci, edidit κλιτύς, ὅθι σοι. Sed recte eum refutavit Brunck. substantiva oxytona in ὕς non necessario produci e locis Soph. Trach. 271. (Antig. 1144. addit Monk.) Eur. Bacch. 388. Androm. 357. docens. Cf. Schaeff. melet. p. 73. Idem ὅθεν rectius esse ostendit quam ὅθι, idem enim esse, atque ἀπ' ἧς s. ὅθεν πῶμ' αὔραι' ἄν, ut locutus erat v. 207 sq. — πῶμα hic etiam Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Correxerit Barnes. et sic tres Florr.

V. 227. Vulgo δέσποινα δίας. Lasc. δέσποιν' ἀδίας. Sed δέσποιν' ἁλίας Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. Cotton. Havn. quod etiam absque Codd. invenerat Reiskins.

V. 229. γένοιμ' ἄν Havn. Versum Aristoph. Vesp. 728. quem ex Hippolyto sumtum esse monet Schol. Valcken. hic in prima fabulae editione lectum fuisse opinatur:

κείνων ἔραμαι,

κεῖθι γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,

Porson post verba καὶ παρὰ πύκας v. 215. inserendum suspicabatur. Mihi Aristophanes versus Alcest. 884 sq. et hunc coniunxisse videtur.

V. 230. θαμαζομένα Ald. rell. θαμαλιζομένα e Lasc. et Par. E. Lib. P. restituit Musgr. et sic Flor. 2. 15. θαυμαζομένα Flor. A. 10. θαμαλιζομένη Monk.

V. 231. παράφρων Ald. rell. unde παράφρον' γ' ἔρρ. coni. Valck. et Musgr. παράφρων recte edidit Brunck.

V. 232. δὴ om. Flor. A. 10. Pro θήρας Flor. 10. θήραις, Havn. θύρας. Photius v. νῦν δὴ: νῦν δὴ μὲν ὄροις βας ἐπὶ θύρας.

V. 233. πόθεν Phot. et Flor. A. πόθι Suidae edit. Ald. v. νῦν δὴ.

V. 234. Flor. 15. ἀκυμάτοις. Pro πάλων Havn. πώλοις.

V. 235. πολλὰς pro πολλῆς e Flor. A. recepit Valck.

V. 236. ὡς τις Ald. rell. ὅστις e Par. A. (qui ὅστις τε) E. Lib. P. Lasc. recepit Musgr. et sic tres Florr. Vict. Havn. τις σε Par. D.

V. 238. δύστηνος et εἰργασάμην Flor. 15. εἰργασάμην etiam 2. 10. Par. A. Havn.

V. 239. γνώμης ἀγαθῆς tres Florr. Havn. Boissonad. citat Bernard. ad Noun. T. I. p. 123.

V. 240. ἄτη Par. A. tres Florr. et Havn.

V. 241. τλήμον Havn.

V. 242. μαῖα pro μαῖα primus, quodd mireris, restituit Brunck. κρύψω κεφαλὴν Flor. 15. πάλιν κρύψον μου κεφαλὴν Havn.

V. 243. μοι om. Flor. A.

V. 244. δάνρνα Flor. A. 10. Havn. fortasse recte, ut μοι e praecedente versu repetitum sit.

V. 246. γνώμην Par. A. Flor. 10. 15. Havn.

V. 249. μή pro δὴ Flor. A.

V. 251. Ald. rell. πολλὰ διδάσκει γὰρ μ' ὁ πολὺς βίος. Quod inde a Musgravio editur, est in Flor. A. Parr. A. B. D. Flor. 2. 10. Havn. et sic iam ex ingenio versum emendavit Bentlei. de Phalar. epist. p. 80. (p. 102. ap. Monk. p. 231. ed. Lips.) Lasc. πολλὰ δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος. Sic etiam Flor. 15. sed βίος.

V. 252. 3. sic laudat Plutarch. T. II. p. 95. E. F. Χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους φιλίαν θνατοὺς ἀντεῖνασθαι. Ald. rell. θνητοὺς. Brunck. θνατοὺς.

V. 254. μυλεῖν Flor. A. ψυχῆς Ald. rell. ψυχᾶς Brunck. et Flor. 15. ψυχὴν Flor. 10.

V. 255. ἅλута Flor. A. Pro στέργηθρα Plut. I. c. θελγηθρα. (Apud Wytt. θέλγηθρα in textu et in nota.)

V. 257. μίαν om. Flor. A.

V. 258. *ψυχὴν* Par. A. Havn.

V. 260. *ἀτρεκέις*. Forte *ἀπρεπεῖς*. *Boisson.* *ἀτρεκέις* *ἐπιτ.* *vera studia*, sunt quae serio, omni animi contentione, in aliquid conferuntur, ideoque accurata, *ἀκριβεῖς*, ut interpretantur Schol. et Hesych. Ceterum Flor. A. *ἀτρεκέις*.

V. 262. *ὕψις* Flor. 15. Havn.

V. 263. *τὸ λαν γ'* Ald. rell. *γ'* omittunt Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. et deleverunt Musgr. et Valck.

In his etiam anapaestis magna inconstantia est Codd. et edd. aliis formas Doricas, aliis Atticas servantibus; videtur tamen ad certam rationem res revocari posse. Atticae enim formae sine ulla varietate leguntur v. 175. 206. 241. 253. e quibus unus versus 241. Phaedrae est, reliqui nutricis. Contra Doricae formae constanter servantur v. 210. 227. 229. 230. qui versus omnes Phaedrae sunt. In reliquis variatur. Ex his colligo, in nutricis oratione Atticas formas veras esse, in Phaedrae Doricas. Accedit, quod, si v. 217. vera est emendatio Valcken. *ἐγχρηπιόμεναι* facilius ex *ἐγχρηπιόμενα* quam ex *ἐγχρηπιομένη* oriri potuit. Causa vero, cur Phaedrae orationi Doricas, nutricis Atticas vel communes formas tribuerit poeta, eadem esse videtur, quam supra ad Hec. 95. indicavi, quod Phaedra animo graviter commoto loquitur. Haec si vera sunt, v. 179. *κοίτης*, 193. *γῆν*, 194. *ἀπειροσύνην*, 235. *πολλῆς*, 253. *θνητούς*, ut v. 175., 254. *ψυχῆς*, 258. *ψυχὴν* legendum est, contra 241. *τλάμων*.

V. 266. Pro *γύναι* Flor. A. 10. *γεραιά*, *γεραιά* duplicato.

V. 267. *δυστήνους*. Havn. *δυστύχους*. Markland. ap. Monk. coni. *τῆςδε*. Similiter Luzac. Exercit. acad. p. 8. *ὀρώμεν τῆςδε δυστήνου τύχας*, quod centenis vicibus vocem *δυστήνος* adhibuerit Euripides vel de personis vel de rebus, nunquam *τύχας* dixerit *δυστήνους*. Quod quamvis verum sit, sicut est, tamen *δυστήνοι τύχαι* rationi non repugnant, quum etiam *ἀθλία τύχη* Hec. 422. vel *ἄθλιος τύχη* Herc. 1365. etiam *δυστυχῆς τύχη* Troad. 473. legatur. Aliam medicinam, si locus medicina indiget, affert Blomf. in *Quart. rev.* p. 228. ita interpungendo: — *βασιλίδος πιστὴ τροφὴ, Φαίδρας ὀρώμεν κ. τ. λ.* Praeterea Monk. divisim scripsit *ὀρῶ μὲν*, quum particula *μὲν* sententiae

pene necessaria videretur. Non opus: vid. Heusde spec. crit. in Plat. p. 75 sq. Heindorf. ad Plat. Theaet. §. 96. p. 421. Cf. Herm. ad Eur. Hec. 23.

V. 268. ἡμῖν ἐστὶν ἥτις Flor. 2.

V. 269. Reiskius em. σοῦ δ' αὖ πνθ. quod, probatum Valck., recepit Brunck. mihi minus commodum videtur, quum αὖ oppositionem vel orationem ad aliud argumentum conversam indicet. Blomfield. in *Quart. rev.* p. 224. coni. σοῦ δ' ἐκπύθοισθαι. nam etiam in Aesch. Prom. 616. pro πᾶν γὰρ ἄν πύθοιο μου in Turn. legi πᾶν γὰρ ἐκπύθοιο μου. (in quo tamen ἄν et ἐκ non confusa sunt, sed quum in Ald. legeretur πᾶν γὰρ πύθοιο μου, alius metrum sarcire voluit inserendo ἐκ, ἐκπύθοιο.) Ad ἄν duplex nunc nemo offendat. — Pro κλύειν Paris. A. apud Valck. et Musgr. λύνειν. καί deest in Flor. 15.

V. 272. ἥξει Flor. A. 10. Par. D. quod pro v. l. memorat etiam Schol. *Eodem recidis*: i. e. non magis scio, quae origo morbi sit, quam quis morbus. Tum σιγῶ Flor. A.

V. 273. Flor. A. καταξάνται. sic.

V. 274. γ' omittunt Flor. A. 10. Paris. A. Itaque omisit Brunck. Est autem quippe quae tertium iam diem cibo abtineat.

V. 275. ἄτην pro ἄτης Flor. A. Victor. V. L. XII, 17. coni. ὑπ' ἄσης, contra metrum, Muretus V. L. X, 12. ἄσης ὑπ'. Vid. Valck. Ipse Valck. malit ἢ θανεῖν πειρωμένη, in hunc sensum: *Utrum abstinet cibo, sive ex ira Deum, seu moerore confecta, tanquam mori desiderans?* monens, quum post πότερον acqui deberet ἢ, aliam causam morbi, quae illi πότερον responderet, quum memorare vellet Troezenia mulier, interpellari a nutrice. Quidni ἢ θανεῖν πειρωμένη pro altera hac causa accipiamus, *Cibone abstinet ex ira Deum, ob mentis aliquod delirium, an ut inedia mortem sibi consciscat?* Hoc est, quod ante pedes est, respuere, ut aliud quaerendo operam ludas.

V. 276. Pro θανεῖν Musgr. coni. ἀδελ'. quod probat Brunck. tanquam ingeniose et probabiliter inventum, quum θανεῖν cum ceteris vix connectatur et sententiae non conveniat. Itane vero? Ignorabantne VV. DD. in responsis aliqua ex iis repeti, quae praecesserant in in-

terrogatione? ut h. l. quum duplicem inediae causam posuisset Troezenia mulier, alteram, mortis cupiditatem, veram esse, *θυσίην* repetens indicat nutrix. Faedet haec commenta referre.

V. 278. Lasc. ἡδὴ πῆμα.

V. 279. ὅδ' Lasc. Ald. rell. etiam Valck. Peius etiam Musgr. Brunck. ὅ δ'.

V. 280. ἔκδ' γὰρ ὢν Flor. 10.

V. 282. *πυθίῳ* pro *πυθέσθαι* Flor. A. Pro *πλάνον* Par. A. Havn. *πλάνην*. Inverso ordine *φρεῶν πλάνον* Flor. A. 10. quod recepit Brunck. Vulgata defenditur etiam loco Eustathii, quem adscripsit Brunck. p. 333. l. antepen. (imo p. 335, 44.) *καὶ πλάνος φρεῶν, ἡ πλάνη*.

V. 283. *εἰς πᾶν* Flor. A. 10. Par. B. D. Havn. quod receperunt Valck. et Brunck. *εἰς πάντ' et εἰς πᾶν ἀφικνεσθαι* promiscue dici, recte monuit Monk. Soph. Oed. T. 265. *κατὰ πάντ' ἀφίξομαι*. Cf. Valck. ad Herod. p. 557. g. Flor. 2. Vict. *εἰς πάντ' α*.

V. 284. Pro *ἀνίσω* Flor. A. 10. *ἀρίσω* (*ἐρίσω* Hamb.) tum οὐδὲν Flor. 10. 15. Lasc.

V. 287. Ald. rell. *ἀλλ' ὃ φίλη παῖ*. quod locum haberet, si praecedentia etiam ad Phaedram dicta essent, ut hac formula ad eam cohortandam progredieretur; nunc quum sermonem a Troezeniis mulieribus ad Phaedram convertat, aptius est *ἄγ' ὃ φ. π.* quod dant Lasc. MSS. omn. Musgr. Flor. A. 2. (hic cum nota in marg. γρ. ἀλλ') 15. Havn. — *παῖ* om. Havn. *πάραιθεν* Flor. 15. Havn.

V. 288 sqq. *λάθωμεν* Flor. A. 10. Seqq. ita leguntur in Flor. A. *καὶ σῆδ' ἡδίην γ. (καὶ σὴ ἡδίην γ. Valck.)* Blomf. in *Quart. rev.* p. 221. sequ. et ad Aesch. S. c. Th. 469. sic legit: *καὶ σύ γ' ἡδίαν γενοῦ Στυγὴν ὄφρ' ὦν λύσσα, καὶ γνώμης ὁδὸν* "Εγώ", ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τοδ' ἐσπόμην, ut σύ γε legatur infra 646. 790. σοὺ γε v. 1038. (quae loca ille affert, quasi demonstraturus, post σύ sequi debere γε). Hic tamen, ubi praecessit *λαθώμεθ' αἴψω*, aptius est *σύ τε — ἐγώ τε*. nam *καὶ* ad haec cum praecedentibus copulanda spectat. Sic Phoen. 1625. *σοὶ τ' εὖ λείπεται — ἐγώ τε καί τιν* —. Ad *γνώμης ὁδὸν* repete *στυγὴν*. In scholiis ad h. l. duo confusa sunt. Leg. *Στυγὴν ὄφρ' ὦν, τὴν στυγὴν τῆς ἀφροσύνης* ** (Deesse quaedam

videantur.) Ἄλλως. τουτέστι τὴν στεγνότητα — — παῦσαι. Ἐγὼ θ' ὅπη. ὅπου οὐ καλῶς — μετέρχομαι. Ἄλλως. εἰ τι, φησί, κ. τ. λ.

V. 289. Flor. A. καὶ γνώμην ὁδόν.

V. 290. E Flor. A. enotatum: ἐγνώθ' — καθή (καλή Valck.) τάδ'. Havn. ἐγὼ δ'. Verto: *et ego, quomodo cumque tunc dicta tua male prosequabar, illis omissis etc.*

V. 291. Havn. μεθείς.

V. 292. νόσῃ Flor. A.

V. 293. συγκαθιστάναι Ald. rell. συγκαθεστάναι Havn. At Lasc. Par. A. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. συγκαθιστάναι, Par. B. D. συγκαθεστάναι. Hinc Musgrav. in Exercitat. conii. συγκαθίστανται ἂν v. acute et probabiliter, inquit Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. XXXVI. ed. Lips. eamque coniecturam Valck. Brunck. Monk. receperunt. Ita exquisitor locutio ab altera expulsa est, quae liberiorum inscitiae debetur. Ipse Musgr. in notis vidit, similem esse constructionem Homericæ Il. τ', 140. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν. Adde quae dedi Gramm. gr. §. 535. d. Verte: *mulieres adsunt vel en mulieres, quae morbum curare possint.* — νόσων Lasc.

V. 295. ἱατρῶ Lib. P. Flor. 2. Vict. sed in Flor. supra ὦ ab eadem manu scriptum οἷς.

V. 296. εἰεν. Brunck. ἔα. illud enim esse concedentis, hoc admirantis. Recte Monk., εἰεν solennis exclamatio est, inquit, ubi missis iis, quae iam dicta sunt, ad alia se convertit oratio. Nubem exemplorum congestit Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* l. c. Orest. 762. Phoen. 1615. Alc. 311. Iphig. A. 1172. Iph. T. 453. Troad. 938. 991. Hel. 761. Ion. 278. 756. Herc. 1185. El. 601. 623. 911. 963. Soph. Oed. C. 1308. El. 513. Theogn. 377. Henioch. ap. Stob. XLIII. p. 168. Timaei lex. p. 94. Vid. Hermann. ad Eurip. Suppl. 795. et praef. p. X. ad Soph. Ai. 101. Sic h. l. sensus est: *sed haec missa faciamus.* Tum Brunck. edidit οὐ σε χρὴ σγ. quod recepit Monk. χρή, οὐ χρή dicunt, qui proposito eo, quod faciendum vel omitendum sit, ad alterum adhortari vel ab eo deterrere volunt; ἐχρῆν, οὐκ ἐχρῆν, qui significant alterum non facere, quod factum oportuit, vel facere, quod omittendum erat. Sic nos Germanice dicimus, *du solltest doch nicht*

schweigen. Vide quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio Am. §. 4. et ad Hec. 262. Similiter infra 344. pro ἄμ' ἐχρην male Brunck. edidit ἄ' με χρεή.

V. 297. Ald. rell. ἦν τι. Flor. A. 10. Par. A. Havn. εἴ τι. In Flor. 2. ἦν in εἰ correctum a manu sec. εἴ τι hic paulo melius videbatur, inquit Valck. quare, nescire me fateor.

V. 298. Fors. leg. Ἡ τοῖσι γ' εὖ λ. *Monk.* Voluit, puto, *vel certe dictis meis concedere*. Sed hoc sensu nunquam dicitur in secundo membro ἦ — γε, sed ἦ — γοῦν. Aliud est ἦτοι — γε, ἦ, de quibus vid. Elmsl. ad Med. 1263.

V. 299. Male in Brub. Herv. 2. Canter. Barn. φθέγγαι, τί; quod ortum e scriptura Ald. φθέγγαι τί. — ἀθροισόν pro ἀθρησόν Havn.

V. 300. λόγους pro πόρους Flor. A. 10.

V. 301. τῷ πρὶν est e Scaligeri coniectura, recepta a Barnesio, quum in edd. et MSS. legeretur τῶν πρὶν. et confirmare illud videntur Schol. verba: Εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεσμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν. Valck. com. τοῖς πρὶν, eo tamen inclinare videtur, ut probet τῶν πρὶν, provocans ad Thom. M. qui Ὅμοιον τῷ δεῖν καὶ ὁμοιον τοῦ δεῖνος· ὡσαύτως καὶ ἴσος τῷ δεῖν καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος. sed graviore auctore opus est ad probandum ἴσος cum genitivo iungi. Error inde ortus videtur, quod ad ἄπεσμεν haec verba referebant, ἄπεσμεν τῶν πρὶν πόρων, aequo intervallo a superioribus laboribus absumus; i. e. non plus antea profecimus. Sed quis unquam ἀπείναι τοῦ πόρου pro laborem frustra insumere posuit?

V. 302. λόγοις ἐθέλγεθ' Ald. rell. Sed ἐτέγγεθ' Flor. A. (ἐτέγγεθ' Hamb.) 10. Paris. omn. Havn. ἐτέγγεθ' Vict. ἐθέλγεθ' Flor. 2. sed supra adscriptum γο. ἐτέγγεθ'. Contra ἐθέλγεθ' pro v. l. memorant Par. A. B. ἐτέγγεθ' receperunt Musgr. Valck. Brunck. ut accommodatius, ubi sermo est de obstinata animi voluntate mollienda et expugnanda, quam θέλγεσθαι, quod de affectu mitigando usurpatur. — Mox Flor. A. ναὶ ε' (sic Hamb. ναὶ ε' Valck.) οὐ πείθ. Flor. 15. νῦν δ' οὐ π.

V. 304. Flor. A. 10. 15. Havn. γίνου. Lasc. γίννη. Blomfield. ad Pers. 176. incertum putans, num imperativum praesentis agnoverint tragici, (cf. Elmsl. ad Soph.

Oed. T. 692.) legendum censet γενοῦ et Cycl. 94. γένεσθε. Ita etiam ap. Soph. Oed. C. 291. legendum decernant μηδαμῶς γενοῦ κακός, et in versu ex Eurip. Syleo ap. Eustathi. Il. α'. p. 107, 28. ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ καὶ γενοῦ θρασυῖ pro γίνου, quem tamen locum ipse Blomf. ad Agam. gloss. 1640. silentio transmisit. ἴσθι προδοῦσα σοῖς παιδῶν non est, ut Valck. interpretatur, *scito filios te tuos prodituram*; sed aoristus eandem vim habet, quam Latino-rum futurum exactum: *si parieris, filios tuos prodideris*. Sic quod legitur Med. 78. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσ-οίσωμεν νέον παλαιῶ, hac forma orationis dici possit, ἴσθι ἀπολομένη, εἰ προσοίσῃς. Plat. Gorg. §. 87. p. 484. A. εἰν δέ γε φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ — — ἐπαναστάς ἀνεγάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δούλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον, Si idonea indole praeditus erit vir — — exstiteris — eluxerit, vel exstitit — eluxit, ut Cicero loquitur Verr. Ill, 62, 145. nisi ita res manifesta erit allata, ut responderi nihil possit, vicimus. vel ibid. c. 92. in. Quapropter ei vos semel in iudicando finem aequitatis et legis transieritis, scitote, vos nullum ceteris in aestimando finem improbitatis et avaritiae reliquisse. Cf. ad Orest. 929. Alia ratio est loci Med. 776. Phoen. 1344. 1561.

V. 305. Θρόνων pro δόμων Par. A.

V. 306. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Flor. 2. ἱππεύαν. Barn. Musgr. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. ἱππᾶν, ut citat Eustathi. ad Il. ζ', p. 656, 23. (521, 31.)

V. 307. Havn. τέκνοις.

V. 308. Pro νῦν Flor. 15. νῦν. Idem sq. v. omittit Ἰππόλυτον.

V. 311. Par. A. τοῦδ' αὐτῆς ἀνδρός. Flor. A. 10. αὐτῆς λ.

V. 315. φορεῖς Par. A. et recepit Brunck. pro φέρεις. Nollem imitatus essem.

V. 318. Flor. 18. ἀπόλλυσιν.

V. 319. Flor. A. 10. εἰς ἁμαρτίαν, omisso σ'.

V. 322. Flor. A. ap. Valck. οὐ γὰρ εἰσι μ' ἁμαρτεῖν. In Hamb. enotatum tantum εἰσι μ'.

V. 323. οὐ δὲ σοῦ (sic) coni. ls. Vossius in notis MSS. ἐν δὲ σοῖς λελείφωμαι verto, tua vero opera s. culpa pro-

positum meum non assequar, conatu meo te flectendi excidam. Sic fere Musgravius: *Si proposito mihi cadere necesse est, id non mea negligentia fiet, sed tua potius obstinatione.* Herod. VIII, 100. οὐδὲν γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι δεδῆλται τῶν πηγμάτων, i. e. *culpa Persarum*, ut interpretatur Valck. citans Thuc. VII, 8. τὴν αὐτοῦ γνώμην, μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλλῃ ἀφανισθεῖσαν. Proprie est, *quantum in Persis, in nuntio situm est.* Similiter Soph. Oed. C. 153. ἀλλ' οὐ μὲν ἐν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάςδ' ἀράς, *quantum per me licebit*, vertit Brunck. *λελεισθαι* vero quum proprie significet in cursu a tergo relinqui, (unde qui serius alio venit, τοῦτου *λελεισθαι* dicitur, ut infra 1234. El. 648. Herc. f. 1145. ubi ὕστερος ἀφίγμαι per ἐπεξηγήσιν quandam additur; hinc Orest. 1034. οὐδὲν σοῦ ξίφος *λελείσμαι*, i. e. *una tecum ferro vitam finiam*) deinde significat etiam quacunque re aliquo inferiorem esse, ut Soph. Ai. 1245. Eurip. Suppl. 905. Troad. 674 et *λελειμμένος* expers alicuius rei s. qui rem non assecutus est, ut Soph. El. 474. Eur. Ion. 682. Hinc Orest. 1078. *λελειπαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, non assecuta es, non intelligis.* Hel. 1246: *λελειμαι τῶν ἐν Ἑλλήσιν νόμων, non novi, ignoro.* Soph. Oed. C. 495. *λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὄρεῖν, non valeo propterea quod et viribus infirmior sum et caecus.* Infra 1103. *λείπομαι* est *spe destitutor.* Valckenaerii interpretationi, *Phaedra tamen iudice vincar aut victam me dabo, sive potius acquiescam in tuo iudicio*, repugnant ea, quae sequuntur; quae enim ita in obtestando pergit, ut ad genua Phaedrae accidat, dicere vix potest, se in Phaedrae iudicio acquiescere.

V. 324. *ἐξηγομένην.* Sic Flor. 15. Havn. quod non dubitavi recipere pro *ἐξαρτημένην.*

V. 325. καὶ σὼν γονάτων, omisso γε, Paris. A. Havn. καὶ τῶνδε γον. Pat. B. D. quod receperunt Valck. Brunck. In vulgata conspirant Flor. A. 2. 10. 15. τῶνδε γον. confirmatur locis, quae adscripsit Monk. Hec. 735. Andr. 874. Sed ys hoc l. aptissimum; vid. ad Orest. 111. quod addere non solent librarii. Excidere autem facile potuit ob sequens γο.

V. 326. πύσσει pro πύσῃ Flor. 15. Rectius interpungi videtur in Cant. Barn. Valck. καὶ, ὡς τάλαινα, σοί, τὰδ' εἰ
Tom. VII. C.

πείσει, κακά· vel σοὶ τὰδ', εἰ πείσει, κακά· σοὶ in Havn. ὀρθοτονεῖται.

V. 328. ὀλεῖ nutrici tribuendum, et Phaedrae orationem a verbis τὸ μέντοι πρᾶγμ' incipiendam censuit Valck. quem sequitur Brunck. Firmari hoc poterat e scholiastae verbis, ἢ οὕτως· ἐὰν μὴ μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ. Sed recte monuit Monk. in huiusmodi dialogis non solere versum inter duas personas dividi. Musgr. coni. ὀλεῖς, quod comparat cum Hor. Epod. 14. *occides saepe rogando*. Aptius exemplum excitare poterat e Soph. El. 831. ubi, quum Chorus verbis ὦ παῖ, τί δακρύεις et μηδὲν μέγ' αὖτις (quod recte interpretatus est Heath.) significasset non nimis lugendum esse Electrae, haec respondet, ἀπολεῖς, quod ipsa deinde disertius explicat verbis, εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἀῖδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβύσει. Sic h. l. Phaedra nutrici enixe oranti, ut sibi causam morbi aperiat, ὀλεῖς, inquit, quo indicat, gravissimum sibi esse quod illa facere se velit. Orest. 155. ὀλεῖς non est *perdes Orestem*, sed *gravissimum mihi feceris*. Ita cepisse videtur unus ex iis, qui scholia ad h. l. conscripserunt: εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι. τὸ δὲ ἀπολέσθαι με τιμὴν μοι φέρει. Haec enim ad lectionem ὀλεῖς, superiora, ἐὰν μὴ μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ, ad ὀλεῖ spectare videntur. Sed ὀλεῖ etiam habet quo se tueatur. Hoc enim ubi Phaedra dicit, continuare videtur, quod v. 326. dixerat: κακ', ὦ τάλαινα, σοὶ τὰδ', εἰ πείσει, κακά· ὀλεῖ. Quid sibi velint illa in scholiis, τοῦ δὲ στερηθῆναι σου μείζον οὐκ ἔστι μοι κακόν. εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι, non intelligo. Ceterum Havn. πρᾶγμα τιμὴν ἐμοί.

V. 329. Paris. A. Flor. 10. ἐμοὶ pro ἐμοῦ, quod pro indicio verae lectionis habens Brunck. scripsit, quod Valck. suggesserat, ἰκνουμένην ἐμέ; Satis leviter. χρηστά non tantum ex ἰκνουμένης, sed etiam e κρύπτεις pendet.

V. 330. Lasc. Ald. rell. ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα. Flor. 15. ἐκ τῶν γὰρ αἰσθλῶν (sic) αἰσχρὰ μηχανώμεθα. Flor. 2. 10. et pro v. 1. Par. B. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα. Utramque lectionem memorat Schol. Ego cum Musgr. Valck. Brunckio lectionem Codd. praetuli. Quae antea dixerat Phaedra τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει, nunc dicere non poterat αἰσχρὰ μηχανώμεθα, sed ἐσθλὰ, ἐκ τῶν αἰσχροῶν, quum turpem amorem effugero.

V. 331. Flor. A. λέγουσά τε τιμιωτέραν φανεῖ. Monkio scribendum videtur: Οὐκουν — φάνει; sic. voluit φανεῖ, ut Porson dedit Orest. 1231. Cf. Soph. Ai. 79.

V. 332. Lasc. Ald. rell. δεξιᾶς τ' ἐμῆς. Flor. A. 15. 10. (in quo τ' omissum) δεξιάν τ' ἐμὴν, quod receperunt Musgr. Valck. Brunck. Vid. Dawes Misc. cr. p. 236. Valck. ad Phoen. 522. Porson. ad Med. 734.

V. 333. μου pro μοι Flor. 15. δῶρον omittit Flor. A.

V. 336. Havn. ὦ μῆτερ, ὅλον τλήμων.

V. 337. ταῦρον Flor. A.

V. 338. σὺ δ' Flor. A. 10.

V. 340. Elmsl. ap. Monk. coni. ὦδ' ἀπόλλυμαι.

V. 341. Havn. πῇ προβ: λ.

V. 342. recte explicant scholia.

V. 343. οὐδέν τοι Lasc.

V. 344. ἃ μ' ἐχρῆν λέγειν Ald. rell. contra metrum. Is. Vossius in notis MSS. ἃν μ' vel ἃμ'. Barn: ὅν μ' ἐχρ. soloece. Recte Musgr. ἃμ' ἐχρ. i. e. ἃ ἐμέ. Brunck. ἃμὲ χρὴ λέγειν. quod nollem recepissem. Vid. ad v. 296. Elmsl. ad Heracl. 959. Qui dicit λέξον, ἃ ἐμέ χρὴ λέγειν, non negat se dicturum esse, quae oporteat, qui ἃ ἐμέ χρῆν λ. negat. Illud, ut hunc versum irrideret, ponere potuit Aristoph. Equ. 16. Ceterum Flor. 15. οὐ μ' ἐχρ.

V. 346. Reisk. coni. ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾶν; quod recepit Brunck. sed λέγουσ' scripto. Breviter loquitur pro τί τοῦτο, τὸ ἐρᾶν, ὃ λέγουσι ποιεῖν ἀνθρώπους; Flor. 15. omittit δὴ, et ἐρᾶν habet pro ἐρᾶν.

V. 347. Pro ἀλγεινόν Flor. 15. ἄλγιστον.

V. 348. ἡμεῖς δ' ἄν malebat Valck. sine idonea causa. Pro εἶμεν Flor. 10. Havn. ἡμεν. Tum Codd. et edd. κεχημέναι. Par. A. recte κεχημένοι. Vid. Gramm. gr. §. 436. 3.

V. 349. Havn. ἀνθρώπου τινός;

V. 350. Flor. 15. ἐστίν pro ἐσθ'.

V. 351. σύ pro σοῦ Havn.

V. 353. γυναικας Flor. A. οὐκ ἔτ' ἀνάσχετα Havn. ἀνασχετά etiam Flor. 2. 10. 15.

V. 355. Havn. σῶμα καπαλλαχθήσομαι.

V. 358. Havn. κακῶς pro κακῶν. Flor. A. οὐκ ἄν' ἦν θεός.

V. 359. ἄλλο τι γίνεται Havn. γίνεται etiam Par. A. Flor. 2. Valek. vertit: *Non igitur tantum Dea est Venus, sed et si quid dea potentius est aliud.* Ego. neque hic, neque in locis a Monkio allatis Hec. 1097. Ph. 1496. Alc. 234. μόνον omissum puto.

V. 360. διώλεσεν pro ἀπώλεσεν Flor. 15.

V. 361. Antistrophe est v. 664 sqq.

V. 362. ἀνήκεστα Flor. 10.

V. 363. Pro θροομένης Flor. A. θροο αὐλὰς. Qui πάθη et θροομένης ob numeros scripsit Monk. nesciit, longam finalem et secundam arsin dochmii in duas breves solvi posse. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 56 sq. 14 sq. πάθεα θροομένης hinc citat Eustath. ad II. δ', p. 494, 27.

V. 364 sq. Ald. rell. πρὶν σὺν φίλῳ καταλῦσαι φρενῶν, contra metrum. Pro φίλῳ Par. A. B. D. Flor. 15. Havn. Lasc. φιλιῶν, non magis metro convenienter. καταλύσαι Par. B. D. καταλύσαι Par. A. E. Lib. P. Flor. 10. Lasc. καταλύσαι Flor. 2. Vict. Tandem φρένα Flor. A. 10. Par. B. (sed supra scripto ὦν) D. πρὶν σὺν φίλῳ edidit Musgr. e coni. quod Valck. dictum accipiebat pro ὁλοῖμαι ἂν ἔγωγε, πρὶν σὺν φίλῳ, utrumque soloecae: nam neque optativus in optando adhibitus, neque πρὶν cum Infin. iunctum ἂν asciscit. καταλύσαι φρένα praefert Seidler. de verss. dochm. p. 84. explicans διαφθεῖραι. Hesychius: καταλύουσι — καταναλίσκουσι. κατήνυσεν, ἀνάλωσεν. Sed, si ita accepit, ut Ratallerus vertit, *O utinam ante inteream, quam domina ista tua moesto perdat funere vitam*, recte monet Monk. καταλύσαι vel καταλύουσι φρένα non esse posse idem quod βίον καταλύσαι, nec ψυχὴν ὁλεῖς v. 440. comparari posse videtur, quum aliud sit φρενῶν, aliud ψυχῇ. Elmsl. ap. Monk. coni. πρὶν σὺν, φίλῳ, καταλύσαι φρενῶν, comparato loco Soph. El. 1451. φίλῳ γὰρ προξένου κατήνυσαν. qui locus non video quomodo cum hoc nostro comparari possit. Est enim apud amicam hospitam deverterunt (vid. Hermann. ad h. l.) indicato tamen altero etiam sensu, quod recte perspexit H. Stephan. in Thes. gr. I. quo ἀνύειν, ἐξανύειν est conficere, interficere. Mihi nostri loci sensus esse videtur: *peream, priusquam sententiam tuam s. propositum exsequar.* Hesych. καταλύσαι et καταλύουσι explicat συντελέσαι. Sed nec hac explicatione mihi ipsi satisfació. De hiato post

φρόνα vid. Seidler. de verss. doehm. p. 88. Mor. Ald. rell. *ἰὼ μοί μοι φεῦ φεῦ*. Alterum *μοί* delent Par. A. Flor. A. 10. Sed Flor. 15. *οἴμοι, οἴμοι*, in quo haec etiam post v. 366. leguntur. Flor. 2. Lasc. *ἰὼ μοί μοι φεῦ*. Havn. *οἴμοι φεῦ*.

V. 367. *τρέφειν* a Tragicis dicuntur hominem, quae eum ubique et continuo comitantur. Vid. Musgr. ad h. l. Hinc Soph. Oed. T. 374. *μῆς τρέφῃ πρὸς τυκτός*.

V. 368. Havn. *ἐξέθανας*. Idem *ἐς* pro *εἰς*.

V. 369. *παναμέριος* dictum videtur, ut apud Soph. Trach. 660. *ὄθεν μόλοι πανάμερος*, i. e. *ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ*, sicut apud Hom. *παννύχιος* non est *per totam noctem*, sed *noctiu*. Vid. Beck. Bibl. philol. P. I. p. 76. Musgr. emendationem *τῆς δ' ὧ παν. ὅδε πόνος μῖναι* recepit Brunck.

V. 370. Vulgo *τελευτήσεται*. Flor. A. *τελευτάσαι τε τε*, unde Valck. fecit *τελευτάσεται*, et sic Flor. 15. *τελευτῶσαι τε τε* Flor. 10. Pro *καινόν* Ald. *κένόν*, correctum iam in Brubach. *δόμοις* deest in Lasc. Flor. 2. Par. E. Pro *ἐν δόμοις* Flor. 15. Havn.

V. 371. Havn. *ἣ φθίνει τύχη*. *τύχη* etiam Flor. 2. *quomodo exitum habitura sit fortuna a Venere immissa*.

V. 376. Flor. A. *ἄν* pro *ἦ*, sed correctum in *ἦ*.

V. 379. *ἄθροιστόν* Havn. *τάδε* Ald. rell. *τόδε* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Vict. unde recepit Musgr.

V. 380. Havn. *ἄ* pro *τά*.

V. 381. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc. *κοῦν ἐκποναῖμεν*, omisso *δ'*, quod deest etiam in Flor. 15. Havn.

V. 382. Flor. A. *προσθέντες*.

V. 384. *μακραί* de Stobaeus Trincav. XXVIII. *Porson*. XXX. Gesn. *μακραί τε λ*.

V. 385. Flor. A. *ἡμῶς οὐ κακῇ*. Havn. *ἡ μὲν οὖν καλῇ*.

V. 387. Havn. *ἥσθην*. Monk. *ἦτην* e Scholz Ven. ad II. α', 104. *ταῦτ' pro ταῦτ'* dedit Valck. e Lasc. et ex imitatione Menandri apud Athen. XIII. p. 571. E. et sic iam Aemil. Portus. Tum *ἔχον γε* Flor. A. *ἔχοντες* Havn. Pro *γράμματα* Markland. suspicabatur *πράγματα*, et sic Par. A. B. et pro v. l. Flor. 15. *γράμματα* tum sensus tueretur, tum Eustath. ad II. θ', p. 723, 15. (613, 24.) et Menandri locus hinc expressus.

V. 388. *τυγχάνω φρονούσ'*. Ita Lasc. Ald. rell. *προγνούσ'* pro φρονούσ' e Par. A. receperunt Musgr. et Brunck. et hoc habere videntur Florr. tres; certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. enotatum. *προγνούσ'* Valckenaerio vel vulgatae vocis interpretamentum videbatur, vel adnotatum ex ed. priori.

V. 389. *διαφθερεῖν ἔμελλον* recte Brunck. vertit *oblitura eram*, τοῦμπάλιν πεσείν φρενῶν Valck. ut *a sana mente discederem* sive *bene cogitalis contraria probarem*. Contra Blomf. ad Aesch. Agam. 905. i. e. οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν φρένας. de qua vi vocis διαφθερεῖν vid. ad Med. 1044.

V. 393. *ἐνέγκαιμι* non est pro *ἐνέγκαιμι* ἄν, sed ubi in interrogatione recta est Coniunct. ibi in interrogatione indirecta s. in oratione obliqua est optativus sine ἄν. Plato Protag. p. 322. C. ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Πότερον, ὥς αἱ τέχναι γενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νεείμω; Sic Soph. Oed. T. 72. Κρόνῳ ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ', ὃ το δρῶν, ἥ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.

V. 393. μέν qm. Havn.

V. 394. Vid. ad Orest. 1155. Phoen. 520.

V. 398. Flor. A. 15. Par. A. τὰ δευτέρων τε.

V. 400. τοῖσιδ'. Sic Brunck. pro τοῖσιν. Sed falsa haec est scriptura pro τοῖσιδ', vel τοισίδ', ut ex τόσον, τοῖον fit τοσσόνδε, τοῖνδε, non τοῖονδε. Vid. Elmsl. ad Med. 1262.

V. 402. Flor. A. 10. βουλευμάτων.

V. 403. κακά pro καλά Havn.

V. 404. Havn. μὴ πολλούς.

V. 405. ἤδειν Lasc. Ald. rell. ἤδη e Flor. A. Par. A. B. receperunt Musgr. et Valck. et sic etiam Flor. 10. 15. Vide quos citavi Gramm. gr. §. 193. 4. — *δυσκλεᾶ* scil. οὔσαν, ut Soph. Oed. C. 806 sq. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον sc. ὄντα.

V. 406. γυνή δέ Par. A. ap. Valck. δέ deest in Flor. A. 10. Havn.

V. 407. νόημα pro μίσημα Flor. A. Brunck. ὥστ' ὄλοιτο, non monito lectore. Sed sic Par. A. ap. Valck. Flor. 10. Vid. ad Hec. 438.

V. 408. Flor. A. αἰσχύνειν λέγειν λέχη.

V. 412. Havn. δόξη et κακοίς γ'. — δοκῇ sc. εἶναι καλὰ
e sq. v. vel duplici sensu accipiendum δοκεῖν, si turpia
placebunt *generosie*, haec *honeste* videbuntur *plebeis*.

V. 413. μισῶν Flor. 15.

V. 416. πρόσωπον Flor. 15.

V. 418. τέραμα Lasc.

V. 419. ἀποκτενεῖ Ald. rell. Flor. 15. Havn. ἀποκτείνω
Flor. A. ἀποκτείνει Lasc. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict.

V. 420. Flor. A. ἐγὼ ἀλῶ. In Hamb. nihil notatum.

V. 421. ἐλευθέρως Ald. rell. ἐλεύθεροι Par. A. D. Lib.
P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc.

V. 424. ἦ. Flor. A. 15. Havn. εἶ.

V. 425. Flor. A. ὅταν ξυλειδῇ.

V. 426. Flor. A. φράσ' (Hamb. φράσ') ἀμιλλ. Stob.
Trincav. et MS. LXXXVIII. μόνον δὲ φασὶ τοῦθ' ἀμ. quo
ordine verba scripsit Brunck. Sed apud Gesner. p. 499.
(ed. 1549.) et Grot. p. 365. μόνον δὲ τοῦτο φάσ', ut vulgo.

V. 427. ὅτε παρῇ Flor. A. ἔταν παρῇ Stob. ubi Gesn.
in marg. ὅτε.

V. 429. προσθείς Ald. rell. Stob. προσθείς Par. A. B.
D. Lib. P. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. Gesn. in marg.
Stob. et MS. Stob. ap. Brunck. quod immerito rejecit
Valck. recte probarunt Musgr. Brunck. — ὥς pro ὡς
Havn. — παρθένος νέα Ald. rell. παρθένη νέα Par. A.
Flor. 10. 15. Havn. et Stob. MS. ap. Brunck. Nec hoc
placuit Valck. Sed puella non potest cum tempore com-
parari; hoc enim aliis hominem indicat, illa se sibi met
ipsi; hoc προτίθηναι κάτοπτρον, illa προτίθεται, sibi προ-
ponit. Itaque comparatio ad κάτοπτρον tantum pertinet,
non ad χρόνον.

V. 430. Havn. ἦσι. Tres Florr. οἷον.

V. 431. πῶς pro ὡς Lasc. Flor. 2. ἀπανταχοῦ Ald. rell.
ἀπανταχῇ Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. Lasc. Stob. p. 37.
Grot. Hoc facilius in ἀπανταχοῦ, quam contra, abire
potuit, et ἀπανταχῇ est quacunque ratione.

V. 432. κομίζεται Lasc. Ald. Stob. et auctor Xp. π.
547. Flor. 2. 15. κομίζεται Par. A. B. D. Flor. A. 10.
Havn. Hoc receperunt Musgr. et Brunck. Me recepisse

nunc poenitet, ob ea, quae monuit Valck. *καρπούσθαι* dicere Tragicos, nusquam *καρπίζεσθαι*. Nam Aesch. Sept. 607. *Ἀτρεῦς ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται*, versum spurium esse monet V. D. in *Quart. rev.* p. 222. unde sua sumpsit Monk.

V. 433. *ἔμοί τε* Flor. A.

V. 438. Vulg. *ἐπέσκηπεν*. Sed Par. A. Flor. 10. 15. *ἀπέσκηπεν* recte. vid. Valck. Par. A. etiam *εἰ σ' ἄν.* sec. Valck. *εἰς ὅπ.* sec. Brunck.

V. 441. *οὐκ ἄρα γ' οὐ δεῖ* Ald. rell. Sed Par. A. B. D. E. Flor. A. Havn. Lasc. *οὐτ' ἄρα γ' οὐ δεῖ*, quod probat Valck. *οὐτε* — *ἔσοι τε* sibi inter se respondere putans. Rectius Monk. *οὐ τ' ἄρα* esse *οὐ τοι ἄρα* monet. In Flor. 10. 15. *οὐτε* est pro *οὐ δεῖ*. Tum versum vitiosum existimantes certatim corrigere studuerunt: quorum coniecturas enumerare supersedeo, unam Valck. memorare salis habens, *οὐτ' ἄρα λύει*, quam receperunt Brunck. et Monk. *non profecto conducit amor*. At hoc ipsum est etiam *οὐ δεῖ*, ut Suppl. 450. *πᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις*; ubi Markl. *τί δεῖ* est *quid prodest*, inquit, ut Androm. 765. (756.) Iph. A. 1035. (1024.). Sic Latini *opus est*, ut ap. Cicer. de or. II, 10. extr. Ad *οὐ δεῖ* facile ex *ἐρῶσι* elici potest *ἐρῶν*.

V. 442. Flor. A. *εἰς θανεῖν*. Tum *αὐτοῖς* Flor. 15.

V. 443. *φορητός* MSS. et edd. *φορητόν* e Stob. LXI. p. 386, 36. Gesn. (384. ubi Gesn. marg. *φορητός*) 239. Grot. praeunte Marklando, edidit Valck. Brunck.

V. 444. *ἢ τὸν ἥκονθ'* Flor. A. omisso *μὲν*. *ἥκονθ'* etiam Stob. ed. Trincav. et Par. A. teste Valck.

V. 445. *ὃν δ' ἄν περ*. Flor. A. 10. Stob. Lasc. Ald. rell. *ὃν δ' αὖ περισσόν* Flor. 2. 15. Havn. quod etiam in margine Stob. posuerat Gesner. ego recepi, tum quod facilius *ἄν* scribi a librario potuit, ne a vulgari constructione recederet oratio, quam contra, tum quod similiter particula illa ponitur in fr. Eurip. e Dictye ap. Stob. p. 399, 12. (397.) *Κύπρις γὰρ οὐδὲ τουθαιουμένη χαλῇ, ἄν τ' αὖ βιάσῃ, μᾶλλον ἐρταίνειν φιλεῖ*, quod attulit Valck. De coniunct. post relativa, omisso *ἄν*, vid. ad Hec. 250. In fine Havn. *εὔροι*. Totum versum sic scriptum exhibet Flor. A. *ἄν δ' ἄν περισσόν καὶ σαρραστὴν ἐνθ' εὔρη μόγα* (sic apogr.

Hamb.), qui a Vossio adscriptum: Ε δὲ δ' αὖ περισσὸν σωφρονεῖν θ' εὖρη μέγα, soloecce. περισσά Stob. Gean. sed alterum in marg.

V. 446. Stob. ed. Trinc. eiusdem duo codd. Paris. τοῦτον λαβοῦσα οὕτω πως καθύβρισεν. καθύβρισεν etiam tres Florr.

V. 447. ἐν αἰθέρι Flor. 15.

V. 449. Male Barn. Musgr. ἡ δ' εἰ. Mox Flor. 10. ἔστι μ' ἡ σπ. Pro διδοῦσ' ἔρον ls. Vossius in notis MSS. com. διδοῦσα ῥοὴν.

V. 450. ἔργονα Ald. rell. Flor. 10. 15. ἔργοι primus Barnes. adiecto in marg. al. ἔργοι, quod falso pro emendatione Barn. accipiebat Musgr. Sic enim Lasc. Flor. 2. Havn. Plut. II, p. 756. D.

V. 452. Flor. 15. αὐτότ' εἰσιν pro αὐτοὶ τ' εἰσ. Wakefield. Silv. or. IV. p. 197. malebat αὐτὰς pro αὐτοί.

V. 453. A Flor. abest Ζεύς, inquit Valck. In apogr. Hamb. scriptum est aliquid, quod videtur esse τεύς.

V. 454. Flor. A. ἀνέρπασας.

V. 456. θεοὶ pro θεοῦς Markland. Monk.

V. 458. ξυμφορᾷς Flor. A. quod Valck. comparat cum Aesch. Suppl. 1013, ἡμέρου νικώμενος. Eurip. Heracle. 233. τῆς τύχης νικωμένην. Sed ortum videtur ο ξυμφοραῖς, ut h. l. Pseudogregor. 1062. legit, mouente Porsono ad Med. 34. Infra etiam 1379. ξυμφορᾷ et ξυμφοραῖς confusa. — νικώμενον Flor. 15.

V. 459. ἐπιφρόντης Flor. A.

V. 461. γὰ om. Havn. στέργεις Lasc. Ald. rell. Flor. 15. σιέρις Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. quod recepit Musgr.

V. 462. φρονεῖν pro φρονῶν Flor. A. 10. εὐφρονεῖν Havn.

V. 463. μὴ δοκεῖν θ' ὄραν Par. A. ap. Valck.

V. 464. ἡμάρτηκός τις Flor. A. 10.

V. 466. Dicere debebat, quod dixit in Cressis ap. Stob. p. 459. Grot. χορῇ περιστείλαι καλῶς κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τὰδε. Sed convertit orationem, ac si praecessisset σοφὸν γὰρ ἔστι.

V. 467. χορῇ Lasc. Ald. rell. χορῶν Flor. A. 10. Par. A. Havn. quod praetulerunt Valck. et Brunck. Recte; vid.

ad 296. Mox Flor. A. mutato ordine *χοῖν βίον βρωτοῦς* *Μαν.*

V. 468. 9. ἡ *κατηρ.* *δόμοι* est ex emendatione Valck. quam secutus est etiam Brunck., pro ἡς *κατ. δ.* Sed recte Porson. Adv. p. 219. ἡ; defendit loco Archilochi ap. Plut. T. II. p. 604. C. de Thaso insula: ἡδε δ', *ὡς ὄνου ῥάγης*, "Ἔστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιτοσφής. ut omnino saepissime adiectiva, participiis passivis respondentia, genitivum pro dativo assumunt. vid. Gramm. gr. §. 323. Seq. v. Markl. legendum suspicabatur cum ex sensu tum e scholiaste *κανόνες ἀκριβώσεται*, saltem sub voce *καλῶς* delitescere vel *κανόνες* vel *κανών* vel *κανόνιν*. Hinc Valcken. coni. *κανών ἀκριβώσει* ἄν, quod recepit Brunck. Scholiastes quidem verbo *κανόνες* usus esse videtur, ut explicaret, quibus rebus *στέγη ἀκριβοῦσθαι* et possit et soleat, non ut hoc a se in suo exemplo lectum esse significaret. Sed ἄν non abesse posse videtur: itaque Monk. etiam edidit οὐδ' ἄν *στέγην γάρ* — — *καλῶς ἀκριβώσεται*. Reisig. vero in comm. de vi et usu partic. ἄν, editioni Nubium subiecta, p. 127. coni. οὐδὲ *στέγην τῶν*. Contra Hermanno Praef. ad Soph. Ai. p. XIX sq. Euripidis verba recte carere particula ista videntur, modo versu 467. scribatur *χοῖν*; sensum enim esse, *nam ne tectum quidem, quo operitur domus, recte repererint*. Pendet hoc ex eo, quod ad Ai. 904. monuit Vir egregius, *optativum aoristi, ubi praeteriti significatio inest, ut in Latino redierim, sine ἄν poni; cum ea particula autem, ubi futurum intelligatur*. ita ut sententiam in notis ad Pindar. retractatis in ed. Heyn. a. 1817. proditam p. 287. tunc quidem mutasse videatur. Equidem, ut vehementer probo diligentiam, quae in causis regularum indagandis et aperiendis ponitur, ita causas censeo excogitari oportere eas, non tantum quae ad plura loca commodè referri possint, sed quae sermonis ipsa indole ac natura contineantur. Quid vero inest in particulae ἄν vi et natura, ex quo illam ad futurum tantum tempus designandum valere, a praeterito abhorreere intelligas? Qui fit, ut, quum alias ἄν nunquam vim ullam ad tempus definiendum habeat, in hac constructione additum rem praesentem vel futuram, omissum praeteritam indicet? Quod enim contra dici potest, quum duplex potestas sit aoristi, altera, qua tempus praeteritum designet, altera, qua actionem cito

praetereuntem, Graecos discriminis causa illam omiſſa particula, hanc addita inſigniſſe, hoc tunc demum vim haberet, ſi nulla alia eſſet ratio illius diſcriminis notandi. Sed ubi de re praeterita ſermo eſt, non optativo utuntur, ſed indicativo, εἶδε Μενέλαος ἔκτεινεν Ἑλένην, ἐποίηſαι αὐ τοῦτο, εἰ σὺ ἐκέλευſας, τί μ' οὐκ ἔκτεινας, ἵνα εἶδειſα et ſim. Itaque ſi tempus praeteritum designare voluiſſet Eurip. Iph. A. 513. dixiſſet οὐ μὴ σὺ φράζειſ, πῶς ἐπέλαβον αὐ λόγον, non ὑπολάβοιμεν vel ὑπολάβοιμ' αὐ. Ex locis vero, ab Herm. ad l. c. allatis, unus eſt Aesch. Suppl. 20. ubi de tempore praeterito cogitare necesse ſit, in reliquis optativus particula αὐ deſtitutus vel poteſt quidem de re praeterita accipi, ſed non necesse eſt, vel non poteſt non de praesenti tempore intelligi, ut Soph. Oed. T. 72. Oed. C. 1172. El. 801. Eur. Med. 674. Iphig. A. 408. 513. etc. Neque hoc loco de praeterito tempore recte cogitaveris, ſed de quovis tempore, et praeterito et praesenti, ſicut etiam qui Latine dicit, *tectum non accurate coagmentaverint*, non hoc dicit, antea vel olim homines non accurate coagmentaſſe, nunc vero hoc facere poſſe, ſed ἀορίſτως loquitur; χοῆν autem eſt quidem praeteriti temporis, ſed ita, ut, quod fieri oportuerit nec factum ſit, id nunc etiam fieri oportere ſignificet. Mihi quidem, conſideranti ea loca, in quibus particula αὐ optativo ex lege non additur, quae ſunt in optatis, poſt relativa infinite poſita, in oratione obliqua, haec vis eſſe videtur illius particulae, ut conſequentiam conditionis designet, ſeu id, quod fieri dicatur, ſi aliud quid factum ſit, ita ut optativus per ſe ſine αὐ poſitus rem cogitam tantummodo ſignificet. Sic, qui dicit οὐκ αὐ ἀποκρύψαιμι τὰ ληθές, cogitat, εἰ καὶ δευαίμην vel ſimile quid; qui οὐκ ἀποκρύψαιμι τὰ ληθές, omiſſo αὐ, ut Isocrat. Panath. π. 253. ed. H. Steph. loquitur, modeſte exprimit, quod futuro etiam exprimi licebat, οὐκ ἀποκρύψω τὰ λ. Itaque recte dicere potuit Eurip. Iph. A. 1197. οὐδεὶς πρὸς τὰδ' ἀντίποι βροτῶν pro ἀντερεῖ, ſin dixieſet, οὐδεὶς πρὸς τὰδ' αὐ ἀντίποι, cogitaſſet εἰ καὶ βούλοιντο. et h. i. οὐκ ἀκριβώſειαν ad molliendam ſententiam poſitum eſt pro οὐκ ἀκριβοῦς vel οὐκ ἱκριβώſαν, ſi αὐ addidiſſet, cogitandum reliquiſſet, εἰ καὶ βούλοιντο. Contra in Soph. El. 800. neceſſario cogitandum, εἰ ἀποστείγοις. Itaque neceſſariam puto αὐ, οὐκ ἐμοῦ κατὰμ' αὐ πράξειας. Quod enim

Hermann. ad Viger. p. 944. dicit, ubi oratio ex duobus membris constet, ibi in altero *ἂν* omitti posse, id ita demum verum est, si duo illa membra eandem rationem habent, non, si, ut h. l. alterum protasin, alterum apodosin continet. Ita discrimen aliquod intercedere existimo inter optativum illi particulae iunctum et ea destitutum, sed, quum in plerisque utroque modo loqui liceat, nec necesse sit hypothetice loqui, quum absolute possis, non continuo, ubi alterum legitur, alterum in eius locum substitui debet. Illam vero, quam dixi, vim esse particulae *ἂν*, ex eo patero arbitror, quod, ubi de re praeterita sermo est, conditionis indicativo expressae consequentiam *ἂν* cum indic. declarat, οὐκ *ἂν* ἐποίησα τοῦτο, εἰ μὴ σὺ ἐκέλευσας. — Ceterum recte loci sensum explicavit Valck. Hoc tantum addendum esse videtur, argumentationem esse a minore ad maius: si ne tectum quidem accurate elaborare possunt fabri, quamvis norma et regula adhibita, quanto minus vitam ad virtutis normam dirigere homines possunt?

V. 470. *δοχοῖς* Ald. rell. *δοχεῖς* ed. Lasc. Paris. D. E. Lib. P. recte edidit Musgr. quamvis improbatum Valcken. *ἂν* enim ad ἐκνεύσαι, non ad *δοχοῖς* spectat. Cf. Schaeff. melet. p. 60. et Porson. Adv. p. 220. *δοχεῖς* etiam Flor. 2. 15. Vict. Havn. Sed Flor. A. 10. *δοχῆς*. Havn. etiam ἐκνεύσαι. Praeterea Schaefer. l. c. et p. 124. not. ** πεσοῦσαν ἢν σὺ, ὥσῃ ex adscripta praepositione ἐς natum existimans. Ita sensus esset: *quomodo aliquam, quae in fortunam inciderit, quantam tu, evasuram existimas*, qui sensus vix aptus est. Simpliciter est: *quum in tantam calamitatem incideris, quomodo* etc. εἰς δὲ τοσαύτην συμφορὰν πεσοῦσα. Sic Soph. El. 341. θεινόν γέ σ' οὔσαν πατρός, οὐ σὺ παῖς ἔφυς, Κείνου λελήσθαι, pro σὲ τοιούτου πατρός οὔσαν.

V. 471. Vulgo *ἐχοῖς*. Sed *ἐχεις* Flor. A. 2. 10. 15. Paris. A. Lib. P. Havn. Vict. quod recte recepit Musgr. *ἐχοῖς* propter sequens πράξις *ἂν* et scriptum est a librariis et defensum a Valcken. et Brunckio. Ubi enuntiatum conditionale rem continet, quae pro vera ponitur, indicativus adiungi solet, quamvis sequatur optativus, quippe de re, quae probabili coniectura inde efficitur. Vid. Gramm. gr. §. 524. addo Soph. Oed. C. 970 sq. El. 315. Antig.

925. Eurip. Hec. 771 sq. Suppl. 520 sq. Wolf. auctarium ad Vateri anim. in Aristot. Rhet. Schaeff. ad Dion. H. p. 231. Heindorf. ad Plat. Prot. p. 557. 573. De τὰ πλείω vid. ad Med. 606.

V. 472. Monk. edidit, monente Elmsleio, καὶ ἄν εὐ πράξιαις ἄν, quæ de causa, non addidit.

V. 474. λῆξόν θ' ὕβρ. vulgo. λῆξον θ' ὕβριζ. Flor. A. 2. 10. 15. Paris. omn. Havn. Vict. Lasc. quod recte recepit Musgr. nam ubi idem vocabulum repetitur, μὲν — θὲ poni solet, non τε in altero membro. Vid. ad Med. 1060. et Elmsl. ad Med. 210.

V. 475. Flor. A. θέλεις pro θέλιν. Havn. κρείσων θ. εἶναι θέλη vel θέλει cum nota interrogationis in fine versus, quod prope accedit ad Valck. coniecturam, κρείσων δαιμόνων εἶναι θέλεις;

V. 476. ἡβουλήθη Havn.

V. 478. Soph. Oed. C. 1193 sq. ἀλλὰ τουθιτούμενος Φίλων ἐπωδαῖς ἐξεπᾶδονται φύσιν.

V. 480. Ald. rell. ἦ τ' ἄρα γ' ὀψέ γ' ἄνδρες, in quo prius γε non ferendum, quippe quod nunquam ponitur, nisi post vocabulum, in quo vis est. Flor. A. 10. Par. A. Havn. ἦ γὰρ ἄν ὀψέ γ' ἄ. In vulgata ἦ τ' ἄρα esse pro ἦτοι ἄρα iam vidit Valck. in eo tamen falsus, quod elisam diphthongum credebat. ἦ τ' ἄρ' ἄν ὄ. edidit Brück. recte, modo ἦ τὰρ ἄν ὄ. scribas.

V. 482. Havn. χορημιώτερον.

V. 484. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. δυστιχέστερος.

V. 485. Flor. A. τῶν τῆδε (Hamb. τῷδε) καὶ σὺ μᾶλλον ἁλγιον (sic Hamb.). σὺ etiam Flor. 10. ἁλγιον Havn.

V. 488. χορή pro δεῖ Flor. A. 10. Havn. Sequens versus deest in Flor. 15.

V. 491. εἰς τάχος Ald. rell. εἰς τάχη Flor. A. ὡς τάχος Par. A. tres Florr. Havn. — διοιστέον Ald. Brub. Herv. 1. διῖστέον Herv. 2. Canter. Commel. Barn. haud dabie escholaste. Aemil. Portus annotavit: διῖστέον. Quid si διοιστέον, ἀπὸ τοῦ διαπεμπτέον legeres? etc. διῖστέον MSS. Musgr. et, ut videtur, tres Florr. Vict. ed. Lasc. διοιστέον Valcken. nusquam alibi lectum et hic suspectum erat. Itaque ipse coni. ἀνοιστέον vel ἀνιστέον, Brück. ed. διζητέον; Porson. ap. Monk. διωπτέον. ιστέον nemini ignotam esse potest, διαιδέναι vero legitur in Soph. Oed. C. 295.

Eurip. Med. 515. Sensus autem esse non potest, quem credebat Valck. *Quam celerrime dispiciendi sunt, qui absque circuitu tuum amorem enunciant Hippolyto*: hoc esset διῶστέον τοὺς τὸν εὐθ. λ. ἐξεροῦντας. Sed ἐξειπόντας de sola nutrice accipiendum. Vid. Gramm. gr. §. 436. 3. a. διῶστέον ἡμῶς ἐξειπόντας dictum est pro διῶστέον ἡμῶν ἐξειποῦσιν, de qua constructione vid. ad Phoen. 714. *Quam celerrime explorandum mihi est, utrum amoris Phaedrae respondeat Hippolytus necne, aperte et sine ambagibus rem Hippolyto declaranti*. Quod praecedit τὰνδρὸς, Valck. accepit de parte ea, qua viri sumus; quo quid potest esse perversius? ὁ ἀνὴρ est Hippolytus, quod vel ex articulo patet.

V. 493. Lasc. εἰ μὴ γάρ. Sequentia recte interpretatus est Brunck. *Si enim in tanto vitae discrimine non versaberis, si vero sanae mentis esses, ut tunc rebus tuis consulere posses, nunquam etc.*

V. 496. Placet Scaligeri coniectura προῆγον, quae est etiam in notis MSS. Is. Vossii, quamque probaverunt Valck. et Musgr. recepit Brunck.

V. 498. συγκλείσεις vulgo. συγκλήσεις Par. A. recep. Musgr. et Brunck. Vid. ad Phoen. 64. Flor. A. συγκλείσεις, Havn. συγκλείσης.

V. 500. κακῶν pro καλῶν Flor. A. 10. 15. Havn. τὰδ' omittit Flor. 15.

V. 501. Vulgo εἴπερ ἐκώσσει σε, quod per se non alienum est. Sed quum Codd. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. habeant εἴπερ ἐκώσσει γέ σε, quod vix videri potest ex altero a librariis deslexum esse, recte hoc receperunt Valck. et Brunck. Accedit, quod, quum nutrix Phaedram in suam sententiam perducere velit, non convenit eam cum dubitatione aliqua loqui, quae inest in optativo.

V. 502. ὅ pro ᾧ Havn.

V. 503. καὶ μὴ σὲ em. Porson. ap. Monk. recte. Pro εὐ λέγεις Flor. A. ἃ λέγεις, quod e compendio scripturae. ortum. Cf. ad Or. 400. cum Add. γάρ om. Havn.

V. 504. Havn. ἐπείρασον. Vict. κατείργασμα.

V. 505. τὰσχαῖ Lasc. Ald. rell. Flor. 10. τὰ σχαῖ Flor. 2. 15. Barn. scripsit τὰσχαῖ. Debebat τὰσχαῖ. vid. Seidlerii

exc. ad Troad. — λέγε pro λέγης Flor. A. De καλῶς λέγειν vid. ad Hec. 290.

V. 506. Flor. A. φεύγων νῦν. Havn. ἀλωθήσομαι pro ἀναλωθήσομαι.

V. 507. εἴ τι δοκεῖ σοι Flor. 15. εἴτ' εἰ δοκεῖ σοι Havn. Fortasse: τοῦτ' εἰ δοκεῖ σοι. Propter sequens χρῆν Valckenaerio post Musgr. εἴ τοι ὀφείλει σοι praestare videbatur; minus recte. vid. ad 468. Pro μὲν οὐδ' Flor. A. μένουσ'.

V. 508. εἰ δ' οὖν i. e. εἰ δὲ μὴ δοκεῖ σοι ἀμαρτάνειν. Soph. Antig. 720. φήμ' ἔγωγε προσβέβηκεν πολὺ, φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλείων· εἰ δ' οὖν (i. e. εἰ δὲ μὴ ἔφυ ἐπιστήμης πλείως) — — καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν. Aemil. Portus interpretatur: *Si tamen facere decrevisti quod cogitas, pare mihi.*

V. 510. γνώμην ἔσω Lasc.

V. 511. ἐπ' αἰσχροῖς. Vid. ad Hec. 805. — ἐπὶ φρεσὶν βλάβῃ Flor. A. 10.

V. 514. ἢ πλόκον τιν' Brunck. quod habet e Reiskii coniectura legentis ἢ πλόκον τιν' ἢ πέπλων λάκος. Vid. scholia. Sed scribendum erat ἢ λόγον τιν', ut scriptum in Ald. Brub. Herv. 1.

V. 515. συνάψει Flor. 15.

V. 517. ὄνασαι Flor. A.

V. 518. φανῇ Flor. A. unde Monk. edidit φανεῖ, qui negligenter Dawesii librum p. 227. inspexisse videtur, cui si fides habenda sit, narrat ὅπως μὴ cum aoristo secundo formae passivae coniungi non posse.

V. 519. Pervulgatus est error, e Dawesii Misc. crit. p. 83. propagatus, putantium ἄν participiis et infinitivis praesentis et aoristi significationem futuri addere. Fateor, latine non aliter, nisi futuro, haec exprimi posse; sed hoc interest inter πάντ' ἂν φοβηθεῖς ἴσθι et πάντα φοβηθῆσομένη ἴσθι, quod hoc est pro ἴσθι ὅτι πάντα φοβηθήσῃ, et est cum fiducia eventus aliquid affirmantis, illud pro ἴσθι ὅτι φοβηθήσῃς ἂν, quo verisimile tantum esse aliquid significatur. Locum Rhesi 80. contulit Monk. Soph. Trach. 71. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτιλῃ, κλέος τις ἂν.

V. 520. μηνύσεις Flor. 10. 15. τέκνω pro τοκῇ Cott. Par. E. Lib. P. Flor. 2.

V. 524. Flor. A. ἀρκέση.

V. 525. ὁ κατ' ὅμα. Ald. rell. ὅς pro-ὁ Flor. A. 2. 10. Par. A. E. Lib. P. Havn. Eustath. ad Il. γ', p. 432, 6. (328, 17.) quod recepit Valck. Homericum ὁ pro ὅς nusquam Atticis poëtis adhibitum videri dicens. Imperite obloquitur Monk. qui quae loca attulit, (cf. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 37.) ea omnia casus obliquos articuli, nullus nominativum ὁ pro ὅς habet. Idem ὁ scripsit pro ὁ, quamvis commemorans Eustathii praeceptum ad Il. α', p. 23, 1. (17, 42.) articulo praepositivo, quoties pronomini vice fungitur, addendum esse accentum docentia. ὁ στάσεις πόθον soloecum est, nec Homericum ὁ articulus esse videtur, sed antiqua forma pronominiis, quae saepissime in compositis ὅτις, ὅτεν, ὅτου, ὅτω adhuc conspicitur. Verum igitur est, ὁ pro ὅς nusquam a Tragicis, ne in melicis quidem, poni. Sed quominus ὅς scribatur, obstat metrum, ut iam monuit Brünck. Praeterea Flor. A. ἔρον ἔρον ὅς. ὁ κατ' ὁμμάτων στάσεις πόθον Bergler. ad Arist. Vesp. 11. minus recte vertit, *qui oculis instillas desiderium*. Vertendum, *qui ex oculis* (τῶν ἐκωμένων addit schol.) *instillas desiderium amantium pectori*. Vid. Valck. Notum est Homericum βῆναι κατ' Οὐλύμποιο καρήρων. Cf. Duker. ad Thuc. VII, 44.

V. 526. Flor. A. πάθον.

V. 527. ψυχῇ γ. οὐς Ald. rell. ψυχῆς Par. B. D. Flor. 10. Havn. οἷς iidem Pariss. αἷς Havn. ψυχῆς — οἷς probatum Valck. recepit Brunck. ἐπιστρατεύσει se reposuisse, monente Elmaleio, pro ἐπιστρατεύσει dicit Monk. quod non intelligo, quum ἐπιστρατεύση in omnibus edd. legitur, nisi forte ipse in priori ed. dedit ἐπιστρατεύσει.

V. 529. ἔλθης Lasc.

V. 532 sqq. Monk. Editiones omnes, inquit, οἷον τὸ τῆς Ἀ. qua constructione offensus Valcken. plures correctiones in notis proposuit, et totum quidem locum sic scribendum censuit: Οὔτε γὰρ πυθὸς, οὐτ' Ἀστρων ὑπέρτατον βέλος, Οἷόν γ' ὁ τῆς Ἀφροδίτας Ἴησιν ἐκ χειρῶν Ἐρώς ὀλίγος παῖς. Non tam illa constructione offendi Valck. quam eo, quod Amor hoc solo loco Iovis filius vocatur, facile intellexerit, qui eius notam inspexerit. Vulgaris sermo postuleret, οὔτε γὰρ πυθὸς ο. ἄ. ὑπέρτερον βέλος ἐστὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτας (βέλους), ὁ Ἐρώς ἴησι, sed quum dici posset et ὑπέρτερον βέλος ἐστὶν ἐκείνου, ὁ, et τοιοῦτον

βέλος ἔστιν, ὄλον, poeta utrumque coniunxit. Monk. tamen edidit βέλος, τοῖον τὸ τῆς Ἀ. Iovis filius etsi in Graecorum libris superstitionibus non nominatur Cupido, quis tamen praestare ausit, eum nec in deperditis Iove natum memoratum esse. Graecos certe auctores secuti sunt Virg. Cir. 134. Lactant. Instit. I, 17. Apul. Met. VI. quae loca citavit Musgrav. Valck. coniectura ὀλίγος παῖς a gravitate lyrici carminis nimium distat. Censor ed. Monk. in *Classic. journ.* n. 11. p. 80. (i. e. Burges. vid. Class. j. n. 15. p. 87.) coni. ὀλοός vel δόλιος παῖς. — V. 533. Florr. tres, Havn. χειρῶν, Flor. 2. etiam ἰησ' ἐκ χειρῶν.

V. 535. Brunck. metri causa edidit μᾶτην μᾶτην παρὰ τ' Ἀ. Monk. prius Ἐρως v. 525. extra metrum esse censens, et versum esse Ionicum a maiore, cuius generis quinque alios habeat eadem strophe 526. 7. 8. 9. 534. sequitur Gaisfordium ad Hephaest. p. 315 sqq. reprehensum eo nomine ab Herm. elem. doct. metr. p. 420 sq. Versus est choriambicus incipiens ab amphibracho vel molosso, desinens in iambum. Vid. ad Orest. 816. Choriambicus est etiam 530. — ἄλλους ἄλλως Flor. A. ἄλως ἄλως Havn. Ἀφειῶ Par. A. Havn.

V. 536. ἐν pro ἐπὶ Flor. 2. Lasc. non Flor. A. quod ait Monk.

V. 537. Ald. rell. Ἑλλάς ἀέξει δῆ. Sed δῆ abest a Codd. Par. A. B. D. E. Florr. tribus, Havn. Lasc. Itaque Brunck. Heathii coniecturam secutus est Ἑλλάς ἄρ' ἀέξει, ego Hermannii de metr. p. 445. Verba Ἑλλάς ἀέξει — ἀνδρῶν in Flor. A. desunt; qui 539. habet ἐρῶς τὸν τῆς.

V. 538. τὸν om. Par. A. apud Valck. qui etiam v. 539. τῆς Ἀφρ.

V. 541. κλειδοῦχον Par. A. ap. Valck. Flor. 10. 15. Havn. σεβάζομεν Havn.

V. 542. πάσας est a Brunckio: et sic Havn. pro πάσης.

V. 544. θνητοῖς Par. A. Flor. 10. 15. ὅταν ἔλασθ' ἄν ἄν μὲν Οἶχ. Fl. A. apud Valcken. In apogr. Hamb. enotatum ἔλασθ' et ad sq. v. τ' αἰ.

V. 545. τὰν μὲν Οἰχαλίαν π. ex Herv. 2. in Canter. et Barnes. fluxit: nam in Ald. Brub. (quae τὸν μὲν Οἰχαλίαν) Herv. 1. est Οἰχαλία, sicut in Codd.

Tom. VII.

D

V. 548. οἶκον e Cotton. recepit Musgr. temere.

V. 549. MSS. et edd. ζεύξας ἀπειρεσίαν θρομάδα. quod sensum nullum habet. Brunck. ed. ζεύξας ἀπο, τρομερὰν θρομ. Ego non dubitavi coniecturam meam recipere, quam propositam in Gramm. gr. (edita a. 1807.) §. 594. extr. Blomfieldio tribuit Monk. credo, inventum ab eo putans, quod in Grammatica, a fratre suo anglice versa, legerat. Ibidem ita explicavi, *navigatione, navi, domo abreptam*. Cf. Hec. 451. ἀλῆρει κώπα πεμπ. Phoen. 208, ἐλάτη πλεῖσασα. Iphig. A. 754 sqq. ὅταν χάλκασπις Ἄρης πόντιος εὐπρώροισι πλάταις εἰρεσία πελάγῃ Σιμωνυτίοις ὀχετοῖς. v in εἰρεσίαν natum ex iota adscripto. Vid. Porson. ad Phoen. 1413. Med. 953. Buttmann. in Wolfii Museo antiquit. studiorum II. p. 385 sq. coni. οἶκον ζεύξας ἀπὲς Εὐρυτίων θρ. quod se olim coniecisse narrat Monk.

V. 550. Ald. rell. τὰν ναῖδ' ὅπως τε βάκχαν. τὰν omit-tunt Flor. A. (qui pro τὰν ναῖδ' habet αἰδαν) 10. 15. Par, A. B. D. Havn. (qui ναῖδαν habet). Par. E. τὰν αἰδ'. Hinc Musgr. τὴν αἰδος ὥστε βάκχαν, quod probatum Valck. recepit Brunck. Videtur tamen τὰν servari posse. Βάκχαν Ἰδου non interpretor *Furiam*; sed Βάκχαι vocantur, quaecun-que gravi animi motu, ira, dolore, metu, percitae sunt, ut sui non sint compotes, quarum furor si aliis exitium affert, Ἰδου βάκχαι appellantur, ut Hec. 1054. et Herc. fur. 1091. Hercules liberis occisis vocatur Ἰδου Βάκχος. Alio sensu βάκχα τεκύνων Phoen. 1489. Cum βάκχαν iungo θρο-μάδα, ut Suppl. 1002., loco a Monkio allato, iunguntur προσέβαν θρομάς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσάμενα. Iole autem exitii causa fuit Herculi et Deianirae. Cete-rum Flor. A. βάκχαι pro βάκχαν.

V. 552. φοινίσι Havn. ὑμεραίσιον est a Brunckio pro ὑμεραίσις. Osann anal. crit. p. 94. ob antistrophicum legi iubet φοινίσι ὕμνοισι τε.

V. 553. ἔδωκεν Par. A. Flor. 10. Havn.

V. 554. τλάμων est e corr. Heathii, quam recepit Brunck. pro τλάμων.

V. 557. 8. Flor. A. 10. συνεῖπει. Seqq. Monk. transposuit ἡ Κύπρις οἶον ἔρπει, versibus 557. 8. in unum con-iunctis, ut scilicet strophico melius responderet. οἶον ἔρπει recte Brunck. defendit contra Valcken. qui Viri

cuiusdam docti — Scaligerum vocant Barn. et Musgr. — coniecturam, memoratam etiam in notis MSS. Is. Vossii, probaverat, οὐδὲν ἔρδει.

V. 560. διγόνου Scaliger. Is. Vossius.

V. 562. φοινῶ Havn. κατεύνασεν Flor. 10. 15. Sed versui nocet κατεύνασε, quandoquidem hoc est a κατευνάζω, non a κατευνάω, qua forma non utuntur Tragici. In Soph. Phil. 699. quidem κατευνάσσειν respondet verbis ὅς οὐτ' ἔρξας τιν' v. 684. sed strophici lectio suspecta est: vid. ibi Erfurdt. Igitur Brunek. edidit φοινῶ κατεκοίμασε. Sed quid factum dicas, ut κατεκοίμασε in κατεύνασε mutaretur? Ego te addidi, non memini, unde acceptum, ut ordo esset βροντῇ ἀμφιπύρρῳ πότμῳ φοινῶ τε κατεύνασε. Sed nec ita metrum sanatur. An fuit κατευνάξει? Boissonadius haec annotavit: κατεκοίμασε] Verbum simile similiter translatum reddi potest Theophyl. Simoc. Q. Phys. p. 11. ἐπιγελῶ γαλήνην ἢ θάλαττα, ὥς φιλανθρωπῶν τινὶ ἔλῳ τὸν θυμὸν ημερώσσα. Codex Paris. 995. ὥσπερ ἡμ. τ. δ. τ. θ. κατευνάζουσα.

V. 563. Ald. rell. δεινὸν γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ. δεινὰ ο Par. A. recepit Musgr. Conspirant tres Florr. Havn. Sed Flor. A. δεινὸς γὰρ πάντα γς πινεῖ, et sic Flor. 10. Havn. nisi quod hī δεινὰ. Paris. A. δεινὰ γὰρ πάντα γς ἐπιπινεῖ, sed supra scr. ἐπιπνεῖ, non πινεῖ, ut erat in collatione, qua usus est Valck. δεινὰ γὰρ πάντα ἐπιπνεῖ Flor. 15. Aldinam lectionem habet Flor. 2. nisi quod hic δεινὰ. Osann. anal. cr. p. 94. e lectione Flor. et Paris. eruendum censet πάντ' ἐμπινεῖ, conferens Sophocleum illud ὅς ἐν κτήμασι πίπτεις.

V. 564. Monk. ed. οἶα, voluit; non male, sed vix opus.

V. 566. Elmslei. ap. Monk. legit ἐν δόμοισι σβι;

V. 567. ὥς μάθω pro ἐκμάθω Par. E. Flor. 2. Vict. quod est librarii ignorantis primam personam singularis coniunct. usurpari, ut pluralem. Vid. Elmsl. ad Heracl. 559. ad Med. 1242.

V. 568. αἱ quater habent Ald. rell. ter Par. A. bis Flor. A. 10. Haec et sqq. descripsit Seidler. de vers. doctm. p. 327. in qua descriptione quid reprehendat Herm. elem. doctm. m. p. 249. non satis intellexi.

V. 571. βοῶν λόγου Flor. 15.

V. 572. ἐννεπε tres Florr. ut ediderunt Barn. et Valck:

nescientes dochmiaci hanc formam esse: $\cup - \cup - \cup -$.
γάμα Monk.

V. 573. Male Brunck. ἐπίσυντος, pro iambico versum habens φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσυντος.

V. 574. Ald. Herv. 1. ταῖσδ' ἐπὶ σῶσαι πύλ. Brub. Herv. 2. Canter. rell. ἐπισῶσαι, et, ut videtur, Codd. Flor. A. τοῦδ' ἐπισῶσαι πόλεις. et sq. v. κέλαδον.

V. 576. Flor. A. περί pro παρά. κλειῖθρα Flor. 10. Havn. Tam πομπήμων Flor. A.

V. 578. rursus ἔννεπε δ' tres Florr. ἔννεπε δ' ἔννεπέ μοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἔννεπε δ' ἔννεπέ μοι Canter. Barn.

V. 581. λαχάν μὲν κλίω ita defendit Seidler. de vers. dochm. p. 106. ut vocales ια contrahi dicat. Cf. Herm. elem. p. 53 sq. Hermann, aliquando scribebat: λαχάν κλίω. μὲν nonnunquam omitti, ubi sequatur δέ, monuerunt Herm. ad Hec. 23. Jacobs. ad Athen. p. 140. Vel μὲν delendum, vel ἀχάν legendum censet Elmsl. ad Heracl. 752. Sed synizesis illius tot exempla exstant, vel potius tot loca, quae, nisi synizesin illam probes, corrigenda sint, ut Seidler assentiendum existimem. — σαφῶς Flor. A. 1b. Pat. B.

V. 582. Ald. rell. γεγώνειν ὄπα. unde Valck. legendum suspicabatur σαφὲς δ' οὐτ' ἔγω, γεγωνόν τ' ὄπα, sed neque perspicuum, nec vocem claram exaudio, quod vix graecum esse puto. Hinc tamen Brunck. σαφῇ δ' οὐκ ἔγω γεγωνόν τ' ὄπα. Lasc. Par. B. D. ὄπα, sc. ἔχει λαχά, quam ratione se habeat clamor, i. e. quas verba sint clamantis; quod cum Seidler recepi. Monk. indidem, puto, acceptum ὄπα cum sqq. iungit, ὄπα διὰ πύλας ἔμ. non tamen certe dicere habeo, quamam via veneris foras clamor, ridicule. ὄπα et ὄπα permutata etiam reperies v. 597. Recte sqq. declaravit Seidler. Tibi, quippe quae propior adstes, per portam venit vox, ut distinctius audire possis.

V. 584. τῶν κακῶν Havn.

V. 586. φίλαν pro φίλα Flor. A.

V. 587. Pro μήσομαι Flor. 10. μητίσομαι, Flor. A. in apogr. Hamb. μητίσεται, Par. A. μνήσομαι (sec. Musgr. μυήσομαι). Mox Ald. rell. et Codd. τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε (Barn. πέφυκε). Quod dedi, est e conl. Seidleri de vers. dochm. p. 13. Quum enim versus 586. 7. 8. in ceteris

accurate respondeant versibus 576. 7. 8. et sola particula γάρ obstat, hic coniecturae recipiendae locum esse censui, praesertim quum librarii saepissime dochmiacos in iambicos mutaverint.

V. 589. Hic ἐπωδὸν incipit Seidler. qui etiam v. 590. Phaedrae tribuit. Flor. 10. Havn. αὖ αὖ tantum habent, Flor. 15. tantum ἔ ἔ.

V. 592. Sic, ut edidi, Ald. rell. Sed Lasc. Par. E. Lib. P. Flor. 2. φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ' ἰαμ. v. quam lectionem genuinam arbitrabatur Valck. recepit Brunck, Vulgato minus numerosum hunc versum cum Monkio dicere nolim: est enim e regula Elmsleii *Class. Journ.* n. 16. p. 428. Sed mihi μὲν a librario additum esse videtur, deesse illud non posse existimante, quod magis etiam apparet e lectione Flor. 15. Havn. φίλως μὲν, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένην νόσον. hinc peritior aliquis metri lectionem Lasc. effinxit. Commode Monk. citat Or. 100. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις. in quo versu nunc me poenitet Brunckio assensum esse. Vid. ad 581.

V. 593. Valck. probat Piersoni coniecturam οἷσθ' οὖν τί δράσεις, ob responsum Phaedrae οὐκ οἶδα. Sed ita dicendum erat ὅ δράσεις, ut Hec. 977. Hipp. 90. Suppl. 933. quae loca commemoravit Valck. πῶς οὖν; τί δράσεις legitur etiam Hec. 859. Med. 1366. quae loca indicavit ipse Valck. „τί γοῦν; τί δράσεις auctor X. II. 609. 1836. qui et duos sqq. vs. adhibet 610. 611.“ *Monk.*

V. 594. Idem senarii initium habet noster Suppl. 934. Ion. 314. *Monk.* Adde El. 756. ubi non praecedit οἶσθα.

V. 597. ὅπα. Havn. ὅπα.

V. 598. παῖ om. Par. A.

V. 600. Scribendum ναὶ πρὸς σε τῆς, et 602. ὃ πρὸς σε γον. vid. Elmslei. ad Med. 318. Pro τῆς σῆς Havn. τῆς δε (sic). quod ipsum τῆςδε coniecit Valck. δεξιὰς τ' εὐ. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Prius τ' omisit Canter. et deest illud in Par. A. Flor. 10. 15. (puto etiam in Flor. A. qui ad edit. Canter. collatus est) Havn.

V. 601. προσοίσης Lasc. Ald. rell. soloece. προσοίση Par. B. D. quod mirum probare potuisse Valck. quasi dicatur προσφέρεσθαι χεῖρα. Recte Heath. προσοίσεις, ut

legitur Bacch. 324. et sic Havn. Cf. Elmsl. ad Bacch. 344. Infeliciter idem Heath. mox ἄπεις. — ἐξεργάσει Valck. solpace: post μή, μηδαμῶς sequitur coniunctivus, non futurum. μ' ante ἐξεργάσει om. Flor. 10.

V. 603. Flor. A. τί δ' εἰ στερέψῃς φῆς.

V. 605. τὰ τε καὶ Flor. 10.

V. 609. Lasc. Flor. 2. Par. E. ἔσται μοι φίλος. unde Monk. coni. ἔστ' ἐμοὶ φ.

V. 610. ἀνθρώποις Flor. A. qua syntaxi legitur infra 1423. ἀνθρώποισι δὲ θεῶν διδόντων εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν. sed ibi propius διδόντων respexisse videtur poeta. Vid. tamen Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 5. p. 10. Vulgatam, monente Valck. confirmat X. II. 817. συγγνωθ' ἁμαρτεῖν ὃ εἰκὸς ἀνθρώπων, τέκνον. unde hic etiam δ' inserendum esse suspicatur Valck.

V. 615. σοῖς ἐν νηαῖς Flor. 15. Havn.

V. 616. Vulgo ἢ χαλκόν, ἢ σιδ. ἢ χρυσοῦ βάρος. Sed postrum ordinem habent Flor. A. 10. Par. A. (qui χαλκοῦν) Havn. Utrum praeferas, non multum refert: χαλκοῦ tamen βάρος aptius cohaerere videbantur Valcken. fortasse, quia aea pondere censetur, aurum suo pretio. Monk. vulgatum ordinem praetulit, in talibus enumerationibus ad rariora adscendere solere orationem ex uno loco Aeschyli probans Prom. 511. χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε.

V. 620. Flor. A. αὔξασθαι, i. e. ἄξασθαι, quod habent Flor. 10. 15.

V. 621. ἐκτίνομεν contra metrum et sensum. Orest. 443. χάριτας, πατρώ|ας ἐκτίνον. et ἐκτίνειν semper est *rependere*, nunquam *solvere*. Itaque Pierson. coni. ἐκτίνομεν, quod a tragoediae indole respui recte monet Monk; Musgr. ἐκτίνομεν, docere tamen oblitus, ἐκτίειν esse *solvere*, nisi ubi δίκην adiungitur; Monk. ἐκθύνομεν ob scholiastae explicationem πρῶτον μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδουσι, ubi tamen τὴν οὐσίαν scribendum quivis videt; nec conveniunt loca Orest. 184. Cycl. 370. quae Monk. affert. V. D. in Quart. rev. n. 15. p. 215. (i. e. Blomfield. vid. Class. Journ. n. 16. p. 391.) coni. ἐκτείνουμεν, *we extend the wealth of our family*. et hoc ipsum est in Havn. Visne me quoque aliquid harricari? Possis ἐκτρίβουμεν conicere. Flor. A. ἐκτερομέμων.

V. 622. τούτων δέ. Flor. A. τούτο (sic) Havn. Hoc τούτω ad sequentia spectat: *hac vero re apparet, magnum malum esse mulierem, quod pater filiam ablegat.* Vid. Gramm. §. 613. V. II. 9, 147 sq. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει. "Εκτωρ γάρ ποτε φήσει --- *hic dolor me pungit, quod Hector dicturus est.* Herod. IV, 144. Οὗτος δὲ ὁ Μεγάβαζος, εἶπας τὸ δεῖπνον, ἐλίπετο ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων· γεγόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ, ἐπύθετο. -- πεθόμενος δὲ ἔφη. Cf. IX, 25. 50. Eodem modo ponitur τοσόςδε, ut Soph. Trach. 570 sqq. τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πύθῃ, πορθμῶν. -- ἐὰν γὰρ κ. τ. λ. Cf. Wytttenbach. ad Plut. p. 313.

V. 623. προθείς Havn. et Eustath. ad II. ε'. p. 742, 56. (639, 24.) — καὶ θρέψας vulgo. Sed Par. B. D. Flor. 10. 15. ἀκθρέψας. Soph. El. 13. citante V. D. in *Quart. rev.* l. c. p. 222. ἤνεγκα καὶ ἔσωσα καὶ ἐθρεψάμην. ubi Schol. Ven. ad II. ε', 481. etiam habet καί σ' ἐθρεψάμην. Eur. Med. 1339. οὓς ἔφρυσα καὶ ἐθρεψάμην. Cf. Monk. et Beckii Ind. Eurip. ut mirer Valck. dicentem, τρέφειν frequentius occurrere in talibus Tragicorum dictis.

V. 625. Havn. εἰς δόμους ἀνθρώπων φ. — Mox vulgo εἰς δόμους κακόν. φυτὸν pro κακόν Par. A. B. D. et Schol. Sic Med. 234. γυναῖκες ἐσμέν ἀθλιώτατον φυτὸν. κακόν e praecedenti versu irrepsit.

V. 627. Flor. A. ἐκπλυνεῖ supra scr. η pro ἐκπονεῖ.

V. 628. omitti potuisse monet Valck. ad 626.

V. 629. Praetuli interpunctionem a Scholiasta secundo loco commemoratam.

V. 630. χαῖρον Ald. Herv. 1. χαίρων iam Brub. Herv. 2. et Codd.

V. 631. δ' post περθερούς om. Par. A. apud Valck.

V. 633. Havn. ῥῆον et om. τό. De constructione vid. ad Phoen. 509.

V. 634. εὐηθία Lasc. Ald. οἶκος Flor. 15.

V. 635. σοφὴν δὲ γε μισῶ Havn.

V. 636. γυναῖκα χοῆν Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. γυναῖκ' ἐχοῆν Lasc. γυν. χοή Par. A. Flor. 10. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck.

V. 637. πατοῦργον vulgo. κακοῦργον Flor. A. 10. Pal.

A. B. U. Havn. receptum a Musgr. Valck. Brunckio. Contra Monkio *πανούργον* longe melius videtur ob v. 1390. Quasi vero quaeratur, an *πανούργον* sententiae accommodatum sit, ac non, quum duae lectiones sint, utra facilius a librario inferri potuerit.

V. 639. *μωρίαν impudicitiam* vel *libidinem* recte interpretatur Monk.

V. 640. *χρή* Par. A. apud Valck. Idem *γυναῖκα*, quod recepit Brunck.

V. 642. Ald. Brub. Herv. 1. *μὴ δὲ πρ.* Herv. 2. rell. *μηδὲ*. Flor. A. *μήποτε*. Paria. A. Flor. 10. Havn. *μήτε*.

V. 643. *ἐξ ἐκείνου* Ald. rell. *ἐξ ἐκείνων* Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. Havn. Vict. Lasc.

V. 644. deest in Flor. 2. *κακὰ* om. Havn.

V. 646. *ὥς* om. Flor. 15. *sicut tu etiam* etc. Itaque post *πρόσπολοι* praec. versu colon ponendum est, non punctum. Tum Flor. A. apud Valck. (nam in Hamb. nihil notatum) *ὡ καὶ τὸν πατρός κάρη*. Flor. 10. *ὡ πατρός κακὸν κάρη*.

V. 648. Flor. A. *ἐξομώξομαι*. Lasc. *ἐξομόξομι*.

V. 649. *πῶς οὖν ἂν* Havn. *πῶς ἂν οὐκ εἴην* Scaliger ap. Barn. et Ls. Vossius.

V. 652. Codd. et edd. *εἰ μὴ γὰρ ὄρκους θεῶν ἄφρακτος εὐρέθην*, *nisi inventus s. deprehensus essem non munitus iureiurando*, contra sensum, qui postulat, *nisi iurassem*. Itaque Milton. coni. *εἰ μὲν γάρ*. Valcken. Reiskium sequitur, interpretantem *Nam si iureiurando circumventus non fuisset, haud armatus adversus insidias*. Sed quis unquam ita locutus est, *εὐρέθην ὄρκους*, *circumventus sum iureiurando*? Unice vera est Piersoni emendatio Verisim. p. 63. *ἤρέθην*, probata Marklando, Musgravio, ipsi Reiskio et Brunckio, et firmata Scholiaste, qui *ἐλήφθην* explicat, quod aequè ad *εὐρέθην* scribi potuisse, quam ad *ἤρέθην*, dicens egregie fallitur Valek. Is dubitans, an *αἰρεῖσθαι* hoc sensu in Atticis scriptoribus legeretur, non meminerat loci Helen. 1621. *ὡ γυναικείως τέχναισιν αἰρεθεὶς ἐγὼ τάλας!* *artibus mulierum circumventus*. Iungenda *ὄρκους ἤρέθην ἄφρακτος*, ita ut adiectivum notionem verbi planius declaret, quod saepe fit.

V. 653. Vulgo μή τάδ' ἐξαιρεῖν π. Recte Brunck. e Par. A. edidit μή οὐ τάδ' ἐξ. Etiam Havn. ἐπισχον μή οὐ.

V. 654. Recipienda erat Dawesii emendatio Misc. crit. p. 332. εἶτ' ἂν ἡ κῆρυξ. Post relativa saepe omittitur verbum, quod e superioribus facile repeti potest, post coniunctiones nusquam, nec Elmsleius ad Med. 1122. (1143. nostrae ed.) cum nostro loco comparare debebat, quod illo legitur, φίλους νομίζουσ' οὗςπερ ἂν πέσις σέθεν. In Havn. verba transposita sunt ἐς τ' ἂν ἐκδημος Θησέως χθονός ἀπειμι.

V. 655. ἔξομαι Par. D. Havn. Valek. libenter corrigeret σίγα δ' ἔξω μὲν στ. propter sequentia θεάσομαι δὲ σὺν π. μ. π. idque recepit Brunck. Equidem non video, quomodo apte inter se opponi possint σίγα ἔξω μὲν στόμα, θεάσομαι δὲ. recte autem sibi opponuntur νῦν ἐκ δόμων μὲν ἀπειμι, πατρός δὲ μολόντος ἀναστρέφομαι, καὶ τότε θεάσομαι. Elmsl. ap. Monk. legit σίγα θ' ἔξ. στ. Offendisse videtur VV. DD. ut librarios Paris. D. et Havn. transitus a singulari ad pluralem numerum. Sed vid. ad Or. 111. Iph. A. 918. καὶ τοῖς Ἀτρεΐδαις — πεισόμεθ'. ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι. Cf. Iph. T. 78. 80. 338 sq. Troad. 476. 897.

V. 656. Vulgo σὺν πατρὶ μολῶν ποδί. unde Is. Vossius in notis MSS. fecit πατρὶ σὺν μολῶν ποδί. πατρός e Paris. A. B. D. Lib. P. Lasc. edidit Musgr. et sic tres Florr. Havn. Vict.

V. 657. χῆ δέσποινα σή Markl. ap. Monk. et Blomf. in Quart. rev. n. 15. p. 223. soloece pro καὶ ἡ σὴ δέσποινα.

V. 659. ὄλλυσθε Stob. LXXI. p. 429. Gesn. et v. 661. αἰεὶ γάρ οὕτως. Utrobique Gesn. in marg. notavit, quod editur, ὄλοισθε, in textum recepit Grot. p. 307.

V. 661. οὕτως pro οὖν πως Vict.

V. 664. τάλαινες Lasc. Ald. rell. quod ipsum defendebat Aemil. Portus. Primus correxit Barnes. Hos etiam quatuor versus Phaedrae tribuit Paris. A.

V. 665. τίνα νῦν ἢ τ. Ald. rell. ἢ om. Par. A. Flor. 2. Havn. et eiecit Brunck. ob metrum scilicet. Scribendum erat vel τίνας νῦν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους — et λόγους habent Par. A. Havn. λόγους Par. B. — vel, quae lenior

medicina est, *τίνα νυν ἢ τέχνην. νυν* pro *νῦν* a Pindaro dici ostendit Boeckh. ad Pyth. 3, 58. *λόγους* e sq. v. huc retractum esse videtur, paululum immutatum.

V. 666. *καθ' ἅμα* Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. Par. A. tres Florr. Havn. *κάθαρμα* primum est in Herv. 2. Canter. quam ad editionem quum collatus sit Flor. A. hic etiam illud habere videtur. Vid. Valck. Pro *λύσειν* Lasc. et Havn. *λύσειν*. Hinc recte Monk. *λύσειν*, ex quo propter similitudinem litterarum *Ξ* et *Κ* ortum *λύσειν*, tum utraque lectio coniuncta in *λύσειν*. Correctionem probat Elmsl. Quart. rev. n. 14. p. 464. Mus. crit. n. VI. p. 292. Pro *λόγου* Lasc. variam lectionem *λόγων* adscriptam habet, quam probat Seidler. epist. ad Lobeck. p. 437. Luzac. Exerc. ac. p. 19. coni. *νόσου*, Herm. de metr. p. 261. *μόγον*, Burges, teste Monkiq, φόβου.

V. 667. *ἔνυχον* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc. *ὡ γὰ* est ab Heathio pro *ὦ γὰ*.

V. 668. *πῶ* Flor. 15. e *πῶς* v. sq. *ἐξαλείξω* Par. A. *ἐκαλίσω* Flor. 10.

V. 669. Vulgo *πῶς δὲ κρύψω φίλῃ πῆμα;* Alterum ordinem e coni. restituit Markl. et sic Par. A. Flor. 2. 15. Havn.

V. 670. Pro *ἄν βροτῶν* Flor. A. *ἀντων* i. e. *ἀνθρώπων*, ut Par. A. Flor. 10. Havn. Ex Aristoph. Thesm. 715. quem locum comparavit Monk. conicere possis legendum *Τὴς οὖν θεῶν ἀρ.*

V. 671. *πάρεργος* Par. D. pro *πάρεδρος*. Pro *ἔργων* Flor. A. *ἔσων*.

V. 673. *δυσεκπέρατον* Ald. rell. Flor. A. 10. Havn. *δυσεκπέρατον* Lasc. Par. A. D. E. Flor. 2. 15. Schol. Hoc est ab *εκπεράω*, illud ab *εκπεραίνω*. Cf. ad Med. 644. Eadem varietas est infra 879. — *βίου* Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Havn. *βίον* Par. E. Cott. Flor. 2. Vict. Lasc. *βίου* Par. A. *βίου* iungo cum *πάθος*, Monk. cum *δυσεκπέρατον*, calamitas quae infelicem vitae exitum affert, ut explicat Censor in Quart. rev. (*which brings an unfortunate exit from life*) quod an sic dici possit, dubito.

V. 674. *ἔγώ* om. Flor. 2. Lasc.

V. 675. καὶ κατώρθωνται τέγναι Codd. et edd. fere omnes. καὶ κατώρθωνται τέγνη Par. A. Havn. quod praetulit Brunck. Nec iniuria Valckenaerius pluralem pro interpretamento adscriptum esse e scholiis colligit. Hos duo versus Nutrici tribuendos esse censebat Reisk. cui adstipulatur Censor ed. Monk. in *Class. journ.* n. 11. p. 81. manifesto hoc ex initio orationis Phaedrae ad nutricem conversae patere dicens. Sed praestat scholiastem sequi.

V. 677. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. καὶ φίλων διαφθορά. Paris. A. Flor. 15. Havn. καὶ φίλων διαφθορεῦ. Flor. A. 10. καὶ διαφθορεῦ φίλων. Hinc auctor X. II. 347. "Ἐρὸς αἰσχροποιεῖ, φίλιας διαφθορεῦ. διαφθορεῦ receperunt Valck. Brunck. Musgr. in ordine illi Florent. hic Paris, secuti. Utraque lectio habet, quo se defendat, ut mirer, Valcken. non dicere, alteram in priore, alteram in secunda fabulae recensione locum habuisse. διαφθορά (*perniciēs* pro eo qui *perniciem affert*) exquisitius est, quam quod a librario profectum videri possit. Vid. Monk. ad h. l. Gramm. gr. §. 429. 1. Facilius enim *concretum* pro *abstracto*, διαφθορεὺς pro διαφθορά, substituere potuit librarius, nec, si aliquo loco inter λώβη et λωβητῆς variarent codd., quisquam dubitaret λώβη praeferre. Sed nec διαφθορεὺς de muliere librarius facile posuerit, cui simile est παιδολέτωρ ἕως ap. Aesch. S. c. Th. 723. παιδολῆ, ἀηδονίς Rhes. 545 sq. (pro quo Soph. El. 107. τεχνολέτωρ ἀηδών) χεῖρ φονεύς Iph. T. 572. Ita paria fere in utramque partem sunt rationum momenta, διαφθορεῦ tamen Codd. auctoritate commendatur.

V. 678. Ald. rell. Ζεὺς ὁ γενν. ἐμὸς Πρύρῳζον ἐκτρέψει σ' οὐτ. π. Flor. A. Ζεὺς γ' ὁ γενν. ἐ. πρ. ἐκτρέψει σ'. Sed Pariss. omn. Flor. 2. 10. Lasc. Schol. X. II. 341. Ζεὺς σ' ὁ γ. — ἐκτρέψειεν. ἐκτρέψειεν etiam Havn. sed sine σ' post Ζεὺς. Pro ἐμὸς Havn. ἐμοί. Vir doctus aliquis coni. ἐκτρέψει αἰστώσας πυρί, conferens Aesch. Prom. 240. 689. et Hæsyeh.

V. 683. με δὴ om. Flor. 15. μοι pro με Havn.

V. 684. νῦν τεθγγμένος coniecturam Pierisoni, a Valck. commendatam, recepit Brunck., qui tamen in notis codd. lectionem scrvari debuisse dicit; recte: νῦν enim, etsi non alienum, superfluum tamen est et vehementer friget.

V. 685. τὰς ἀμαρτίας Lasc. Ald. rell. et MSS. σὰς ἀμ. e Par. A. recepit Musgr. et sic tres Florr. Havn.

V. 686. Inepte timet Phaedra, ne Pittheo quoque rem indicet Hippolytus, et συμφοραὶ de conatu nutricis Hippol. ad adulterium pelliciendi valde improprie dictum est. Itaque recte hunc versum, etiam in Par. A. omissum, expunxit Brunck. In eo Πιτθεὶ om. Flor. 15. Pro συμφορὰς Havn. ξυμφορὰς.

V. 687. πλήσει δέ Par. A. Havn. quod minus recte recepit Brunck. τε om. Flor. A. Idem et 10. αἶαν, quod recipiendum videtur.

V. 694. Ald. rell. ζητούσά γ' εὖρον φάρμακ', οὐχ. Flor. A. 2. 10. 15. Pariss. omn. Havn. Vict. Lasc. ζητοῦσα φάρμακ' εὖρον οὐχ. quod cum Valck. recepit Musgr. Praeterea Havn. οὐχ' α' βουλομένην.

V. 695. Par. A. πάντα γ' ἐν σοφ. ἦν. Havn. etiam omit- tit ἄν. Heath. et Markl. coni. εἰ δ' εὖ γ' ἐπραξ' ἄν. quod quum plane barbarum esse dicit Monk. levius erravit, quam ego ad Phoen. 724. immemor tunc eorum, quae ipse monui Gramm. gr. §. 525. 7. a. Cf. Herm. ad Vig. p. 830. Schaefer. melet. p. 51. Heindorf. ad Prot. §. 50. p. 535. Reisig. de vi et usu part. ἄν p. 104 sqq. 107. 109 sq. In his εἰ ἄν c. Opt. significare videtur, eum, qui ita loquatur, dubitare, an futurum sit, quod hypothetica dicit, quo tamen nolim dicere rem incertam magis etiam incertam reddi: incerto enim quid potest esse incertius? Sed εἰ — ἄν Indicativo aoristi vel imperf. iunctum non memini me legere. Nam de loco Xenoph. Cyrop. IV, 3, 3. cum Reisigio p. 107. sentio.

V. 697. Par. A. Flor. 10. Havn. ἦ καὶ δίκαια. Lasc. κοῦξαρκοῦντά μοι.

V. 698. Flor. A. 10. τρώσαντες. Hic et Havn. mox λόγους. συγχωρεῖν λόγοις interpretor *verbis mihi concedere*, quae ego dixi, *vera esse concedere* (sicut supra 298.). συγχωρεῖν *concordare*, ut Valck. explicat, qui unquam dixerit, non invenio.

V. 700. ἐκ τῶν ὥστε Par. A. ap. Valck.

V. 702. ἀπεχείρησα Flor. 10. ἀπεκέρωσας Havn.

V. 703. ἐξέλθε pro ἀπέλθε Havn.

V. 704. δέ pro γὰρ Flor. A. 10. Havn. hic praeterea

ἐγὼ δὲ τὰ μὲν γε θήσω κ. quod ortum videtur e v. 521.
ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

V. 705. ἡμαῖς Par. A. ap. Valck.

V. 707. καλύψαθ' Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Par. E. Lib.
P. καλύψειν Par. B. D. Flor. 15. καλύπτειν Flor. A. 10.
Par. A. Havn. quod receperunt Musgr. Brunck. Monk.
iniuria: ortum enim est ex ignoratione legitimæ con-
structionis, de qua vid. ad Hec. 777. p. 88.

V. 709. εἰς Ald. rell. εἰς Florr. tres, Havn. — δεῖξαι
pro δεῖξιν Flor. A. Par. A. Sic ὤμοσε — ἐκδύσασθαι Herod.
V, 106. ὤμοσε δεῖξασθαι Xen. Cyr. VII, 4, 3. quae cum
aliis citat Lobeck. ad Phryn. p. 750.

V. 710. καλῶς ἐλέξαθ' Ald. rell. tres Florr. καλῶς δ'
ἐλέξαθ' Havn. καλῶς ἐλέξας Flor. A. quod recte receperunt
Valck. et Brunck. — προτρέπουσ' Lasc. Ald. rell. Florr.
omn. Havn. Par. A. προτρέπουσ' superscripto primae syl-
labae σ' Par. B. προστρέπτουσ' Par. D. προστρέπω σ' Par.
E. προστρέπουσ' recepit Brunck. *unum illud obsecrans ut
facias*, interpretante Valck. Si *obsecrandi* notio huic
loco accommodata visa est, quidni convenire videatur
impellere, adhortari, προτρέπειν? Sed quid tandem est
unum illud, quod ut faciat, chorum vel *obsecrat* vel *im-
pellit*? Nihil plane: significat enim se vitam finire velle,
in quo nihil opus erat chori adiumento. Scholiastes in-
terpretatur ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα. Itaque Wake-
field coni. προσβλέπουσ' vel προβλέπουσ', Monk. προσκο-
ποῦσ'. Illo sensu προστρέπειν τὸν τοῦν πρὸς τι dici possit;
an quisquam dixerit, ignoro.

V. 711. δῆ τι. Flor. A. 10. Par. A. Havn. δῆτα, quod
recepit Brunck.

V. 713. αὐτῇ τ' ὄν. Lasc. Ald. Brub. et MSS. In Herv.
1. 2. excidit τ'. Hinc Canterus, ut hiatui mederetur, non
quo post μέν sequi debere δέ existimaret, edidit αὐτῇ δ'
ὄν. quod retinuit Barnes. et Brunck. τε restituit Musgrav.
Vid. ad Orest. 24. πρὸς τὰ νῦν πεπτοκότα, sc. ὀρώσα,
σχοποῦσα. Sic quod Thuc. VII, 47. habet οἱ τῶν Ἀθηναίων
στρατηγοὶ ἐν τούτῳ ἐβουλεύοντο πρὸς τε τὴν γεγενημένην
ξυμφορὰν καὶ πρὸς τὴν παρούσαν ἀρρώστιαν, id IV, 15.
dixerat βουλεύειν πρὸς τὸ χεῖμα ὀρώσας. Vertendum igitur
*pro iis, quae nunc acciderunt, quantum per casum
meum licet.*

V. 714. κρησίον Ald. Herv. 1. κρησίους iam Brubach. Herv. 2. Canter. et sic Codd.

V. 717. δῆ om. Par. A. Recte autem Havn. μέλλεις δὲ δῆ τί δρῶν.

V. 718. θανεῖν γ' malit Elmsl. ad Heracl. 141. qua de causa, nescio. — ὅπως δ' ἐγὼ τοῦτο βουλευέσσομαι Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 15. Sed recte iam Brubach. ὅπως δὲ τοῦτ' ἐγὼ βουλ. ut Canter. etiam legendum monuit: et sic Codd.

V. 722. ἤσσηθήσομαι Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Havn. quod receperunt Valck. et Brunck. pro ἤτηθήσομαι.

V. 723. θατέρω Flor. A. Par. A.

V. 727. ἀλιβάτοις Monk. ὑπαί Lasc. Flor. 2.

V. 729. ἐν ποταναῖς Ald. rell. (Brub. ποταμαῖς) Par. A. Flor. 10. 15. Havn. πιταναῖσιν Lasc. Lib. P. Idem Par. E. sed adscripto γρ. ποτωμέναις, Flor. 2. cum gl. γρ. ποταναῖς et ποτωμέναις. Hinc Musgr. ed. πιταναῖς, probantibus Heathio et Valcken. ποταναῖς reduxit Brunck. hoc versui magis convenire ratus: at ποτανός secum longam habet. — ἀγέλῃσιν Ald. rell. ἀγέλῃ Flor. 2. 15. ἀγέλαισι Lasc. Flor. 10. ἀγέλαισιν Par. A. Havn. Vid. ad Or. 55.

V. 730. ἀρθεῖν γάρ Barn. errore typographico.

V. 731. Flor. A. Ἀνδριηνᾶς.

V. 732. Havn. ἀκτάς.

V. 733. ἔνθα πορφύρον σταλάσσουσιν Ald. rell. πορφύρεον, ut recte edidit Barnes. Lasc. cum Codd. omn. σταλάσσουσ', quod versus poscit, in marg. habet Barnes. Quum trochaeo in antistrophico respondeat spondeus, Markl. et Valck. qui de basi glyconeī nihil adhuc rescivissent, coni. ἔνθα τε; hic ἔνθα γε.

V. 734. Pro πατρός Luzac. Exerc. acad. p. 50. coni. Πάδου, etsi nomen Padi ex antiquioribus Graecis nemo novit. Pro τριτάλαιναι Lasc. Flor. A. 2. (in hoc corr. τριτάλαιναι a m. sec.) 10. 15. Par. A. B. D. Lib. P. Havn. τάλαιναι, Par. E. τε τάλαιναι. τάλαιναι recepit Brunck. — σιν εἰς οἶδμα πατρός τάλαιναι, quasi hic versus responderet antistrophico Ζηρός μελύθρον παρὰ κοίταις. Hermann: elem. d. metr. p. 573, sic hos versus disposuit:

ἔνθα πορφύρεον σταλάσ-

σουσ' εἰς οἶδμα πατρὸς τάλαιναι
κόραι — — —

et in antistropha:

κρήναι τ' ἀμβρόσιαι χέου-
ται Ζηνὸς μελάθρων παράκτοι,
ἔν' ἃ — — —

Quomodo pro voce usus minime reconditi τάλαιναι vocem exquisitam τριτάλαιναι invehere potuerint librarii, non assequor; in τριτάλαιναι offendisse eos, monstrat lectio Par. E. Versus 733. e nostra descriptione est eius generis, de quo Gaisford. ad Hephaest. p. 306. Herm. elem. p. 560. egerunt. Ego vero haud scio an sic describendi sint versus 734. 5.

εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαι-
ναι κόραι Φαιδοντος οἴκῳ δακρύων.

e quibus secundus est glyconeus cum choriambo. Vid. Hermann. elem. p. 567.

V. 735. κοῦραι Flor. 10.

V. 736. De glyconeis in molossium exeuntibus vid. Seidler. ad El. 122. ἤλεκτροφανεῖς Flor. A.

V. 738. τᾶν αἰοιδῶν Monk. recte. τὰν αἰοιδῶν Havn.

V. 739. λίμνης Ald. (non λίμνας, quod ait Monk.) rell. λίμνας Lasc. Par. A. tres Florr. quod iam recepit Valck.

V. 740. νέμειν Flor. 15. νέμοι Flor. A. (qui sec. Valck. ταῖνταις οὐδ' ὁδὸν νέμοι) 10.

V. 741. σεμνήν Havn. κυρῶν Lasc. Ald. rell. contra metrum. ταίων Flor. A. 10. Par. A. B. (hic cum v. l. κυρῶν) D. Mirum, si e ταίων librarii fecissent κυρῶν et quidem cum accusativo. κυρῶν scribendum Heath. monuit, corrigendum tamen simul ratus σεμνῶ τέρμονι. Non opus; vide quos citavi Gramm. gr. §. 363. Not. Cf. Hermann. ad Soph. Aiac. 307.

V. 744. Herm. pro παρὰ κοίταις coni. παράκτοι; vid. ad 734. Vellem explicasset. κοῖται μελάθρων quae sint, declarasse mihi videor ad v. 153. κοίτας Flor. 2. Vict. Lasc. E Flor. A. in apogr. Hamb. enotatum χαῖται pro κοίταις.

V. 745. ἔν' ἀλβιόδωρος edd. et MSS. praeter Par. A. qui ἔνα βιόδωρος. Hinc Valck. fecit ἔν' ἃ βιόδωρος, quod recepit Brunck. Sed articulum nolim inculcare. Vid. ad

Med. 968. Monk. dicit se non meminisse vocem ὀλβιόδαρος usquam alibi legere, atque adeo analogiae repugnare, quae postulet ὀλβιόδαρος, ut ὀλβιόδοτας, ὀλβιόφορος. Nolo contra afferre ὀλβιόδοτης ex Orphicis hymn. 34, 2. 40, 2. 65, 9. Sed ἡπιόδαρος, πολίδαρος Homerus habet, alii ποικιλόδαρος et similia. Ipsum ὀλβιόδαρος hinc sumpsisse videtur Paulus Silentiar. ep. 40, 9. in Anal. R. III. p. 84. Est ἡ ὀλβια δαρουμένη, ὀλβιόδοτης autem ὁ ὀλβον διδούς. — Vitiosam lectionem Ald. rell. ἄξει correxit Canter. nov. lect. I, 13. αὔξει scribens et sic Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. ἄξει coni. Milton. Pro ζαθέα Havn. βάθεα. Euripidi haec scribenti ante oculos fuisse locum Pindari Ol. 2, 127. suspicatur Heynius ad l.

V. 746. Brunck. olim lectum fuisse suspicatur θνατοῖς, quod vehementer probat Monk. Herm. el. d. m. p. 528. Nec dii, inquit, neque homines, si quid video, hic ita universe commemorari potuerunt. Quare videndum puto, ne ἐσθλοῖς scripserit poeta, quo nomine utitur in eadem re Pindarus Ol. II, 112.

V. 748. Ald. Herv. 1. Par. A. ap. Valck. διαπόντιον. Sic et Brub. sed in marg. διὰ πόντιον. Hoc habent Herv. 2. Canter. rell., et, ut videtur, Codd.

V. 750. Flor. 2. Lasc. πόρευσας. Flor. A. ἀμὰν pro ἐμὰν.

V. 752. ἐπ' pro ἀπ' Havn.

V. 753. ἡ pro ἦ Havn. et γῆς pro γᾶς. Flor. A. ἡ κρησίας αὐγὰς δύο' ὄρνις.

V. 754. ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας Ald. rell. ἔπτατ' ἐπὶ κλ. Ἀθ. Flor. A. 10. Parr. A. B. D. Havn. Hoc probat Erfurdt. ad Soph. Oed. T. p. 628. ne — το ante κλ producat, illud Seidler. de dochm. p. 21. not. in melicis brevem vocalem ante mutam cum liquida produci posse recte existimans. Mihi ἐπὶ interpretamenti loco adiectum videtur.

V. 755. Μουνύχου est e coni. Herm. de metris p. 445. v. Harpocrat. v. Μουνυχία. Sed fortasse in Μουνυχίου per synaloephen ιου unam syllabam efficiunt. Vid. ad Phoen. 1637. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς Ald. rell. M. δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Par. E. Flor. 2. 15. Lasc. M. δ' ἀκταῖσιν Flor. A. 10. Par. A. B. D. Havn. ut edidit Brunck. — ἐκδήσαντο. Brub. in marg. ἐδήσαντο. Is. Vossius in notis MSS. ἐκδήσαντο.

V. 756. πλευνὰς Flor. A.

V. 759. δεινὰ Lasc. Ald. rell. Havn. δεινᾶ coni. Is. Vossius, edidit Barnes.

V. 761. χαλεπὰ Havn. Lasc.

V. 762. ἀπονυμφιδίον una voce Havn.

V. 763. ἀμφίβροχον una voce Havn. βρόχον ἀμφί Par. E. Flor. 2. Lasc. ἀμπετ' ἀμφί βρ. Flor. 15.

V. 764. δείρα e Markl. corr. receperunt Valck. et Brunck.

V. 766. ταῦτ' pro τάν τ' Flor. 15. ἐνδοξον Lasc.

V. 767. φήμαν Flor. 2. 15. Lasc.

V. 768. φρεσίν pro φρενῶν Flor. A. 10.

V. 769. In Ald. rell. praeponitur Θεράπαινα, sed v. 774. et 780. ἄγγελος, in Paris. A. Ἐξάγγελος, quod receperunt Valck. et Brunck., in Havn. Τροφός. vid. Schol. Barnes. praefixit Ἄγγελος.

V. 770. δρόμω pro δόμων Flor. 2. e corr. 15. Vict. et MSS. alii apud Musgr.

V. 772 sq. nutrici tribuit Par. A. Etiam Havn. Χοροῦ nomen omittit. Flor. 15. nil habet, nisi γεῦ βασιλῆς δὲκ εἴ' ἐστὶ δὴ, 10. nil nisi οὐκ εἴ' ἐστὶ (sic) δὴ. Havn. om. εἴ'.

V. 774. σπείσαι' Flor. 10.

V. 776. Vitiosum ἡμίχορος, etsi in Orest. 1250. iam correctum, hic et 778. me imprudente remansit.

V. 778. Ald. rell. τί δ' οὐ πάρεσι, cur vero non ad-eunt. Sed Musgravii interpunctio, quam Brunck. et Monk. etiam secuti sunt, accommodatior videbatur.

V. 779. βίου Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. βίω Flor. 2. Lasc. App. Prov. Vat. VI, 8. Utramque lectionem agnoscunt Par. E. Lib. P. βίω recepit Valck. commendatum iam ad Phoen. 1282. eumque secutus est Brunck. Non placet, quia videri possit esse a recto ὁ ἀσφαλῆς βίος, quum sit pro οὐκ ἀσφαλές ἐστι τῷ βίω. Ad locutionem τὸ ἀσφαλές τοῦ βίου, i. e. ἡ ἀσφάλεια τοῦ βίου, nemo offenderit: cur ἐν ἀσφαλεῖ βίου alienum videatur?

V. 780. Lib. P. praeponit Θερ. Havn. τροφ. — ἐκτείναντες Flor. 10. Havn. ut habet X. II. 1484. et ediderunt Brunck. Monk. οἰκτείνοντες Par. D. ἐκτείναντες firmari

possit iis, quae Heindorf. monuit ad Plat. Phaedon. §. 10. νεκρόν pro νέκυν Lib. P. Flor. 2. 15.

V. 781. πικρόν τόδ' οἰκούρ. i. e. ὃ πικρόν οἰκούρημά ἐστι. Vid. Gramm. gr. §. 432, 4. Maiorem vim addit pronomen τόδε, ut Plat. Gorg. p. 508. D. ἄν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικόν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόλληξ. Sic accepisse etiam videtur Heindorf. qui in meo exemplo ed. Brunck. punctum in fine v. 780. positum in comma mutavit. Verto: *quae acerba est rerum domesticarum cura in gratiam domini absentis suscepta.* Valck. cum schol. οἰκούρημα pro οἰκουρό; dictum accipiebat.

V. 784. 5. transponendos suspicatur Monk. Musgr. alterum versum cum priore ita connectebat — βοή ἤχοῦ βαρεῖα πρ. Mili interpungendum videtur: τίς ποί ἐν δόμοις βοή, ἤχῳ βαρεῖα προσπόλων, μ' ἀφίκετο; ut βοή appositione ἤχῳ β. πρ. declaratur. — μ', quod deest in Lasc. Ald. rell., addidit Markl. probante Valck. Recepit Brunck.

V. 786. Markl. coni. οὐδ' ἄρτι. Male: vid. Valck. qui οὐ γάρ τι satis exemplis confirmavit. Cf. Monk. cuius Censor in *Quart. rev.* p. 223. praeterea citat Aesch. Prom. 275. Theb. 38. 201. Soph. Phil. 1331. Eur. Ph. 110. Alc. 419. (431.) Suppl. 544. — Pro δόμος Flor. A. δόμοις.

V. 786. Flor. A. 10. ἀνοῖξαντ'. 10. etiam πύλαις, ut Par. A.

V. 790. ἐκλίπη Ald. rell. Flor. A. 10. Par. A. Havn. prius etiam Brub. ἐκλιπῇ. Par. B. D. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. ἐκλείποι. Nescio, quare V. D. in *Quart. rev.* p. 228. malit ἐκλείποι.

V. 791. Havn. τίνει δίκη. ψυχῇ pro τύχῃ Flor. 15.

V. 793. μου pro μοι Flor. 15.

V. 797. Havn. παγχνωθεῖσ' ἢ πό (i. e. ὑπό).

V. 798. Flor. A. 10. δόμοις. quod receperunt Musgr. et Monk. Male: πάρεμαι, *adsum*, ad sensum idem est quod παραγέγονα. Orest. 1298 sq. ἐς μέσον φόνον ἦδ' Ἑρμιόνη παρεσσι.

V. 802. κλειθρα Par. A. Flor. 15. Havn. κλειδοματάων Flor. 10.

V. 803. Lasc. Ald. rell. ἐκλύσαθ' ἄρμους, ὡς ἴδω (ἴδω Ald.) δυσδαίμονα Γυν. eadem hunc versum repetunt post v. 819. ita scriptum: ἐκλύεθ' ἄρμους, ὡς ἴδω (ἴδω Ald.) πικρὰν θῆαν. Ex altero loco versum eiiciendum esse docuit Valck. Itaque quas lectiones illo loco habet, ad nostrum referendae sunt. Ex eo ἐκλύεθ' pro ἐκλύσαθ' recepit Valck. nescio qua causa permotus. Infra pro ἐκλύεθ' Flor. 15. ἐκλύσεθ'. — Ad ἄρμους in Par. B. adscriptum: γρ. ὄρμους. — ὡς ἴδω δυσδαίμονα nullo modo tolerari posse recte dicit Valck. Itaque e Flor. A. quocum conspirant Flor. 10. et Havn. recepit τὸν δαίμονα. Par. A. τὸν δυσδαίμονα (non τὸν δυσδαίμ. νεκρὸν, ut dicit Valck. vid. Brunck.). *Ut videam tristem uxoris meas sortem* explicat Valck. fassus tamen, nusquam in talibus locis se legisse τὸν δαίμονα. Et quis unquam pro *ut uxoris cadaver videam* dixit *ut sortem (tristem) uxoris videam*? Rectius Brunck. lectionem versus post 819. inserti amplexus est, ὡς ἴδω πικρὰν θῆαν. Suspicio enim, quum sic scriptum versum invenisset librarius, eum explicandi causa addidisse τὸν δυσδαίμονα νεκρὸν, hoc deinde in textum illatum, et, ut metro aptaretur, expuncto νεκρὸν, ab aliis τὸν deletum esse, ab aliis syllabam δυσ. Eodem modo Phoen. 1601. δυσδαίμονα locum verioris scripturae περικέναι invasit. Vid. Elmsl. ad Med. 1281. not. c. Sed nec ista lectio suspicione vacat: neque enim θῆαν ἰδεῖν dixisse videntur veteres, quum θῆα sit actio spectandi, sed θῆαμα, ut Med. 1157. et θῆα ac θῆαμα absolute dici solent, non adiuncto genitivo. Si sic scriptum reperiretur, ὡς ἴδω, πικρὰν θῆαν, Νεκρὸν γυναικὸς, ἢ θανατούσά μ' ὤλεσεν, non aspernarer.

V. 805. Hoc carmen tractavit Seidler. de vers. dochm. p. 205 sqq. ubi vs. tres primos προφῶν vocat, atropham α' v. 808—811. str. β' v. 812—827. μεσφῶν 827. 8. antistropham β' v. 830—845. adiectis ἰὼ τάλας, antistropham α' v. 846. (leg. ἰὼ, ὅσον, τάλας) ad finem. Elmslei. ap. Monk. totum carmen uni Theseo tribuendum censebat, cui sententiae tamen, monente Monkio, adversari vv. 847. 8. videntur.

V. 805. ἰὼ semel Flor. 10.

V. 808. ὦ om. Flor. 10. 15. Par. A. Havn. βυαίω legi iubet Elmsl. ad Heracl. 926. Verba αἰ αἰ τόλμας — συμ-

φορᾷ parenthesis signis inclusit Valck. ut iungerentur
ἐπαθες, εἰργάσαι τοσοῦτον, ὥστε τ. σ. δ. σᾶς χερὸς π. μ.
Male: σᾶς χ. πάλαισμα est ὁ, τὸ θανεῖν, πάλαισμα ἔστι
σᾶς χερὸς.

V. 809. χερὸς om. Par. A.

V. 811. Ald. rell. τίς ἄρα σὺν τάλαιναν ἀμυροῖ ζωάν.
Lasc. om. τάλαιναν. Par. A. Havn. τίς ἄρα σὺν τάλαι-
ν ἀμυροῖ ζωάν; quod probat Herm. de metr. p. 244. rece-
perunt Brunck. et Monk. σὴν — ζῶην Flor. 15. ζοάν cum
Monkio, an ζωάν scribas, perinde est in dochmiaco.

V. 812. ὦμοι ἐγὼ παθέων Ald. rell. ἰὼ μοι Flor. 15.
πόνων pro παθέων Par. A. Havn. quod recte recepit
Brunck. Pro ὦν ἐπαθον Par. A. ὦ ἐπαθον. Havn. ὦν vel
ὦ omittit. Brunck. οἷ ἐπαθον. — ὦ τάλαινα Ald. rell. ὦ
τάλας Par. E. Lib. P. Flor. 15. etiam 2. sed transverso
calamo deletum, Vict. Lasc. quod recepit Musgr. ὦ πόλις
Flor. A. 10. Par. A. Havn. ὦ ante τάλας delevit Brunck.
Totum versum sic scriptum dedit Monk: ὦμοι ἐγὼ παθέων
ἐπαθον, ὦ τάλας, Τὰ μάκιστ' etc. fortasse vere.

V. 813. Ald. rell. τὰ κάκιστ'. Flor. A. 2. 10. 15. Paris.
A. B. τὰ μάκιστ'. Havn. τὰ μήκιστ'. μάκιστ' probatum
Valck. recepit Brunck. — ὦ τύχη Havn.

V. 814. μοι καὶ δόμοις vertunt *mihī et meis aedibus*,
Valck. *mihī meisque*. Ita esse deberet ἐμοὶ καὶ δόμοις.
Dictum est, ut Homericum II. ε', 116. εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ
φίλα φρονέουσα παρέστις. ἐπιστάθῃ Κηλὶς ἄ. malebat
Valck. Sophocleum πρὶν μοι τύχῃ Τροιάδ' ἐπέστη Oed. T.
777. comparat Elmslei. ad eum I.

V. 815. ἄφρακτος Par. D.

V. 816. κατακονᾷ μὲν οὖν ἄβ. βίος Lasc. Ald. rell. Flor.
A. 2. Parr. omn. Havn. Etymol. M. p. 50, 26. κατὰ κοιτά
Flor. 15. κατακονά memorat Schol. unde Musgr. recepit,
quem sequitur Brunck. Hesych. κατακονά, διαφθορά.
E Flor. 10. ad ed. Musgr. nihil enotatum est, ut ille ha-
bere videatur κατακονά. — βίου pro βίος est in Flor. A.
10. 15. Par. A. Havn. Schol. Etym. M. Hoc tot testibus
comprobatum si verum est, postulat nomen κατακονά.
Solut vim particularum μὲν οὖν perspexisse videtur Musgr.
vertens: *imo vero exitium*; vid. Herm. ad Vig. p. 845. n.
343. qua in interpretatione fieri non potest, quin κατα-

πονά probemus. Et quis umquam vitae, quamvis non vitali, tribuit τὸ μαρῖνειν s. διαφθεῖρειν? Hoc enim est κατακονᾶ. Monkio duriusculum videtur κατακονᾶ ἀβίωτος i. e., ut Schol. explicat, ἀβιωτοποιός. Non videbitur ei, qui meminerit adiectiva in — τος saepe activam significationem habere: vid. ad Hec. 680. — ἀβίωτος in metrum peccare videtur: itaque Seidler. scripsit ἀβίωτος, cuius formae velim certiora exempla ex antiquis scriptoribus afferri. Alio modo ἀβίωτος tuetur Seidler. p. 106. excusari eam formam posse contractione vocalium ω.

V. 817. ὁ τλάμων est a Brunckio pro ὁ τάλας. Sed Lasc. ὦ τάλας, quod recepit Monk. ὦ τάλας Seidl.

V. 818. Flor. A. ὡς pro ὡςτ' et ἐκπνεῦσαι. ὡς etiam Flor. 10. ἐκπνεῦσαι Lasc.

V. 819. μήτ' Flor. A. 10. Havn. Qui post hunc in Ald. sequebatur versus, omissus est in Flor. A. 10. Par. A. Vid. ad 803.

V. 820. τίνα τίνα λόγον Flor. A. apud Valck. in Hamb. nihil eiusmodi notatum est.

V. 821. βαρύπομον τλήμον Ald. rell. Sed γύναι pro τλήμον Flor. A. 10. Par. A. Havn. γύναι pro glossa habuisse videtur Valck. qui, ad τλήμον olim, inquit, vocem γύναι adscripserant. γύναι recte rec. Brunck.

V. 822. χειρός pro χερῶν Havn.

V. 823. πικρὸν ὀρμήσ. Ald. rell. Flor. 2. 15. κραιπνὸν Par. A. B. D. Lib. P. Flor. A. 10. Havn. Viet. Schol. X. II. 232. Lasc. Pro μοι Havn. που.

V. 824. αἶ bis tantum Flor. 15. ter Brunck. ut constaret versus scilicet. μέλεα bis Lasc. Ald. rell. praeter Barnesianam, et Codd. πάθη τάδε Ald. rell. τάδε πάθη Par. A. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15.

V. 825. δὲ πόθεν male Canter. Commel. quod correxit Aemil. Port. δέποθεν una voce tres Florr. πρόσωθεν δὲ δέποθεν Flor. A.

V. 826. τύχαν δαιμόνων om. Havn. ἀπλακίαισι edidit Monk., ut semper in tragicis scribendum esse arbitratur. Cf. Elmsl. ad Med. 115. Blomf. gloss. Aesch. Agam. 336. not.

V. 828. Havn. τόδ' — κακόν. Par. τάδ' ἄναξ. Pro ἴλθε Flor. A. 10. ἐπῆλθε.

V. 829. μετ' ἄλλον ὧλ. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. μετ' ἄλλον Havn. δ' post ἄλλον inserit Flor. A. 10. Par. A. unde sic ediderunt Valck. et Brunck. Flor. A. καινόν sec. Valck. καινόν in Hamb. (f. κλεινόν) pro κεδνόν.

V. 831. Verba σκότῃ θανών nullam vim addunt sententiae et per abundantiam quandam addita sunt, quali saepe utuntur Tragici. Sed nimis tautologicum est Brunckii σκότου, τὸ κατὰ γὰρ κνέφας σκότου. Pro θανών Lasc. θανεῖ, Flor. 2. θανεῖν. — ὁ τλάμων pro ὁ τλήμων e Par. A. recepit Valck. τλάμων sine ὁ Flor. 10. ὦ τλήμων Flor. 15. Elmslei. ap. Monk. ὦ τλάμων. ὦ τλήμων ἐγὼ solennem senariorum clausulam notavit Porson. infra ad 1450.

V. 834. δῆ, quod deest in Ald. rell., e Par. E. et Lasc. addidit Musgr. Idem habet Flor. 2. Vict.

V. 835. Ald. rell. τύχα || γύναι σὺν ἔβα τάλαιναν καρδίαν. σὺν ἐπέβαν Flor. A. σὺν ἐπέβα Par. A. Flor. 10. τάλαινα Flor. A. 10. 15. Par. A. Vocem τάλαιναν, quippe e v. 811. ab imperito librario huc tractatam, delevit Brunck. et sic edidit: τύχα σὺν ἐπέβα, γύναι, καρδίαν. in quibus ἐπέβα metro repugnat. Nostram lectionem probat Herm. ad Pind. Ol. 2, 173. ubi item ἔβα et ἐπέβα permutata sunt. Elmsl. coni. τίνος δῆ, πόθεν, θανάσιμος τύχα, γύναι, σὺν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν; κλύω suspectum habens propter scholion λέειπει ἢ παρὰ. Mihi quoque κλύω suspectum est non propter scholion illud, sed quia sententiae parum accommodatum est, quae futurum requirit, τίνος ἀκούσομαι. Praesens quidem nonnunquam ponitur pro futuro. Vid. Elmsl. ad Med. 888. Sed κλύω vel praesentis vel, ut ἀκούω, perfecti significationem habet. vid. Soph. Trach. 78. Multo minus coniunctivus convenit, quo positum κλύω putat Monk., *from whom must I hear? von wem soll ich hören?* Coni. enim non futurum significat, sed id quod necessitas vel officii ratio poscit.

V. 837. στέγοι Ald. rell. quod defendere non dubitavit Valck. εἴποι τις ἂν — — ἢ μάτην (ἂν) στέγοι. Est hoc ex eo genere errorum, quod Elmslei. notavit ad Med. 865, 6. Recte Musgr. στέγει recepit e Cott. Lib. P. Sic etiam tres Florr. Havn. Vict. Lasc. Eustath. ad Il. ζ', p. 640, 8. (499, 15.) Philemon lex. technol. p. 157. ed. Osann. Eodem alludit Par. A. στύγει. — ἐμόν pro ἐμῶν malebat Valck.

V. 838. *ἰὼ μοι μοι σέθεν* Ald. rell. *ᾧ μοι μοι σέθεν* Flor. 10. Par. A. quod recepit Brunck. *ἰὼ μοι σέθεν* Flor. 15. Havn. quod probatum Elmsleio recepit Monk. Seidl. dochmiacum dimetrum efflinxit *ἰὼ μοι τάλας, ἰὼ μοι σέθεν*, qui responderet strophico 820.

V. 839. *οἶον ἄλγον* (sic) *εἶδον* Flor. 15.

V. 840. *ἀπωλόμαν* Ald. rell. *ἀπωλόμην* tres Florr. Vict. *ἀπολώμην* Flor. A. in apogr. Hamb. Havn.

V. 842. Haec choro tribuuntur in edd. et MSS. Sed Musgr. choro non convenire ratus *ὦ φίλα γυναῖκων*, forte nec *ἀρίστα*, quum Phaedrae morbum tam bene sciret Chorus, haec cum Thesei oratione continuanda censebat. Hunc in edenda fabula secutus sum. Postea, quum eadem typis descripta denuo legerem, statim sentire mihi visus sum, haec diversam a praecedentibus indolem habere, quo imprimis pertinebat metri subita mutatio. Itaque Musgr. rationes denuo examinans intellexi, satis leves eas esse. Choro enim convenire allocutionem *ὦ φίλα γυναῖκων*, monstrat Alcest. v. 474. *ἀρίστα* vero quidni appellet Phaedram post ea, quae regina dixerat v. 710 sqq. Seidler, Musgravi sententiam amplexo, rem extra dubitationem ponere videtur antistropa. Mirum! Quasi vero hoc ipsum extra dubitationem positum esset, haec esse antistrophica! Nisi forte placet, pro certo et explorato ponere, quod non nisi coniectura, quamvis probabili, at coniectura tamen nititur, huic deinde coniecturae versus accommodare. Quod verò in Cott. Lib. P. Lasc. versui 846. hemichorii persona praefigitur, hoc tumdenuum vimaliquam haberet, si v. 842. non choro, sed Theseo in iis libris tribueretur. Ea quidem, quae v. 846. sequuntur, ob subitam ad Theseum transitionem non videntur eidem tribui posse, cui praecedentia a v. 842., sed priora, Phaedrae appellationem continentia, alteri parti chori, quae sequuntur a v. 846. alteri hemichorio assignanda esse.

V. 842. *ἐλπες* semel ex litura Flor. 2. Lasc. Versus videtur esse dochmiacus cum diiamba et syllaba.

V. 843. 4. 5. Haec, ut vulgo leguntur, metrum corrupta esse arguit, inquit Seidler. Itaque pro *ἐφορᾷ* scripsit *δεδορᾷ*, *φέγγος ἀελίου* τε transposuit *ἀελίου φέγγος* τε, *σελάνα* mutavit in *σελαναίη*, et addidit e sqq. *ἰὼ τάλας*. Ha

demum responsio antistrophica salva praestatur. Brunck. v. 844. delevit τε, ita dochmiacum exire ratus. V. 843. constat e iambo, dactylo et choriambō, similis glyconeō. 844. glyconeus. 845. e duabus penthemimeribus trochais constat.

V. 846. ἰὼ τάλας ὦ τάλας Ald. rell. ὦ τάλας, ὦ τάλας bis Par. A. Flor. 10. quod etiam e Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. ὦ τάλας ἰὼ τάλας Flor. 2. Vict. Lasc. Monk. scribendum censet ἰὼ ἰὼ τάλας, integrum scilicet dochmium. Ego alia ratione dochmium efficere studui secutus Hermann. de metr. p. 248. Inter duos dochmios duae breves syllabae interpositae, ὅσον, de quo genere vid. Seidler. p. 152. Seidler. autem p. 207. dochmiacum dime- trum fecit, altero ἰὼ τάλας ad v. 845. relato, ἰὼ, ὅσον, τάλας, κακὸν ἔχει δόμος. vel ὅσον, ἰὼ τάλας, κ. ε. δ. Hemichorio hos versus tribui in nonnullis Codd. supra monui, in Havn. Theséo adsignantur.

V. 848. τῇ σὺ τύχῃ Flor. 15. σὺν τύχῃ Flor. A.

V. 849. πάλαι. Flor. A. Par. A. τῷδε. Havn. πάλιν. In Flor. 2. deest πάλαι e litura, etiam in Lasc.

V. 851. 2. δὴ om. Flor. 10. Interpunctio utriusque versus haec est in Lasc. Ald. Herv. 1. τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χειρὸς Ἡριτημένη, θάλει τί σημῶναι νέον; In Brub. Herv. 2. Canter. nota interrogationis bis posita, post θάλει et νέον, θάλει; τί σημ. νέον; Barn. notam post Ἡριτημένη transtulit. Musgr. τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος; ἐκ φίλης χειρὸς Ἡριτημένη θάλει τί σημ. νέον; sed in nota interpunctionem Brub. et Canteri sequitur, deinde legit τί σημα- νεῖ νέον; Valck. τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος; ἐκ φίλης χ. Ἡρι- τημένη θάλει τί σημ. νέον. Hunc secutus est Brunck. Heind. in exemplo Brunck. quo utor, sic verba distinxit: τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χειρὸς Ἡριτημένη θάλει, τί σημήναι νέον; Vel hoc verum videtur, vel Ἡριτημένη; θάλει τί σημήναι νέον; Graeci enim in interrogationibus, quan- do ad novam rem transeunt, vocabulum, in quo novitas illa cernitur (h. l. δέλτος ἦδε), ipsi interrogationi praepo- nere solent adiunctis τί δέ; Sic Hec. 1232. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Iph. A. 1215. τί δ' ἄρ' ἐγὼ σε πρέσβυν; ἄρ' ἐσδέχομαι —; Cf. Iphig. T. 562. Vid. Gramm. gr. §. 609. pag. 898. Heind. ad Gorg. §. 123. — σημήναι Ald. rell. σημήναι Musgr. Valck. Brunck. e

Par. A. quocum conspirant Flor. 10. 15. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 24 sqq.

V. 853. ἀλλ' ἡ Havn. De genitivis λέγους καὶ τέκνων vid. Gramm. gr. §. 320.

V. 855. τοῦ Θησ. Havn.

V. 856. δώμαδ' Havn.

V. 857. τύπος Havn.

V. 861. ἐκδοχαῖς. Havn. ἐν διαδοχαῖς.

V. 862. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. ἐπεισφέρει θεὸς κακῶν. ἐπιφέρει Flor. A. 10. Par. A. quod rec. Musgr. κακόν in quibus MSS. repererit, non indicavit Musgr. Est certe in tribus Florr. Havn. Vict. ἐπεισφέρει accommodatissimum est huic loco, *insuper infert*, nec facile librarium hoc pro usitatore ἐπιφέρει substituisse credideris; sed ubi semel ἐπεισφέρει in ἐπιφέρει, quod est in Lasc., abierat, corrector hoc non in ἐπεισφέρει, quod debuerat, sed in ἐπιφέρει mutasse videtur. Etiam constructio ἐκδοχαῖς κακῶν a vulgari usu remotior est, quam νεοχμὸν κακόν. Itaque, etsi saepius dochmiacos in iambicos, quam contra, mutatos reperiās, hoc tamen loco vereor, ne casu factum sit, ut dochmiacus ex iambico exiret. Nec antistropha obstat, quam ne Seidlerus quidem ex his elicere potuit. Sed videamus reliqua.

V. 862. 3. 4. ἐμοὶ μὲν οὖν. Markl. em. ἐμοὶ μὲν ἄν. quod, ut unice verum, recepit Brunck. vid. notam eius ad Phoen. 1211. ἐμοὶ μὲν οὖν ἄβ. β. τύχα εἴη τυχεῖν „vertendum esset: *sit mihi igitur misera vitae conditio ob illud factum*. Qui talia loquitur, ni mente captus est, aliud quid certe optare debet.“ Seidlerus, Dicit Chorus, inquit, se iam nolle felicem esse in tanta regiae domus calamitate. Sed aliud est, dicere, *nolim felicitate frui in tanta aliorum calamitate*, aliud, *utinam infelix sim*. Itaque addit Seidler., nisi, quod malim, non εὐτυχῶς intelligendum. V. Schaefer. Melet. p. 55. At ibi sermo est de εὐχῶς ἦν, ᾗσιν et similibus, non de optativo, etiam in eventu rei υποθετικῶς positae ἄν comitem non habente. Mihi quidem ἄν h. l. abesse non posse videtur. Nec video, quam gravis sit in oratione affectus plena particula conclusionem aliquam ratiocinantis significans. Ordo vero ἐμοὶ μὲν ἄν εἴη τυχεῖν non magis offendere debet, quam ver-

horum ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη. Optatio quidem aliqua inesse videtur in his, ἐμοὶ μὲν εἴη τυχεῖν, ubi εἴη pro ἐξῆς positum videri possit, sed tota constructionis ratio monstrat, orationem esse e duobus dicendi generibus mixtam, ἐμοὶ μὲν ἂν εἴη ἀβίωτος βίου τύχα et ἐγὼ τυχοῦμε ἂν ἀβιώτου τύχας. ubi vulgo ὥστε supplendum dicunt, ὥστε τυχεῖν αὐτοῦ. Vid. ad Orest. v. 383. Itaque Markl. conjecturam cum Brunckio recipiendam censeo. Sed ἂν versus adversum est, inquit Seidl. quum dochmiacus, ubi iidem numeri continuantur, ultimam longam postulet. Huic quidem malo facile occurri potest: sive enim dochmiacus est v. 862. ita locus describi potest:

φεῦ φεῦ! τόδ' αὖ
νεοχμὸν ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει θεός
κακόν. ἐμοὶ μὲν ἂν ἄ — βίωτος βίου
τύχα πρὸς τὸ κτανθὲν εἴη τυχεῖν.

Primae enim syllabae verbi, in quo alter dochmius incipit, ad antecedentem dochmium pertinentis plura exempla dedit Seidler. p. 60. not. Si vero iambicus est versus, nulla restat difficultas. — Ceterum ἀβίωτον βίου τύχαν a Valck. inductus scripsit Brunck. et sic, quod mireris, Havn. τυγγάνειν quidem cum quarto casu non raro iungitur. Vid. Gramm. gr. §. 363. not. Cf. Brunck. ad Med. 759. Elmsl. ad Med. 741. sed εἴη μοι ἀβίωτον βίου τύχαν τυχεῖν vix potest non εὐκτικῶς accipi.

V. 865. ὀλουμένους Flor. 2. Lasc.

V. 867. σφάλῃς Par. A. ap. Valck. quod recepit Brunck. σφάλῃς coni. Valck. — δόμον pro δόμους Havn.

V. 868. αἰτουμένης γάρ Ald. rell. δέ pro γάρ dedit Barnes. e Canteri coni. Musgr. e Par. A. B. Lasc. Sic etiam Flor. 10. Havn.

V. 868. 9. πρὸς γάρ τινας Aemil. Port. explicat πρὸς-εἴτε γάρ, praeterea enim alicuius novi mali sinistrum augurium seu vates prospicio; alicunde oblatum vertit Valck. a quodam, a quadam parte Monk. Suspiciosum tamen est. Itaque Reisk. πρὸ γάρ τινας, quod amplexus Blomfield. in Quart. rev. n. 15. p. 228. coniicit etiam τινα. Alius V. D. ib. n. 16. p. 391. pro πρὸς γάρ legit προὔργον, i. e. πρὸ ἔργου, ut explicat Hesych.

V. 869. κακοῦ Ald. rell. κακόν Flor. A. 10. 15. Par. A.

Havn. quod vereor ne e sq. v. fluxerit. κακῶν om. idem V. D. qui προῦργου.

V. 870. ἄλλο. Havn. ἄλλος. Tum πρὸς κακόν κακῶ Flor. A. 10.

V. 873. Seidler. p. 212 sq. ut iambicum dimetrum efficeret, quo hi versus responderent versibus 871. 2. scripsit δέλτος ἄρ' ἄλαστα, dubitanter tamen. — ποῦ φύγος Lasc. Ald. tell. πᾶ e Par. A. recepit Valck. Idem est in Flor. 10. Elmal. ad Med. 1238. malit ποῖ. Vid. ad Med. 1261. Ego versus sic distinguendos arbitror:

βοῦ βοῦ δέλτος ἄλαστα. πᾶ
φύγω βάρος κακῶν;
ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.

V. 874. βάρος κακόν Ald. Herv. 1. β. κακῶν Brub. Herv. 2. Canter. etc. et sic, ut videtur, Codd. omn. et Lasc.

V. 875. Edd. et MSS. οἶον οἶον εἶδον et γραφαῖς, pro quo γραφαῖσι Flor. 2. Lasc. Ob nudum participium φθεγγόμενον Seidler. scripsit οἶ' οἶον i. e. οἶον μέλος οἶα φθεγγόμενον. Soph. El. 751. οἶ' ἔργα δράσας οἶα λαγχάνει κακά. Eur. Alc. 144. οἶας οἶος ὦν ἀμαρτάνεις. ubi vid. Monk. Ita versus constat ex iambico dimetro brachycat. et dochmio. Nunc de emendatione dubito. Ubi duplex οἶος ponitur, oppositio est qua duo diversa iuxta se posita graviora fiunt, ubi οἶ' ἔργα δράσας οἶα λαγχάνει κακά, quae facinorosa ediderit, et quae vicissim mala tulerit, Soph. El. 751. Hic vero οἶον μέλος et οἶα φθεγγόμενον μέλος non ad rei indignitatem augendam opposita sunt, sed unum idemque significant; nec nudum est φθεγγόμενον, sed ἐν γραφαῖς φθεγγόμενον iungenda. Versus est trochaicus trimeter catalecticus, οἶον οἶον ἔργον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος. a cuiusmodi versu ad dochmium transitur etiam Hec. 680.

V. 876. τλήμων Ald. tell. τλήμον Lasc. Flor. 2. 15. τλάμων Flor. A. τᾶμον Flor. 10.

V. 878. Flor. A. τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἔστι.

V. 879 sq. Ald. tell. καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοόν ὀλοόν || κακόν. ὦ πόλις, πόλις, Ἴππ. Ex his ὀλοόν semel tantum habent Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. Lasc. πόλις; semel Flor. A. 10. Par. A. Itaque dedi versum e dochmio, diiambo et dochmio constantem. Seidler. p. 214. numeros confusos ita in ordinem redigere conatur:

καθ' ἑξω κακόν·

δυσεκπέρατον, ὁλοὸν, ὦ πόλις, πόλις.

δυσεκπέρατον Flor. A. 10. Havn.

V. 880. τῆς ἐμῆς εὐνῆς Flor. 15. Havn.

V. 881. Flor. 15. διὸς supra scr. ζηνός.

V. 885. (potius 883.) Flor. A. μιᾶς κατεβόγασται.

V. 886. ἐμόν. Flor. 15. ἐμῶν. — φύγη Ald. rell. soloeco. φύγω Flor. A. Idem habet Flor. 10. sed οἱ ab eadem manu supra ω scripto. φύγοι Cott. Par. A. B. D. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc.

V. 888. Pro ἀπεύχον Valck. legendum suspicabatur ἀνεύχον. Flor. A. ἀπόσχον.

V. 889. ἀμπλακῶν Vict. πειθοῦ pro πιθοῦ Lasc.

V. 891. θατέρα Ald. Herv. 1. θατέρα iam Brub. θ', ἀτέρω Flor. A. 10. Pro πεπλήξεται Flor. 10. πληγῆσται.

V. 894. γῆς pro χώρας Havn.

V. 896. εἰς καινόν Flor. A. 10.

V. 897. Flor. A. κακῶν ἀναξ. et v. 898. σῆσι pro σοῖσι.

V. 900. σπουδῇ om. Havn. ἐφ' ᾧτιν νῦν στένεις Ald. rell. νῦν om. Flor. A. 2. 10. Par. A. D. E. Lasc. In Flor.

15. ἐφ' ᾧ ^{νι} τι νῦν στ. sic. in quibus νι est a m. sec. ἐφ' ᾧ νον στ. Havn. ἐφ' ᾧτινι στένεις receperunt Valck. Musgr. Brunck. Sed Elinslei. usquam alias apud Tragicos se reperisse negat ᾧτινι pro ὅτι, necdum mihi ὅστις idem esse videtur quod ὅς. Ubique enim verti potest, *aliquis qui*, ut statim infra 940. etiam in locis a Blomfield. allatis ad Aesch. Prom. 865. Vid. quae monui ad Hom. h. in Ven. 157. et Hermannii notam ad Soph. Oed. T. 688. in Erfurdt. min. Nam quae loca Musgr. assertit ad Eur. Bacch. 115. diversa sunt. Blomfield. in Quart. rev. n. 15. p. 225. coni. ἐφ' ᾧ γε νῦν στ. sed ὅς γε est *qui quidem* vel *quippe qui*, ut in locis ab eo allatis, Aesch. Prom. 254. Eum. 25. Soph. El. 923. 941. Eur. Or. 81. 424. 522. El. 914. Auctor X. II. 842. — — τὸ μέντοι πράγμ', ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις, Οὐκ οἶδα, βουλομένην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν. quod verum puto: nam quamvis τὰ νῦν rarissimum sit in Euripideis, non est tamen prorsus insolens.

V. 901. βουλοίμαν Flor. 10.

V. 904. ἦν ἀσπίς εἰς φάος τόδε Lasc. Ald. tell. Flor. A. 2.-15. Priscian. p. 1168. F. ed. Putsch. vitiosius etiam Herv. 1. ἦν ἀσπίς εἰς εἰλεπον εἰς φάος τόδε. εἰλεπον, ἦ φάος τόδε e Paris. A. (ap. Valck. ἦ φάος τόδε) ediderunt Musgr. Brunck. et sic Flor. 10. Havn. Valckenaerio nihil videbatur causae, cur sperneremus phrasin εἰς φάος εἰς-δέρεσθαι. cuius vellem exempla e Tragicis excitasset; et, ut proba sit, nihilne ἀσυνδέτῳ isto moveamur? Reisk. et Vir quidam doctus, quem Scaligerum vocant, coni. ὡς φάος τόδε, et sic Auctor X. II. 859 sq. Eldik. ap. Luzac. Exerc. p. 53 sq. ἦ ὡς φάος τόδε, i. e. ἦ ἐς. — Pro εἰλεπον Flor. 10. 15. εἰλεπον.

V. 906. 7. absunt ab ed. Lasc. Pro πάσχει Flor. 15. πάσχεις. τῷ διόλλεται τρόπῳ Flor. A. apud Valck. (in Hamb. nihil enotatum) Flor. 10.

V. 907. πινδίσθαι (sic) Havn. βούλεται Flor. A.

V. 908. δ' post σιωπῆς non habet Havn. ἔργον οὐδέν Flor. A. 10. Soph. Ai. 11 sq. καὶ σ' οὐδέν εἶπω τῆςδε πί-πταίνσιν πύλης. Et ἔργον ἐστίν. ubi vid. Musgr. Hunc versum post vss. 909. 10. transponendum esse censebat Markl. cui adsentiuntur Valck. et Brunck. Hoc ordine etiam X. II. 861 sqq. Τί χοῦμι πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλ-λυσαι, Τέκνον; πινδίσθαι βούλομαι σέθεν πάρα. Ἡ γάρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι Κἄν τοῖς κακοῖσι λίγρος οὐς ἄλίσκεται, sed omisso v. 908. Hunc etiam e deper- dito dramate in hunc locum irrepsisse censet Monk. Mili Markl. ratio amplectenda videtur.

V. 911. φίλοις γε Flor. 10. Pro γε Valck. coni. τε.

V. 913. Markl. coni. ὧ πολλὰ μαρθάνοντες ἄνθρωποι μάτην. Frustra: homines cum aliis in rebus graviter errant, tum in eo, quod, quum infinitas artes doceant, hoc unum non invenerunt, ut sapere doceant stultos. Sed bene Valck. iam refutavit Markl. Ex Schol. interpretan- te, ὧ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπιστάμενοι καὶ διδάσκον-τες τοὺς ἀνθρώπους, non sequitur, eum μαρθάνοντες legisse, sed, quum poëta de toto genere errorum locutus esset, ille id posuit, in quo h. l. error hominum versari dicitur, in docendo. At μάτην ἀμαρτάνειν nusquam alibi legitur. Egregie, ut multa, Markl. ad Suppl. 1205. „Ne- que quaeri debet, inquit, quis unquam vel fando audi- verit de hac phrasī τιτρώσκειν φόρον. Nam in sexcentis

exemplis, quae facile proferri possent, verba ipsa ita coniuncta, frustra forte alibi quaesiveris. Sed tamen ista sexcenta exempla omnia erunt eiusdem formae et rationis, non ideo repudianda, quia alibi locutionibus iisdem deficiunt, quae nunquam forte alibi extiterant. Sat nobis in plerisque iam esse potest (imo, forte debet) ratio similitum et MSS. consensus." Itaque ut adiectiva saepe nominibus ac verbis adduntur ea, quae non novi quid significent, sed dicta planius explicent, sic adverbia cum alia, tum μάτην usurpantur. Aesch. Choeph. 843. λόγοι θνήσκοντες μάτην i. e. θνήσκοντες καὶ μάταιοι. ib. 887. Κωφοὶς αὐτῷ, καὶ καθεύδουσιν μάτην; ita obdormiverunt, ut nullus eorum usus sit? Eur. Hel. 1220. ὃ Πρίαμος καὶ γῇ Τρωάς, ὥς ἔρρει μάτην! Med. 1251. μάτην μόχθος ἔρρει παιδῶν. Infra 1060. μάτην συγγέαι ὄρκους non est iusiurandum frustra violare i. e. ita, ut illud violare nullam vim habeat, sed ita violare, ut frustra illud susceptum et irritum sit. Valck. autem et cum eo Brunck. post ἀνθρώποι distinxerunt, et μάτην τί δῆ coniunxerunt. Contra V. D. in Quart. rev. p. 224. recte monet, τί δῆ et τί δῆτα ubique ab initio sententiae poni, ut supra 800. 851. 1057. Hec. 970. Phoen. 734. 740. 927. 1615. Med. 669. 673. 918. Alc. 548. 705. etc.

V. 914. διδάσκεται Par. A. ap. Valck.

V. 915. καὶ ξενισκεται Havn.

V. 916. ἐνθ' οὐκ ἐπίστ. Par. A. ap. Valck. — οὐδὲ θηράσασθαι πῶ Flor. 10. οὐδὲ δῆ θηράσθαι πῶ Par. F. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. οὐδὲ θηράσθαι δέ πῶ. Fallitur Monk. qui οὐδὲ δῆ θηράσθαι πῶ in Ald. esse ait.

V. 917. αἶσιν οὐκ ἔστι νοῦς Par. A. ap. Valck. non Flor. ut narrat Monk.

V. 918. Flor. 15. μέγαν c. gl. δαιμόν.

V. 919. ἀναγκάζειν Ald. rell. etiam Canter. E Flor. A. in Hamb. enotatum ἀναγκάζαι. ἀναγκάσαι scribendum esse monuit Is. Vossius in notis MSS. Sic primus edidit Barn. et sic omnes, quod sciam, Codd.

V. 920. Flor. 15. ἀλλ' οὐδὲ γάρ. — λεπτομεγεῖν conf. Markl. temere, etsi adstipulatur Valck. Similiter Alc. 834. οὐκ ἦλθε ἐν δέοντι.

V. 921. ὑπερβάλαι Flor. 15. ὑπερβάλλαι Flor. A. 10.

V. 923. Flor. 2. διαγνωστόν, sed m. ant. supra στόν scripsit σιν.

V. 924. τ' post ὅστις deest in Flor. 15. — ὅστις μὴ φίλος Flor. 2. 10. Vict. etiam Flor. A. qui ὅστις.

V. 925. δισσᾶς δὲ φανᾶς Ald. vell. δισσᾶς τε φ. Flor. A. 2. 10. Par. A. Lasc. quod receperunt Valck. et Brunck.

V. 926. τὴν δ' ὅπως ἐτύγγανεν, temerariam, ideoquē iniustam. Plato Phileb. p. 28. D. Πότερον τὰ ξυμπαντα καὶ τότε τὸ καλούμενον ὄλον ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκὴ δύναμιν καὶ τὰ ὅπη ἔτυχεν, ἢ τὰναντία — νοῦν καὶ φρόνησιν τινα θαυμαστήν συμπράττουσαν διακυβεργᾶν; quem locum imitatur Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 550. D. ὅπως — ἡ ψυχὴ — φρόνη τὸ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτιχεν.

V. 927. ὡς ἡ φρον. Brub. in marg. adscriptum habet εἰ.

V. 929. ἀλλ' εἴ τις Lasc. Ald. Flor. 2. 10. Havn. ἀλλ' ἡ τις iam Canter. Barn. et sic Par. A. Flor. 15. quod vel e schol. reponendum erat. Valck. reduxit εἴ τις. Mox Flor. A. εἰς σὸν οὔσης με.

V. 930. δ' post νοσοῦμεν om. Flor. A. 10. et delevit Valck. Si quis amicorum calumnias in aurem tuam insurrando me criminatus est, insontes falsa premimur suspitione; quo frigida fit sententia, ut recte Monk.

V. 931. ἦτοι πεπλ. Par. A. ἐκπλήσουσι Flor. 2. Lasc.

V. 932. ἔξεδρον legendum censet Blomfield. in Quart. rev. p. 224. laudans Heracl. 709. Aesch. Choeph. 231. ubi leg. φρενός.

V. 933. πῇ προβ. Havn.

V. 934. Flor. A. τί τόλμα τόλμης.

V. 935. deest in Flor. A. 10. βίος Ald. vell. βίος e Parr. omn. Lasc. (quibus accedunt Flor. 2. 15. Vict. Havn.) tandem recepit Musgr. Si enim eadem ratione progredietur et crescet audacia, qua vita hominis progreditur, sequi si cum aetate crescet audacia.

V. 937. Verba πανούργος ἔσται θεοῖσι προσβυλεῖν desunt in Flor. A. qui solum χθονί habet.

V. 940. τόνδ'. Havn. τόν.

V. 943. ἐλέγθεα coni. Musgrav. probantibus Valck. et

Brunck. Nec mihi vulgata commodum sensum habere videtur. *ἐς* pro *εἰς* Par. A. Flor. 10.

V. 944. *πατρί* pro *πατῆρ* Flor. 15.

V. 945. *περισσῶς* Flor. A.

V. 946. Havn. *ξύρει*, et mox *κακῶν* τ'.

V. 947. *πυθολίμην* Flor. A. (in Hamb. nihil enotatum) Lasc.

V. 949. *ἤδη* *νῦν* *αὔχει* Lasc. Ald. rell. *νῦν* primus dedit Barnes. *νῦν* reduxit Musgr. Mihi *ἤδη* suspectum est, ut parum accommodatum.

V. 950. Valck. Vim non animadverto, inquit, quam istis *δὲ ἀψύχου βορᾶς καπηλεύειν* adiungere possit vox *Σίτοις* cui duae voculae substitutae, *Σύ τοι*, asperam orationem magis, ni fallor, animabunt. Non meminerat Vir egregius, has voculas propter ipsam vim, quam orationi addunt, ab initio sententiae poni solere. *οὔτα* opponuntur *τῇ ἀψύχῳ βορᾷ*, et fruges ac fructus, herbas, radices etc. significant, quibus terra natis homines vescuntur. — *Ὅρφεᾷ* scripsit Barnes. metri scilicet gratia. Vid. Markl. ad Suppl. 37. Valck. ad Phoen. 1258. Porson. ad Hec. 876. De victu Orphico Plat. Leg. VI. p. 782. C. — *ἀκούομεν ἐν ἄλλοις, ὅτε οὐδὲ βοῶς ἐτολμῶμεν γενέσθαι, θύματα τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανα δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι καὶ τοιαῦτα ἅττα ἄλλα ἀγνά θύματα. σαρκῶν δ' ἀπείχοντο, ὡς οὐχ ὅσιον ὄν ἐσθίειν, οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βωμούς αἵματι μιαίνειν, ἀλλὰ Ὅρφικοὶ τινὲς λεγόμενοι βίοι ἐγίγνοντο ἡμῶν τοῖς τότε, ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοῦναντίον πάντων ἀπεχόμενοι.* Hoc victu vitae quamdam sanctitatem profitebantur. Ad *Ὅρφεοτελεστάς* respici putabat Blomfield. *Quart. rev.* p. 224. de quibus vid. Valck. diatr. de Aristobulo p. 84 sq. ubi etiam de nugacibus libellis agit, *πολλῶν γραμμάτων καπνῶ*, „quibus abutebantur vèteratores, superstitionis non in hac tantum vita quaevis commoda, quibus, ut fit, ipsi tamen carebant, polliciti, si se praeberent certis ritibus secundum istos libros initiandos.“ Cf. Alc. 983. Cycl. 639. quae loca citavit Blomf.

V. 953. *προσφωνῶ* Havn. Lasc. De verbo *θηγεύειν* cf. Schaefer. ad Dion. Hal. p. 84.

V. 955. *ἐκωῶζειν* Par. A. unde sic ediderunt Musgr. et

Brunck τοῦτό τ' ἐκώσσει Flor. A. Ceteri omnes ἐκώσσειν. Similis varietas fuit supra 919. — Havn. τοῦτ' ἐκώσσειν.

V. 957. 8. ὅρκοι, λόγοι κρείσσονες τῆςδε pro τῶν τῆςδε λόγων. Vid. Gramm. gr. §. 453. Herm. ad Viger. p. 717. Schaeff. melet. p. 57. 127. ad L. Bos. ell. p. 3. ad Apollon. Rh. p. 164. V. 958. γένοιτ' pro γένοιεν Flor. 10. Havn.

V. 959. Ald. rell. μισεῖν γε φ. Canteri coniecturam μισεῖν σε φ. confirman Parr. B. E. Lib. P. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. μισεῖν τε φήσαις Flor. A. φήσαις etiam Flor. 15.

V. 960. Ald. rell. τοῖς γνησίοις σοῦ π. pro quo τοῖς γνησίοις π. restituit Canter. et sic Parr. omn. Flor. A. (qui γνησίοισιν) 2. 10. Havn. Vict. τοῖς γνησίοις πολ. omisso σοῦ Flor. 15.

V. 962. ἡ δυσμεν. Flor. A. Par. A. δυσμενία Havn. τὰ φθατ' Par. A. ὤλεσαν Brub. ἀπώλεσε Havn.

V. 964. ἐμπέφυκας Flor. A.

V. 967. προκείμενον Flor. A.

V. 968. Ald. rell. τί οὖν; τί ταῦτα. Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc. νῦν οὖν τί ταῦτα. ut legendum annotavit Is. Vossius in notis MSS.

V. 970. Havn. ἔξαιρε. — ὅσον φυγὰς τάχος Flor. A. 10.

V. 972. Havn. ὄρον pro ὄρους.

V. 973. Flor. A. παρών (Hamb. παρῶν) γε. Havn. γέ σου. Par. A. ἡγηθήσομαι.

V. 974. Flor. A. μαρτυρήσαις, Flor. 15. μαρτυρήση. Pro Σίνις Flor. A. 10. σίνεις, Havn. σίνις, ut Ald. rell. Σίνις iam Barnes.

V. 975. πτανεῖν γ' ἐαντόν Par. A. quod recepit Brunck.

V. 976. οὐδ' ἐν θαλάσῃ Flor. A. 10. θαλάσσης σύννομοι dictum ut Hel. 1488. σύννομοι νεφέων δρόμου, ubi tamen Blomfield. ap. Monk. ad h. l. legit δρόμῳ. Ego σύννομος δρόμον, θαλάσσης non minus recte dici puto, quam κακῶν ἔννοκος Soph. Oed. C. 1134. ut non necessaria sit Blomfieldii correctio θαλάσῃ Quart. rev. p. 224. citantis Aesch. Choeph. 596. Arist. Av. 508. συννόμους κειρωνίδες in Hamb. notatum e Flor. A. σκειρωννίδαις Flor. 15. σκειρωννίδες Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 977. μ' ante εἶναι deest in Flor. 15.

V. 979. δῆ om. Havn.

V. 980. μόνος pro μένος Flor. A. in apogr. Hamb. ξύστασις τῶν σῶν φρενῶν idem.

V. 981. πολλοὺς λόγους Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn. καλοὺς λόγους Flor. A. (in Hamb. nihil enotatum) 10. Par. A. B. quod recepit Musgr.

V. 982. διαπτήξειεν Havn.

V. 983. ἔγωγ' ἄκ. edidit Brunck. ut Phoen. 473. λόγον edd. MSS. et Plutarch. T. II. p. 6. B. λόγους Par. A. ap. Valck.

V. 984. καλίγου Ald. rell. καλίγους, ut coniecit Aemil. Portus, Parr. omn. (A. καὶ ὀλίγους sec. Valck.) Flor. 2. 10. 15. Plutarch. καὶ ὀλίγους Flor. A. Havn.

V. 987. ξυμφορᾶς pro συμφορᾶς edidit Brunck. e Par. A.

V. 988. πρῶτά γ' ἄρξ. Flor. A. Par. A.

V. 989. πρότερον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. πρῶτον Flor. A. 10. 15. Par. A. X. II. 519. unde sic ediderunt Musgr. Valck. Brunck. ὅθεν μ' ὑπῆλθες, i. e. ἄρξομαι ἐκ τούτου, ᾧ μ' ὑπῆλθες. Pro ἐκ τούτου cogites ἐκεῖθεν, hoc suppresso pro ᾧ sequi debebat ὅθεν, i. e. ἐξ οὗ. Vid. Gramm. gr. §. 473. not. 1. Soph. Trach. 901. — ὑπῆλθες, *subdole aggressus es*. Verbum optime explicat Schol. Soph. Oed. T. 386. in Brunck. nota. Cf. Toup. ad Suid. T. I. p. 193. II. p. 301. 311.

V. 990. οὐκ ἀντ. Markl. malebat οὐκ ἀντ. quod probatum Valck. recepit Brunck. Sic etiam Scholiastes legisse videtur. Sed possis etiam sic accipere: *putans te perditurum esse me, et me nihil contra dicturum*. Hoc est ὡς διαφθερῶν με, καὶ ὡς ἐμὲ οὐκ ἀντιλέγοντα. Similiter Thuc. IV, 5. ὡς — ἣ οὐχ ὑπομεινόντας σφᾶς, ἣ ῥαδίως ληφόμενοι βίῃ.

V. 994. μὴ ἀδικεῖν plene Codd. praeter Flor. 2. πειρώμενος Par. A. Inutilis est Musgr. coniectura μὴ ὀδίων πειρωμένοις.

V. 995. Codd. et edd. ἀπαγγέλλειν, *nunciare*; quod Aemil. Port. cum ἐπίσταμαι coniungit, Monk. eo sensu accipit, quo nutrix in hac fabula dici potuisset ἀπαγγέλλειν Phaedrae κακά. Sed potest aliquis mala facinorosa non foras efferre, et tamen improbus esse. Sensus poscit verbum, quod indicet sive *petere* sive *incitare ad aliquid*.

Prius voluit Milton ἐπαγγέλλειν legens; sed hoc a serioribus tantum *petendi* vi usurpatur. Potius ἐπαγγ. accipiam *faciendum aliquid alicui denunciare*, hinc *incitare*. *Spondere, in se recipere patrandae facinorae*, quo sensu Reisk. Valck. Brunck. vocem acceperunt, esset, puto, ἐπαγγέλλασθαι.

V. 996. Ald. rell. ἀνθ' ὑπουργεῖν. Correx. Aemil. Portus.

V. 997. ἐχρευστής Havn.

V. 998. Vulgo αὐτός. Primus Valck. ὁ deesse videns edidit ὡτός. De hac crasi vide Buttmann. Gramm. gr. mai. p. 119: — κέγγυς ὢν φίλος Flor. A. Par. A. Havn. Hinc Valck. scripsit παροῦσι, κέγγυς, ὢν φίλος, i. e. παροῦσι καὶ ἐγγύς οὔσι, vel παροῦσι καὶ τοῖς ἐγγύς. soloece: neque enim adverbium per se sine articulo vel participio adiectivi vicem sustinere potest.

V. 999. ἔχαι pro ἔλειν Par. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. ὦν etiam Flor. 15. pro ᾧ.

V. 1000. ἐς Lasc.

V. 1001. οὐκ οἶδα Ald. rell. οὐκ οἶδα Flor. A. Par. A. Havn. Lasc. et X. II. 520. Pro λόγῳ Havn. μόνον.

V. 1002. οὐδὲ ταῦτα καὶ σκοπεῖν coni. Valck. i. e. καὶ ὁμῶς οὐδ' ἐν γραφῇ πρόθ. εἰμι. quo sensu οὐδὲ — καὶ poni non recorder. καὶ nihil ad sensum conferre monens Brunck. particulam γάρ, importune et loco minime suo positam, librarii oscitantiae deberi censet, et edidit οὐδὲ ταῦτα μὲν σκοπεῖν. Monk. οὐδὲ γάρ ταῦτα σκ. Exemplā particulae γάρ post secundam vocem positae dedit Schaeff. melet. p. 76. quod hoc loco minus etiam offendere debet, quum in ταῦτα vis sit.

V. 1004. εἰ δὴ τὸ σῶφρον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. καὶ μὴ τὸ σ. Par. A. Flor. 15. quod receperunt Valck. et Brunck. Vellem aperuissent, quo sensu accipienda essent haec καὶ μὴ — οὐ πείθει. Flor. A. Par. B. (A. etiam commemorat Musgr.) Flor. 10. Havn. καὶ δὴ τὸ σ. quod recepit Musgr. Assentior Valckenaerio, nec has particulas hic convenire. Suspicio autem, δὴ e sq. v. irrepsisse, et scribendum καὶ μὴν τὸ σῶφρ. *Enimvero*.

V. 1005. διεφθάρη Ald. διεφθάρην Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc.

V. 1006. σῶμ' οὐ καλλιστεύετο Flor. A. 10.

V. 1007. οἰκῆσαι Ald. rell. quod per se non spernendum, imo exquisitius. Vid. Elmsl. ad Med. 750. Osann. ad Philem. p. 226. Sed Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. E. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. οἰκήσιν.

V. 1009. φρενῶν Ald. rell. φρηνῶν Lasc. φρενῶν emendavit Markl. e Schol. qui explicat οὐδαμοῦ συνέσεως ἤμην ἐγώ. Valck. dubitare videtur de locutione οὐδαμοῦ εἶναι φρενῶν, sed Musgr. iam citavit Soph. EL. 390. ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; Idem Oed. C. 310. ποτ' φρενῶν ἔλθω; quod ib. 170. dixerat ποτ' τις φροντίδος ἔλθῃ; Trach. 705. ποτ' γνώμης πέσω; Praeterea ἡ pro ἣν Flor. 15. et οὐδαμῇ. κοῦδαμοῦ Flor. 2. Vict. et sic legendum censet Markland. At καὶ sequentibus μὲν οὖν poni non solet. οὐδαμοῦ μὲν ἣν φρ. Par. A. Flor. 10. οὐδ. μὲν οὐ Lasc. Hinc Monk. μάταιος ἀγα, κοῦδαμοῦ μὲν ἣν φρενῶν. quod ipsum est μάταιον. De μὲν οὖν vid. ad v. 816. Phoen. 551. *Vanus igitur eram, imo non compos mentis.*

V. 1010. Notam interrogationis post τῶν προσιν positam in Ald. rell. cum Markl. Musgr. Valck. post ἡδύ transposui. Sic legisse etiam videtur Schol. ubi tamen Iunt. et Basil. pro interrogationis nota, quam posui, punctum habent. Brunck. vulgatam distinctionem, nota interrogationis in punctum mutata, retinuit, et vertit: *At concedes forte pudicum me esse, sed dices castis etiam dulce esse regnare. Minime* etc. cui praeluserat iam Valck. At hoc sic dictum est, quasi proprium esset pudicorum regnare velle, et quasi omnes pudici regnum appeterent; quod absurdum est. Si diceret voluit, vel pudicos regnare velle, homines, etsi pudici essent, regnum tamen concupiscere, quem sensum res ipsa poscit, dicendum erat, καὶ τοῖς σώφροσιν. quod intelligens Brunck. in vertendo *etiam* addidit, *castis etiam*. Quasi satis sit hoc in interpretatione addi, ac non in Graecis ipsis addi necesse sit.

V. 1011. διέφθειρεν Flor. A. 10. διέφθορεν Par. A. Havn. Hinc Flor. 2. διέφθοραν. Par. E. Lib. P. διέφθορ' ἄν.

V. 1015. ἀεὶ excidit in Brub. Cum hoc loco Pind. Pyth. I, 191. confert Heyn. ad l. τὸ δὲ παθεῖν εὐ πρώτον ἄθλον· ἐν δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ' ἀμφοτέροισι δ' ἄνῃρ ὅς ἄν ἐγκύρησιν καὶ ἔλῃ, στέφανον ὑμίστον δίδεσται.

V. 1016. Lasc. Ald. rell. *πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι, κίνδυνος δ' ἀπὼν*. in quibus *πράσσειν* εὖ nihil aliud est, nisi, quod praecessit, *εὐτυχεῖν*. Hoc nomine praestat lectio Flor. A. 10. *πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπὼν*. Valck. vertit: *Facere namque licet quae velis absque periculo*. Mihi *πράσσειν* eo potius sensu accipiendum videtur, quo scriptores Attici dicunt *ἄνδρα δεινὸν πράττειν*, *res civiles tractare, in republica versari*. Cf. Heind. ad Plat. Prot. §. 21. Hoc illud est, quod Creon apud Soph. Oed. T. 588. vocat *τύραννα δρᾶν*, v. 593. *ἀρχὴν ἄλυπον καὶ δυναστείαν*, quo pertinet etiam v. 598. *τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἄπαρ' ἐνταῦθ' ἐν*. Hoc quum non intelligeret librarius, addidit εὖ, explicandi scilicet causa, hoc deinde in textum illatum expulit τε.

V. 1017. *κρείσσον* Flor. A.

V. 1018. *ἐν γ' οὐ λέλ.* coni. Valek.

V. 1021. *εἰδες* pro *εἶδες* eleganter coni. Reisk. quod recepit Brunck. *καλοὺς* pro *κακοὺς* Havn.

V. 1022. *καὶ χθονὸς πέδον* Flor. 10.

V. 1024. Ald. rell. *μήδ' εἰς ἔννοιαν λαβεῖν*. Barnes. ut metro consuleret, scripsit *μήδ' ἐς ἔνν.* λ. quod est etiam in ls. Vossii notis MSS. Sed *μήδ' ἂν ἔννοιαν* λ. Flor. A. 2. 10. 15. Parr. omn. Havn. Vict. Lasc. quod recte receperunt Musgr. (non *ἂν ἔνν.* ut ait Monk.) Valck. Brunck. In oratione recta esset *μήδ' ἡθέλον ἂν, μήδ' ἔλαβον ἂν ἔνν.*

V. 1025. *ἦ τ' ἂν γ' ὀλοίμην* Ald. rell. in qua lectione *ἂν* sensui adversatur, nec γε ullam vim habet. X. II. 526. *Ἥ κατολοίμην*. unde Valcken. et Wakefield. ad Alcest. 744. legendum coniecerunt *ἦ κάρτ' ὀλοίμην*. Flor. A. *ἦ γὰρ ὀλ.* in apogr. Hamb. *ἦ γ' ἄρ' ὀλ.* apud Valck. *ἦ γὰρ ὀλ.* etiam Havn. *ἦ γ' ἄρ'* Flor. 10. *ἦ τ' ἄρ'* Par. A. (*ἦ τ' ἄρ'* ap. Valck.) Lasc. *ἦ τ' ἄρ'* Flor. 2. 15. *ἦ τὰρ* recte explicavit Monk. sed male scripsit *ἦ τ' ἄρ'*. Quae enim crasi coaluerunt, *τὰρα* e *τοὶ ἄρα*, ea distingui a se non debent.

V. 1026. *ἀλπεύων* Ald. Flor. 15. *ἀλπεύων* iam Barn. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Totum versum spurium iudicat Valck. tum ob locutionem insolitam *ἀλπεύων χθόνα*, tum quia X. II. 526 sqq. eum omittit, et efformatum esse censet partim e v. 1045. tum e fr. Eurip. ap. Aelian. V. H. III, 29. Diog. L. VI, 38. *ἄπολις*,

ἄποιος πατρίδος ἐστατημένος. Prorsus assentior. Accedit, quod ἀπολις deest in Havn.

V. 1030. θέμις λέγειν πέρα Ald. rell. Flor. 2. πέρα θέμις λέγειν Par. A. et X. II. 531. quod receperunt Valck. et Brunck. θέμις πέρα λέγειν Flor. A. 10. Par. B. D. Havn. θ. πέρα λέγειν Flor. 15. Lectio Aldina ab eo inuenta videtur, qui πέρα ultimam producere nesciret; utrum οὐ πέρα θέμις λ. scribas, an οὐ θ. πέρα λ. nihil interest, hoc tamen Codd. auctoritate sustentatur.

V. 1031. ἐσωφρόνησε δ' οὐκ Par. A. Flor. 10. Ad ἔχονσα in Par. D. adscriptum γρ. ἐκοῦσα. Ἐσωφρόνησε, pudorem servavit Phaedra mortem sibi consciscendo, ob quam existimata saltem est pudica, *quum pudica esse non posset, οὐκ ἔχονσα σωφρονεῖν*. Hippolytus autem pudicitia sua non bene usus erat, quum libidine Ph. non patefacienda committeret, ut ipse impudicus haberetur. De his oxymoris Euripidis vid. Bergler. ad Aristoph. Ach. 395.

V. 1032. ἐνώμεθα pro ἐχρώμεθα Cott.

V. 1034. omittit Flor. 15.

V. 1035. καὶ γόης Ald. rell. Codd. οὐ γόης Par. A. ut ediderunt Valck. Musgr. Brunck. Lectio Aldina praestare videtur Elmsleip ad Med. 398.

V. 1036. εὐορκησία Lasc. Ald. rell. et plerique Codd. εὐορκησία non nisi ex Alexandri Helena enotatum legitur in Gramm. Sangermanensi apud Valck. ad h. l. (Bekk. anecd. p. 96.) et analogiae legibus repugnare videbatur Valck. quod etsi secus ac habere concesserim Lobeckio ad Phryn. p. 513. huius tamen formae exempla non nisi in serioribus leguntur. Nec Theseus filium, quem mentiri credebatur etsi iuratum, εὐορκον εἶναι, εὐορκεῖν, εὐορκησία. uti dicere poterat. Itaque recte Musgr. et Valck. e Par. A. et Schol. ediderunt εὐορκησία, quo alludit etiam Flor. A. εὐεργασία, Flor. 10. εὐεργασίαν. Similiter erratum in Grammat. ap. Bekker. l. c. Εὐεργασία. Εὐριπίδης Βάχχαις v. 597. ubi legitur εὐορκησία.

V. 1038. ταῦτα πάντα Flor. 2. Lasc. ταῦτα deest in Havn.

V. 1039. σὺ μοῦ cont. Markl. σὺ παῖς μὲν Flor. 10.

V. 1040. Flor. A. ἄξιόν. τις ἂν καὶ φωνῇς ἐξημίουν.

Hinc Valck. coni. καὶ φυγῇ σ' ἐξ. pronomine male repetito, inquit Monk. Hic edidit ἐκτινά τῶν σε, monente Elmsleio. „Hanc emendationem certissime firmat v. 1411. (1403.) Τί δ'; ἔκτανές τῶν, ὡς τότε ἦσθ' ὠργισμένος.“ Quasi vero τοῖς ἄν divisim, alia vocula interposita, dici non possit!

V. 1041. ἡξίους γ' ἐμῆς. γ' o Flor. 10. addidi, etsi non necessariam. Vid. Porson. ad Med. 814.

V. 1042. ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας cum exclamatione dictum accipio, *Quam te dignum est quod dicis!* Pro οὐχ οὕτως θανῇ Flor. 15. οὐχ οὕτως θανεῖν, servatis vestigiis formae Atticae. V. D. in *Quart. rev.* p. 228. corr. οὐδ' οὕτω θανεῖ.

V. 1044. δυσσεβεῖ pro δυστυχεῖ Par. A. apud Valck. imo Flor. A. ex quo hoc enotatum in Hamburg. et sic Flor. 10. quocum ille plerumque, conspirat.

V. 1047. οὗτος ἐστίν Par. A. ap. Valck. (οὗτός ἐστιν) Flor. 10.

V. 1050. καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Paris. praeter A. B. Havn. τεμνόμενων τ' Ἀτλ. Flor. A. 10. Par. A. (aed in hoc altera lectione supra scripta.) B. Codicum lectionem e v. 3. fluxisse recte suspicari videtur Valck.

V. 1051. ὡς σὸν ἐχθ. κ. Ald. rell. adeo te odi. Mihi rectius videbatur ὡς σὸν ἐχθ. κ. i. e. ὅτι οὕτω σὸν ἐχθ. κ. *quo te odio prosequor, pro eo ac te odi.* Vid. Iphig. T. 1147. In Soph. El. 65. scribendum: ἐκτετίμηνται πλέον· ὡς καμ' ἐπανχω -- sicut.

V. 1052. ἔρχων Havn.

V. 1053. Par. A. ἐλέγχων.

V. 1057. Musgr. interpunxit: ὦ θεοί, τί δῆτα; τοῦμόν οὐ λ. στ. nescio qua de causa; obsequentem tamen habuit Brunckium. Pro λύσω Elmsl. ad Iph. T. 691. (Mus. crit. Cant. VI. p. 292.) et ad Heracl. 805. legendum monet λύω, quum τί δῆτα aoristo vel praesenti, non futuro, iungi soleat. At quidni λύω sit aoristus coniunctivi? Aesch. S. c. Theb. 93. πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βροτῇ Λαμδόνων; Infra 1063. ποῖ δῆτ' ὁ κλέμων τρέφομαι, nisi forte τί futurum respuit, non ποῖ. λύω recepit Monk.

V. 1058. ἡμῶν pro ὑμῶν Flor. A.

V. 1059. *ὡς με δεῖ* Ald. *rell. οὗς με δεῖ* Par. A. tres Florr. Havn. Vict. Lasc. ut ediderunt Valck. et Musgr. *οὗς μ' εἰδει* coni. Valck. quod esset, *quos movere me oportebat*, neque tamen movere conatus sum. vid. ad v. 296.

V. 1060. *συγγέοιμ'* Flor. A. Vid. ad v. 913.

V. 1061. *ἀποκτενεῖ* Lasc. Ald. *rell. ἀποκτείνει* Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Pierson. coni. *ἀποκναίει*.

V. 1062. *οὐκ εἰ πατρ. ὡς τάχ. γῆς ἐκτός;* Ald. *rell. Correx*it Canter. et sic Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. A. B. D. Havn. Pro *οὐκ εἰ* Lasc. *οὐκ εἰς*.

V. 1063. *ποῖ δῆτα τλήμων* vulgo. *ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων* Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. Musgr. Brunck. Vide tamen ad Med. 968. Aesch. Prom. 478. Bl. *τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών τάλας βροτοῖσιν αὐτός οὐκ ἔχω σόφισμα*. Cf. 677. Eur. Hec. 47. *ποῖ δῆτα τλήμον* Flor. 15. *ποῖ δῆτα τλάμων* Flor. A. Havn.

V. 1064. *εἰςεῖμι* Flor. 2. 10. Havn. Lasc. *φεύγων* Ald. *rell. φυγών* tacite edidit Canter. et sic Codd.

V. 1065. Flor. A. *λυμαιῶνα*.

V. 1067. *πρὸς ἦπαρ* quum a nullo verbo pendeant, Reiskius legendum censebat, vocibus *αἰ αἰ* extra versum collocatis, *Ἔρπει πρὸς ἦπαρ*, Valck. vel *χωρεῖ*, vel *θίγγει*, vel, quod mavult, *δύνει*. *Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ* edidit Brunckius. τ' post *δακρύων* om. Havn.

V. 1068. *κακὸς τε φαίνομαι* Lasc. Ald. *rell. Flor. 2. 15. κάκιστός τε* Havn. *κακὸς γὰρ* Flor. A. 10. Par. A. B. D. *φαίνεσθαι* et *δοκεῖν* inter se differre, ostendere studuit Musgr. ex Aristot. Ethic. Eudem. II, 2. *τοῖς δὲ φαίνεται, καὶ μὴ δοκῇ· οὐ γὰρ ἐν ταυτῇ τῆς ψυχῆς ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα*. Sed quo sensu philosophus vocem acceperit, ad vulgarem atque poëtarum consuetudinem nihil attinet. Videtur quidem apud reliquos etiam scriptores aliquid interesse inter *φαίνεσθαι* et *δοκεῖν*, ut illud opinionem certioribus quibusdam signis et specie ipsa rei sustentatam, hoc autem sola coniectura nixam significet, quo sensu *κακὸς φαίνεται* Hippolytus ob indicium Phaedrae, *δοκεῖ* Theseo hanc suspicionem cupide arripienti. Sed non credo hoc discrimen spectasse Euripidem, qui saepissime vocabula *ισοδυναμοῦντα* ponit, ut Bacch. 573.

οὐτ' ἐθίγεν, οὐδ' ἤψαθ' ἡμῶν. quo loco duplex etiam τς h. l. defenditur. Plura exempla ad Bacch. 617. adscripsit Elmsleins, et particularum τς καὶ ibi positarum, ubi simplex καὶ locum habere videbatur, Hermann. ad Soph. El. 873. Eldik. ap. Luzac. Exercit. p. 54. coni. εἰ δὲ κακός γ' ἐφαινόμην, οὐκ ὦν γέ, σοι.

V. 1069. Havn. τόδε δὴ στενάζειν καὶ προσγινώσκειν σ' ἐχρῆν. σ' ἐχρῆν etiam Flor. A. 10. Par. A. B. nam Lasc. Ald. rell. προσγινώσκουσιν ἐχρῆν.

V. 1071. γηρύσοισθέ μοι Ald. rell. Par. B. D. γηρύσεσθί με Flor. A. γηρύσεσθέ μοι Flor. 10. Par. A. Havn. Lasc. γηρύσεσθέ μοι Flor. 15. γηρύσαισθε Pat. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. ut ediderunt Valck. et Musgr.

V. 1072. μαρτυρήσαιτ' Ald. Herv. 1. 2. Canter. Par. E. Lib. P. Flor. 2. μαρτυρήσετ' Flor. A. 10. 15. Par. B. D. Havn. Lasc. Brub. μαρτυρήσατ' Par. A.

V. 1073. Flor. A. in apogr. Hamb. ἄφθογγος pro ἀφώνους et φεύγειν. σοφῶς pro σαφῶς Par. B. D. eamque lectionem memorat Schol.

V. 1074. δεικνύει pro μηνύει Havn.

V. 1076 sq. Sensum horum versuum recte percepisse videntur Heath. et Brunck. nisi quod σtάνθ' pro σtάντι accipiunt. Constructio est, εἰδ' ἦν, ἐμὲ σtάντι ἐναντίον προσβλέπειν ἐμαυτόν, utinam ex adverso stans (tanquam pictor Hec. 790.) me ipsum contemplari possem! ὡς ἐδάκρυσα est ut flerem, (vid. Gramm. gr. §. 520. not. 5. Monk. supra ad v. 643. ἐδάκρυσα ἄν, εἰ προσέβλεπον ἐμαυτόν) non quemadmodum desleo, vel ut lacrimas fundo. οἷα π. κ. pro ὅτι τοιαῦτα π. κ.

V. 1077. πάσχομαι Havn. pro πάσχομεν.

V. 1078. Flor. A. πολλῶ γε ἥσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν. Flor. 10. π. γε μ. σαυτόν ἥσκησας φεύγειν σέβειν. σαυτόν bis sumendum, ἥσκησας σαυτόν σέβειν σαυτόν, ut v. sq. ἦ τοὺς τεκ. ὅσια δρᾶν ἥσκησας σ. δίκαιος ὦν ὅσια δρᾶν αὐτοῦ.

V. 1082. In Flor. A. deest δμῶς cum sqq. v. 1083. 4. et verbis σὺ δ' αὐτός.

V. 1083. τῷδε προὔννεπ. Flor. 2. Lasc.

V. 1084. ἄρ' Lasc.

V. 1086. πείσῃ vulgō. πέρρει (sic) Havn.

V. 1087. ἐπέρχεται Par. A. Flor. 10. χθονός pro φηγῆς Flor. 15.

V. 1088. ἄρησεν Lasc. Ald. rell. ἄραρεν e Par. A. X. II. 837. reponendum monuit Valck. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 1090. Ald. rell. κόρα. Correxuit Valck.

V. 1091. συγκύναγε, σύνθακε Flor. 15. σύνθαγε Flor. A. in Hamburg. συγκυνηγέ Havn. φευξόμεσθα Lasc. Ald. rell. φευξόμεσθα Flor. A. (ap. Valck. nam in apogr. Hamb. est φειξόμεσθα) Flor. 15. Par. A. φευξόμεσθα Flor. 10. Havn. φευξόμεσθα ediderunt Valck. et Brunck. Sed V. D. in *Qu. rev.* p. 224. quamvis Attici φεύξομαι et φευξομαι promiscue usurparint, recte tamen dubitare videtur, an φευξόμεσθα dixerint pro φειξόμεσθα vel φειξόμεσθα. φευξόμεσθα probat etiam Elmsl. ad Bacch. 797.

V. 1092. χαίρετ' ὦ πόλις Καὶ γαί' E. emend. Porson. et edidit Monk.

V. 1093. γᾶ pro γαί' Flor. 10. Ἐρεχθέος Havn.

V. 1095. ὕστερον pro ὕστατον Havn. νῦν pro γάρ Porson legisse videbatur auctor X. II. 1313. χαῖρ' ὕστατίον σ' ὁρῶσα νῦν προσφθέγγομαι. et 1631. χαῖρ' ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθ. — σ' om. Flor. 10. Havn. προσφθέγγομαι Barn. operarum culpa. προσφθέγγομαι Flor. A.

V. 1097. Flor. A. 10. πέμψατε.

V. 1099. ταῦτα τῷ μῶ Havn.

V. 1100. μελεδήμαθ' Flor. A.

V. 1101. παραινεῖ Flor. A. Havn. Idem in Par. A. esse ait Valck. negat Brunck. In παραινεῖ latere παραίνυται suspicabatur Valck. παραινεῖ Elmsl. ad Heracl. 908. interpretatur *minuit, partem aliquam ab ea aufert*, et λήπας pro genitivo accipit.

V. 1102 sq. De masculinis κεύθων, λεύσσω, quae prorsus insolenter posita credit Monk. vid. Hermann. ad Viger. p. 715, 50.

V. 1103. βλέπων pro λεύσσω Havn. θανάτων et ἐνέργμασι Flor. A.

V. 1104. ἄλλοι' ἀμείβεται Lasc. Ald. rell. ἄλλοθεν αἰ. Valck. e Flor. A. Par. A. et sic Flor. 10. 15. Havn. hic etiam ἄλλα pro ἄλλα.

V. 1105. ἴστατ' Flor. 15. Havn. Lasc.

V. 1106. ἀεὶ Flor. 15. Lasc.

V. 1107. εἶθε μοι δ' εὖξ. Flor. A. Par. A. apud Valck.
In Hamb. nihil notatum. εὐξαμένω Flor. 15. fortasse recte.

vid. ad 1102. παρ᾽ αὐτοῖς Flor. 10. παρὰ σοὺς Havn.

V. 1109. ἀγῆρατον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. Havn.
ἀκῆρατον Flor. A. (qui et ἀλγεσθαι πρὸ ἄλγεσι) 10. Par. A.
ut ediderunt Musgr. Valck.

V. 1110. μήτ' ἂν παρὰ σοὺς Havn.

V. 1112. Flor. A. μεταλαμβάνομένην in apogr. Hamb.
καταλαμβάνομένην sec. Valck. μεταβαλλομένη Havn. ἀεὶ
Flor. 10. 15. Havn.

V. 1114. παρὰ ἐλπίδα λεύσων Flor. A. Hamb. παρ'
ἐλπίδα λεύσων Par. A. Lib. P. Flor. 10. Vict. Lasc. λεύσ-
ων etiam Flor. 2. 15.

V. 1116. Ἀθήνας Ald. rell. ἀθήναις Flor. A. Ἀθήνας
Enstath. ad Il. ε', p. 515, 42. (388, 49.)

V. 1117. ὀργᾶς Lasc. Ald. Herv. 1. 2. ὀργᾶς iam Brubi
et Canter.

V. 1118. ἰόμενον Flor. A. Havn. ἰόμενόν Flor. 10.

V. 1120. τ' post δρυμός om. Flor. A. ὦ δρυμός ὄρειος
Flor. 10. 15. Lasc. ὦ δρυμός ὄρειος Havn. ὦ δρυμοί, ὄρειος;
ὅθι Par. A. apud Valck.

V. 1121. ἐπέβα θεᾶς μέτα θήρας ἐναίρων Lasc. Ald.
rell. ἐπέβας edidit Canter. et defendit Aemil. Port. et sic
Par. A. Flor. 10. 15. Barn. Hoc an recte cum Brunckio
repperim, ut duplex compellatio esset, nunc dubito.
θεᾶς, quod cum ceteris nulla ratione construi potest,
eiecit Brunck. probante Porsono ad Phoen. 5. V. D. in
Quart. rev. p. 225. ἐπέβα etiam elicit et legit ἐναίρειν, quia
statim recurrit ἐπιβάση et ἐπιβαίνειν apud Eurip. nun-
quam sit contra aliquem ire. Et sic ed. Monk. ὠκυπόδων
μέτα θήρας ἐναίρειν. Repetitiones earundem vocum in
Euripide non debent offendere; ἐπιβαίνειν autem h. l. non
est contra aliquem ire, sed iungenda sunt ὅθι ἐπέβας
μέτα κυρῶν ὠκ. ἐναίρων θήρας. Antistrophico versui tamen
optime congruit haec lectio; ego vero in antistrophico
signa lacunae ponere, quam hic contra MSS. plura, quam
sententiā postulabat, mutare malui. Pro ἐναίρων Flor. 15.
ἀναίρων. Librarius voluit ἀραιῶν, quod in scholiis ad

h. l. habent Flor. 6. 15. et μέγα γῆρας pro μέγα θῆρας Flor. A.

V. 1123. συζυγία Flor. A. 10.

V. 1124. τὸν ἀμφὶ Λίμνας τράχον, in curriculo Linnæ. Vid. Gramm. gr. §. 418. 2. Soph. Oed. T. 1134. ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον Ὁ μὲν διπλοῖσι ποινύοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἐπλησίαζεν τῷδε τῶνδ' — — Brunck. duram admodum esse dicens ellipsin praepositionis κατά, Reiskii coniecturam recepit, probatam etiam Musgr. γυμνάδος ἵππου.

V. 1125. Flor. 2. γυμνάδας^{σαι}.

V. 1126. Flor. A. μούσα μὲν ὕπνος. Idem in Par. A. esse dicit Valek. sed negat Brunck. — χορδὰν pro χορδᾶν Havn.

V. 1127. δρόμον pro δόμον Flor. A.

V. 1129. ἀνὰ χλόαν. ἀν' ὕλαν Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1130. Lasc. Ald. rell. νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη || φυγᾷ σᾶ. λέκτρον ἄμιλλα κόραις. Hanc lectionem enixe tuetur Brunck. ad v. 1139. ut strophicis ἀνυπόδων ἐπέβας μέτα, θῆ || ρας ἐναίρων, responderent hi νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη || φυγᾷ σᾶ, ultima syllaba vocis νυμφίδια ob caesuram producta, quod in lyricis Tragicorum non fieri monuerat iam Heath, fieri posse contendit Erfurdt. ad Soph. Antig. 134. ed. min. hoc uno loco allato. Itaque vel νυμφίδια vel νυμφιδίων legendum. Hoc praetulerunt Wakefield. Buttmann. in Wolfii Museo antiqu. stud. II. p. 390. qui etiam νυμφίδια cum ἄμιλλα iungendum prius coniiciebat. Utro modo legas, λέχη λέκτρον ferri non potest, et abest illud vocabulum a Flor. A. 10. Lacunam, quae eo verbo eiecto relinquitur, Buttmann. l. c. explet verbo γοερᾷ, νυμφιδίων δ' ἀπόλωλε φυγᾷ γοερᾷ σᾶ. Ut hic νυμφίδια ἄμιλλα λέκτρον, sic Soph. El. 493. δῖξίτ' ἄλεκτρον ἀννυμφα λέκτρον ἀμιλλήματα.

V. 1131. Lib. P. Flor. 2. Vict. λέκτρον ἀνάμιλλα κόραις Lasc. Ald. rell. κούραις Flor. A. 10. Par. B.

V. 1132 sqq. Quae pro epodo vulgo habentur, ea Hermann. elem. doct. metr. p. 537. in stropham v. 1132 — 1136. distribuit.

V. 1133. δάκρυον Flor. 15. ut scripsit Herm.

V. 1134. ὦ om. Lasc. et Flor. 2. in quo supra scriptum est m. sec.

V. 1135. ἀνόνητα Lasc. Ald. rell. ἀνόνατα Flor. A. ἀνόνατα Par. A. Contra μητερ Havn.

V. 1136. μὲν ἰὼ Flor. A. θεοῖς edidit Monk. nulla reddita causa.

V. 1137. ἰὼ semel Flor. 10. συζύγοι Herm.

V. 1138. τί τόνδε || τὸν τάλαν' ἐκ πατριῶς γῆς Herm. vel ὦ in 1134. omissio, τὸν τάλαρα πατριῶς γῆς. Et πατριῶς habent Flor. 10. 15. — Flor. A. τί τόνον τάλαν'. Havn. τάλαιν', quod habet etiam Monk.

V. 1139. Vict. Lasc. τὸν οὐδὲν ἄτας αἴτιον, ut scripsit Herm. E Flor. 2. τὸν enotatum pro οὐδέν.

V. 1141. personam Semichorii praefigit Ald. rell. quam Brunck. auctoritate Par. A. delevit. ὀπαδῶν edidit Valck. ob X. II. 1866. καὶ μὲν ὀπαδῶν τιν' εἰσορᾶν δοκῶ Σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθὰδ' ἐφαρμημένον. Med. 1108. καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στείχοντ' ὀπαδῶν. Alc. 136. ἀλλ' ἢδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται. Quasi vero necesse sit, quod saepe scriptum invenitur, ubique scribi! et differunt aliquantum τόνδε τῶν Ἰάσονος ὀπαδῶν et τόνδε Ἰηπολύτου ὀπαδῶν.

V. 1142. Flor. A. ὁρώμενον.

V. 1143. τῆςδε. Flor. A. τόνδε (Hamb. τὸν δέ).

V. 1144. εἶπερ ἴστ', ἐμοί Monk. causa non allata. Vid. ad Hec. 162.

V. 1146. πορεύομαι Flor. A.

V. 1147. φέρον Flor. 15. et v. seq. πύλην pro πόλιν.

V. 1149. Lasc. γαίονσιν.

V. 1152. οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἔτ' om. Havn. ὥς εἰπεῖν ἔπος. Vid. ad Orest. 1. Male Monk. ut verbo dicam.

V. 1153. ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς cum Soph. Ai. 1268. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων, ne verbis quidem tenuis, comparat Erfurdt. ad l. c. 1155.

V. 1155. Havn. κατήσχυεν. Ald. Herv. 1. ἐκ πατρός. Sed ὡς πατρός iam Brub. Herv. 2. et Codd.

V. 1156. ἄρματος ὄχος Par. A. Havn. αὐτῶν. ὤλεσεν Flor. 15. Lasc. ὤλεσεν Havn.

V. 1157. ἀραί τε σοῦ στόματος Lasc. Ald. rell. Canter. „Videtur deesse τοῦ ἀντε σοῦ.“ Igitur sic edidit Barn. et sic Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. D. E. Lib. P. Havn.

V. 1159. Πόσειδον, omissa θ', Lasc. Ald. rell. θ' addunt Par. A. Lib. P. Florr. tres, Havn.

V. 1160. πατήρ, ὀρθῶς ἀκούσας Lasc. Ald. rell. Rectius distinxit Reiske.

V. 1162. αἰσχύναντά με vulgo. αἰσχύναντ' ἐμέ e Par. A. (idem habent Flor. A. 10.) edidit Brunck. et hic quidem recte, quum vis insit in ἐμέ. Paulo ante ῥάπτων Flor. A. vel ῥόπτων sec. Valck.

V. 1165. κλάοντες h. l. Flor. 2. 15.

V. 1166. ἀναστρέφοι Ald. rell. Flor. 15. ἀναστρέφει Vict. ἀναστρέψει Lasc. Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. ἀναστρέψοι Par. B. D. Flor. 15. quod recepit Musgrav.

V. 1167. τλήμονος Par. A. quae melior scriptura videbatur Valck. assentiente Musgr. Recte vulgatam defendunt Brunck. ad Phoen. 389. et Porson. ap. Monk. ad h. l.

V. 1168. ταῦτόν Ald. rell. ταῦτό Par. A. Flor. 2. 10. Vict. Lasc. ut edidit Brunck. Idem est in Flor. A. ὁ δ' ἤλθει αὐτὸ δάκρυον (sic). ταῦτό non valde frequentare Tragicos, legi tamen nonnunquam, notavit Elmsl. ad Soph. Oed. T. 734. Cf. ad Phoen. 499. — ἔχον μέλος Flor. A. ἔχων μ. Par. A. tres Florr. Havn.

V. 1169. μυρίων Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1170. Monk. edidit ἡλικὸν θ' ὁμήγ. propter Med. 249. ἡ πρὸς φίλον τίν', ἡ πρὸς ἥλικας τραπεῖς.

V. 1171. ἀποπλαγχθεῖς Par. D. ἀλλαχθεῖς Havn.

V. 1172. πιστέον Flor. A. 10. 15.

V. 1173. ἐντύνεθ' Lasc. Ald. rell. ἐπτύνεθ' Flor. A. 10. Par. A. quos sequitur Brunck.

V. 1174. „ἦδε μοι vulgo. Correxerit Brunck.“ Monk. Quasi vis sit in ἐμοί.

V. 1176. λέγει Ald. rell. λέγοι Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. E. Lib. P. Vict. Lasc. Sic Bacch. 703. vulgo legebatur θάσσον ἢ σὺ ξυνάψαις, quod revocavit Elmsl. nec mihi nunc vitiosum videtur. λέγει praeferat V. D. in *Quart. rev.* p. 228. ἐξηρητιμένας Flor. 15. ἐξηρητιμένας Havn.

V. 1179. αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν Ald. rell. Etym. p. 135, 12. ἀρβύλλῃσιν Havn. ἀρβύλαισιν edidit Musgr. et sic Lasc. tres Florr. Vict. Eustath. ad Il. ε', p. 456, 19. (559, 22.) αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν Schol. ad Phoen. 3. Valck. et Musgr. Eustathium et scholiastem secuti ἀρβύλῃ de parte currus accipiunt, in qua stabat; cuius significationis exemplum nusquam exstat. Nec melius Monk. αὐταῖς ἀρβύλαις dictum accipit pro σὺν αὐταῖς ἀρβ. de qua structura vid. Gramm. gr. §. 400, 11. quam ab h. l. valde alienam esse Valck. iam monuerat. Haec enim locutio significat aliquem non solum aliquid fecisse, sed una cum aliis rebus, quae quum ab eo diversae sint, gravius sit eandem sortem habuisse. At quis ita loquatur, Hippol. in currum conscendit, non nudus, sed una cum calceis? Durum etiam sileri ἄρματι, ἄρματι ἄρμόσας, quum non ἄρμα, sed ἄντυξ antea commemoretur, nisi ἄντυγα primum proprio sensu, deinde pro curru positum dicas, ut Herc. f. 928. διφρου τ' εἰσεβαίνειν ἄντυγα. nec scio, quam bene dicatur ἄρματι ἄρμόζειν πόδα. longo itaque ἀρβύλαισιν ἄρμόσας πόδας, quum pedibus calceos induisset. Nec tamen a Musgr. dissentio, qui αὐταῖσιν suo iudicio frigere dicit: quid enim mirum, eum calceis expeditis et vilioribus pedes inseruisse, exutis haud dubie Sicyoniis, quas in patris aula gestabat? — πόδα Ald. rell. et plerique Codd. De qua lectione Valck. „Si calcei hic sunt intelligendi, inquit, qualibus venator Hippolytus uti solebat ad cursum aptis, — non alterum certe pedem fuit ἀνάρβυλος — Videtur itaque scribi debuisse πόδας, quod ex duobus Codd. et ed. Flor. recepit in snam Musgravius.“ Num igitur, quum Electra Chori mulieribus dicit Orest. 136. ἡσύχα πόδι πορεύετε, vel chorus Ion. 218. θέμις γυνάων ὑπερβῆναι λευκῷ ποδί γ'; his unum omnibus pedem communem fuisse, vel quum Hecuba dicitur in cognomine fabula 53. περιᾶν ὑπὸ σκηπῆς πόδα, hanc uno pede subsiluisse cogitabat? πόδας habet Lasc. Par. E. Lib. P. Havn. quod fortasse ab eo fluxit, qui, ut Valck., μονοπέδιλον non potuisse esse Hippolytum intelligebat.

V. 1184. ἐπεῖγε pro ἐπῆγε Havn.

V. 1185. ὁμαρτῇ cum sequentibus coniungunt Markl. Valck. Musgr. Brunck. ὁμαρτῇ Ald. quam scripturam probat Elmsl. ad Heracl. 139. — ἐμφ' ἄρματος Flor. A.

ἐφ' ἄρματος Par. E. Lib. P. Flor. 10. ἐφ' ἄρματι Par. A. Havn.

V. 1187. De εὐθύς pro εὐθύ posito, vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 144. — καπὶ δαυρίας Ald. Herv. 1. Sed iam Brub. Herv. 2. καπιδαυρίας. Pro hoc καπιδαυρίαν recepit Valck. e Flor. A. (qui in apogr. Hamb. ἐνθην — καπιδαυρίαν) et Par. A. (in quo tamen — αν esse negat Brunck.) Idem est in Flor. 10. In hac lectione etsi mutatio structurae τὴν εὐθύ Ἀργούς ὁδὸν καὶ τὴν Ἐπιδαυρίαν ἰοδὸν exquisitior esse videtur, quam pro captu librarii, vereor tamen, ne ea ex similitudine sequi. ὁδὸν fluxerit.

V. 1190. Par. A. κειμένην. Flor. A. Σαρδονικόν. Flor. 2. Lasc. Σαρρωνικόν.

V. 1191. φωνὴ Διός Ald. rell. βροντὴ Διός Flor. A. 2. 10. 15. Parr. A. B. D. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. quod reposuit Musgr.

V. 1192. ἀφῆκε pro μεθῆκε Flor. 15.

V. 1193. ὀρθόν τε Ald. rell. ὀρθὸν δὲ Flor. A. 10. Par. A. et sic Valck. lidem Codd. οὗς δ' ἐς οὐρ. Praeterea Havn. ὀρθήν pro ὀρθόν.

V. 1194. παρ' ἡμῖν τ' ἦν (sic) Havn.

V. 1195. εἰς ἀλιγρόθους omissio δέ Havn.

V. 1197. ὥς τ' iam Ald. ὥς Herv. 1. ὥς Brub. Herv. 2. Canter. ὥστ' ab Is. Vossio propositum in notis MSS. reduxit Barn. et sic Codd. Par. A. ap. Valck. B. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1198. σκυθρωπὸς ἀντὶς Flor. A. Σκυρ. ἄκρας em. Luzac. Exercit. p. 57. quod recepit Monk. Σκυρωνίδας πέτρας novi, ἄκρας non item, nec, video quidni littus rupibus illis subiectum Σκ. ἀκταὶ vocari potuerit. Lasc. A. εἰσορᾶν, B. εἰσοραῖν. vid. Wolf. Anal. I. p. 478.

V. 1199. πέτρας Havn.

V. 1203. Ut hic αὐτῷ σὺν κλύδωνι, sic iam Homer. II. i, 194. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. Eurip. Ion. 32. αὐτῷ σὺν ἄγγει σταργάνοισί τε. Cycl. 699. αὐτοῖσι σὺν ναύταισι (ubi iniuria Porson. ap. Monk. ad v. 1184. scribit συνναῖταισι, ut citat Elmsl. ad Med. 160.) Plat. Rep. VIII. p. 564. C. σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 99 sq.

V. 1204. Flor. A. ἐξέθηκε ταύριον ἀγαῖον τ. ubi Is. Vossius adscripsit: „Fort. πῦρ ἐξέθηκε ταύρου Αἰγαῖον τέρας. Ita sq. pag. (v. 1237.) καὶ τὸ δύστηνον τέρας ταύρου etc. non κάρη, ut vulgo.“ Gronov. coni. Αἰγαίου. ταύριον est etiam in Flor. 10, ortum e similitudine v. ἄγριον.

V. 1206. ἀντιφθέγγει Flor. A. 10. ἀντιφθέγγει Flor. 2. Vict.

V. 1207. κρείσσον δεργμάτων Heath. interpretatur *monstrum forma adeo horrendum, ut ne adspectum eius quidem oculi sustinere possent*. Quam sententiam etsi satis accommodam esse fatetur Valck. tamen, quia simile exemplum nullum sibi oblatum sit, coni. κρείσσον δειμάτων, Musgr. φθερμάτων, V. D. in *Quart. rev.* p. 225. θαυμάτων, coll. Iphig. T. 819. θαυμάτων πέρα. Bacch. 623. θαυμάτων κρείσσονα.

V. 1209 sq. Valck. coniecturam ἱππικοῖσιν ἤθεσι πολὺς ξυν. receperunt Brunck. et Monk. Mihi verbum compositum pro simplici positum videtur.

V. 1210. Havn. ἦνλα et v. sq. κώπαν.

V. 1212. in Lasc. B. interpungitur post ἱμάσιν, ἐς τ.

V. 1213. γνάθοις Par. A. Flor. 10. quod receperunt Valck. et Brunck. γνάθοις sine varietate legitur Phoen. 1138. Alc. 510.

V. 1215. ὄχον Flor. A. ὄχον Havn.

V. 1216. Lasc. A. μεταστρέφουσα. Par. A. ἐς τὰ μαλθ. pro ἐς τὰ μ.

V. 1217. οἶκας Ald. Brub. Quum Herv. 1. 2. haberent οἶκας, casu factum videtur, ut vitium corrigens Canterus recte scriberet οἶκας, quod habet Flor. 10. οἶκας reduxit Musgr. οἶκας Valck. — εὐθύνοι Par. A. Flor. 10. εὐθύνειν, quantum invenire potui, Tragici non nisi in melicis usurpant, sed, quum Homericum sit, ad id reponendum procliviores erant librarii. Aliter iudicat Blomfield. ad Aesch. Pers. 779.

V. 1218. προφαίνεται Flor. 2. 15. εἰς τὸ πρόσθεν Flor. A. Par. A. εἰς τοῦπρόθεν Havn.

V. 1220. εἰς πέτραν Flor. A. Par. A. φέροντο Flor. 10. Tom. VII.

V. 1222. Flor. A. εἰ τοῦθ' ἕως. — ἀναχαίτισον Flor.

3. 10. Lasc. & ἀναιχάτισον Havn. ἀναχέτισε Flor. 15.

V. 1223. Brunck. post προσβαλὼν interpunxit, ut ordo esset, ἕως προσβαλὼν ἀπὸ πύργου, ἑσθλὴ καὶ ἀναχαίτισε τοῦ ὀχήματος Ἰππόλυτον. Scilicet quum ἀναχαίτισιν figurate dictum ferre non posset, excogitavit inanditam constructionem ἀναχαίτισιν τινὰ τοῦ ὀχήματος.

V. 1225. ἐπεπῆδων Ald. rell. Quod e conjectura scribendum vidit Pierson. ἐπῆδων, habent Flor. A. 2. 10. 15. Pariss. omn. Havn. Vict.

V. 1227. δυσεξήνυτον Lasc. Ald. rell. Alteram formam reposuit Heath. et sic tres Florr.

V. 1228. μὲν om. Havn. πρὶν πέτρας Ald. Brub. Herv. 1. Sed iam Herv. 2. Canter. πρὸς πέτρας. et Codd. πρὸς πέτρας Flor. A. 10. Par. A. B. Havn.

V. 1229. θραύων rs em. Elmsl. ap. Monk.

V. 1231. ἐξελέμνηθ' Flor. A. in ap. Hamb. puto etiam Flor. 10. e quo enotatum est quod editur. ὦ πα πρὸς pro ὦ πατρός Flor. A. apud Valck. ὦ πρὸς in Hamb.

V. 1234. Flor. 15. ἐκλεπόμεσθα.

V. 1235. Havn. κατεῖδ'. Monk. legendum suspicatur οὐκ εἴ' οἶδ' ὅτῳ τρόπῳ. ὅτῳ τῷ τρόπῳ Flor. 2.

V. 1236. βραχὺν βίοντον omisso δῆ Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. D. Lib. P. Lacunam asterisco indicavit Canter. Barnes. infersit ἄν, βραχὺν ἄν βίοντον. βραχὺν δῆ βίοντον primus edidit Musgr. e Par. A. B. Sic etiam tres Florr. Havn. βραχεῖ δῆ β. Flor. A. βραχὺν δὲ β. Par. E. Lasc. Pro ἐμπνέων Flor. 15. Havn. προσπνέων.

V. 1237. Pro ἐκρυφθεν Flor. 10. ἐκρυφθέντες. τὸ δύστηνον κἄρα Lasc. Ald. rell. τέρας pro κἄρα Flor. A. 2. 10. Par. A. Havn. quod recepit Musgr.

V. 1238. Ald. rell. ὅπως χθ'. Par. A. E. Lib. P. Flor. 2. 15. Vict. Lasc. ὅπου. Flor. A. 10. ὅποι. quod, ut exquisitius, praetuli. Vid. Iphig. T. 119. Hoc vero eodem modo dictum est, quo Suppl. 1213. μάχαιραν ἐς γαίης μυχοὺς κρύψον. Cycl. 608. δαλὸς κρύπτεται ἐς σποδιάν. Herc. 1044. δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψει. — Pro λεπταίης Havn. λεπταίης.

V. 1239. οὖν om. Flor. 15.

V. 1240. αὐτάρ pro ἀτάρ Havn. τοσοῦτον οὐ δυνήσομαι Lasc. Ald. rell. τοσοῦτόν γ' οὐ δ. Flor. A. 2. 10. Paris. A. τοιοῦτο et τοσοῦτο nusquam apud tragicos et veteres comicos occurrere, nisi in corruptis locis, monet Elmsl. ad Soph. Oed. T. 734.

V. 1241. Havn. πνθίσθαι παῖδα ὡς ἔστι.

V. 1243. ἐν om. Havn.

V. 1244. γιν ε Flor. A. Par. A. restituit Valck. pro μιν.

V. 1245. Flor. A. κρέμανται συμφορᾷ. Quum κέκρανται sit tertia persona singularis, non pluralis (vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 355. ad Apoll. Rh. Schol. p. 208.), haud dubie legendum συμφορά, quod auctore Elmsleio edidit Monk. Vid. Elmsl. ad Med. 34. τ' post χρεῶν om. Flor. A. — κακῶν τέων Flor. 10.

V. 1245. οὐδέ τι pro οὐδ' ἔστι Flor. 10. οὐδέ τις Havn.

V. 1247. Thesei nomen om. Havn. — Flor. A. τοῦ πεσόντος τόδε. Etiam Par. A. Flor. 10. τόδε.

V. 1248. Flor. A. τοῖςδ' ὁμοῦ μ' αἰδ. (in apogr. Hamb. τοῖς δ' ὁμῶμ' αἰδ.) τῆςδε pro τοῖςδε Flor. 15. qui omittit etiam δ' post τῶν.

V. 1249. Θεοὺς ἐκείνον δ' Flor. A. Par. A. omisso τ'.

V. 1250. ἀπέχθουμαι Lasc. Ald. rell. ἀπάχθουμαι Flor. A. ἐπάχθουμαι Par. A. B. D. Flor. 2. 10. Havn. ut sine Codd. legendum vidit Pierson. Veris. p. 69. Elmsleius vero ad Med. p. 180. not. l. cum hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθουμαι, suspicatur Euripidem scripsisse οὐδ' ἦδουμαι τοῖςδ', οὐτ' ἄρ' ἀχθουμαι κακοῖς. Soph. Philoct. 345. λέγοντας, εἴτ' ἀληθείας, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην.

V. 1251. Πῶς οὖν; κομίζειν. Sic distinxit Markland. quem sequuntur Musgr. Valck. Brannk. et sic Havn.

V. 1252. ἦ pro ὅῃ Flor. 15.

V. 1256. 7. ordine inverso leguntur in Par. A. χρῆνα⁶ pro χρεῖναι Flor. 15. τ' αἶμ' Lasc. B. rectius A. τῆμ'.

V. 1257. λόγοις ἐλέγξω Ald. rell. λόγοις τ' ἐλέγξω Flor. 2. 15. Havn. Lasc. λόγοις γ' ἐλέγξω Vich.

V. 1258 sqq. Hoc carmen Seidler. de verss. dochm. p.

330. in stropham (v. 1258 — 61.), antistropham (1262 — 65.) et epodum descripsit. Pro τὰν, ut est in Lasc. B. τ' ἂν B.

V. 1259. Havn. σὺν σοὶ δ'.

V. 1262. Seidler. delevit ἐπὶ, ut dochmiacus dimeter exiret, qualis est v. 1258.

V. 1264. ἔπος Lasc. Ἐπος delevit Seidler. ob v. strophicum 1260.

V. 1264. μαινομένα καρδιά Ald. rell. nisi quod Brub. Herv. 2. cett. i. subscribunt. καρδιά tres Florr. Havn. hic sine i. subscripto. μαινομένην καρδίαν Flor. A. quod praefert Valck. recepit Brunck. cuius cor furens invaserit pinniger: neque enim Amoris est, inquit Valck. sed amantis μαινομένα καρδιά. Ἐπιστρατεύειν τι, ἐπισκέπτειν τι Eur. Herc. 34. reperiuntur; ἐφορμῶν (pro ἐφορμᾶσθαι) τι qui dixerit, non inveni. Sed ὃ μαινομένα καρδιά dictum accipio pro οὗ μαινομένα καρδιά, de qua structura vid. ad Hec. 772. Cf. Gramm. gr. §. 392. h.

V. 1265. πανός Flor. A. Havn. — ἐφορμάσει Ald. rell. ἐφορμάση Par. D. E. Lib. P. tres Florr. Vict. Lasc. ἐφαρμόση Flor. A.

V. 1266. χρυσοφανής, φύσιν. Seidler. φύσιν, inquit, nolui a χρυσοφανής separare, ac facit mecum Scholiastes, qui construit ὃ ἂν ἐφορμήσῃ ἢ τῶν ὀρεῶν ἢ τῶν πελαγίων ἢ τῶν ἐν τῇ γῇ etc. Equidem, quomodo χρυσοφανής φύσιν, natura splendidus auro, aptum h. l. sensum fundant, non video. Iungenda potius existimo: θέλγει φύσιν ὄρεσσι. σκυλάκων, i. e. ὄρεσκόφους σκύλακας, ἄνδρας τε. Ita non opus est ad mutatam structuram cum Scholiasta et Seidlero confugere. χρυσοφανής Lasc.

V. 1267. ὄρεσκόφων Barnes. Alteram formam, quam et MSS. et edd. habent, recte tuetur Brunck. ad h. l. Cf. Blomfield. glossar. Aesch. S. c. Th. 528.

V. 1269. ἄελιος Havn. αἰθόμενος Lasc. Ald. rell. αἰθόμεναν Flor. A. 10. Par. A. quam corruptam lectionem vocat Monk. Num igitur γῆν αἰθεσθαι ἡλίῳ dici non posse putabat? αἰθόμενος probum videtur etiam Seidlero de vers. dochm. qui tamen ad Troad. 1080. recte sententiam mutavit. Ortum illud e similitudine terminationis ἄλιος.

V. 1270. συμπάντων τε Flor. A. 10. σὺ πάντων τε Havn.

V. 1272. *μόναν* Flor. A. *καρτύνεις* Flor. 15.

V. 1273. *κέλλομαι* Havn. Lasc.

V. 1275. *κόρη* om. Havn. — *αὐδᾷ* Lasc. Ald. rell. *αὐδα* Flor. 2. *αὐδάν* Flor. 15. *αὐδῶ* Flor. A. ap. Valck. sed in apogr. Hamb. *κόρης* — *ὦ αὐδῆς*. Flor. 10. *Ἀρτεμις* σ' *αὐδῶ*, Havn. *Ἀρτεμις αὐδῶ*. quod post Valcken. recepit Musgrav.

V. 1276. *συνήδη* contra Valck. coniecturam *σύ γ' ἥδη* recte defendunt Brunck. ad h. l. et Porson. ad Med. 136.

V. 1278. *μύθων* Flor. A. — *πεισθεὶς ἀλόχου* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 15. *ἀλόχου πεισθείς* Par. A. B. D. Flor. 10. ut edidit Musgr.

V. 1279. *ἄφανῃ*. Ald. rell. *ἄφανῃ*, quod correxit Aemil. Port. sed dubitanter. Supra *ῆ* in Flor. 2. ab alia m. scriptum *ος*. *φαν. δ' ἔσχεσ' ἄταν* Ald. rell. *ἔχεις* Par. E. Lib. P. Flor. 2. *ἔχεις* Lasc. *ἔσχεσθες* est e coniectura Marklandi. Brunck. voces transposuit *φανερὰν δ' ἄταν ἔσχεσ*. Flor. A. *φευατέαν* (Hamb. *φευατέαν*) *δεῖλ'* (vel *δεῖλ'*) *ἄταν*. *ἄτην* Flor. 2. 15. Havn.

V. 1280. *πῶς οὐχ* Lasc. Ald. rell. *πῶς δ' οὐχ* Flor. A. (e quo enotatum *πᾶς δ' ὅχ*.) 10. quod receperunt Valck. et Musgr. Inutilem particulam vocat Brunck. et recte quidem. X. II. 279. *Ἄρ' εἰσέτι ζῆς, δεινὰ ταῦτ' εἰργασμέτος; Οὐδ' ὑπὸ γῆς τάφρατα σὸν κρύπτεις δέμας;* Similia loca conguessit Wytttenbach. Bibl. crit. III, 4. p. 37 sq.

V. 1281. *πιανός* Flor. 2. 15. *πιτηνός* Ald. rell. De *μεταβάς βίοντον* cf. Seidler. ad Eur. El. 94.

V. 1283. Flor. A. *πόδα τῶν δ' ἀπέχεις*. Havn. *πόδ' ἀπέχεις*. *ἀπέχεις* etiam Par. A. supra scripto *ἀνέχεις*, Flor. 10. Monk. edidit *πόδα τοῦδ' ἀνέχεις*, ut coniecerat Wakefield.

V. 1284. Lasc. Ald. rell. *ὥς τοῖς ἄγ.* Parr. B. D. Havn. Schol. *ὥς ἐν ἄγ.* Flor. A. 10. Par. A. *ὥς ἐν τ' ἄγ.* (*ἐν τὰγ.* Par. ap. Brunck.) unde Musgr. fecit *ὥς ἐν γ' ἄγ.* quod habet Flor. 15.

V. 1285. *βίου* Flor. A. 10.

V. 1286. *τῶν σῶν κακ.* Flor. 15.

V. 1287. Flor. A. *προκόψω οὐδέν*, Flor. 10. *προκόψω δ' οὐδέν*.

V. 1288. *παιδός* omittit Havn.

V. 1289. ἐπ' εὐκλείας coni. Reiske, quod probat Valck. quia non tanquam causa mortis ἡ εὐκλεία consideretur. Contra Brunck. ad h. l. monet, ὑπὸ saepe esse pro μετά, sed exemplis non satis idoneis usus. Nam locus Hec. 348. ita accipiendus, ut ἐλπίδες hominem θρῆναι dici videantur. Aptiora sunt, quae Monk. attulit, Aesch. Agam. 1562. καὶ καταθάψομεν Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, Soph. El. 630. Οἴκουν ἑσπεῖς οὐδ' ὑπ' εὐφήμεν βοῆς Θῦσαι μ'; Similiter dictum videtur Soph. Oed. C. 650. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὥς κακὸν, πιστώσομαι. Eur. Troad. 507. τί δῆτά μ' ὀρθοῦν; ἐλπίδων ποίων ὑπο; Cf. Gramm. gr. §. 592. Ita ὑπ' εὐκλείας valet εὐκλεῶς, ut Androm. 322. ἀληθείας ὑπο id quod ἀληθῶς. — Θάνοι Lasc. Ald. rell. θάνη Par. B, D. Flor. A. 10. 15. Havn. prout edidit Musgrav.

V. 1290. τῆς γυν. pro σῆς Havn. ἢ τινὰ τρόπον Flor. A. 10.

V. 1293. Valck. coni. πληγεῖσα κέντροις, Porson. ap. Monk. πληχθεῖσα.

V. 1296. Ald. Brub. Herv. 1. 2. καὶ σῶ. Canter. ἢ σῶ. et sic, ut videtur, Codd. Havn. ἦσα.

V. 1297. ὥσπερ ἦν δίκαιον Ald. rell. ὥσπερ ὦν δίκαιον Flor. 10. 15. ὥσπερ ὦν δίκαιος Par. A. Havn. Hae lectiones ortae esse videntur ex ea, quam habent Flor. 2. Vict. ed. Lasc. ὥσπερ οὖν δίκαιον. Aesch. Agam. 1140. Βλ. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν, τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν, Soph. Ai. 990. καὶ μὴν ἐν ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδε σοι μέλειν Ἐπίσθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει. Cf. Schütz. ad Aesch. Choeph. 93. Brunck. ed. ὥσπερ ὦν δίκαιος, quod esset, quasi eum hoc facere par esset, Monk. ὥσπερ ἦν δίκαιον, sed in nota et ad Alc. 1166. verum putat ὥσπερ ἦν δίκαιος. — ἐφέπετο Lasc. Ald. rell. ἐπέπετο Flor. 2. Vict. ἐφέπετο Flor. A. Hinc ortum ἐφείπετο Par. A. quod receperunt Musgr. et Brunck.

V. 1300. μὴ πέσοι coni. V. D. in Quart. rev. p. 228. Vid. ad Phoen. 70.

V. 1301. Par. A. γραγὰς ἔταξε, quod temere recepit Brunck. probatum a Valck.

V. 1303. Havn. οἶμοι, αἰ αἰ αἰ αἰ αἰ.

V. 1304. Comma post ἀκούσας delendum videtur, ut

iungantur, ὡς ἂν οἰμώξης πλέον τοῦνθένδ' ἀκούσας. οἰμώξη Ald. rell. οἰμώξης Parr. omn. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Lasc. quod receperunt Musgr. Valck. Brunck. οἰμώξεις Flor. 15. Cf. Elmsl. ad Med. Add. ad p. 82, 32.

V. 1305. Notam interrogandi, quae huic versui subiecta erat in edd., sustulit Valck. ἄρα initio periodi saepe notare *utique* dicens: ἄρ' οἶσθα, *nosti utique* vel *sane*. Quem errorem refutavit Hermann. ad Antig. 628. in Erfurdii ed. min. ἄρ' οἶσθα est *nonne scis?* i. e. *scis utique*. — ἀράς ἔχων σαφεῖς Par. A. unde recepit Brunck. ut concinnius. Ceterum Havn. ἄχθ' — ἔχειν pro ἄρ' — ἔχων, Flor. A. τε εἰς ἀράς pro τρεῖς ἀράς.

V. 1307. ἐχθρῶν ex emendatione Elmsleii dedit Monk. Vid. ad Med. 249.

V. 1309. ὅσον περ ἔχον e Par. A. recepit Brunck. Etiam Flor. A. 15. Havn. ἐχρήν.

V. 1310. ἐκείνων Flor. A. φαίνη Lasc. A. φαίνε B.

V. 1312. οὐδ' ἤλεγξας Lasc. Ald. rell. οὐκ ἤλεγξας Par. A. Flor. 10. quod recepit Brunck. οὐτε — οὐ illustravit Elmsl. ad Heracl. 615. Med. 1316. Cf. Erfurd. ad Soph. Antig. 250. Sed οὐ tunc modo subiicitur, quando novi quid additur; hoc vero loco ἤλεγξας ad ὅπου referendum, ut ἔμεινας. Vid. v. 1053. Itaque nunc Aldinam lectionem veriorum indico. — μακράν pro μακρῶ Flor. 15. οὐ μακροῦ χρόνῳ Flor. A. 10. Eodem modo variatur Soph. El. 42. ubi vid. Herm.

V. 1313. σκέψιν γ' ἐνειμας Lasc. Ald. rell. γ' omittit Flor. 15. σκέψιν πάρεσχες Flor. A. Par. A. Havn. σκ. παρέχεις Flor. 10. Valckenaerio σκ. παρέσχες prioris editionis fuisse videtur lectio, σκ. γ' ἐνειμας, ut elegantius, in secunda positum. Brunckium illud non recepisse poenitet: vulgatum enim, σκ. γ' ἐνειμας, nasutulo librario deberi, qui Euripide ipso elegantior esse sibi visus sit. Mihi autem σκέψιν παρέχειν χρόνῳ non magis dici potuisse videtur, quam ἀρχὴν vel δίκην τινὶ παρέχειν, vel latine *suppeditare alicui iudicium pro assignare*. Mox θάκτω Havn. — ἥ σε χρόν scriptum oportuit, ut supra 1309.

V. 1314. ἀράς ἐφήκας coni. Schaefer. ad Schol. Apollon. Rh. p. 206. et sic Havn. ἀφιέναι ἀράς dictum, ut ἀφιέναι φθογγήν supra 418. vel γλῶσσαν v. 988. γόους

ἀφίεναι El. 59. ἐφίεναι τινὶ ἄρας tanquam telum aliquod, non memini me legere.

V. 1315. ὀλοῖμαν Ald. rell. ὀλοῖμην Lasc. Flor. 2. 15. Havn. Vict. ut primus edidit Valck.

V. 1316. Par. A. ἐνέσσι καὶ σοί. V. D. in *Quart. rev.* p. 228. corrigit ἐτ' ἐσσι σοὶ καὶ τῶνδε σ. τ. quod ipsum est in Havn. Praestat alterum; *tibi etiam*, quamquam tanti criminis reo, *licet*. Tum συγγνώμην ἔχεν Flor. A. 10.

V. 1317. ἦθελ' ὥστε. Simile est Theocr. 14, 58. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν, ubi tamen verba ὥστ' ἀποδαμεῖν continent ἐπεξηγήσιν adverbii οὕτως. Supra 700. ἀλλ' ἐσσι καὶ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον. Il. ε', 42. εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται ὥστε νέεσθαι. Plura exempla particulae ὥστε sic positae collegit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 565 sq. — τόδε pro τάδε Flor. A. Par. A.

V. 1321. σάφ' οἶσθα Flor. 2. Vict. Lasc. tum φοβούμενοι Flor. 15. Ζῆνα μὴ φοβουμένη i. e. εἰ μὴ Ζῆνα ἐφοβούμην. Vid. Schaefer. melet. p. 57. Elmsl. ad Med. 363. loco parum apto: nam quod legitur Med. 372. δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θαυπεῦσαι ποτ' ἂν, Εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην est credens me unquam huic blandituram fuisse alio consilio, nisi quod aliquid molirer. et vim suam exserit ei, non abundat.

V. 1323. Lasc. Ald. rell. φιλιτατον ἐμοὶ βροτῶν. Metro tuenti subvenire voluit Barnes. inferciendo γ', φιλιτατόν γ' ἐμοὶ βρ. ad quod nihil enotatum ex Havn. Transponendo locum sanavit Scaliger, et eo ordine verba habent Par. A. B. Flor. 10.

V. 1326. Ald. rell. ἔπειτ' ἄ γ' ἡ θαν. Flor. A. 2. ro. 15. Par. A. E. Lib. P. Havn. Vict. Lasc. ἔπειτα δ' ἡ θαν. quod recepit Musgr. Tum ἀπόλεσεν Flor. 15. sed cum gl. 79. ἀνάλωσεν. ἀνήλωσεν scribi vult Elmsl. ap. Monk. Cf. Hermann. ad Soph. Ai. 1038.

V. 1327. λόγων ἐλέγχους Ald. rell. λόγων ἐλέγχουσ' Flor. 10. 15. Lasc. λόγοις ἐλέγχουσ' Par. A. E. Lib. P. Flor. 2. Vict.

V. 1328. Ald. rell. μάλιστα νῦν σοὶ που τάδ'. Flor. A. 10. 15. Parr. A. B. D. Havn. μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τάδ'. Par. E. Lib. P. Lasc. μάλιστα μὲν νῦν δη σοὶ τάδ'. (Lasc.

τάγ) in quibus δὴ adiectum ad explicandum νῦν, sic enim scribendum erat. Flor. 2. μάλιστα νῦν σοι τάγ' omisso μέν. Vict. μάλιστα δὴ σοι τάγ'.

V. 1330. δέ pro γε Flor. A. 10. De constructione τοὺς εὐσεβεῖς θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν vid. Gramm. gr. §. 408.

V. 1335. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. οἶος ἐκράνθη. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. ut edidit Musgr.

V. 1336. Havn. μελάθρον.

V. 1337. καταληπτόν i. e. ὃ καταλαμβάνει. Vid. ad Hec. 680.

V. 1340. χρησμούς vocare videtur, quae Thesens supra 1042 sqq. dixerat.

V. 1341. οἶμοι οἶμοι Lasc. Ald. rell. οἶμοι μοι Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1342. Vulgatum αἰσσοῦσ' correxit Valck.

V. 1343. Ald. rell. κατὰ γ' ἐγκέφ. Par. E. Lasc. κατὰ τ' ἐγκ. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. κατὰ δ' ἐγκέφ. prout edidit Valck.

V. 1344. Par. A. ἀτελέρηκα. Flor. 15. ἀπειρηκός τὸ σῶμα. Havn. ἀπειρηκώς.

V. 1345. ἄ ἄ omittunt Par. A. Flor. 10. Havn. Quum hic solus locus sit, in quo metrum requirat Ἰππαιος, V. D. (Blomfield.) in *Quart. rev.* p. 225. (cf. ib. 18. p. 362.) legendum coni. ἰππαιὸν ἀμῆς.

V. 1346. χειρός Flor. 2. 10. Havn.

V. 1347. κατὰ τ' ἐκτείνας Lasc. Ald. rell. κατὰ δ' ἐκτ. Flor. A. 10. Par. A. Havn. ut edidit Musgr. κατὰ μ' ἐκτ. malit V. D. in *Quart. rev.* p. 228.

V. 1348. Ald. rell. δμῶες, ἀτρέμας. Sed altero ordine Par. A. D. E. Flor. A. Flor. 10. ἀτρέμα praeterea Par. A. quod receperunt Brunck. et Monk. ἀτρέμας legitur Or. 148. πρόσκληθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἔθι. ἀτρέμα ib. 248.

V. 1349. Flor. A. χροσσόν pro χροός. ἄπτεσθαι Par. A. Flor. 15.

V. 1350. Lasc. Ald. rell. et Codd. plerique τίς ἐφίστηεν δεξιὰ πλευροῖς. Havn. τίς ἐφίστηεν ἐν δεξιᾷ. Par. A. τίς ἐφίστηεν ἐνδέξια πλ. quod receperunt Valck. Musgr. Br. Sed Hermann. elem. d. metr. p. 374. ob violatam legiti-

nam caesuram in secunda arsi coni. Τῆς ἐξέστησεν δεξιόπλευρος.

V. 1351. Havn. προσφ. μ' ἔλκετε, σὺντ. δ' αἵρετε.

V. 1353. Ald. rell. ἀμπλακία. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Lasc. ἀμπλακίας, quod recepit Valck. Tum τὰδ' εἰσορᾷς Flor. A. 10.

V. 1354. Flor. A. Θεόπτωρ.

V. 1355. ὑπερχών malebat Valck. qui pudicitia supra ὀφθαλμοῦ ἐμίνυι. Idem ob metricas rationes, quia in legitimo systemate rarissime dactylo subiiciatur anapaestus, praefert Gaisford. ad Hephaest. p. 279. non improbante Herm. elem. p. 376. recepit Monk. Eadem de causa etiam sq. v. scribendum fuit προῦπτον ἐς ᾤδην. ut est in Ald. rell. et Codd. praeter Par. A. (Lasc. αἰδὴν) Hoc Monkius etiam neglexit, fortasse quia nihil de eo versu monnerat Gaisfordius.

V. 1356. Ald. rell. Flor. 15. et pro v. l. Par. B. κατὰ πρᾶς. Flor. A. 10. Cott. Par. A. B. D. Lasc. κατὰ γᾶς. Havn. κατὰ γῆς. Par. E. Flor. 2. κατὰ γᾶν. Lib. P. κατὰ γᾶς, corr. in γᾶν.

V. 1358. εἰσεβίας. Sic Flor. 2. Lasc. quod reposuit Valck. pro εἰσεβείας.

V. 1359. Flor. A. εἰσάντος (ap. Valck. divisim εἰς ἄντος) ἐπενόησα. ἐπενόησα etiam Flor. 10.

V. 1361. ὀδύναν μ' ὀδύναν Flor. A.

V. 1362. Lasc. Ald. rell. μέθετε τάλανα. με addunt Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. B. D. Havn. ut edidit Musgr. τὸν e Par. E. adieci, qui habet μέθετε τὸν τάλανα. Versus est iambicus dimeter brachycatalectus.

V. 1363. παιάν i. e. ἱατρός. Hoc sensu παιών ubique scribendum esse contendit Blomfield. gloss. Agam. 98.

V. 1364. ὄλοιτε pro ὀλλυτε Flor. A. 10. Mox vera videtur Marklandi emendatio δυσδαίμονά μ' ἀμφιτ. quam recepit Brunck. probatam etiam V. D. in Quart. rev. p. 178. Vocabulum in duos versus dispescitur in illegitimo systemate apud Soph. El. 136. ed. Herm. 823. In Par. A. et Lasc. sic illi dispescuntur:

προσανόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν
δυσδαίμον' ἀμφιτόμου
λόγγας ἔραμαι διαμοιρῶσαι.

Sed dimetros brachycat. nusquam usurpari recte monuit Herm. ad Hec. p. 76.

V. 1365. De constructione λόγῳ ἔραμαι διαμοιρᾶται vid. ad Orest. 383.

V. 1367. Flor. A. 10. Havn. εὐνῆσαι.

V. 1368. δύστηνος Lasc. Ald. rell. δύστανος Par. A. Flor. 10. ἀρᾷ Flor. A.

V. 1369. 70. transponendos censent Reisk. et Heath. Sive ad Pallantidarum caedem hic respicitur, ut ait Schol., sive ad Tantalum, Pelopem, Atreum et Thyestem, Thesei per Acthram et Pittheum maiores, quae est Heathii sententia, μαιφόνου σύγγονος iidem per appositionem vocari etiam possunt παλαιοὶ προγεννήτορες. Mihi videtur post προγεννητόρων plene distinguendum esse, ut hi genitivi ab ἀρᾷ pendeant. Delicta maiorum se luere suspicatur Theseus supra 825 aqq. V. 1370. est dochmiacus cum cretico. Ceterum v. 1369. Havn. μαιφόνον τε σύγγονον, μαιφόνον etiam Flor. A. v. 1370. Flor. 2. Lasc. παλαιῶν τε προγεννητόρων.

V. 1373. Lasc. Ald. rell. ἐμόλετ' ἐπ' ἐμέ, ut et Flor. 2. 15. ἐμολ' ἐπ' ἐμέ Par. A. Havn. ἐμολ' ἐμολ' ἐπ' ἐμέ Flor. A. ἐμολ' ἐμολ' ἐπ' ἐμέ. Versus est iambicus dimeter. Monk. edidit ἐμολέ τ', ἐμολ' ἐπ' ἐμέ, τί ποτε, τὸν οὐδέν.

V. 1374. Ald. rell. ἰώ μοι μοι. Brunck. e Par. A., ut videtur, recepit ὦ μοι μοι. Monk. malit ἰώ μοι τί φῶ;

V. 1375. πῶς δ' ἀπαλλάξω Ald. rell. πῶς δ' ἂν ἀλλάξω Flor. 2. Vict. Lasc. δ' omittunt Flor. A. 10. Par. A. et eiecit Valck.

V. 1376. ἐμάν om. Havn. Lasc. ἀναλθῆτον, *immediabilis*, coni. Musgr. addens tamen, modo vox existet. Hoc recepit Brunck. ut ab ἀναλγῆς fiat ἀνάλγητος, sic ab ἀναλθῆς ἀνάλθητος mouens, nec aliter sine dubio scripsisse poetam. ἀνάλγητοι Ἀτρεΐδαι vocantur a Soph. Ai. 946. Sic ἀνάλγητον πάθος i. e. σκληρόν, ut in Soph. interpretatur Suidas. Hesych. ἀνάλγητοι, ἀνηλεεῖς ἢ ἀμέριμνοι. Sed Vict. πολυαλγήτου π.

V. 1377. εἶθε μοι Havn. εἶθε δέ μοι Lasc. εἶθε δέ με Flor. 2. Vict. κοιμήσεις Flor. 10. κοιμήσεις Par. A. quod recepit Brunck., qui κοιμᾶν et κοιμίζειν promiscue hoc sensu usurpari docuit ad v. 565. Idem δευδαίμον' ad τούτῳ

lendum hiatum, quatinus versum e duobus dochmaicis constare dicat. Fortasse, expuncto τὸν, sic describendi sunt versus:

εἶθε με κοιμήσεις δυσδαίμον' "Αι-
δου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκη!

Sic trochaicus trimeter brachycatalecticis dochmiis subiicitur Herc. f. 107 sq.

Ἰππόροφα μέλαθρα
καὶ γεραιὰ δέμνι' ἀμφὶ βάντροις.

V. 1378. Flor. A. Par. A. sec. Valck. ἄδου γε νυκτός
δυστάλαι' ἀνάγκη. Neque in Hamb. neque a Musgr. et Brunckio quidquam enotatum.

V. 1379. οἷσις συμφοραῖς Flor. A. 10. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. συμφοραῖς scriptum, non probante Elmsleio ad Med. 34. προσεζύγης Ald. rell. συνεζύγης Flor. A. 2. 10. Cotton. Par. A. D. Vict. Lasc. X. II. 806. quod recepit Musgr. ὑπεζύγης Havn.

V. 1380. ἀπώλεσεν Flor. A. 10. Par. A.

V. 1382. Luzac. Exerc. acad. p. 22. quum participium ὄν a praecedentibus avulsam atque initio senarii positum a scena Attica, a rotunditate praesertim Euripidea abhorrere videretur, coni. ὡς ἡσθόμην σου, *simul te sensi et languido corpore levatus sum.* et sic MS. ap. Musgr. ὡς ἡσθόμην σου κἀνεκουφίσθην hoc sensu non magis Graece dici potest, quam Latine *simulac te sensi et levatus sum.* Et recte Hermann. ad Soph. Ai. 965. Ubi sententia, inquit, circa finem versus incipit, duorum versuum numeri ita coniunguntur, ut in fine alterius, alterius autem initio ea iam licita habeantur, quae aliter non nisi in medio versu concessa sunt. Cf. elem. doct. m. p. 118.

V. 1383. ἐν δόμοισι τοῖσδ' ᾧ "Α. τόποισι pro δόμοισι edidit Musgr. e Par. A. et sic Flor. 10. τοῖσδ' (imo τοῖσιδ') Brunck. e Par. A. τοῖσι Flor. 10. τοῖσιν Havn. τῖς Flor. 15.

V. 1385. Lasc. ὄρᾳς μ', ὧ δέσποιν'.

V. 1386. βάλλειν Flor. 10.

V. 1388. οὐ δῆτ' om. Havn. Tum Flor. 2. Lasc. Ald. rell. ἀτὰρ τοι δύσποτος γ' (τ' Lasc.) ἀπόλλυσαι. Sic et Flor. 15. nisi quod γ' omittit. ἀτὰρ μοι δύσποτος ἂν. om. γ' Havn. ἀτὰρ μοι προσελίξ τ' Flor. A. ἀτὰρ μοι

προσφιλής γ' Par. A. B. D. Flor. 10. ἀπώλεσεν Par. A. B. D. e v. 1391.

V. 1389. Lasc. B. ἱππονόμας.

V. 1390. Lasc. A. παπουῖδες. B. παπουῖτος.

V. 1391. ἀπώλεσεν tres Florr. Lasc.

V. 1392. Havn. ἐμέμφθης, Flor. 15. ἐμέμφθ^{ης} (sic). Brunck. τιμῆς ὁ ἐμέμφθ^{ης} e Reiskii coniectura, quam probare videtur Valck.

V. 1393. Ald. Herv. 1. ὤλεσ' ἥσθημαι Κύπρις. Sic etiam Brub. Herv. 2. Cant. nisi quod hac ἥσθημαι, Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. (qui etiam ἥσθημαι.). Contra Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. ὤλεσεν μία Κύπρις. Hinc Valck. egregie ὤλεσ', ἥσθημαι, μία, cui librarius adscripsit Κύπρις. Vid. ad Phoen. 181. Monk. edidit ὤλεσεν Κύπρις μία, qui vellem ostendisset, qui factum esset, ut ἥσθημαι irreperet.

V. 1394. Par. A. ξύναφρον. Flor. A. ap. Valck. ξυνόφρον τρίτην, in apogr. Hamb. ξυνάυρον vel ξυνάφρον τρίτην. Flor. 10. ξυνάφρον τρίτην.

V. 1396. Flor. 15. βουλῆμασιν.

V. 1397. Lasc. B. συμφοράς. Flor. A. πλήντε^{ος} pro πάτερ.

V. 1398. Havn. οὐδὲν ἢ χάρις βίου.

V. 1399. Havn. ἡμε. Lasc. ἡ με.

V. 1400. Ald. rell. etiam Musgr. γενοίμαν. Par. A. Flor. 15. Havn. Vict. Lasc. γενοίμην.

V. 1403. Scribe: ἔκτανές τ' αὖν i. e. τοι αὖν. Valck. ἔκτανές γ' αὖν. μ^ὲ omittit Par. A.

V. 1404. 5. omittit Lasc.

V. 1405. φεῦ om. Flor. A. in apogr. Hamb. ἀραῖον active iam accepit Aemil. Port. Vid. ad Med. 605. Max scribe δαίμοσιν.

V. 1406. οὐδὲ γὰρ οὐδέ Ald. rell. οὐ γὰρ οὐδέ edidit Barnes. et sic Par. A. tres Florr. Lasc. ὑπὸ ζῳφῳ Par. A. B.

V. 1408. κατασκήψουσιν Flor. A. (non κατασκήψουσι, ut ait Valck.) Par. A. D. Havn. κατασκήψου Flor. 101

κατασκήπτουσιν Ald. rell. κατὰ σκήπτουσιν Lasc. A. σῶμα supra scripto δέμας Flor. 15.

V. 1409. delendum censet Valck. ad v. 1454. seu 1444. nostrae edit. etsi eum habeat X. II 822. Flor. 15. τῆς εὐσεβείας.

V. 1411. κυροῖ Ald. rell. soloece. κυρῇ Codd. et Lasc. E. Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. βροτῶν κυρῇ. Flor. 15. βροτῶν κυρῇ.

V. 1412. τόξοισιν Havn.

V. 1413. σὺ δ' ὦ ταλ. Flor. A. 2. 10. Vict. Lasc.

V. 1415. πάρα pro πάρος Havn.

V. 1416. καρποῦμενοι est ex emendatione Valck. pro καρπούμεναι. Hoc sanum videtur Monkio, qui vertit, *atque adeo fletus sui fructum reportabunt*. Equidem, quomodo virgines Hippolyto comam ponentes fletus sui fructum reportare dici possint, non intelligo.

V. 1418. Scribe ἐς σέ, ut et v. 1420.

V. 1421. Flor. 15. χειραί. — Havn. λαβοῦ pro λάβε.

V. 1422. ἀγκάλησι Ald. rell. ἀγκάλαισι Par. A. Flor. 2. 10. Lasc. — προσέλκυσόν Par. E. Lib. P. Flor. 2. Lasc.

V. 1423. ἀνθρώποισι. Vid. ad v. 610.

V. 1424. εἰκός. Flor. A. ἐκόν. Ut hic θεοὶ διδούσιν ἔξαμαρτάνειν, sic Aesch. S. c. Th. 716. dixit θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφυγοὶ κακά.

V. 1427. φθικούς. Par. A. Flor. A. 10. νεκρούς.

V. 1428. Havn. ἐν πνοαῖς.

V. 1431. λείπαις Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. tres Florr. λείποις Par. E. Havn. et sic ediderunt Canter. Barn. Valck. Brunck. In Flor. A. est λείπαις δακρύ, unde Is. Vossius coniciebat μακρὰν δὲ λείποις δακρύονσ' ὅμ. λείποις mihi quoque aptius videtur; *diuturnam vero consuetudinem, quam tecum habuisti, aequo animo relinquant*. At V. D. in *Edinburg. rev.* nr. 38. p. 485 sqq. λείπαις scribendum contendit, ob regulam quam explicavi ad Orest. 1686. Qui non animadvertisse videtur, si in ipso praesenti tempore aliquid esset, quod optationi adversaretur, futurum fuisse, ut Graeci a talibus verbis abstinerent,

quae aoristo secundo carerent; explicandum etiam erat, quae ratione aoristo potius, quam praesenti haec via esse posset, ut ad optandum imprimis vel solus aptus esset. Quod vero aoristus saepius in optando usurpatur, eius rei causam ibidem exposui. Monkius etiam haec habet: *λείπεις* Lasc. Ald. rectius sane quam, quod olim amplexus eram, *λείποις*, sed nulla causa addita.

V. 1432: *λύσω* Par. A. *πατρός* pro *πατρί* Flor. 15. Havn. Lasc.

V. 1434. Vulgo *κυχάνει* contra metrum. De forma vocis vid. Monk. ad h. l. Blomfield. gloss. ad Aesch. Theb. 44. *γ* et *μ* in his formis locum consonae *ν* tenere, monui Gramm. gr. §. 118. 3. Flor. A. 10. *ὅσων με τυγχάνει μ' ἤδη*.

V. 1436. *οἶμοι* Par. A. Flor. 10. *ᾄμοι* omnino e scena Attica eiectum cupit Elmsl. Mus. crit. IV. p. 471. qua de causa, nescio. Sed scire velim, *ᾄμοι* et *οἶμοι* utrum promiscue usurpentur, an certa aliqua ratione distinguenda sint.

V. 1438^e. *φρένα*. Flor. A. 15. *χέρα*. etiam Par. B. D. sed addito *γρ. φρένα*.

V. 1439. *φόβου* pro *φόνου* Flor. A. 10.

V. 1440. *ἀφήσεις* Parr. A. B. D. Flor. A. 10. quod recepit Brunck.

V. 1442. *φαίνη* pro *ἐκφαίνη* Havn.

V. 1444. *εὐλαβοῦς* pro *εὐσεβοῦς* Par. A. Hic libri sine varietate *ᾄμοι* vel *οἶμοι*.

V. 1446. *μὴ νῦν* Lasc. Ald. rell. et Codd. *μὴ νυν* edidit Barnes. et Monk. qui in prior editione dederat *μὴ νῦν*. Ne igitur *me deseras* languidum est.

V. 1447. *κακάρτη* Flor. A. *κακάρτηται τὰμὰ* nihil aliud significat, nisi nihil opus esse se admoneri, ut fortem se adversus dolorem praebeat, quum in fine vitae nullus amplius ei fortitudini locus sit; praeteriit tempus, quo fortiter ferre dolorem poteram. Frustra in hoc loco laborat Barker. in *Classic. journ.* 13. p. 212. evidentem lusum esse in hoc verbo dicens, qui ad significationem mortis in verbo *κακάρτην* latentem referatur. At ea significatio non est in verbo, sed in praeterito tempore, quo res prorsus absoluta et finita designatur.

- V. 1448. Par. A. ὡς τὰς πέντες.
 V. 1449. Par. A. ὡς κλείν' Ἀθῆναι. Havn. ὡς κλείν' Ἀθηναίων.
 V. 1450. Par. A. ὡς τλήμον ἐγώ.
 V. 1452. τοῦδ' omittit Flor. A.
 V. 1453. ἐπὶ λῶες Havn.

NOTAE IN ALCESTIDEM.

Hoc argumentum legitur etiam in edit. scholiorum Iuntina. Eadem habet scholiastes Platonis p. 44. Cf. Eudocia p. 21.

1. ὁ Ἄδμ. Lasc. schol. Plat. Eud. Iunt. Havn.
2. παράσχη τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκόντα ἀποθανεῖν Iunt. παρ. τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκόντα τεθνηξόμενον Havn. schol. Plat. Eud.
3. χρόνον schol. Plat. Eud. pro χρόνω.
- 4b. καὶ δὴ Ἄλκ. Lasc. Iunt. schol. Plat. Eud. Iidem libri praeter Lasc. post γυνή addunt τοῦ Ἀδμήτου.
5. οὐδετέρου Iunt. schol. Plat. Eud. Havn. Iidem θελήσαντος pro ἐθέλ. Havn. περί pro ὑπέρ.
6. ταύτης τῆς συμφορᾶς Iunt. schol. Plat. Eud. Havn.
7. Verba Ἡρακλῆς παραγεγόμενος desunt in Havn. qui contra post Ἀλκηστιν v. 7. habet ἐντυχὼν ὁ Ἡρακλῆς.
8. τὸν ante Θάνατον om. Havn.
9. λαβόντα αὐτὴν τηρεῖν Iunt. sch. Plat. Eud. Havn.
10. καὶ εἰληφέναι αὐτὴν Lasc. Pro δέ Iunt. schol. Plat. Eud. Hav. γάρ.
11. ἀποκαλύψας om. Havn. Pro ἐπένθει Iunt. ἐπὶ αὐτῇ.

His ista subiicit ed. Iunt. Havn. partim etiam schol. Plat. Eud.

Ἄλκηστις ἢ (Ἄλκ. δ' ἢ Eud.) Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρός τελευτήσας, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοῦς χθονίους θεοὺς καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. — (Post haec Havn. schol. Plat. Eud. addunt: παρ' οὐδετέρου κεῖται ἡ μυθοποιῶσα, i. e. neque apud Aeschylum, neque apud Sophoclem, puto. Pergunt Havn. et Iunt.) ἢ μὲν (μὲν

om. Havn.) τοῦ δράματος ὑπόκειται (καίται Havn.) ἐν Φε-
ραις μὴ πόλει τῆς Θετταλίας· ὁ δὲ χορὸς συνίστηεν
(συνέστηκε δὲ ὁ χορὸς Havn.) ἐκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων,
οἳ καὶ παραγίνονται συμπάθοντες ταῖς Ἀλκίτιδος συμφο-
ραῖς. (τῆς Ἀλκ. συμφορᾷ Havn.) προλογίζει δὲ Ἀπόλλων.
(Havn. προλ. ὁ ἥλιος et addit: εἰσὶ δὲ χορηγοί (sic spatio
vacuo inter δὲ et χορ. relicto). τὸ δὲ δρᾶμα ἐστὶ σατυρικώ-
τερον, ὅτι εἰς χαρὰν καὶ ἡδονὴν καταστρέφει. παρὰ τοῖς
τραγικοῖς ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅ
τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἀλκίτις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα,
εἰς εὐδαιμονίαν [δὲ] καὶ χαρὰν καταλήξαντα. ἐστὶ δὲ μᾶλλον
κωμωδίας ἐχόμενα.) Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα. Ἀπόλλων.
Θάνατος. (Pro Θάνατος, quod Lasc. Brubach. in marg.
habent et edidit Canter., Χάμων habent Ald. rell.) Χορὸς.
Θεράπων Ἀλκίτις. Ἀδμήτος. Εὐμήλος. Ἡρακλῆς.
Φίρην.

* V. 1. Lasc. Ἀδμήτοι·.

V. 2. Lasc. θῆσαν. αἰνέω in h. l. Blomf. gloss. Aesch.
Pers. 648. male interpretatur *sino, tolero*, rectius Monk.
ad h. l. *acquiescere, contentum esse aliqua re. Dementum contentus tulli* Stiblin.

V. 5. πατρός pro πυρός Flor. A.

V. 8. Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν Athenag. Leg. pro Christ. p.
25. ed. H. Steph. ubi v. 7. 8. citavit, monente Monkio.

V. 9. εἰς τόδ' ἡμ. Flor. 2.

V. 10. ὅσιαν Flor. A. pro ὀσίον, an pro ὀσιος, non
additum, puto pro ὀσίον. ἐτύγχανε Ald. rell. ἐτύγγανον
Parr. omn. Florr. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod rece-
pit Musgr.

V. 11. ἰρυσάμην Flor. 10. 15. Havn. De constructione
ὅν θανεῖν ἐρῶν. vid. Hermann. ad Viger. p. 703, 20.
Heind. ad Plat. Crat. p. 110 sq.

V. 12. ἦν. Θεαὶ δέ μοι Flor. A. 10. 15. αἰνεῖν τινί τι
est *assentiri alicui in re*, ut Med. 1147. ἀλλ' ἦνεν ἀνδρῶ
πάντα.

* Numeri, quos cum uncis apposui versuum in ed.
Barnes. descriptionem significantes, ad ed. Cantabrig.
accommodati sunt, a qua in hoc genere discrepat ed.
Lipsiensis.

V. 13. Lasc. παρ' αὐτῆς.

V. 17. 18. Flor. 10. 15. omittunt verba ἥτις ἤθελε θανεῖν πρὸ κείνου. ita ut unus versus sit οὐχ εὖρε πλὴν γυναικὸς μηκέτ' εἰσορᾶν φάος. Lasc. Havn. πρὸ κείνου. Quum copula deesset inter θανεῖν et εἰσορᾶν, Reisk. coni. ὅστις ἤθελε θανὼν πρὸ κείνου μηκέτ' εἰσορᾶν φάος, quam coniecturam recep. Wakefield. et Monk. Idem coniecerat Markland. in margine exemplaris H. Steph. Musgrav. pro μηκέτ' malebat μηδ' ἔτ', et sic Havn. μηδ' ἔτ' (sic). Mihi Reiskii emendatio placet.

V. 22. Ald. rell. κίχῃ. Vict. Lasc. κίχῃ, ut edidit Gaisfordius, cuius editionem ego non vidi.

V. 23. Lasc. Ald. rell. τήνδε φιλάτην στέγην. Parr. B. D. Schol. Hipp. 1427. τῶνδε φιλάτην στ. ut edidit Musgr. Flor. A. τῶν δὲ φιλάτων στ. Flor. 10. 15. Havn. τῶνδε φιλάτων στ.

V. 24. deest in Flor. 16.

V. 25. ἱερῆα edidit Monk. monente Elmsleio, qui formam accusativi — ἧ nominum in — εὖς proscribere voluisse videtur. Cuius causam nullam aliam excogitare possum, nisi hanc, quod mirum videbatur, quum forma — εα in unam syllabam contracta saepius legatur (vid. Monk. ad Hippol. 1148. et ad h. l.), hac non contentos Atticos alia etiam usos esse. Equidem formam — εα contractam non nisi post syllabam longam legisse mihi videor, ut Μενοιτιά Phoen. 913. Τυδεία ib. 1165. Πηλέα Andr. 22. Πενθεία Bacch. 1023. Θησέα Herc. f. 613. Ὀδυσσέα Soph. Ai. 104. praeterea in Aristoph. Ran. 76. Σοφοκλέα, Thesm. 26. Ἡρακλέα, qui tamen ξυγγραφή habet Acharn. 1150.

V. 26. σύμμετρον Flor. A.

V. 28. α̃ bis tantum Flor. 10. 15. Havn.

V. 29. Havn. τί σοι πρὸς μ.

V. 30. τιμάν Flor. A.

V. 31. ἀφοριζόμενος h. l. eo sensu usurpatur, quo in Homericis legitur ἀπούρας. quod ex eo ortum videtur, quod idem illud ἀπούρας pro ἀπουρίας dictum et ab ἕρος derivatum accipiebant. Vid. Buttmann. Lexil. p. 77. not. Interrogationis notam de meo addidi inconsiderate, obsequentem tamen habui, quod nollem, Monkium.

V. 32. μόρον omittit Flor. A.

V. 33. δολίως Havn.

V. 34. Flor. A. σφήςαντι pro σφήλαντι. Mox Ald. rell. εἰν δὲ τί τῆδ' αὖ. Sed Lasc. Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod post Musgr. edidi.

V. 35. Flor. A. φρουρεῖν ὀπλήσας.

V. 36. Elmsl. correxit ἢ τόθ' ὑπέστη, quod sine ulla dubitatione amplexus est Monk. sine idonea causa, ut mihi quidem videtur. Non raro infinitivo praemittitur τόδε, τάδε. Hipp. 466. ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλὰ. 475. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν. 1288. ἀλλ' ἐς τόθ' ἤλθον, παιδὸς ἐκδείξαι φρένα Τοῦ σοῦ δικαίαν. Androm. 371. μεγάλη γὰρ κρίνω τάδε, Λέχους στίβουθαι. Heracl. 350. φημί δ' εἰς εὐπραξίαν Καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν. Sic etiam κείνο. Orest. 914. ἢ κείν' ἀφίρει, μήθ' ὀπλίζεσθαι χεῖρα. Plat. Apol. S. p. 38. C. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δὴ. ubi non opus est cum Heindorf. addere τὸ τεθν. δὴ. ib. p. 39. A. ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ἢ χαλεπὸν — θάνατον ἐκφυγεῖν. Cf. ad Orest. 1155.

V. 37. Ald. rell. αὐτήν. ubi Canter. Malim αὐτῇ. Barnes. autem αὐτήν etiam stare posse imperite contendit. αὐτῇ habent Lasc. Par. B. D. Flor. 10. 15. Sed nova doctrina ex Anglia allata est, qua pronominum reciprocorum etiam nominativos esse docemur, auctore, ut videtur, Wakefieldio, αὐτός, αὐτή, αὐτό. Hinc Monk. h. l. edidit αὐτῇ.

V. 38. Havn. δίκην τοι. Flor. A. δίκην τοκὶ λόγους. κεγνῶς ἔγω. unde de illius librarii peritia coniecturam facere licet.

V. 40. ἀσὶ Flor. 10. 15. pro αἰσέ.

V. 41. Havn. καὶ τοῖδε γ'. — Flor. 10. 15. Havn. ἐνδίκως. Elmsl. ad Heracl. 683. tolli vult notam interrogationis, cui obsecutus est Monkius. Mihi interrogatio spiritum addere videtur orationi. *Etiamne huic domui praeter ius fasque opem ferre consuetum tibi est?* quod dictum est cum irrisione.

V. 43. τοῦδε νεκροῦ δευτέρου Flor. A. 10. 15.

V. 44. σ' om. Havn.

V. 45. καὶ κατὰ χθονός Ald. rell. καὶ κάτω χθονός Lasc. Par. E. Lib. P. Vict. Havn., ut edidit Musgr. καὶ χθονός κάτω Flor. A. 10. 15. Par. B. D., ut citat Valck. ad Phoen. 1327. Utrumque probum; κατὰ χθονός est infra 75. 163. κάτω χθονός Troad. 1232. El. 682. Igitur in his Codd. auctoritas valere debet, et verisimilius est κάτω in κατὰ mutatum esse, quam contra.

V. 46. ἢ σὺ εὔν Flor. A. ἢς σὺ εὔν Havn.

V. 47. καπάζειόν γε Flor. A. pro καπάζομαι γε. Τμή νεοτέρων ὑπὸ χθ. Flor. 10. 15. Havn. Herc. f. 332, citante Monkio, ἦτοι πρὸς ὑμᾶς νεοτέρα δώσαν χθονί.

V. 48. πείσομαι Havn. De formula vid. ad Med. 930. Markl. et Blomf. hic etiam coni. οὐ γὰρ οἶδ' αἰ πείσομαι σε, Wakefield. οὐ γὰρ οἶδ', ἂν ἐκπείσομαι σε.

V. 49. γ' οὖν Havn. pro ὅν. ὅν ἂν χρῇ pro ὅν ἂν χρῇ reposuit Schaefer. Signum interrogandi post χρῇ habent Brub. Herv. 2. Canter. rell.

V. 51. λόγον δὴ Flor. A. 10. 15. Par. B. D. Havn. quod mihi nunc accommodatius videtur. Recte Monk. εἶπε explicat *intelligo*. Cf. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 49.

V. 52. εἰς γῆρας Havn. Herm. praef. ad Soph. Ai. p. XXII. et ad Ai. 1200. p. 149. scribendum censet εἰς οὐ ὅπως Ἀλκ. ἂν γῆρας μύλοι, quia non de praeterito, sed de futuro tempore sermo sit. Vid. ad Hipp. 468 sq.

V. 53. δοκεῖ Havn.

V. 54. οὔτε Havn.

V. 55. γέρας pro κλέος Flor. A. 10. 15. Havn. Schol. quod magis convenit sequenti versui, vulgata lectio ei, quod supra dixerat v. 53. τιμαῖς καὶ τέρπεσθαι δόκει. Vid. Schol. Sed *munus*, γέρας, semper comitatur *honor* et *gloria*, quod vel ex Homero notum, nec de donis cogitare Orcum, patet e v. 57.

V. 56. ὄλυσται Lasc.

V. 58. πέφικας pro λέληθας Flor. A. 10. 15. Havn. hic cum altera lectione in margine adscripta.

V. 59. Ald. rell. etiam Musgr. ὄνοιν' ἂν. Havn. ὄνοιν' ἂν. ὄνοιν' ἂν scribendum esse vidit Aemil. Portus, (idem tamen ὄνοιν' ἂν etiam legi posse iudicans) et sic Lasc. —

οὐς πάρεστι Flor. A. 10. 15. Havn. οὐς πάρεστι sc. τοῦ ἐνείσθαι.

V. 60. δοκῶ pro δοκεῖ Flor. A. 10. 15.

V. 62. στυγούμενος Flor. 10.

V. 64. ἡ μὴν, *profecto*. Male Monk. cum Blomfield. gloss. Prom. 174. explicat *nihilominus*.

V. 67. εἰς τόπων Flor. A. ἐκ τόπων dictum est, quia in πέμπειν μετά τινα inest notio *addiscendi*.

V. 68. Vict. Lasc. οὐ δῆ. Tum Flor. A. τῇν δ' pro τοῖς δ'.

V. 70. σοι om. Flor. 15.

V. 71. Monk. Rectius fortasse legeretur, inquit, ἀπεχθήσει δ'. Et sic Flor. A. 10. ἀπεχθήσεται ἐμοί Flor. 15.

V. 72. Havn. λάβης^{οις}.

V. 73. ἡδ' οὖν γ. Monk. cum Lasc. Male: requiritur enim particula, quae haec praecedentibus opponi significet. οὖν indicat, ea, quae dicas, consequentia esse iis, quae antea dixeris, quaeve constitueris, et respondet verbis *ut supra dixi*.

V. 74. κατ' ὀφθαλμοῖς Flor. A. Havn. Paris. B. D. E. Lasc. quod iniuria probat Brunck. ad Soph. Oed. C. 1725. ὥς cum fut. Homero solenne est, Atticis non item. Cf. ad Med. 1306.

V. 76. Flor. A. ὃ τοῦτο δ' ἔ. Havn. οὗ τοῦτο δ' ἔ. Pro ἀγνίσαι Lasc. ἀνύσει, Havn. ἀγνήσει, Par. E. Flor. 10. 15. ἀγνίσαι, quod recte recepit Monk. probatum etiam Schaefero ad Soph. Ai. 1074. In futuro ἀγνίσαι dicerent Attici, non ἀγνίσαι. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 746.

V. 77. Χορ personam addunt Ald. rell. Ἡμιχορίου rectius Barnes. πρόσθεν Monk. monente Blomfieldio, quum in anapaesticis μέλαθρον secundam semper fere brevem habeat.

V. 79. τις om. Flor. 10. 15. Havn. et delendum censabat Elmsl. nisi alibi repertum fuerit τις οὐδεὶς. cui incommode facillime medearis, si cum Monkio scribas ἀλλ' οὐδὲ φίλων πέλας εἶσι οὐδεὶς.

V. 80. ὅστις ἂν εἴποι Monk. ne dactylo subiiceretur anapaestus (vid. ad Hipp. 1355.) et sic Flor. 10. 15. εἴπη Havn.

V. 81 sq. Ald. rell. τὴν βασιλείαν χορὴ περθεῖν, ἢ Ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσσει II. π. omisso τόδε. τὴν om. Flor. 10. 15. Havn. Lasc. qui libri etiam sq. v. addunt τόδε post φῶς cum Flor. A. Par. B. D. E. Praeterea Flor. 10. 15. Havn. περθεῖν χορῇ.

V. 83. πᾶσι γ' ἄρ. Flor. A.

V. 85. Vulgo αὐτῆς. Correx. Schaefer.

V. 86. στεναγμῶν Flor. A.

V. 87. γερὸς Lasc. Flor. 2.

V. 88. ἡ γόων Ald. rell. ἡ γόων Cott. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Lasc. quod recepit Musgr. Ut versum iambicum efficerent, Wakef. et Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 51. a. coniecerunt ἡ θρηνον. Antistrophica haec esse primus vidit Hermann. Observ. cr. p. 65. In Flor. A. deesse ὡς πεπραγμένων narrat Musgr. In Hamb. nihil nisi ὡς omis- sum esse notatur, quod omisum est etiam in Flor. 10. In Flor. 15. desunt verba ἡ γόων ὡς πεπραγμένων οὐ μάλ. Ceterum, quum in Ald. rell. vv. 86. 87. 88. Ἥμιχ. et 89 sqq. item, Monk. haec omnia uni Choro adscripsit, quia nullum sit interlocutionis indicium.

V. 90. Vulgo σταίττει ἀμφὶ π. Correx. Hermann. l. c. Cf. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190.

V. 92. τὴν Παιάν vulgo. Versui 91. praefigunt Ἥμιχ. Par. B. D. E. Vict. Havn. Lasc.

V. 93. Par. B. D. Havn. Ἥμιχ. οὐτ' ἄν φθ. γ' ἐσιώπων. Ἥμιχ. οὐ γὰρ x. τ. λ. οὐτ' αὖν i. e. οὗτοι ἄν scripsi pro οὐτ' αὖν.

V. 94. Lasc. Ald. rell. (οὐ) γὰρ δὴ φροῦδος γ' ἐξ οἴκων νέκυς, in quo γ' nullam vim habet, ad metrum fulciendum excogitatum. Musgrav. coni. φροῦδος γὰρ δὴ νέκυς ἐξ οἴκων. quem sequutus est Gaisford. Flor. A. φροῦδων δ' ἐξ οἴ. νέκυς ἦδε. Flor. 10. 15. Havn. ut Ald. sed post νέκυς ad- dunt ἦδη. quod fuit etiam in Flor. 2. sed postea deletum. Quod ego dedi νέκυς ἐξ οἴκων, in eo Seidlerio obsecutus sum de veris. dochm. p. 82. qui praeterea versus trans- ponit:

οὐ δὴ φροῦδος νέκυς ἐξ οἴκων,

οὐ γὰρ φθιμένης γ' ἐσιώπων.

V. 95. πόθεν h. l. non videtur mihi negandi vi acci- piendum esse, sed ea, quae huic ipsi significationi origi-

πῶς δedit, unde hoc scis. Totus versus sic scriptus est in Flor. A. πάθεν οὖν χῶσιςσε θαρσύνει. in Flor. 10. et Par. B. πόθεν οὖν καυχῶ τις σε θ'. Is. Vossius in notis MSS. coni. οὐ καυχῶ. In versu inter semichoria disper-tiendo secutus sum Heathium; cui rationi ex eo auctori-tatis aliquid accedit, quod in Havn. ante τίς σε θαρσύνει spatii vacui relictum est quantum ad recipiendam vocem Ἥμιχ. sufficit. Seidl. l. c. sic corrigit: πόθεν οὖν καυχᾷ; τί σε θαρσύνει; Tum τίς σε θαρσύνει Par. B. Flor. 15.

V. 96. τάφωμ' Flor. A. pro τάφον. Flor. 19. τάφων.

V. 97. Flor. A. περνεῖν et γυναικῶν.

V. 98. Ἥμιχ. notam omittit Lasc. Hinc Monk. sqq. Choro tribuit. πυλᾶν Monk. qui supra 93. φθιμένης pro φθιμένηας. πάροιθεν Ald. rell. πάροιθε Lasc. Flor. 2. 10. Havn. πάροιθ' (sic) Flor. 15.

V. 99. Lasc. πηγαῖ' ὡς. Ald. rell. πηγαῖά θ' ὡς. Brub. In marg. πηγαίαν. πηγαῖον non monito lectore edidit Can-ter. haud dubie e schol. et sic tres Florr. Havn. Morem, ad quem hic respicitur, optime illustravit Küster. ad Aristoph. Eccles. 1025. Cf. Casaub. ad Theophr. char. c. 16.

V. 100. νομίζεται γε χέρνιβ' Ald. rell. ita ut a γε novus versus incipiat. γε om. Lasc. Flor. 10. 15. Havn. Pro φθιτῶν Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. φθιμένων.

V. 101. Lasc. χαίτας τ'. Havn. χαίτη οὔτις, omissio τ'. Tum Ald. rell. ἐπὶ πρόθυρα. Pariss. Florr. omn. Vict. Havn. Lasc. ἐπὶ προθύροις, ut iam edidit Musgr.

V. 103 sq. πένθεσι Lasc. Ald. rell. πένθει Flor. 10. 15. Havn. πένθει Monk. Vid. ad Med. 55. Mox Ald. rell. οὐ δουπεῖ νεολαία γυναικῶν. Pariss. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν. Vict. οὐδὲ δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν. Melius foret, inquit Musgr., νεολαία cum iota subscripto. Hoc recepit Monk. οὐ νεολαία. Blomfield. autem gloss. Pers. 674. οὐ νεολαίας. Quum νεολαία ubique substantivi vim habeat, νεολαία γυναικῶν et χεῖρ γυναικῶν videntur ἐκ παραλλήλου posita esse, de qua figura vid. ad Phoen. 1135. 1517. Sed fortasse legendum χεῖρα γυναικῶν, ut ordo sit οὐ νεολαία γυναικῶν δουπεῖ χεῖρα. Verba in-transitiva activorum saepe vice fungi constat, et ut hio
--- | -- et --- | -- sibi respondent, sic Ion,

1079. ἀνεχόμεναι αἰθήρ οοοοοο | — et ἄδικον ἀποτοῶν
ἀνδρῶν οοοοοοοο | —, Hel. 1479. γενόμεθα et 1496.
δι' αἰθέρος ἰ — ἔμενοι.

V. 105. 6. 7. In Ald. coll. hoc ordine isti versus leguntur 105. 107. 106. Alterum ordinem restituit Musgr. o Par. B. D. Flor. A. Lasc. quibus accedunt Flor. 10. 15. Havn. Memorabile vero in Flor. 2. qui aliis locis cum ed. Lasc. conspirat, hos versus eodem ordine, quo in Ald. legi. V. 105. δὴ om. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. qui etiam v. 106. cum Flor. 2. καὶ non habent. Itaque Monk. utrumque deleuit, quippe manifesto interpolata, quo ad similitudinem legitimi systematis versiculi cogerentur. Rectius Seidler. l. c. his versibus stropham, vs. 109. 10. 11. antistropham contineri putat, v. 108. pro mesodo habens.

V. 107. χοῆ Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 109. Verba χοῆ τῶν ἀγαθῶν desunt in Flor. A.

V. 111. Lasc. γενόμεθα.

V. 114. Λύβας legendum coni. Is. Vossius. *Λυκίας* Monk. ut dictum sit pro ἡ ἐπὶ *Λυκίαν* εἰς ἐπὶ τὰς *Λ. ἰ.* de qua constructione vid. Gramm. gr. §. 595. 4. *Λυκίας* ex *αἰας* ortum videtur. ἡ ante *Λυκίας* om. Flor. 10. 15. De ἡ — εἰς vid. Lobeck. ad Aiac. 117. εἰτ' Ald. εἰτ' Codd.

V. 116. Ἀμμωνίδας ob metrum scribendum vidit Musgr. coll. Electr. 734.

V. 117. παραλύσαι MSS. et edd. contra leges syntaxis. παραλύσαι recepit Monk. qui hanc constructionem bene illustrat ad h. l. ἂν h. l. abesse posse monet Herm. praef. ad Soph. Ai. p. XXI. quia haec sint per praeteritum tempus expressa. Wakefield. coni. παραλύσει, quae constructio reperitur Med. 173 sq. Phoen. 1670.

V. 118. Flor. A. ψυχᾶς. Havn. ψυχᾶς. Flor. 15. ψυχᾶς. quam lectionem interpretatur etiam alter e scholiastis, παραλύσειεν αὐτήν τῆς δυστήνου ψυχῆς ἡ γενική ἐστὶν ἀντὶ αἰτιατικῆς κ. τ. λ. Orta ea videtur e praeco. δυστήνου. Pro μόρος Flor. 15. μόνος. Versus una syllaba brevior videbatur Heathio et Blomfieldio apud Monk. hinc ille coni. ἄπομος οἱ πλ. infeliciter, hic ἄπότομος, eleganter; sed recte monuit Seidler. de verss. dochm. p. 106. vocia ἔπομος mediam produci; qui etiam hunc versum in duos

dividit: *ψυχάν· μόρος γάρ Ἀπομιος πλάθει*, o quibus alter sit dochmiacus. Denique Ald. Brub. Herv. 1. *πλάθειν*, Herv. 2. Canter. rell. *πλάθει*, et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 121. Monk. *μηλοθυτῶν*, quia Tragici libentius dicerent *τίς ἀνθρώπων, τίς θεῶν*, quam *τίς ἄνθρωπος, τίς θεός*. cuius observationis levitatem iam in superioribus notavi. „Forsan tamen, pergit Monk. scripserit poeta *θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραν οὐκ ἔχω τίνα μηλοθύταν πορευθῶ*. et in antistr. v. 130. omittendum sit *ἔτι*. Certe dura est repetitio praepositionis cum diverso regimine intra tantillum spatium; et *βωμὸνς μηλοθύτας* habet noster El. 1116.“ (imo Iphig. T. 1116 = 1085.)

V. 122. *εἰ, φῶς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Tacite correxit Canter. *εἰ φῶς* Lasc. et Codd. In his est anacoluthon: quum enim orationem sic instituisset, ut dicere velle videretur *μόνος δ' ἂν ἔσωσεν αὐτὴν Φοίβου παῖς*, pro *ἔσωσεν αὐτὴν Φ.* π. ad Alcestidem retulit sqq.

V. 123. *ῥμμασι* Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 124. *προλεπῶν* Flor. A. 10. 15.

V. 125. *ἔδρας σκοτίας* rectius videtur Monkio, quum *σκότιος* pro feminino alibi non usurpetur, et sic Havn.

V. 126. *ἄδα τε πύλας* Lasc. Ald. rell. et MSS. ruente versu. Flor. A. *αἴσαντε πύλας. ἄδαν* coni. Musgr. quem sequuntur Wakef. et Monk. Sed hanc formam nusquam admiserunt Tragici, monente Hermannō disqu. de Orph. p. 725. Quod ipse dedi, undecunque acceperim, sensui ad-versatur.

V. 127. *ἀνέστη* Vict. Lasc. Pro *δμαθέντας* Flor. A. *ἄμα θέντας*.

V. 128. *διάβολον* Flor. 10. 15. *πλήκτον* Flor. A. *πλήκτρον* Flor. 15. Havn.

V. 129. *Λιός* pro *πυρός* Havn.

V. 130. *τίνα βίου* Ald. rell. *τίνα βίον* Lasc. *τίν' ἐπὶ βίου* Par. B. Flor. A. 10. 15. *τίν' ἔτι βίου* Havn. quod Bothius vidit in notis versioni subiectis T. IV. p. 269. not. in eo tamen falsus, quod, hac lectione recepta, in strophā v. 120. legendum dicit *οὐκέτ' ἔχω*. Idem Gaisfordium edidisse e Monkii nota comperi: ipse enim illam editionem (Oxon. 1806.) nondum vidi.

V. 131. *προσδέχομαι* est e Musgr. correctione pro *προσδέχομαι*.

V. 132. Si versus sunt anapaestici, ferri non potest vox *βασιλεῦσιν* ita discerpta, ut prior pars versui 132., altera sequenti tribuatur. Porson. Adv. p. 22. scribit: *Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν*. Hermann. in litteris anno 1813. ad me datis haec ita arcte cum praecedentibus cohaerere scribebat, ut pro epodo ea haberet, quorum primus versus esset choriambicus:

*πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσιν,
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
αἶμ.*

Cui nunc prorsus assentior. Choriambicum esse versum 132. iam Bothius viderat l. c.

V. 134. Flor. A. *θυσιῶς πλήρης*.

V. 135. Flor. 10. 15. Havn. *ἀλλ' οὐδ' ἔ. ἀλλ' e* sq. versu huc retracto.

V. 136. Flor. 10. *ἀλλ' εἴ' ὁπαδῶν*, 15. *ἀλλ' ἔν' ὁπαδῶν*. Pro *ἐκ δόμων* Havn. *ἐκποδῶν*.

V. 140. *ὅλωρς* Flor. 10. 15. Verba *εἰδέναι βουλοίμεθ'* αν desunt in Flor. A. 10. *βουλοίμεθα* Havn.

V. 141. Flor. A. 10. 15. *καὶ θανεῖν ἔξεστί σοι*. Totus versus deest in Havn.

V. 142. *αὐτός* Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. *αὐτός*; Ald. *rell.* Miro *εἶπορ* Flor. A. *καὶ πῶς ἂν αὐτοῦ καθάνη τοὺς βλέπη*.

V. 143. *προνοστής* Flor. A.

V. 144. *ὦ τέλμων* Havn.

V. 145. *πρὶν ἂν πάθοι* soloecum. Vid. Elmsl. ad Med. 215. Recte Monk. e Blomfieldii *Mus. crit.* l. p. 182. correctione *πάθη*.

V. 146. *σώξουσθαι* Flor. 10. 15. Havn. ut legendum censebat Blomfield. apud Monk. *σώσεσθαι* Flor. A. in quod incidit etiam Markl. quae varietates ex eo ortae videntur, quod post *ἐλπίς*, *ἐλπίζειν* non putabant sequi posse infinitivum aoristi. Sed vid. Elmsl. ad Med. 750.

V. 148. Elmslejum alicubi monuisse, ubique reponendum esse apud scriptores istius aevi *οὐκουρ*, *nonne igitur*, ad h. l. narrat Monk; itaque sic edidit. Vid.

Hermann. ad Viger. p. 794 sq. — ἐπ' αὐτοῖς Lasc. Ald. Flor. 2. ἐπ' αὐτῇ Flor. A. ἐπ' αὐτῇ Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. quod quum reponere vellet Musgr. typotheta ἐπ' αὐτῆς dedit. Porro pro πρᾶσσεται Flor. A. πραχθῆτε, Flor. 10. πρᾶσσετε.

V. 149. ὥσσει pro ὃ σφs Flor. A. συνθάποι Havn.

V. 150. ἴστω νυν Lasc. Ald. Herv. 1. Barn. ἴστω τῶν Brub. Herv. 2. Canter. Musgr. Fallitur Monk. qui primum Gaisfordium hoc vitium sustulisse dicit. Pro ἴστω Flor. A. ἔπω (sic enot.). εὐκλεῆς τε ex emendatione Elmsleii et Tatei edidit Monk. Porson. Adv. p. 222. comparat Themist. Or. XXII. p. 265. A.

V. 151. γυνή γ' ἄρ. Ald. rell. pro quo quod reponendum iam vidit Miltonus γυνή τ' ἄρ. est in Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Sed lectione Ald. firmari videtur γ' in praecedenti versu. ἀρίστη Lasc. τῶν ὑπ' ἑλίω μακρῶν Flor. A.

V. 152. Monkium, verba τίς ἐναντιώσεται dicentem non vertenda esse *quis contradicit*, sed *quis certabit*, recte refutavit Censor in *Quart. rev.* p. 29. formulis τίς ἀντιρεῖ Med. 368. infr. 1093. et οὐδεὶς ἀντιρεῖ infr. 631.

V. 153. Vulgo τὴν γυνήν γεγενῆσθαι, quod Monk vertit *What must the woman be, who has surpassed her*. Quum τί γένομαι non sit, *qualem me esse oportet*, sed *quid faciam*, idem sensus etiam in verbis τί γυνή γεγενῆσθαι inesse debere videtur, hoc tamen loco minime aptus. Offendit etiam, si ita accipias, articulus. Itaque, Reiskii conjectura adiutus, edidi τίς (ἐναντιώσεται) μὴ γεγενῆσθαι. Articulus indicat, Alcestem iam antea eximiam mulierem appellatam esse, nimirum v. 151. ut Soph. Trach. 476. Iphig. T. 1138. Vid. Gramm. gr. §. 265.

V. 157. δρόμοις Flor. A. θαυμάση Ald. rell. θαυμάσης Par. E. θαυμάσεις Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. Verbi θαυμάζω futurum est θαυμάσομαι, non θαυμάσω. Vid. ad Med. 271.

V. 160. κεδρίνους δόμους recte *cedrinas arcas* interpretatur Graevius ad Hesiod. ἔργ. 96. ubi est ἐν ἀβήρῃ τοις δόμοις — — πύθου ὑπὸ χεῖλεσιν. Ovid. Trist. I, 1, 105 sq. *Cum tamen in nostrum fueris penetrabile receptus, Contigerisque tuam, serinia curva, domum* —.

V. 161. τ' deest in Lasc. εὐπρεπῇ pro εὐπροσπῶς Flor. A.

V. 163. In Musgraviana est ἐγὼ μὲν γὰρ ἔρχομαι. E Florr. ad hanc ed. collatis enotatum: 10. 15. deest γάρ, 2. deest μὲν. ut in illis ἐγὼ μὲν ἔρχ. legi suspicer. Flor. A. ἔρχομαι ἐπὶ χθ'.

V. 164. προσεμπιπύουσ' Flor. A. pro προσπιτυοῦσ' sive προσπίτνουσ' Monk.

V. 165. Flor. A. καὶ τ' ἐμὴν φίλην.

V. 166. Flor. A. συντεύξον ἀλ. τῇ δέ γε γενν. π.

V. 167. ἀπόλλυται Ald. rell. Flor. 2. ἀπόλλυμαι Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recte recepit Musgr. αὐτῶν ἢ τεκοῦσ' dictum ut ὅ τ' ἐκείνου τεκῶν Electr. 333. Ion. 311. ὧς σου τὴν τεκοῦσαν ὠλβισα! Vid. Lobeck. ad Soph. Ai. 358. Erfurdt. ib. 351. Gramm. gr. §. 570.

V. 169. ἐν τῇ πατρ. Flor. A.

V. 173. μυρσινῶν φόβην Lasc. Ald. rell. μυρσίνης φ. Flor. 15. Schol. μυρρίνης Havn. In Flor. A. et 10. deest hic versus.

V. 173. Lasc. Flor. 2. Vict. ἄκλειτος.

V. 176. κἄλεγεν τάδε Ald. rell. κἄλεγε Brub. Herv. 1. 2. Cant. καὶ λέγει τάδε Par. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. Recepit iam Musgr. Tragicos diversa tempora coniunxisse notavit Brunck. ad Hec. 21. Cf. Gramm. gr. §. 504. Praeterea in Ald. rell. est δὴ δάκρυσε (δὴ δάκρυσεν Brub. Herv. 1. 2. Cant.). δὴ δάκρυσε scribendum monuit Heath. De re vid. ad Med. 41.

V. 178. κουρεύματ' Flor. A. θνήσκειν περὶ τινος hoc uno loco legi affirmat Valck. ad Phoen. 1336. et coni. οὗ θνήσκω γ' ὑπέρ. Sed etiam in Tyrtaei el. I, 13. est καὶ περὶ παίδων θνήσκωμεν, de quo non audiendus Monk. ad h. l.

V. 180. Flor. A. σ' οἰκετῆσα γὰρ σ' ὀκοοῦσα.

V. 182. Suidas v. κλέπτης T. II. p. 325. et v. οὐχὶ μᾶλλον ib. p. 744. et hic et in Aristoph. loco hinc expresso. Equ. 1251. (σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κερτήσεται, Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.) habet οὐχὶ μᾶλλον. Hoc recepit Monk. quum vix crederet particulam sic nude positam esse ab Euripide. Vix credibile lectionem οὐχὶ μᾶλλον sive casu sive consulto abiisse in difficilior οὐκ ἂν

μᾶλλον. Nemo dubitabit, quin recte dici potnerit, σὺ-
 γρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον γενομένη vel οὐσα. Iam quum
 participium ὦν saepe omittatur, ubi adiectivum adest
 (vid. quae Schaefer. monuit ad notam Porsoni Med. 735.),
 analogiae certe non repugnat haec constructio, quamvis
 aliud exemplum huius particulae sine participio positae
 nec ego excitare possim. Similia sunt, sed, ut aiunt,
 in ipsa similitudine disparia ea loca, ubi ἂν nude ponitur
 ad verbum cogitatione supplendum pertinens, ut Soph.
 Trach. 461. κοῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκαι, οὐδ' ὄνειδος, ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ Κάρι' ἐντακίῃ τῷ
 φιλεῖν, supple κακὸν λόγον ἠνέγκαιτο. Similior nostro est
 locus Soph. ib. 1214. ubi Herculi interroganti ἥ καὶ πυρᾶς
 πληρῶμα τῆς εἰρημένης; Hyllus respondet ὅσον γ' ἂν αὐτὸς
 μὴ ποτιψαύων χερσίν, i. e. ὅσον γ' ἂν πληρῶσαιμι, αὐτὸς
 μὴ ποτιψ.

V. 183. Lasc. Ald. rell. κύνει i. e. ἐκύνει. κυνεῖ cor-
 rexerit Porson. ad Med. 1138. quo alludit Havn. κινεῖ ex-
 hibens. προεπέπτευσσα Flor. A. προσπέπτευσσα Flor. 15.
 qui etiam πᾶν δέμνιον, omisso δέ.

V. 184. Lasc. ὁφθαλμοτεύκτω. δέυεται pro δέυετο est
 e coniectura Porsoni l. c. quam confirmant Flor. 10. 15.

V. 186. Dele comma post προνοπῆς. Iungenda enim
 προνοπῆς ἐκπεσοῦσα, non στείχει προν.

V. 188. εἰς κοίτην Flor. 10. 15. Antea καὶ ῥύψεν αὐτὴν
 vulgo.

V. 190. λαμβάνουσ' ἐς ἀγκάλας Flor. 10. 15. Havn.

V. 194. Ald. rell. προῦτεινεν ἐκ. Emendavit Barnes. ut
 legitur in Lib. P. tribus Florr. Vict. Havn. Lasc.

V. 197. κατθανών τ' ἂν ᾧ. Lasc. Ald. Brub. Herv. 1.
 et Codd. quod servari debebat sic scriptum κατθανών τᾶν
 i. e. τοι ἂν. Ex Hervag. 2. in sequentes odd. propagatum
 est κατθανών γ' ἂν ᾧ.

V. 198. Ald. rell. οὔ ποτ' ἐκλελήσεται, i. e. οὔ ποτ' ἐκλ.
 nam ἐπιλαθίσθαι etiam cum Accus. iungitur. vid. Gramm.
 gr. §. 325. not. Sed tres Pariss. Flor. A. 2. 15. Havn. Lasc.

οὔ ποτ' οὐ λελήσεται. Flor. 10. οὔ ποτ' οὐ λελ. Par. E. οὔ ποτ'
 οὐ λήσεται. Vict. οὐ ποτ' οὐ λήσεται. Hoc Erfurdt. ad Soph.
 Oed. T. 895. positum accipit pro οὐ οἵποτε ἐκλελήσεται,
 sicut ἐτ' οὐ pro οὐκέτι Soph. Trach. 162. Philoct. 1193.

addo τε οὐ pro οὔτε, de quo vid. ad Med. 562. cf. Soph. Tr. 462. Eur. Hipp. 302. Videtur autem aliquid interesse inter οὐ οὔποτε ἐκλεήσεται et οὐ πότε οὐ λελήσεται. Hoc est, *cuius aliquando non immemor erit*, interprete Hermannno ad Soph. Trach. 160. Ita analogia saltem tuetur ποτ' οὐ pro οὔποτε dictum, quamvis alia exempla non suppetant. Blomfield. in Mus. cr. II. p. 187. legi vult: οὐ πότε ἐκλελ. cum interrogatione, Monk. οὐ λελήσεται pro μνησεται dictum accipit.

V. 199. τοῖσιν Lasc. Ald. rell. Flor. 2. τοῖσιδ' e Par. B. D. Flor. A. edidit Musgr. et sic etiam Flor. 10. 15. Havn. De accentu vid. ad Hipp. 400. Pro κακοῖς Flor. 15. κακός.

V. 200. Pro εἰ Par. B. D. Flor. 15. Havn. ἤ, Flor. 10. ῖ. Pro σφε Havn. γε. Interrogandi notam om. Herv. 2. et hinc Cant. Commel. Barn. Musgr.

V. 201. κλαίεις γ' Flor. 10. φάλοιν Havn.

V. 203. 4. Vulgo φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσος· παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος, ὅμως δὲ κ. τ. λ. quae aperte vitiosa sunt. χειρὸς ἄθλιον βάρος Alcestidem dici, ut Penthei corpus exanime Bacch. 1168. vidit iam Heath. Itaque scripsi μαραίνεται νόσος παρειμένη γε, ita ut νόσος non tantum cum μαραίνεται (vid. v. 241.) sed etiam cum παρειμένη iungeretur, sicut Orest. 869. νόσος παρειμένη γε, quippe morbo soluta. Elmsl. versiculum post βάρος intercidisse suspicabatur, Censor autem ed. Monk. in Quart. rev. p. 29. sic versus ordinat: v. 203. — νόσος· ὅμως δὲ καίπερ σμ. ἐμπν. ἔτι, Παρειμένη δὲ (vel τε) γ. ἄ. β. Βλέψαι κ. τ. λ.

V. 206. κλέψαι πρὸς αὐγὰς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Hinc Canter. novam vocem confinxit προσανγὰς. Quod conjectura assecutus erat Aem. Portus βλέψαι πρὸς αὐγὰς, est in Pariss. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. et Lasc. et recepit Musgr.

V. 207. 8. ex Hec. 408. 9. huc translatos esse ostendit Valck. ad Hipp. 682. In v. 208. θ' post κύκλον omittunt Flor. 10. 15.

V. 210. οὐ γὰρ τοι et κοιρανίους Flor. 15.

V. 213. Ald. rell. Flor. 2. ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πῶς πόρος κακῶν. Par. B. D. Flor. 10. 15. Lasc. ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πᾶ

πόρος. Flor. A. pro πᾶ habet παῖ. Havn. τίς ἂν πῶς πᾶ πόρος. Musgr. ed. τίς ἂν πόρος. Alios interpretes an duplex interrogatio τίς — πῶς offenderit, quod affirmat Monk. nescio; me quidem non offendit, quamvis aptius exemplum requiro, quam quod attulit Monk. e Soph. El. 958. ubi ποῖ explicatur verbis ἐς τίν' ἐλπιδων. Sed versus non respondet antistrophico; cum hoc ut congrueret, delevi τίς, ex eo hoc ortum esse ratus, quod iambicum dimetrum efficere aliquis voluerat. Scholiastes: τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς, ἢ ποῦ. in quibus si nihil nisi ἢ πῶς additum legeretur, grammaticum duplicem interrogationem hoc modo explicare voluisse dicerem: quum ἢ ποῦ additum sit, potius tres diversas lectiones commemorare voluisse videtur, τίς, πῶς, πᾶ. Monk. vero, lectione Lasc. recepta, antistrophicum o coniectura emendavit. Erfurdt. in praef. catal. lect. Regiomonti per aestatem a. 1812. habendarum scribit Ὡ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν, ut versus sit dimeter iambicus, qualis tamen non est antistrophicus ex eiusdem descriptione παπαί, παπαί, φεῦ, φεῦ, ἰώ. τίς ἂν significare *utinam aliquis*, pro quo quum frequentius sit πῶς ἂν, glossatorem aliquem supra voculam τίς scripsisse πῶς.

V. 215. κοῖράνοιςιν scripsi ob metrum. Erfurdt. et Monk. ἃ πάρεστι κοῖράνοις; ἐξ. — Sed quum a verbis ἐξεῖσι τις nova sententiarum series inchoetur, non puto fieri posse, ut eius prima syllaba superiori versui adiungatur.

V. 216. τίς om. Flor. A. τεμῶν Havn. Rectius Erfurdt. ἢ τεμῶ τρ. παῖ egreditur^{ne} aliquis, convalescere eam nuntiaturus, *an comam abscindam*, mortem eius lugens, ineptius videtur. Notanda autem variatio τεμῶ καὶ ἀμφιβαλόμεθα. Sic Soph. Tr. 972. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; Eur. Ion. 758. εἰπόμεν ἢ συγῶμεν; ἢ τί δράσομεν; — χεῖρα² Flor. A. χεῖρα τρίχα 10.

V. 218. ἀμφιβαλόμεθ' Lasc. ἀμφιβαλόμεθα δὴ o Wakefieldii coni. versus causa scripsi pro ἀμφιβαλόμεθ' ἥδη. Rectius Erfurdt. in antistrophico scripsit πελάσσαι.

V. 220. δῆλα δ' Havn. — εὐχόμεθα Lasc. Ald. ἐχόμεθα Havn. εὐχόμεσθα Flor. 2. 15. εὐχόμεσθα scripsi ob metrum. Sed rectius Erfurdt. ita versus dispescuit: δῆλα

γ' ἄλλ' ὅμως || Θεοῖσιν εὐχόμεσθα· θεῶν et in antistr.
ἀλλὰ φιλόταται || Γυναῖκα κατθανούσαν ἐν.

V. 221. ἀ δύναμις vulgo. ἀ delevit Erf. et om. Havn.
μεγίστα pro μεγίστη Havn.

V. 223. Ἀδμήτου Flor. A. 10. 15.

V. 225. Pro τοῦδ' Havn. τοῦκ', in quod incidit etiam
Monk. τοῦδ' coni. Heath. quam verissimam coniecturam
vocat Erfurd. et confirmatur Flor. A. qui τῶν δ' καὶ τῶν
delevit Erfurd. deberi ea interpolatori indicana, qui
vera loci ratione haud intellecta excidisse putaret, quae
verbis καὶ πάρος responderent, etiam metro ea adversari.

V. 227. φοίνιον Lasc. φόνιον δ' ἀπόπ. Flor. 10. 15.
Havn.

V. 228. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. παῖ παῖ φεῦ φεῦ, ἰώ,
ἰώ. Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. παπαῖ ὦ καὶ Φέρητος,
omissis φεῦ φεῦ ἰώ ἰώ. Nostra lectio est a Musgr. Erfurd.
παπαῖ, παπαῖ, φεῦ, φεῦ, ἰώ. Gaisf. et Monk. παπαῖ φεῦ,
παπαῖ φεῦ· ἰώ· ἰώ.

V. 229. ὦ om. Ald. rell. cum Musgr. recepi e Par.
B. etc.

V. 230. δάμ. τῆς σῆς Lasc. σῆς Flor. 10. 15. Havn.
σῆς vulgo.

V. 231. αἶ αἶ delevit Erfurd. uncinis inclusit Monk.
Mihi αἶ αἶ ἄξια καὶ duos anapaestos efficere videntur, qui-
bus in strophā respondent spondens et anapaestus. Cete-
rum αἶ quater est in Flor. 10. 15. Havn. ter in Flor. A.
Pro σφαγῆς Flor. A. γραφῆς.

V. 232. καὶ deleri vult Musgr. ob metrum, et om.
Flor. A. 10. 15. idem πλέον habent pro πλείον Ald.

V. 233. Pro πελάσαι Flor. A. πέπλασαι, 10. πεπλάσαι.
Musgr. ob metrum coni. πελάζειν, Erfurd. πελάσσαι, ut
Soph. Phil. 1163. πέλασσον.

V. 235. φιλότατην Lasc. Ald. φιλόταται Flor. 15.

V. 236. ἡματι Lasc. Ald. Flor. 10. ἄματι. 15. αἵματι.
— τῷδ' ἔ γ' ὅψει Lasc. Ald. Flor. 2. τῷδ' ἐπόψει Flor. A. 10.
15. Havn. τῷδ' ἐρόψει Par. B. D.

V. 237. Verba ἰδού, ἰδού, quae in Lasc. et Ald. de-
erant, e Par. B. D. supplevit Musgr. Eadem sunt in Flor.
10. 15. Havn. Ceterum non satis apte haec verba cum
Tom. VII.

sq. eidem personae, cui praecedentia, tribui videntur. Totum canticum inter duo Semichoria distribuendum esse suspicor: *Ἡμιχ. α'*. v. 213 — 15. *Ἡμιχ. β'*. 216 — 18. *Ἡμιχ. α'*. 219 — 21. *Ἡμιχ. β'*. 222 — 27. *Ἡμιχ. α'*. 228 — 30. *Ἡμιχ. β'*. 231 — 33. *Ἡμιχ. α'*. 234 — 36. *Ἡμιχ. β'*. 237 — 242. *Χορός* 243 sqq.

V. 238. *ἂδ' ἐκ δ.* Monk. *καὶ δὴ πύσις* conl. Elmsl. qua de causa nescio.

V. 239. Lasc. Ald. Flor. 2. *στέναζον ὦ βόησον* (*βόασον* Vict. Lasc.); Alterum ordinem e Par. B. D. praetulit Musgr. Idem est in Flor. 10. 15. Havn.

V. 240. *τὰν ἀρίσταν* vulgo. *ἀρίσταν τάνδε* est e Musgr. conl.

V. 242. *κατὰ γῆς* Havn. quod ipsum dedit Monk. postulante sententia scilicet. Cf. ad Hipp. 1356.

V. 246. Flor. A. *καὶ τῆς δὲ*, Lasc. *καὶ σὰς δὲ*.

V. 247. Lasc. Ald. *ὅς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχον*. *ὅστις* e Flor. A. recepit Musgrav. Idem habent Flor. 10. 15. Havn. In Flor. 2. *τις* erasum est. De *ὅστις* vid. ad Hipp. 900. *ἀμπλακὼν* est a Wakefieldio. De forma laudant Burneium in *Monthly rev.* 1796. Febr. p. 132. Cf. Elmsl. ad Med. 115. — Praeterea Flor. A. *ἀρίστην* — *ἀλόχον*.

V. 250. *γῶς* pro *φάος* Flor. 15. Havn. *ἡμέρας* Ald. rell. *ἀμέρας* Flor. 10. 15. Havn.

V. 254. Lasc. *θανεῖν*.

V. 256. *νυμφίδιοι* Flor. A. 10. 15. Havn. *τε* om. Flor. 10.

V. 257. *πατρίας* Ald. rell. *πατρώας* Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgr. Vid. ad Hec. 78. Monk. revocavit *πατρίας*. — Flor. A. *Ἰωλκοῦς*, 10. *Ἰωλκοῦς*.

V. 260. *ὄρῳ δίκωπον ὄρῳ σκάφος* Ald. rell. Sed Lasc. *ὄρῳ δίκωπον σκάφος ἐν λίμνῃ*. Vict. *ὄρῳ δίκωπον ἐν λίμνῃ σκάφος*. Alterum *ὄρῳ* erasum est in Flor. 2. sed exstat in Flor. A. 10. 15. qui iidem cum Pariss. omn. addunt *ἐν λίμνῃ*.

V. 262. *χέρ'* Ald. rell. *χεῖρ'* Lasc. Flor. 2. 10. 15. Havn. Totus versus deest in Havn.

V. 263. *Χάρον* versum duabus syllabis longiorem facit.

antistrophico; itaque uncinis circumscripsi, tanquam a glossatore additum. De nominibus propriis temere additis vid. Elmslei. in Museo crit. nr. 6. p. 296. Similis locus est Soph. Oed. C. 1626 sqq. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλὰ θυῶς· ὦ οὔτος, οὔτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν Χωρεῖν· πάσαι δὲ τὰπὸ σοῦ βραδύνονται. Cf. Plato Phaedon. p. 115. A. (§. 146.) ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φασὶ ἂν αὐτὸν τραγικός, ἡ εἰμασμένη.

V. 264. Lasc. Ald. rell. σὺ κατείργεις, (. Lasc.) τὰδ' ἔτοιμα. σπερχ. ταχ. sine sensu. Flor. A. 10. Havn. σὺ κατείργεις τὰδε τί με σπ. ταχ. Par. B. σὺ κατείργεις. τὰδε τοί με. Par. D. σὺ κατείργεις τὰδε. τοῖα μέ. Sic etiam Flor. 15. sed sine distinctione post τὰδε. Hoc optimum sensum praebere videbatur. Idem fere, tantum omisso με, edidit Monk. de Elmsl. sententia.

V. 267. An: ἔλεξας, ὃ δίδασκον, οἷα πάσχομεν. i. e. οὗτοι τοιαῦτα πάσχω.

V. 268. Flor. A. 10. 15. ἄγει μ' ἄγει τις ἄγει μέ τις. Etiam Havn. ἄγει μ', ἄγει τις. Dele colon post τις, ut cohaereant ἄγει μέ τις νεκίων ἐς αὐλάν, et interrogatio οἷχ' ὁρῶς sit διὰ μέθου.

V. 269. Lasc. Havn. εἰς. Flor. A. νέων ἐς αὐλάν.

V. 271. ἡδης Lasc. Flor. 2. Vict. αἰδώς Flor. A. 10. 15. Havn. Post hanc vocem Par. B. Flor. A. Havn. addunt μέθες με.

V. 272. τί ῥέξεις Ald. τί ῥέξεις coni. Tyrwhitt. et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. τί πράξεις Havn.

V. 273. ἃ δειλάτα Vict. Lasc. ἃ δειλαῖα Flor. 2. ἃ δειλότατα Flor. A. 10. 15.

V. 274. ἐκ δὲ τῶνδε Ald. rell. ἐκ δὲ τῶν iam Barnes. dedit. Confirmant tres Pariss. Flor. 2. 10. 15. (e Flor. A. nihil enotatum in Hamb.) Havn. Last. Soph. Oed. C. 742. πῶς σε Καδμείων λείως Καλεῖ δικάως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστα ἐργῶν.

V. 276. Flor. A. μέθετέ με μέθετε μήδ'. Flor. 10. Havn. μέθετέ με μέθετέ μ' ἤδη. Flor. 15. μέθετέ με μέθετε' ἐμ' ἤδη. In his versibus ad antistrophicorum legem ordinandis nimis facile obsecutus sum Seidlerō de verss. dochm. p. 45. not. Rectius pro epodo habent Barnes. Musgr. Hermann. elem. d. m. p. 281. qui primum, tertium, sextum iambicos ischiorrhogicos vocat.

V. 277. Flor. A. hunc versum priori continuans [μήδ'] ἐκκλίναι οὐ. Flor. 10. 15. Havn. κλίναι οὐ σθ.

V. 278. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. πόσι, *parite*. Barn. ποσέ, ut Vict. Herm. ποσίν· πλησίον "Αιδας, reliquis in sequentem versum reiectis, ut in Ald. rel. ii dispositi sunt.

V. 279. σκοτία δ' ἐπ' ὅσσοισι νύξ ἐφέρεται uno versu edd. et Herm. ut versus ex anapaesto et iambo, tum ē trochaico dimetro brachycat. constaret. Sed fortasse legendum cum Elmsleio σκότια adverbialiter, ut Phoen. 336. Pro ὅσσοισι Flor. 2. Vict. ὅσσοισιν, 10. ὅσσοις, 15. Havn. ὅσσοις.

V. 280 sq. Herm. τένα, τέν', οὐκέτι, οὐκέτι δὴ μάτηρ, quem versum dochmiacum vocat, non addens, quomodo syllabam finalem brevem prioris dochmii et hiatum defendat. Alterum δὴ v. 281. omittunt Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Deleto secundo δὴ versus οὐκέτι μάτηρ (Lasc. μήτηρ) σφῶν ἐστίν ex eodem genere est. ac Phoen. 136. Ion. 1051. Sed nolim quidquam mutari. Vid. v. 456. et notam.

V. 282. ἰώ est a Seidlerō pro ὦ. Vix necessaria mutatio. Videtur unus versus esse, χαίροντες, ὦ τένα, τόδε φάος ὁρόγον, iambicus trimeter catalecticis, qui satis frequens est apud Tragicos.

V. 283. φῶς pro φάος Flor. 2. Vict. Lasc. ὁρόγον scribendum monet Elmsl. ad Med. 1041, et sic edidit Monk. Vid. ad Med. 1062.

V. 286. πρὸς τῶν Θεῶν Ald. rel. τῶν om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. Verissime Porson. ad Med. 325. restituit μὴ πρὸς σὲ Θεῶν. Praeterea Flor. A. 10. 15. με τλῆς.

V. 287. primus addidit Musgr. e Par. B. D. Flor. A. et schol. Est etiam in Flor. 10. 15. Havn. Sed in Flor. A. ita legitur Μητρός παιδων οὐκ ὀφφαναῖς. Eo recepto tollitur etiam hiatus inter v. 286. et 288.

V. 288. Ald. rel. ἀλλ' ἀνατόλμα. Lasc. ἀλλ' ἄνα τόλμα, quod recepi, auctore Porsono l. c.

V. 290. ἐν σοὶ ἐσμέν καὶ ζῆν καὶ μὴ per attractionem dictum est pro ἐν σοὶ ἐστι τὸ ἡμᾶς ζῆν καὶ τὸ μὴ.

V. 291. γάρ deest in Lasc.

V. 294. Recte Monk. ἐγὼ σὲ.

V. 295. ψυχῆς om. Flor. A. et cum Flor. 10. 15. post εἰσορᾶν addit φίλον.

V. 296. ὑπὲρ σέθεν non solum ad θνήσκω, sed etiam ad παρὸν μοι μὴ θανεῖν referendum est, et delendum comma post θανεῖν, sicut v. 297. post Θεσσαλῶν. nam hic genitivus e verbis ὃν ἤθελον pendet.

V. 297. Θεσσαλὸν Lasc. Havn.

V. 301. ἡοῦς Ald. rell. ἥβης restituit Musgr. et sic Lasc. Vict. et MSS. ἥβης ἔχουσ' ἐν οἷς ἐτεροπόμην ἐγώ, omisso δῶρ', Flor. A. 10. 15. δῶρον ἐν οἷς Flor. 2. Vict. Lasc. δῶρον οἷς Par. E. Lib. P.

V. 303. καλὸν Havn. puto etiam Flor. A. e quo ad v. 23. p. 245. ed. Canter. i. e. ad v. 294. adscriptum est καλὸν. Formulam εὐ ἥκειν τινός illustravit Valcken. ad Herod. p. 577, 96. ad Eurip. Phoen. 364. et Monk. ad h. l. Pro αὐτοῖς Flor. A. αὐτήν.

V. 304. Flor. A. παῖδα δ' οὐκ εὐκλεῶς, 10. παῖδα κ' οὐκ εὐκλ.

V. 306. φυτεύσειν Lasc. Ald. Flor. 2. 10. contra metrum. φυτῖσειν Flor. 15. φυτῖσειν Havn. φυτεύσειν pro var. l. Par. B. Cotton.

V. 307. ἔζην Lasc. Ald. et plerique Codd. et Etym. M. p. 413, 8. sed infra 667. in iisdem edd. est ἔζων. Hoc loco Par. E. Flor. 2. Vict. ἔζην. Lib. P. ἔζων. Havn. ἔζων. ἔζην etsi damnant Grammatici, non tamen ratione caret. Etym. M. l. c. πλείνης οὖν γενομένης ἐγένετο πρῶτον ἔζην, προσθίσει τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου. Ultima cassa nuce non redemerim, inquit Pierson. ad Moerid. p. 148. Iniuria; similis πλάνη est in ἔσταθι, τέθναθι, τέτλαθι etc. ex ἔσταμεν, τέθναμεν, τέτλαμεν. Vid. Gramm. gr. §. 219. IV. 3. a.

V. 308. Valck. ad Phoen. 761. legendum censet οὐκ, non κοῦκ, contra quem recte monet Heath, ita hiulecam et elumbem evadere orationem.

V. 309. Flor. A. 15. ὠρφάνευσεν.

V. 310. Flor. A. 10. 15. εἰσέπραξεν.

V. 311. Ald. *rell. σὺ δ' ἡμῖν*, quae lectio per se non improbanda. Prope accedit lectio Lasc. Par. E. Flor. 2. *σὺ δὴ μοι*, ut emendaverat Tyrwhitt. Hoc recepit Monk. quia adhiberi soleat *δὴ*, ubi praecedat *εἰεν*. vid. Helen. 761. Electr. 623. Contra Flor. A. 10. 15. Parr. B. D. *σὺ μοι νῦν* (Flor. A. *νυν*). Havn. *σὺ νῦν μοι*. Haec mihi genuina lectio videtur, in qua quum *νυν* explicatum esset voce *δὴ*, ortum est *σὺ δὴ μοι*, ex hoc *σὺ δ' ἡμῖν*. — Mox Ald. *rell. τήνδ' ἀπόμν. χ.* Lasc. Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. *τῶνδ' ἀπόμν.*

V. 312. *μὲν om.* Flor. 10.

V. 314. *φῆς* Havn. pro *φῆσαις*. Flor. A. *φύσεις σὺ δέ. τοὺς δέ.* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. *τοὺς γε γὰρ φ.*

V. 315. Havn. *ἥπερ ἐγώ.* Tum *εὐφρονεῖς* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr.

V. 316. *τῶν ἐμῶν δ.* Flor. 2. *ἀνάσχου* male Brunck. ad Soph. Ai. 212. cum eo, quod ibi legitur, *ἀνέχει* i. e. *τιμᾷ*, et *ἀνέχων* Hec. 119. comparat. Est pro *δεσπότας ὄντας ἀνάσχου*, ut ap. Soph. Antig. 467. *εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαρπτον ἡνσχύμην νέκυν.*

V. 317. *μὴ πυχῆμοις* Havn.

V. 319. *παισὶ om.* Flor. 10. 15.

V. 322. *τῆς πρόσθ'* Havn.

V. 324. delendum esse monuit Pierson. Verisim. p. 68. ut repetitum e v. 195.

V. 325. *πῶς μοι conl.* Monk. Vix opus. Vid. ad Hec. 62. *κηροθεύση* Flor. A.

V. 327. *μὴ σοι τίν' sc. δέδοικα*, ut II. ε', 238. (ρ', 95. citat Monk.) Plat. Phaedon. p. 69. A.

V. 328. *ἥτης* pro *ἥβης*, et *διαφθείροι* Flor. A.

V. 330. Flor. A. *οὐτε ἀτροκοῖσι τοῖσι σοῖσι θρασύνει. τόκοισι τοῖσι σοῖσι*, omisso *τέκνον*, etiam Flor. 10. 15. Havn. *θρασύνει* Flor. 10.

V. 331. *οὐδὲ* Flor. 2.

V. 332. *ἐς αὐριον* Lasc. Flor. 2. Vict. *εἰς αὐριον* Ald. Contra v. 333. Ald. *οὐδ' ἐς τρίτην*, Havn. *οὐδ' εἰς τρ.*

V. 334. *μηκέτι οὐσι* Flor. A. *μηκέτ' οὐσι* Flor. 10. 15. Havn. *λεξομαι* est *numerator*.

V. 335. εὐφράνοισθε legendum contendit V. D. in *Edinb. rev.* n. 38. p. 488. Vid. ad Orest. 1686. Hipp. 1431. — Tum καὶ σὺ μὲν Havn.

V. 338. οὐ χάρομαι omnes edd. et MSS. οὐχ ἄρομαι Barn. probantibus Heathio, Elmsleio ad Heracl. 600. Monk. ad h. l. Vid. ad Orest. 1109.

V. 339. εἶπερ — ἀμαρτάνει Flor. 10. 15. Havn.

V. 340. Scribe: ἐπεὶ σ' ἐγώ, i. e. ἐπεὶ σέ, cui oppositar κοῦτις σύμφη Θεσσαλῆς.

V. 341. ἐμοῦ γενεῖν pro ἐμῇ γυνή Flor. A. ἐμοῦ etiam Flor. 10. 15.

V. 342. μούνη Lasc.

V. 344. οὕτως iungendum cum εὐγενοῦς, οὐκ ἔστιν οὔτις οὔτε πατρός οὔτως εὐγενοῦς. sequi debebat οὔτε αὐτως εἶδος ἐκπρεπής.

V. 345. Wakefield. coni. ἄλλον, quod probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 189. recte contradicente Monkio. ἄλλως est *alioqui*, ut Xenoph. Cyrop. I, 2, 11. ἦν δέ τι δέη ἡ θηρίου ἔνεκα ἐπικαταμείναι, ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ τὴν θήραν. in other respects vertit Censor ed. Monk. ad v. 549. (551.) citans Suppl. 417. Theocrit. 21, 34. Quod de toto genere dicebatur, confusum est cum eo, quod generi subiectum est, pro οὐτ' ἄλλως ἐκπρεπεστάτη, οἷον εἶδος ἐκπρ. Tum εὐπρεπεστάτη Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Cf. ad Hec. 266.

V. 346. καὶ τῶνδ' ὅ. Havn.

V. 348. Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. τὸ σόν pro τὸδε, quod exquisitius videtur, quam ut a grammatico vel librario proficisci potuerit. Sic Ion. 1275. ὁ οἶκτος ὁ σός. infra 381 sq. τὸ πένθος τῆςδε. Cf. Gramm. gr. §. 466. 2. Praeterea Flor. A. ἐτήση.

V. 356. ὅ' post μοῦσαν om. Lasc. Flor. 10. 15.

V. 358. Lasc. Ald. ἐξάρομι. Par. B. D. Flor. 2. 10. 15. Havn. ἐξάρομι, quod recepit Musgr. Wakef. coni. ἐξάρομαι, quod non improbabat Elmsl. propter praecedens θίγομι. θίγειν βαρβίτου significat rem non continuam, sed semel factam et mox praetereuntem, ἐξάρειν αἰρέτω animi habitum quemdam designat. λίσσω pro Δίσσω Flor. A.

V. 359. βίου om. Flor. A. 10. 15.

V. 360. Lasc. Flor. A. 10. 15. τὸ σὸν δέμας.

V. 363. οὐνομα Lasc. καλῶ et τὴν φίλην τ' Havn. τὴν φίλ' Havn.

V. 365. οἶδα legendum videtur Elmsleio ad Heracl. 512. οἶμαι recte defendit Monk. ad h. l.

V. 366. ἀπαντήης Flor. A. ὀνειράσιν Lasc. Flor. 2.

V. 367. Lasc. εὐφρένοις. Flor. 15. εὐφραίνεις. — φίλοις Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. Part. omn. Flor. A. 10. 15. φίλον Herv. 2. Canter. Barnes. φίλους Havn. φίλοις non video, quomodo cum aerie verborum conciliari possit; durum enim est ad λείσσειν supplere φίλον. Itaque vel φίλον vel φίλους praeferendum; sed unice veram habeo Musgr. coniecturam φίλος, confirmatam Flor. 2. Mox Flor. A. ὅστις ἂν παρὰ χρ.

V. 369. γλῶττα Lasc. Ald. rell. γλῶσσα coni. Wakefield. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 370. ὥστ' ἢ κόρη, quae Reiskii coniectura est, mihi quoque vera videtur lectio, ut Censori ed. Monk. in Qu. rev. Articulus certe melius absit.

V. 371. κηλήσαντ' ἂν Ald. rell. Tacite correxit Canter. κηλήσαντά σ', et sic Lasc. Flor. A. 2. 10. 15. Havn.

V. 372. μ' οὐποθ' ὁ Πλ. Flor. A. 10.

V. 373. αὐ Χάρων Ald. rell. ἂν Χ. Lasc. Par. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. ut legendum monuit Valck. ad Phoen. 404.

V. 376. συνοικήσασα Flor. A. 10. 15. συνοικήσουσα Havn. Pro μοι Flor. 15. μου.

V. 378. Ald. rell. σοί, τάςδε θείναι πλευράς, ἐκτεῖναι πέλας, contra metrum et constructionis rationem. Barn. e libro Heinsio-Scaligerano ed. σοὶ τὰμὰ θείναι πλευρά, συνθεῖναι πέλας, ubi θείναι — συνθεῖναι in eodem versu valde invenusta sunt. Rectius Pierseus Veris. p. 69. reponendum vidit, quod post Musgr. dedi, confirmatum Pariss. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. et ed. Lasc. De πλευρά vid. Porson. ad Hec. 820. Orest. 217.

V. 380. Flor. A. τῆς δέ μοι πιστῆς μόνης. Flor. 10. 15. τοῖς ἐμοὶ πιστῆς μόνης. Praeterea Flor. A. initio σοι χωρὶς εἶην. Locum Aristoph. Ach. 893. comparavit iam Bergler.

V. 382. τῷδε pro τῆςδε Flor. A.

V. 383. *δὴ* om. Flor. A. 10. 15. *εἰσακούσατε* Lasc. Pro αὐτοὶ malim αὐτοῦ, quod iungendum cum πατρός.

V. 384. Pro ποτὲ Flor. A. 10. 15. Havn. *τινά*. γαμεῖν recte monet Monk. esse infinitivum futuri. Sic γαμεῖς Soph. Ant. 750. Ita non opus cum Marklando legere ποτ' ἂν, multo minus σφ' ἄλλην. Ubi enim verbi finiti et infinitivi idem subiectum est, non solet se infinitivo additum Graece reddi, nec quisquam dixerit πατήρ ἔλεγε, σφε (i. e. αὐτὸν) μή ποτε γαμεῖν.

V. 389. Monk. gloriatur, se primum edidisse σύ νυν γενοῦ. Vix opus: commode dici potest, *tu nunc*, i. e. quum mors inatet, *mater liberis sis*. Pro σύ Havn. καί.

V. 390. πολλή μ' ἀνάγκη ex emendatione dedit Monk, quia invenuste repetatur γε. Etiamne, si prius ad πολλή, alterum ad σοῦ pertinet, et utrique vim addit? De duplicato γε vid. ad Phoen. 554. Med. 125. 856. et de πολλή γ' ἀνάγκη ad Phoen. 1674. πολλή γ' ἀνάγκη h. l. mutari non vult Hermann. ad Soph. Trach. 294. Tamen neminem esse, quin cum Monkio legere malit πολλή μ' ἂν, se credere dicit Elmaleius ad Med. 981.

V. 391. Lasc. Ald. vell. ὅτε ζῆν μ' ἐχρῆν. Flor. A. 15. Havn. ὅτε ζῆν χρή μ'. Pariss. B. D. Flor. 10. ὅτε ζῆν χρῆν μ', quod recepit Musgr.

V. 394. Ab initio Flor. A. repetit verba οἱμοί τί δράσω, sed postea ab alio deleta, ut videtur.

V. 398. ἂν pro ἄρ' Havn. *δὴ* om. Flor. 2. λείψης Lasc.

V. 400. λήπεις Havn.

V. 401. χαίρεται τέκνα Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. χαίρετων Brub. χαίρεται ὡ τ. e Flor. A. Parr. B. D. recepit Musgr. et sic Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 402. εἶμ' Havn.

V. 403. προλείπεις με χαῖρε Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 405. Vict. Lasc. *ὦ μοι μοι τύχας*. Flor. A. 10. 15. *ὦ μοι δὴ τύχας*. in quo δὴ e sequ. v. irrepsisse videtur. Elmsl. in *Classic. journ.* n. 17. p. 63. scribendum censet *ὦ ὦ τύχας*, fortasse ut antistrophico aptius respondeat. Hos versus ad mentem Seidleri de vers. dochm. p. 111. disposui.

V. 406. δέ pro δή Lasc. Vict. βέβακεν Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 407. ἡλίω Flor. 10. 15. Havn.

V. 408. λιπούσα pro προλιπούσα Havn. Monk. nescit, an rectius in hoc loco reponenda sit communis forma ἐμόν. Causam non addit.

V. 409. ὠρφάνισσε Barn. temere; versus est dochmiacus.

V. 411. χεῖρας Lasc. Flor. 2.

V. 415. Monk. ἀντιάζω σ', ut vitetur hiatus, quo caret versus antistrophicus. Vid. γ. sq.

V. 414. Prius ἐγώ om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. qui uno tenore ἀντιάζω σ' ἐγώ, μᾶτερ, ἐγώ καλοῦμαι σ'.

V. 415. νῦν γε om. Lasc. Flor. A. (qui καλοῦ μέ σε) 2. 10. 15. easque voces Monk. cum Elmsleio metri gratia interpolatas censet.

* V. 415. 16. προσπιτνών Ald. rell. ε' quo Barn. fecit προσπιτνών. πιτνών Lasc. Par. D. Flor. 2. 10. 15. Havn, σπιτνών Flor. A. πίντων Monk.

V. 416. στόμασι Lasc. Ald. rell. tres Florr. Havn. στόμασιν dedit Barnes.

V. 417. Flor. A. οὐ δρῶσαν pro οὐδ' ὀρῶσαν.

V. 419. 20. Flor. 10. 15. Havn. λείπομαι, πάτερ.

V. 420. τε om. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 422. ἐγώ om. Havn. Lacunam ex ingenio explevit Barnes. verbis μακρὸν φίλης Μητέρος στερηθείς.

V. 423. Ald. rell. σύ τ' ἐμοί. Recte Lasc. Havn. σύ τέ μοι. — κόρα Ald. rell. κούρα Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod e Lib. P. recepit Musgr.

V. 424. ὦ delendum esse monuit Seidler. de verss. dochm. p. 105. Offendit tamen omissum ὦ, ubi ad alius personae allocutionem transitur. Flor. A. σύ γέ τλας (sic.) Monkii coniecturam, qui ξύντλας ubiecto augmento, vel participium ξυντλαῖς, legi mallet, vix quisquam probaverit.

V. 425. ἀνόνητ' ἀνόνητ' Ald. rell. ἀνόνατα ἀνόνατα Flor. 10. 15. ἀρόνατα semel Havn.

V. 427. σὺν τῷδ' Lasc. Flor. 2. Vict. σὺν τῇδ' Flor. 15.

V. 431. οὐ γάρ τοι citat schol. ad Hippol. 828. οὐ γὰρ πρῶτος id. ib. 889.

V. 432. γινώσκω Flor. A. 10.

V. 434. Admeti personam om. Ald. Herv. 1. ἐπίσταμαι τε Flor. 10. 15. Havn.

V. 438. παιᾶνα. Praeter Monk. ad h. l. cf. Blomfield. gloss. Aesch. S. c. Th. 867. Pro θεῶ^{θεῶ} Havn. τεκρῶ.

V. 440. πένθους Flor. A. quod reponi iussit Valck. ad Phoen. 375. κοινοῦσθαι τι pro τινός legitur etiam Ion. 610. κοινουμένη τὰς συμφορὰς σοι πρόσθεν. nec mirum, si κοινοῦσθαι pro κοινὸν εἶναι dictum accipias. τοῖσδε pro τῆσδε Flor. 2. Tum Flor. A. 10. 15. θέλω pro λέγω.

V. 441. κάρη ξυρήκει e Phoen. 372. legendum suspicatur Blomfield. apud Monk. nec vulgata defenditur loco suspecto Troad. 141. — καὶ μελαγχίμοις πέπλοις Flor. A. 10. Havn. qui μελαγχίμοις habet. Haec lectio e Phoen. l. c. fluxisse videtur Monkio.

V. 442. Παρ. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. τέθριππά θ' οἱ ζεύγνισθε. Fortasse legendum: τέθριππά θ' οἱ ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας Πῶλους, σιδήρεω τέμπετ' αὐχ. φόβην. Neque enim omnibus Thessalis edicere poterat ζεύγνυσθαι τέθριππα. et quare eos quadrigas iungere vult? ut certamina equestria instituant?

V. 447. οὐδ' om. Flor. A. 10. 15. οὐδ' pro τοῦδ' Havn. Porson. Adv. p. 222. scribi vult ἀξία δ' ἐμοί.

V. 448. τιμῶν pro τιμῆς Flor. A. 10. 15. Havn. constructione eadem, quae est 1070. ἀξία δέ μοι σέβειν. Pro τιμῶν facile a grammatico vel librario scribi potuit τιμῆς, praesertim quum Hec. 306. legatur, ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἀξιος τιμῆς, γύναι, pro τιμῆς quemquam scripsisse τιμῶν, vix credibile. Pro μόνη Flor. 15. μόνην, Havn. λίαν.

V. 449. ῥῶ pro ῶ Flor. A. 10. 15. Havn. Monk. Πελία.

V. 450. ἐν αἶδα δόμοισι Lasc. Ald. rell. ἐν excidit in Musgr. et om. Flor. 2. ἐν αἶδαο δόμοισι Flor. 15. ἐν (non εἰν) αἶδαο δόμοις Flor. A. εἰν αἶδαο δόμοισι Παρ. B. D. Flor. 10. Havn. hi duo δόμοις. Hinc εἰν recepi cum Wakefield. Marklando apud Monkium et Lobeckio ad Soph. Ai. 614.

V. 463. *περιτίσσειται* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Havn. Schol. *περιτίσσειται* Flor. 10. 15. *περιτίσσειται* Flor. A. *περιτίσσειται* Par. E. e quo recepit Musgr. qui *νέσομαι* pro futuro verbi *νίσσομαι* habuisse videtur. *νίσσομαι* et *νέσομαι* diversae scripturae sunt praesentis, cuius futurum est *νίσσομαι*. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 3, 10. Futurum unice probandum esset, si de re certo temporis spatium definita sermo esset; quum de festo in orbem redeunte agatur, nihil est cur praesens tempus repudiemus. Hoc etiam firmatur glossa Hesychii: *περιτίσσειται ὥρας, περιέρχεται τὰς ὥρας*, unde Abresch. in Misc. obs. V. p. 84. hic legendum suspicabatur *ὥρας*.

V. 466. *ὀλβίας* om. Flor. A. 10. 15.

V. 467. *ἄλπετες* Flor. 10. 15. Tum *θάουσα* Flor. A. qui etiam sq. v. *ἀοιδῆς* pro *ἀοιδοῖς*.

V. 471. *αἶδου* Ald. rell. *ἄδου* Lasc. Flor. 2. Vict. *αἶδα* Flor. 10. 15. Havn. *αἶδαν* Flor. A.

V. 472. Vulgo: καὶ *Κωκυτοῖο ῥέεθρον*, quae lectio propter formam Tragicis inusitam *Κωκυτοῖο* offendit. Ideo, et quia versus frigidissimus sit isto in loco, et ne habeat quidem in antistrophā, quod ei respondeat, totum eiiciendum censet Hermann. disquis. de Orph. p. 724. *Κωκυτοῦ τε ῥέεθρον* legitur in Flor. A. 10. 15. Havn. *Κωκυτοῦ τε ῥέεθρον* in Parr. B. D. *ῥέεθρον* etiam Vict. Lasc.

V. 475. *γῆ* om. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. et deleri vult Erfurdt in praefat. prael. Regiom. per aestatem a. 1811. habendarum, qui etiam *αὐτᾶς* legendum monet, deletō *νέου* in antistrophā. vid. ad 487. De *ἐαυτοῦ* etc. pro *ἐμαιοῦ*, *σεαυτοῦ* posito vid. Gramm. gr. §. 489. II. Sed vix credo *γῆ* a librario additum esse, nisi forte e γάρ praec. v. ortum dicas. Quod Monk. dicit vv. 474. 5. 6. esse Ionicos a minore, est e Gaisfordii doctrina ad Hephaest. p. 315. Rectius huiusmodi versus anapaesticos logaedicos vocat Herm. elem. doctr. m. p. 421.

V. 477. Ald. rell. *ἐξ αἶδου*. Flor. A. 10. 15. *ἐξ αἶδα* (sic.) *ἐξ αἶδα* Par. B. D. Havn. *ἐξ αἶδα* Lasc.

V. 478. Lasc. Ald. rell. *χθονὶ ἐπάνω πέσεις γύναι*. in quo barbarum est *πέσεις*. *ἐπάνωθεν πέσοι* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Propius ad antistropham accedit, quod suadet Erfurdt. l. c. *ἐπάνωθεν πέσοι*, etsi in talibus glyco-

neis post dactylum etiam spondeum pro trochaeo sequi non abhorret a consuetudine antiquorum. Seidler. ad Troad. 305. em. *χθὼν ἐπάνω πέσοι, ὦ γύναι.*

V. 479. Flor. A. *κοινόν*. Idem cum Flor. 10. 15. Havn. *λέχος πόσις*. Erfurdt. hos versus ita disposuit:

*χθὼν ἐπάνωθι πέσοι, γύναι. εἰ δέ τι
καινὸν ἔλοιτο πόσις λέχος, ἢ μάλ' ἐ-
μοί γ' ἂν εἴη. στυγ-
θεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς.*

et in antistropha:

*συνδυάδος φιλίας ἀλόχον. τὸ γὰρ
ἐν βίῳ τοῦ σπάνιον μέρος. ἢ γὰρ ἐ-
μοί γ' ἄλυπος δι' αἰ-
ῶνος ἂν ξυνείη.*

E vulgata descriptione v. 478. est glyconeus, quem polyschematistum vocant; quales versus in secunda parte utramque formam — — — et — — — admittunt; v. 479. dactylicus tetrameter, 480. dactyliticus logaedicus, 481. constat antispasto et ditrochaeo. In ea descriptione nec quidquam mutari, nec in duobus deinceps versibus vocabulum in duas partes discerpi opus est.

V. 480. Flor. A. 10. 15. Havn. *ἢ (A. ἦ) μάλ' ἂν ἔμοι γ' ἂν εἴη.*

V. 485. Ante hunc versum desiderari versum, vidit Canter. et e turbata constructione patet. Barnes. ex rationabili coniectura, ut ait, lacunam sic explevit, *θάνατον σοῦ παιδὸς ἀπείργειν*. V. 485. Ald. rell. *ὄν ἔτεκον, κοῦκ ἔτεκον ῥύσασθαι*. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *ὄν ἔτεκον δ' οὐκ*, Vict. *ὄν ἔτεκον οὐκ*, Florr. et Havn. etiam *ῥύεσθαι* pro *ῥύσασθαι*. Utro modo legendum sit, incertum est propter lacunam. Sed *ῥύσασθαι* recte suspectum est Monkio, quia eius prima producta metro strophico male respondet; nec *ῥύεσθαι* satisfacit, nisi forte versum anapaesticum Aesch. Theb. 826. *τούςδε ῥύεσθε* advocare velis.

V. 487. *νέου* deleri vult Erfurdt. ob metrum. vid. ad 475. et omittunt Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Sed ita hoc aptum est Euripidis consuetudini, ut illud a librario additum non putem; magis probabile est e vocibus tam similibus alteram ab oscitante librario omissam esse. Herc. f.

126. ὃ ξύνοπλα δόρατα νέα νέω ξυγῆν πότ'. Ne metrum everti videatur, *νέα* una syllaba pronunciandum est, ut in loco Herc. *νέω*. Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 50. not.

V. 489. *μοι* pro *με* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. *μοι* Lib. P. Hinc Musgr. legendum suspicatur etiam metri gratia, *εἴη μέ τοι κύρσαι*. Erfurdt. non repugnaturum se dicit, si quis exactioris responsionis causa *μοι κύρσαι* malit. Idem coni. Elmsl. et amplexus est Monkus, nullus dubitans, quin sic scripserit Euripides, qui hanc aoristi formam plerumque usurparit. Exempla formarum *κρήσω*, *ἐκύρῃσα* ab Eur. usurpatarum in Beckii indice satis multa reperias. Mihi *μοι* a librario scriptum esse videtur, quia *ἔξοτί μοι ποιεῖν* usitatus erat, quam *ἔξοτί με ποιεῖν*, quod legitur apud Soph. El. 365 sq.

V. 490. *συνδουῖδος* Flor. 10. 15. E Flor. A. enotatum *διάδα*. Tum *φιλίας* Parr. B. D. Flor. A. Havn. *φιλίας*, quod probant Erfurdt. Seidler., recepit Monk. Et verum est, *φίλιος* a libraribus in *φίλιος*, non contra, mutari solere. Sed ita responsionem formarum *—οο—* et *ο—ο—*, quae in vulgata est, *πέσοι γύναι* et *—λας ἀλόχον*, a librario vel metrico quodam profectam esse dicere oportebit; quod vix verisimile.

V. 491. *τὸ γάρ* pro *τοῦτο γάρ* Erfurdt. Monk. *ἐν γε βίῳ* Lasc. Ald. rell. *ἐν βίῳ* Parr. B. D. Flor. 15. Havn. Schol. *ἐν βιότου* Flor. A. 10.

V. 492. Flor. 10. 15. Havn. *ἦ γὰρ ἂν ἐμοί γε ἄλυτος*. Flor. A. *ἄλυτος*. cetera desunt. Commel. *ἄλυτος* errore typographico, qui etiam in Barnesianam utramque irrepsit.

V. 495. *κίχων* vulgo. *κιγχάνων* Vict. Vid. ad Hippol. 1434.

V. 497. *Θ. πόλιν* Lasc. Ald. rell. *Θ. χθόνα* Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. Idem post Gaisford. edidit Monk.

V. 498. *Φεραῖον* Lasc. Havn. Schol. probante Tyrwhitto, ut ait Monk. *Φεραῖον* Vict.

V. 499. *πόνον* Flor. 10. e *πλάνον* v. sq.

V. 500. *ποῖ καὶ πορεύει* Monk. e coni. laudata Porsoni nota ad Phoen. 1373. *Μοχ προσέξευξαι* Par. B. Flor. 10. Havn. *πρόσευξαι* Flor. A. 15. *προσέξευξαι* enr paullo elegantius dicat Musgr. non assequor. Cf. ad Hippol. 1379.

V. 505. ἀπειπεῖν μ' ἦν πόνοῦς Lasc. Ald. rell. in qua lectione οὐχ οἶόν τέ μοι ἀπειπεῖν με πόνοῦς vix Graecum. Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. ἀπειπεῖν τοῖς πόνοῖς. Monk. edidit τοὺς πόνοῦς, *labores detractare*, ut Suppl. 340. οὐκ οὐκ ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστὶ μοι πόνοῦς. Sed qui negat se labores detractare posse, idem etiam negat se animum despondere posse propter labores, antecedenti pro consequenti utens. Itaque ἀπειπεῖν τοῖς πόνοῖς scribendum censeo.

V. 506. Miro errore Ald. sqq. κτανάν, — θανάν, quem Canterus non nisi in notis corrigere ausus est. Brubach. in margine habet κτανεῖν — θανεῖν. Lasc. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. κτανών — θανών. Cum verbis θανών αὐτοῦ μενεῖς conferendus Ion. v. 1038. οὐποδ' ἔξεσται Κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανών δ' αὐτοῦ μενεῖ. Interrogationem in fine versus deleri iussit Markl. et delevit Wakefield.

V. 507. Recte Monk. comparat Suppl. 573. πολλοὺς ἔκλιν δὴ χατέροῦς ἄλλοῦς πόνοῦς.

V. 509. Flor. A. ἀρπάξω. Havn. τυράννω κορινθίω (sic).

V. 512. λαιμηροῖς Havn.

V. 513. ὄρεῖον Flor. A.

V. 514. φάτωνας Flor. A. αἵμασι Flor. 2. αἵματι Havn.

V. 515. πάγος δὲ θρέψας Flor. A. δὲ θρέψας etiam Flor. 10. 15. Havn.

V. 516. Ἄρεως Lasc. Mox Θρακίας Lasc. Ald. rell. Θρηκίας Flor. 10. 15. Havn. Hic etiam πέλλης pro πέλιτης. Vict. ἄρεως Θρακίας ζαχρόσου. ἄναξ πέλιτης Wakef. comparat cum Ovidiano, *clypei dominus septemplex Aias*, Monk. cum Aeschyleo κόπιης ἄναξ Pers. 384.

V. 517. Interrogationis notam post λέγεις habet Herv. 2. unde in reliquis edd. manavit, quam gloriari licet me primum sustulisse.

V. 519. Ald. Brub. Herv. 1. οὐ χροῖ με. Herv. 2. Canter. Commel. Barnes. ἡ χροῖ με, unde Markland. coni. ἡ χροῖ με. εἰ χροῖ με reposuit Musgr. e Lasc. Parr. B. D. Lib. P. quibus accedunt tres Florr. Vict. et Havn. Pro οἷς Flor. 10. 15. Havn. οὐς, Flor. A. ὄς.

V. 521. Havn. ^{τρίτον} Κύννη. sic.

V. 522. συμβαλῶν Ald. rell. etiam Musgr. συμβαλῶν legendum esse iam Aemil. Portus et Heathius monuerunt, et sic Lasc.

V. 523. 4. om. Lasc. V. 523. τόπον pro γόνον Lib. P. Flor. 2. Vict. V. 524. vulgo πολέμιων. Exquisitius videbatur πολέμιαν, quod e Flor. 15. Havn. recepi.

V. 525. τῆςδε om. Lasc. Flor. 2.

V. 527. Περσέως τ' Canter. Barn. Musgr. Monk. e schol. et sic Havn. Recte. Idem est ac si dixisset ὦ Διὸς παῖ, τῆς τε Περσέως τόπος, quemadmodum loquitur Hippol. 10. Schol. Περσέως Ἡλεκτρύων, οὐ Ἀλκμήνης, ἣς Ἡρακλῆς.

V. 529. δέ post εὔρου non habent Ald. rell. εὔρου δ' ὄντα Flor. A. Havn. Tum ἐπίσταμαι Flor. A. 10.

V. 530. πρᾶπτει. Praeter Monk. ad h. l. vid. Stanlei. ad Aesch. Choeph. 10. Buttmann. Lexilog. p. 20.

V. 531. μέλλον νεκρόν Ald. rell. Havn. μέλλω edidit Barnes. et sic Flor. A. 2. 10. 15. Vict.

V. 532. πημονὸν Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. quod primus correxit Barnes. πημονὴν εἶγοι Flor. A. ἔργοι Flor. 10. εἶργει Havn.

V. 537. ἐπ' αὐτήν Lasc. Ald. rell. Flor. 2. ἐπ' οὐτῇ Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. μύθους Flor. A.

V. 538. ἔτι pro πέρι Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 539. ἔτ' om. Flor. A. 10. 15. ἀλγύνει τ' ἐμέ Ald. rell. ἀλγύνει τέ με Vict. Lasc. ἀλγύνει δέ με Flor. 10. 15. Havn.

V. 542. ἀντὶ σοῦ γε ἀποκαταναεῖν Brub. Herv. 1. 2. Canter. Correxerunt Milton. τε καταναεῖν Flor. A. 10.

V. 544. ᾧ ᾧ Flor. 10. 15.

V. 544. ἐς τότ' coni. Wakefield. quod valde arridebat Elmsleio, modo ne ἐς τότε, ἐν τότε seniorum tantum scriptorum esset.

V. 545. Vulgo: τέθνηχ' ὁ μέλλων, γὰρ θανάων οὐκ ἔστ' ἔτι. Post τέθνηχ' interpunxerunt Canter. Barn. Musgr. Sed Tom. VII.

Flor. 15. τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοῦκέτ' ἔσθ' ὁ θανών, Parr. B. D. Flor. A. 10. Havn. τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοῦκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών. Neutra lectio per se improbanda: nam quod Monk. obiicit, rectius simplex participium θανών simplici verbo τέθνηκς respondere, nec venustam esse repetitionem eiusdem terminationis ὁ κατθανών v. 548. tantillo spatio interiecto, vix momenti quidquam habet. Itaque Codd. auctoritatem secutus sum. Vulgata a metrico quodam e lectione Flor. 15. concinnata videtur.

V. 547. Flor. A. αὐτῇ δ' ἐκρίνεις.

V. 548. ὁ om. Flor. 10.

V. 549. γυναικὸς δ' ἀρτίως Flor. 10. 15.

V. 551. ὁθνεῖος, *quas genere me non attingit*. Vid. infr. 662. ἄλλως. Vid. ad v. 345. Blomfield. coni. ἀλλ' ὥς, vel ἀλλ' ᾧδ'.

V. 556. Ald. rell. ξένου πρὸς ἄλλην. ξένων e Lasc. et Lib. P. edidit Musgr. et sic Flor. A. 10. 15. Vict. Havn. qui cum Par. B. D. ξ. πρὸς ἄλλον, errore e simili terminatione orto. Cf. Lobeck. ad Ai. 7.

V. 560. παρὰ κλαίουσι. Quum Porsonus ad Orest. 64. docuisset, syllabam naturam brevem ante mutam cum liquida non produci, certatim hunc versum correxerunt VV. DD. Elmsleius ad Med. p. 268. not. αἰσχροὺς τι παρὰ κλ., Iac. Tate Αἰσχροὺς φίλοις κλάουσι θοινᾶσθαι πάρα, Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. p. 628. Αἰσχροὺς δὲ παρὰ κλ. quod recepit Monk. Ego, quid de canone illo Porsonianus sentiam, declaravi ad Phoen. 591. Ceterum Lasc. Flor. 2. 10. 15. παρακλαίουσι, in quo syllabam ρα productam ferrent iidem, qui in divisis vocibus non ferunt. — ξένους Ald. rell. φίλοις e Par. B. et Lasc. recepit Musgr. Idem est in Flor. 15. Havn. φίλους Flor. A. (qui θσινῇσι φίλους) 10. φίλοις tum idcirco suspectum est, quod ea voce ad explicandum ξένος uti solent (vid. ad Hecub. 10.), tum quia proclivius erat post κλαίουσι scribere φίλοις, quam φίλους vel ξένους. Cur autem φίλοις sine damno abesse non posse dicat Monk. non intelligo.

V. 561. οἷς σ' εἰσάξομεν Ald. rell. Flor. A. 10. οἱ σ' Lasc. Parr. B. D. E. Havn. ut emend. Reiskius et Tyrwhitt. οἷς εἰσάξ. Flor. A. 2. 15. εἰσάξομεν Lasc. Vict.

V. 563. οὐκ ἔστιν *nefas est* interpretatur Erfurdt. ad Soph. El. 440.

V. 565. τοῖς γ' ἔρπον. Flor. A. et sq. v. οἴτην pro οἴτων.

V. 566. κλείσατε Havn. ut edidit Monk. Vid. ad Phoen. 64.

V. 567. Flor. A. θοιταμένους.

V. 569. τοιαύτης Flor. 10. 15. Havn. hic etiam ξυμφορᾶς, quum in Lasc. Ald. rell. esset συμφορᾶς. προσκειμένης edidit Monk. neque tamen, cur προσκειμένης falsum esset, declaravit.

V. 570. τί μῶρος εἶ; Commode Wakefield. citat Virg. Ecl. X, 22. *Galle, quid insanis?* μωρός Vict.

V. 574. Pro vulg. ἐγίνετ' Havn. ἐγένετ'.

V. 576. Lasc. κεκληῖσθαι. Flor. 2. κεκλείσθαι. Pro ἐχοροξένους Flor. A. 10. 15. Havn. κακοξένους.

V. 578. ὅτ' ἂν ποτ' Flor. A. Havn.

V. 582. ἐγνώρισεν tres Florr.

V. 584. Flor. A. οὐκέτ' ἐπίσταμαι.

V. 586. ὡ πολύξεινος Havn. ὦ om. Flor. 10. 15. πολίξεινος Barn. operarum, ut videtur, errore.

V. 588. χ' ὦ Πύθ. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 591. Havn. δέμοισι. νόμοις conī. Pierson. Veris. p. 70.

V. 592. δοχμῶν Flor. 15.

V. 594. ποιμνήτας Ald. rell. Flor. 2. ποιμνίτας Musgr. e Par. B. et sic Flor. 10. 15. Havn.

V. 595. σὺ δ' ἐπ. Flor. A. ἐπημαίνογτο Havn. Pro χαρᾷ μελῶν Is. Vossius conī. χάρον τε λῶν.

V. 597. ἔβα δέ Codd. et edd. ἔβα τε e coniectura Musgr. ediderunt Wakefield. et Monk. propter praecedens τε.

V. 598. Ἰλα Havn. Ἰλαον Flor. A.

V. 599. ἐχόρευσεν Flor. 2. Vict. χόρευσε abiecto augmento ob metrum edidit Monk. Quasi vero anapaestus spondeo respondere non possit. Simili levitate v. 590. Musgr. coniecerat ἐτάλα, quod barbarum est. De ἀμφὶ σὺν καθάραν vid. ad Phoen. 1028.

V. 603. Flor. A. *μολπῶν* (sic).

V. 604. Havn. *Τριγάρ τοι*.

V. 605. *οικίαν* pro *ἐοπίαν* Flor. 15. *οίκετ* e Markl. coni. edidit Monk. propter sqq. *τίθεται, κρατύνει. περι* Ald. *rell. παρά* Par. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. secundum Homericum Π. β', 711. *οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην.*

V. 606. *γυῶν* est a Barnes. confirmatum Havn. *γύαν* Lasc. *γυιάν* Ald. Ita evanescit mirum illud hyperbaton, quod interpretes hic sibi reperire visi sunt. *τὰν Μολοσσῶν αἰθέρα ὅρον τίθεται ἀρότοις καὶ δαπέδοις* idem est quod *τῇ Μ. αἰθέρι ὀρίζεται τοὺς ἀρότους.*

V. 609. *ὑπόστασιν* Flor. A. 10. Havn. *τὰν αἰθέρα.* Vid. Fischer. ad Weller. Gramm. I. p. 390. et Monk. ad h. l. Hoc ignorantes Musgrav. iungebat *τὰν γύαν*, Wakefield. vero emendabat *αἰθέρα τὸν Μ.* Havn. *τῶν.*

V. 610. Flor. A. *μολιστῶν.* 10. *μολισσῶν.*

V. 611. *πόντιον δ' Αἰγ.* e Reiskii coni. edidit Monk. et *πόντιτιον δ' (sic)* Havn. *πόντιον δ' ἑγγαῖον* Flor. A. Vid. ad Orest. 24. et Boeckh. ad Pind. Pyth. XI, 1. Pro *Αἰγαῖον* Musgr. coni. *Αἰγαίων*, quod Is. Vossio quoque placuerat, et ediderunt Wakefield. et Gaisford.

V. 612. *ἄλκιμον* Flor. A.

V. 613. Vict. Lasc. *δόμων.*

V. 614. *δέξεται* Ald. *rell. δέξατο* Flor. A. Vict. Havn. Lasc. *δέξετο* Lib. P. Sed vereor, ne *δέξατο* sit corrigentis Grammatici. *ξένον* Flor. A. 10. 15. Vict. Havn.

V. 615. Flor. A. *φιλίας.* Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. *φιλίας.*

V. 617. *αἰδῶ* recte interpretantur *pudorem*, siquidem *pudor* non tantum est eorum, quos turpiter fecisse pudet, sed animi affectus, quo turpiter facere veremur. Hinc illa *αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σοοί, ἢ πέφανται.* Miro errore Flor. A. 10. 15. *εὐγενὲς εὐγενὲς αἰδεῖται ἐκφέρεται*, nimirum *τὸ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ* idem est atque *ὁ εὐγενὲς αἰδεῖται.*

V. 618 sq. *πάντα σοφίας* pro *πᾶσα σοφία* dictum est ut *ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι, εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικνεῖσθαι*, de quibus

vide Gramm. gr. §. 443, 3. Cf. εἰς ἐν μοῖρας Androm. 1149. pro εἰς μίαν μοῖραν. Wakef. malit πάντα μετὰ σοφίας.

V. 620. θάροςος Lasc. Ald. θράσος, quod metrum poscit, edidit Barnes. Versui praeponit Flor. A. ἡγάμα πρὸς, Flor. 2. (sed in h. l. ab alia m. deletum) 10. 15. Havn. ἄγαμαι πρὸς.

V. 621. καινά pro καθνά Havn.

V. 624. πρὸς τάφον Lasc. Ald. et plerique Codd. εἰς τάφον citat Eustath. ad Il. θ'. p. 707, 37. Idem habent Flor. 10. 15. Havn. Utrum exquisitius vel rectius sit, haud facile dixeris, nec utrum ab explicante vel corrigente librario profectum videatur. ἐς τάφον praeferit Blomfield. gloss. Aesch. Prom. 1087. cui adstipulatur Monkius. Sic infra 845. λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν. πρὸς τάφον legitur Or. 94. 97. 784. 1060. etc.

V. 627. πατέρα καὶ γηραιῷ Flor. 2.

V. 629. νερέτων ἔ' ἀγάλματα coni. Wakefield. propter locum Herc. fur. 690. χρόνος γὰρ ἤδη δαρός, ἐξ οὗτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. Utroque haud dubie modo loqui licuit.

V. 630. κακοῖσι σοῖς Flor. 2.

V. 633. δύσφορα. Flor. A. 10. 15. Havn. δυσμενῇ.

V. 635. τὸ om. Flor. 15.

V. 638. Vulgo καταφθινεῖν, quod barbarum est. Futurum verbi φθίνειν est φθήσεται, nec futurum sequi solet post ἔσσι.

V. 639. εὐκλεέστερον Havn.

V. 641. τόνδ' ἐμόν vulgo. τόνδε μὲν Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 642. πίνοντα Monk. et sic Flor. 10. 15. πινόντες Havn. Mihi πινόντας verum videtur. — πῇν Lasc. κ' εἰν Flor. A. Havn. Wakefieldius, cui adsentitur Blomfield. interpungendum censet χαῖρε καὶν "Αἰδοῦ δόμοις. Εὖ σοι γίν. Me quidem illud ἀσύνδκτον non delectat.

V. 647. ἦδε νεύσεται Flor. A. pro ἦδ' ἐνδύσεται.

V. 649. χρεῖ Flor. 10.

V. 651. Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. B. D. ἀποιμώζη. Havn. ἀποιμώξεις. Ald. rell. ἀποιμώξεις. Flor. 2. ἀποιμώξη. Neque οἰμώζομαι neo οἰμώξω dicebant Attici, sed οἰμώζω et οἰμώζομαι. ἀποιμώξεις edidit Monk. probante Elmsleio in auctario annot. ad Eur. Med. p. 82, 32. Mihi ἀποιμώξει verius videbatur; nam in eiusmodi increpationibus futurum fere usurpatur. vid. Phoen. 547.

V. 654. δολίον Flor. 10. Havn.

V. 657. σὸν παῖδα Havn. Notanda autem constructio οὐ νομίζω με παῖδα σὸν πεφυκέναι pro οὐ νομίζω παῖς σὸς πεφυκ. Sic Soph. El. 471. πικρὰν Δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. Cf. infr. v. 683 sqq. Gramm. gr. §. 535. not. p. 770 sq.

V. 658. Vulgo ἦτ' ἄρα π. pro quo scribendum erat ἦ τᾶρα i. e. ἦτοι ἄρα.

V. 659. Ald. rell. ὅθ' ἡλίκος δ' ὦν, Canter. Barn. ὅθ' ἡλίκος τ' ὦν, pro quo Duportus coniciebat ὁ τηλίκοςδ' ὦν, Barnes. ὅς τηλίκος τ' ὦν, Valck. ad Hippol. 480. εἰ τηλίκοςδ' ὦν, Reiskius ὅς τηλίκοςδ' ὦν, quod confirmatum ed. Lasc. Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. recepit Musgr. ὅς τηλίκος Vict.

V. 663. πατέρα τέ γ' ἐνδ. Lasc. Ald. rell. cui lectioni quod opponit Monk. γέ τε nunquam coniungere Atticos docere Porsonum ad Med. 863. huc non pertinet, ubi non de γέ τε, sed de τέ γε sermo est. Ipse ex Elmsleii ad Soph. Ai. 469. in *Mus. crit. Cantabr.* l. p. 361. coniectura edidit πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἄν. Flor. A. 10. 15. Havn. πατέρα τ' ἐνδίκως, hic etiam ἐμὸν pro μόνην.

V. 664. τὸν pro τόνδ' Havn.

V. 666. Havn. ^{χεῖνος} βίος.

V. 667. ἔζων Lasc. Ald. rell. ἔζην legendum coniecit Pierson. ad Moerid. p. 149. ex Etymol. M. p. 413, 8, et sic Flor. A. 10. 15.

V. 668. ἔτεκον pro ἔστανον Flor. A.

V. 669. χοή. „Haud scio an rectius legeretur χοῆν.“ *Monk.* Fallitur; hoc esset, qua sorte ille frui debebat, sed non fruebatur. Vid. ad Hipp. 296. 344.

V. 671. Pro ἐγὼ σοι Flor. A. ἀγῶσι. Lasc. Ald. Herv. 1. δόμον et v. sq. δομεν, Herv. 2. utrobique δόμων. Canterus

voces transposuit, quod iam factum erat in Brubach. et sic Codd.

V. 673. διαρπάσειν Lasc. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod ortum videtur e λείψειν.

V. 674. ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν Parr. B. D. Flor. A. (qui praeterea ἐρεῖς γε μῶσεν ἀτ.) 10. 15. Havn. et sq. v. προῦ-
δωκά σ' Flor. 10. 15. Havn. Utraque lectio commoda;
sed praeterquam quod in vulgata ordo verborum est paulo
impeditior, vix credibile, ex ea Codd. lectionem exqui-
sitam depravatione ortam esse. Aptē Monk. comparat
Soph. *El.* 552. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τε
Λυπηρόν εἶτα σοῦ τὰδ' εἰσέχουσ' ἕπο. Cf. Elmsl. ad *Med.*
440. qui nostrum locum e Codd. lectione laudat. Recte
Monk. monet vulgatam ortam videri ex eò, quod v. sq.
scriptum erat προῦδωκας, ut scriptum est in Flor. A.

V. 677. τοῖωνδε pro τοιάνδε Flor. A. ῥιλλᾶξάτην Codd.
et edd. consensu, quo non leve pondus accedit Elmsleii
sententiae, de qua dixi ad *Med.* 1062. Valck. ad *Phoen.*
1310. em. ῥιλλᾶξάτον.

V. 678. οὐκ εἴ' ἂν φθάνοις. Vid. ad *Or.* 924. Primum
hanc phrasin recte explicuisse Elmsleium ad *Heracl.* 721.
dicit Monk. Blomfield. in notis ad *Grammat. meam* T. I. p.
XLVIII. locutionem οὐκ ἂν φθάνοις ποιῶν τοῦτο interpre-
tatur *you cannot be too quick in doing this*, et addit: *φθά-
ναι is to be sooner*. Idem recte damnat interrogationem,
quam huic versui addidi in *Gramm. gr.* §. 553. b.

V. 687. Stobaeus *Serm.* CXVIII. ed. Gesn. CXX. p.
489. ed. Grot. ἂν δ' ἔλθῃ. Havn. ἦν δ' ἔλθοι. Hic versus
ne canoni suo refragaretur, Porsonus *Praef. Hec.* p.
XXXIII. scribi voluit οὐδ' εἰς βούλεται, quod esset *ne
unus quidem*. Vid. *Herm. elem. doct.* m. p. 116.

V. 688. θανεῖν e Flor. 10. 15. recepi pro θρησκεῖν
Nollem factum: nam θανεῖν e v. 685. repetitum videtur.

V. 690. ὦ παῖ suspectum habet Elmsl. tanquam e sq.
v. huc retractum. Pro φρένα Flor. 10. 15. Havn. φρένας.

V. 691. Similem syntaxin Blomfield. animadvertit in
Callim. h. in Iov. 4. *Πῶς καὶ νῦν, Λικταῖον, αἰώνομεν, ἡδὲ
Λυκαίων;* Proprie dicendum erat: πότερα Λικτόν ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀνχεῖς; Adde *Il.* κ', 424. πῶς καὶ τῶν, Τρῶεςσι

μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν Εὐδού, ἢ ἀπάνευθε. i. e. πῶς καὶ τὴν εἶδονσι, πότερον Τρώ. μεμιγμ. ἢ ἀπάν.

V. 692. *βλαύων* Flor. A. memoratus iam Valck. ad Phoen. 1715. qui ita legendum esse monebat, adstipulante Heindorfio ad Plat. Soph. §. 43. p. 341. haud dubie, quia participium post verba *gloriandi* exquisitius videbatur infinitivo. Sed vitioso illi Codici non multum fidei habeo.

V. 693. Lasc. με ἀπό.

V. 695. Lasc. Ald. Flor. 2. ἄγαν μ' ὑβρίζεις. μ' om. Par. B. D. Flor. 10. 15. Havn. et additum videtur ab eo, qui ultimam syllabam vocis ἄγαν produci nesciret.

V. 696. In his *βαλών* per abundantiam quandam additur, nec quidquam deesset, si dictum esset ῥύπτων ἐς ἡμᾶς οὐχ οὕτως ἀπει, non sic (i. e. non impune. Elmsl. ad Heracl. 375.) tibi hoc abibit, quod insolenter in me inveteris. Sed addidit *βαλών* ob proverbium *βαλόντα ἐκφύγειν*, de quo vid. Wyttenb. ad Plut. de sera n. vind. p. 6 sq.

V. 698. *κἄθρεψ' ὀφείλω δ' οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν* Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. e quibus *υπερθνήσκειν* pro *ὑπερθνήσκων* Ald. iam Reiskius coniectura assecutus erat. *ὀφείλω* sine δ' Lasc. et *υπερθνήσκειν. ὀφείλων* — *ὑπερθνήσκειν* Vict. *κἄθρεψ', ὀφείλων οὐχ ὑπερθν.* Monk. minus bene. Recte Musgr. explicat *κἄθρεψα ὀφείλων τρέφειν σε, οὐκ ὀφείλων ὑπερθν. σέθεν*.

V. 701. Monk. Elmsleium coniecere scribit εἴτε δυστυχεῖς, εἴτ' εὐτυχεῖς, quod vereor ut satis intelligam.

V. 703. *γυίας* Lasc. Ald. Correxerit Barnes. et sic γυίας Flor. 2. Havn. hic etiam *πολυθρέπτους* pro *πολυπλέθρους*.

V. 705. *ἡδίκησα* Flor. A. 2.

V. 707. Signum interrogandi delendum erat post *φῶς*, non quo haec *χαίρεις ὅρῳ φῶς* extra interrogationem posita sint — sensus enim est: *Tunc hac luce adspicienda delectari, me non delectari putas?* — sed quod illae non duae sunt interrogationes, sed unius duo membra inter se opposita. Alium locum Euripidis ap. Plut. II. p. 20. D. cum hoc comparat Wyttenbach. ad Plut. p. 212.

V. 708. Flor. 10. ἢ μὴν γε πολὺν γε. Elmsl. coni. καὶ μὴν πολὺν γε. Hoc esset *Atqui tempus, quod apud inferos dolegendum est, longum esse ducō*; quod non convenit.

V. 709. Havn. Lasc. μικρόν.

V. 710. Vict. σὺ γούν.

V. 713. λέγεις Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. omnes. ψέγεις ex Herv. 2. in sequentes edd. fluxit. Pro ὦ κάκισθ' Flor. 10. ἀκάκιστ'.

V. 714. Deerat nota interrogationis post νεανίου.

V. 715. Flor. 2. δέ γ' εὐρες.

V. 716. πείσεις αν Lasc. Ald. rell. πείσεις αεί Flor. A. Flor. 10. 15. Havn. quod recte Monk. explicat εἰ τὴν αἰὲ παρούσαν γυν. πείσεις. Certe αἰὲ hoc loco eandem vim habet, quam alias inter articulum et verbum positum.

V. 717. Flor. A. 10. 15. ὀνειδίζειν. V.D. in *Quarterly rev.* nr. 18. p. 356. malit ὀνειδίζει. V. sq. notam interrogationis addidit etiam Monk.

V. 720. Herv. 1. 2. Cant. εἰς ἡμᾶς, quod corrigens Canterus εἰ δ' ἡμᾶς nihil aliud nisi Aldinam lectionem inciusus restituit.

V. 722. An: καὶ τὸ πρὶν κ. ? Totus versus deest in Flor. A.

V. 724. λέγοντος Flor. A. 10. 15. Vulgata nescio cur corrigenda visa sit: Reisk. coni. λέγοντος, quod recepit Wakefield, Markland. ad Iphig. T. 955. ὡς δ' ἐμοῦ λέξαντος ob scholion ad h. v. ὡς ἐμοῦ κακῶς ἐλέξαντος, pro quo coni. ὡς ἐμοῦ κακόν σ' ἐλέξαντος, quae non cum Monkio interpretantis verba esse censeo. Videtur supplendum λέγει κακῶς, ὡς ἐμοῦ κακῶς σε λέξαντος. κακῶς e praecedentibus Chori verbis facile repeti potest. Tum demum cum his cohaerent quae sequuntur εἰ δ' ἄλγεις κλύων κ. τ. λ.

V. 725. χρῆν Havn. in quo duplicis lectionis, χρῆ et χρῆν, confusae vestigia deprehendere mihi videor.

V. 729. μέizon αν ζωῆς Ald. rell. et maior pars Codd. μέizon αν ζωῆς Lasc. Flor. 2. qui ζωῆς. μέζονα ζωῆς legendum esse vidit Schaefer. melet. p. 120. qui comparat Soph. El. 387. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδε γ' οὔτεκ' ἐν τάχει. Τιν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; Quomodo haec imprecationis vim habeant, intelligitur e fabula Tithoni et epigrammate Lucillii in Anal. Brunck. T. II. p. 342. CXX. Εἰ τις γηράσας ζῆν εὐχεται, ἄξιός ἐστι Γηράσκειν πολλὰς εἰς

δέων δεκάδας. quod citat Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* p. 29. Idem hanc imprecationem esse • καὶ μὴν — γε apparere, quod in optatis non usurpetur, dicit.

V. 733. Ald. rell. σημεῖα γ' ὃ κάκιστε ταῦτ' ἀψυχίας. Quod post Musgr. edidi, est in Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. Omissio vocum τῆς σῆς alteram lectionem peperisse videtur.

V. 734. οὔτι Lasc. Ald. rell. οὔτοι restituit Musgr. e Par. B. Flor. A. (qui οὔτοι — vel οὔτος — προσαγῶν) 2. 10. 15. Havn. Schol. γ' post ἡμῶν om. Flor. 2.

V. 738. Pro φίλον in fine versus Monk. coni. βλέπειν.

V. 739. Diversa sunt τὸ σὸν λῆμα οὐκ ἔστιν ἐν ἀνδράσιν, et quod v. 748. legitur; ad nostrum propius accedunt illa: οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. Vid. ad Phoen. 1265.

V. 740. ἐγγελῆς i. e. ἐγγελάσεις, cuius tamen formae aliud exemplum nunc non succurrit. Tum γέροντι coni. Is. Vossius.

V. 741. Θάνῃ γε μέντοι vitiose Herv. 2. Canter. Barn. pro Θανῇ γε μ. Eadem tamen cum Lasc. recte interpretantur θ. γε μέντοι δυσκλεῆς, ὅταν Θάνῃς pro μέντοι. δυσκλ. θ. θ. Pro Θάνῃς Flor. A. 10. 15. Θάνῃ.

V. 744. Barn. ἥ δ' οὐκ ἀν. quod probat Censor ed. Monk. nec improbat Monk. Propter sequens τήνδε verum videtur ἥδε.

V. 745. καμὲ Havn.

V. 746. Vict. αὐτὸν pro αὐτός. Flor. 2. αὐτῶν.

V. 747. δίκας τε δάσεις τοῖσι κ. Havn.

V. 748. Havn. ἦτ' ἄρ' ἀκλαυστος. Lasc. ἦτ' ἄρ'.

V. 750. ἔρῃου νῦν Ald. Herv. 1. Barn. ἔρῃου νῦν Brub. Herv. Cant. ἔρῃοις νῦν Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Lasc. ἔρῃοις κ' αὐτός Havn. ἔρῃοις qui recepit Musgr. servavit tamen νῦν.

V. 751. ἄπαιδε παιδὸς ὄντες Flor. 10. Lasc. ἄπαιδές παιδὸς ὄντες 15. ὄντες etiam 2. sed e correctione. Verum videtur ὄντες, quod in ὄντος mutatum propter παιδός.

V. 752. γηράσκοντι Havn. Mox Lasc. Ald. rell. οὐ γὰρ τῷδ' ἵτ' εἰς ταυτὸ στέγος. Νεῖσθ'. Flor. A. οὐ γὰρ τῷ γ' εἰς αὐτὸν στ. Flor. 10. 15. Havn. οὐ γὰρ τῷδε γ' εἰς τ. στ. quod

recepti, puncto deleto post *στέγος*. οὐ γὰρ τῷδ' ἔτ' εἰς τ.
στ. ex emend. Elmsleii ad Heracl. 959. ed. Monk. ταυτόν
Havn. quo alludit etiam Flor. A. et sic Monk. Vid. ad
Phoen. 499. Hipp. 1168.

V. 753. *χρή* Ald. rell. *χρήν* Lasc. (qui *χρήν*) Lib. P.
Flor. 10. Vict. Havn.

V. 755. τοῦμποσὶ Havn. κακὸν οἰστέον Flor. 15.

V. 757. 8. Ald. rell. ὦ σχετλία, τόλμας, γενναία, omis-
sis ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ praeponunt et σχετλία τ. ὦ γενναία ha-
bent Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.
σχετλίη Havn. τόλμας Flor. A. 15. Praeterea Flor. A. 10.
15. post τόλμας sic: καὶ μέγ' ἀρίστη, ὦ γενναῖα, χεῖρας
κ. τ. λ. ὦ γενναία Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn.
Lasc. γενναία deest in Par. D.

V. 759. ἀρίστη Flor. A. 10. 15. Havn. ut edidit Monk.

V. 759. 60. Flor. A. 10. πρόφρων τε χθόνιος Ἑρμῆς.
δ' post χθόνιος omittit etiam 15. Pro Ἑρμῆς Havn. "Αἰδης,
et pro "Αἰδης idem Ἑρμῆς.

V. 761. τι deest in Havn. ἀγαθόσι Havn.

V. 763. Lasc. Ald. rell. νύμφα προσεδρεύουσ. παρ-
δρεύουσ Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. qui νύμφη habet.
Iota subscriptum primus addidit Barnes.

V. 767. κάμιον Lasc.

V. 769. ἀμείψασθε Lasc.

V. 771. τὰ προστεκόντα ξ. Flor. A.

V. 772. φέροιεν Havn. et εἴ τι μοι φέρ. Flor. A.

V. 773. Lasc. ποτήρα δ' ἐχειρεσι. Flor. 2. δὲ χεῖρεσι.

Havn. δὲ χεῖρεσι. Forma χεῖρεσσι, quae non nisi hoc l. et
Soph. Antig. 1297. legitur, sed in versu choricis versicu-
lis interiecto, suspecta est Monkio, qui malit ποτήριον δ'
ἐν χειρσί. Nam nec ποτήρ nisi Cycl. 151. invenitur.

V. 774. εὐζῶμον Havn.

V. 776. στέφη Flor. 2. μυρσίνοις Lasc. Ald. et Codd.
μυρσίνης est a Cantero.

V. 778. ἀδμήτων κακῶν Flor. A.

V. 779. Aristoph. Ran. 654. τί δῆτα κλάεις; — Κοομ-
μίων ὀσφραίνομαι. — Ἐπειτα προτιμῶς οὐδέν; — Οὐδέν
μοι μέλει. quem locum cum nostro confert Bergler.

- V. 780. Havn. ^{εν}ξω (sic) pro ξένω.
- V. 784. ἦδ' Lasc. Ald. rell. Correxuit Barnes.
- V. 785. deest in Havn.
- V. 786. ἦ μοί Wakefield. Monk. recte.
- V. 788. Porson. Adv. p. 222. corrigit ἄρ' οὐ τὸν ξ. Non opus.
- V. 789. ἐν κακοῖς ἀφ. Nam si viva Alcestide et florente domo venisset, nulla fuisset causa odii. Itaque hoc male habet famulam, quod importunus hospes in domestica calamitate advenit. Ita ἐν κακοῖς non dictum videtur pro σὺν κακοῖς, quod Hermannō placet ad Viger. p. 858. n. 389.
- V. 790. πεφροντικῶς Havn. βλέποις Flor. 15.
- V. 794. Lasc. συνοφρυωμένω.
- V. 797. δοκῶ μὲν οὐ habet Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. ubi hunc versum cum quinque sequentibus citat. Plut. lectionem probasse videtur Porson. Adv. p. 222. ubi adscripsit δοκῶ μὲν Suppl. 773. Hel. 926.
- V. 799. De formula κατθανεῖν ὀφείλεται vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 725 sq. Horatii Sat. II, 6, 93 sqq. comparavit Muretus.
- V. 800. Lasc. οὐκ ἔστι θνητῶν οὔτις. θνητῶν etiam Ald. rell. αὐτῶν Plutarch. l. c. quod nunc memoriter citantis potius esse videtur.
- V. 802. τὰ τῆς τύχης malit Elmsl. ad Soph. Oed. T. 977. Vix opus. Pro οἷ Flor. 2. Vict. Lasc. οὐ, Havn. ἦ.
- V. 803. διδασκῶν Flor. A.
- V. 805. καθημέραν Havn.
- V. 806. λογίζω Flor. A.
- V. 807. 8. ἡδύστην Lasc. Tum Flor. A. 10. 15. voces πλείστον et Κύπριν transponunt: τίμα δὲ καὶ τὴν Κύπριν ἡδίστην θεῶν Πλείστον βροτοῖσιν.
- V. 808. Lasc. Κύπριν βροτοῖσιν εὐμ. γὰρ ἡ θεός.
- V. 809. πιθοῦ Monk. quia hoc alteri praeferendum, ubicunque per metrum liceat, alicubi monuerit Elmsleius; quod recte alicubi videt Hermann.
- V. 811. ἀφείξ λιπήν Flor. 10. 15. οὐκοῦν Havn.

V. 812. *πίης* Ald. rell. *πίη* scribendum esse vidit Musgr. e Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. et Lasc. quomodo habent Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. *πιεῖ* Wakef. Monk. Sed futurum verbi *πίω* est *πίομαι*, non *πιόμαι*. Vide quos citavi Gramm. gr. §. 180. not. p. Interrogationem primus addidit Wakefield. Tum *τάςδ' ὑπερβαλὼν τύχας* Lasc. Ald. rell. *τύλας*, ut coni. Is. Vossius, citans v. 846. Parr. B. D. et commemorat Schol.

V. 813. *ὀθούνεκα* cum Buttmanno Gramm. gr. mai. I. p. 121. scribendum censeo, quippe eadem ratione formatum ex *ὄτου ἔνεκα*, qua *οὔνεκα* ex *οὐ ἔνεκα*.

V. 814. *κακοῦ* pro *φρενῶν* Havn.

V. 815. Flor. A. 10. 15. *μεθορμειῖς* (A. — εἰς) *πίτυλος*.

V. 818. *ἅπασιν ἔστιν* recte Lasc. et Monk.

V. 819. Ald. rell. *ὁ βίος ἂλ. οὐ βίος*. Lasc. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. quod iam inventum a Piersono Veris. post Musgr. edidi.

V. 820. Havn. *ἐπιστάμεθα*.

V. 824. Interrogationem in fine versus addunt Lasc. Wakef. Monk.

V. 826. Lasc. Ald. rell. *ἄγαν γ' ἐκ*. Sed *γ'* om. Flor. 10. 15. (e quibus hic *ἄγαν ἐκείνος ἄγαν ἔστι φ.*) Havn.

V. 827. Ald. tell. *οὔκουν. ὀθνείου γὰρ οὔνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ*. Barnes. scripsit *ἔνεκ'*. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. *οὐ χοῆν μ' ὀθνείου γ' οὔνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ*. Sic etiam Lasc. nisi quod *χοῆν* habet. Vict. *οὔκουν ὀθν. γ' οὔνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ. εὖ πάσχειν est bene sibi esse velle*, quod Plautus dicit *bene sibi facere*; non, ut Monk. vertit, *bene tractari, to be well treated*.

V. 828. *καὶ λίαν γ' οἰκεῖος ἦν* Ald. rell. *γ'* om. Flor. 2. Havn. *καὶ λίαν θυραῖος ἦν* Flor. A. 10. 15. Lasc. Hoc recepi, quia, si altero modo locutus esset famulus, Hercules statim rem, ut se habebat, intellexisset. Nunc et ironice et aenigmatice loquitur famulus.

V. 829. Scribe *ἔφραξέ μοι*, ut est in Lasc. Ald. rell. Sic etiam infra 844. *ἔπειθέ με*.

V. 830. *χαίρων ἴδι* non tam est *vade et vale*, quam *valeas*, noli mihi diutius importunus et molestus esse, ut Phoen. 921. idem fere quod *πολλὰ χαίρειν σε κελεύει*.

Tum Lasc. Ald. rell. ἡμῖν δὲ δεσπ. Particulam expunxit Musgr. auctoritate Parr. B. D. E. Flor. A. nec habent Flor. 10. 15.

V. 832. οὐ γάρ τι κομ. ἂν ἤχθόμεν σ' ὄρων Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepi pro οὐ γάρ σε κομ. ἂν ἤχθόμεν ὄρων, quia τι facilius omitti, quam addi, poterat.

V. 833. Frustra Valck. ad Hipp. 932. ἀλλ' ἢ scribens interrogationem delet in fine versus. Vid. Bergler. ad Aristoph. Ach. 1110. In Iphig. A. 836. scribendum: ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινά; μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, ὡς εἴξαισιν;

V. 834. δόμοις Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Monk. citans Aristoph. Pac. 272. κἂν δέοντι τῇ πόλει.

V. 835. ὑμῖν Lasc. βλέποισ Flor. A.

V. 836. στολισμούςς τε Flor. A. 10.

V. 837. μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον ἢ πατὴρ γέρον Flor. 10. 15. Havn. etiam Flor. A. nisi quod ex hoc τι pro τις non enotatum est.

V. 842. μόνον Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. quod prae-tulit Gaisford.

V. 845. εἰς τάφον Lasc. Ald. εἰς τάφον Flor. 10. 15. Vict. Havn.

V. 848. κἀπεκώμαζον Ald. rell. Sed Lasc. Par. E. Flor. 2. κατ' ἐκώμαζον. Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Vict. κατὰ κωμάζω. Havn. κατὰ κωμάζων. Si quaeras, quod in his litteris semper quaerendum est, quae lectio e qua alia depravatione oriri potuerit, κἀπεκώμαζον ita non est difficile, ut librarium pro eo κατ' ἐκώμαζον scripsisse vix credas; hoc vero ipsum ortum videtur e κατὰ κωμάζω, quum ἔπινον καὶ κωμάζω iungi non posse viderentur. Itaque legendum videtur: πρῶσσοντος οὕτω, κατὰ κωμάζω. De κατὰ ~~tamen~~ cum indignatione vid. Valck. ad Phoen. p. 205 sq. Heind. ad Plat. Gorg. §. 28. Phaedon. §. 89.

V. 849. Flor. A. στέφανον. Mox edd. et Codd. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι, constructione simillima ei, quae est Med. 1040. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς, Τὸ καὶ προῖσθαι μαλθα-κούς λόγους φρενί. Vid. Gramm. gr. §. 348. §. 542. not. 4. c. Atque in hoc acquiescendum erat, non Reiskii coniectura recipienda, ἀλλὰ σοῦ τό μοι φράσαι, quod vix recte dictum videtur pro σὸν τό μοι φράσαι.

V. 850. *προκειμένου* corrigunt Scaliger, Reisk. Musgr. et hoc receperunt Wakef. Gaisf. Monk. Quod malum doctum premit, idem ei propositum esse dici quidni possit? Pro *δώμασιν*, ut est in Flor. 10. 15. pro *δώμασι*, Havn. *δώματος*.

V. 851. *θάπτε* Flor. 15. *νῦν* pro *νιν* Flor. 2. Vict. Monk. edidit *ποῦ νιν εὐρήσω μ.* cum quaestio ad vocem *μολών* pertineat. Imo primum est, *ubi eam inveniam?*

V. 852. Monk. coni. ἢ *πὶ Λαρίσσης* (voluit, puto, *Λαρίσης*). Hoc certe usitatius. vid. Gramm. gr. §. 584. Brunck. ad Aesch. Prom. 663. Blomf. ib. 679.

V. 853. *προαστείου* Lasc. Havn.

V. 854. *καρδία καὶ χεὶρ ἐμή* Lib. P. Flor. 2. Havn. et Tzetzes Chil. II, 809. *καὶ χεὶρ τ' ἐμή* Vict.

V. 856. *Ἠλεκτρώνος γέναι* rectum esse non potest propter omissum augmentum. Prae ceteris placet Blomfieldii coniectura a Monkio commemorata, *Ἠλεκτρώνος ἐγίνατ' Ἀ.* quam probat etiam Elmsl. ad Eur. Bacch. p. 150. ubi *Ἀκταίονος* ap. Eurip. Bacch. 211. comparat. Et hoc ipsum, *Ἠλεκτρώνος*, habet Havn. Cf. Wesseling. ad Diod. Sic. IV, 58. Heyne ad Apollod. p. 129. Schaefer. ad Apoll. Rh. T. II. p. 55.

V. 857. *δεῖ γάρ σε σῶσαι* Flor. 10. puto etiam A. quamvis ex eo enotatum *γάρ με. σῶσαι* omittit Flor. 15.

V. 859. Lasc. Ald. rell. *Ἀδμήτω δ' ὕπ.* *Ἀδμήτω θ' ὕπ.* Par. B. Flor. 10. 15. Havn. et sic edidit Musgr.

V. 860. δ' om. Lasc. *μελύμπερον* legendum esse coni. Musgr. e Schol. et edidit Wakef.

V. 864. *κύκλον δὲ περ.* Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Hoc recipiendum erat, quum exquisitius sit *περιβάλλειν χεῖρας τινί*, pro eo *κύκλον χειροῖν*, quam *περιβ. τινά χειρσί.* Vid. Or. 1037. Phoen. 1459. Lib. P. *κύκλιον*. Praeterea *περιβαλὼν* tres Florr. Recte Monk. ed. *περιβάλλω.* Pro *ἐμαῖν* Flor. A. *ἐμά.*

V. 868. *εἴμι τῶν κάτω* Parr. B. D. Lib. P. Vict. Havn. quod praetulerunt Wakef. et Gaisf.

V. 872. Flor. 2. 10. 15. *ἀπῆλασεν.*

V. 873. Lasc. *βαρία συμφορᾷ.*

V. 878. *ὦ* semel Flor. 10. 15. *ὦ* semel Havn.

V. 879. *στυγεραὶ πρός*. Ald. *rell. στυγναὶ πρ.* Parr. B. D. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 880. Lasc. Ald. *ἰώ μοι μοι αἶ αἶ* (Lasc. *αἶ αἶ*). Alterum *μοι om.* P. Steph. Barn. Pro *αἶ αἶ* Flor. 10. 15. *ῆ ῆ*.

V. 881. *πῇ στῶ* Ald. *ποῖ στῶ* Flor. A. 10. 15. Lasc. *πᾶ* correxit Porson. ad Hec. 1070. Contra Havn. *πῇ βῶ*.

V. 882. *ὀλοίμην* Monk.

V. 883. *ἔτικτε* Lasc. Havn. *ἔτικτεν* Flor. 10. 15.

V. 884. *κρίην* Flor. A.

V. 886. *χαίρων προσορῶ* Flor. A. 10. 15.

V. 889. Havn. *ἄδης θανάτω*.

V. 890. In sqq. omnia choro tribuunt Lasc. Ald. Interiectiones post Scaligerum et Duportum Admeto tribuit Barn. easque in fine versuum positas. Sic personae distinguuntur etiam in Parr. B. D. Flor. A. et Havn. fortasse etiam in tribus Florr. in Flor. A. interiectiones etiam in initio constitutae sunt.

V. 891. *αἶ αἶ* Lasc. Ald. *ῆ ῆ* scribendum esse ex antistrophico patet 910. in quo quum *πέρας. δ' οὐδέν* respondeat verbis *πέπονθας ἄ* — versus esse debet dochmiacus dimeter: *οὐ—ο—| ο—ο—* et *οὐ—ο—| ο—ο—*

V. 892. Hic Lasc. Ald. *rell. ῆ ῆ*, ut in antistr. nec nunc causam video, cur mutetur.

V. 893. *σαφῶς οἶδα* Flor. A. et pro *φεῦ φεῦ* cum Flor. 10. *ποῦ φῶ*.

V. 897. Ald. *rell. πρόσωπον ἄντα, λιπηρόν* contra metrum. *λυπρόν* Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. quod restituit Musgr. Sed deest syllaba ante *ἄντα*. Musgr. coni. *πρόσωπόν τιν' ἄντα*, in quo *τιν'* misere frigere — *This τιν' is very unmeaning* — recte notat Censor ed. Monk. in *Quart. rev.* p. 29. Felicius Hermann. in litteris ad me datis, *πρόσωπόν μ' ἔναντα λυπρόν*.

V. 898. Flor. A. *ὅπου φρένας*. Havn. *φρέν' ἤλκωσε*.

V. 899. *τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μείζον, ἁμαρτεῖν II. ἄ.* dictum accipiunt pro *μείζον τοῦ ἁμαρτεῖν* vel *μ. ἢ ἁμαρτεῖν*. Ellipsis vix ferenda videtur Schaesfero ad Lanib. Bos. p. 763. Hermann. autem ad Viger. p. 884. *μείζον*, inquit, cum genitivis construendum est: *quid enim tristius est*

ad amittendum, quam fida uxor? Ita erit, credo, τί γὰρ μείζον κακὸν πιστῆς ἀλόχου, ὥστε ἁμαρτεῖν αὐτῆς; nam infinitivi, qui sic adiectivis adduntur, ut respectam (sit venia verbo) designent, quo illa adiectiva ponuntur, omitti etiam possunt ita, ut sensui ad integritatem nihil desit, ad perspicuitatem nonnihil. Sic reliqua per se apte cohaerere debent, quod hic secus fit: *nam quodnam maius malum est, quam fida uxor, nimirum ad perdendum vix quisquam dixerit.* Similiter ἢ ante infin. post comparativum omissum est in Aesch. Agam. 613. τί γὰρ Γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον, δρακεῖν Ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος Θεοῦ. Πύλας ἀνοῖξαι pro ἢ δρακεῖν, vel si, quod malim, cum Blomfieldio (v. 585.) δρακεῖν cum ἥδιον coniungas, ἢ πύλας ἀνοῖξαι. (Obiter moneo, neque πύλας ἢ ἀνοῖξας cum Pauwio, neque ἀνδρὶ cum Blomf. legendum videri. Iungenda enim sunt: τί γὰρ φέγγος ἥδιον δρακεῖν, ἢ πύλας ἀνοῖξαι, Θεοῦ σώσαντος ἄνδρα ἀπὸ στρατείας.) Sic etiam Plat. Gorg. p. 519. D. (§. 158.) Καίτοι τούτου τοῦ λόγου τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθούς καὶ δικαίους γενομένους — ἀδικεῖν τούτῳ, ὃ οὐκ ἔχουσιν; pro ἢ ἀνθρώπους ἀδικεῖν. Sed in his praecedens τούτου structuram molliit, et haec illa est ratio, quam illustravi ad Orest. 1155. Phoen. 520. Hoc loco ad μῆξιν ἀμφοτέρων τῶν λέξεων, quam saepe iam commemoravi, confugere cogor: τί γὰρ κακὸν μείζον, ἢ ἁμαρτεῖν et μέγιστον γὰρ κακὸν ἐστὶν ἁμαρτεῖν.

V. 900. φιλίας pro πιστῆς Havn.

V. 901. ὄφελον Flor. A.

V. 902. τε om. Flor. 10. 15. Havn.

V. 903. Lasc. Ald. rell. ψυχῇ δὲ μίᾳ τῇσδ' ὑπερῶς (ὑπερ ἀλγεῖν Lasc.). Flor. 2. ψυχῇ δὲ μία, ut edidit Grotius in Stob. LXVIII. p. 280. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. et Stob. LXVI. p. 420. Gean. μία γὰρ ψυχῇ. quod recepit Musgr. Pro τῇσδ' Flor. A. τῶνδ'.

V. 905. νυμφιδίας Havn. νυμφιδίους Vict.

V. 907. 8. ἀτέκνους Schol. Flor. 10. 15. ἀτέκνους ἀγάμους τ' Havn.

V. 908. διαπαντός Ald. rell. διὰ παντός Lasc.

V. 910. Vulgo αὖ αὖ. Vid. ad 891. τιθεῖς Lasc. Ald.

Tom. VII.

L

rell. male. Vid. Porson. ad Orest. 141. τίθης Flor. 15. Sed Flor. A. 10. πέρας δέ γ' οὐδὲν ἀλγίων τιθείς. Sic etiam Flor. 15. qui τίθης, et Havn. qui τιθείς. Personam Admeti addit Flor. A.

V. 912. ἔ ἔ vulgo.

V. 913. πρώτων Flor. 10. 15. Totus versus deest, et pro φεῦ φεῦ superiore v. scriptum est ἔ ἔ in Flor. A.

V. 915. γυναῖκα om. Flor. 15.

V. 916. θνητῶν Havn. βροτῶν Flor. A. 10.

V. 918. τῶν ὑπὸ γαίας edidit Monk.

V. 919. σις(Lasc. Flor. 2. 10. 15. Vict. τάφον Havn.

V. 922. ἃ εὖ (sic) Flor. A. pro ἄδης.

V. 923. γs om. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 923. συνέσχ' ἄν correxerunt Northmorus et Porson. Adv. p. 222., probante Schaefero Melet. cr. p. 56. Contra Elmsl. ad Med. p. 150. not. s. tertiae personae rarissime vel nunquam ante particulam ἄν elidi monuit; cuius rei causam aperire conatus est Hermann. Praef. Soph. El. p. XIV sq. Ille tamen dubitare videtur, an particula in eiusmodi locis omitti possit; Hermannus vero l. c. eius omissionem in sententiis conditionalibus quum omnium Graecorum, tum Atticorum usu tritissimam esse affirmat. Cf. idem ad El. 902, 1011. χρῆν, ἔδει, εἰκός ἦν, ἐξῆν (Xen. Hell. II, 3, 41.) Atticos dicere scio, ubi nos Coniunctivo utimur; sed in illis ἄν non magis deest, quam in Latinis, oportebat, debebam, poteram. In aliorum verborum imperfectis vel aoristis omissione illius particulae exempla rarissime mihi occurrerunt. Tragici certe, quantum equidem observavi, imperfecto et aoristo in sententiis conditionalibus semper addunt ἄν, nisi ibi, ubi ἄν sequi debebat tertiam personam s. finali carentem, et ne hoc quidem ubique: nam Ion. 357. εἴχ' ἄν in omnibus libris legitur. Num igitur credamus, Tragicos dixisse ἔλαβεν ἄν Or. 491. ἀπέδωκεν ἄν, ut Hel. 1012. vel ἄν ἔδρασ' Or. 570. ἄν — ἔσχ', ut Troad. 970. etiam ἔπασσ' ἄν, καθημέριωσ' ἄν Herc. 267. 231. pro ἔπασσα ἄν, καθημέριωσα ἄν, at ἔλαβ' ἄν, ἀπέδωκ' ἄν, ἔδρασ' ἄν, ἔσχ' ἄν dicere relugisse? Cuius rei quae tandem causa excogitari possit? Nam alias s. tertiae personae saepissime elidunt, cuius rei una Hecuba haec exempla suppeditat: μεθ' ἧχ' 27. κάτεσχ' 38. ἦλθ' 89.

δοξ' 217. παρεστῆχ' 226. ἔστησ' 519. (quod 528. est pro ἵστησα) διεφθειρ' 598. ἔσωξ' 671. ἐτύγγαν' 750. ἀπόλειπ' 1097. ἤγαγ' 1122. εἶχ' 1184. ἐσήμεν' 1191. ὑπῆρχ' 1205. εἰχ' 1228. ut dicere non audeam cum Hermanno l. c. Tragicos libentius illas verborum personas plenas, quam elisa vocali posuisse. Utrum igitur sic ratiocinari placet: quum in Tragicorum editionibus rarissime ἄν tertiis personis & finali carentibus subiectum reperiatur, Tragicos εἰχ' ἄν et sim. dicere noluisse, an sic: quum ἄν ubique imperfectis vel aoristis addant; nec ulla causa cogitari queat, cur vocalem ante ἄν elidere noluerint, quam alias saepissime elidunt, ubi ἄν desit, hoc librariorum errori tribuendum esse? Accedit, quod ommissio particulae rationi etiam repugnare videtur, de quo vid. ad Phoen. 1344. et parum sibi constitissent Graeci, si ἔγραψ' ἄν pro ἔγραψεν ἄν dicere refugissent, veriti ne illud ἔγραψα ἄν an ἔγραψεν ἄν valeret dubitari posset, συνέσχεν autem, ἐλάνθανεν etc. dicere non dubitassent, nihil veriti, ne quis revera aliquem continuisse vel latuisse dicere videretur, quem tantum certa aliqua conditione latuisse dicere vellent. Itaque h. l. vel cum Porsono, Gaisfordio et Monk. leg. συνέσχ' ἄν, vel dicendum, quum verba τί μ' ἐκώλυσας εἶπαι etc. significant optare Admetum hoc factum esse, eundem huiusmodi inesse, ac si, utraque structura coniuncta, dixisset εἶθε εἰρόμενα ἔμεινον, atque ita orationem continuare: εἶθε δὲ δύο Ἄιδης ψυχὰς συνέσχεν ὁμοῦ, utinam duas animas eodem loco continuisset. Sic Orest. 1575. εἰ γὰρ κατέσχεον. infra 1113. εἶδ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ λαβὲς ποτέ.

V. 924. λίμνην Flor. 10. 15. Havn. ut edidit Monk.

V. 925. κοῦρος Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 926. ὦλετ' Flor. A. Havn. δόμοισιν Flor. 10. 15.

V. 928. ἔφερον Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 930. βίου pro βιότου Flor. A. 10. 15. βιότου τε πρόσσω vulgo. πρόσσω Barnes. βιότου τε πρόσσω Gaisford. Monk. in quod incidit etiam Erfurdt. ad Soph. Ai. 184. Hoc verum videtur. πρόσσω legitur in Soph. El. 213. et ex uno Cod. in Oed. Col. 226.

V. 932. δ' om. Flor. 15. Havn.

V. 934. Flor. A. πένκσι σὺν πολιάσιν. e quo hoc saltem apparet, quam ille Codex vitiosus sit.

V. 935. εἶσω Flor. A. 2. 10. 15. quod metro accommodare voluit Havn. ἔστιγον εἶσω.

V. 937. πολυήχητος Monk. qui Doricas formas in anapaesticis legitimis retinere se nolle scribit.

V. 938. Havn. δλβίζων. sic.

V. 939. καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων Flor. 10. 15. Havn. ut legendum coni. Monk. qui superiori etiam versu malebat καὶ ἐμὲ δλβίζων.

V. 940. Lasc. Vict. Havn. ἦμεν. Ald. rell. εἰμέν, quod ionicum est pro ἔσμεν, nec tempus convenit. Recte Gaisford. εἶμεν i. e. εἴημεν. de qua forma vide praeter Dawes. Miso. crit. p. 243. Valck. ad Hipp. 349. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 298.

V. 942. στολισμοί Flor. A. 10.

V. 943. εἶσω Flor. 10. 15. Havn.

V. 944. ἐς om. Lasc.

V. 945. παρ' εὐτυχῇ σοι πότμος Ald. Brub. Herv. 1. παρ' εὐτυχῇ σοι πότμον Herv. 2. Canter. haud dubie e Schol. et sic MSS. et Musgravii et mei cum ed: Lasc. παρ' εὐτυχῇ πότμον ἤλθεν ἄλγος Monk. vertit: *dolor confestim secutus est prosperam fortunam*. Rectius vertisset: *eo ipso tempore, quo fortuna secunda utebaris*. Vid. Heind. ad Plat. Prot. p. 521.

V. 947. Post ψυχάν Flor. A. 10. 15. Havn. addunt ε' ε', quae voces in Havn. singularem versum constituent.

V. 948. Flor. A. ἐνθ' ἂν δάμαρ. Flor. 10. 15. ἔθαρσεν. Vict. Lasc. ἔλιπεν.

V. 949. πολλοῖς Lasc. Ald. rell. Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. πολλούς Canter. Barn. Musgr. πολλοῖς praeferebam, si sq. v. scriberetur δάμαρτα vel δάμαρτας. Et δάμαρτας habet Havn. quod etiam Reiskio in mentem venit. παρέλυσεν scripsi ob versum.

V. 953. τῶν μὲν Flor. A.

V. 955. Recte Elmsl. ad Heracl. 959. corrigit χρῆν.

V. 956. μανθάνων Ald. rell. μανθάνω Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. Optime, inquit Musgr. si

praeterea *διάζων* legas. Non opus. Batch. 1249. *Διόνυσος*
ήμας ὤλεσ' ὅρτι *μανθάνω*.

V. 957. *τῶν δ' εἰς δόμους* Flor. A. 10.

V. 960. *ἐξολεῖ μ' ἐν*. Ald. rell. *ἐξελεῖ* Parr. B. E. Lib. P.
 Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 962. Ald. rell. *ἴξες*. In marg. Brub. notatum est
ἴξεν, *ἴξε* Canter. et Codd.

V. 964. *κλαίει* Ald. rell. *κλαλῇ* conl. Aemil. Portus,
 frustra obloquente Barnesio. Sic enim Par. E. Lib. P.
 Flor. 2. 10. 15. Lasc.

V. 966. *κατ' οἶκον* Flor. A. 10. 15. Havn. Pro *δέ με*
 (sic enim scribendum, non *δ' ἐμέ*) Flor. A. *πέμε*.

V. 967. *γελῶσι* Lasc. Flor. A. *γ' ἐλῶσι* (non *γ' ἔλπωσι*,
 ut narrat Monk.) Ald. rell. unde veram lectionem restituit
 Aem. Portus. *γάμοι τ' ἐλῶσι* dedit Monk. post Wakefield.

V. 968. *οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι* Flor. A. 10.

V. 969. *τῶν ἐμῶν* Flor. A.

V. 970. Monk. edidit *κυρῇ*.

V. 973. *εἰτ' ἀνὴρ* Flor. 10. 15. Havn.

V. 974. *τὸς τεκ.* — *αὐτοῖς* Lasc. littera *ν* transposita.

V. 975. Flor. A. *τοιιάδε* — *κλυδόνα*.

V. 978 — 82. Stobaeus in Eclogas suas Tit. VIII. trans-
 tulit, T. I. p. 156. ed. Heeren. quibus Grotius p. 127. ad-
 didit ea, quae in Euripide usque ad v. 997. leguntur.

V. 978. *ῆσθα* pro *ῆξα* Flor. A. *ῆρξα* Stob. Canter. Idem
 et apud Heer. *μεταρσίων*, ubi mirari licet acumen Hee-
 renii, qui, praefero, inquit, lectionem Stobaei: retenta
 enim vulgata, *καί* languere videtur!

V. 980. *πλεῖστον* Ald. et Stob. Grot. *πλείστον* Lasc.
 Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. haud dubie
 ad sensum melius, quamvis ad metrum nihil intersit.
 Monk. *πλεῖστον* revocavit.

V. 985. *Ἀσκληπιάδῃσιν* Flor. A. (Falsus enim est
 Musgr. qui *Ἀσκληπιάδαις* in eo legi narrat) *Ἀσκληπιάδης*
 Lasc. *Ἀσκληπιάδαις* Par. E. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict.
 Havn. Unde firmatur Hermannii coniectura elem. doct.
 metr. p. 531. sic legendum suspicantis:

γῆρας, οὐδ' ἔσα Φοῖβος Ἀ-
σκληπιάδαις ἔδωκεν.

et in antistrophe:

καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμά-
ξεις σὺ βία σῖδαρον.

quomodo hi versus in Havn. dispositi sunt. ἔδωκε coni. etiam Musgr. edidit Gaisf. παρέδωκεν Flor. 10. 15. Praeterea Monk. γᾶρας et v. 983. Θράσσαις, eadem levitate formas Doricas, etiam quae nusquam alibi leguntur, ut γᾶρας et Θράσσα, hic inferens, qua ex anapaesticis expulit.

V. 987. βροτοῖσι Lasc. Ald. rell. βροτοῖσιν Flor. 10. 15.

V. 988. οὐδ' ἔπιον β. Flor. A.

V. 989. Vict. θεῶς.

V. 992. ἔλθοις omissum est in Lasc.

V. 993. νεύση Lasc. Ald. rell. νεύσει Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod recepit Musgr. quem nollem secutus essem. Recte νεύση pro νεύση αν defendit Monk. Vid. ad Hec. 250. Praeterea Flor. A. 10. 15. Schol. ὅτε.

V. 994. Χαλύβοις Flor. A. 15. Havn. recte: vid. ad 985. Schol. ἐν Χαλύβῳ. et Χάλυβες ἔθνος etc. unde fortasse Barnes. dedit ἐν Χαλίβεσσι.

V. 995. δαμάξεις σὺ βία Ald. rell. unde Canter. Nov. lett. IV, 19. fecit δαμάξει σου βία. quod recepit Barnes. Sed Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. δαμάξεις σὺ βία. Vict. δαμ. σὺ βία σὺ. In Flor. 2. ab alia manu supra scriptum γρ. σὺ βία.

V. 996. ἀπότμου Flor. A.

V. 998. ἀφύκτοις Lasc. Flor. 2. 15. Vict. Supra εἴλε in Flor. 2. ab alia m. scriptum est γρ. ἤλθε. Quum Chorus orationem nunc ad Admetum convertat, scripsi καὶ σ', te etiam, pro καὶ σ'.

V. 999. τόλμα τόδ' Flor. A. 10. Havn. τόλμα τόδ' Flor. 15. Tum Flor. A. ἀνάξεις.

V. 1001. φθινύθουσι Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1003. γρ om. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. et delevit Monk. vulgata lectione omnem numerorum suavitatem omnino sublatam dicena.

V. 1004. Ald. *φίλα δὲ π*, quod correxit Portus. Flor. A. *φίλα δὲ καὶ θανοῦσα ἔσται*. Flor. 2. Vict. Lasc. *φίλα* (Lasc. *ίφλα*) *δὲ καὶ θανοῦσ' ἔστιν*. Flor. 10. 15. Havn. *φίλα δὲ θανοῦσ' ἔσται*.

V. 1005. *πᾶσαν* Flor. 2. 10. 15.

V. 1008. ὅμοιος Havn. Porson. Adv. p. 322. Frustra, inquit, coniecit Cl. Villosion. ὅμοιον. Aristoph. *Lysistr.* 529. Eurip. *Erechth.* ap. *Lycurg.* p. 219. Demosth. de corona p. 582. *Procop. hist. arc.* VII. Ceterum Monk. hunc versum antispasticum hendecasyllabum esse dicit, cuius exempla indicaverit Porson. in *Add. ad Hec.* 1169. citans etiam Gaisford. ad *Hephaest.* p. 307. Imo versus constat e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, ut recte eum iudicat Porson. l. c. p. 104. ed. Lips. Ad sensum apte comparat Censor ed. Monk. epigramma Platonis Comici apud *Plut. Themist. extr.* Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ πεποιημένος τοῖς ἐμπόροις πρόσχησις ἔσται πανταχοῦ· τοὺς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντας τ' ὀφεται, χωπότητα ἀμύλλα τῶν νεῶν, θεάσεται.

V. 1011. Lasc. Ald. *ἐμβαίνων*. Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *ἐμβαίνων*.

V. 1012. Vitiosum *ἀντά* (nam Ald. Brub. Herv. 1. *ἀντα*) ex Herv. 2. in Canter. Barn. Musgr. fluxit. *προὔθαν*. Monk. Vid. ad 1003.

V. 1013. Flor. A. *δαιμόνων*.

V. 1014. Lasc. Flor. 2. Vict. *εὖ δὲ διδοίης*.

V. 1015. Flor. A. *τοιαῖσιν προσερούσαι*.

V. 1019. *μορφάς* Ald. rell. Havn. Correxerit Canter. cui adstipulantur Codd. *νύμφας* Flor. A.

V. 1020. Flor. A. *ἐγὼ καὶ σοῖς κ.*

V. 1021. Flor. A. *παριστόν*.

V. 1022. Lasc. *προσκαίμενον*. Flor. A. *πόσιν*, an *πόσαι*, ambigo, sed supra scriptum *γένον*.

V. 1025. *λοιπυσάμην*. Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. *ἐλειψάμην*. quod nec in Sophocle, nec in Euripide hac significatione legere me memini, multo minus forma media.

V. 1027. *μέν* pro *δὴ* Flor. A. 10. 15. Havn. quod e sq. *ρίμφομαι* oriri potuit.

V. 1028. Monk. ed. οὐ μὴν σε ληπεῖν γ' ἐν, quasi vero, ex quo Personus usum particularum οὐ μὴν — γε illustravit, γε omittere nefas sit.

V. 1029. ἦκον Havn.

V. 1030. Scribe τήνδε μοι. — σῶσαι Ald. rell. quod esset *serua tibi*. σῶσον Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 1031. Θρηῖκας Lasc. Ald. rell. Θρηκίους Barnes. Θρηκίας Pierson. ad Moerid. p. 300. quod confirmatum Par. D. Flor. A. 10. 15. Havn. recepit Musgr. Θρηῖκας Flor. 2. δεῦρο om. Flor. 15.

V. 1032. ἐνθα πρό εἰλω Havn.

V. 1033. τύχαιμι Flor. A. 10. sed in hoc supra αἰ scriptum οἱ. Ex eodem fonte fluxit error Lasc. Lib. P. Flor. 2. Vict. τοστήσοιμι.

V. 1034. προπολεῖν Flor. A. 10. 15. Havn. hic praeterea σοῖς γε pro σοῖσι.

V. 1035. πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε γ. εἰς ἐ. Lasc. Ald. Flor. 2. πολλῶν δὲ μόχθῳ χειρας ἦλθεν εἰς ἐμ. Parr. B. D. Flor. A. (qui ἦλθον) 10. 15. Havn. Nondum perspicio, quomodo, si πολλῶν — μόχθῳ scriptum fuisset, in mentem venire cuiquam potuerit scribere πολλῶν — μόχθων. Hoc vero eodem modo dictum est, ut πολλῶν μόχθων ἐωνησάμην αὐτήν. Vid. Gramm. gr. §. 342. Exquisitiorem hanc structuram non mirum, si quis in usitatiorem πολλῶν μόχθῳ mutavit; quo facto, ordo verborum etiam mutandus erat.

V. 1037. Flor. A. 10. 15. πότων. Havn. πόνον.

V. 1044. μέλλειν Flor. A. 10. Lasc.

V. 1046. σύ γ' αἶν. Flor. 2. Vict.

V. 1047. οὔτοι δ' ἀτιμάζων Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter et Codd. αὐτί δ' ἀτ. Havn. ἀτίζων correxerunt Scaliger et Portus, et sic fragm. MS. in Museo Britannico ap. Musgr. Cf. Markland. ad Suppl. 19. — ἐν αἰσχροῖσι Lasc. Ald. rell. Flor. 2. ἐν ἐχθροῖσι Par. B. 10. 15. Havn. quod receperunt Musgr. et Monk. Iungo: οὔτ' ἐν αἰσχροῖσιν τιθεῖς ἀθλίους τύχας, ita ut hoc ἀθλ. τ. et α τιθεῖς et ab ἐκρυψα pendeat; non quo uxoris sortem mihi turpem esse

patem, quod negat, quia Pheres mortem uxoris ei crimini dederat.

V. 1048. ὁθλου τ. Ald. tell. ὁθλου; Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc.

V. 1049. προκείμενον Flor. A. 10.

V. 1050. εἴπερ πρὸς ἄλλον vulgo: εἴ τον πρὸς ἄλλου Flor. 10. 15. Havn. εἴτε Flor. A. εἴπερ non est *si* conditionale, sed *eiquidem*, quod non multum distat a *quandoquidem*.

V. 1054. Flor. A. ἀναγα.

V. 1055. Flor. A. 10. 15. μὴ με μίσσησς. Havn. μὴ με μινῆσκεις. Verba πολλοὶ δέ σοι ξ. Φ. in parenthesi sunt. Alioqui, εἰ μὴ μ' ἀναμν. κ. esset *noli memoriam malorum mihi refricare*, scribendum videtur, μὴ μ' ἀναμν. i. e. μὴ ἐμὲ ἀναμν.

V. 1058. Lasc. Ald. συμφορῇ. Flor. A. 10. 15. συμφοραῖς. Vid. Porson: ad Or. 154. Med. 34. Plurali tamen meliorem esse singularem dicit Elmsl. ad Med. 34.

V. 1059. Flor. A. γυνὴ νέα.

V. 1060. Lasc. Ald. Herv. 1. νέα γὰρ ὡς ἐσθ. κ. κ. πρ. Brub. νέα γὰρ ὡς ἐσθ. sine interpunctione, ut Barnes. νέα γὰρ ὡς, ἐσθ. Herv. 2. Canter. νέα γὰρ, ὡς ἐσθ. Musgr. et Codd. Certe ex his nihil diversitatis enotatum inveniri. Quod ad Longum p. 428. legendum coniecerat Schaefer. νέα γὰρ, ὡς ἐσθ. καὶ κόσμῳ, πρέπει, *similis est*, idem retractavit ad Dionys. Hal. p. 212.

V. 1061. Flor. A. 10. 15. δὴ τιν' οἰκῆσει.

V. 1062. Lasc. στεφωμένη, non στεφωμένη, ut dicit Monk. στεφωμένη Havn. Pro ἐν νέοις Flor. A. 10. 15. ἐν δύοις.

V. 1065. Ald. tell. εἰς θάλαμον βῆσας. Flor. 2. Vict. Havn. εἰς θάλαμον βήσας, ut coniecerunt Canter. et Duport. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. fragm. Mus. Brit. Lasc. θάλαμον εἰσβήσας. Flor. A. etiam τρέγων. Illud recepit Musgrav.

V. 1066. Lasc. ἐπείσφρω, non ἐπεισφῶ, ut est apud Monk. et τῷ ἁσίγης λ. Hoc est etiam in Havn. κειν' λέγειν Flor. A.

V. 1068. ἐλεγοὶ Havn.

V. 1069. ἐν ἄλλοις θεμνίοις Flor. A. Havn. πένται Monk.

V. 1072. ταῦτ' Lasc. Ald. rell. ταῦτ' legendum monuit Aemil. Portus, et sic iam Barnea.

V. 1073. Flor. A. ἴστα.

V. 1074. ἐξ ὀμμάτων Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1075. ἡρτημένον Lasc. Apte Monk. confert supra v. 1057. μὴ νόσουρτί μοι νόσον προσθῆς. Eiusdem generis est locutio *currentem incitare*, et sim.

V. 1077—1083. desunt in Flor. A.

V. 1081. σύ om. Lasc. Flor. 2. ὅστις ἐστὶ conl. Tyrwhitt. teste Monkio.

V. 1082. δύναμιν εἶχον ἐκ Διός Ald. rell. δ, εἶχον ὅστις σὴν Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 1084. Legebatur πορσύναι.

V. 1085. ἂν om. Flor. 10. 15. Idem est ac σάφ' οἶδα ὅτι ἐβούλου ἂν. Vid. ad Hippol. 519.

V. 1087. Monk. μὴ νυν, hoc nonnunquam produci contendens. ὑπέρβαιν Lasc. ὑπέρβαλ' Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Sed scriptum oportuit ὑπέρβαλλ' cum Monkio. Vid. ad Med. 280. Mox αἰνσιμῶς Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1089. εἰ θάλοισ Ald. rell. θάλεις Parr. omn. fragm. Mus. Brit. Flor. A. 2. 10. 15. Vict; quod non potuit ex errore librarii oriri, θάλοισ potuit ob praecedens προκόπτοις. Et recte se habet θάλεις. Vid. ad Hipp. 471. στέγειν Flor. A. pro στένειν.

V. 1090. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει Elmsl. ad Med. 703. et in auctario, ut verum citat Galenus de plac. Hippocr. et Plat. IV, 7. p. 150. B. Ita canonis Porsoniani satis fit. Sed mihi paulo durior videtur pronomini omisso.

V. 1091. Flor. A. θανέν' pro θανόντ'.

V. 1092. Flor. A. 10. 15. καὶ ἔτι.

V. 1093. ἔπλακες Monk. τίς δ' ἀντιρεῖ Flor. A.

V. 1095. μαλάξει σε Havn. e v. 393. Mox νυν δ' εἴθ' ἤβῃ σοι κακόν MSS. et edd. Sed Valcken. diatrib. p. 28. B. C. Porson. Praef. ad Hec. p. XXXVI. ed. Lips. praetulerunt εἴθ' δ' εἴθ' ἤβῃ σοι κακόν a Galeno de dogm. Hipp.

et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Basil. T. V. p. 52. ed. Charter. Sed recte Blomfield. ap. Monk. monet, *ἡβασκῆναι* esse *reiuvenescere*, certe *pubescere*, non *vigere*. Vid. Pierson, ad Moerid. p. 180. Monk. etiam exemplum verbi apud veteres Graeciae poetas desiderat.

V. 1096. λέγεις ἄν Lasc. Havn.

V. 1097. πόθοι Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 1099. *χρησεύεις μόνος* Lasc. Ald. rell. Flor. 2. *χρησεύσει λέγος* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. quod cum Musgr. recipere non dubitavi. Monk. *χρησεύεις μόνος*.

V. 1100. Havn. τῷδ' ἀνδρὶ pro τῷδε. Flor. 10. 15. *συγκληθήσεται*. Flor. A. *συγκλεθῆσεται*.

V. 1104. *καλεῖν* Vict. ὡς — *καλῶν* videtur dictum esse pro *ἴσθι καλῶν*. Accusativos participiorum hac significatione cum ὡς iunctos multos commemorat Elmsl. ad Heracl. 693. Nominativum extra hunc locum nondum reperi.

V. 1107. *δέχου* δέ Flor. A. *δέχου νῦν* Ald. *δέχου νυν* Lasc. — *γενναίαν* Lasc. Ald. *γενναίων* Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1108. *αἰτοῦμαι* pro ἄιτομαι Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1109. *ἀμαρτήσῃ γε* perspicue Havn. pro *ἀμαρτήσῃ γε*.

V. 1111. Havn. *πείθου τάχα γάρ*.

V. 1112. *μὴ λάβοις* Ald. rell. Flor. A. 2. *μὴ λάβῃς* Parr. B. D. Flor. 10. 15. Havn. *μὴ λαβῇς* Lasc. Scribendum erat *μὴ λαβῃς*.

V. 1115. Lasc. Ald. rell. *εἰ χρεῶν*, ὅρα. ἄθροι pro ὅρα Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1116. *ὀργαίνειν* ἐμὲ Monk, quia *ὀργαίνειν* sit *irritare*, ut Soph. Oed. T. 334. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσειν σύ γ' ὀργάνειας) ἔξερεῖς ποτέ. citans praeterea Trach. 552. ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, *ὀργαίνειν καλὸν Γυναικα νῦν ἔχουσιν*. Sed ibi *ὀργαίνειν* idem est, quod *θυμῶσθαι* v. 543. *ίρασσι*, ut h. l. Pro *ἐμοὶ* Flor. A. 10. *μέλλειν*, sed hic in margine *τέμειν*, et *τέμειν* est in Flor. 15.

V. 1118. *νῦν* Lasc. Totum versum om. Havn.

V. 1119. Flor. A. ἡμᾶς τ' ἀποπέσαις. quod quid sibi velit, monstrant Flor. 10. 15. ἀλλ' ἐσθ' ἡμᾶς πότ' ἀτρέσαις.

V. 1120. δεξι pro δεξασθαι Flor. A.

V. 1121. τὴν γυν. προσπ. Lasc. Ald. rell. μεθήμεν σοῖς γυναῖκα προσπ. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. σοῖς cum Valck. ad Phoen. 522. recepi, quod mirari Monkium vicissim miror: articulus nec consuetudine poetarum sceni- eorum convenit, et ortus esse videtur e τῇδε sup. v.

V. 1122. εἰ βούλει pro εἰ δοκεῖ Flor. A. 10. 15. Havn. δέμους edidit Monk. syntaxin hoc flagitare arbitratus. Si hoc Codd. reliqui praeberent, crederem δόμοις ob similitudinem superiorum versuum scriptum esse; constructione εἰσαγε δόμοις non magis offendor, quam notis illis εἰσερχεσθαι vel εἰσένει τινί, ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Soph. Trach. 298. εἰσπίπτει δόμοις Eur. Ion. 1196.

V. 1124. δώματ' εἰσελθεῖν Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1127. Vulgo: τόλμα προτείνειν χεῖρα καὶ θίγειν ξ. πρότεινε et θίγε Flor. A. 10. 15. Sed verum esse videtur προτεῖναι χεῖρα καὶ θίγειν, quod coniecit Elmsl. ad Heracl. 693. et confirmat Havn. Hinc prava pronuntiatio fecit πρότεινε, quod rursus in προτείνειν mutatum.

V. 1128. καὶ δὴ προτ. Flor. A. 10. Havn. καὶ προτείνω, omisso μὴν vel δὴ. Lectionem Cod. Flor. probat Valck. ad Phoen. 458. Mihi quoque καὶ δὴ verius videtur: nam haec particulae eorum, quae subiiciuntur, similitudinem aliquam cum praecedentibus ac consequentiam indicant, καὶ μὴν autem diversitatem, ut supra 1109. quo factum, ut haec particulae ponantur et ubi ad novam rem transi- tur, ut in Homericis illis καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον et sim. et a Tragicis ubi nova persona in scenam prodit, Γοργόν' ὥς καρατόμῳ multos offendit, quum i dativi elisum ferri non posse videretur. Itaque Elmsl. ad Eur. Heracl. 693. legendum censet Γοργόν' ὥς καράτομον sc. οὖσαν. Locum librariorum lentitudine a recta ratione detortum dicit etiam Lobeck. ad Aiacc. p. 344. ubi inde a p. 340. de i dativi non eliso disputat. Contra Porson. Supplem. praef. Hec. p. XXIV. Herm. ad Hec. p. 152. elem. doct. metr. p. 55. Schaefer. ad Soph. Oed. C. 1435. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 48. i elisum defendunt. Equidem persuadere mihi non possum, veram esse regulam, cui ut veritas sua con-

stet, plura loca emendanda sunt, idque non e librorum fide, sed e coniectura. Itaque e dativi a poetis Atticis, quamvis raro, nonnunquam tamen elisum esse negare non audeo, synizesis autem, quae in Homericis frequens est, ut *χαῖρε δὲ τῷ ὄφρ' ἔθι' Ὀδυσσεύς*, in his poetis tam nulla alia exempla sunt, ut eam in auxilium vocare cum Hermannō elem. l. c. nolim.

V. 1129. Monk. edidit *Ἥρ. ἔχεις; Ἀδμ. ἔχω. Ἥρ. ταὶ σῶζε νιν.* conferens Orest. 147. *ταὶ οὕτω Κάταγε, κάταγε.*

V. 1131. *βλέπον πρὸς αὐτήν* Havn. *εἰ τι σὴ δοκεῖ πρὸ Γυναικί* e coniectura Markl. et Musgr. ediderunt Gaisford et Monk. Vix opus.

V. 1132. *δ'* om. Havn.

V. 1133. *τί λεύσσω* pro *τί λέξω* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1134. *λεύσσω* Lasc. Ald. rell. *λεύσσω* e Duporti coniectura edidit Barnes. et sic Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. Mox *τὴν ἐμὴν* Flor. A. 10. 15. Havn. Male: vid. ad Hec. 481. Post *ἐπητύμως* pone comma, ut factum e Musgr. et Monkio.

V. 1135. *ἦ* pro *ἦ* dedit Barn. Pro *με* Flor. 10. *γε.* *ἐμπλήσσει* Ald. rell. *ἐμπλήσει* fragm. Mus. Brit. *ἐκπλήσσει* Parr. omn. Vict. Havn. Lasc. *ἐκπλήσσει* Flor. 10. 15. *θεοῦ* *χαρά* dictum est, ut *πένθος δαιμόνων* Suppl. 1039. Vid. Gramm. gr. §. 375. 3.

V. 1140. *τύχην* vulgo. *τύχη* emendavit Reisk.

V. 1142. *πάνθ'* Havn. *πάνθ' ὅσα περ* Flor. 2. Vict.

V. 1144. Interrogationis notam in fine versus addidit Monk. quod recte improbat Censor in *Quart. rev.* citans Phoen. 305. Iphig. T. 811. El. 575. Alius V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita hos versus describi vult:

Ἀδμ. ὦ φιλότατης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας.

Ἥρ. ἔχεις γ' αἰέλπως, οὐποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.

Ἀδμ. ἔχω. Ἥρ. φθόνος δὲ μὴ γ.

V. 1147. *φινύσας* Lasc. Ald. rell. *φινύσας* ex emendatione est Musgr. quam confirmat Havn.

V. 1148. Servavi lectionem Aldi. Sed Par. E. Vict. *σὺ γὰρ δὴ τὰμά γ' ὤρθωσας*, Flor. 2. *σὺ γὰρ δὴ τὰμ' αἶγ' ὤρθωσας.* Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 10. 15. Lasc. *σὺ γὰρ δὴ τὰμ' ἀνόρθωσας.* Havn. *σὺ γὰρ δὴ μ' ἀνόρθωσας.* Recte

Monk. suspicatur, quum intercidisset δῆ, lacunam expletam esse decomposito ξανόρθωσης, cuius aliud exemplum non exstat.

V. 1150. δαιμόνων τῷ κυρίῳ Lasc. Ald. Quod dedl, est ex emendatione Iacobsii Anim. p. 36. Schol. ἡ τῷ τῶν τετραῶν κυρίῳ. κυρίῳ pro κυράνω Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. quod nunc vereor, ne sit ex interpretatione Grammatici, siquidem Scholiastes eadem voce in explicando utitur. Sed fortasse verum est δαιμόνων τῷ κυρίῳ, i. e. τῶν δαιμόνων ἐκείνῳ vel δαίμονι ἐκείνῳ, ὃς κύριός ἐστι τούτου, τοῦ ἀνυγειν τοὺς τεθνηκότας. Sic κύριος, qui potestatem et ius rei habet, Hel. 968. Ek. 257. De constructione vid. Gramm. gr. §. 442.

V. 1153. τίς γάρ Flor. 15.

V. 1154. τῶνδε προσφ. Flor. A. 10. 15.

V. 1156. Havn. μόλοι.

V. 1157. δίκαιος ὦν hoc loco nolim vertere cum Markl. et Monkio *quemadmodum debes, quemadmodum te facere par est*. Nam qui alium aliquid facere iubet, hoc ipso indicat, alterum hoc facere debere. Imo δίκαιος ὦν εὐσέβει est *iustitia exercenda pius sis erga hospites*. Neque enim, quam vim multis locis habet locutio, eam ubique habere debet, si aliam recipit.

V. 1160. τυράννου Flor. A. 10. 15.

V. 1163. νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα Parr. B. D. Flor. A. 10. 15.

(hic etiam ἔλθης ab eadem m.). νόστιμον δ' ἔλθοις ὁδόν Havn. et pro v. l. Parr. B. D. Tres istas varietates memoravit Schol. Si auctoritates Codd. numerandae essent, scribendum esset πόδα. nec facile assequare, quomodo δόμον vel ὁδόν in πόδα abire potuerit, πόδα in δόμον vel ὁδόν, facile est intellectu. Sed nondum hanc constructionem vidi ἔλθειν πόδα. Quid multa? νόστιμον — πόδα ex Hec. 921. fluxisse videtur. Barnes. edidit νόστιμος e Scaligeri coniectura. et sic Is. Vossius.

V. 1164. Lasc. ἀστοῖς δὲ πᾶσιν ἐνν. τετραρχία. E Vict. enotatum πᾶσιν ὦν. Ald. Herv. 1. Flor. 2. Havn. ἀστοῖς δὲ πᾶσι τ' ἐννέπω τετραρχία. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. πᾶσι τ' ἐνν. τετραρχίαις, inversis litteris in Brub. sic:

τετραρχίως. Parr. B. D. fragm. Mus. Brit. Flor. 10. 15.
 πάση τ' ἐνν. τετραρχίῳ. Flor. A. πάση τ' ἐνν. τετραρχίαις.
 De τετραρχίαις Thessaliae v. Monk.

V. 1165. Flor. A. 10. 15. συμφοραῖς συνιστάται. Havn.
 ἰσῑτᾶναι pro ἰσῑτάναι.

V. 1166. ὁδοῦς τε malebat Is. Vossius. κρισάωνων Flor.
 A. κρισᾶν Havn. ut scribi vult Blomfield. ad Aesch. Prom.
 505. προτροπαῖς Ald. tell. Havn. προτροπαῖς Lib. P. Flor.
 A. 2. 10. 15. Vict. Lasc.

V. 1167. μεθηρημόμεσθα Flor. A. μεθηρημόσμεθα Flor.
 10. 15. Havn.

V. 1171. Pro οὐκ ἐτελείσθη Flor. A. οὐ κελεύσε. sic.

V. 1173. τόδε τὸ πρᾶγμα Havn.

NOTAE IN ANDROMACHEN.

Argum. lin. 1. ἐν τῇ Τροίᾳ Lasc. Gu. Havn. τὴν Ἀνδρομάχην τοῦ Ἑκτορος Havn. Ἀνδρομάχην om. Flor. A. Argumenta quae sunt in Flor. 2. 10. 15. cum Aldo consentiunt, sed 10. 15. desinunt in verbis εἰς μακάρων νήσους ᾤκησεν.

lin. 2. τὸν Μολοσσόν om. Lasc. Flor. A. Havn.

lin. 3. δὲ post ὕστερον om. Havn. ἐπέρχῃς Lasc. Havn. ἔρχομαι Gu. τὴν Ἑρμιόνην et Μενέλεω Havn.

lin. 4. πρότερον recepi e Lasc. pro πρῶτον.

lin. 5. ἐπῆλθεν Gu. ἦλθεν Havn.

lin. 7. ἐβουλεύσατο Barn. Brunck. Musgr. ἐβουλεύετο Lasc. Havn. Flor. A. ἐβούλετο Gu. κατὰ ταύτης Ald. rell. Gu. κατ' αὐτῆς Lasc. Flor. A. Havn.

lin. 10. καί ante τὸ παιδίον om. Havn.

lin. 11. ἤγειραν Gu. Havn. ἐκωλύσθησαν Lasc.

lin. 12. τοῦ Πηλέως Ald. rell. τοῦ om. Lasc. Havn. — ἐπῆλθεν Gu.

lin. 15. ἀνήγαγεν εἰς Σπάρτην Ald. rell. ἀνήγαγε πείσας Lasc. Havn. Pro ὃν καί Gu. αὐτόν. Verba δὲ ἐπαβούλευσεν usque ad φέροντες om. Havn.

lin. 17. ἐπιφανείσα Lasc. Gu. Havn. pro φανεῖσα Ald. — τοῦτον ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς θάπτειν, omisso μέν, Gu. ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς etiam Havn.

lin. 18. ἀπέστειλε Gu. Havn.

lin. 19. αὐτὸν δ' εἶπεν Ald. rell. εἶπεν om. Lasc. Havn. Τὸν δέχεσθαι Gu.

lin. 20. αὐτῆς Gu. ᾤκησεν Lasc. Havn. ἀπῴκησεν Gu.

lin. 21. κεῖται ἐν Φθίᾳ Gu. Havn. κεῖται om. Lasc. Totum hoc caput in Gu. sequitur post τὰ τοῦ δράμ. πρόσωπα.

lin. 22. συνέστηκεν om. Havn. δὲ post προλογίζεσθαι om. Lasc.

lin. 23, εἰ om. Gu. Havn.

lin. 24. σαφής Ald. rell. Gu. σαφῶς Lasc. Havn.

lin. 26. ὑποφαίνουσα Lasc. ὑφαίνουσα Gu. Havn. Post λόγος Lasc. Gu. addunt οὐ. quod unde ortum sit, monstrat Havn. qui οὐ κακῶς.

lin. 27. καὶ ante ὁ Πηλεΐδης om. Lasc. Gu. ὁ post Πηλεΐδης om. Havn.

In nominibus personarum Elmslei. ad Med. p. 72. pro *Θεράπεινα* scribendum censet *Τροφός*, quod Nutricem esse ostendant illa *τέκνον* et ὦ παῖ. In Gu. et Havn. praeter *Θεράπεινα* notatur etiam *Τροφός*. Troiana mulier, quae v. 56. in scenam prodit, quomodo pro eadem haberi possit, quae v. 812. prodit, non video: illa est *σύνδουλος* Andromachae v. 64. et hanc *δείσποιναν* vocat, v. 56. ut erat eius *πρόσθεν ἄνασσα* v. 65. haec videtur esse Graeca et vere Hermiones *Τροφός*, ut apparet e verbis ὦ παῖ v. 812. *τέκνον* v. 816. et ὦ φίλη v. 826. quo vocabulo Hermione eam appellat, vix sic appellatura Troianam mulierem. Itaque in his Gu. et Havn. secutus sum. Ἄλλη *Θεράπεινα* addidit Brunck. nescio unde, nec qua de causa.

V. 1. Ἄσ. γαίης Taur. Gu. Θηβαία Gu. πόλις Ald. rell. Taur. Gu. Havn. πόλις Flor. 2. 10. 15. Lasc. πτόλις Flor. A. Par. A. ap. Brunck. Neque vero subaudiendum ἐστὶ cum Brunckio, quo nihil frigidius; sed est compellatio, ad quam in sequ. non amplius respicitur. Vid. Seidl. ad El. 1. Monk. ad Alc. 1.

V. 2. ξύν Brunck. ut ubique *fers* scribit, praecedente syllaba longa, et semper, praecedente brevi ob metrum producenda. *Fers* autem dicit, quia litterae ξ sonum asperum quandoque respuant aures delicatae, quarum iudicio talia permittenda. Ita res ad aurium iudicium revocatur, quo nihil incertius. Post vocalem brevem ob metrum producendam ξύν scribi certum est; post syllabas longas ubi ξύν et ubi σύν scripserint Tragici, nondum exploratum est. Ad aurium iudicium provocat etiam
Tom. VII. M

Reisig. confect. in Aristoph. p. 300. ita tamen, ut certis illud regulis adstringat.

V. 5. *χρόνη* om. Flor. 10. 15.

V. 6. 7. Ald. tell. Havn. Flor. 2. *τῶν δ' οὐτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνή* Ἐμοῦ πέφ. Sic etiam Lasc. nisi quod *δυστυχιστέρα* legit, quod edi voluerat Musgr. At Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. et Schol. *τῶν δ' εἷς ἄλλη*. Hoc recipi voluit Valck. ad Phoen. 1539. graviter idcirco, quod rideas, reprehensus ab Heathio, et recepit Brunck. sequenti versu deleto. Aldinam lectionem tuentur Heath. superlativum pro comparativo positum contendens, et Hermann. ad Viger. n. 57. p. 708. qui comparat verum Homer. Od. λ', 481. *σεῖο δ', Ἀχιλλεύ, οὐτις ἀνὴρ προπάρκοις μακάριστος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω*. Quin commodus sensus insit in Ald. lectione, vix quisquam dubitaverit, quamvis superlativi pro comparativo positi alia exempla non inveniri in Euripideis recte monuerit Valck. Sed ubi inter duas lectiones optio datur, consensaneum est quaerere, utram ex utra ortam esse verisimile sit. Iam vero ex *οὐτις ἄλλη δυστυχ. γυνή* factum esse *εἷς τις ἄλλη*, quod exquisitius est, equidem mihi persuadere non possum; *οὐτις ἄλλη* ex altero facile effingi potuit vel ab homine alterius locutionis ignaro, vel errore quodam librarii, ut versum Medae 509. *εἰ φεύξομαι* citans Herodianus habet *οὐ φεύξομαι*. Vid. Bast. ad Gregor. p. 760. Hinc vestigia etiam lectionis *εἷς τις ἄλλη* remanserunt in lectione Ald. *δυστυχιστάτη*, ex quo deinde in Cod. Lasc. factum *δυστυχιστέρα*. Quod vero Homerus simili modo alicubi locutus est, ex eo non continuo sequitur, Euripidem aliter loqui non potuisse. Quum vero semel ex *εἷς* factum esset *οὐτις*, additus est v. 7. in quo miror, neminem offendisse ad *οὐτις γυνή πέφυκεν, ἢ γενήσεται π.* Mibi certe alia exempla particularum *οὐτις* vel *οὐτις* et ἢ sibi respondentium nondum occurrerunt. Accedit Codd. auctoritas, quorum potiores *εἷς τις ἄλλη* habent.

V. 9. Flor. A. *παῖδα δ'* propter praec. *πόσιν μέρ.*

V. 10. *ῥιψέρτα* Par. A. Havn. Lasc. Tum *ὀρθείων* Taur.

V. 11. *τὸ προίης* Gu. Taur.

V. 13. *οἴκοι τομισθεῖο* Gu. Taur.

V. 15. Gu. Taur. δοθείσα ελάσας, in hoc cum gl. αἰγμάλωσας.

V. 17. Schol. Ven. ad Il. λ', 773. χρότοι δὲ οἱ τρίγχοι, ὥς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, Σὺγχροτα ναῖω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς. καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ ὁμοίως. Cf. Stanley. ad Aesch. Suppl. 6.

V. 19. φέγγους pro φεύγουσ' Havn. Tum Θεσσαλὸς λαὸς δὲ νιν Flor. A. 10. 15.

V. 20. Θέτειον Havn.

V. 24. Flor. 2. Vict. Lasc. ἄρσενά τίκτω κόρον. Brunck. edidit ὄρσεν' ἐντίκτω γόνον, alterum non minus ineptum Graece esse dicens, quam si mulier Gallica diceret: *j'accouchai d'un garçon mille*. Cf. idem ad Eur. Med. 927. Sed vid. Schaefer. ad Guom. p. 168.

V. 25. πλασθεῖσ' Ald. rell. Gu. Taur. πλαθεῖσ', ut edidit Musgr. et Brunck., Pariss. omn. tres Florr. Vict. Lasc. Vid. Brunck. ad Hec. 880. Blomf. ad Aesch. Prom. 927. Mox δεσπότη γ' ἐμῷ Brunck. coniunctioni nullum hic locum esse ratus. Rectius Elmsl. ad Med. 940. δεσπότη δ' ἐμῷ. Vid. supra ad Med. 959.

V. 27. ἑλπίς μ' αἰὲ προσῆγε corruptum visum est VV. DD. Itaque Pierson. Verisim. p. 72. coniecit προῦσσηγε, de quo recte Brunck.: dubitari potest, an προσαῖνω Graecum sit; προσαῖνω agnoscit Graecitas. Musgr. παρῆγε, citans Plutarch. Opp. mor. p. 1502. ἐν ἀρχῇ μὲν ἑλπίς παρῆγε. Elmsl. ad Soph. Ai. 15. Oed. T. 202. προσῆγε. ἦεν ἐς pro ἦεις ἐν in Antiphaneis versu ap. Athen. I. p. 15. A. legendum monuit Valck. ad Phoen. 1082. extr. de forma nihil ibi monens. Hinc V. D. fortasse idem Elmsl. in *Classic. journ.* XVII. p. 51. antiquissimos Graecos ait dixisse ἦια, ἦιας, ἦιτε, Atticos antiquiores nihil nisi duas primas vocales in diphthongum contraxisse, recentiores novam formam invenisse ἦειν. ἦς in Homero legitur Il. μ', 371. ab ἦιον, pro quo etiam ἶον dicit; in veterum Atticorum libris ἦες, ἦς non nisi e coniectura leguntur, nec ea necessaria: nam ubique alteri etiam formae locus est. Ceterum ἑλπίς προσῆγε legitur etiam apud Aesch. Agam. 826. προσῆλθεν ἑλπίς Eur. Phoen. 847. Brunck. vulgatam lectionem bene habere iudicat: προσάγω enim verbum esse neutrum, quod cum quarto casu iunxe-

rit Eurip. ut προσπίπτειν γόνυ dixerit. Hermann. In notis meis. quas mecum communicavit, sic locum interpretatur: *Spes me adduxit, ut quaererem auxilium.* Equidem nescio an comparari hoc possit cum Sophocleo El. 781. χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην, i. e. διατελεῖν με ποιεῖ, ut Xenoph. Rep. Lac. 1° 3. τὰς μελλούσας τίπτειν — οἶνον ἢ πᾶμπαν ἀπεχομένης ἢ ὑδαρεῖ χρομένης διάγουσιν. Tibulli versus *Me mea paupertas vita traducat inertī* hoc modo verti possit, ἡ πενία διάγοι με ἀπραγμόνως ζῶντα. Hic autem si sensus est, commodius legatur προῆγε.

V. 28. Flor. 10. 15. καπικουρήσειν δόμον. Flor. A. etiam πικουρήσειν. ἐπικουρήσεις κακῶν dictum est, ut ἐπικουρήματα τῆς χύνης Xenoph. Anab. IV, 5, 13. ἐπικουρος ψυχῆς id. Mem. S. IV, 3, 7. Cur Elmsl. ad Soph. Oed. T. 202. legendum dicat καπικουρήσεις κακῶν, exputare non possum.

V. 31. κῦτοῖς Havn.

V. 32. ὡς om. Havn.

V. 36. Flor. A. ἐγὼ pro ἄγῶ. τὸ πρόσθεν e Par. A. edidit Brunck. Sic etiam Havn. τὸ πρῶτον vel τοπρῶτον. ut scribitur in Gu. et Taur., est statim ab initio, ut Od. ξ, 467. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω. ψ, 214. οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὦδ' ἀγάπησα. Ita convenit cum ἀρχήν. nam οὐδ' ἀρχήν proprie est ne initio quidem, hinc omnino non. τὸ πρόσθεν scriptum esse videtur ab eo, qui sq. τὴν δ' ὀρπονι aliquid debere censebat.

V. 37. Par. A. τὰ γ' εἰδείη.

V. 40. Havn. Μενελαος.

V. 41. πάτρας Flor. A. 10. 15. pro Σπάρτης.

V. 42. Brunck. κατ' αὐτὸ τοῦτο, errore operarum, credo.

V. 43. Havn. δόμον.

V. 44. Gu. θάσω. Havn. θάσθω. Mox ἂν Ald. vell. Taur. Gu. ἦν Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. Dictum est pro πειρωμένη, ἦν με κοῶ. Vid. Gramm. gr. §. 526.

V. 46. τηρηίδος Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 47. Supra ἐπεκπέμπω in Taur. scriptum γρ. ὑπο-
κλέπτω.

V. 52. ἦν ποτ' Ald. rell. Flor. 10. 15. Taur. Qu.
ἦν ποτ' edidit Barnes. ut habent Lib. P. Havn. Vict.
Lasc. Praeterea ἦ ποτ' coniecerunt Reiske et Musgr.
edidit Brunck. quod non video, quomodo locum habere
possit. ἦν referendum ad δίκην, non ad μανίας. δίκην
τινός αἰτεῖν τινα saepe legitur, ut de eadem re Orest. 1651.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίρει, δίκας Ἀχιλλέως
πατρός ἐξαυτοῦντί μς. infra 984. πικρῶς δὲ πατρός γόνιον
αἰτῆσαι δίκην Ἀνακτα Φοῖβον. et 1084. ἦτ' ἡσθα γὰρ πατρός
ποι αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην. Ut igitur δίκην τινός
αἰτεῖν est *poenam rei ab aliquo petere*, i. e. *vellē sibi ab*
eo satis fieri, rationem rei repetere, sic διδόναι δίκην
τινί est *poenam solvere, satis facere alicui*, quod, ut
hic, sic infra 986. 1084. alteri opponitur.

V. 53. Ald. rell. Parr. A. Lib. P. Gu. οὐ τίνοι δίκην.
Flor. 2. Havn. Lasc. (in qua editione οὐ κτείνει legi, falso
dicit Musgr.) οὐ κτείρει. Parr. B. D. E. οὐ κτείνει, sed in
Ms. B. correctum οὐ κτείνει. Flor. A. 10. οὐ τείρει. tandem
Flor. 15. οὐ ἔκτενει. Hoc recepi, quia causam omnium
errorum continet. οὐ ἔκτενει δίκην, *huius inquam rei*
(vid. ad Orest. 902.) *poenas pendit*. Senarium corrigit
Barnes. scribens ἦν ποτ', ἐς Πυθῶ μολῶν, ἦτ' ἡσθα Φοῖβον,
πατρός οὐ τίνοι δίκην, obsequentem tamen habuit Mus-
gravium. Hermann. in notis mss. ἦν ποτ' ἐς Πυθῶ μο-
λῶν, ἦτ' ἡσθα Φοῖβον πατρός οὐ ἔκτενει δίκην. „Referendum,
inquit, ἦν ad δίκην πατρός, ita ut si dixisset οἶαν δίκην
τοῦ πατρός ἦτ' ἡσθα Φοῖβον.“

V. 54. εἶπερ pro εἵλω Flor. A. τὰ πρόσθε e Flor.
10. 15. Havn. recepi pro τὰ πρόσθεν. ἐξαυτούμενος recte
explicat H. Steph. Thes. T. I. p. 242. B. Lenting. tamen
in not. Act. Traj. p. 43. *) coni. ἐξωόμενος, coll. Or. 649.
El. 1024.

V. 55. εἰς τὸ λοιπὸν Parr. A. (etiam v. 52.) Flor. 2.
10. 15. Vict. Havn.

V. 56. ἐγὼ τοι ταῦν. Codd. et edd. Quum in Hervag.
1. 2. Cant. excidisset τοι, ls. Vossius et Barnesius post
Miltonum metrum sarcire voluerunt inserto γὰρ, ἐγὼ
γὰρ τοῦτομ'.

*) Has animadversiones post notas in Alc. typis descriptas demum
accepi.

V. 57. σ' om. Flor. 2. ἡξίου Flor. A.

V. 58. τὸ σόν Flor. A. Havn. prior etiam φκούμην.

V. 60. τοι pro σοι Havn.

V. 61. Herv. 1. 2. Cant. φόβω μὲν μήτις δ. De φοβεῖσθαι ei vid. ad Med. 188.

V. 62. δεινὰ γάρ τοι βούλεται Ald. rell. Flor. 15. Gu. δεινὰ γάρ βούλεται Taur. δεινὰ γάρ βουλεύεται Parr. (e quorum uno, haud dubie B. var. lect. excerptas dedit etiam Hardion. in *Mem. de l'acad. des inscr.* T. V. p. 57.) Flor. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 63. σὲ ἢ παῖς θ' Taur. Gu. σὲ παῖδ' Flor. 10. 15. ^{ὡς} σὸν παῖδ' i. e. σὲ Flor. A. σὲ παῖδα θ' Havn. Nimirum παῖδα puerum Andromachæ intelligebant; quod falsum esse quum significare vellet alius, addidit ἦ.

V. 65. Ald. Herv. 1. ἀνάσση, τῇ δέ. correctum iam in Brubach. δέ post τῶν om. Gu.

V. 66. πλέκουσι τῶν Ald. rell. Gu. Taur. πλέκουσιν nulla alia voce addita Flor. A. πλέκουσιν αὐ Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc.

V. 67. θέλουσι pro θέλονται Havn.

V. 70. Post 70. signum interrogandi habent Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. punctum Lasc.

V. 71. ἀπωλόμαν Ald. rell. quod usque in Musgr. fluxit. ἀπωλόμην Par. A. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 72. ἐκείνον Flor. 2. ἐκείνος Vict.

V. 73. Μενέλαος Havn.

V. 75. In γῦπες inesse ignaviae significationem, ex Quinto Cal. III. 352. ubi diffugiunt, veniente aquila, non colligam cum Musgr. non magis, quam ex Il. λ', 479. sqq. θῶες esse ignavos.

V. 77. οὐδὲν ὧδε σ' ἂν πρ. Havn.

V. 79. ἦξει Havn. et hoc malit Lenting.

V. 80. γέρων ἐκείνος Lasc. Ald. rell. γ' e Flor. 2. Taur. Gu. Vict. addidi. De constructione vid. Gramm. gr. §. 448. Cf. Heind. ad Plat. Protag. p. 478. Boissonad. citat Reitz. ad Lucian. T. VII. p. 533. ed. Bip. Pro σ' ὧρελειν Flor. A. συτρωλεῖν.

V. 81. In Herv. 1. 2. Canter. excidit ἐπ', unde Canter. Scalig. Is. Vossius, Milton coni. ἐς αὐτόν.

V. 82. Ald. rell. μῶν οὐ δοκεῖ σοι. Parr. qm̄n. tres Florr. Vict. Lasc. μῶν οὖν. Lasc. etiam σου pro σοι. Hinc Musgr. coni. μῶν οὖν δοκεῖς σου φφ. quod ipsum est in Havn.

V. 83. θέλοις Flor. 2. σύ μοι μολεῖν Flor. 2. Havn. Lasc. aptiore positura verborum, iudice Hermanno.

V. 85. ad Hecyram Terentii Donatus adhibet II. Sc. 1, 17. ex Attii servatum Aegistho — *melius quam viri Callent mulieres*, notante Valck. ad Hippol. 640.

V. 87. κακοῖσι Taur. Gu.

V. 88. Taur. Gu. μηδὲν ὀνειδίσῃς τούτων ἐμοί. Haerebant in μηδὲν, quod est pro μηδαμῶς, ut μηδὲν τόδε λίσσου Med. 155.

V. 89. Brunck. ad Gnom. p. 305. corr. ἐπέε τοι γ' οὐ, refutatus a Porsono ad Med. 675. p. 448. ed. Lips. Flor. A. ἐπεῖ μοι. Hoc probat Lenting, μοι — δούλης γυναικός anacoluthiam esse dicens, de qua laudat Lesbon. p. 186. II. ξ, 26. h. in Cer. 37. Apoll. Rh. III, 371. 1008. Thuc. II, 5. in quibus locis omnibus duplex constructio locum habere potest, hic non item: neque enim dici potest περιβλεπτός μοι βίος pro μου.

V. 90. Flor. 15. κακὸν πάθω. Flor. A. ἦν καὶ κακὸν πάθῃ. κακὸν πάθῃ etiam Flor. A.

V. 91. Canter. Musgr. χῶρει νῦν. Ald. Lasc. rell. χῶρει νόν, Barn. χ. νυν. Pro οἴσπερ Flor. 10. ofz. ἐγχεῖ μεδ' Havn.

V. 92. Lasc. Flor. 2. θαυρούμασιν.

V. 93. ἐκπέφυκε Flor. A. 10. In sqq. oratio e duabus locationibus mixta est: τὸ τὰ παρστωῖα κακὰ ἀνὰ στόμ' αἰεὶ ἔχειν τέφυγες πέφυκε γυναιξί, et πέφ. τ. τῶν παρ. κ.

V. 95. διὰ λύσσης Flor. A. 10.

V. 99. δούλιον Flor. 15. Gu.

V. 100. Sic Lasc. Ald. et Codd. In Brub. Herv. 1. 2. Canter. verborum εἰπεῖν οὐδέν' dnae syllabae mediae exciderunt, et legitur χρεῖ δ' οὐποτ' εἰδέν' δλβιον βχ. quod

Canter. Ita emendabat: *χοῇ δ' οὔ ποτ' οὐδέν' εἰδέν' ἔλβ.* Milton. *χοῇ δ' οὔ ποτ' εἰδέν' οὐδέν' ὄφρ.* Barnes. Aldinam lectionem restituit, quam antea iam coniectura assecutus erat Aem. Fortus.

V. 100. *θανόντος*. Flor. A. *θάνατος*. „Huc respexit Choricus Villosion. diatr. p. 26. *ἐκείνην ὀλβίαν προσεῖπεν ἂν εἰκότως ἡ Τραγοῦδία, εἴπερ (fort. ἥπερ) εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν ἐπέραςεν ἡμέραν.*“ Boission.

V. 103. *οὐ γάμον* bis est in Havn.

V. 105. Flor. A. *ἄς δ' οὔνεκ'.* Pro *δηύλωντος* Flor. A. Havn. *δηύλωντος*, Taur. Gu. *δοριαλωντός*.

V. 106. Havn. *εἴλες σ' ὁ χ.*

V. 107. *περὶ τύχη* Lasc. *τείχει* Havn.

V. 108. *αὐτῇ* Gu. Taur. *ἀγόμεαν* om. Gu. Pro eo *ἄγομαι* Flor. 10. 15. Havn. *θαλάσσας* Havn.

V. 110. *ἀμφὶ δὲ βαλοῦσα* Flor. A.

V. 111. *ἔλιπον* Flor. 10. 15. Havn. *ἀνίχθον* (i. e. *ἀνίκελον*) *εἴπον* Gu.

V. 112. *ἄστν και* Flor. 10.

V. 113. Lasc. Vict. *τί με χρῆν.*

V. 114. *ἥς* Taur. *ὑποτετρομένη* una voce Par. A. Taur. Gu. *ὑποτετρομένην* Havn. *ἀποτετρομένη* Flor. 10. E Flor. A. enotatum *αἷς ἀποτετρ.*

V. 115. Flor. A. *παρὰ χεῖρα λαβοῦσα.* *χεῖρα* etiam Flor. 10. 15. *λαβοῦσα* Par. A.

V. 116. Lasc. *ὅς* pro *ὥς*, et *λοιβάς*.

V. 117. *ὦ Θέτιδος* Flor. A. 10. *ἀνάκτορον* Flor. 2. Vict. Pro *θάσσεις* Flor. A. *θαλάσσης*.

V. 118. *δηρόν* Taur.

V. 119. *Ἀσιάτιδα* Flor. 2. Vict. Lasc. Lenting. l. c. p. 44. coni. *ποτὶ τὰν Ἀσιήτ. γέννυν.* nam *σὺν Ἀσ. γ.* significare *ad prolem tuam Asiaticam*, et solere in talibus tertiam personam adhiberi pro secunda, ut hui. fab. 538. Suppl. 840. 1212. Herc. f. 701. At *γέννα Φρυγῶν* sunt ipsi Phryges Troad. 533. *Κενταύρων γέννα* Herc. f. 362. ipsi Centauri. Itaque *ποτὶ σὺν Ἀσ. γ.* est pro *πρὸς σέ, γένναν Ἀσιήτ. οὖσαν*.

V. 120. *δυναμην* Havn.

V. 121. *ἄκος*, om. Taur. Gu. *πόνων εὐρεῖν* Ald. rell. *πόνων τεμεῖν* Parr. A. E. D. Taur. Gu. Havn. Lasc. Schol. *τεμεῖν πόνων* Flor. A. 10. 15. *τεμεῖν* e Schol. legendum vidit Canter. et recte recepit Musgr. De locutione vid. Animadv. ad h. Hom. p. 387. sq. Blomfield. gloss. Agam. 16. Monk. ad Alc. 993.

V. 122. Ald. rell. et Codd. *συνεκλήϊσαν*. Gu. Vict. Lasc. *συνέκλεισαν*. *συνεκλήϊσαν* est a Barnes. qui praeterea coni. *συνέκλεισαν* secundum Homericum II. γ', 129. *βέλτερον αὐτ' ἐριδι ξυνέκλεινεν*.

V. 123. *τλάμον* Ald. rell. *τλήμον* Taur. *τλάμων* Flor. 2. Vict. Lasc. *τλάμονα* Flor. A. 10. 15. Havn. *τλήμονα* Gu. *τλάμον* tacite edidit Brunck. Pro *λέκτρων* Gu. Taur. *λεχῶν*, hic cum v. l. γρ. *λέκτρων*.

V. 125. *Ἀχιλλῆος* Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 126. Flor. A. *πακὸν εἰς ὃ παρήκεις*. Herv. 1. 2. Canter. *τὸ παρὸν πακ' εἰς ὃ. ἦ*.

V. 128. Ald. rell. Par. A. *ἐγγενέταισι*. Lasc. *ἐκ γενέτησι* i. e. *ἐγγενέτησι*, ut habet Flor. 2. Taur. Gu. *ἐν γενέτησι* Flor. A. *ἐγγενέτησι*. Havn. *ἐγγενέταισιν*. Elmsl. auct. Med. ad p. 157, 30. miratur, me *ἐγγενέτησι* dedisse, qui aliis locis formam — *αἰσι* praetulerim. Mihi quoque *ἐγγενέταισι* nunc melius videtur, et supra v. 119. *Ἀσιάτιδα*, quamvis in dactylicis versibus doricae et ionicae etiam locus sit.

V. 130. Lasc. Flor. 2. *τῆς ποτιίου θεῆς*. Taur. Gu. *τῆς ποτιίας θεῆς*, in illo supra ult. syll. v. *θεῆς* scriptum οὐ. *τί σοι* ob metrum dedit Brunck. pro *τίς σοι*.

V. 131. Scribe *αἰκέλιον*, ut Gaisfordium h. l. dedisse scribit Blomfield. ad Aesch. Prom. 481. Dawesio Misc. crit. p. 311. Heathio, Porsono (vid. *Classic. journ.* 14. p. 458.) scribendum videbatur *ἄκεις*, *ἄκέλιον*.

V. 132. *ἀνάγκη* Havn.

V. 133. *τὸ κράτος* Flor. A. 10. 15. Taur. Gu.

V. 134. Flor. A. *μήχη* pro *μόχθον*, i. e. *μῆχαρ*.

V. 135. *Νηρῆδος* Flor. 2. Taur. Gu. *ἀγλαήν* Taur. Gu. Pro *ἔδραν* Vict. *ἔδος*, quod pro v. l. habent etiam Flor. 2. Taur.

V. 137. *δμῶες* Flor. A.

V. 138. *φίλον* Viet. Lasc. *τί σ' pro τίν'* Flor. A.

V. 139. Flor. A. *δυστυχεστάτην*.

V. 140. *ὦ om.* Flor. A. 10. 15. Havn. *τάλαινα* Taur. Gu.

V. 146. *εὐφραίνουσιν* pro *εὐ φρονοῦσαν* Flor. A. 10. *εἶδῃ* e coni. Musgr. ed. Brunck. *cognoscat me tibi bene-volum esse. Videre* quidem, *ιδεῖν*, hoc non poterat. *ἰδῃ* Hermanno libri recte habere videntur, nec ferri posse *εἶδῃ*. „Sed videndum an in strophico *νύμφα* brevi priore pronunciari potuerit; conf. Soph. Trach. 857. ut et haec vox et *κράμβη* atque alia, de quibus elem. d. m. p. 47. unus eiusdemque generis sint.“

V. 147. *αἴq.* Domo egrediens Hermione fis, quae intus remanent, haec dicere videtur, quum illae, in his nutrix, eam deterrere conatae essent, ne Andromachen tam superbe tractaret, haec maxime ratione usae, quod periculum esset, ne maritum et Peleum offenderet. Musgravius et Brunck. Hermionen choro respondere existimabant, et quia in chori verbis nihil esset, quo haec Hermiones verba pertinerent, intercidisse quaedam suspicabantur.

V. 148. *στόλον* Flor. A. 2. 10. 15. Viet. Parr. B. D. Lib. P. Lasc. Reliqui libri *στολμόν*, quam lectionem confirmat Hesych. *ν. στόλμον χρωτός*. Mox Ald. rell. Taur. Gu. *τόνδε*. Sed *τόνδε* Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Viet. Lasc. quod cum Musgravio recepi.

V. 150. Lasc. *ἀπ' ἀρχάς*.

V. 151. Flor. A. *ἐκ Λακκῶν ἐν*.

V. 153. Flor. A. *συνέδροις ὥς σ' ἐλευθεροσι*.

V. 154. *τοιούτῳ ἀμείβομαι* Ald. rell. Flor. 10. Gu. Taur. *τοιούτῳ ἀνταμείβομαι* Parr. A. Flor. A. 15. Havn. *τοιούτῳ ἀνταμείβομαι* Parr. omn. Flor. 2. Viet. Lasc.

V. 158. Lenting. l. c. malit *τηδύς τ'*.

V. 159. Flor. A. *ἡ πειροῦ τις*. Hinc Lenting. l. c. p. 45. *ἡ πειρωῖτις ψ*. nam articulum vix posse abesse.

V. 163. *ἦν δ' οὖν θῶν τίς σ', ἣ βροτῶν σῶσαι θέλη* Ald. rell. Flor. A. (qui *σῴζειν*) Lib. P. Taur. Gu. *ἦν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σ. φ.* Parr. A. B. (unde com-

memorat Hardion.) Flor. 2. 10. 15. Havn. Lasc. nisi quod in Par. A. Havn. et Lasc. deest σ post τς. Non multum interest; sed tamen Aldina lectio ab eo profecta videtur, qui deos secundo loco commemorari aegre ferret. *Θέλοι* Flor. 15.

V. 165. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. interpungitur post *πῆξαι*. Correxerit Canter. Havn. *προσπεσεῖν ταπεινόν τ.*

V. 166. Pro *σαίρειν* Flor. A. *σώζειν*, 10. *σώσειν*.

V. 167. *περισπείρουσαν* Ald. rell. Taur. Gu. *χερὶ σπείρουσαν* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc.

V. 168. *ἔν' ἡ* Flor. 10. 15. Gu. Havn. *ἔν' ἡ γῆς* Flor. A. — *τάδε* illustravit Blomfield. gloss. Pera. 1.

V. 169. Barnes. e sua et Petiti Miscell. III, 16. conjectura edidit οὐδὲ *Χρύση* hiatus non deterritus. Markland. ad Suppl. 109. coniecit οὐ *Πυρίαμος* ὁ *ζύχρυσος*, quam conjecturam recepit Brunck. Herm. in notis mss. οὐδὲ *Φρύγιος*, ἀλλ' etc. Acerba irrisio est, quum alicui com-moda pristina, inprimis quibus gloriabatur, exprobramus; mutatum esse rerum statum significantes; auri vero et argenti divitiis Troia celebrabatur. Vid. Musgr. Hinc *χρυσός* h. l. non ineptum, inprimis quum eo vocabulo ad felicem rerum statum designandum uterentur, *χρυσὸς ἐφάνη τὰ πρόσθεν*. vid. Troad. 434. Hemsterh. ad Lucian. T. III. p. 334. ed. Bip. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 180.

V. 170. Flor. A. 10. 15. *ὦ δύστηνε σύ*.

V. 172. Flor. A. *τεκνωθεῖ του του τέχν' αὐθέντου*.

V. 173. τοιοῦτο est a Barnesio. τοιοῦτον Lasc. Ald. rell. recte. vid. ad Hippol. 1240. Flor. A. 10. 15. τοιοῦτον γὰρ πᾶν.

V. 174. πατήρ *Θυγατρί*, omisso τε, Havn. Ad hunc verbum e Flor. A. enotatum γ. ἀτάρ γε.

V. 177. Flor. A. εἰ φέρ'.

V. 179. Flor. 2. 10. βλέποντος, ut casu etiam in Musgr. exaratum.

V. 180. Flor. 2. 15. Vict. Gu. Lasc. *Θέλοι*.

V. 181. ἐπάρθονόν τι *χρῆμα* *Θηλειών* ne Graccum quidem videbatur Valckenaerio ad Phoen. 206. Itaque

em. ἐπιφθονον τὸ χοῆμα θ. *℥.* quod recepit Brunck. probante etiam Schaefero, ut videtur, ad Greg. Cor. p. 326. ubi θηλειῶν γένος se in hoc versu legere malle dicit. Equidem non video, quidni recte dici possit χοῆμα θηλειῶν ἐπιφθονόν τι χοῆμα ἔφν, ut Heath. locutionem explicat. Sic infra 939. σοφόν τι χοῆμα τοῦ διδάξαντος βροτούς. Stob. Tit. LXXI. p. 430. Gesn. LXXIII. p. 306. Grot. citat ἐπιφθονόν τι χοῆμα θηλειᾶς φρενός.

V. 184. ἐν δὲ τῷ τέῳ Stobaeus Gesn. L. p. 355. Grot. p. 201. et Stob. Ma. Paris. ap. Brunck. quod mihi deterius videtur vulgato.

V. 185. καὶ τὸ μὴ δίκ. Flor. 15. καὶ τὸ δίκαιον A. 10.

V. 186. ἔγωγε conl. Lenting, cui respondeat ὅμως δὲ v. 191.

V. 191. ἐπ' αὐτὴν pro ἐμαυτὴν Flor. A. 10. A. etiam ἀλώσεται.

V. 194. sq. ἡ Λύκαινα πόλις improbatur ab Atticistis. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 341. Quum sensus postulet, ut sq. v. ad τύχη (sic Codd. et edd.) ὑπερθεῖ supplementur ἡ Φρυγῶν πόλις, non ἡ Λύκαινα π. Canter. nov. lect. I, 17. legendum censet, ὡς τῆς Λακαίνης ἡ Φρυγῶν μείων πόλις Τύχη θ' ὑπερθεῖ. Quaerit igitur *Andromacha*, num urbs Troiana, quae sit longe minor, Spartanæ fortunam vincat. Hardionius in *Memoires de l'Acad. des b. l.* conl. τύχη θ' ὑπερθεῖ, quod non monito lectore recepit Brunck. probatum Musgravio. V. D. in *Miscell. obs.* I, 2. p. 151. τύχη θ' ὑπάρχει, sc. μείων, anne quod vestra tum civitas tum fortuna Troianorum civitati et fortunae cedant? Sed ad eum locum Batavius editor, quem Burmannum esse dicunt, nil nisi τύχη in τύχη mutat, ut legitur in ed. Lasc. probantibus Heathio, Reiskio et Lentingio p. 45. Hos secutus sum, sed τύχην non τὴν ἐμὴν, sed τῆς τῶν Φρυγῶν πόλεως intelligo. Quamquam quum tot exempla sint mutatae structurae, (nec multum ab hoc loco abhorret illud Plat. Gorg. p. 461. A. ὅτι ποιεῖ μὲν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔχει δὲ (sc. τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ) οὐδὲν μᾶλλον. ubi vid. Heind. §. 41.) nunc dubito, an quidquam mutandum sit. τῆς Φρυγῶν em. Aem. Portus et v. sq. ὑπερθεῖν. Ceterum τύχη δ' pro τύχη θ' Flor. A. (sec. apogr. Hamb. τύχη δ' sec. Lenting. p. 45.) 10. ἐλσύνερον Flor. 10. 15.

V. 197. πλούτον τε μεγ. scribendum censet Brunck. ad Soph. Ai. 130. cui assentitur Jacobs Emend. p. 58.

V. 198. ἀντί σου Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. σοῦ om. Taur. Gu.

V. 200. ἀθλίαν τ' ἐφολκίδα Flor. A. 10. 15. An igitur ἐμαυτῇ ἀθλ. τ' ἐφ.?

V. 203. μ' om. Flor. 15. Musgr. post Ἕλληνες plenius interpunxit, ut constructio esset Ἐκτορός τ' ἀπο αὐ. ἦν, sensus autem, *et propter Hectorem et ipsa per me ignobilis eram*. Obsecutus est Brunck. Sed vix ferri potest asyndeton. Jacobs Exerc. cr. l. p. 59. sq. coni. Ἐκτοράς γ' ἀπο, *propter H. nimirum*. Vix opus. Quum sic procedere deberet oratio, φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες, Ἐκτορός τ' ἀπο καὶ ὅτι αὐτὴ ἀμαυρά ἦν, poeta constructionem mutavit. Flor. A. αὐτῇ γ' ἀμαβρά, i.e. ἀμαυρά.

V. 206. Valck. ad Phoen. 768. coni. ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ πειθεῖα, κόρη. Recte vulgatam defendit Brunck. si pro ὅτι, διότι, ἐπεὶ dictum esse docens, ut Orest. 294. (282.) Addere debebat, cum dubitationis significatione. Vid. ad Med. 88. Scalig. et Is. Vossius coni. ἀλλ' οἱ ξυνεῖναι, Ionicam locutionem inferentes, Heath. ἀλλὰ ξυν.

V. 208. Flor. 15. Havn. ἀλλ' ἀρσταί

V. 209. Lasc. σὺ δ' εἰ τι κινιστῆς.

V. 210. τὸν δὲ Σκ. Flor. A. τίθεις Taur. Gu.

V. 211. πλουτεῖν Flor. A.

V. 212. ταῦτα σοι Flor. A. ταῦτα τ' εἰ Havn.

V. 213. χρῆν γάρ Ald. rell. Taur. Gu. Sed Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. Vict. Lasc. χρή. Hoc recepit Brunck. Si haec ad solam Hermionem spectarent, quae haec facere debuisse diceretur, quum non fecisset, rectum esset χρῆν; quum vero generalis sit sententia, χρῶν non huius est loci. Vid. ad Hipp. 296. 344. — πᾶν κακῷ πόσει δοθῇ Lasc. Ald. rell. Alterum ordinem servarunt Flor. A. 10. 15.

V. 215. χιόνι τὴν κατάρσῃ. Hunc articuli positum illustrarunt Erfurdt. ad Soph. Antig. 706. ed. min. et Hermann. ad Aiac. 1007. Θρήκη Havn.

V. 216. Flor. A. ἀνδρες.

V. 217. Flor. A. εἰ σ' ἀνὴρ κοιμώμενος. κοιμώμενος

etiam Flor. 10. 15. Vict. Lasc. *πολλάκις κοινομένης* rectius legi putat Luzac lect. Att. p. 35. not. 32.

V. 218. *τάδ'* vitium est ed. Canter. *λέχος* Flor. A. 15.

V. 220. *χειρον* adverbialiter scripsit Brunck. e Par. A. Etiam in ed. Lasc. *χείρον* sine apostropho. Cur sic legendum sit, non addidit Brunck. Imo dubito, an *νόσον νοσοῦμεν* non addito adiectivo, bene Graece dicatur. Vid. ad Orest. 1451. Haesisse ille videtur in locutione *νοσοῦμεν, νόσον χείρονα ἀσπείρων* pro *τῆς τῶν ἀσπείρων νόσου*, quae tamen satis frequens est. Vid. Gramm. gr. §. 453. not. Cf. Hermann. ad Viger. p. 717, 55. Schaeff. melet. p. 57. 127. not. ad Lamb. Bos. p. 3. ad Apollon. Rh. p. 164. Pro *ἀσπείρων* Flor. 10. 15. Lib. P. Schol. Vict. Lasc. *ἀνθρώπων*. Flor. A. Par. D. E. *αἰών*. Cf. Porson. ad Hec. 574.

V. 221. *νοσοῦμεν* Flor. A. — *προϋστέμεν, moderabar morbum*. Sic Soph. El. 980. *προϋστέτην φάνου*. Vid. Herm. ad El. v. 968. et Musgr.

V. 222. Cum hoc loco cf. Soph. Trach. 460. sqq.

V. 223. *ξυνῆρον* Reisk. quod in notis mss. probare videtur Hermann. Sed et *συναίρειν τινί, adiuuare aliquem*, pro *συναίρεσθαι* vix usitatum, et paulo inuerecundior esset Andromache, dicens, se maritum in amoribus suis *adiuuisse*. Satis est, eam amore amplexam esse pellices mariti, quas aliae acerbissimo odio persequi solent. — *σφάλος* Lasc. Ald. rell. *σφάλῃ* Havn. *σφάλλοι* Par. A. ap. Brunck. Hoc praetuli, quia in re saepius repetita poni solet praesens.

V. 224. sq. καὶ μαστὸν — *ἐπέσχον*. Similis fuit indolis Homericæ Theano Il. ε', 69. quae Pedaeum, ὃς ἔα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε — Ἴσα φίλοισι τέκεσαι, χαριζομένη πόσει δ'. De Hectoris nothis liberis cf. Colomesium *Biblioth.* p. 236. — Ad *ἐπέσχον* cf. notam ad Philostr. Heroic. p. 652. Heusinger. ad Plut. de educ. p. 29. Euphorionem Stobaei bene emendatum a Jacobsio Anthol. T. XII. p. 282. Ernesti ad Callim. Del. 51. credit *ὑπέχειν* hoc sensu potius dici, quam *ἐπέχειν*: equidem puto aequè utrumque dici. *Boisson.*

V. 225. *ἐνδώνην* Ald. rell. Taur. Gu. *ἐνδοίην* Par. A.

B. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Vid. Porson. ad Moerid. p. 117. Lobeck. ad Phryn. p. 345. sq.

V. 226. τῇ ἀρετῇ plene Flor. A. 10. 15. Havn. προηγούμενην Brub. vitiose.

V. 227. Flor. A. σὺ δ' οὐδὲν ἐὰν ἰδῷ παιθρίας τόσον. unde Is. Vossius legendum coniecit σὺ δ' οὐδὲ νεανίδ' ὑπ' αἰθρίας δρόσον, quo sensu, non assequor. Gu. ὑπ' αἰθρίας.

V. 230. τῶν κακῶν δὲ μητέρων proponit V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 79. ut canon Porsonianus servetur.

V. 231. Ald. rell. Gu. Flor. 2. a 1. m. Havn. τέκν' οἷς ἔπεισι v. Flor. A. 10. 15. τέκνα οἷς. Lasc. τέκν' οἷσιν. Par. Lib. P. Vict. τέκν' ὅποις, quod etiam in Flor. 2. ab alia manu annotatum. Hoc receperunt Musgr. Brunck. τέκνα γ' οἷς dederat Barnea.

V. 232. προσίσταται Par. A. B. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 238. λέγει Flor. A. i. e. νεωτέρα εἰ, ἣ ὥστε λέγειν.

V. 240. οὐκ ἄν Lasc. Ald. rell. Flor. Gu. Taur. Havn. οὐκ αὖ Flor. A. Par. A. Scaliger em. οὐκ οὖν, quod probant Musgr. Heath. οὐκ οὖν ed. Brunck. Tum Par. B. Flor. 15. ἀλλήσῃς, Havn. ἀλλήσοις.

V. 241. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. πρῶτα ταῦτα. Tum πανταχῇ Ald. rell. πανταχοῦ Par. A. B. D. E. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr.

V. 242. Par. A. Havn. tres Flor. καὶ καλῶς γε γο. Flor. A. αἰ καὶ καλ. In fin. οὐ καλῶς Par. B. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc.

V. 244. τὰ δ' αἰσχροῦ Flor. 10. τὰ τ' αἰ. Lasc.

V. 245. δ' ante ὅμως om. Gu.

V. 246. Par. A. εἰς σ' ἐπιβλέπον.

V. 247. σὴν γῆν enotatum e Flor. A.

V. 248. Flor. 15. Ἑλένην ὠλεσ'. Ἑλένην etiam e Flor. A. enotatum. Tum μητηρ δὲ σὴ Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Hav. Lasc. quod ideo factum, ut vv. οἷς ἐγὼ aliquid opponeretur. Non improbat tamen hanc lectionem Herm. si plenius post ὠλεσ' interpungatur.

V. 249. καὶ om. Gu. Pro πρόσω γὰρ Heath. πρόσω

γε, quod recte improbat Lenting. p. 45. Indignationem enim exprimi illa particula, ut v. 581.

V. 251. οὐπερ ἔνεκ' Taur. Gu. οὐπερ εἶνεκ' Havn.

V. 253. εἰναλίας Havn.

V. 254. εἰ μὲν θαν. e Par. A. recte edidit Brunck. nam reliqui Codd. et edd. εἰ μὴ θ. contra sensum. Ut supra 242 ob praecedens καλῶς in fine etiam idem scriptum est, sic h. l. quod in secunda parte verum erat, in priorem etiam immigravit.

V. 255. ἄραρς Lasc. Ald. rell. ἄραρς Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn. ὡς τοῦτ' ἄραρ' οὐκ οὐ μὲνῶ Par. A. unde Brunck. ed. ὡς τοῦτ' ἄραρ' οὐν, οὐ μ. ὡς et οὐν in eadem orationis serie iuncta nondum reperi. — μένω Lasc. Ald. rell. μὲνῶ Par. A. ut coni. Aem. Portus. μολεῖν πόσιν Flor. A. 10. 15.

V. 256. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν Ald. rell. Gu. Taur. μὴν pro μὲν e-Parr. omn. et Lasc. edidit Musgr. Sic etiam Flor. 2. 10. 15. Vict. (ἐγώμην) Havn. Tum Havn. ἐκδόσωμαί σοι, Taur. Gu. ἐνδύσωμαί σοι.

V. 257. καὶ τὸ σὸν προσκείμεναι, nec quod tua refert, quidquam curabo, ut recte Schol. Brunck. tamen edidit καὶ τόσον προσκείμεναι. nam sic Galli, je n' y ferai pas tant de façon.

V. 258. θεοὶ δ' εἰσονται Havn. τόδε Par. A.

V. 259. δεινόν Flor. A.

V. 260. σφάζ' αἵματος Ald. rell. Taur. Gu. Canter. nov. lect. 1, 17. legit σφάζ' αἷμα πρὸς: at quis unquam dixit σφάζειν αἷμα πρὸς βωμόν? inquit Barnes. Duportus coni. αἱμάτων, quod, probatum Heinsio et Scaligero, recepit Barnes. et sic Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Grammaticus ap. Bekkerum anecd. I. p. 362, 12. αἱμάτων: ἀντὶ τοῦ ἔξαιμάτου. Εὐριπίδης αἱμάτων θεῶς βωμόν. — ἢ μέτευσέ σε Flor. A.

V. 266. σ' om. Flor. A. Par. A. ἔχη Havn.

V. 267. μόλυβδος Lasc. Ald. rell. μόλυβδος Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. quam formam probat, reiecta altera, Etymol. M. p. 590.

V. 268. ὃν πέπ. Ald. rell. Taur. Gu. ᾧ πέπ. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. A. B. Lib. P. Havn. Lasc. Utraque lectio proba, nec multum abest, quin Aldinam

ὃν πέποιθα, sc. μολεῖν, veriore habeam, e qua altera facilius oriri potuit, quam contra. — μαθεῖν pro μολεῖν Flor.

V. 269. δεινῶν Havn. ἐρπετῶν καὶ ἀγρίων Stob. Geom. LXXI. p. 430. Grot. LXXIII. p. 308.

V. 270. Ald. rell. ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστήσαι τινα. Lasc. ἄκη βροτοῖσιν ἐγκαταστήσαι τινα, omisso θεῶν. βροτοῖσιν etiam Parr. B. D. E. βροτοῖσι Par. A. ap. Brunck. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Nostra lectio debetur Stobaeo, unde eam recepit Brunck. et confirmatur eo, quod MSS. in βροτοῖσι vel βροτοῖσιν consentiunt. Sed equidem vix mihi persuadere possum, ἐγκαταστήσαι a corrigente grammatico vel librario profectum esse. Itaque nunc Aldinam veriore puto.

V. 271. omittit Gu. ἃ δ' ἐστ' recte Lasc. quum in Ald. Herv. 1. esset Α δ', in reliquis Αδ', quod correxit Aem. Portus.

V. 273. κακοῖς pro κακῆς Havn. τοιούτον ἐσμέν Ald. rell. Gu. Taur. τοσοῦτον ἐσμ. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Stob. et edidit Brunck.

V. 275. ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ Ald. rell. etiam Lasc. nisi quod hic εἰς, ut Florr. 2. 10. 15. Vict. detortum in εἰσι in Flor. A. ἦλθεν ὁ Flor. A. 10. 15. Par. B. Havn. ὁ omitti in Par. A. monere videtur Musgr. Taur. Gu. ὅτ' ἐς Ἰδαίαν ἦλθεν ἔπαν. Brunck. edidit Ἰδαίαν ἐς νάπαν ὅτ' ἦλθ' ὁ. Ut versus cum antistrophico congrueret, delevi εἰς, ut ἦλθε νάπαν dictum esset, quemadmodum νάπος ἦλυσον v. 284. Rectius Hermann. in notis MSS. ita versus descripsit: Ἡ μεγάλων ἀγέων ἄρ' ὑπῆρξεν, ὅτ'

Ἰδαίαν ἐς νάπαν

ἦλθ' ὁ Μαίης τε καὶ Διὸς τόκος.

V. 276. Ald. rell. ὁ | τῆς Μαίης τε καὶ Διὸς γόνος. τῆς om. Parr. B. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. Tum Διὸς τόκος Parr. A. B. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.

V. 278. Flor. A. ἀρῆς μα δαιμόνων.

V. 280. Havn. εὐμορφίας.

V. 281. ἐπι βούτῃ Vict. In Lasc. Ald. rell. scribebatur σταθμούς ἐπὶ β.

Tom. VII.

N

V. 282. Verba σταθμούς ἐπὶ βούτῃ βατῆρά τ' ἀμφὶ
desunt in Flor. A. Brunck. e Par. A. edidit βουτῆρ' ἀμφὶ
μονότροπον τεανίαν, et in antistropha πικρὰν δὲ βίου σύγ-
χυσιν Φρυγῶν πόλει, strophici secundum pedem esse di-
cens dactylum, antistrophici ἰσόχρονοῦ ἀναπαestum.

V. 284. Lasc. ταῖδε δ' ἐπεὶ. Ald. ταῖδ' ἐπεὶ. ταῖ δ'
scribendum monuit Heath. In fine Ald. rell. Taur. Gu.,
ἦλθον. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 13. Vict. Havn.
ἦλυθον.

V. 285. ὄρειαν πιδάκων, νύφαντο Ald. rell. Havn. ὄρειαν
Flor. 2. Vict. Lasc. οὖρειαν Flor. 10. 15. οὖρειαν Parr. A.
B. Flor. A. Taur. Gu. Havn. εὐρειαν Par. D. Scribendum
erat ὄρειαν vel οὖρειαν. Vid. Elmsl. ad Med. 1230. νύφαντο
etiam Flor. 2. Taur. Gu. Lasc. ἐνίφαν τ' Par. A. sec. Musgr.
sed secundum Brunck. ἐνίφαντ', ut scriptum est etiam in
Havn. ἐνίφαν sine τ' Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. Herm.
recte ita hos versus descripsit:

ταῖ δ' ἐπεὶ ὕλοκόμον τάπος ἦλυθον,
οὖρειαν πιδάκων
νύφαν αἰγλᾶντα σώματ' ἐν ῥοαῖς.

V. 286. αἰγλᾶντα Flor. 10. 15. αἰγλᾶντά τε Taur. Gu.
σώματ' ἐν ῥοαῖς Ald. rell. σώματα ῥοαῖς Flor. A. 2. 10. 15.
Vict. Taur. Havn. Lasc.

V. 287. ἔβαν τε Ald. rell. Taur. Gu. ἔβαν δέ Parr. omn.
Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Schol. Lasc.

V. 288. δυσφύρων Taur. Gu. (In Havn. fuerat δυσφρό-
ρων, sed alterum ρ in ν mutatum) σωφρόνων Par. E. εὐ-
φρόνων coni. Herm.

V. 289. Ald. rell. Taur. Gu. περιβαλλόμενα. Parr.
praeter B. D. Flor. tres, Vict. Havn. Schol. Lasc. παραβαλ-
λόμενα. Par. B. D. παραβαλλόμενα^{ον} δέ. Flor. A. παραβάλλο-
μαι δέ. παραβαλλόμενα iam Canter. edidit.

V. 290. Κύπρις δ' εἰλε Havn. λόγοις δολίοις Flor. 2.
10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. Ut versus strophico respon-
deret, Musgr. coniecit λόγοις αἰμύλοις vel λόγοις αἰόλοις.
Hoc alterum recepit Brunck. et probat Herm. qui hunc
versum cum praecedente coniungi vult. In vulgata le-
ctione prior longa cretici (ευ)μορφίας in duas breves soluta
est (λογοῖσι) δολίοις.

V. 291. 2. Quum *πικράν σύγχυσιν* nihil haberet, e quo penderet, Musgr. coniecit, *τέρψεις μὲν ἄγουσα, Πικρὰν δὲ* etc. Illud adscivit Brunck. leviter immutatum, *τέρψιν μὲν ἄγουσα*. Mili *πικράν σύγχυσιν* dictum esse videtur per appositionem notissimam, cuius sensus, ὃ (τὸ τῇν *Κίπριν ἔλκιν*) *πικρά σύγχυσις ἦν*. Saepè enim haec appositio effectum significat. Vid. ad Phoen. 1353.

V. 292. *βίον* deest in Flor. 15. Brunck. e Par. A. edidit: *πικράν δὲ βίον σύγχυσιν* Φρ. π.

V. 294. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *ἀλλ' εἰθ'* (Flor. A. *αἰθ'*) *ὑπὲρ κεφαλάν. κεφαλάν* pro *κεφαλᾷς* etiam Flor. 2. Vict. Par. A. Lasc.

V. 295. Retinui lectionem Aldinam. Sed Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. omn. Taur. Gu. Havn. Lasc. *ἃ τεκοῦσά τιν Πάριν*. Hinc Hermann. *ἃ τιν τεκοῦσα, Πάριν*, et in antistrophe, *δοῦλειον, οὐ σύ, γύναι*.

V. 296. *κατριχῆσαι* Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn.

V. 297. *ὄγε τῶν* Flor. A. *περὶ θεσπεσίῳ δ*, Taur. Gu.

V. 298. *βόησε* Taur. Gu. *βόασον* Flor. A. *βόασσε* Flor. 10. 15.

V. 299. *Ποιάμοιο* Flor. 15.

V. 300. Flor. A. *τοῦνεκ οὐκ ἐπ.* et *ποίην*.

V. 301. Flor. A. *δυσμογεράτων*.

V. 302. sq. *ζυγός* — *δοῦλειος* Lasc. Ald. rell. *ζυγόν* — *δοῦλειον* Part. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. τὸ *ζυγόν* legitur in Aesth. Pers. 593. ubi v. Brunck. Plat. Cratyl. 31. *ἦλθε* pro *ἦλυθε* Taur. Gu. Par. A. quod recepit Brunck.

V. 303. *δοῦλειον, οὐτ' ἂν σύ, γύναι* Flor. 10. 15. Taur. Gu. Havn. *δοῦλειός γ' οὐτ' ἂν σύ, γ'* Par. E. Lasc. Sic etiam Flor. 2. Par. A. B. nisi quod ille τ' pro γ', hī δ'. οὐτ' ἂν. etiam Vict. E. Flor. A. enotatum *δοῦλειον σύ τ' ἂν*, non *δοῦλειον οὐτ' ἂν σύ*, ut est apud Masgrav. Tum v. 304. *τυράννον* Gu. Taur. *τυράννων τάςδ' ἔπλες ἂν δ. ἔδρας* Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. *τάιδ' ἔδραν* Lasc. *ἔδρας* Parr. omn. Flor. A. 10. 15. *δόμον ἔδρας* Havn. *δόμους ἔδρας* Par. A. Hermannō legendum videbatur: *οὐ σύ, γύναι, τυράννων*

τάςδ' ἔχεις δόμεν ἔδρας. De prioribus assentior; in seqq. ἔχεις non concoquo.

V. 305. παρέλυσεν Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 306. μόχθους pro πόρους Flor. A. 2. (qui a corr. πόρους) 10. 15. Par. A. Schol. Herm. coni. πόρους, ὅτ' ἀμφὶ Τρωϊῆς Διότις ἀλάλητο νέοι λόγχοις.

V. 307. Flor. 15. δέκ' ἔτ' εἰσαλάλητο. Flor. 10. δέκ' ἔτ' ἐς ἀλάλητο. Taur. Gu. δέκ' ἔτ' εἰσαλάλητο. Havn. ἀλάλοιντο pro ἀλάλητο.

V. 308. οὐκ ἂν pro οὔποτ' Ald. rell. Florr. Taur. Gu. οὔποτ' ἔξελ. Par. B. Lib. P. Vict. Lasc. οὐ πώποτ' ἔξ. Par. A. Havn. οὔποτ' ἂν ἔρημ' ἔξελ. Par. E. ἐξελάπετο Taur. Gu. Havn.

V. 312. σὺ μὲν γὰρ ἠῦχαι Ald. rell. Taur. Gu. σὲ μὲν γὰρ ἠῦ. Parr. omn. Florr. tres, Vict. Havn. Lasc. et edidit Musgr. ἠῦχης Lasc.

V. 313. τοῦτον τε, καὶ κρύψαντας Ald. rell. Taur. Gu. τοῦτον δὲ τοὺς κρύψαντας Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Recepit Musgr.

V. 314. Μετελάου Flor. 10.

V. 315. ἐκλειποῦσ' Havn. ἐρημώσαις Flor. A.

V. 316. σοῦ om. Flor. 15. σφαγήσεται Taur.

V. 317. πότερον Flor. 2.

V. 318. τῆς pro σῆς Havn.

V. 321. βίωτον Taur. Gu. μέγα pro μέγαν Par. A.

V. 322. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. μὲν ἔστιν ἀληθ. (ἔστιν Florr. ἔστιν Flor. A.)

V. 323. sq. Plena locutio esset, τοὺς δ' ὑπὸ φρεϊδῶν ἔχοντας εὐκλείαν οὐκ ἀξιώσω ἔχειν εὐκλείαν.

V. 324. Brub. Herv. 1. 2. φρονεῖ δοκεῖν. Canter. φρονεῖν δοκεῖ.

V. 325. Flor. 10. στρατηλατῶν pro στρατηγῶν, Havn. Ἀργείων pro Ἑλλήνων.

V. 326. Ποίανόν δ' Havn.

V. 327. ἀντίπαιδος em. Canter. et scripsit Musgr. e Codd. pro ἀντὶ παιδός. et sic Lasc.

V. 333. πλὴν δ' εἴ τι πλ. Taur. Gu.

V. 335. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7. ἀπώλεσεν pro ἀπώλεσε tres Florr. Vict.

V. 338. τὸ συνδράν Taur. Gu. Musgravii emendationem, ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ οὐ τοῦδ' ἀγωνίῃ Φόρου, τὴ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει, κλέος, recepit Brunck.

V. 340. κραεῖτε Par. A.

V. 342. κάλει Havn.

V. 343. Pro οἱ Havn. ἦ. Πηλέως τε γάρ Ald. rell. Lib P. τε om. Lasc. Parr. omn. Florr. Taur. Gu. Havn. Πηλῖω γάρ (non Πηλέω) Flor. A.

V. 345. σοὶ δ' ἐκδ. Flor. A. 10.

V. 347. ἀλλὰ ψεύσεται. Hanc clausulam, tanquam depravatam, iuniorum sagacitati sanandam committit Porson Praef. Hec. p. XLI. ed. Lips. Hinc V. D. in Quart. rev. n. 5. p. 396. em. ἀλλ' ἐψεύσεται, *it will be spoken untruly*. Vid. Herm. elem. doct. metr. p. 114. Aliud tamen quid h. l. lectum olim fuisse conicere possis e scholio, ἀλλὰ ψεύσεται τὸ σὸν ῥῆμα, καὶ ὡς ψευδῇ σε τομῇ οὐ ἀκούων, καὶ οὐ πεισθήσεται. ψεύσεται passivo sensu accipiendum est, ut εἰργασται, ἐωνήθην Xen. Mem. II, 7, 12. εὐχεσθε Soph. Oed. T. 1512.

V. 348. γαμῆ δέ τις τιν Gu. et sq. v. ὦ τλήμον ἄνερ cum Havn.

V. 351. δ' post πόσας om. Par. A. Havn.

V. 352. βούλει ἀνευρεῖν Havn.

V. 357. καὶ σπῆδόν ἐξ. vid. Choerobosci locum in Bekkeri anecd. Ind. p. 1402.

V. 359. πιπρῶντες Lasc. Ald. πιπρῶντες Havn. πίπτοντες Flor. A. 10. 15.

V. 361. ἀβουλίαν pro ἀπαιδίαν Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 362. τοιόνδε Taur. Gu.

V. 363. ἐν ποῦ δέδ. coni. Musgr. quod recepit Brunck. sed rectius scriptum, ἐν που δέδ. τῆς σῆς φρενός est genitivus absolutus, quod vero ad tuum animum attinet. Vid. Gramm. gr. §. 320. 3. Sed hic ipse genit. absol. ex eo originem duxisse videtur, quod duae locutiones confusae erant, ἐν τῆς σῆς φρενός δέδ. et ἐν σου δέδ.

V. 364. ὤλεσας πόλιν Φρ. Brunck. e Paris. A.

V. 365. ἄγαν γ' ἔλ. Ald. Herv. 1. 2. rel. ἄγαν δ' ἔλ. Brub. ἄγαν ἔλεξας Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Gu. Havn. Lasc. ut edidit Brunck. qui ultimam vocis ἄγαν natura sua produci ostendit ad h. l.

V. 366. Musgr. coni. ἔξετόξευσεν μένος, modestiam tuam *tanquam ex arcu proicit ira*. Sic modestia, ἡ σωφροσύνη, comparatur cum telo, quo adversarius petitur; quod quomodo cogitari potest? Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 60. sq. καὶ οὐ τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε χυῖος, *necessitas effecit, ut e muliebri modestias finibus nonnihil egredereris*. Hermann. in notis MSSis ἔξετόξευσας, monens, ἐκτοξεύειν hic, ut alibi, esse *verschiessen*. Ut τοξεύειν saepe absolute, nullo addito accusativo, legitur, quidni ἐκτοξεύειν eodem modo dictum accipiamus? ἡ σὴ σωφροσύνη ἐτόξευσεν, *telum emisit in pulverarium, ἐκ τῆς σῆς φρενός*. Ita ipsa modestia incitasse dicitur Andromachen, ut Menelaum tam vehementer incesset; nam non tanta ira correpta esset mulier, nisi suae sibi σωφροσύνης conscia. Sed hanc sententiam vix quisquam h. l. exspectet. Aptior est altera, si ἔξετόξευσε cum Schol. interpretemur ἐξέπεισε, quo etiam spectat Hesychii glossa: ἔξετόξευσεν, ἐξέπεισε. Ita ἔξετόξευσε dictum erit pro ἐξετοξέσθῃ, ut Aem. Portus accepit, *omnem modestiam perdidisti, nullam in dicendo modestiam servas*, vel pro ἐκτοξεύεται, quod ipsum in margine habet ed. Lasc. & correctione, credo, Grammatici potius, quam e varia lectione. Is. Vossius ad verba καὶ σου adscripsit ἐν πον. Ceterum ἔξετόξευσεν, quod etiam sine libris reponendum erat, suppeditarunt Florr. 10. 15.

V. 367. μικρά Havn.

V. 370. suum fecit Eubulus Athen. II, c. 64. notante Boissonadio,

V. 373. Ald. rel. Flor. A. Taur. Gu. Havn. δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή. quae lectio per se non improbanda; quis enim ita dici posse neget pro τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ἃ πάσχει γυνή, δεύτερα ἂν εἴη? Sed Parr. A. B. E. Flor. v. 10. 15. Vict. Lasc. πάσχει, unde Musgrav. fecit δεύτερ' ἂν πάσχει γ. quod recepit Brunck. Nunc tamen lectio Ald. exquisitior mihi videtur, et quum librarii tam facile a terminatione q. ad alteram, et contra, aberrant, vix quid-

quam praesidii ad lectionem constituendam e Codd. peti potest.

V. 375. Flor. A. ἀλόχειν pro ἄρχειν.

V. 377. Havn. ἥδιον pro ἰδιον.

V. 381. Flor. A. τῶν θεῶν ἀνακτόρων. 10. 15. τῶν θεῶν ἀνακτόρων.

V. 382. Flor. A. ἐκφύει μόρι. 10. etiam ἐκφύει. Lenting malit ἐκφύγη, quasi ὡς esset *ut*.

V. 383. Herm. monet οὐ θελούσης non esse pro μή θελούσης dictum, sed pro una notione esse, *te recusante*. κτανῶ Ald. rell. κτανῶ Par. A. Flor. 2. 10. 15. Havn.

V. 384. Flor. A. ἀνάγκα ἢ θ. (i. e. ἀνάγκη). Flor. 10. Havn. ἀνάγκαιν ἢ θ. Flor. 15. ἀναγκαῖον ἢ θάτερον. Tum λιπεῖν τὸν βίον Taur. Gu.

V. 385. Flor. 15. γέ μοι. Flor. A. 10. γέ τοι.

V. 386. Flor. 15. καθέστης, et λαχοῦσ' ἄγ' ἀθλία. Flor. A. 10. λαχοῦσ' ἀθλία. Herm. malit λαχοῦσά τ' ἀθλ.

V. 389. In Par. A. sic distinctum: πιθοῦ τι. καίρεις μ' ἀντί τοῦ; quam distinctionem recepit Brunck. addens, πιθοῦ τι μοι legi etiam apud Soph. Oed. Tyr. 1434. quam aptum sit πιθοῦ τι hoc loco, ubi non plura petere potest Andromache, et, quid petat, incertum adhuc relinquere, ut Oedipus in Sophoclis loco, docere oblitus.

V. 390. Musgr. ex scholiastæ annotatione colligit, hunc versus 398. 9. infra post v. 404. qui autem ibi leguntur 405. 6. hic scriptos invenisse: illum enim, postquam, recitato in annotationis initio τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν, in eo diutius commoratus esset, tum demum explicandum suscipere ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι. At quae in scholiis post prius lemma, Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν, sequuntur, τὰ κατὰ τὴν πατρίδα etc. ita aperte ad verbum ταῦτα v. 398. spectant, ut his praeponenda verba Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, non Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ, appareat. In seqq. autem Barnesii editione deceptum esse Musgrav. ad scholia p. 566. e Kiddii libro monui. Itaque tantum abest, ut Scholiastes transpositionem versuum confirmet, ut vulgatum ordinem tueatur. Praeterea verba τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ, quibus Andr. nihil causae esse, cur diutius vivere cupiat, significat, proxime praecedere debent ea, quibus se mori pa-

ratam esse profitetur, non commemorationem praeteritorum malorum. Gravius est, quod in ipso sententiarum ordine inest incommodi, quodque ex parte attingit Musgr. Qui enim dicit, *At quid haec lamentor, praesentia autem mala non respicio?* is declarat, non opus esse mala praeterita (ταῦτα v. 398. opposita τοῖς ἐν ποσίν) commemorare, sed praesentia potius respicienda esse. Nihilominus tamen etiam post haec ad praeterita mala enumeranda pergit. Itaque versus 398. 9. post v. 404. collocandi, et cum versibus proxime sequentibus 405. 6. coniungendi esse videntur. Herm. haec adnotavit: Vereor ne recte schol. ἐξικμάζω per ἐρευνῶ explicet, i. e. quasi exprimendo summam rei colligere. Ita recte se habebit vulgatus versuum ordo, hoc sententiarum nexu: quid queror de moriendi necessitate, ac non potius summam malorum meorum reputo, quae, Hectore, patria, libertate amissa, nihil habeam, cur vivere optem. Solus mihi reliquus est filius, quem quum occidere velint, me potius pro eo mori par est.

V. 398. τί ταῦτα ὄρουμαι hic, ut in versu Neophronis hinc expresso ap. Stob. Grot. p. 107. legendum suspicatur Porson. ad Hec. 734. quo opus non esse contendit Hermann. ib. ad v. 721. ἐξικμάζω v. sq. Schol. recte explicare videtur δακρύω. Hic certe sensus optime convenire videtur. Sed quomodo ille in verbo inesse possit, non intelligo, nec quomodo idem esse possit, quod ἐξικνέομαι, ut Schneider. in Lex. explicat. Nam nihil aliud esse potest ἐξικμάζω, nisi *humorem extraho*, unde ἐξικμασμένη χώρα apud Suid. i. e. ἐξηραμμένη. Scholiasten, ἀνζητῶ explicantem, ἐξικνιάζω legisse suspicatur Aem. Portus. ἐξικμάζω Flor. 10.

V. 400. Flor. A. τροχλάτου.

V. 403. Lasc. Ald. sqq. κόμης ἀποσπασθεῖς. Quod Pierson. Veris. p. 72. reponendum vidit κ. ἐπισπασθεῖς, id ipsum habent Parr. A. B. D. Flor. 10. 15. Havn. κόμην Flor. A.

V. 404. φονεῦσι 9. "Ext. Ald. rell. At Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Parr. omn. Havn. Lasc. φονεῦσιν "Ext. quod recepit Musgr. Ceterum in Taur. et Gu. sic dispositi sunt hi versus 400. 403. 401. 402. 404.

V. 405. Taur. Gu. τῷ θεῷ μοι ζ. 9.

V. 406. λύπας pro τύχας Havn.

V. 407. Hunc versum distinxit Brunck. ut in Par. A. distinctus est, — ἦν μοι, λοιπὸς ὀφθ. β. Non in eo vertitur cardo sententiae, quod unum puerum se habere, sed quod hunc unum filium sibi praesidium vitae restare dicit. Itaque omnis interpunctio tollenda. Pro λοιπὸς Flor. 2. Vict. Lasc. λοιπόν.

V. 408. πτανεῖν Ald. rell. πτανεῖν Flor. A. 2. 10. 15. Lib. P. Vict. Havn. Lasc. quod recepit Brunck.. Sic Or. 1573. μέλλω πτανεῖν. Quum Grammatici μέλλειν cum Infinit. aoristi iungi posse negarent, saepius aoristus in futurum mutatus est. Vid. Boeckh. ad Pind. Ol. 8, 32.

V. 409. εἶνεκ' Ald. rell. Taur. Gu. ἔνεκ' Flor. 15. οὔνεκ' Parr. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. Quis hic οὔνεκ' a librariis profectum opinetur, ac non potius εἶνεκ' ? Lening. p. 46. ob saepius in hoc versu invenuste repetitam diphthongum ου malit ἀθλίας, dubitans tamen, an, ut ὁ ἐμὸς ἀθλίας βίος recte dicatur, aequè bene dicatur τοῦμου ἀθλίας βίον.

V. 410. Havn. ἐν τῷδε μὲν γάρ ἐστιν ἐλπίς, εἰ σωθ.

V. 413. Flor. A. φράζειν pro σφάζειν. Havn. ἀπαρ-
τίσθαι.

V. 414. Taur. Gu. ἡ τεκοῦσά θ' ὥς σὺ μὴ θ.

V. 415. Flor. A. ὑπερδράμης. Utamque lectionem coniungit Gu. ὑπερεκδράμης. μόνος pro μόρον Flor. 2. Vict.

V. 416. ἀπωλόμαν Ald. rell. etiam Musgr. ἀπωλόμην iam Lasc.

V. 419. Gu. ἔπραξε. Tum Brunck. πᾶσιν ἀνθρώποις cum hac nota: „Vulgo πᾶσι δ' ἀνθρώποις, male.“ An propter sequ. ἄρα?

V. 420. αὐτ' Gu. Havn. λέγει pro ψέγει Flor. 2. Vict.

V. 421. δυστυχῶν τ' ἐνθ. Ald. rell. Primus Barn. δ' pro τ', ut coni. Aem. Portus. et sic Florr. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 422. ἀκούσας edidit Brunck. probante Monkio ad Hippol. 1107. et sic Lasc. Vid. ad Hipp. 1102.

V. 424. Ald. rell. γρή σε καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν. Taur.

Gu. εἰς ξ. δὲ χοῳσει καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν. Lasc. εἰς ξ. δ' ἐχοῳν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, quacum concinunt Flor. 2. Vict. Lib. P. εἰς ξ. δὲ χοῳν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν Par. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. sed hi tres ἄγειν. Par. A. εἰς ξ. δὲ χοῳν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, quod recepit Brunck. mutato tantum, ut in talibus se solere et fieri deberescribit, δὲ χοῳν in δ' ἐχοῳν. Si monere voluisset chorus, quid nunc etiam faciendum esset Menelao, haud dubie plura addidisset, quibus magis etiam persuaderet Menelao. Quum tam nude haec posita sint, apparet sermonem esse de eo, quod factum oportuit, sed non factum est. Ita unice verum est δὲ χοῳν, ut scribi iussit etiam Valck. ad Phoen, 965. Vid. ad Hipp. 296. In reliquis auctoritas MSS. sequenda erat, quum καὶ in plurimis desit. Ubi vero semel scriptum erat σὴν παῖδ' ἄγειν, alii interserendo καὶ, alii γε numeros expleverunt. At Elmseleius ad Med. v. 326, p. 139. allatis ex Euripide clausulis trimetrorum τῇσδ' ἐξομαι, τοῦσδ' εἰδέναι, τῇδ' ἡμέρα, τῇσδ' ἐσφάλης, ἥδ' ἔκτορος, τῶνδ' ἐκπνεῖν, τῶνδ' εἰς πυράν, in nota 5. monet, licet Iphig. A. 895. ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem, quam occupet τῶνδ', promissione eum admisisse, nec scripsisse eum affirmat, quod ei tribuerim h. l. Quam scripturam se suspectam habiturum, etiamsi omnes libri in ea consentiant. Diversitates autem istas communem originem habuisse σὴν παῖδ' ἄγειν. Scribendum σὴν τε παῖδ' ἄγειν. Ita credere videtur, in priore syllaba quinti pedis poni non posse, nisi τῇσδ', τοῦσδ', τῇδ', ἥδ', τῶνδ', τῇνδ', alias longas syllabas proscribendas esse. Hinc corrigit illa ἐστ' ἄξια Or. 604. Bacch. 246. δεῖ δ' ἢ βροχούς Or. 1028. ὅς δ' οἶται ib, 1649. credo etiam, si τοῦδ', τοῖσδ' in ea sede reperiretur, haec non magis ei ferenda videri.

V. 426. ἀμφελέξαντες δέμας Flor. A. 10. 15.

V. 427. Flor. 10. 15. λ. γὰρ οὐκ ἀκούσεται φίλους.

V. 428. Codd. et edd. ἐγὼ σ' ἴν' ἄ. i. e. ἐγὼ σοι, quod correxit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 249. probante Erfurdio ib. v. 190. et sic ἐγὼ γ' ἴν' ἄ. e Flor. A. enotatum video in apogr. Hamb. Flor. A. etiam ἀγνώ et ἐκλίπη cum Flor. 10. ἐκλείπη Flor. 15. ἐλλίπη; Havn. ἐκλίποις est a Brunckio; quem nollem secutus essem. Vid. ad Hec. 27.

V. 430. καὶ pro εἰς Havn.

V. 433. ἦν τε κτανεῖ νιν Lasc. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. νιν om. Flor. A. 15. Τὺν μὴ κτείνειν Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. quod recepit Brunck. μὴ κτεῖναι^{αὐτὴν} Taur. μὴ κτεῖναι Gu.

V. 438. Pro παρ' Εὐρώτα Flor. A. παρεστώταις, Flor. 10. 15. παρ' εὐρώταις, 15. etiam ἡμῖν pro ὑμῖν.

V. 439. καὶ τοῖς γ' ἐν Τροία Ald. rell. Taur. Gu. καὶ τοῖς τ' ἐν Τρ. Flor. A. 10. 15. καὶ τοῖς γε Τροία correxit Canter. nov. lect. 1, 17. ut habent Flor. 2. Vict. Lasc. τοῖς ἐν Τροία τε Havn.

V. 440. τὰ θεῖά θ' οὐ θεῖ Flor. 15.

V. 441. Par. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. ὅταν τὸδ' ἢ τὰδ' οἴσομεν. Barnes. e Scaligeri, Heinsii et Jani Rutgersii coniectura edidit τότ' εἰσομεν, soloece pro τότ' εἰσομεθα.

V. 442. ὑπὸ πτερῶν corruptum iudicantes Duportus correxit ὑπόπτερον, quod recepit Barnesius, *tenellum* explicans, Pierson. Veris. p. 73. ἀπὸ πτερῶν, quod recepit Brunck. ὑπὸ πτερῶν idem esse quod ὑπὲρ πτερῶν hodie satis notum est. Vid. ad Hec. 53. Pro σπάσας Flor. A. πάσας.

V. 444. τί om. Flor. A. 10. 15. σ' οὐ καταστ. Lasc. Vict. Havn.

V. 445. ἀναμένει Lasc. Ald. et Codd. ἀναμενεῖ edd. inde a Brub.

V. 446. Nota Ἀνδρομ. deest in Lasc.

V. 447. βουλευματα Ald. Brub. Herv. 1, 2. Cant. βου-
κολήματα coni. Is. Vossius. βουλευτήρια iam Brub. habet in marg. et praelatum a Cantero primus dedit Barnes. e Schol. ad Orest. 361. et Tzetze ad Lycophr. 1124. Confirmant Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. Idem pro v. 1. est in Taur.

V. 449. πάντα περίξ Lasc. Ald. rell. unde Canter. πάντ' ἀποῖξ, probante Aem. Porto, qui ἀποῖξ φρονεῖν explicat de rebus omnibus suam sententiam pertinaciter tueri, nec ullis aliorum rationibus ad eam mutandam adduci. vid. Suid. πᾶν περί coni. Is. Vossius. πᾶν περίξ primus edidit

Barnes. e Schol. et Plutarcho (II. p. 1073. C. 1102. C.) et e coniectura Duporti, Scaligeri, Casauboni ad Athen. I, 4. Et sic Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Havn. Praeterea Flor. A. ἔλκοντα δ' οὐδὲν pro ἔλκτὰ κοῦδέν. Boissonad. adscripsit locum Athen. I, 6. Κλέαρχος φησι Χάρμον τὸν Συρακούσιον εὐτρεπίσθαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστα τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων — — εἰς τὴν χορδὴν ἔλκτὰ κοῦδέν ὑγιές.

V. 451. ἐν ἡμῖν Flor. 15. οἱ πλεῖστοι φόνοι Flor. A. Gu. Taur. sed in hoc cum v. l. οὐ πλ. φ.

V. 454. ὄλυσθ' Flor. 10. θάν. μὲν οὐχ οὕτω β. Havn. In eodem deest v. 455.

V. 455. Par. A. ἀπώλεσαν.

V. 457. πόσις δ' ὁ κλ. Havn.

V. 460. ἀπόκτεινον Flor. 2. Lasc. In fine versus Flor. A. γέ γε.

V. 463. ἡμεῖς δ' ἐν Τρ. Flor. 10. 15. ἡμεῖς τροίᾳ γ'. Gu. omisso δέ.

V. 465. οὐδέ ποτε διδ. Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. ἄν cum futuro iunctum exemplis illustravi Gramm. gr. §. 598. d. Cf. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 66. Hermann. tamen non putat ἄν defendi posse et legendum coniicit: οὐδέ ποτ', οὐ διδ.

V. 466. Flor. A. ἀμφιματέρας. Flor. 10. 15. Havn. ἀμφι ματέρας.

V. 467. ἐριδας οἶκων Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. ἐριδας μὲν οἶκ. Vict. Hinc Brunck. ἐριδὰς τ' οἶκων, ut esset basis anapaestica. Gu. Taur. ἐριδ' οἶκων. ἐριδας ob κόρους et λύπας scriptum videtur.

V. 468. τὴν om. Flor. A. 2. 10. 15. Par. A. Taur. Gu. Havn. Lasc. probante Herm.

V. 469. ἀκ. εὐνάν ἀνδρός Ald. rell. Gu. Taur. ἀκ. ἀνδρός εὐνάν Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. quod recepit Musgr. Recte Schol. iungit ἀκοινώνητον ἀνδρός, *torum cum alio viro non communicatum*. Brunck. vocem ἀνδρός, ita scilicet inepte abundantem, ut a poeta esse non possit, delevit et in v. 474. scripsit ἐρὼν κραίνουσι Μοῦσαι, et ex eo, quod v. 474. absque sensus et metri damno ad eundem modulum facillime redigi potest, mani-

festum esse dicit, vocem ἀνδρός v. 469. spuriam esse et addititiam. Memorabile vero *petitionis principii*, quam vocant, exemplum!

V. 470. πόλειςιν Lasc. πολύπτυχοι Flor. 10.

V. 471. Flor. A. ἄμεινον ἐσφέρειν. Gu. Taur. ἄμεινον ἔ; φέρειν, hic c. gl. ἔ; τὸ φέρειν.

V. 472. τ' post ἄγθος delevit Brunck. et deest in Flor. 2.

V. 473. Ald. rell. τεκτόνοιον θ' ὕμνοισιν ἐργάται δυοῖν. ἐργάταιν edid. Canter. Barn. ut Codd. et Lasc. habent praeter Par. E. Flor. 2. E Vict. annotatum: in nonnullis impr. cod. est ἐργάταιν, quod etiam ex v. c. apparet, quamvis postea et formatum sit ἐργάται. τεκτόνων Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. θ' om. Parr. B. D. Flor. 10. 15. ὕμνοι Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. ὕμνοις Gu. Taur. ὕμνον Vict. Vitium igitur est in ὕμνοισιν ἐργάταιν, quod optime Dimpertus sustulit legens ὕμνου συνεργάταιν. Hinc primo factum ὕμνοισιν ἐργάταιν, tum ὕμνου συνεργάταιν τεκτόνοι. Herm. coni. τόνοι θ' ὕμνου συνεργάταιν δυοῖν, duorum musicorum unius carminis harmoniam componentium; ut Herod. ἐν ἑξαμέτρῳ τόνοι.

V. 474. Vid. ad v. 469. Havn. κρινειν.

V. 475. πνοιαί Lasc. Ald. rell. et Codd. πνοαί Havn. Sed πνοιαί forma ποιητικωτέρα. ναυτίλοις Flor. A. 10. 15. φέρουσι ναυτίλους Flor. 2.

V. 476. διδύμα πρ. γνώμα Brub. διδυμαι — γνώμαι Flor. A. 10. 15. cuius lectionis vestigium est etiam in Havn. διδυμα.

V. 477. σοφόν Havn.

V. 479. δύναμις Herv. 2. Canter. Barnes. et sic Gu. ἀδύνασις Flor. A. Vulgo scribitur ἃ δύνασις. Sed Hermann. pro neutro plurali habet, et sic locum distinguit elem. doctr. metr. p. 320.

— — — — — ἀσθενέστερον

φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς

ἐνός, ἃ δύνασις etc.

i. e. ἐνός ἐστιν, ἃ δύνασις ἐστιν etc.

V. 481. στρατηλάτου Lasc. Ald. rell. στρατηλάτα Flor. 10. 15. Havn.

V. 482. *Μενέλαε* Ald. rell. *Μενέλεω* Barn. *Μενέλα* Havn. Lasc. et sic ed. Brunck. Victorius adscripsit: In nonnullis impressis codd. *μενέλα* legitur. fort. leg. *Μενέλαο*.

V. 484. *ἔριδος ὑπερ*, ut *ἀλγέων ὑπερ* Suppl. 1130. ubi vid. Markl. v. 1125. Notandus etiam proceleusmaticus *ἔριδος ὅ* — pro dactylo. Vid. ad Phoen. 796.

V. 485. *ἄσος γ'* Ald. rell. *γ'* om. Parr. omn. sec. Musgr. Gu. Havn. Lasc. (Quod de Parr. dicit Musgr. dubito, quum Brunck. ne verbo quidem quidquam de eo moneat, et *γ'* servet.) Tum *ὁ φθόρος* Ald. rell. *ὁ φόρος* Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Gu. Taur. Lasc. Tum *εἴ σοι π.* Ald. rell. *εἴ σε* Parr. B. D. Flor. A.

2. 10. 15. Havn. Taur. Gu. Lasc. *σε* Vict.

V. 486. *μετατροπαί* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 487. *σύγκρατον* est e Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. quum in Lasc. Ald. rell. item Taur. et Gu. esset *σύγκρατον*. Pro *ἐσοῶ*, ut habent Lasc. Ald. Brub. Herv. 1. et Codd., in Herv. 2. Canter. Barnes. irrepsit vitiosum *εἰσοῶ*. *τύγε σύγκρατον* Havn.

V. 488. Havn. *προδρομῶν*.

V. 489. Flor. A. Taur. Gu. *κατακεκρυμμένον*. Flor. 15, *κατακεκρυμμένον*.

V. 490. *δύστης* Havn. ut edidit Brunck. *τλήμον* Lasc. *τλήμον* Havn.

V. 491. Lasc. *ὅς θνήσκεις* sine *ὑπερ*.

V. 495. Brub. in marg. *κεκλασμένη*, e schol. *κεκλιμένα* Havn. Elmsl. ad Herc. fur. 729. (v. *Classic. Jour.* n. XV. p. 212.) scribit *κεκλημένα*, ut Helen. 977. et *ἐγκεκλημένους* legit Soph. Ai. 1274. *κεκλησεται* Arist. Lysistr. 1071. Cf. Moeris p. 276. Recte.

V. 499. In Lasc. Ald. rell. et Codd. haec Molosso continuantur. Verba *θῦμα δ'* — *κραντοῦς*, monitus ab Hermanno, indicio antistrophae Andromachae tribui. Ald. *καὶ θῦμα δ'*. Sed *καὶ* deest in Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. Lasc. nec metro glyconei quadrat.

V. 500. sq. Ald. rell. *ὦ παῖτερ*, *ὦ μόλες*. Alterum *ὦ*

omittunt Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. servat Herm. ad priorem versum relatum.

V. 502. Pro *Ἀνδρομ.* Vict. Xo. *κείσο δ' ἤδη* Ald. rell. *κείσ' ἤδη* Flor. A. Par. A. Lib. P. Havn. Gu. Taur. Vict. Lasc. *κείση δ' ἤ* Par. B. D. E. quod recepit Musgr. Idem esse videtur in tribus Florr. certe ex iis ad Musgr. nihil diversitatis enotatum.

V. 504. *σὺν νεκρῷ τε* Ald. rell. *σὺν νεκρῷ τ'* Herm. *τε* deest in Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Gu. Taur. Lasc.

V. 508. *δυσαίν* Gu. Lasc. *δυσαίν* Havn.

V. 511. 12. Lasc. *ἄνοια λυπεῖν μεγάλη.* Flor. 2. *ἄν. λυπεῖν μεγάλη.* Ald. rell. Parr. omni. Flor. A. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. *ἄν. μεγάλη λυπεῖν.* In marg. Brub. notatum *λείπειν*, quod ob metrum edidit Musgr.

V. 512. Lasc. *ἐχθροὺς ἐχθρόν.* Par. A. *ἐχθροὺς ἐχθρῶν κτείνειν.* „Voci *ἐχθρῶν* minio superscriptum *ἔξον*, quod ab emendatore est.“ Brunckio suspecta est vox *ἐχθρῶν*, quam satis frigide additam a correctore arbitratur ad implendum versum, cuius in fine aliquid deesset. Sic vero scripsisse poetam conicit: *καὶ γὰρ ἄν. μεγ. λείπειν Ἐχθροὺς, ἔξον κτείνειν, καὶ μὴ τὸν φόβον οἰκὼν ἀφελέσθαι.* Quod etiam ideo praestare videri; quia *φόβον* vix adiuncto articulo carere possit. Cur carere non possit, equidem non intelligo; potius additus articulus consuetudini Tragicorum adversari videtur. Frigidum vero *ἐχθρῶν*, si cum Brunckio ordinem verborum ita instituas, *καὶ γὰρ ἄν. μεγ. ἐχθρῶν ἐστὶ, λείπειν ἐχθρούς.* Rectius dicas, *ἐχθροὺς ἐχθρῶν* esse pro *τοὺς ἐχθρίστους*, ut Soph. Oed. Col. 1238. *πρόπαντα κακὰ κακῶν* dixit, Philoct. 64. *ἔσχατα ἐσχαίων κακά.* Vid. Staveren ad Corn. Nep. Agesil. c. 2. Ceterum *ἐχθρῶν* in Flor. 2. deletum est.

V. 514. *οἶκον* Flor. A. Gu. Taur.

V. 517. Gu. *κτίσαιμ' ἄν.*

V. 518. Flor. A. *θύσσετε.*

V. 519. Par. A. *παρά τοι τέλος εὐροίμ' ἄν. τέλος* pro *μέλος* etiam Havn.

V. 520. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. *λίσσου δὲ γούνασι* (*γόνασι* Lasc.). Flor. A. *λίσση δὲ γ.* Par. A. *λίσσουσι γούνασι*, sed in marg. *λίσσου σὺ γ.* quod recepit Musgr. et sic, ut

videtur, tres Florr. λίσσου γούνασι Par. E. Havn. ut edit
dit Brunck. γόνασι Flor. 2. Vict.

V. 521. 2. Codd. et edd. ὦ φίλος, ὦ φίλος. Alterum
ὦ ob metrum delevi. Tum Par. A. ἄνεξ θανάτου με,
quod recepit Brunck.

V. 523. δακρύουσιν Ald. rell. δακρύοισι Flor. 10. 15.
Taur. Gu. δάκρυσιν Par. A. δάκρυσι Havn. δακρύοις Lib.
P. Flor. Vict. Lasc.

V. 526. sq. ὦ μοί μοι κακῶν τί δ' ἐγὼ μῆχος ἔξαν.
Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Vict. Lasc. In Taur. Gu.
Vict. distinctum post κακῶν. Metro unice convenit lectio
Ald. ὦ μοί μοι τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἔξ. quam Parr.
quoque habere videntur et Havn. habet. ἔξανύσαιμ' ἄν
Ald. rell. ἔξανύσομαι Parr. omn. Flor. 15. Havn. Lasc.
Inde ἔξανώσομαι Flor. 2. ἔξανύσομαι Vict. ἔξανίσσομαι Taur.
Gu. Verum ἔξανύσομαι servarunt Flor. A. 10.

V. 528. προσπιττεῖς Havn.

V. 530. Ald. rell. τοῖς γὰρ ἑμοῖσι γέγονεν ὠφέλεια.
Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. ἑμοῖς.
Iidem cum quatuor Parr. γέγον' i. e. γέγονα, cui in Par.
B. adscripta est glossa ὑπάρχω. Hinc recte Brunck. τοῖς
γὰρ ἑμοῖσιν γέγον' ὠφέλεια, e quibus γέγον' ὠφέλεια est iam
in Musgr. Sed scrib. ὠφέλεια.

V. 531. Lenting. p. 47. coni. σοῦ δ' οὐδὲν ἔ. φ. nescio
quo sensu.

V. 539. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. Flor. 2. Vict. τί
ταῦτα; πῶς ταῦτ'; ἐκ τίνος λ. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15.
τί ταῦτα καὶ πῶς; καὶ τίνος λ. Similiter Par. A. Havn.
τί ταῦτα καὶ πῶς τ' ἐκ τίνος λ. Alteram praetulit Musgr.
vereor ut recte. Herm. vel Aldinam lectionem servandam,
vel legendum censet τί ταῦτα; πῶς τε καὶ τίνος —.

V. 541. Last. Μενέλαε; πύργος.

V. 543. Gu. σχ. τὸ ἔργον.

V. 544. Par. A. Havn. ῥώμην μ' ἐπαινώ λ. quod for-
tasse verum. Sic enim Alc. 657. καὶ μ' οὐ νομίζω παῖδα
σὸν πεφυκέναι. Soph. El. 471. πικρὰν Δοκῶ με πείραν
τήνδε τολμήσειν ἐτι. Probabilius certe hanc constructio-
nem in vulgarem mutatam esse, quam contra.

V. 545. Ald. rell. πρῶτόν γε μέν. Parr. A. sp. Brunck.

B. E. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. *πρῶτον μὲν οὖν*. Flor. 2. Gu. *πρῶτον μὲν κατ' οὖν*. Aldina lectio a conata syllabam supplendi orta videtur.

V. 547. Piersono ad Moerid. p. 124. praestare videtur *ἐνδῆσαντες*. Vix opus est, si cogites, Andromachen et filium ex se invicem nexos esse, quo spectare videtur vox *σύγκρατον* v. 1487.

V. 548. Flor. A. *ὑπάγονος* et *ἀπόλλνται*.

V. 549. *ὑμῶν* Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 552. *σαι* pro *σε* Flor. 15. *προθυμίαν* Flor. A.

V. 554. *οἶδα* Flor. A.

V. 556. Flor. A. *καὶ βῶμε* (vel *βῶμι*) *βωμοῦ*.

V. 559. Flor. A. *οὐδέ τι τοὺς* et v. 59. *μεινάντες αἰδῶ τοὺς ἀκούοντας ἐκ δόμων*. Utrum omissa sint verba *ἄλλα τὴν ἐμὴν ἐρημίαν*, an tantummodo pro *κρίναντες* v. 559. scriptum sit *μεινάντες*, non additum. Pro *οὐδέ* Lenting. *οὔτε*.

V. 562. *πτερεῖν* Ald. rell. *πταρεῖν* Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Gu. Lasc. quod nunc praefero. Vid. ad v. 408.

V. 567. *ἡμῖν* pro *ὑμῖν* Flor. 15.

V. 568. *κλάειν* h. l. Ald. rell. *κλέειν* Lasc. *κλαίειν* Flor. 10. 15.

V. 569. *χειρός* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Taur. *χεῖρας* Canter. Barn. et Codd. plerique cum Lasc.

V. 572. *τὸν ἐμὸν* Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn.

V. 575. Flor. A. *οὐμὸς δὲ τῶν*.

V. 576. Ald. rell. *οὐκοῦν* — — *τ' ἐμά*. Lasc. *οὐκοῦν* — — *τ' ἐμά*;

V. 577. *καὶ* praefigunt Par. A. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Idem fuerat in Flor. 2. sed postea deletum.

V. 579. Flor. A. *οκ. τε τῷ σὸν καθ.* Lenting. p. 47. malit *σκήπτρῳ γε*. Tum Flor. 15. *σὴν καθ. κάραν*, 10. *σὴν καθ. χεῖρα*. Hermann. haec cum interrogatione profert: nam sine interrogatione non videri *δέ* explicari posse.

V. 580. Flor. 2. Vict. Lasc. *ψαῦσον δ' ἴν'*. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. *ψαῦσόν θ' ἴν'*. In fine Flor. 2. Vict. Lasc. *μοι* pro *μου*.

V. 581. Flor. A. *ἐκ κακῶν* Havn. *τῶν κακῶν*.

Tom. VII.

O

V. 583. λέγος Flor. 10. Havn.

V. 584. ἄδουλα suspectum est Brunckio; nam vix credibile esse omnem familiam secum abduxisse peregre profectum Menelaum; et Helenae famulos superfuisse, qui opem ferrent, si quis illi vim intulisset; nec minus futurum fuisse, ut illa Paridis amore flagrans aufugeret, etiamsi integra servorum cohors domi fuisset. Hinc coniecit ἄκλῃστ' ἀβούλως δοῦμ. ε. λ. *patentem stulte relinquens domum*, Hermann. in notis MSSis ἄκλῃστ' ἄβουλα, *sine regimine*. Quae Brunck. contra ἄδουλα monuit, eadem contra ἄκλῃστα etiam proferri possunt, et *nimum pro-bant*, ut dialectici loquuntur. Num enim magis credibile est, claudi domum, absente Menelao, voluisse Peleum, vel Helenam minus, si clausa fuisset domus, aufugere potuisse? In duobus illis verbis nihil aliud inest, nisi nimiae securitatis et supinae negligentiae Menelai significatio, securitatis autem signum commemoratur negligentia in claudenda et custodibus firmanda domo. Lening. p. 47. si vera sit lectio ἄδουλα, ita intelligendum hoc esse censet, ut Menelaus dicatur Helenam reliquisse, cum nullum de suis servis iussisset illius curam agere eamque observare, ut Agam. dicatur ad Troiam proficiscens αἰοιδόν reliquisse observandae Chrytaemnestrae causa. ἄδουλα δώματα cum ἄδουλος βίος comparat Ruhken. ad Vellei. p. 131. Ceterum Gu. Havn. ἄκλειστ', Flor. A: ἄδου δώμαθ', Flor. 10. ἰδδου δώμ.

V. 585. Gu. Taur. ὡς δὲ γυν.

V. 587. Flor. A. κόρην.

V. 590. Havn. ἀνασχετάς.

V. 591. Flor. A. κοινήν.

V. 594. Barnes. e conjectura Acem. Porti et Cod. Hein-sio-Scaligeranq. edidit τὸ σὸν λιπ. γέλιον, i. e. τὴν σὴν γελίαν, et sic, τὸ σὸν, Havn. Sed vid. Musgr.

V. 596. Flor. 15. οὐχ pro οὔτεχ'.

V. 597. Flor. 2. ἀθρήσας. Flor. A. 10. Havn. ἤγαγε.

V. 601. Ald. rell. ἀλλ' οὔτε. οὔτι pro οὔτε Parr. A. F. Havn. Similis variatio est Phoen. 344. ubi vid. not. *Non eo animum tuum appulisti, i. e. non id animum induxisti, ut uxorem negligeres*. Hesych. ἐπούρισας, ἐφώρ-μησας.

V. 602. οἶκον pro οἴκους Flor. 2. Lasc.

V. 608. Havn. ἐν καλλίστοις σάγμασι.

V. 610. καὶ γὰρ μὲν ἦνδον Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Havn. ἦνδον Gu. ἦδον Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. quod recepit Musgr.

V. 617. ἔχης Lasc. Ald. rell. ἔχεις Par. A. Flor. 10. Havn. Gu. ἔχους edidit Brunck. ob canonem Dawesianum. Vid. ad Phoen. 70.

V. 618. γὰρ deest in Flor. 15.

V. 623. Flor. A. ἐσθλαῶν pro ἐλθῶν.

V. 625. Taur. ὅς κλαίοντά δε. sic.

V. 627. Ald. rell. καὶ τις. Parr. B. D. Flor. A. 2. 10. 15. Lasc. καὶ τρίς, quod recepit Musgrav. Lenting. citat Eustath. ad Il. i. p. 616, 45. In fine πολλάκις δέ ος Flor. A. πολλ. δέ σοι Flor. 10.

V. 628. Flor. A. βαρεῖαν. — σπορά Ald. rell. Gu. Havn. Florr. tres. σπορά Par. A. Flor. A. Lasc. quod cum Brunckio praetuli. σπορά, ut *seges* apud Latinos, pro *solo* non videtur in usu fuisse. Sed σπορά ξηρά esse potest *seges in solo arido nata*. Ea *melior* nonnunquam ἐστ, εὐκήρης, segete soli feracis. Ita σπορά elegantius esset quam σπορά, quod etiam Hermannō visum.

V. 630. κύνιστον Flor. A. 10. 15. Havn. quod non cum Musgr. spreverim. Vid. Gramm. gr. §. 464. Valck. ad Phoen. p. 538. Musgr. ad Soph. Ant. 1349. Ast. ad Plat. Legg. p. 107.

V. 631. Dobree ad Arist. Av. 705. coni. πένητα χοητόν τ', ἢ κακὸν καὶ πλ. laudans Aesch. Pers. 375. Eur. Orest. 381. Iens. p. 347. quae loca quomodo huc pertineant, non intelligo. Similiter Eurip. Oedip. fr. VI. πότρεα γενέσθαι δῆτα χοησιμώτερον Συνετόν ἄτολμον (τ' addit Dobr.), ἢ θρασύν τε κάμαθῃ.

V. 632. Verba καὶ φίλον desunt in Havn.

V. 635. Flor. A. ἐξελευνοῦνται.

V. 637. Flor. 15. καὶ τοὺς δοκεῖν φρονοῦντας.

V. 638. Musgr. coniecturam, καὶ πατρός κλεινοῦ, θεοῖς Κῆδος συνάψας, Brunck. recepit. At vix credibile, librarioris omisisse verbum θεοῖς, et in eius locum superfluum

γεγώς substituissse, ut et sententia et oratio biaret. Recte Iacobs. p. 62. inter v. 638 et 639 versum unum vel alterum intercidisse existimat.

V. 641. *χοή σ' ἔλ.* Flor. A. quod male probat Lenting. *ἦν* — *τήνδ'* suspectum fuit editoribus. Itaque Barnes. e coniectura (etiam Is. Vossii) dedit *τῇδ'*, hoc modo. quod probat Heath. sed ita ut *τῇδ'* vertat, *huic* Hermionae, eius gratia. Reisk. coni. *τῇλ' ὑπέρ*, quod qui non videat a poeta scriptum esse, cum in sole caligare dicit Brunck. Porsono ad Phoen. 1613 et hic locus et alter infra v. 701. mendosus videtur. Hermann. in notis MSS. coniecerat *ἦν χοή σ' ἐλαύνειν τήν θ' ὑπέρ Ν. ῥ.* eleganter. Ὀδόν supplendum esse Heynius etiam monuit ad Pind. Isthm. 2, 58. et V. D. in Barnes. ed. Lips. T. III. Defendi potest locus exemplis, quae attuli Gramm. gr. §. 468. (Cf. ad Phoen. 1597.) et Hermanno nunc sana videtur vulgata, repetito cum indignatione pronomine.

V. 642. Lasc. Ald. rell. et Codd. *καὶ παρακαλεῖν αἰεί*, quo nihil absurdius, inquit Brunck. Ipse, quum in Par. A. esset *καὶ παρακαλεῖν αἰεί*, genuinam se eruisse lectionem dicit *καὶ παρεμβαλεῖν αἰεί*, ultra Nilum, ultra Phasin, et longinquius semper abigere. Felicius Herm. in notis MSS. *καὶ πέρα ἔβαλεῖν αἰεί*. Haec eo tamen in aoristo *ἐμβαλεῖν* post praesens *ἐλαύνειν*, quum sermo sit de actione continua. *καὶ παρακαλεῖν αἰεί* locum suum tueri potest, si cogites, respicere Menelaum ad ea, quae ipsum facere voluerat Pelens. *Tantum abesse debebat, ut me ob Andromachen et filium vexatos obiurgares, ut me ad eos domo et Graecia exigendos cohortari deberes.*

V. 644. *δορυπειῇ* Ald. rell. Gu. Taur. *δορὶ πεσῇ* Flor. A. *δορυπειῇ* Flor. 15. Vict. Lasc. *δορυπειῇ* Par. A. Flor. 10. Havn. Schol. quod recte recepit Brunck.

V. 645. *τε* om. Par. A. *τοῦ σοῦ δὲ π.* edidit Brunck. ob praec. *μέν.* — *κινουμένην* Flor. A. 10.

V. 647. *δ'* post *δάμαρ* et post *τίχτειν* v. 650. om. Gu. V. 647. *ἦν* om. Havn. et pro *ἦδ'* habet *ἦδεθ'* i. e. *ἦδὲ θ'*. V. 648. g. 50. interrogative legendos esse vidit etiam Lenting.

V. 651. *ἄγῳ*. Constructionem sic instituit poeta, ac si pergere vellet, *ἄ ἐγὼ παύειν θάλω καὶ κταρεῖν τήνδε ἐκ*

χ. ἀρπάζομαι, sed instituto ordine neglecto statim subiecit κραεῖν ϑ. Similiter Phoen. 878. ubi vid. notata. ἄ pro δι' ἄ dictum accipit Reisk. Brunckius locum corruptum habet, et sic legi mallet: ἄ γ' ὡς προνοία τῇ τε σὺ καμῇ, γέρον, Παύειν θέλων, τήνδ' ἐν χ. ἄ. Gu. τε post τῇ omittit.

V. 652. Θαραῖν pro κραεῖν Par. A. ἐν χειρῶν Flor. 2. Lasc. Pro ἀρπάζομαι Gu. ἀρπάζω.

V. 654. ἐμή pro ἡμή Lasc.

V. 655. omittant Flor. A. 10. τῇδε pro manifesto mendo habens Brunck. ex ingenio edidit τούδε.

V. 656. Flor. 2. Vict. Lasc. στήσει. Parr. B. D. in margine: γρ. θήσεις.

V. 657. Havn. Ἑλλήνων pro Ἑλλήσιν.

V. 659. Gu. ἄθροισον.

V. 660. εἶτ' om. Flor. 15.

V. 662. τοῖς ἀναγκαίοις ἡδίοις Etymologicum Paris. MS. notante Schaefero ad Gregor. Cor. p. 129. sed idem v. λαλῶ habet, perinde ut Orion Thebanus, rectiorem accusativum.

V. 663. Flor. 2. om. γ' post ἴσον. Flor. A. 10. 15. Lasc. ἴσον τ' (A. ἴσον τ').

V. 664. Stob. Tit. LXXII. Gesn. (LXXIV, p. 323. Grot.) ὡσαύτως ἀνήρ.

V. 668. Lasc. Ald. rell. οὐκοῦν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς ἐπωφελεῖν. Havn. τοῖς τ' ἐμοῖς γ' ἐπωφ. Sed Stob. I. c. οὐκοῦν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς ἐμ' ὠφελεῖν, quod recepit Brunck. probat Markl. ad Eur. Iphig. A. 736. qui tamen Οὐκοῦν — ὠφελεῖν; et τοῖς γ' ἐμοῖς praeferit. Rectius, puto, Reisk. τοῖς γ' ἐμοῖς μ' ἐπωφελεῖν.

V. 669. γέρον γέρον Havn.

V. 670. ὠφελεῖς ἂν Gu. Taur. Havn. ἡ ante σιγῶν om. Flor. A. 10.

V. 671. Ἑλένης Flor. A. Pro ἐμόχθησ' Barnes. ἐμοί-χυνσ', quod viri esse, non feminae, recte monet Musgr. ipse coniecit ἐμάχλησ' a μαχλῆν, quo scriptores senioris demum aetatis utuntur. Vulgatam recte defendunt Heath. et Brunck. Honesto vocabulo rem turpem velat Menelaus,

et pro adulterio uxoris aerumnas eius commemorat, ut Helen. 716. σὺ γὰρ πόσις τε σὺς πόνων μετέσχετε. 1113. Ἑλένας μελέας πόνους. quae loca attulit Heath. ad Hel. 1525.

V. 673. Flor. A. 10. 15. Par. A. Havn. ἀνίστορες.

V. 675. γίνεται recte Lasc. pro γίνεται.

V. 676. Lasc. ἥδ' εἰς πρ. Flor. 15. ὥς pro εἰς.

V. 677. Lasc. ἔχον. Par. A. ἔσχον μὲν μὴ κτανεῖν, unde Brunck. suspicatur in exemplari, unde derivatus ille codex, lectum fuisse ἐσχόμεν κτανεῖν. Hoc si alicubi legeretur, pro glossa haberem. Hipp. 653. οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τὰδ' ἐξαπεῖν πατρί. — θανεῖν pro κτανεῖν Flor. A.

V. 679. Havn. εὐφροσῶν.

V. 681. προμήθεια Flor. 10. Havn. προθυμία Gu.

V. 683. μακραιών pro ματαίων Flor. A. 10.

V. 684. Flor. A. ὥς κακὸς νομ. Gu. Taur. ὥς κακὸν νομ.

V. 685. πολέμων Havn.

V. 686. τῶν ποιούντων Havn.

V. 689. Flor. A. 10. 15. ἔχη. Gu. Taur. ἔχεις πλείω λόγους.

V. 690. Ald. Herv. 1. 2. ἡμμενοι. Lasc. Brub. Cant. ἡμενοι. Vict. ἡμένοι.

V. 691. μείζον Havn. οὐδενός Flor. 10. 15.

V. 692. μυρίων Ald. rell. Gu. Taur. e quo μυρίοι fecit Barnes. auctore Scaligero. μυρίῳ σοφ. Parr. A. B. D. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc.

V. 698. μείζω Ald. rell. Flor. 2. Gu. Taur. Sed Parr. A. B. D. E. Flor. A. 10. 15. Havn. Lasc. ἥσσω, contra sensum.

V. 699. φθερεῖ Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. pro φθερεῖ Ald.

V. 700. Brunck. ed. χ' ἡ παῖς ἄτ. soloece pro χῆ ἄτς-κνος παῖς.

V. 701. Ald. rell. τῆσδ' ἐπισπ. x. Sed Parr. omn. Flor. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. τήνδ' ἐπισπ. Ut

τῆσδ' ex adiecto κόμης ortum videtur, sic contrariò errore Flor. A. 10. τῆνδ' (Hamb. τήν) ἐπισπ. κόμην. Vid. ad v. 641. τῆσδε — κόμης dici non poterat, quia prae-sens non erat Hermione. τῆδ' coni. Scaliger, τῶνδ' recepit Brunck.

V. 702. Flor. A. σιέῳός.

V. 704. δυστυχεῖς Ald. Brab. Herv. 1. 2. δυστυχεῖ Canter. Barn. haud dubie e Schol. et sic Codd. et Lasc. Praetera Taur. Gu. δυστυχεῖ τέκνων πέρι.

V. 706. φθείρ. τῆδε coni. Is. Vossius. Flor. A. 15. ὡς ἐκμάθω σινὸς ἄν.

V. 707. Vict. Lasc. τήνδε pro τῆσδε.

V. 709. Flor. A. πλεκὺς ἱμάτιον. Lasc. πλεκτά. Havn. ἐξανήξομαι. Canter. ἐμηρεύσω legendum censet eschol. pro ἐλυμήνω. Ego neque quomodo μηρέσθαι in huic locum cadat, nec quomodo vel ἐμηρεύσω voce ἐλυμήνω vel contra explicari possit, video.

V. 712. Lasc. εἰ μὴ ξίφ. λ. et v. 713. ἀγκύλαις cum Havn.

V. 714. Ald. rell. Flor. A. 10. 15. ξύλλυς (Flor. ξύνλυς) μητρός δεσμά· ἐν Φθίᾳ σ' ἐγώ. Transpositione locum sanavit Heath. Sed Par. E. Flor. 2. Vict. Lasc. ξ. μητρός δέσμη ἐγώ σ' ἐν τῇ Φθίᾳ, in quo articulus contra morem Tragicorum positus monstrat, correctionem hanc esse Grammatici. Havn. ἐν Φθίᾳ δ' ἐγώ.

V. 718. Lasc. Ald. rell. Gu. Taur. προσβυτῶν γένος, sicut Stob. Geom. p. 590. Grot. p. 483. ἔφυ pro γένος Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn. quod improbat Valek. ad Phoen. Sed vid. ad v. 181.

V. 719. ὕπερ pro ὑπο Flor. 2. Vict. hic etiam μίας ὕπερ.

V. 722. φαῦλον pro φλαῦρον Havn.

V. 726. Par. B. D. Flor. A. 10. 15. τήνδ' ἐπελθεῖν οὖν θέλω, quod melius videbatur Musgravio.

V. 727. Ald. rell. στρατηλατήσας, ὥσθ' ὑποχείριον λαβεῖν. Flor. A. ὥστε λαβεῖν ὑποχ. Hinc Pierson. Veris. p. 61. ὥστε χειρίαν λαβεῖν. Parr. B. D. Flor. 10. 15. καὶ λαβεῖν ὑποχείριον. Havn. καὶ ὑποχ. λαβεῖν. Gu. Taur. κ' ὑποχείριον λαβεῖν. Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. Vict.

Lasc. *ὑποχέριον λαβεῖν*, ut iam coniecit Dawesius Misc. cr. p. 309.

V. 733. 4. omittit Flor. A. qui error e bis posito vocabulo *ἀντιλήφεται* ortus est, ut recte notat Valck. ad Phoen 360. V. 733. pro *θυμουμένων* Flor. 10. 15. *θυμουμένους*.

V. 736. Ald. rell. *σκιᾷ γὰρ ἀντιστ. ὥς*, *tanquam respondens umbras*, quod nimis *ταινιολόγον* pro *tanquam umbra* vel *respondens umbras*. Itaque Musgr. pro ὥς malebat ὦν. *σκιᾷ γὰρ ἀντ.* Par. A. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. quod recepit Brunck. *ἀντίστιχος* Flor. 15. *ἀντίστοιχος* sc. *σώματι*. Is. Vossius coni. *ἀντίστοιχον*.

V. 738. Havn. *ἡγοῦ σὺ τέκνον δεῦρ*.

V. 739. Brunck. *χείματος μὲν ἄγρ.* errore, puto, operarum.

V. 741. εὖ om. Flor. A. 10. 15. *καὶ τοῖς σοῖς* Gu. τοῖσι excidit in Herv. 1. 2. quod vitium fideliter repetiit Canter. monens tamen, videri deesse τοῖσι ante σοῖς.

V. 743. Ald. rell. Gu. Taur. *μὴ νῦν*. Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Lasc. *μὴ νῶιν*, quod recepit Brunck. *μὴ νῶν*. νῦν e v. 743. ortum videtur.

V. 748. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Gu. Taur. *δειλῶν*. Canter. dedit *δειλόν*, qui error tythothetae esse videtur, quum Cant. alibi Hervagianas non relinquat, sed error, qui verum peperit. Secuti enim sunt Barnes. et Musgr. et sic Codd. certe Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Vict. et Lasc. *εἰσοίσαις* Flor. A.

V. 749. *ἡμῶν* Lasc. Ald. rell. *ἡμῶν* Gu. Sed verum est *ἡμῶν*, quum de vi Andromachae tantum et puero, non Pelco, inferenda antea sermo fuerit.

V. 750. *θεοῦ* Lasc. Ald. rell. Taur. Gu. Sed *θεῶν* Parr. A. B. Flor. A. Havn.

V. 751. Flor. A. 10. 15. *ἄρχομαι*.

V. 752. Lasc. Ald. rell. Gu. *ἡμεῖς δὲ τ' ὄρθοι*. E Codd. nihil enotatum. Primus Musgr. edidit *ἡμεῖς δ' εἰ' ὄ*.

V. 753. Lasc. *ἀλλ' εἴ γε τ.*

V. 754. Flor. A. 10. *πρεσβυτέρων* pro *πρόσβυς* περ ὦν.

V. 755. *γάρ* om. Gu.

V. 756. Havn. *κρεῖσσον*. Pro *τί γάρ δεῖ* Brunck. con-
iicit *τί λύει*, omisso *γάρ*, cuius in superiori versu iam ex-
stantis inutilis, ingrata etiam hic sit repetitio. Sed vid.
ad Hippol. 441.

V. 757. sq. in quatuor versus discerptos in duos con-
traxit Brunck. V. 757. Gu. *πατρώων* pro *πατέρων*, et
758. *δόμος* pro *δόμων*.

V. 759. *πάσχη* Flor. A. 10. 15. A etiam *εἰσὶ* pro *εἴτι*.

V. 760. *εὐεργέταις* pro *εὐγενέταις* Flor. A. 10. 15.

V. 761. *κηρυσσομένον* Lasc. Ald. rell. contra quam
antistrophe postulat. *κηρυσσομένοις* Par. A. non magis ac-
commodate ad metrum.

V. 762. sq. Valek. diatr. p. 203. scribit *τιμὴν καὶ*
κλέος Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγ. Α. ἀφ. χρ. quem sequens
Hermann. in notis MSS. scribit:

εὐγενέταις κη-
ρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωματίων
τιμὴν καὶ κλέος οὔτοι,
λείψ. etc.

V. 764. Flor. A. *χθόνος*, sic, et *ἀρσάν*.

V. 765. *κἄν θανοῦσι* scribi iubet Valek. ad Phoen. p.
100. nescio, qua de causa. Vulgata etiam accommoda-
tior: *ἀρ. καὶ ἐν θανοῦσι λ.* esset *virtus etiam inter mor-*
tuos splendet, i. e. etiam a mortuis, apud inferos, magni
aestimatur; *καὶ θανοῦσι λ. hominum, etiam mortuorum,*
virtus apud superstites splendet. Ceterum tam pervulgata
haec est sententia, ut vix credam Wyttenbachio ad Plut.
p. 292. hunc locum ante oculos fuisse Diodoro Sic. I,
2. p. 5.

V. 766. *ἔχειν* om. Lasc.

V. 767. V. D. in *Classic. journ.* I. p. 30. coni. *ἦ ξὺν*
χθόνοι θάλλειν δυνάμει τ' ἀδίκῃ, unde novam formam
lucramur, *ἀδίκῃ*. Pro *δίκαν* Flor. A. *δίκα*.

V. 768. Tres Florr. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc. *ἡδὺ*
μὲν γὰρ αὐτ. unde V. D. in *Class. j.* I. c. *ἡδὺ παραντίκα*.
Utrumque versum sic describit et legi vult Hermann. in
not. MSS.

ἀδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσι * * *
ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει. ξη-
ρὸν καὶ ὀνειδέσιν ἐγκείται δόμων.

V. 770. καὶ ὀνειδέσιν, omisissis μὴν καί, Flor. A. 2. 10. 15. Taur. Gu. Mira est lectio Havn. ἀγανὲς καὶ ὀνειδέσιν, quo num. librarium, obscuram fuisse Codicis sui scripturam, significare voluisse dicamus? Flor. A. καὶ ὀνειδέσιν εἰκετε δόμων, 10. καὶ ὀνειδέσι νεῖκη τε δόμων. Pro ὀνειδέσιν Canter. ut versus strophico responderet, conī. ὀνειδος, quod receperunt Barnes. et Brunck.

V. 772. Lasc. καὶ μηδέν.

V. 773. κράτους Parr. A. E. Lib. P. Flor. A. Vict. Lasc. Idem in animo habuisse videtur schol. Taur. Sed in apographo Hamb. e Flor. nihil enotatum.

V. 776. σε om. Flor. A. 10. Pro eo τε Flor. 15. Tum καὶ Κενταύρων Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Gu. Taur. καὶ Κενταύροις Par. B. Flor. A. 10. 15. Κενταύροις etiam Par. A. qui tamen καὶ omittit. Κενταύροις, non improbatum Musgravio, recepit Brunck., quia δορὶ κλεινοτάτῳ ad semiferos referendum esset, si Κενταύρων legeretur. Sed vix credo, quemquam ita locuturum fuisse: πείθομαι σε σὺν Λαπίθαισι Κενταύροις ὀμιλῆσαι δορὶ, ita ut Λαπίθαισι e praep. σὺν, Κενταύροις autem e verbo ὀμιλῆσαι penderet, cui alia ratione adiunctum esset δορὶ. Κενταύροις etiam facile ob adiectum Λαπίθαισι scribi potuit; et quidni Centauris δόρυ κλεινοτάτον tribui possit? καὶ Musgr. et Brunck. omiserunt, ut versus eiusdem moduli esset ac sequens, una tantum syllaba brevior. Herm. haec omnia uno versu complectitur: πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε Κενταύρων ὀμιλῆ- tum

σαι δορὶ κλεινοτάτῳ, καὶ

ἐπ' Ἀργῶ-

ου δορὸς ἄξιον ὕψος

ἐκπερᾶσαι ποτιᾶν ξυμπληγάδα, κλει-
νὴν ἐπὶ ναυστολίαν.

V. 778. Ald. rell. Taur. Gu. καὶ γὰρ ἐπ' Ἀ. γὰρ omit-
tunt Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Schol. Lasc.

ἄξιον Lasc. ἄξιον Vict.

V. 779. τὴν ποτιᾶν Συμπλ. Flor. 10. 15. Συμπλ. Flor. 2. Lasc.

V. 782. Obsecutus sum Hermanno, in notis MSS. de-
lenti articulum. Idem Iris ad secundum versum refert.

V. 783. ἀμφέβαλλε Flor. 2. Havn. Gu. Lasc. ἀμφέβαλλε
Flor. A. 10. 15. ἀμφέβαλλεν Ald. rell. πόνῳ pro γόνῳ Is.
Vossius.

V. 784. εὐκλειαν om. Flor. 15. Pro κοινὰν τὰν Flor. A. κοινὰ τ' ἀν.

V. 785. Εὐρώταν Ald. rell. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Εὐρώπαν Parr. E. Flor. 2. Havn. Lasc. ut coni. Is. Vossius. idque recepit Musgr.

V. 786. Vulgo haec verba, sicut v. 816. 820. 824. 828. 848., Θεράπεινα praefixum habent. Nutrici tribuenda esse ob v. 796. 804. 826. monuit Hermann.

Id. κακὸν κακῶς Flor. 2. Gu. Taur. Ald. rell. κακῶν Havn. ut coni. Scaliger et Is. Vossius. κακῶ Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Lasc. ut coni. Canter.

V. 792. μὴ ἀντὶ τῶν δ. Ald. rell. Flor. 10. 15. Gu. Taur. μῆντι Flor. 2. μῆν τι Vict. μῆντι Havn. Lasc. τῶν δεδραγμένων Flor. A.

V. 794. κτείνουσα Ald. rell. Flor. A. Gu. Taur. Havn. κτείνασα Lib. P. Florr. 2. 10. 15. Vict. Lasc. Contra Elmsleium, ad Eur. Heracl. 1003. κτείνουσα praefertentem, sed in Mus. crit. l. p. 480. sententiam retractantem, Hermann. ad Soph. Ai. 1105. monet, de conatu et imperfectum, et aoristum usurpari, imperfectum, quum significetur voluisse aliquem aliquid facere, sed non perfecisse, aoristum, fecisse, sed sine successu, et ad hoc probandum aptissimum locum avertit Ion. 1501. sq. Recte. Sed cur in aoristo hanc vim inesse dicamus, ut fecisse aliquem aliquid, sed sine successu significet? Quia, si quis aliquid facit, sed sine successu, is, quantum in ipso fuit, rem perfecit; neque enim h. l. per Hermionen stetit, quominus Andromache interficeretur, nec in Ione l. c. per Creusam, quominus Ion. — Pro γοῆ recte Elmsl. ad Heracl. 959. em. γοῆν. Pro θανεῖν Parr. A. B. Havn. Lasc. marg. κτανεῖν, quod mihi unice verum videtur. Quomodo enim Andromache et filius dici possunt mori non debere? num immortales sunt? Immo non oportebat eos Menelai et Hermiones manu perire.

V. 794. Flor. 15. θάλουσα.

V. 796. Flor. 15. Lasc. εἶργ. δμῶες, γύλακες.

V. 798. Flor. A. δεδραγμένα.

V. 801. Flor. 2. Lasc. ἡμεῖς.

V. 803. Flor. A. 10. εὐτυχέστεροι. Blowfield. ad

τάρ. i. e. ἔρεξ' ἃ κατάρ. Hermann. in notis MSS. ut versus melius respondeat strophico, scribit,

κατὰ μὲν οὖν στέρω δαΐαν τόλμαν, ἂν ἔρεξ'
ὦ κατάρτος ἐγὼ, κατάρτος ἀνδράσι.

V. 823. ἀνθρώποις pro ἀνδράσιν Flor. A. (ἀνούς) 10. 15. Gu. (Taur.?) Havn. Lasc. ut edidit Brunck. puto, quia in Par. A. quoque sic legebatur.

V. 825. 6. 7. Seidler. de verss. dochm. p. 302. προφδὸν vocat, quo verbo nunc uti solent, ubi fateri coguntur, versus non posse ad legem antistrophicorum redigi. V. 825. Par. A. τί μοι τὸ ξίφος. Seidler. scripsit ἐκ χειρός. recte, sive anapaesticos numeros esse velis, sive dochmiacos.

V. 826. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. ὦ φίλ', Flor. 2. Vict. Gu. Lasc. ὦ φίλος, ut Seidler. scripsit, probante Hermannō, qui tamen addit: ὦν omittendum putabat Io. Ulricus Faesi, citans Seidleri epist. ad Lobeck. post Alac. p. 435 sq. non male. et sic Elmsl. ad Heracl. 55g. Med. 1252.

V. 827. Flor. 2. πλῆγάν. Lasc. βρόχον.

V. 828. ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην. Sic Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Havn. (haud dubie etiam Pariss.) Lasc. Ald. ἀλλ' εἰς σ' ἀφ. Taur. ἀλλ' ἢ σ' ἀφ. Aem. Portus, Barn. Musgr. Brunck. Ad hunc versum annotatum in Vict. λείπει οὐ καλὸν δε. Nulla opus mutatione: institutam enim orationem interpellat Hermione. — θάρης Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc.

V. 829 — 32. strophæ est Seidlero, antistrophæ vss. 835 — 40. Hermannō hæc est antistrophæ strophæ vv. 825. 6. 7. Ille in antistrophæ, hic in strophæ nonnullis mutationibus opus habet.

V. 830. Ald. vell. Flor. 10. Gu. Taur. πέρας. πέρας Parr. omn. Flor. 2. 15. Vict. Havn. Lasc.

V. 831. ἢ ante κατὰ inseruit Seidler. et sic Herm. qui hos vss. ita disponit:

ποῦ δ' εἰς πέρας ἀεθῶ;
ἢ κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕψος.

V. 832. Legebatur νεώτεροις. Tum μέλλω Flor. A. 10. 15. Gu. Lasc. μένω Havn.

V. 835. ἔλειπες, ἔλειπες Flor. A. 10. 15. μ', quod deerat in Lasc. Ald. rell. addunt Flor. A. 10. 15. Havn. ante ἐπακτίαν, (Flor. 10. 15. ἐπ' ἀκτίαν) post hanc vocem posuit Seidler. Brunck. coni. ὦ πάτερ, ἐπακτρίδα μ' ὥσει μονάδ', ne adiectivo deesset substantivum, quocum coniungeretur. Seidlero corruptela in altera syllaba vocabuli ὥσει latere videtur, pro quo malit ὥς, ne vox isto loco distrahatur: nam ita descripsit versus:

ἔλειπες, ἔλειπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν μ' ὥς-
εἰ μονάδ' etc. .

e quibus prior versus non satis respondet versui 829. nisi si digitis eum metiaris. Hermannus omnia a v. 835 pro epodo habet.

V. 838. δηλαδὴ πόσις primus addidit Brunck. e Par. A. quocum consentiunt Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Sed recte pro glossemate illa verba habent Herm. et Seidler. Hic versus disponit:

ὀλεῖ, ὀλεῖ με· τῷδ'
οὐκέτ' ἐνοικῆσω νυμφιδίῳ στέγῃ.

Herm. autem:

ὀλεῖ, ὀλεῖ μ'· οὐκέτι τῷδ' ᾧ ἐνοικῆσω
νυμφ. στ.

τῷδ' pro τῷδ' Flor. 15. στέγῃ Flor. 10. 15. Havn.

V. 841. Lasc. Havn. Brunck. ὀρμαθῶ. Flor. 15. ὀρ-
μασθῶ.

V. 842. δούλοις γούνασι Lasc. Ald. rell. δούλας γού-
νασι Flor. A. 2. (hic ex emend.) 15. Havn. Gu. Schol. Recepit Brunck. γόνασι Flor. A. 15. Brunck.

V. 843. Ψευτιάδος ἐκ γᾶς coni. Musgr. qua coniectura nihil melius excogitari posse censet Brunck. si locus integer sit, sed fortasse excidisse versus aliquot. Schol. Taur. et Gu. haec verba cum sqq. κτανόπτ. ὄρν. εἶθ' εἴην coniungit, et sic Heath. et Seidler. Ψευτιάδος ἐκ γᾶς interpretor *relicta Phthiotide*.

V. 845. ᾧ e Par. A. recepit Brunck. ἧ Ald. rell. Gu. Taur. ἧ MSS. Vict. annotavit ἧ. in nonn. cod. est ἧ.

V. 846. ἐπέρασ' Ald. rell. ἐπέρασεν Par. A. Flor. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Lasc. ἀκτιάς Par. A. Lasc.

V. 847. πρωτόπλους Ald. rell. πρωτόπλους Par. A. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. πρωτόπλατος ἀκτά Gu.

V. 848. Flor. 2. Ald. rell. τότε λίαν, i. e. τό τε λ. ut

scripsit Barn. *τε* om. Parr. A. B. D. Flor. A. 10. 15. Gu. Havn. Lasc. profectum ab eo, qui voc. *λίαν* priorem pro-
duci nesciebat. Vid. Brunck.

V. 849. *ταυτίδ'* Par. A.

V. 850. Flor. A. Gu. Ald. rell. οὐτ' αὐτὸ νῦν σου δ.
Canter. coni. οὐτ' αὐτὸ ἐν, quod recepit Barn. et sic
Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn. Lasc. σοι pro σου Flor. A.
10. Pro ὃ Flor. A. ἦ.

V. 852. Havn. *φούλης*.

V. 855. Flor. 10. 15. ἔδρουσιν. Flor. A. 10. πόλεώς
τ' ἀμέσως.

V. 856. Flor. A. *δειμήναις*.

V. 857. Lasc. *ἑώσει*.

V. 860. *δωμάτων* pro *μελίθρον* Gu. Brunck. quum
τῶνδ' iam bis in tribus superioribus versibus fuerit, hic
autem plus quam otiosum valde langueat, scripsit *μελί-*
θρον ὠδ', in eo, quo es, statim. quod mihi contra lan-
guere videtur. Mulierem in publico conspici iam per se
dedecebat, vid. Phoen. 92 sqq.

V. 862. Vulgo *δωμάτων πορεύεται*, quod aperte fal-
sum. *βημάτων* est e Brunckii coniectura.

V. 865. Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. Ald. rell. *αἰτάρ*
δὴ τίς ὦν πυνθ. in qua lectione σύ pro ὦν malebat Canter.
quod recepit Barn. probat Ehnsl. ad Med. p. 287. not.
Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. *αἰτάρ τίς ὦν γς πυνθ.*
quod recepit Musgr. Havn. *αἰτάρ δὴ πυνθάνη τίς ὦν.* quod
ipsum coniectura assecutus erat Reiskius. Vid. ad v. 937.
Si Codd. addicerent, ego quoque Canteri emendationem
adsciscerem, vel *αἰτάρ τίς ὦν σὺ πυνθ.* Eadem sententia
est Hermanni.

V. 866. Pro *τέχος* Flor. 10. 15. *γόνος*, Flor. A. *τάδε*
e superiore versu.

V. 867. *δ'* post ὄνομα om. Flor. A.

V. 869. Ald. rell. *δοκῶ μοι*. Parr. A. B. D. Flor. A. 2.
10. 15. Havn. Gu. Lasc. *δοκεῖ μοι*, quod recepit Musgr.

V. 873 — 77. in Brub. Herv. 1. 2. Canter. Musgr.
praeifixum habent *θε*. i. e. *θεράπεινα*. Lasc. Ald. Baru.
Par. A. *Ἐρμιόνη*.

V. 874. Flor. 2. Lasc. *γονάτων*.

V. 876. δ' om. Flor. 2. Vict.

V. 877. Flor. A. γούνασιν ὠλένας τ' ἐμῆς. γούνασιν
etiam Flor. 2. 10. 15. Gu. γούνασιν τ' ὠλένας ἐ. Flor. 2.
ἐμῆς Havn.

V. 879. Brunck. flagitante scilicet sensu scripsit δό-
μων ἀνασσα τῶνδε.

V. 880. Flor. A. μόνη γε. Idem et 10. 15. Par. A. Gu.
Taur. Havn. Ald. rell. Τυνδ. τίκει γυνή. Par. E. Lib.
P. Flor. 2. Vict. Lasc. T. τίκει κόρη, quod recepit
Musgr.

V. 882. Lasc. ἀκέστορ. Flor. A. δόξης.

V. 883. Flor. A. 10. 15. πάσχει κακόν; κακόν etiam
Par. A. sine interpunctione post χρῆμα.

V. 886. Flor. A. πεφκότες.

V. 888. εὖ μ' ὑπηγάγον, *scite callida oratione tua me
illexisse*, ut, quae enuntiare nolebam, faterer. De hac
vi verbi vid. Hemsterh. ad Arist. Plat. p. 58. Wesseling.
ad Herod. IX, 94. Dounaeum ad Demosth. de pace p. 204
sqq. ed. Beck.

V. 891. Par. E. Lasc. ἀνδρ' ἔρα. Par. A. om. ἔν',
recte, huc illatum fortasse e v. 178. et sic Brunck.

V. 893. Flor. A. οἷα σή, γυνή.

V. 895. συμφορῶς ἀφείλ. Lasc. Ald. rell. Flor. A. 2. 10.
15. Havn. Gu. Taur. σφ' ἀφείλετο coni. Is. Vossius. igitur
συμφορῶς σφ' ἀφ. e calamitate eos eripuit. συμφορά σ' ἀ-
φείλ. e Parr. A. E. recepit Brunck.

V. 896. Gu. γέρον τε II.

V. 898. γ' om. Gu.

V. 899. ἡττήθη Ald. rell. Gu. Taur. ἡσσήθη Flor. A.
(ἡσσήχθη) 15. Par. A. Havn. Lasc.

V. 902. μ' om. Gu.

V. 903. Ὁμόγνωρ. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 193.
Boisson.

V. 904. Havn. ὄπη.

V. 905. δοχοῦσί γε Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Havn.
Lasc. ut Brunck. etiam edidit. ἐρδοχοῦσί γε Taur. Gu. pro
ὡς δοκ. γε. Brunck. etiam γ' versu sequ. servavit, pro

quo Flor. A. 10. 15. μ' . Fortasse scribendum: $\omega\varsigma$ δοκοῦσι
 γε δόμοι εἶ ἐλ. φθ. ἐχ. οἶδα με, Μισοῖ τε γ. φ.

V. 906. Havn. δός μοι pro δόμοι, et φθέγματ'.

V. 907. Gu. μισεῖται γ. φ.

V. 908. φόβου λιπών Flor. 10. φοίβου λοιπόν Flor. 15.

V. 911. $\omega\varsigma$ εἶποι τις ad molliendam verbi ἐξημάστανες
 asperitatem valere videtur. De $\alpha\tilde{\nu}$ omisso vid. ad Hippol.
 468. Lenting. p. 50. cum scholiaste Orestis personam deleri
 vult, coll. Suppl. v. 183.

V. 913. Taur. Gu. αὐχένωσαν, ille cum scholio interl.
 ἐπέρωσαν, ἐπῆραν. γράφ. ἐχαινώσαν.

V. 915. 16. om. Flor. A. non 914. 15. ut ait Valck.
 ad Phoen. 360. ἀνέξουσι λέχους Flor. 15. ἀνέξει σοῦ Havn.
 κοιωνομένην Gu.

V. 917. Flor. 2. 10. Vict. βλέπουσαν.

V. 919. Flor. 10. καλημάτων.

V. 921. Havn. ὅσον. Lasc. ὅσον.

V. 924. Flor. 15. τοὺς ἐμοὺς νουθαγενεῖς.

V. 927. ἰσφοιτῶν Par. A.

V. 929. Flor. A. 10. 15. συμφέρει λέχος.

V. 930. αὐτῇ Ald. rell. etiam, ut videtur, Lasc. αὐτῇ
 Barn. Musgr. E Codd. nihil enotatum.

V. 936. ἄγαν γ' ἐφ. Ald. rell. γ' omittunt Par. A. Flor.
 A. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. Lasc. γλῶσσαν pro γλῶτταν
 Florr. 2. 10. 15. Havn. Vict. Lasc. σύμφυλον Havn.

V. 937. Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. et Codd.
 συγγνωστά μὲν οὖν σοὶ τάδ', quod sanavit Valck. ad Hipp.
 20. Similiter Canter. συγγ. μὲν οὖν σοὶ τ. Sed Havn.
 συγγνωστά σοι μὲν οὖν τάδ'. quod corrigentis librarii esse
 ex eo colligo, quod idem habet Brubachiana, non e codd.
 ducta, sed e coniecturis V. D. hic illic reficta.

V. 938. τὰς γυναικίους φύσεις Ald. rell. νόσους pro
 φύσεις Parr. omn. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. (hic
 cum v. l. γρ. φύσεις) Havn. Lasc. γυναικίαις etiam Vict.

Havn. γυναικίαις Gu. γυναικίους φύσεις praefert Herm.
 quia aliter parum aptum foret ποσμεῖν, neque ad aures
 suave γυναικίους νόσους.

V. 939. Aristoph. Vesp. 725. ἡ που σοφεία ἦν, ὅς τις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσαις, Οὐκ ἂν δικάσαις, ubi hunc locum comparat Bergler.

V. 941. Flor. A. εἶδον pro εἶδος.

V. 943. Ald. rell. μέγεις. Lasc. Taur. Gu. Vict. Havn. μέγεις. Quod praecedit φυλακὰς ἔχων ἐμμύρον, idem est ac φυλάσσειν διετέλουν vel συνεχῶς ἐφυλάσσειν, ut nec Musgr. emendatione φυλ. ἔχων οὐ μύμρον, a Brunckio recepta, nec Hermannii Praef. Hec. p. XXXIV. φυλ. ἔχων ἐκαμνον opus sit.

V. 945. Flor. A. οἰκτων δ' ἀπ.

V. 946. Ald. rell. ἡ δὲ τὰς σὰς οὐ μένων ἐπιστ. Gu. ἡ δὲ σὰς οὐ μένων ἐπ. Flor. A. Vict. ἡ δὲ τὰς σὰς οὐ σέβων ἐπ. Parr. A. D. E. Flor. 2. 10. 15. Havn. Schol. Lasc. ἡ δὲ σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπ. *Veni, non quo mandatis tuis et adhortationibus obsequerer.*

V. 947. Flor. A. 10. 15. ὥςπερ ἐνδίκως λόγον. λόγον etiam Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. λόγοις e Musgr. emendatione edidit Brunck. ἐνδιδόναι λόγους dictum ut ἀφορμὰς ἐνδιδόναι Hec. 1215. μηδὲν πικρὸν ἐνδιδόναι Andr. 225. Cf. Herod. VII, 52. cui oppositum μαλθακὴν ἐνδ. Herod. III, 51. Aristoph. Plut. 488. Eur. Hel. 515. *sermonis copiam facere.* Vid. Rudink. ad Tim. p. 101. Luzac. lect. Alt. p. 59. not.

V. 948. πέμψων est ex emend. Heathii pro πέμψω. — ἐμοὶ γὰρ οὐσα Ald. rell. ἐμὴ γὰρ οὐσα MSS. apud Musgr. certe Flor. 2. 10. 15. Vict. Gu. Lasc. ut iam ediderunt Canter. Barnes. τῶνδεμῇ Havn.

V. 951. Ald. rell. γυναῖκ' ἐμοὶ δοῦς, εἰθ' ὕπ. ὕ. Contra Parr. A. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. Lasc. γυναῖκ' ἐμοὶ σε δοῦς ὕπ. ὕ. omisso εἰθ'. Sed hoc vix a librario proficisci potuit. Hinc e coniectura dedi γυν. ἐμοὶ δοῦς σ' (sic scriptum oportuit) εἰθ' ὕπ. ὕ.

V. 952. πέρσει Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn. Τρωάδες εἰ π. etiam Flor. A.

V. 954. τῷ δ' ἔλ. Taur. Gu. τόν δ' pro τότδ' Aem. Portus.

V. 956. φῶδον Flor. A. 15.

V. 957. ἐκτοσθεν οὐ ραδίως Flor. 15. ἐκτοθεν οὐ ρα-

δῖος 10. δ' om. etiam Flor. A. et ῥαδῖος Par. A. Havn. quod recepit Brunck.

V. 959. Heath. coni. ὑβριστής, ὡς τ' ἐμῆς μ. φ. Τὰς θ' αἰμ. θεὰς ὀνειδίζειν ἐμοί, qua emendatione facile carere nos posse, quum in librorum lectione nihil sit, quod linguae rationi adversetur, indicat Brunck. Sed explicare oportebat structuram: neque enim dicunt ὀνειδίζειν τινὶ εἰς τι, quamvis legatur Med. 544. ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικούς ὠνειδισας. additus enim est accusativus rei. Videntur igitur duae locutiones commixtae esse, ὑβριστής ἦν εἰς μ. φόρον καὶ εἰς τὰς αἰμ. θεὰς et ὑβρ. ἦν, ὀνειδίζων ἐμοί τῆς τ' ἐμῆς μ. φόρον τὰς θ' αἰμ. θεὰς. Pro μητρός φόρον Flor. A. μητροφόρον.

V. 960. Flor. A. αἱματοποίους, 10. αἱματοποιούς.

V. 962. Scaliger ap. Barn. et Is. Vossius coni. συμφορὰς δ' ἦνειχ. alius ap. Beckium (nam in Heathii libro nihil eiusmodi inveni) συμφορὰς, ut Troad. 101. Plat. Rep. VIII. p. 226. Barnes. συμφορὰς δ' ἐνεσχόμεν, ab ἐνέχομαι. Musgr. συμφοραῖς, propter mala nimirum animam, coercui et iniuriam tuli, ita ut συμφοραὶ sint τύχαι αἱ οἰκότεν. Et in hoc acquiescendum puto, nisi συμφοραῖς bis cogitandum esse dicere malis, ἦλθον μὲν συμφοραῖς, ἦνεσχόμεν δὲ συμφορὰς, de quo genere vid. Wyttlenbach. ad Ecl. hist. p. 400. et quae collegi in Miscell. phil. II, 2. p. 92. sqq.

V. 963. Havn. σοῦ δὲ στερ.

V. 965. συμφορὰν τίν' Flor. A. 10. 15.

V. 966. Flor. 15. ἔξω σ' ἀπ' οἴ. καὶ π. δώσω χερσίν. χερσίν etiam Flor. A. 10.

V. 967. Aesch. Prom. 39. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' ὁμιλία.

V. 970. Havn. λέγειν pro κρίνειν. Flor. A. 2. 10. 15. Gu. Taur. τόδε. κρίνειν τὰδε legi iubet Elmsl. ad Heracl. 198. e Suppl. 139. τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων παρθένους κρίνων γάμον; Itaque quod alicubi dictum est, ubique est inculcandum.

V. 973. Flor. A. 10. 15. Lasc. ἢ πρέσβυς οἴκους μ' ἔξ. μ. In Flor. 2. Gu. desunt verba ἢ παιδός et in Flor. 2. ad οἴκους adnotatum λείπει. E tali lacuna orta etiam lectio Havn. οἴκους 18 τοῖσδε μ' ἔξ. μ.

V. 974. μετ' αὐτοῦ Lasc. Ald. rell. Flor. 2. 10. 15. Gu. Taur. Havn. μετέλθῃ Parr. A. D. ut edidit Musgr. ποικίλοις pro πολυλοῖς Flor. A. διώγμασιν pro διώγμασι Flor. 10. 15.

V. 975. δ' om. Gu.

V. 976. Flor. 10. Gu. φοβηθείς. — ὅς' εἰς ἦ' ὕβρ. est e verissima coniectura Lobeckii ad Soph. Aiac. p. 312. pro ὅς' εἰς ἦ' ὕβρ. nihil timeas Achilles filium pro iis (propter ea), quas in me insolenter patravit. Vid. Gramm. gr. §. 480. not. 3. ὕβρις pro ὕβριος Flor. 2. 10. 15. Gu. Lasc.

V. 981. δ' om. Flor. A. 10. 15. ἦν Flor. 10. δορεῖ ξένων Gu.

V. 983. μηδέν Lasc. Ald. rell. μηδέν Havn. quod coniectura assecutus erat Herm.

V. 985. Flor. A. 10. οὐδ' ἐνι pro οὐδέ νιν.

V. 986. Gu. θεῶν νῦν διδ. δ. Havn. νιν pro νῦν, Flor. A. με.

V. 988. Pro ἐμήν Flor. 2. ἐμοί.

V. 991. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Taur. Havn. Lasc. ἰὼ Φοῖβε πυργώσας.

V. 992. εὐτυχή Flor. A. Gu. Lasc. Huc fortasse respexit Suidas: Εὐτελεῖ πάγον, καλῶς τετειγμένον. quae glossa est etiam in Zonara p. 903.

V. 993. κυανέοις Havn. Idem et Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Lasc. ἵπποισι. E tribus his vsa. Hermann. duos fecit: Ὡ Φοῖβ', ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίου εὐτεῖ || χῆ πάγον, καὶ πόντιε κυανέαις ἵπποις διφρεύων. vel: Ὡ Φοῖβ', ὁ πυργώ || σας τὸν ἐν Ἰλίου εὐτεῖ || χῆ πάγον, καὶ || πόντιε κυανέαις ἵπ || ποῖς διφρεύων. quod eodem iure fieri posse. Sed nulli tertiae rationi locum esse.

V. 994. ὄργανον Barnes. ἐργάναν coni. Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 343. ex Hesychio. Flor. A. 10. 15. ὄργάνων.

Taur. ὄργάναν. τεκτοσύνας cum ὄργάναν χερα iungit Musgr. Ita genitivus esset pro adiectivo. Vid. ad Phoen. 660. Ego tamen ἄτιμον τεκτοσύνας iungere malim, proprie manus non honoratam, quod attinet ad fabricam, i. e.

nulla operae in extruendis moenibus positae ratione habita. Sic Soph. Oed. T. 788. sq. καί μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμεν ἄτιμον ἐξέπεμψεν. Ibid. 657. Erfurdt. in. ed. min. recte restituit λόγον ἄτιμον. Cf. Gramm. gr. §. 317.

V. 995. Herm. — ναν χέρη τεκτοσύνας Ἐ || νυαλίω δο-
ρι. pr.

V. 996. Lasc. δορί || μήστορι. Havn. δορί μήστορα. Ald. Brub. Herv. 1. Gu. δορί μήστορι. quod correctum in Herv. 2. adstipulantibus, ut videtur, Codd. — προθίντες Parr. quatuor ap. Musgr. Flor. A. 15. Vict. Gu. Havn. Lasc.

V. 997. τάλαιναν τάλ. μεθεῖτε. Sic Lasc. Ald. et Codd. τάλαιναν μεθεῖτε τάλ. Tr. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. τάλαιναι pro altero τάλαιναν Flor. A.

998. Flor. A. ἀκταίσησι i. e. ἀκταῖσι^{ῃσι}. Taur. Gu. ἀκταῖς. Havn. Lasc. ἀκταῖσι.

V. 1001. Flor. A. ἔθεσαν pro ἔθετ'.

V. 1002. βασιλῆες edd. et MSS. Ald. etiam βασιλῆ-ες, syllaba es in secundum versum reiecta.

V. 1003. Gu. Havn. Lasc. οὐδέ τι. Flor. A. ἐπιβώμετον.

V. 1004. Θεοῖσι λέλαμπε Gu. Lasc. λέλαμπε etiam Flor. 2. 10. 15. Vict. λέλαμπται Havn. Tum Lasc. θυώ-δει. Barnes. voces transposuit λέλαμπε θυώδει καπνῶ, causa non addita.

V. 1005. sqq. Musgrav. ob versum 1013. qui ex ip-
sius iudicio optime totam oden clauderet, suspicabatur,
strophēn esse, quam nunc antistrophēn dicimus. Id quum
ex totius cantici sensu manifestum videretur Brunckio, ne
verenti quidem, ne, qui illud attente legerit, hoc in
dubium vocet, v. 1014 — 1022. tanquam strophēn prae-
posuit antistrophae v. 1005 — 1013. Recte hanc incre-
dibilem et socordiam Musgravii et temeritatem Brunckii
vocat Herm. in notis MSS. „Initium enim strophae βέ-
βαια δέ tam aperte ad praegressum βεβᾶσι spectat, ut
nihil certius sit, quam omnia suo loco posita esse. Sen-
sus carminis hic est: cur conditam a vobis Troiam dele-
vistis? cur frustra sivistis pugnare Troianos? unde occi-
derunt ab Ilo oriundi reges; occidit etiam Atrides, cuius
caedem ultus est filius; multaeque in Graecia uxores aut

filios luxerunt, aut ad alios concesserunt maritos: non tibi soli, Hermiona, haec sors contigit, sed tota Graecia laborat, Phrygumque clades in eius agris effudit caedem." Caeterum Brub. inter ἀλόγου et παλάμαις signum lacunae habet * haud dubie, quia v. antistrophicus ex antiqua lectione uno anapaesto longior est, πολλὰ δ' Ἰλλάνων ἀγοραί ἀχόρους στοναχάς. Eadem de causa Canter. legendum suspicabatur ἰδίας ἀλόγου παλάμαις.

V. 1007. Havn. τέκνον. Taur. Gu. ἀπῆῤρεν.

V. 1008. Flor. A. ἐστράφη. Gu. ἀπεστράφη. ἐπεστράφη *νιν respexit eam* recte interpretatur Iacobs. Exerc. in Eurip. p. 68 sq.

V. 1009. ὅ τε νῦν est c Canteri et Musgr. coniectura, (ὅτε νῦν Is. Vossius) quum vulgo legeretur ὅτε νιν. Sed hoc ipsum revocandum censet Herm. v. 1012. πάντα scribens pro κτεάνων.

V. 1010. Pro Ἀργόθεν Havn. ἄργος.

V. 1011. Vulgo Ἀγαμέμνονεος. Flor. 15. quod edidi. Flor. A. Ἀγαμέμνονος. Eadem varietas Orest. 826.

V. 1012. ἄντα κτεάνα esse videntur opes in templi penetralibus, ἐν ἀδύτοις, repositae. Brunckius (nam Healtii et Musgravii coniecturas satius est silentio praeterire) edidit πολυκτεάνων ἐπιβάς ἀδύτων. „In antitheticis transposita vocula καί, et Πέλοπος reposito pro Φρυγῶν, quod omnino sensus loci flagitat, metra satis apte congruunt."

V. 1014. Parr. D. E. Lib. P. Flor. A. Havn. Gu. Taur.

Lasc. Ald. πολλὰ δ' ἄν (ΛΙΝ Lasc.) Ἑλλάνων ἀγοραί ἀχόρους στον. Sic etiam Flor. 2. 10. 15. nisi quod pro ἀχόρους habent ἀγόρους. Pro ἄν Vict. ut Lasc. ἄν i. e. ἀνά. ἀγοράς pro ἀγοραί Canter. ἀχόρους om. Par. A. Contra ἀγοραί eiecit Barnes. Musgr. edidit πολλὰ δ' ἄν Ἑλλ. ἀγόρους στον. quod ne sensum quidem habet. In lectione ἀγοραί ἀχόρους vel ἀγόρους duplex lectio confusa esse videtur ἀγόρους; et ἀχόρους, ita ut alterutrum efficiendum sit. Si ἀγόρους scribas ab ἄγορος (vid. Iph. T. 1065. Herc. f. 409. El. 727. cf. Abresch. in Misc. obs. V, 1. p. 83.), necessario scribendum ἄν. Sed quid hoc ad rem, mulieres in coetu virorum genitus edidisse? nam quod Musgr. dicit, foeminas coram populo lugere summi doloris indi-

cium fuisse, id non eam vim habet, ut mulieres prae doloris magnitudine in coetum virorum progressas lacrymasse credamus, sed eas nonnunquam dolore oppressas etiam coram populo luxisse, quod alioqui dedecori erat, nec quidquam aliud nota Musgr. ad Phoen. 1609. docet. Nec credibile, si scriptum fuisset: *ἀν' Ἑλλ. ἀγόρους*, illud *ἀν'* a librariis in *ἀν* mutatum esse, quod de re saepius repetita usurpatum et imperfecto iunctum vel Wesselingios, Gesneros, Reizios fugit. Accedit quod *στοναχὰς μέλποντο* nullo addito adiectivo nimis nude dictum videtur. Itaque *ἀν* servavi, et deletō *ἀγοραί* s. *ἀγοράς*, *ἀγορών* scripsi, quod probat etiam Wyttenbach. ad Plut. p. 184. Ordo est: *πολλὰ δ' Ἑλλ. ἄλοχοι μέλποντο ἂν ἀχ. σπον. δυστάτων τέκνων*, *ob filios infelices*, qui in bello occubuerant. Sic *Ἑλλάδος ἔγωγε σιέω* Iphig. A. 359. *πατέρα δακρυόεντα συμφορὰς τινος* Herc. 522. *οὐ δακρυρροεὶς* ib. 1086.

V. 1015. Par. A. Havn. schol. *τοπίων*, quod recepit Brunck. matres parvulorum liberorum patribus sub Troiam caesis orbatorum innui dicens. Herm. coni. *λεχών*. — Flor. 2. Vict. *ἄλοχον*.

V. 1016. *ἐκ δ' ἔλειπον οἶκον* Flor. A. Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. Brunck. edidit *ἐκ τ' ἔλειπον οἶκ*.

V. 1017. recte Hermann. *σοὶ* de Hermiona intelligendum esse monet, *φίλοισι* autem de gente Atridarum.

V. 1018. *ἔπεσον* pro *ἐπέπεσαν* Flor. A. 10. 15. Havn. Gu. Taur. hic. & gl. interl. *γρ. ἐνέσπον*. Hinc Flor. 2. Vict. Lasc. *δυσσρ. ἐνέσπον*.

V. 1019. Flor. A. *καὶ φίλοισι λύκαι*. et sq. v. *ἔτλαν* pro *ἔτλα*.

V. 1021. Flor. A. *διέβαλεν δὲ καὶ Φρυγῶν πρὸς εὐκ. γ.* Sic etiam rō. 15. nisi quod *διέβα* servant. Brunck. quum demonstrasse sibi visus esset, strophē et antistrophē sedes permutasse, quod quam falsum esset, ad v. 1005. docuimus, ita pergit: Hinc manifesto apparet, inquit, scriptum oportuisse v. 1029 (1021) *διέβα δὲ Πέλοπος*, non, ut vulgo, *διέβα δὲ Φρυγῶν*. Et sic edidit: *διέβα δὲ καὶ Πέλοπος*, ut ita versus melius responderet versui 1012 a se reflecto. Iunge: *Φρυγῶν σκηπτοῦ διέβα καὶ πρὸς εὐκάρπους γῆας* sc. *τῆς Ἑλλάδος. γῆας* pro *γῆας*.

Flor. 2. Lasc. Herm. em. *διέβα δ' ὁ Φρυγῶν πρὸς εὐκάρ-
πους γύας*, electo *καί*, quod et ob metrum, et ob locum,
quem tenet, vitiosum sit.

V. 1022. Vict. Lasc. *σταλάσσειν ᾄδα* (^ᾄΑΙΔΑΙ) *φόνον*.
Ald. rell. *σταλ. ᾄδα φόνον*. Flor. A. *αἰδαί*. 2. *ᾄδα*. Gu. *αἰδα*.
Havn. *ᾄδα*. Genitivum dedit Brunck. post Heathium. Sed
syllabam deesse metrum strophici versus docet. Itaque
cum Hermanno inserui *τόν*. Metro etiam convenientius
esset *τόν ᾄδα φόνον*, quamquam longae syllabae πῶς op-
poni possunt quae breves αἰ.

V. 1026. Herm. *φροῦδῃ 'στιν*. „Latere non potest var.
lect. considerantem, Eurip. tragoedias manum correctoris
expertas esse, qui vel vitia codicis sui emendaverit, vel
lacunas pro suo captu et iudicio expleverit.“

V. 1027. Lasc. *τῶν γάρ ἐκ δόμων φίλων*.

V. 1029. Taur. Gu. *σαφῶς* pro *σαφῶς*. Flor. A. *σαφῶς*
Πηλεὺς ἦκ, peius etiam 10. 15. *σαφῶς Πηλεὺς ἦκ*.

V. 1031. Havn. *βασ. γάρ φρυγᾶς τῶνδ' οἶχεται δόμων*.

V. 1033. Taur. Gu. *ἐκβάλει*.

V. 1038. Flor. A. *ποιᾶς περαίνων ἐλπίδος*.

V. 1043. Havn. *Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα*.

V. 1046. Flor. 10. 15. Havn. *ὦ μοι μοι*.

V. 1047. Tres Florr. *ἀγγέλλον*.

V. 1048. Taur. Gu. *γῆραι*.

V. 1049. 50. 51. 52. desunt in Flor. A. In Florr. 10.
15. deest unus versus 1052. — *προςδοκᾶν* Ald. rell. *προς-
δοκᾶ* Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. 10. 15. Vict. Havn.
Lasc. quod cur alteri praetulerint Musgr. et Brunck. ignoro.
Verum videtur *προςδοκᾶν* Gu. ex quo origo var. lect. optime
intelligitur. Herm. conji. *πρόμαντις θυμὸς ἅ' ὅτι προς-
δοκᾶν*.

V. 1051. Par. A. Havn. *ἔχων*.

V. 1053. Flvr. A. *αἶ αἶ*. Taur. Gu. iterum *γῆραι*.

V. 1054. Ald. rell. *ἀπαλόμαν*. Sed Florr. 2. 10. 15.
Gu. Taur. Havn. Vict. Lasc. *ἀπαλόμην*.

V. 1056. Flor. A. *εἰ δὲ καί*. Herm. *εἴπερ σοὶς φίλ*.
Lasc. *σοὶς φίλοισιν ἀμ*.

V. 1058. Havn. γέρας. Pro τέμασι Blomfieldio ad Aesch. Prom. 356. paulo melius videtur τέμασι.

V. 1060. Flor. A. Havn. πῶς δ' οἶχ. Havn. etiam μου pro μοι.

V. 1061. δ' post ἀκούσαι om. Flor. 2. ἀκούσαι ποῦκ Havn. οὐκ ἀκούσ' ὅμως Flor. 2. 10. 15. Taur. Gu. Ald. rell. Hinc Lasc. οὐ κακοῦσ' ὅμως. Havn. ποῦκ ἀκούσαι-
μῶς (sic). Solus Par. A. οὐκ ἀκούσθ' i. e. οὐκ ἀκούσά,
unde rec. Musgr. Pro ὅμως Flor. A. ὁμοῦ.

V. 1063. Flor. 10. φαιράς.

V. 1064. Valck. ad Phoen. 1378. ὅμματ' et ad δι-
δόντες et ad ἐξεπλήκμεν pertinere arbitratur; cui non
accedens Brunck. constructionem sic instituit: διδόντες
τῇ θεῇ τρεῖς ἡμέρας, ὅμματ' ἐξεπλήκμεν. Recte verò
Valck. modo addidisset, διδόντες ab ἐξεπλήκμεν pendera.
Vid. Hipp. 669 sq. ubi vid. Monk. 660. Ion. 925.

V. 1071. Flor. A. παρόντες. Havn. καὶ τὸ δεύτ.

V. 1074. Miro errore Flor. A. α. τ' ἐκπληροῦντο δέτε
βουλ. Ordo autem non is esse potest, quem vult Musgr.
ἀρχαί τ' (i. e. ἀρχόντες) ἐπληροῦντο εἰς τὴν βουλευτήρια ἰδίᾳ
τε. Quid enim est ἰδίᾳ πληροῦσθαι? Nec Brunckii con-
structione convenit: ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο καὶ φρουρὰν ἔτα-
ξαν εἰς βουλευτήρια, καὶ ἰδίᾳ ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστα-
σαν (φρουρὰν ἔταξαν) ἐν περιστ. δ. Imo sic omnia aptis-
sime cohaerent: ἀρχαί τε εἰς τὴν βουλευτήρια ἐπληροῦντο,
ἰδίᾳ δ' ὅσοι θ. χρ. ἐφ. φρουρὰν ἔταξαν, ut δ' post ἰδίᾳ
copula sit ad sqq. pertinens. *Et magistratus ii, qui toti
reipublicae praeerant, frequentes in curias conveniebant,
de summa rep. deliberaturi, et qui dei templum curabant,
privatim, non iussi a senatu, praesidia dispoſuerunt.*

V. 1076. ἔταξαν Ald. rell. et Codd. ἐνυξαν ἐν Lasc.
i. e. vel ἐνευξαν vel ἔταξαν. Par. A. ἔταξαν τ' ἐν. quod
τ' abiecto recepit Brunck. — δρόμοις pro δόμοις Flor.
A. 10.

V. 1079. ἤμεν est e Brunckii emendatione pro ἡμεν.

V. 1081. Flor. A. τοῖσι pro τί σοι.

V. 1082. Ald. rell. τίς τις μέγα, quod esset cum

quoniam venisti, non qua de causa, χάριν pro μετὰ Parr. quatuor, Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Gu. Havn. Lasc.

V. 1084. Havn. Gu. βουλόμην. Havn. om. etiam γάρ.

V. 1086. Havn. καὶ ταῦτ' pro πάνταυθ' Flor. A. ἰ-
χθύνων.

V. 1087. Taur. Gu. ἐφέρεθ' ὡς ψ.

V. 1090. iniuria sollicitat Porson. ad Eur. Hec. p. 65 sq. Vid. ad Hec. 623. Herm. ad Soph. Aj. 9. El. 46.

V. 1091. Barn. Musgr. male πῶδε. τῷ δὲ iam Lasc. Ald. rell. Lasc. Vict. Havn. Gu. male ἄρ.

V. 1092. δάφνη σκιασθείς Ald. rell. Par. A. Gu. Taur. Havn. δ. πυκασθείς Flor. A. 10. 15. quod recepit Brunck. Recte: nam πυκάζειν voce σκιάζειν fere explicant Grammatici, vid. Hesych. v. πυκάζουσι et Interpr. Photius v. πυκάζουσι, Zonar. p. 1599.

V. 1093. Musgravius contra Hardionius *Memoir. de l' acad. des b. l.* T. VIII. p. 264. Orestem praesentem fuisse docere studet maxime e v. 979. 1039. sqq. 1052. etque assentitur Brunck. Vocatur quidem Neoptolemi caedes φόρος τῆς Ὀρεστείας χερὸς v. 1218. cf. 979. 1052. Sed si hoc proprio sensu accipiendum est, pugnat cum v. 1128. Itaque omnia illa loca de Orestis machinationibus accipienda esse apparet. Caedi vero non interfuisse Orestem, satis patet e v. 1117 sqq. neque enim fugientium turbae eum inniscuisset Euripides, quamvis facile fieri potuit, ut eo tempore Delphis versaretur Orestes.

V. 1097. Gu. χωρεῖ δὴ πρύμναν. χωρεῖν πρύμναν, ductum e nautico vocabulo; πρύμναν κρούεσθαι, explicuit Dan. Heinsius ad Horat. p. 30. notante Valck. ad Schol. Eur. Ph. p. 768. 82.

V. 1098. Pro ἐξέλκει Musgr. coniecit primum ἐξέθει, excurrerat, deinde ἐξέλκ. quorum neutrum probabile. Heath. supplet φάσγανον, extrahit gladium e vagina. Num vero Graeci simpliciter ἐξέλκειν pro ἐξέλκειν φάσγανον καλεσθὲν dixerunt, ut Angli *he draws* vel Germani *er zieht*? et num, qui gladio cinctus est, ἀνταγῆς dici potest? Brunck. supplet ἐξέλκει, scil. ἑαυτὸν, extrahit se, et si quid mutandum sit, malit ἐξέρπει. Tandem Jacobs Exerc. in Eur. p. 71. ἐξέλκει δὲ πόδα καὶ παστάδος Kr. r. coniecit,

locutionem ἐξέλειν vel ἔλκειν πόδα egregie illustrant Iosii Soph. Phil. 290. Eur. Phoen. 304. Cf. El. 438. Mihi ea sententia optime convenire videtur, quam Iacobsius emendatione sua declarare voluit; an vero ea in verbo ἐξέλειν, scil. ἐαυτόν, per se insit, decernere dubito.

V. 1100. Havn. ὁφθαλμοί.
^{ἰδεῖν}

V. 1105. φέρει Flor. 15. Versus 1106. deest in Flor. 15. cum sequentibus usque ad v. 1194. propter unius folii iacturam.

V. 1106. Lasc. πάντοτε.

V. 1107. Lasc. Ald. rell. καὶ φυλάσσει. Gu. καὶ φυλάσσει. Recte Reisk. et Brunck. καφνιάσσει.

V. 1109. ἦνεν Lasc. Ald. rell. et Codd. Musgr. recepit ἦνεν e Par. D. qui ἦνεν. γρ. ἦνεν. ἦνεν etiam Flor. 2. Sed hoc Ionicae et poeticae dialecti proprium, Brunck. nescit, an in tragico senario locum tueri possit. Cf. id. ad Aristoph. Vesp. 369. Si Aristophanes l. c. eo verbo uti potuit, ubi Bergler. e chori cantico ap. Aeschyl. Choëph. 795. ἀνομένων πραγμάτων citat, quidni potuerit Euripides? Et unde a librariis formam tam raram inventam dicamus?

V. 1110. Flor. 2. Havn. μεσάγκυλοι. Gu. ἀμφώβελοι.

V. 1111. Flor. A. Gu. σφαγῆς ἐχώρου, sine τ', quod deest etiam in Havn. Lasc. Ald. Brub. Herv. et eliciendum censet Herm. σφαγῆς Attica forma est pro σφαγεῖς. σφαγεῖ; τ' ἐχ. Herv. 2. Canter. rell. et sic, ut videtur, Flor. 2. 10.

V. 1112. δεινὰς ἄν Par. A. quod recepit Brunck. φερονμένου pro φρουρουμένου Lasc. Vict.

V. 1113. παθός pro παιδός Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. Mox Ald. rell. ὡς δέ μιν. νιν pro μιν Flor. 2. Lasc. ut scribendum esse monuit Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 455. περιστάδην Taur. Gu.

V. 1114. Flor. 2. ἀναπνοάς.

V. 1117. Par. A. τοὶ δ' ὅπως π.

V. 1120. Lasc. αὐτοὶ δ' ὑπ' α. Is. Vossius ὑπ' αὐτῶν.

V. 1121. Flor. 10. κραγή.

V. 1122. ἀντέλαξεν Ald. rell. Gu. ἀντέλαξεν Flor. 2.

10. Vict. Lasc. ἀντέκλαγξεν Par. A. unde recepit Brunck. et Havn. εὐδία δέ πως Lasc. δέ πως etiam Parr. D. E. Lib. P. (δὲ πως ap. Musgr.) Flor. 2. 10. Vict. Taur. Gu. Havn.

V. 1124. Lasc. ἐκ μέσσων.

V. 1125. Lenting. p. 51. coni. δεινόν τι.

V. 1126. τρέψας Barn.

V. 1127. πλευρῇ Havn. Lasc. πλευράν Taur. Gu. δα-
μείς pro τυπείς Flor. A. 10.

V. 1134. Flor. A. 10. θυοδότων.

V. 1136. Havn. κατοικιῶσαι (sic etiam Lasc.) γέρον.

V. 1138. Flor. A. 10. κοσμιζων pro θεσπέζων.

V. 1140. Ald. Brub. Herv. 1. 2. παῖδ' ἔδρα Ἀ. παῖδ'
ἔδρασ' Lasc. Cant. Barn. et Codd. praeter Havn. qui παῖς
δ' ἔδρασ' Ἀ.

V. 1143. Ald. rell. καὶ μὴν ὅδ' ἀναξ φοράδην αὐτός.
Taur. Gu. καὶ μὴν ὅδ' ἀναξ φοράδην, omisso αὐτός. καὶ
μὴν ὅδ' ἀναξ ἤδη φοράδην Par. A. Flor. A. 2. 10. Havn.
Lasc. quod recepit Brunck.

V. 1145. γέρον Lasc. γέρον Havn.

V. 1148. sq. πῆμασιν ἔκυρσας Flor. A. 10. Quum
hic et sq. versus eadem voce terminentur, Musgr. v. 1149.
coni. συνέδυσας, Brunck. συνέπιπτες, Hermann. autem v.
1148. κέλπας pro κύρσας. Mihi aliquando in mentem
venit συνεκράδης pro συνέκυρσας. Ob similem termina-
tionem v. 1149. excidit in Flor. A. 10. Havn.

V. 1150. Antistrophica esse, quae sequuntur (dele
notam στρο. ἀ. versui 1143 vel meo vel typosethetae errore
appictam, et huc transfer) monuit Herm. in notis MSS.
quem, ut in re manifesta, secutus sum. Vid. idem in
nota Erfurdii ad Soph. Antig. 134. ed. mai. Ex parte
monuit etiam Seidler. de vers. dochm. p. 82. not.

V. 1150. Ald. rell. ἰὼ μοι ἐγὼ κακόν. Gu. Taur. ἰὼ μοί
μοι ἐγὼ κακόν. Par. A. Lib. P. Flor. 2. 10. Vict. Havn. Lasc.
ὦ μοι ἐγὼ κακόν.

V. 1151. χερσὶν Flor. 2. Vict. Lasc. δώμασ' ἔμοις Ald.
rell. δώμασιν ἔμοις Par. A. δώμασί τ' ἔμοις Flor. A. in
apogr. Hamb. δώμασί θ' ἄμοις Par. D. Havn. δώμασιν ἄμοις
Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Taur. Gu. Lasc. ἄμός scriben-
dum esse, quum sit pro ἔμός, docuit Brunck. ad h. l. et ad

Aesch. Prom. 9. post Markl. ad Iphig. A. 1455. Cf. Blomfield. gloss. Aesch. S. c. Th. 413. ἀμοῖς Lasc.

V. 1152. Havn. ἰώ μοι αἶ αἶ. Herm. ὦ μοι, αἶ αἶ. Flor. A. 2. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. ὦ πόλις.

V. 1153. Θεσσαλία Flor. A. Herm. uno versu ὦ πόλις Θεσσαλία διολάλαμεν, delete ὄχόμεθ', si nihil exciderit in antistrophe; aliter ὄχόμεθ' ὄχόμεθ' scribendum, ut versus omnes dimetri fiant.

V. 1154. Taur. Gu. οὐκέτι λείπει' ἐν οἴκοις, omissis μοι τέκνα. Flor. 2. οὐκέτι λείπεται οἴκοις. Flor. A. οὐκέτι λείπεται οἴκοις. Havn. omissio tantum μοι, οὐκέτι τέκνα λείπεται οἴκοις.

V. 1156. ὦ στέγλια παθῶν ἐγώ Lasc. Ald. Flor. Taur. Gu. ὦ στέγλιος παθῶν ἐγώ Brunck. restituit Par. A. Sic etiam Havn.

V. 1157. φίλων Flor. A. 2. 10. Gu. Taur. Lasc. Ex hoc loco perspicitur, quam verum sit praeceptum Elmaleii ad Soph. Ai. 1188. traditum, quo Tragicos libentius dixisse θεῶν τις, φίλων τις etc. quam θεός τις, φίλος τις docemur. Ne praeferendum quidem semper esse genitivum, e depravationibus librariorum h. l. intelligitur. — βαλὼν Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc.

V. 1158. φίλον Havn. γένυ σου χεῖρες Flor. A. χεῖρες Havn.

V. 1161. Ald. tell. οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾷ' ἄν γέρον. Flor. A. 10. Havn. Lasc. οὗτος τ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾷ' (Lasc. ἐκ τῶνδε τιμᾷ') ἄν γέρον. Flor. 2. Vict. οὗτος τ' ἄν ἐκ τῶνδ' ἐτ. Taur. Gu. οὗτος τ' ἄν καὶ ἐκ' τῶνδ' ἐτ. ἄν γ. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. Lips. citat οὗτός γ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτ. ἄν γ. Soph. Ai. 537. τί δ' ἦτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἄν ὠφελοῖμί σε; Thuc. II, 3. VII, 74. ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν. IV, 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. VII, 76. ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. In his ὡς quamdam minuendi vim habet, *quantum quidem pro hoc rerum statu fieri potest.*

V. 1162. Inutilis est Brunckii coniectura, τὸ σὸν δ' οὐκ ἦν ἄν εὐτ. Haud dubie, qui propinquum in bello occisum amisit, felicior est eo, qui eundem ex insidiis, ut Peleus Neoptolemum, interemtum lugeat.

V. 1163. Versus ita describit Herm.

ὦ γάμος, ὦ γάμος, ὅς τάδε δώματα
καὶ πόλιν ἡμῶν ὤλεσας, αἱ αἱ,
αἱ αἱ, ὦ παῖ.

V. 1164. ὡς τάδε δ. Par. D. Havn. καὶ πόλιν ἡμῶν
Havn. Vict. Lasc. καὶ πόλι ἡμῶν Flor. 2. καὶ πόλι καὶ πόλι
ἡμῶν Flor. 10. καὶ πόλιν καὶ πόλιν ἡμῶν Flor. A. Brunck.
ed. ὅς τάδε δώματα καὶ πόλιν ὤλεσας.

V. 1165. Servavi lectionem Aldinam. Par. A. Flor.
A. 2. 10. Taur. Gu. Vict. Lasc. αἱ αἱ ἔ' ἔ', (ἔ' ἔ' Lasc.) ὦ
παῖ. quod recepit Brunck.

V. 1166. sq. Ordo hic esse videtur: μήποτε τὸ δυσ-
ώνυμον ἡμῶν γένος σὺν λεχέων (significat Molossum, a
Neoptolemo ex Andromacha susceptum) ὥφελεν ἀμφι-
βαλέσθαι Ἑρμ. αἰδῶν ἐπὶ σοί. Verba εἰς τέκνα καὶ δόμον
iungenda cum δυσώνυμον. Ob invidiam, qua Hermione
in Andromachen ob filium Molossum flagrabat, Orestem
ab Hermione incitatum esse ad caedem Neoptolemi,
ideoque Molossum causam esse caedis suspicatur Peleus.
Ἑρμιόνας αἰδῶν, perniciem ab Hermione profectam.
Utinam ne proles mea in tuo lecto suscepta infaufti
in liberos et domum ominis perniciem ab Hermione pro-
fectam in te coniecisset! Hermannus haec, si nihil exci-
derit, ad Acchillem dici videntur hoc sensu: utinam ne
tui connubii infelix ad liberos et domum proles ab Her-
miona mortem accepisset tua causa (i. e. Delphis vindi-
ctam patris exigere creditus), sed fulmine potius perisset
etc. Pro ὥφελ' Flor. A. 10. Taur. Gu. Havn. ὥφειλ'. Verba
εἰς τέκνα καὶ δόμον tanquam manifesto addititia recidit
Brunck.

V. 1171. Flor. A. τοξοσύναν.

V. 1172. Φοίβον Flor. 2. 10. Taur. Gu. Havn. Lasc.

V. 1174. Ald. tell. ὅττοτοί, ὅττοτοί. Interiectionem
om. Flor. A. bis, an semel, non notatum. Flor. 10. ὅττοτοί
semel. Flor. 2. Lasc. ὅττοτοτοί semel. Havn. ὅττοτοτοτοί.
Sic etiam 1176.

V. 1175. δεσπότην Flor. 2. Vict. Gu. Taur.

V. 1176. Vulgo κατάρχομαι. κατάρξω legendum suspi-

catur Elmsl. Mus. cr. Cant. T. I. p. 479. not. et sic Flor. 10. Havn. *κατάρξομαι* Flor. A. De locutione vid. Hermann. apud Seidler. ad Troad. 123.

V. 1178. Vulgo *διάδοχα τύλας ἔγω*. Quod cum Brunckio recepi, est in Parr. A. D.

V. 1179. Flor. A. *δυστυχές*. Par. E. Lasc. *δυσχρόν*.

V. 1180. Ald. rell. *συμφοράς*. Sed *συμφορὴν* Par. A. Flor. A. 2. 10. Gu. Havn. Lasc. recte: nam sermo est de certo aliquo infortunio, caede Neoptolemi. Taur. *συμ-*

φοράς. — Hos quoque versus ad legem antistrophicorum redigendos esse, tum ex eo apparet, quod in toto carmine ubique expressa responsionis vestigia insunt, tum quod v. 1180. 1184. aperte vs. 1193. 1196. et verba *γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας* v. 1183. verbis *κόμπων μεταρσίων πρόσω* v. 1195. respondent. Sed aegre inter se conciliantur v. 1181 et 1194. In priore Flor. A. 2. 10. Vict. Havn. Lasc. *ὦ φίλος* habent. *ἔλειπες* Ald. rell. sed *ἐλίπες* Par. A. E. Havn. Lasc. Eum si ita scripseris, *ὦ φίλος, δόμον ἐλίπες ἔρημον*, iambicum trimetrum brachycatalecticum habebis, cui satis apte respondebit v. 1194, si *φεῦ* addideris, *ἀμπιτάμενα πάντα φροῦδα κείται, φεῦ!* ita ut ab initio dactylus sit pro iambo vel spondeo. Verba *ὦ μοι μοι* v. 1182. pro quibus Flor. 2. Havn. Vict. Lasc. *ὦ μοι μοι*, extra numeros excurrunt, ut in trimetris saepe *φεῦ* ab initio versuum; sed totum omittunt Flor. A. 10. Prorsus vero redundant verba *ταλαιπώρον ἐμέ* v. 1183. quibus nihil in antistropha est, quod respondeat. Vel igitur ea a mala manu addita sunt, vel in antistropha quaedam exciderunt. Pro *γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας* Musgrav. e Par. D. scripsit *γέροντα παῖδα νοσφ.* quod cur praetulerit, recte miratur Brunck. ipse *νοσφίζειν* interpretatur *deserere*, coll. Soph. Oed. T. 480. Possis etiam accipere pro *privare*, ut apud Soph. Phil. 684. Eur. Suppl. 539. ita ut *ἄπαιδα* effectum verbi significet. Hermann. ita hos versus et antistrophicos descripsit:

*ὦ φίλος, ἐλίπες, ἐλίπες, ἔρημον, ὦ μοι
γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας.
ἀμπιτάμενα πάντα φροῦδα, φροῦδα κείται
κόμπων μεταρσίων πρόσω.*

Ceterum Vict. *δόμον* pro *δόμον*.

V. 1184. Ald. rell. Taur. Gu. *θαρεῖν σε, πρέσβυ, χοῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων.* τῶν σῶν omittunt Par. E. Lib. P. Flor. 2. Havn. Lasc. e quibus Flor. Vict. et Lasc. etiam *χοῆ* habent. Lacunam sic explent Flor. A. 10. *θαρεῖν σε πρέσβυ χοῆν πάρος Τηλεῦ τέκνων.* Tandem Musgr. Brunck. e Par. A. quod edidi.

V. 1186. οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμῷ κάρα edd. et MSS. Hiatus quidem in ἐπιθήσομαι ἐμῷ ferri non potest; itaque ἐμῷ uncis inclusi et v. sq. duplicavi πόλις. sed rectius Herm. elem. doct. metr. p. 536.

οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ
κάρα κτύπημα χειρός ὀλοόν; ὦ πόλις.
et in antistrophe v. 1198.

σκήπτρα τὰδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν.
οὐ τ' ὦ κατ' ἄ. etc.

Idem in notis MSS. οὐκ ἐπιθήσομαι κάρα Κτύπημα χειρός ὀλοόν; ὦ πόλις, πόλις. Havn. ἐπιθήσω.

V. 1187. Vulgo χειρός. Lasc. χροός. Flor. 10. ὦ πόλις.

V. 1188. Flor. 2. Vict. Lasc. μ' ἰστέρησ' ὁ Φοῖβος.

V. 1189. Flor. A. δυστυχές. Havn. γέρων.

V. 1190. Ald. rell. τίν' αἰῶνά γ' εἰς τὸ λ. ἔ. Par. A. Flor. 2. 10. Taur. Gu. Havn. Vict. Lasc. τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λ. ἔ. quod probat etiam Elmslei. ad Med. p. 287. not. quia γ' in sententiam interrogativam vix admittatur. ἔξεις om. Flor. A.

V. 1191. κακῶν πέρας Flor. A. 10.

V. 1192. Ald. rell. Taur. Gu. διαντλήσομαι. Flor. A. διαντλήσω. Pariss. omn. Flor. 2. 10. Havn. Lasc. διαντλήσω.

V. 1193. γάμοις Flor. A. 10. Havn. Lasc. A. etiam ὤλεσαν pro ὤλβισαν.

V. 1194. Par. A. Flor. 2. 10. Havn. Vict. Lasc. φροῦδα πάντα. recte, quia vis est in φροῦδα. Flor. A. ἀμπανῇ φροῦδῃ παντα. Brunck. e Musgr. coniectura edidit φροῦδα παντ' ἀνεῖται, sed causam mutationis neuter attulit. Cf. ad v. 1180.

V. 1195. κόμπων μεταρσίων πρόσσω e Reiskii coniectura, probata etiam Musgr. edidit Brunck. pro κόμπων μεταρσίω περ.

V. 1196. Havn. ἀναστρέφων.

V. 1197. Ald. rell. Gu. οὐκέτι μοι πόλις. Taur. οὐκέτι μοι suprascr. γρ. οὔτε μοι. Flor. A. 10. 15. οὔτ' ἐμοί. Flor. 2. Havn. Vict. Lasc. οὔτε μοι. Herm. l. c. οὐκέτ' ἐστὶ μοι πόλις. sed in notis MSS. οὔτε μοι.

V. 1198. σκήπτρά τ' ἐρρέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν MSS. et edd. Recte Herm. σκήπτρα τάδ' ἐρρέτω πὲ γαῖν.

V. 1200. πίνοντα Flor. A. 10. 15. πιτόντα Gu. Havn. Vid. ad Med. 55. Flor. A. etiam ὄψεται. Verba πρὸς γᾶν aliunde inculcata esse monuit Seidler. p. 82. et Hermann. elemi. p. 536.

V. 1203. κόραι Flor. 2. Taur. Gu. Vict. Lasc. κόρα Flor. 10. 15. λεύσεται Ald. λεύσας Par. A. Gu. Taur. Havn. quod verum videtur ob aorist. ἀθρήσατε. λεύσας Flor. A. ἀθροίσατε Flor. A. Gu.

V. 1207. σῶν τῶν πάρος omnes et scripti et editi, quod non memini, cur mutaverim. Lenting. tamen etiam p. 52.: Malim τῶν σῶν.

V. 1209. Flor. 2. Vict. Lasc. καὶ πρώτα μὲν δή.

V. 1210. Ald. rell. λίαν γε δυσφορεῖν. γε ignorant reliqui libri. λίαν δυσφορεῖν Lasc. λίαν δυσφορεῖν Parr. B. D. E. Lib. P. Flor. A. 2. 10. 15. Vict. Taur. Gu. Havn. λίαν συμφορεῖν Par. A. δυσφορεῖν τινὲ dictum, ut χαλεπῶς φέρειν τινί, δυσχεραίνειν τινί, ἀλγεινῶς φέρειν τινί Soph. Phil. 1011. vid. Gramm. gr. §. 403. c.

V. 1211. Flor. 10. 15. ἀκλαυτ'. E Flor. A. enotatum ἄκοντ', dubito an vere.

V. 1217. Flor. 10. 15. Gu. ἀπαγγέλη. Ald. rell. ἀπαγγέλη. Havn. ἀπαγγελεῖ. Par. A. Lasc. ἀπαγγέλλη. Praeterquam quod forma ἡγγέλην dubiae est auctoritatis (vid. Porson. ad Hec. 672) nec ullus locus est in Euripide, ubi metrum eam flagitet, praesens etiam de re per longius tempus duratura aptius est.

V. 1220. χοῖν Ald. rell. Flor. 2. χοή Parr. A. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Lasc. χοήν Gu. — κατοικίσαι Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc.

V. 1221. Flor. A. συλλεχθεῖσαν.

V. 1222. Lasc. Ald. rell. Gu. Havn. τὸν ἀπ' Αἰακοῦ.
Tom. VII. Q

Flor. 2. τόνδ' ἀπ' Ἀ. τῶν ἀπ' Ἀ. tacite, sed recte, edidit Barn. quem secuti sunt Musgr. Brunck. τῶν δ' ἀπ' Ἀ. Flor. A. 10. 15.

V. 1223. Lasc. Ald. rell. Flor. 2. λελεμμένον δὴ βασιλέα· καὶ τοῦδε χρόν. Gu. λελ. δὴ βασιλέα· ἐκ τοῦδε χρόν. Par. A. D. Flor. A. 10. 15. Taur. Havn. λελ. δὴ· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρόν. Igitur error ex omisso δ' ortus est. In Brub. et Herv. 1. excidit τὲ post Τροίας.

V. 1228. Παλλ. προμηθία Lasc. Ald. rell. Flor. 2. Gu. Sed προμηθία est eius, qui servat aliquid, non, qui persumdat. προθυμία Parr. A. B. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1230. τόκος Flor. 2. Gu. Lasc. Ald. rell. τέκος Par. A. Flor. A. 10. 15. Havn.

V. 1232. σς pro τς Havn.

V. 1233. ὁμοῦ pro ἑμοῦ Flor. 10. 15.

V. 1234. συνοικ. Θεῶ Lasc. Ald. Flor. 2. Θεῶ Par. A. Flor. A. 10. 15. Taur. Gu. Havn.

V. 1237. Lasc. ναίοντας.

V. 1238. Ald. rell. λευκὴν ἐπ' ἄκτῃν. Taur. Gu. λευκὴν τ' ἄκτῃν. Flor. A. 2. 10. 15. Havn. Lasc. λευκὴν κατ' ἄκτῃν. Par. A. λευκὴν κατ' αὐτὴν. Hoc recepit Brunck. cum Musgravio dubitans, an Eurip. insulam Leucen λευκὴν ἄκτῃν vocare potuerit. λευκὴ ἄκτῃ vocatur etiam Iphig. T. 422. ubi vid. Seidler. ad v. 436. — Εὐξείνου

πόντου^{ρον} Flor. A. 10. ποντίου Havn.

V. 1242. ἔξου Gu. Tum Flor. A. μείνα δεξ' ἄν. Flor. 10. μῆναι. 15. μῆνε.

V. 1243. Νηρηιάδων Flor. A. 10. 15.

V. 1244. κομιστήρ Havn.

V. 1248. κέκραται Flor. A. 10. 15. Gu. — καταθανεῖν τ' ὁφ. Lasc. Ald. rell. et Codd. plerique. Recte copulam omittit Par. A. Vid. ad Hec. 777. p. 88. Hippol. 707.

V. 1249. Flor. A. γενναίας συγκ.

V. 1252. Havn. παύσω δὲ λύπης.

V. 1255. Flor. A. κατὰ κατ' οὐ δ' οὐ. sic. L'enting. p. 53. ex eo cod. affert κατ' οὐ γαμεῖν etc. Stobaeus Gean. Tit. LXX. p. 428. haec sic citat: Εἰ χρόν γαμεῖν δῆτ', ἐκ τῆ

γενναίων γαμεῖν Δοῦναί τ' εἰς δ. tum ζαχρύσους οἷσται φρέ-
 νας. Grotius p. 295. reliqua ex Eurip. emendavit, ζα-
 χρύσους reliquit. Taur. κατ' οὐ γ. Quum interrogandi nota
 non esset post v. 1256. Barnes. temere dedit κατ' οὐ γ.
 Pro δῆτ' Havn. δεῖ τ'.

V. 1256. ἐπ' ἐσθλ. Flor. A. 10. 15. δοῦναί τ' ἐσθλοῦς
 Gu. δοῦναι τε γ' (sic) Havn. Tum Gu. βούλεται pro βου-
 λεύεται.

V. 1257. Taur. Gu. κακῶν δῆ λ.

V. 1258. μῆδ' εἰς ζαπλ. Flor. A. εἴσται pro οἷσται
 Vict.

V. 1259. καλῶς pro κακῶς Havn. Porson. in Advers.
 malebat πράξει' ἄν, quod refutat Elmsl. ad Med. p.
 150. not.

V. 1261. Flor. A. ἀνέλπεις pro ἀέλπτως.

V. 1263. εὔρεν θεός Lasc. Ald. rell. εὔρε Flor. 10.
 15. Gu.

NOTAE AD SUPPLICES.

In limine monendum, Marklandi Cod. A. esse Musgravio Par. E., illius B huic G., C. autem Lib. P.

V. 1. Comma post Ἐλευσίος posuerat Markland. ut χθονὸς τῆσδε appositionem continerent v. Ἐλευσίος. Sed recte illud deleuit Musgrav. Elmsleius in censura ed. Herm. malebat Ἐλευσίης. „Vid. Epicharm. Athen. IX. p. 374. E. cf. Etymol. p. 255, 3. Eratosth. ap. Heraclid. Pont. Brunck. Anal. T. I. p. 478. ubi rectius Achillis Tat. Isagoge p. 100. ed. Iuntae fil. Ἐλευσίης. Et sic citat Ios. Scaliger ad Manil. p. 320. Eadem medicina dudum sanavi Antim. ap. Strab. VIII. p. 364. Ἐλευσίης. Ut rem conficiam, post v. 551 Il. σ'. in quibusdam exemplaribus legebatur, teste Eustathio, καρπὸν Ἐλευσίνος Δημήτερος ἀγλαόδωρον. Vide ipsum Erat. v. Ἐλευσίνος pro Ἐλευσίης scripto. Virg. Georg. I, 163.“

V. 12. Notam distinctionis post τέκνων delet Monk. ad Alc. 751. ut iungantur τέκνων ἡπαιδες. Idem iam coniecerat Markland.

V. 17. μητέρων Ald. Herv. 1. Flor. 1. μητέρων Lib. P. Flor. 2. Vict. μητέρες Brub. Herv. 2. Cant. rell.

V. 19. Par. A. ap. Markl. ἀτιμύζοντες e glossa.

V. 20. χρείας ἐμῆς, i. e. χρείας ἐμοῦ. χρείαν ἔχων ἐμοῦ (δεόμενος ἐμοῦ, mea ope indigens) κοινῇ ταῖςδε, pariter, ut istae, orem meam implorans. Pro χρείαν ἐμοῦ ἔχων dixit φόρτον χρείας ἐμῆς, quia grave est aliorum auxilium implorare. Sequens κεῖται proprio sensu accipio: nam lugentes humi iacere solent. vid. Soph. Ai. 309. 311. 325. Illec. 482. Heracl. 638 sq. Herc. fur. 1163. 1185. Minus bene Markl., Verba gestus, inquit, sicut stare, iacere, sedere etc. saepe nihil volunt praeter esse, vel

existere. Hermann. legendum coni. *ἔχεται*, quod mihi languere videtur.

V. 22. Nescio, qua amentia impulsus dederim τό τ' ἔχθος, quum in omnibus et Codd. et edd. sit τό τ' ἔχθος. Illud est e Markl. coniectura, et in meam editionem e Zimmermanniana fluxisse puto, quam typothetae exscribendam dedi, oblitus nonnunquam corrigere, quae corrigenda erant. Hermannus, "ἔχθος, inquit, in quo vocabulo haerebat Marklandus, non de bello aut exercitu accipiendum est, sed de ipsius Adrastii hasta. At quid tandem est, Adrastus gemit hastam suam? non enim puto, quod ea fracta vel amissa sit, sed quod ea usus sit *in bello*. Illud vero, *gemit, quod hasta in bello usus sit*, nihil aliud est, nisi gemit bellum, quod suscepit. Huic additum *ἐκ παραλήλου, τὴν τε σιρτεῖαν*.

V. 25. νεκρόν Ald. Brub. Herv. 1. correctum in Herv. 2.

V. 27. Marklandus et Reiskius probante Musgravio μόνη corrigit: quod non videtur admittendum esse. Hermann. Contra Elmsleio in censura μόνη extra dubitationem positum videbatur. (*which appears to us to be indubitable*) Sed probum est μόνον, nihil nisi hoc operis iniungens filio meo, ut occisos sepeliendos curet, non ut ea etiam peragat, quae ipse Adrastus efficere non potuerat, urbem expugnet, et exsules reducat, vel cladem Argivis illatam ulciscatur.

V. 30. Ald. rell. πρώτον φαίνεται. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. πρώτα φαίν. unde sic ediderunt Markl. Hermann. Inutilis est Valckenaerii coniectura πρώτ' ἐφαίνετο, ad Phoen. 674.

V. 32. δεσμὸν ἄδσμον φυλλάδος accipio, non de coetu mulierum supplicum, cum ramis Aethram circumstantium, ut Heath. putat, nec de ramorum sertis, quibus supplices feminae Aethram cinxerint, quae est Hermannii explicatio, sed de ramis supplicatoriis, quos in ara posuerant supplices, et qui, dum in ara positi erant, religionem iniiciebant, ne quis supplicationem negligeret, et hoc modo *cum manere cagebant*; hinc δεσμὸς φυλλάδος. Certe, quod infra 357 est σέμ' ἀφαιεῖς στέγη μηρός, idem in Soph. Oed. T. 142. dicit Oedipus, ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων Ἰστανθε τοὺςδ' ἄφαντες ἐκίηρας κλύδους, nec tamen Oedipum a

supplicum coetu circumdatum, nec sertis ramorum cinctum fuisse usquam apparet.

V. 33. *μενῶ* Ald. rell. *μένω* e Markl. coniectura ediderunt Musgrav. et Herm. et hoc habere videntur Flor. 1. 2. *δυσὲν* pro *δυοῖν* edidit Hermann. Eustath. ad Il. κ'. p. 802, 26. e lexico rhetorico: τὸ δὲ *δυσὲν* σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. — — — λέγει δὲ καὶ (τὸ αὐτὸ λεξικόν) ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν *δυσὲν*. οὐδὲν γὰρ *δυϊκόν* εἰς εἰν *λήγειν* φασὶν οἱ ἀναλογικοί.

V. 35. *ματέρας* Ald. rell. etiam Musgr. *μητέρας* iam Markl.

V. 38. In verbis τὸ τούτων *λυπρὸν* ἔξ. *χθονός* haeserunt interpretes. Mihi τὸ τούτων *λυπρὸν* nihil aliud esse videtur, nisi ταύτας, *λυπράς* s. *λυπηράς* ἡμῖν οὔσας. De *ἐξαιρεῖν* vid. ad Phoen. 516. *Ut vel molestiam, quam haec mulieres supplicationibus suis nobis exhibent, e terra amoveat, vel etc.* Duplex enim est via rei expediendae, vel ut mulieres permoveantur, ut alio concedant, et ab aliis auxilium petant, vel ut precibus earum obsequantur Athenienses et mortuos ad sepulturam deprecant.

V. 39. Comma post *λύση* sustulit Herm. ut iungerentur *ἱκεσίους θεούς*. At quidni *ἀνάγκαι* *ἱκεσίοι* *vim* significare possint, *quam supplicationes afferunt?* et quare *ἱκεσίους θεούς*, non omnino deos, ὅσιόν τι δρᾶσαι velit Theseum? Sepeliendo enim caesos non tantum diis iis, qui supplices tumentur, sed omnibus omnino diis satis fit.

V. 41. *σοφός* Ald. rell. quod defendit Markland. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. Stob. serm. 83. p. 481. Gesn. 85. p. 351. Grot. *σοφᾶ*. Recte hanc lectionem praefert Brunck. ad Med. 488. et recipi debuisse monet Herm. in Add. Porsonus Advers. p. 226., Inepte, inquit, Magistrum citat Marklandus, quasi eadem esset ratio τῶν ἀργός et σοφός. ἢ σοφός defendi possit loco Choerobosci, quem attulit Götting. ad Theodos. p. 247.

V. 42. Pro *γεραρῶν* Markl. coniicit *γεραιῶν*, quod, probatum etiam Musgravio, receperunt Hermannus et Gaisford. Raro enim *γεραρός* significat *senem*, ut apud Aeschyl. Agam. 701. ubi vid. Blomfield. gloss. Solent etiam Tragici eadem verba iuxta se ponere. Nolui tamen quidquam mutare, tum quia in *γεραρῶν* consentiunt Codd. et edd.

tum, quia non tantum *os senile*, sed etiam *os venerandum*, utpote supplicum, indicare voluisse videtur Euripides. De metro vid. Hermann. *elem. doctr. metr.* p. 498. Aliter metra dispescuit Gaisf. secutus Burneium in Tentam. de metr. p. 12.

V. 44. 45. Assentior Brodaeo, Heathio et Hermann, qui *φθιμένων νεκρών* dictum esse putant pro *ἐκ φθιμ.* *ut restituas mihi filios. e caesorum strage.* Flor. 1. 2. Ald. *ἀνο μοι.* Herv. 1. *ἀνομοι.* Brub. Herv. 2. rell. *ἀνα μοι.* Ceterum recte Abresch. lect. Aesch. p. 416. *λύσαι* pro imperativo medii accipit: nam *λύειν* dicitur is, qui captivum reddit, *λύσασθαι*, qui redimit, vel quocunque modo ut reddatur impetrat. vid. H. Steph. Thes. II. p. 748 sq. infra 344. Ita cohaerent *λύσαι ἐξιδούσα.*

V. 46. Dele comma post *λυσιμελεῖ*, ut cohaereant *ὡς καταλείπουνσι μέλη θηροῖ βοράν.* Inepte in Observ. crit. conieceram *καταλείβουνσι.*

V. 48. 49. Ald. rell. *ῥυσά.* Flor. 2. Vict. *ῥυσσά*, ut scribi voluerunt Heath. et Markl. ob metrum. Neque tamen confecta res est: vid. Heyn. ad II. i, 503. Seidler. ad Eur. Electr. 485. Pro *πολιῶν* Flor. 1. 2. *πολιῶν.*

V. 49. *καταδρύμματα* pro *καταδρύματα* scribendum monuit Ernest. in Hederici lex. gr. et scripsit Hermann. ut est iam in Brubach. Pro *χειρῶν* V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 447. *χειροῖν*, ita ut hic dativus sit, monente Elmsleio in *Classic. journ.* 16. p. 420. Haeserunt igitur in duplici genitivo diversa ratione posito. Sed vid. Hermann. ad Soph. Trach. 1181. et nos ad Phoen. 934. Aesch. Agam. 1213. ed. Blomf. *τὴν μὲν Θυέστου θυῖτα παιδείων κρεῶν ξινήκα. Χεῖρες καταδρυπιοῦσι σάρκας.* Itaque sunt et *χειρῶν καταδρύμματα*, et *σαρκῶν καταδρ.* Sic paulo post *τάφων χώματα γαίας*, quia et *γαῖα χώννεται* et *τάφος.*

V. 54. *σᾶς διανοίας* recte Markl. pro *σᾶς διαν.* Illud iam in margine notaverat Barnes. et sic Vict. Locum bene explicavit Hermann. Pro *ὅσσον ἐπαλγῶ* Blomfield. ad Aesch. Pers. 871. certissime repono, inquit, *μετάδος δ' οἷσιν ἐπαλγῶ μέλα* (sic), qui horum sensus sit, non addens.

V. 57. Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. *ἀκυσσῶ*

V. 59. Par. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. *θαλαρά*.

V. 60. *σώματα λάϊνον τάφον* Codd. et edd. quod sensu caret. Brodaeus, Barnes. Heath. Markl. *λάϊνον εἰς τάφον*, non satis accomodate ad metrum. Markl. dicit, *εἰς h. l. esse id quod in ordine ad*, quod tunc demum intelligo, quum anglice verti, *in order to, ut saxeo sepulcro condantur*. Sed quis ita dicat: *σώματα θείναι εἰς ἐμὴν χεῖρα εἰς λάϊνον τάφον*? Musgr. coni. *σώματα, γάϊνον βάρος*, ad sensum satis eleganter, sed metro minus etiam convenienter. Hermann. *σώματ' ἀλαίοντα τάφον, corpora sepulcro carentia. ἀλαίνειν, vagari, errare*, novi, idque de animo dicitur, quamdiu corpus insepultum est, circumvagante, ut Troad. 1074. *ἀλαίνειν τινός, carere aliquo*, haud scio an nusquam legatur, sed eo sensu *ἀλᾶσθαι* dicitur, ut Pind. Ol. 1, 94. Eur. Troad. 642. cognato quidem verbo, sed usus tamen discreti: neque enim, quae communem originem habent, eadem usu etiam et significatione inter se congruunt. Egregie Elmslei. *σῶμα ταλαίνας ἄτατον*, ut constructio sit *ἐμὴν τ' εἰς χεῖρα ταλαίνας θείναι σῶμα ἄτ.* *σῶμα* pro *σώματα* non rarum. Vid. Elmsl. ad Med. 1077. Bacch. 729. Hinc origo etiam vitii perspicitur: quum enim scriptum legeret librarius *ΣΩΜΑΤΑΛΑΙΝ*,... non dubitans, quin *τ' κύνων σώματα*, non *τεκύνων σῶμα*, dicendum esset, scripsit *σώματα λαῖν* et ob similem terminationem sequentis verbi *λάϊνον τάφον*.

V. 61. In Ald. rell. ita distinguebatur, *ὁσίως. οὐχ ὑπ' ἄν.* Nostram interpunctionem suasit Canter. receperunt Musgr. Herm. Gaisf. *οὐχ ὁσίως* venerunt matronae, quia habent *πεπλώματ' οὐ θεωρικά* v. 96. ut recte Heath. Parr. A. B. ap. Markl. etiam Lib. P. ap. Musgr. Vict. *προσπίπτουσ'*, Cod. C. Markl. i. e. Lib. P. Musgr. *προσπίπτουσ*.

V. 64. *εὐτεκνία* pro *εὐτεκνία* Aemil. Portus.

V. 65. *τάν* pro *τὴν* scripsit Hermann.

V. 68. Ald. rell. *νέκυ' ἀμφιβ.* Emendarunt Markl. et Reisk. et iam Barnes. annotarat: Alii *νέκυν*, et tum fit per appositionem ad *λυγρὰ μέλη*. Gaisford. Musgravii coniecturam recepit, *νέκυ' ἀμφιβαλεῖν παιδὸς ἐμοῦ μέλη λυγρὰ*.

V. 69. Codd. et edd. *παιδὸς γ' ἐμοῦ*. Heath. coni. *παιδὸς δὴ ἐμοῦ*, (quae lectio non est in Markl. Cod. C.

ut Herm. ait) Markl. παιδός γ' ἐμέ. Metri indicio Hermann. delevit γ'.

V. 70. Hunc et sequ. v. Markl. et Musgr. Aethrae tribuant, quod recte refutat Hermann. Praef. p. XVIII. Ipse totum carmen, quod sequitur, ἡμιχόριον τῶν θεραπειῶν vocat. — Codd. et edd. γόων γόων διαδ. γόοις est e conjectura Valcken. ad Phoen. 374. quam recepit Herm. et probavit Burnei in *Monthly rev.* T. 28. p. 206. Vid. ad Hec. 583.

V. 71. Ald. rell. et Codd. προσπόλων. προπόλων ob metrum scripsit Markl.

V. 72. κακοί Ald. rell. κακοῖς Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. Recepit Musgrav.

V. 73. Male Marklandus ξυναλγηδόνες pro ξυναλγοῦσαι accepit, *Herm.* Aliter nec ego explicare possum.

V. 74. Codd. et edd. χορόν, τὸν αἶδας σέβει. Cantus lugubres vocantur μολπαι *Λιδου* infr. 775. *Λίδα χορός* Herc. f. 1005. μέλος αἶδα El. 143. A Plutone coli tales cantus, non memini me usquam invenire. Itaque iam in observ. crit. p. 15. scribendum duxi χορόν τὸν *Λίδα* σέβειν. Vide tamen, an vulgata lectio defendi possit loco Iphig. T. 175 sqq. ubi τὰν ἐν Θρήνοις μουσαν *Λιδας* ὑμνεῖν dicitur. Hermann. maiorem interpunctionem post σέβει sustulit. Nam χορόν non ex verbo ἔτε, sed ex αἵματοῦτε pendere. Vellem paulo planius et explicatius sententiam suam declarasset Vir egregius. Paulo post enim dicit, se vereri, ne poeta scripserit v. 76. χοῶτα φοίνιον, sine τε, ut ὄνυχα αἵματοῦτε pro ἀμύσσει dictum habeatur. Num igitur sic intellexit, ὄνυχα χοῶτα αἵματοῦμεναι (i. e. ἀμύσσουσαι χοῶτα) αἰείσατε vel ἀνάγετε χορόν? Vix puto: nam in ejusmodi circumlocutionibus sensus inesse debet similis ei verbo, quod cogitandum est; inter αἵματοῦν χοῶτα vero et αἰείδειν vel ἀνάγειν χορόν nulla intercedit similitudo.

V. 75. παρηῖδος pro παρηίδος Heath. Markland. Herm. sed scribendum παρηίδος cum Herm., quum contractum sit e περηίδος, non e παρηίδος.

V. 76. Herm. coni. χοῶτα φοίνιον, ut ὄνυχα αἵματοῦτε pro ἀμύσσει dictum sit, et suspicatur, antistrophicum versum correctionem passum esse.

V. 79. Vulgo ἀλιβάτου. Sed iam Barnea in marg. al. ἀλιβάτου, i. e. *alia*. Alibi Euripides et Aeschylus semper ἡλίβατος, monente Herm.

V. 83. Markl. coni. ἐπίμονον, *constanter manens affectus*, Musgr. ἐπίτονον. Neutro opus est. τὸ θανόντων τέκνων πάθος est ὁ τῶν τέκνων θάνατος. ἐπίτονόν τι πέφυκεν εἰς γόους, *mors liberorum in mulieribus dolorem, pōnon excitat, ita ut in lamenta illae erumpant.*

V. 85. Vulgo τῶν ἀλγίων. Markland. e Parr. A. B. τῶνδ' ἀλγίων, et sic Flor. 1. 2.

V. 86. τίνων γόν τ' ἦκ. coni. Elmslei. Mus. crit. V. p. 8. cf. ad Med. 102. *Quart. rev.* 14. p. 447. Potuit γόνων scribi ob praecedens τίνων, sed non raro, ubi verbum duas constructiones recipit, utraque iungitur. Aesch. S. c. Th. 205. (187. Blomf.) ἔδεις' ἀκούσασα τὸν ἀρματό-κτυπον ὄτοβον, — — ἱππικῶν τ' ἀγρόπνων πηδαλίων διὰ στόμα πυριγενετῶν χαλινῶν, (quamvis ἱππικῶν τ' etc. etiam ex ὄτοβον pendere possunt), ubi Brunck. citat Anacreontem, λυρικῆς ἄκουε μούσης, φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἑτεροπνόους ἐναύλους. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 716. p. 331.

V. 88. μ' ἀναπτεροῦ, *animum suspensum et anxium reddit.*

V. 89. Par. A. καταστείχω.

V. 91. καινῶν corrigit V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 93. Elmsl. ad Heracl. 245. et in Mus. crit. V. p. 16. corrigit ξένας θ' ὁμοῦ γ. Sed tot sunt adiectiva trium terminationum, sed pro communibus usurpata, ut, quousque progressa sit Atticorum in his sive consuetudo, sive licentia, difficile dictu sit. Ald. rell. οὐ ῥυθμόν γ' ἔνα. Par. A. ap. Markl. οὐ ῥυθμόν ἔνα. Par. B. Flor. 1. 2. οὐχ' ἔνα ῥυθμόν. Vulgata ab eo profecta est, qui nesciebat, syllabam brevem ante q produci, quando brevis syllaba prima sit pedis.

V. 96. Markl. κουραί τε, quod recepit Gaisf. necessarium putat Elmsl. in censura, improbat Herm. Vid. ad Or. 192.

V. 105. ἀμφὶ τῶνδε Par. B. ap. Markl. Pro τούτου

Musgr. e Par. G. enotavit τούτων, et sic Flor. 1. 2. Igitur, quum G. Musgravii sit Marklandi B., hunc errasse suspicor. τούτων probat Lenting. p. 53. quia plures essent pueri, quam ut Theseus credere posset, omnes Adrasti esse. Num inauditum, septem unius patris esse filios? Praeterea ἢ Ald. rell. Recte Barnes. ἦ.

V. 108. Barnes ὁ ἐνταῦθεν cum nota: Mallem οὐν-ταῦθεν. Sic iam Ald. Brub. rell. Hermannō in Add. scribendum videtur ὅδ' ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὐνταῦθεν, i. e. ὅδε μῦθος οὐκ ἐμὸς, ἀλλὰ τῶνδε, eodem modo, quo οὐ μόνον ante ἀλλὰ καὶ omittitur: vid. Lamb. B. Ellips. p. 788. et adde Soph. El. 337. Ineptum certe est scio, sed dicere nolo: *harum enim est respondere.*

V. 110. Scribe καὶ πάρες γόν. Sic enim Codd. et edd.

V. 111. Markland. coni. πέρῃς γάρ οὐδέν, μὴ διὰ γλώων, quia διὰ γλώσσης λέγει sit loqui, et de persona dicatur. Hactenus recte; quamquam saepe, quod proprie de persona valet, ad rem transfertur. περῶν autem pro περαινέειν ab Aeschilo quidem dicitur, non item a Sophocle et Euripide.

V. 115. sine interrogatione legi iubet Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 448. vid. ad Hec. 237. p. 31. Punctam post ὀλεθρίαν posuit Herm.

V. 121. Markl. malit οἱ κρατοῦντες, ut v. 18. Vix opus.

V. 122. Ald. Herv. 1. χορίζοντες. χορίζοντος iam Brub. Herv. 2. rell. et Codd.

V. 123. Reisk. et Markl. distinguunt: τί δ'; εὐτυχ, quid vero dicant, quaeris? et sic distinxit Musgr. Herm. et Gaisf. Non deterior mihi videtur vulgata distinctio: quid vero dicant, quum fortuna secunda utantur? felicitatem suam ferre nesciunt.

V. 126. ἡμῶν Ald. rell. ὑμῶν Par. C. ap. Markl. (Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict. ut citat Valcken. ad Phoen. 1682. Receperunt Musgrav. et Herm. — ἡ κόμπει μάτην Ald. rell. ἡ κόμπει Musgr. ἡ κόμποι Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. De μάτην vid. ad Hipp. 913. Imitatus videtur hunc locum Sotion apud Athen. VIII. p. 336. F. quem citat Markl. ἀρεταὶ δὲ πρὸς-

βεῖται τε καὶ στρατηγὸι Κόμποι κερὸι ποροῦσιν ἅπτ' ὀρειά-
ταιν. Hinc iungo: ἤ (sic recte Markl. non ἦ, τὸ ἄσχετος
κόμποι μάτην ἦσαν, non, ut Markl. *num gloriationes ve-*
strae falsae erant?

V. 128. δοκοῦσαν in sola est Commelin. δοκῆσαν Ald.
rell. et Codd.

V. 129. σ' omittunt Flor. 1. 2.

V. 130. λόχους pro ὄχους coniecerunt Pierson. Veris.
I, 6. p. 76. et Markl. Recepit Herm. Non videtur ne-
cessarium, quandoquidem, quum septem duces essent,
septem etiam currus fuisse, quibus ii vcherentur, necesse
est; et eo minus emendatio placet, quod λόχους librariis
notius fuisse videtur, quam ὄχους.

V. 135. τς post Τυδεῖ om. Par. A. B. apud Markl.
Flor. 1. 2. Herm. edidit Τυδεῖ γε, probante Elmsleio in
Quart. rev. 14. p. 464. At γε in responsionibus non
fere usurpatur, nisi ubi et ea, quae praecesserunt, con-
firmanda sunt (vid. Herm. ad Soph. Ai. 931.), et gravius
quid additur, nec simpliciter respondet Anglico *Yes*, ut
putat Elmsl. l. c. Θηβαιγενεῖ pro Θηβαιγενεῖ scripsit Markl.
in eo tamen falsus, quod Θηβαιγενεῖς ne graecum quidem
esse putabat. vid. Koen. ad Gregor. p. 294. ed. Schaeff.
Lobeck. ad Phryn. p. 648.

V. 140. Flor. 1. 2. ἐξέλισσις.

V. 144. Ald. rell. ἦ τοῖς, ἔδ. i. e. ἦ τίσιν ἔδ. Valck.
ad Phoen. 423. et Markl. ἦ τοῖςδ' ἔδ. quod recepit Herm.

V. 145. μάχη γε coni. Reisk. et Herm. Quod eodem
recidit, si recte capio, inquit Markland. — διισῶν Par.
A. ap. Markl.

V. 148. Certatim corrigunt ὁ δ' Οἰδίπον παῖς τίνι
τῷ. Θ. λ. ne brevis syllaba ante τῷ. producat, Erfardt.
ad Ai. p. 628. Porson. Adv. p. 229. Gaisf. Hermann.
Elmslei. ad Med. 241. Recte. Phoen. 414. σοφὸς γὰρ ὁ
θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λόγος.

V. 149. κτάνοι coni. Hermann. et Blomfield. Mus.
crit. 2. p. 182. quorum hic citat Andr. 723. El. 30. Iphig.
A. 709. et notam suam ad Aesch. S. c. Th. 20. Sed vid.
ad Phoen. 70. nam *timendi* notio in his etiam inest.

V. 150. Prius γ' om. Ald. rell. suppeditarunt Codd. Par. A. B. apud Markl. Flor. 1. 2. Vict. et recepit Herm. De duplici γε vid. ad Phoen. 554. ad Med. 125. *Sapientem vero dixisti*, si non omnem, at voluntariam certe fugam.

V. 152. ἦπου σφ' ἀδ. Sic Ald. Flor. 1. 2. ἄρα σφ' ἀδ. Par. C. ap. Markl. Vict. ἦπου σφ' ἀδ. Par. A.

V. 153. Ald. ταυρί διδάζων ἥλθον. Pro ταυρί Flor. 1. ταυτοί Pro διδάζων Par. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. δικάζων, ut edidit Markl. Sed non inagis ταυρί ferri potest, quod Comicorum tantum est. Quod conieceram, ταυτ' ἐκδικάζων, idem Hermannito in mentem venit, qui sic edidit, et, ut nunc video, Lentingio p. 53. Participii praesentis pro futuro post ἐρχεσθαι positi exempla suppeditabunt praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 556. 7. Seidler. ad Iphig. T. 1284. Boeckh. ad Pind. Pyth. 1. 52. 4, 106. Markland. citat e v. 120. ἥλθον ἐξαυτῶν. Blomfield. gloss. Prom. 197. ἐόνι, ταύτη δικ. ἦ: ob hanc rem, vel potius in hac re. „vid. Soph. Antig. 936. Herodot. VII, 143. Plat. Cratyl. 18. p. 34. ed. Fischer. Enrip. Med. 336. Hippol. 41.“

V. 155. ἐγὼ σφάλην iam est in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 157. Ald. rell. τί δέ; πλέον ἥλθον etc. Post πλέον interpunxit Markland. τί δέ; πλέον, ἥλθον etc. vertens: *Quid vero dicis me non invito εὐνοίῃ θεῶν?* Imo, quod maius est, *invito* deorum interprete *Amphiarao invito et repugnante*. Sed nbi πλέον unquam est, *quod maius est?* Porson. Praef. Hec. p. XLI. ed. Lips. citat Τί πλέον; ἥλθον A. quod quo sensu accipi vellet, non addidit. Herm. interpunxit: τί δέ πλέον; ἦ. Elmslei. ingenue fatetur, sive τί πλέον, sive τί δέ; πλ. sive τί δέ πλέον legatur, se locum non intelligere. Nec ego locutionem istam intelligo. Alias τί πλέον est *quid prodest?* vid. Blomfield. gloss. Agam. 995. — γε post Ἀμφιάρεω addendum monuerunt Porson. l. c. et Schaefer. ad Soph. Oed. C. 1313 e Codd. B. C. ap. Markl. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict. Sed γε nunquam est *etiam*, ut interpretatur Porson. Verto: *quid? quod invito Amphiarao expedi-*

tionem eusepi. Aliter explicat Hermann. ad Viger. p. 826.

V. 158. *καθώς ἀποστράφης* e coniectura Reiskii, Marklandi, Tyrwhitti edidit Hermann. probatum etiam Musgravio. At *ἀποστρέψθαι τι* est *aversari aliquid*, vid. Markl. ad h. l. quod quomodo de homine dei monita negligente dici potest? Rectius deus ab homine iussis ipsius non parente sese avertere, eum aversari dicitur. Responsio autem Adrasti ad totam sententiam refertur: neglexi vatum monita, (quo factum, ut dii averso a me animo essent) quod adolescentium strepitus me de recto mentis statu deiciebat.

V. 160. Valcken. ad Phoen. 753. scribendum putat *ἐνθυλίαν γ' ἑοπέουσας*, causa non addita. Idem vs. sequ. male vulgo Adrasto tribui monuit.

V. 161. Porson. ad Hec. 13. pro *δὴ γε* scribit *δῆτα*, quod recepit Gaisford. Contra *δὴ γε* defendit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 465. *yes, which has been the ruin of many generals*, *δὴ* iungendum esse monens cum πολλοῦς, et quomodo *δῆτα* in hunc locum quadret, se intelligere negans. At Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182, „particulae *δὴ γε*, inquit, sic coniunctae vix alibi reperiuntur, nisi in locis corruptis, Herc. 1146. cf. Elmslei. ad Heracl. 805. Iphig. T. 942. Heracl. 632. Bis *δὴ γε* expulit Hermann. ex Aristoph. Nub. 677. 783. Vid. ad Viger. p. 790.“ At vide nunc eundem Hermann. ad Viger. p. 825. ad Herc. f. 1137. — Pro *ᾤλεσε* Flor. 1. 2. *ἤλασε*.

V. 165. Ald. rell. *πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἰσως πάρος*. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος*, quod recepit Markland. Sed egregia est coniectura Porsoni praef. ad Hec. p. XXXI. ed. Lips. utramque lectionem coniungentis *πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος*, quam recepiissem, si Codd. addicerent.

V. 170. Flor. 1. *ἔτλησε*.

V. 173. Edd. et Codd. *ὡς αὐτὰς ἐχοῦν*. Markl. *ὅν αὐτὰς ἐχρ*, ὡν ὠραίων iungens. Hermann. *ὡς αὐτὰς ἐχοῦν*,

quod Canterum legisse ex eius versione *) coniecit Markland. Ego ὧν αὐτὰς ἐχοῖν, sed ita ut ὧν κείτων posita sint ἐκ παραλλήλου. Vid. ad Androm. 641. In Stiblini versione est *quorum ipsas manibus sepultas esse conveniebat.*

V. 177. χρησίμων pro χρημάτων coni. Musgrav. ἔλη pro ἔχη Herm. Idcirco pauperem ad divitem respicere vult, ut, huius exemplo excitatus, non modo ad opes comparandas animum appellat, sed earum continuo studiosus sit. Hoc inest in ἔχη.

V. 178. Vere, puto, Tyrwhitt. et Marklandus, probante Musgravio, e v. 189. coni. *δεδορκείται.*

V. 179. Quoquo te veritas, difficile dictu est, quomodo haec cum praecedentibus cohaereant. Versus 179 — 182 debebat Tyrwh. ex alia fabula petitos censebat Reiskius, non probante Musgravio, quem vide. Commodissimam mihi viam Hermannus aperuisse videtur. Nihil tamen impedit, quominus aliam ipsi etiam viam ingrediamur. Videtur igitur post v. 178. haec sententia aequi debuisse, τοὺς τε δυστυχεῖς εἰς ἄλλων εὐτυχίαν ἀποβλέπειν, ut ita tristitiam suam leniant. Sed hac generali sententia omissa, exemplo contrario rem illustrat: ut poeta, qui ipse malis laborat, alios vix delectare possit, nisi hominum feliciorum sorte contemplanda animum a miseriis suis abducatur. — ἄν e correctione Scaligeri pro ἄν recepit Hermann. Scal. etiam τὸν θ' ὑμνοποιὸν αὐτὸν, ἄν τ. μ.

V. 182. Par. A. ap. Markl. τρέπειν pro τέρπειν, B. τέρπειν. γρ. τρέπειν.

V. 186. Ald. rell. et Codd. Parr. A. B. C. Markl. Flor. 2. Vict. Σπ. μὲν ἡ μῆ. Flor. 1. Σπ. μὲν ἡμῖν. Markl. em. Σπ. μὲν ὁμή, ut emendatum etiam a Cantero in margine exemplaris Basileensis in bibl. Bodleiana, Tyrwhitto, Heathio.

V. 189. νεανιῶν coni. Markl. quod recte refutavit Herm.

*) Nulla est Canteri versio, sed Aemilii Porti. Vid. Bened. epist. ad Mill. p. 465. Lips. Elmslei. praef. Heracl. et in Quart. rev. n. 14. p. 455.

V. 194. δὴ 'πόνησ' iam Ald. rell. praeter Barnes. ἄλλοισι δηποτ' ἦν ἀμιλλ. λ. coni. Markl. ἀλλ' ἡ σὺ δὴ πόνοις ὀμιλήσεις λ. Musgr. nescio quid difficultatis in loco plano et expedito quaerentes.

V. 197. Ehnsl. in *Class. journ.* comparat Andocidis verba. p. 3. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄνδρες, πολὺ τὴν ἐναντίων τοῦτοις γνώμην ἔχω.

V. 199. „De phrasi εἶναι ἐν χάει vid. Valcken. ad Eur. Phoen. 1349. adde Hec. 706. (diverso sensu 1214.) Soph. Phil. 1242.“ Porson. Adv. p. 230.

V. 200. ἐκπεφυμένον Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2.

V. 201. Θηριώδη Parr. A. Markl.

V. 202. Ald. rell. πρῶτον μὲν. Vict. πρῶτος μὲν. Parr. A. B. ap. Markl. Lib. P. ap. Musgr. Flor. 1. 2. πρῶτον μὲν, ut primus edidit Barnes.

V. 203. Iacoba. cur. sec. in Eurip. p. 61. et Wakefield. Silv. cr. II. p. 76. ὡς γεγωνίσκειν, ille etiam ἔπος pro ἔπα. Si sana est lectio, supplendum ὥστε ἡμᾶς γιγνώσκων ἔπα.

V. 204. Markl. coni. τροφήν τε καρποῦ γητραφῇ, καὶ οὐρανοῦ, Hermant. τρο. τε κ. γητρεφῇ, καὶ οὐρ. Ego neque γητραφῆς, nec γητρεφῆς usquam legere me memini, quamvis analogiae non repugnet; nec gradatio in vulgata offendit.

V. 205. Vulgo ὡς τὰ γ' ἐκ γ. Emendavit Markl.

V. 206. Parr. A. ap. Markl. ἄρδει τε. τηδὺν Telluris recte intelligit Heynius ad Pind. Ol. 5, 54. Markland. coni. ἄρδῃ τ' ἄνυδρον. — πρὸς δὲ τοῖσι. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. et Monk. ad Alcest. 274. legendum censent πρὸς δὲ τοῖςδε.

V. 207. Ald. Brub. Herv. 1. 2. προβλήματ' αἶθρον' ἐξαμέν. θ. unde Reisk. πρόβλημα κ' αἶθρον' ἐξ. θεόν. αἶθρον sine apostropho primus dedit Canter. Aemil. Portus αἶθρον, ut Rhies. 987. quod recepit Musgr. vel potius αἶθος. T. Faber, Heath. et Markl. αἶθρον τ' ἐξ. Milton. et Valck. ad Phoen. 786. p. 292. αἶθρος τ' ἐξ.

V. 210. Vulgo καὶ σαφῇ, γινώσκωμεν. Alterum e Parr. A. B. C. recepit Markland. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 216. Ald. rell. *ἐν χειρὶν*. pro quo Ia. Vossius *ἐν χειροῖν*. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *ἐν φρεσίν*. Pro *κεκτημένοι* Flor. 1. *κεκτημένοις*.

V. 219. Recte viderunt Reisk. Heath. Markl. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 449. huic *μὲν* respondere *δέ*, non v. 221. sed v. 228. verba autem v. 222 — 227. *χρῆν γάρ* — *ἡδίκηότα* in parenthesi esse. Neque tamen idcirco *δέ* v. 221 et 224, in *τε* mutatum velim, quod Elmsl. suadet.

V. 220. *ὡς ζώντων θεῶν* contra Marklandum et Porsonum, quorum ille *ὡς δόντων θ*. hic Append. ad Toup. in Suid. p. 461. *ὡς ἐώντων θ*. legendum coniecit, recte defendit Hermann.

V. 221. *σῶμα* pro *δῶμα* Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 224. Ald. rell. *εἰς φόβους*. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *εἰς δόμους*, quod non expedire se ait Musgrav. Mirum, quum etiam Melanipp. fr. XII, 1. legatur: *ἴστω δ' ἄφρων ὢν, ὅστις ἄτεκνος ὢν τὸ πρὶν Παῖδας θυραῖους εἰς δόμους ἐκτίσας*. Similiter Hipp. 625. *λαβὼν ἀτηρόν εἰς δόμους κακόν*.

V. 226. Markl. coni. *πήμασι ξυνώλεσε* vel *πήμασιν συνώλεσεν*. τοῖς πῆμασιν est *propter mala, delicta*. Vid. Gramm. gr. §. 403. b.

V. 227. τὸν οὐ τοσοῦντα Pierson. Veris. I, 6. Markl. et ante utrumque Stanlei. ad Aesch. Theb. 605. et Lambin. ad Horat. Carm. III, 2, 29. monente Porson. Adv. p. 230. quod recipere, aliud agens, neglexi.

V. 229. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. *μάντεων λεγόντων*, *θέσφατ' εἰτ' ἀτιμάσας*. Sed iam Brub. *μ. λεγόντων θέσφατ', εἰτ' ἀτιμ.* quod probant Reisk. et Heath. Mihi neque post *λεγόντων*, neque post *θέσφατ'* interpungendum videtur: *θέσφατα* enim et e *λεγόντων* et ex *ἀτιμάσας* pendet, *μάντεων λεγόντων θέσφατα εἰτα ἀτιμάσας θέσφατα*. Vid. ad Hec. 185. Or. 403. Phoen. 520. Herm. post *παρελθὼν* v. sq. distinxit, ut iungerentur, *εἰτ' ἀτιμάσας θεούς*.

V. 231. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. legit *ταραχθεῖς*, verens, ut Tragici participio *παραχθεῖς* unquam usi sint.

V. 236. Par. B. ap. Markl. *πάσχω*.

Tom. VII.

R

V. 237. οἱ γὰρ ὄλβιοι Par. B. C. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Hermann. Mihi γὰρ e praecedentibus repetitum videtur, nec solet post distributionem memoratam γὰρ poni. μὲν etiam Stob. Serm. XXXIX. p. 238. Gesn.

V. 238. Stob. Serm. XLIII. ed. Trinc. ἔρω. *Herm.*

V. 239. Flor. 1. σπανίζονται.

V. 240. 41. Soph. Ai. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

V. 242. Stob. I. c. γλώσση, et v. 243. ἡ μέση σώζει πόλιν. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Stob. φιλούμενοι. Canter. φιλούμενοι. Barn. (cum v. 1. in marg. al. κηλούμενοι.) κηλούμενοι, et sic Par. A. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 244. φυλάσσουσ' pro φυλάττουσ' e Stobaeo dedit Herm. Cf. Porson. Adv. p. 231. Sic etiam Vict. Mox Stob. ὃν τιν' ἂν δόξη πόλει.

V. 246. καλῶν Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 247. sq. Ald. rell. χαίρων ἴθι· μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς. in qua lectione syllaba versui deest. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. χαίρων ἴθι δὴ μὴ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς. soloece. Codd. lectionem, quamvis mendosam, receperunt Markl. Musgr. Herm. Heath. coni. χαίρων ἴθ'· οὐ μὴ γὰρ — soloece. Markl. χαίρων ἴθ'· οὐ δὴ γὰρ — vel χαίρων ἄπιθι, vel χαίρων ἴθι σύ· μὴ etc. Musgrav. χαίρων ἴθ'· οὐδ' εἰ μὴ βεβ. κ. Hermann. χαίρων ἴθ'· εἰ δὲ μὴ βεβ. κ. quod optimum videtur, probatum etiam Elmsleio in censura. Propius ad codd. accedas legenda: χαίρων ἴθ'· εἰ μὴ γὰρ βεβ. καλῶς. Sq. v. Heath. explicat *fortunam tuam nos etiam opprimere nimium est*. Wyttenbach. ad Plut. p. 272. πιέζειν explicat *urgere quid, consuetari, insistere alicui rei, studere*, πιέζειν τὴν τ. ἡμ. λίαν, *ut fortunam nimium urgeamus*, quod vereor, ut satis intelligam. Musgr. coni. οὐδ', εἰ μὴ βεβ. κ. Αὐτός, πιέζειν τὴν τύχην ἔμ' ἄξιον, *neque — aequum puta, ut ego infortunio mactet*, in quo οὐδ' ὄξιον soloecum est. Herm. πιέζειν σὴν τύχην ἡμᾶς τί δεῖ; *commode; sed quomodo τί δεῖ in λίαν abiisse dicas? πιέζειν eo fere sensu accipiendum videtur, quo est in Hippol. 632. πιέζει τὰ*

παθῶ τὸ δυστυχές, *infortunium suum commodo, quod simul adeptus est, comprimit, id est, occultat, ut non amplius appareat, obruit.* Sic h. l. πιέζειν σὴν τύχην *fortunam tuam adversam occultare* auxilio tibi ferendo quo illa obscuretur, id est, *fortunae tuae moderi.* Ceterum in Flor. 1. deest τήν.

V. 249. Petitus Misc. 3, 17. coni. ἐν νόοις, Musgr. ἐννοίαις, quam coniecturam ipse non inelegantem vocat, et recepit Hermiann. Sed plurale ἐννοίαις, nisi in Stoicorum κοιναῖς ἐννοίαις, vix usurpatur, nec ipsum vocabulum satis aptum videtur, *in cogitationibus vel in animis hominum hoc inest, pro in natura vel ingenio hominum.* Equidem sequor explicationem Marklandi, qui respici monuit ad ea, quae v. 159. 231. dicta erant; quamquam non diffiteor, perturbatum esse ordinem sententiarum, quum sic scribendum esset: ἡμαρτε· συγγνώμην δὲ τῶδ' ἔχειν χρεών· παρήχθη γὰρ ὑπὸ τῶν νέων· ἐν τοῖς νέοις δὲ τῶν ἀνθρώπων εἴεσι τὸ ἁμαρτεῖν. Sq. v. Herm. τῶνδ' pro τῶδ'.

V. 251. Hic versus in omnibus et Codd. et edd. choro tribuitur, sic scriptus: ἀλλ' ὡς λατρόν τῶνδ' ἄν. ἀφ. Sed quum sic scriptus choro nullo modo conveniret, Barnesius, Scaligero, Heinsio ac Duporto auctoribus, eum post v. 252. transposuit: Οὔτοι δικ. Ἀλλ' ὡς λατρόν. Οὐδ' εἴ τι πρ. in quo illud reprehendit Musgr. quod, quum δικαστήν, κολαστήν, ἐπιτιμητήν e verbo εἰλόμην pendeant, haec incommode a se divellantur, interposito verbo ἀφίγμεθα. Mirum vero, divelli ea dicere, quum, interposito verbo ἀφίγμεθα, accusativi illi non amplius e verbo εἰλόμην pendeant, sed ex ἀφίγμεθα, sicut λατρόν. Quod vero idem dicit, negativam particulam οὐδ' ostendere, aliam negativam praecessisse, non adversativam ἀλλά, praecessit alia negativa οὔτοι, et, ut verbis οὐδ' εἴ τι πρ. etc. opponitur ἀλλ' ὡς ὑναίμην, sic versui οὔτοι δικαστήν εἰλ. recte opponi potest ἀλλ' ὡς λατρόν. Cf. locum Thucyd. ad v. 252. allatum. Itaque hactenus ordo sententiarum, a Barnesio constitutus, non deterior est, imo melior, commento Musgravii, quem sequitur Herm., versum 251. Adra sto tribuentis, ut huius oratio a verbis Ἀλλ' ὡς λατρόν τῶνδ', ἀναξ, ἀφίγμεθα· Οὔτοι δικαστήν etc. incipiat. In qua lectione quivis negativam sententiam Οὔτοι δικ. priore

loco porri, subsequi demum debuisset huic oppositam ἄλλ' ὥς ἱατρόν etc. existimaverit, et nimis abrupte ab ἄλλ' incipit Adrastus, tum quum post ἱατρόν τῶνδ' ἀφίγμεθα accusativi δικαστήν, κολαστήν ἀπιτιμυκτὴν etiam ad ἀφίγμεθα referendi essent, non satis commode novum verbum inculcatur, εἰλόμεθα, denique allocutio ἄναξ his, parvo intervallo dirempta, repetitur. Itaque in eo Codd. et edd. secutus sum, quod hunc versum choro reliqui, sed pro ἄλλ' ὥς ἱατρόν scripsi ἄλλως σ' ἱατρόν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα. Sed, ut dicam quod sentio, mihi videtur aliquis ad verba ἄλλ' ὥς ὀναίμην, ut eadem constructio conservaretur, adscripsisse ἄλλ' ὥς ἱατρόν, alius vero versum integrum procudisse.

V. 252. Aptè cum hoc loco confert Elmsl. in censura locum Thuc. IV, 83. Περόδικας δὲ οὔτε δικαστήν ἐφη Βρασιδαν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν, μᾶλλον δὲ καθαιρετήν ὣν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνοιη πολεμίων. Ante εἰλόμην necessario inserendum putavi σ', et sic legi fertur in ed. Basil. 1562.

V. 257. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 449. coni. ἄλλ' ὡς γεραίαι, collato v. 357.

V. 258. καταστεφῆ est ex coniectura Scaligeri et Duporti, probata etiam Heathio, Marklando, Hermanno, pro καταστροφῆ.

V. 260. Ald. rell. μάρτυρας. Parr. A. B. C. Markl. Flor. 1. 2. Vict. μάρτυρ'.

V. 261. Flor. 1. ἤρκευσαν.

V. 262. Lacunam, quam hic quivis deprehendet, his versibus, e Phil. Melanchthonis versione expressis, explet Brubachiana:

τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυά σε χρεῶν,
τοῖς οὐ παθοῦσιν ἄξι' ἀνύκειν εὖσεβές.
ἣ γὰρ τεκοῦσά σ' ἐστὶ θυγάτηρ Ἥκιδώς,
ὅς Πέλοπος etc.

in quibus emendandis operam perdidit Marklandus. Hoc vero iam Musgrav. recte perspexit, versus 262. sqq. choro tribuendos esse, non Adraсто.

V. 267. Ald. rell. Stob. tit. CIII. ap. Gesn. CV. ap. Grot. δοῦλε. Parr. omn. Flor. 1. 2. Vict. δοῦλος.

V. 270. Sequens chori canticum Herm. in stropham v. 270—73. μεσοδόν 274—79. et antistropham v. 280—83. digessit, et inter tres chori personas distribuit.

V. 271. ἀντίασον γονάτων, ἐπὶ χ. β. interpungit Ald. Brub. Herv. 1. Herm. (ἐπὶ χ. β.) ἀντίασον, γονάτων ἐπὶ χ. β. Herv. 2. Canter. Barnes. Markl. Musgr. Neutra interpunctio vera. γονάτων et ex ἀντίασον et ex ἐπιβαλοῦσα pendet.

V. 272. Codd. et edd. τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δ. θνατῶν pro θανόντων est etiam in Herc. f. 485. ubi nihil offendit Herm. Elmsl. in censura φθιτῶν legit. Hoc loco τε ferri non potest, et monstrat locum corruptum esse. Itaque Reiskius et Markl. coni. τέκνων τεθνεώτων, Heath. τ. τεθνεώτων. contra quod monet Elmslei. in *Quart. rev.* p. 450. τεθνεώς non nisi in Aeschyli Choeph. 680. legi, ipse emendat τέκνων δμαθέντων, ut Alc. 125. Iph. T. 190. 231. Troad. 176. Pro δέμας Par. B. παῖδας, κομίσαι Markl. scripsit pro κόμισαι.

V. 274. Vulgo πέμπετε, κρίνετε ταλ. χ. γερ. κρίνετε quum sensu careat, Reisk. coniecit πέμπετε, κρίνετε. Margrav. πέμπει, ἐκταίνετε ταλαινας χέρας γεραιάς. Beck. in Bibl. philol. I. p. 75. πέμπει, αἵρετε ex Hec. 62. Hermann. ex eodem loco πέμπει, αἵρετε. Elmslei. in *Class. Journ.* αἵρετε plane abhorrere iudicat ab hoc loco, ubi chorus in eo sit, ut ad genua Thesei procumbat, et cum Reiskio legendum censet κρίνετε, *lay me down*, collato loco Alc. 277. Nam homines obesos et vetulos non minus in procumbendo, quam in surgendo alienae opis indigere. At ubi unquam κρίνειν est *adiuvare aliquem*, ut *genibus innitatur*? In loco Alcestidis certe haec non est sententia verbi κρίνετε, sed *humi me reclinate*, tanquam viribus deficientem et morituram, ut Orest. 217. Et si vel maxime κρίνειν hanc vim haberet, quis in eo usus est τοῦ πέμπειν? Imo antequam ad Thesei genua accidere possint, ad eum deducendae sunt, ut v. 271. erat βᾶθι καὶ ἀντίασον. Huc refertur illud πέμπειν, et ei bene convenit αἵρετε, *sublevate, erigite* sedentem.

V. 275. Ald. et Codd. ταλαινας χέρας γεραιάς. Herm. τάλαιναν χερὸς γεραιάς. Hinc χερὸς γεραιάς recepti ob l. c. Hec.

V. 276. Marklandus, hexametrum acatalectum non ferens, distinguit:

— — — — ὦ δοκιμώτατος Ἑλλά-
δ' ἄντομαι — — — —

sequentem in dactylicum tetrametrum et dimetrum describit

ἄντομαι, ἀμφιπικτοῦσα τὸ σὸν γόνυ
καὶ χέρα δειλαίαν·

Elmslei. etiam in *Classic. journ.* p. 425. pro Ἑλλάδι spondeum requirit, et v. sq. pro δειλαίαν malit δειλάν. Sed vid. Herm. elem. doctr. m. p. 325. — πρὸς σε γενειῶδος est a Markl. quum in Ald. rell. et Codd. se deesset.

V. 277. Ald. rell. et Codd. καὶ χέρα δειλαίαν. Markl. Heath. et Elmsl. ad Med. 1232. distinguunt καὶ χέρα, δειλαίαν οἴκτισαι μ'. δειλαία est e correctione Herm. Alterum ob-adiunctum χέρα et similem terminationem sq. v. scriptum videtur. Quam coniecturam de v. 278. protulit Hermann. ad Arist. de poët. p. 134. eam nunc silentio reprobavit.

V. 279. ἦ τίν' ἀλάταν e coniectura Musgravii receperunt Herm. et Gaisf. Hac voce ἀλάταν defenditur etiam ἰκέταν v. praec. quod Markl. in ἰκέτιν mutandum, Hermann. cum ἰήλεμον iungendum putat. Elmslei. ad Med. l. c. citat οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων ἰκέτιν [τάφου].

V. 282. Ald. rell. ἐπιδάκρυον, ubi Barnes.: Alias ἐπὶ δάκρυον et sic Portus, Reiskius, Musgr. Herm. Flor. 1. 2. ut iungantur βλέπον ἐπὶ δάκρ. Heath. βλέφαρον ἐμῶν ἐπὶ, quod mihi melius videtur. βλέπειν εἰς vel πρὸς τὸ invenitur, βλ. ἐπὶ τὸ nondum legi, nisi in D. Luca, quem laudat Markland.

V. 288. διοῦς pro Διοῦς Flor. 1. ἐσχατιαῖς Ald. Brub. Herv. 1. 2. Par. A. aῖ. Markl. Vict. αἰσχυτιαῖς Par. B. Flor. 1. 2. ἐσχάταις Canter. Barn. rell. — προσημένη dedit Hermann. consulto, an casu, nescio.

V. 291. εἶπω τί Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. εἶπω τὶ Barn. Musgr. ut volebat etiam Markl. qui habet εἶπω τί.

V. 294. Herm. χοῆσαι' ἐπη κρύπτειν γάλοις, ne brevis

syllaba finalis ante mutam cum liquida produceretur. Quod vero ad hanc scripturam firmandam in Praef. p. IX. laudat Porson. ad Orest. 64. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Porsonus, ut recte monet Elmsl. in *Class. journ.*, non nunquam, sed raro, in verbo composito brevem syllabam ante mutam cum liquida produci contenderat, Erfurdlius autem de eo, quod in diversis verbis fieri solet, disputaverat. Idem Erf. ad Soph. Oed. T. 635. complura exempla certa et indubitata syllabae natura brevis in verbo composito productae attulit. — φίλοις Ald. rell. et Codd. Sed equidem nullam locum novi, ubi κρύπτειν dativo iungatur. Itaque cum Barn. Markl. Musgravio, Brunckio ad Aesch. Prom. 630. etiam Hermanno ap. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 635. dedi φίλους.

V. 299. ἔγωγε Par. C. (i. e. Lib. P.) Flor. 1. 2. Victor. pro ἐγὼ δέ Ald. rell.

V. 301. σφαλῆς (σφάλῃς an σφαλῆς?) Parr. A. B. apud Markl. pro Ald. σφαλῆ. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. em. σφάλλει, quod sane aptius.

V. 304. νυνί vitiosum est. vid. Porson. ad Med. 157. Itaque Herm. coni. νῦν δ' οὐχὶ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει; quod non satis convenire videtur cum sqq. κάμωι παραστῆν οὐ φόβον φέρει. Possis etiam suspicari: νῦν ἀλλὰ σοί τε etc. Articulum τὴν τιμὴν, in quo haeserat Reiskius, ita defendit Herm. ut dicat significari honorem, qui cum illa re coniunctus est.

V. 308. ἐς τῶνδ' ἀνάγκην coni. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. sine causa idonea. καταστῆσαι Reiskio debetur pro καταστῆναι.

V. 310. Stob. Tit. XLIII. ed. Trincav. τὸ γὰρ συνέχον, ed. Gesn. XLI. p. 239. Grot. XLIII. τὸ μὲν γὰρ συν.

V. 311. Stob. Trinc. et Gesn. τοὺς αὐτοὺς pro τοὺς τόμους.

V. 319. sq. Ald. rell. ἄβουλος ὧς et v. sq. Γοργόν' ὧς ἀναβλ. quod varii varie emendare conati sunt. Ego Hemsterhus. ap. Musgr. Exerc. in Eurip. p. 84. et Toupium Emend. in Suid. T. II. p. 259. secutus sum, cui adstipulatur Valck. in nota MS. h. l. ed. Markland. Ordo est, οὐμῶς, ὧς σὴ πατρίς, κεκερτομημένη ὧς ἄβουλος (ὧς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένη de eadem Athenarum urbe Isocrat. Panegy. c. 14. loco a Mus-

gravio adscripto) γοργὸν ἀναβλέπει τοῖς κερομοῦσι. ἀναβλέπειν τινί satis tuebitur Plato Charm. p. 111. ἀνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμύχανόν τι ὄλον. Sic ἀντιβλέπειν τινί Aeschlin. p. 539. ed. Reisk. Cf. Elmlei. ad Bacch. 1307. Commode Gaisford. citat Eustath. ad Il. 6. p. 602. penult. = 458, 51. καὶ ὥς περ ἐπαιγίξει τοῖς ἀντιπάλοις, καὶ οὐκέτι γαληνὸν καὶ μαλακὸν, ἀλλὰ γοργὸν ἐμβλέπει. Verbis γοργὸν ἀναβλ. opponitur v. 323. σκοτεινὰ βλέπειν.

V. 321. Legati Corinthiorum ap. Thuc. I, 123. πάντριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόρων τὰς ἀρετὰς κτῆσθαι.

V. 322. Ald. rell. Stob. Tit. XXIX. p. 198. Gesn. (ubi vv. 321. 2. 3. citantur) p. 131. Grot. (qui vv. 319. 20. addidit.) αἰδ' ἥσυχοι, σκοτεινὰ πρᾶσσουσιν πόλεις. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. αἰ δ' — — πρᾶσσουσιν, quod receperunt Markl. et Musgrav. an recte, dubitat Gaisford. ad h. l. Et sane lectio codicum facilius a librario effingi potuit.

V. 326. Herm. σὺν τύχῃ σ' ὄρου. haud scio, an culpa operarum.

V. 329. Par. B. ap. Markl. (G. Musgr.) πάντ^{ταύτ'}.

V. 330. Markl. quia Tragici non soleant dicere ὦ φιλιότη μοι, nisi addita alia voce, ut ὦ φιλιότη μοι σύγγον' Iphig. T. 778. coni. ὦ φιλιότη, σοὶ τῶδε τ' εἶρ. καλῶς. Κάμοι διπλοῦν δὲ χάσμα. De priorē assentitur ei Musgr. non item de interpunctione. Scribendum saltem erat κάμοι δὲ διπλοῦν γ. γ. τόδε. et quomodo choro διπλοῦν χάσμα esse potuit id, quod non ad ipsum, sed Aethram et Theseum tantum pertineret?

V. 334. ἐσφάλην Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐσφάλη Canter. et sic Parr. B. C. apud Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 338. ἐξεδειξάμην Herm. quam coniecturam firmat Praef. p. XV. et probat Elmslei. in *class. journ.* accipiens pro ἀπεδειξάμην. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 183. coni. ἐξηγεράμην, quod a vestigiis vulgatae lectionis remotius est. Si vulgata sana est, sic explicanda est, hunc morem mihi selegi inter Graecos, εἰς Ἑλλήνας, ut ἐπίσημος εἰς Ἑλλ.

V. 342. σὺ, tanquam e glossa natum, ob metrum deleverunt etiam Gaisford. et Hermann.

V. 345. Necessario legendum videtur cum Elmsleio

Quart. rev. 14. p. 450. λόγοισι πείσας. Cf. Iphig. T. 1018. Nam vix iungi possunt εἶμι πείσων post δράσων τάδ' εἶμι καὶ νεκροὺς ἐκλύσονται. Terminationes -ας et -ων confusae sunt etiam infra v. 542. — βία δορός ἤδη τοῦτ' ἔσται. Sic distinctum in Ald. Brub. Herv. 1. Punctum post δορός posuit Herv. 2. et hinc Canter. Barnes. Markl. Musgr.

V. 346. μὴ οὐχὶ σὺν φθ. θ. legendum censebat Markl. hoc sensu: *modo absit invidia vel ira Deorum*. Nam se hoc facturum esse *propitiis diis*, dici non potuisse in re incerta. Quidni potuerit, quum legem divinam de sepe- liendis mortuis defensurus sit, quam qui non defendat, ἀτιμάζειν θεοὺς dicitur v. 301.? Hoc vero nondum mihi innotuit, μὴ οὐκ in optationibus poni, pro *dummodo*; nec μὴ οὐ nisi post sententias negativas reperitur.

V. 347. Flor. 1. 2. τόδε pro τάδε.

V. 353. ἔς πληθος ἀστῶν coni. Elmslei. *Class. journ.* Vix opus, quum haec vis in praecedente δῆμος insit.

V. 355. λέξω pro πέμψω Par. A. ap. Markl. quod probat Herm. in Add.

V. 356. Flor. 1. νεκρῶν σώμασι διατιούμενος.

V. 362. αὐτοῦ pro αὐτοῦ est a Markl. Rectene an secus, dubites post ea, quae Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 279. disputavit. — ἄν Ald. Brub. Herv. 1. ἄν Herv. 2. rell. quod inepte tuetur Barnes. Elmslei. in *Quart. rev.* p. 449. nol. monet, non in Aegei domum abduci Aethram, sed idcirco abire, ut sit, qui paulo post persona praeconis indutus redeat.

V. 364. Flor. 1. 2. ἐκλύετε τάδ', ἐκλ.

V. 365. μεγάλη Πελασγία e correctione Musgravii pro *μεγάλη Πελασγία* recepit Hermann. qui etiam ad hunc dativum et ad sqq. pertinere vocabulum ὅσια monuit. Constructionem sic variare solent Tragici, ut, qui ad eos proxime accedit, Thucydides. Vid. ad Hippol. 148. Versus est dochmiacus dimeter, sequens dochmiacus hypercatalectus.

V. 369. τάν, a praecedente syllaba absorptum, ob metrum addiderunt Heath. et Markl.

V. 371. καλοῦ pro γαλόν Flor. 1.

V. 372. ἐσαι Ald. rell. Flor. 1. 2. ἐσαι Barn. Markland. rell.

V. 373. τί μοι πόλις κραεῖ ποτ'; ὕρα est ex em. Musgr. quam receperunt etiam Hermann. et Gaisford. pro τιμόπολις· κραεῖ ποτ' ἄρα φίλιά μοι. Pro ἄρα Vict. ἄρα.

V. 374. Ald. rell. τεμοῦ. Parr. A. C. ap. Markl. Flor. 2. Vict. τεμεῖ, quod recepit Markl. γίλια τέμνειν ad h. l. docte illustrans. Pro τέκροισιν Flor. 1. 2. τέκροισι.

V. 375. ληγόμεθα Ald. ληγόμεσθα Herm.

V. 377. Ad constructionem cf. Aesch. Theb. 14. θεοῖς ἀρῆγειν καὶ θεῶν ἐγγυρώων Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ἔξλειφθῆναι ποιε.

V. 379. αἶσι Parr. A. B. ap. Markl. Flor. 1. 2. Herm. Canter. et Markl. coni. νέμονο αἰεῖ, quod recepit Gaisford. Herm. ed. νέμεις, τὸν τ' αἶσι δυστυχῇ, ut τὸν αἶσι δυστυχῇ idem esset, quod αἶσι τὸν δυστυχῇ, qui satis frequens sit huius adverbii usus, commemoratus iam ab H. Stephano Thes. T. I. p. 113. Cf. Erfurdt. ad Soph. Phil. 131. Addo Valck. ad Herod. p. 353, 16. Monk. ad Alc. 716. Vid. Herjn. Praef. p. IX. qui tamen dicere non debebat, τὸν αἶσι δυστ. idem esse, quod αἶσι τὸν δυστ.

V. 381. Verba μὲν αἶσι sensui parum prodesse notavit Markland. Probabile est, quod suspicatur Musgrav., mutilum hoc exordium esse. Si recte se habet, hic esse videtur ordo sententiarum: Quum alias semper nuntios et iussa mea ad alios perfers, tum hoc tempore Thebas perge.

V. 384. Herm. edidit: Ἰσμηνοῦ θ' ὕδαρ Σειμόν, τurgent φρ. nescio, qua de causa.

V. 388. Flor. 1. 2. Ald. Herv. 1. 2. Cant. θέλωσ' αἶν. θέλωσιν Brub. Barnes.

V. 390. Par. A. ap. Markl. δέχεσθε.

V. 392. εὐτρεπής e coniectura Markl. probata etiam Valcken. ad Phoen. 801. et Brunckio ad Aesch. Theb. 91. pro εὐπρεπής.

V. 393. ἐκοῦσά γ' etiam Herm. pro ἐκοῦσά τ', probante Elmsl. in Quart. rev. 14. p. 446. Nam non adeo diversa sunt ἐκοῦσα et ἀσμένη, ut per duplex τε copulari possint.

V. 396. sqq. Ald. rell. Καθμεῖος ὡς δοικερ. οὐ σάφ' ὡδ' ὅτι Κήρυξ, ἐπίσχες, ἔνθ' ἀπαλλάξῃ πόρον, Μολύν

δ' ὑπαντᾷ etc. Scaliger versum 398. post v. 395. ponendum censebat. Herm. ita hos versus dedit: Καθμεῖος, ὡς εἰκεν· οὐ σάφ' οἶδ', ὅ τε Μολών, ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν Κῆρυξ. ἐπίσχε etc. Mihi simplicissimum videbatur cum Musgravio scribere, ὡς εἰκεν οὐ σάφ' εἰδύτι. V. 398. δ' omittunt Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 408. τὸ πλεῖον malit Elmsl. *Quart. rev.* 14. p. 450. laudans 379. et Porson. ad Phoen. 612.

V. 411. ὄχλων Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict.

V. 413. ἄλλοι' ἄλλοις conl. Markland. probante Valcken. diatr. p. 257. Vulgatae commodus sensus est, et ὅστις non ad certum hominem, sed ad totum genus spectat.

V. 415. Vulgo εἰσαῦτις. Correxuit Hermann.

V. 417. Markl. fassus se διορθεύων λόγους non intelligere, suspicari se dicit aliquid de διοπτεύων, ad quem locum Valcken. adscripsit in meo exemplo: „Hoc verum est; hinc Hesych. *Δ. κατασκευάμενος*.“ Mihi lusus esse videtur in oppositis διορθεύειν λόγους et ὁρθῶς εὐθύνειν πόλιν, et διορθεύων λόγους esse credo ὁρθῶς χωόμενος τοῖς λόγοις, orationibus demagogorum, quibus rationes suas explicant.

V. 420. Ald. rell. γᾶ πόνος. Barnes. e Canteri Nov. lect. II, 17. et Scaligeri coniectura dedit γαπόνος δ' ἀνὴρ π. Parr. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. γηπόνος. Vict. γῆ πόμος. γαπόνος colorem ducere possit e γαπότους τιμάς, γαμόρων, quae affert Markl. quibus addere poterat γάπεδον. sed, ut monuit Herm., γηπονεῖν legitur in Rheso v. 73. et Hesych. non γαπόνος habet, sed γηπότος· γεωργός, γεωμόρος.

V. 420. sq. πένης, εἰ καὶ πένοιτ' corrupta esse quis videt. Barnes. e Canteri et Scaligeri coniectura edidit, πένης εἰ καὶ γένοιτο. in quo quaerere licet cum Marklando, qui factum sit, ut notissima vox γένοιτο mutaretur in πένοιτο. Correctioni aliam addidit Erfurdinus πένης, εἰ καὶ γένοιτο μὴ μαθήs ἔργων ὑπο scribens, quam recepit Hermann. sed interpunctione non in fine versus, sed post ἀμαθῆs posita. Ita homo rusticus rem publicam idcirco tantum respicere non posse diceretur, quod opera

in re rustica ponenda a cura rerum civilium arceretur, non quod earum imperitus esset; quod non magnam vim habet in eo, qui populare imperii genus sibi vituperandum sumsit. Itaque medicinam huic loco adhuc expectandam esse censeo.

V. 423. Stob. Tit. CIV. p. 563. Gesn. CVI. p. 443. Grot. ἤδη. Markl. coni. ἡ δὴ νοσῶδες; ταὐτό τοις ἀμείνοσιν Ὅταν ἂ. π. ἀξίωμ' ἔχη, quam coniecturam recepit Hermann. Sed etiam vulgatae sententia verissima est: *Res permolestia est maxime optimatibus, Cum dignitatis flore vir splendet malus*, ut vertit Grotius. et ταὐτό pro ταὐτόν rarissimum esse in Tragicis, recte monet Elmslei. in *Classic. journ.* Vid. ad Phoen. 499. Mox pro γλ. κατασχών δῆμον in Cod. Stobaei Paris. A. legi γλ. κατάσχων δόμον adscripsit Valck. ed. Trinc. γλώσσης κατάσχων δόμων.

V. 429. πόλει omittit ed. princ. Stobaei Tit. XLIX.

V. 431. Aeschyl. Prom. 194. οἷδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἐνιτῶ Τῷ δίκαιον ἔχων Ζεὺς. quocum hunc locum comparat Porson. ap. Blomfield.

V. 432. Vulgo: καὶ τόδ' οὐκέτ' ἐστὶ σοι. Toup. Em. in Snid. II. p. 258. coni. καὶ τόδ' οὐ μέτεστί σοι. Sed recte Markland. καὶ τόδ' οὐκέτ' ἐστ' ἴσον.

V. 433. Apud Stob. Tit. XLII. p. 276. Gesn. XLIV. p. 171. Grot. haec sic leguntur: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ νόμοι πόλει Καλῶς τεθέντες· ὃ τε γὰρ ἀσθενέστερος· Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει, Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν, δίκην ἔχων (δίκαι' ἔχων Trincav. Grot.).

V. 436. ταῦθ' est ab Hermanno pro ταῦθ'. Et sic iam Markland. Sensus videtur postulare, inquit, *et licet pauperioribus, quando a divitibus incessuntur conviciis, eadem divitibus ingerere*. Sic etiam Barnes. nisi quod ταῦθ' scripsit.

V. 438. Brub. Herv. 2. Cant. Commel. ἐκείνο, εἴ τις θάλει.

V. 440. Hunc locum Gaisfordio respexisse videtur Aristot. Polit. V, 9. p. 151, 9. ed. Sylburg. (V, 7, 22. p. 216. Schneid.) Vid. Schneideri notam p. 333. λαμπρόν ἔσθ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. λαμπρός ἔσθ' Canter.

V. 441. *ἐστὶν ἱσχυρότερον* Codd. et edd. Nostrum est a Duporto.

V. 442. *εὐθυμίας χροός* coni. Markl. quod recepit Gaisford. probatum etiam Valcken. diatrib. p. 188. Hermann. citat interpretes Hesychii v. *αὐθιμίας*.

V. 445. *ὅς τ' ἂν ἡγήται φροεῖν* coni. Markl. De φροεῖν vid. Erfurdt. ad Soph. Trach. 314.

V. 447. Aristoph. Av. 829. *καὶ πῶς ἂν εἴη γένοιτ' ἂν εὐτακτὸς πόλις* — — ?

V. 451. *ὥς* Ald. roll. *ὡς* Parr. A. B. C. apud Markl. *ὡς* Vict.

V. 452. Coniecturam Reiskii *καλὰς* probat Blomfield.

V. 453. *ὅταν θελῇ* scil. *ὁ τύραννος*, siquidem non certus aliquis tyrannus, sed quivis intelligitur. Vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 105. Protag. p. 499. Lenting. p. 56. „Similem numeri enallagen vid. v. 435. sq. Andr. 423. Ion. 1316. Phoen. 393. Arist. Nub. 1135. Terent. Eun. II, 1, 19. Heautont. I, 2, 31. sq. etc. Confirmant haec lectionem *γυναῖ* in Hipp. 645. et fortasse in Antiphanis versu, Valckenaerio laudato ad Hipp. 901. legendum est *γυναῖ*.”

V. 454. *δάκρυα δ' ἐτοιμάζουσι*, illis qui voluptates illas parent tyranno, i. e. parentibus, explicat Markl. quod durissimum est ob omissum articulum. Sic tamen Phoen. 270. *ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται*. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. coni. *δάκρυα δὲ τοῖς δεδοῖσι*, Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. *δάκρυα δὲ τοῖς σώζουσιν*.

V. 456. *θυμφεύσεται* Herm. probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 446. Sic etiam Lenting. p. 56.

V. 456. Markl. coni. *πρὸς τὰ σ' ἐξακ.* probante Musgravio.

V. 458. Lenting. p. 56. *malit κλέων γ' ἂν ἦλθε*, recte.

V. 460. *ὡς τάχος πόλις* Ald. roll. *πάλιν* est a Marklando.

V. 463. *γεῦ* semel Parr. A. ap. Markl.

V. 464. κακῶς Par. A. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. καλῶς etiam Stob. Tit. CIV. Gesn. CVI. Grot.

V. 466. Edd. et Codd. ἐμοὶ δὲ τὰναντία. Markl. Heath. ἐμοὶ δ' ἐναντία, quod probat Musgr. Herm. ἐμοὶ δὲ τὰν-τία, quod idem coniecit Porson. advers. p. 234. ἀντίος legitur supra v. 197. Soph. Trach. 123. Xenoph. Anab. VI, 4. (6.) 34. quae loca affert Herm. in Praef. p. XIV.

V. 469. εἰ δ' ἔστιν ἐν τῇ edd. et Codd. ἐν γῇ est e Markl. coniectura, cui frustra obloquitur Musgr.

V. 479. Ald. rell. ἔλπις γὰρ ἔστι κακ. Hermann. ed. ἔλπις γέ τοι κάκιστον. quod non satis convenire videtur, siquidem τοι sententiam per γε restrictam indicat praecedentibus quodammodo oppositam, certe quidem, wenigstens doch, doch wenigstens, ut vim particularum explicat Hermann. ad Viger. p. 828. τοί in sententiis accommodatissimum, at γε non suo loco est. Stobaeus Tit. CIX. Gesn. CXI. Grot. ἔλπις βροτοῖς κάκιστον, quod recepi. Saepe sententiae sine coniunctione subiiciuntur. Idem recepit Gaisford. Sq. v. Stob. ed. Trincav. ἔχουσα θυμὸν εἰς ὕ.

V. 481. Stob. Tit. LIII. Gesn. LV. Grot. εἰς ψῆφον λεῶ, Trincav. λεῶ.

V. 484. εἰ δ' ἦν iam Ald. Brub. εἰ δ' ἦ Herv. 1. 2. εἰ δ' ἦ Commel. Hoc est illud, quod Thucydides dicit I, 140. καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθόμενους τε πολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοιτας, πρὸς δὲ τὰς ξυμπούσας καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους.

V. 485. Par. A. ap. Markl. δορυμανής. — Ald. rell. ἀπόλετο. Parr. A. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. et Stob. ἀπώλλετο, quod reposuit Hermann.

V. 486. Edd. et Codd. καὶ τοῖν δυοῖν γε. καίτοι e Stobaeo iam recepit Musgr. commendatum a Markl. Sic etiam Gaisford. sed in nota annotationibus Markl. subiecta non recte factum dicit: articulum enim male desiderari. Itaque partim e Stob. legere malit Καὶ τοῖν δυοῖν γάρ. δυοῖν Par. B. suprascr. οἱ, Flor. 1. 2. λόγων Flor. 2. λόγων Par. B. C. Flor. 1. Vict. — γάρ pro γε Stob.

V. 487. Stob. τὸν κρείττονα et v. sq. κρεῖττον.

V. 490. Ald. rell. et Codd. ποιῶσι δ' ἐ. Stob. γό-
οισι δ' ἐ. quod recepit Markl. in ed. sec. et ad quod
confirmandum Elmslei. in *Classic. journ.* laudat Med.
199. sqq. Alc. 355. sqq. Hermann. πόνοισι δ', ut iam
coniecerat Bothe. Mox Stob. τέρεται δ' εὐπ. quod me-
lius videtur propter sequens δέ.

V. 492. Stob. πολ. ἂν αἰρούμεσθα (Trinc. αἰρούμεθα)
καὶ τὸν ἥτορα. Ad ἥτορα Valcken. in margine exem-
pli mei Stobaei Grotiani adscripsit: f. γέτορα. I. P. i. e.
Ioann. Pierson.

V. 494. Elegans est et fortasse vera Marklandi con-
iectura οὐ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς θεοῖς θανόντας ὠφελεῖς,
quam receperunt Hermann. et Gaisford. Nam ἄνδρας
ἐχθροὺς ὠφελεῖς potest esse, *homines tibi inimicos.*

V. 495. Ald. rell. οὐς ἵβρις ἀπώλεσεν. Barn. ἵβρις
οὐς ἀπώλεσεν, non monito lectore. Markl. coni. οὐς ὕ-
βρις ἀπώλεσεν, quod recepit Hermann. Contra monet
Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. plurale ἵβρις non
nisi ter in Tragicis legi, sed corruptis locis, Bacch. 247
(228). Heracl. 924 (919). Herc. 741 (726). Locus qui-
dem Heracl. ob metrum corrigendus erat; e duobus re-
liquis alter alterum tueri videtur, et ex eo, quod rary
aliquid usurpatur, colligi non licet, ea etiam loca, ubi
legatur, corrigenda. Sed ea, quae semel vel bis legun-
tur, e coniectura in textum inferre non magis licere
videtur. Itaque nunc cum Porsono Adv. p. 234. et
Elmsleio probo Musgravii οὐς ὕβρις ἀπώλεσεν. ὕβρις μου,
quod alias certam rem insolenter factam significat, pro
ἵβρις, ipsa insolentia, ponitur Orest. 1637. Herc. 178.

V. 496. Ald. rell. οὐτ' ἂν γ' ἔτ' ὁ. Paris. A. ap. Markl.
οὐτ' ἂν ἔτ' ὁ. omisso γ'. Recte Markl. οὐτ' ἄρ' ἔτ' ὁ. nisi
quod οὐτ' ἄρ' scriptum oportuit i. e. οὐτοὶ ἄρα.

V. 498. Par. C. apud Markl. Vict. ^{αι} πύλῃσιν. Flor. 2.
πύλῃσιν.

V. 504. ἡ νῦν Ald. rell. et Codd. ἡ νυν est a Mark-
lando. Idem pessime coniecit ἡ νῦν φρονεῖν σ' ἄμει-
νον — —

V. 505. Markl. coni. sed dubitanter, ἡ θεοὺς δι-
καίου τοῦς α. ἀπ. Ipse citat v. 345. Cf. v. 471. ubi

ἐξελαίνειν non ad ἀπανθῶ, sed ad appositum κελείω refertur, ut apud Herod. VII, 104. ὁ νόμος ἀνώγει τῶντ' ἂν, οὐκ ἔων φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μέροντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι. Et sic iam Il. ε', 819. sqq. Cf. Soph. El. 71. sq. Elmslei. ad Heracl. 131.

V. 508. ταράξαι pro κατὰξαι coniecit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 450. laudans Herc. f. 604. Heracl. 379. Aristoph. Ach. 621. c. not. Brunck. Mirum vero, si vocabulo notissimo ταράξαι a librariis substitutum esset rarius.

V. 509. Post ναύτης interpunxit Markland.

V. 510. μοι recte putidum vocat Markl. in τοι mutavit Herm.

V. 511. 12. praeconi continuant Ald. rell. et Adrasti personam verbis ὦ παγκάκιστε v. 513. demum apponunt. Adrasto v. 511. sq. tribuunt Paris. C. ap. Markl. et Vict. ut iam conieceraut Tyrwhitt et Heath. Sed verum vidisse videtur Elmslei. in *Quart. rev.* p. 451. qui v. 511. 12. Choro tribuit, monens, Adrasti orationem commodius interrumpi post duo verba, quam post duos versus et dimidium. Absonium etiam Adrastum ab initio oratione satis leni uti, et tertio demum versu subito exardescere. Etiam post longiorem orationem semper chori ῥῆσις interponitur v. 192. 249. 330. 463. 564. 733. Sic Lenting. p. 56. v. 511. 12. choro, verba ὦ παγκάκιστε Adrasto tribuit, coll. Med. 465 (463). „Qui Hipp. 680 (675 sqq.) cum hoc loco contulerit, vix, credo, dubitabit.“

V. 511. Fortasse Ζεὺς σφετιμωρούμενος. ἀρκεῖν participio saepius iungitur; sed articulum participio additum in hac constructione nondum reperi. Brub. ἐξαρκέσας τε ἔν.

V. 512. τοιαύτην ὕβριν Par. A. apud Markl. Flor. 1.

V. 514. Flor. 1. 2. μὴ ᾗπιπροσθεν.

V. 521. Par. A. Markl. Flor. 1. εἰ ᾗπιτευξόμεσθα. Distingui possit etiam τὰ πράγμαθ', οὕτως εἰ ᾗπιταξ. δῆ. Sed vocabula εἰ ᾗπιταξόμεσθα δῆ explicationem continent vocis οὕτως. In εἰ ᾗπιταξόμεσθα iudicii elegantiam auctoris desiderat Reisig. Syntagm. crit. p. 22. „Id enim Theseus, inquit, revera posse negat accidere unquam, ut Creontis imperio serviat: neque eam rem vult ullo

modo nisi mente fictam cogitari. Quare mirarer, ni ita Euripides maluisset optativum eligere: *εἰ ἐπιταξάμεσθα*. At enim *εἰ* vitiosum duco, mihiq̄ue persuadeo auctorem dixisse: *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως, ἣ ἔπιταξόμεσθα δῆ.* In quo quid sibi velit ἣ, fateor me non intelligere. Futurum hoc loco non rem designat non nisi mente fictam, sed quae revera iam facta sit, v. 467. et e praeconis persona loquitur Theseus, sicut Iphig. A. 1176. *ἤτάρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἂν, εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν*; ubi τὸ εὖ φρονεῖν τοῖς αὐθένταις commemoratur, non tanquam res, quam Clytaemnestra revera futuram esse opinetur, sed quam Agamemnon fieri velit, et ut fiat, iure quodam suo possulet.

V. 526. *θάψας* Ald. rell. *θάψαι* Barnes. edidit e Canteri et Scaligeri auctoritate, et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 528. *πέπονθε γ'* Parr. A. B. C. Flor. 2. Vict. quod e Codd. auctoritate admisit Markl. licet vulgatam praetulerit. *πέπονθεν γ'* Flor. 1. Hinc Elmslei. in *Classie. journ.* legendum censet *καπεπόνθετ'*, antiquiorem formam esse dicens *ἐπεπόνθεμεν, ἐπεπόνθετε*, pro — *εἰμεν* — *εἰτε*, cuius nullum usquam nec exemplum nec vestigium exstat; nec plusquamperfectum convenit.

V. 530. Servavi distinctionem Ald. rell. ut sensus sit: *et turpiter*, re male gesta, *illis vindicta etiam perit*, irrita fuit, successu caruit. quod apud Soph. Ai. 405. est *εἰ τὰ μὲν φθίρει*, si vindicta perit, i. e. irrita redditur. Post *ἐκείνοις* interpunxit et cum Barn. et Heath. *αἰσχροῦς δ'* legit Markl. quem secutus est Hermann. ut *χῆ δίκη διοίχεται* esset *et vindicta finita est*. Equidem mutationis nullam causam video; concinnior enim est lectio ex interpunctione Ald. in altera cogitandum *ῥμύνασθε πολ. καλῶς μὲν ὑμῖν, αἰσχροῦς δ' ἐκείνοις*, nec scio, quam bene dicatur, *ῥμύνασθε πολεμίους αἰσχροῦς ἐκείνοις, τοῖς πολεμίοις*.

V. 532. *ἕκαστος* coni. Markl. Idem in Explic. vett. p. 250. *εἰς τὰ ζῶντ' ἀφ.* contra metrum, ut Toup. Em. in Suid. I. p. 234. *εἰς τὸ ζῆν.* vid. Porson. App. p. 449. sq. Porson. Adv. p. 207. Lips. coni. *εἰς τὸ φῶν.* Saltem *σῶμα* e v. 534. huc retractum videtur.

V. 533. Markl. coni. ἀπέλθῃ, *abeat*, pessime. Stob. Tit. CXXII. Gesn. CXXIV. Grot. ἀπελθεῖν, quod probant Gataker. ad M. Anton. VII. 50. p. 225. Toup. l. c. Porson. l. c. receperunt Musgrav. (ἀπέλθειν sic.) Gaisford. Herm. Quasi vero dici possit ἐάσατε ἀπελθεῖν, de re quae facta esset, etiamsi non permisissent, quum impedire non possent, quominus anima in aerem abiret, corpus autem in terrena elementa solveretur. Sententia est generalis, qua demonstrare vult Euripides, humanda esse cadavera, et ipsum verbum servasse videtur, quo usus erat Epicharmus ap. Plutarchi. Consol. ad Apoll. p. 110. A. συνεκρίθη καὶ διεκρίθη καπνῆθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν, Γὰρ μὲν εἰς γῆν, πνεῦμα δ' ἄνω· τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἐν, ut versus distinxit Vir D. in Edinburg. rev. n. 37. p. 76.

V. 534. οὔτοι pro οὔτε Flor. 1. Lenting. Male, inquit, sollicitant οὔτε. Vid. Alc. 208. Med. 927. Odyss. α', 169. Il. υ', 467. ap. Plut. Demosth. p. 851. C.

V. 535. Toup. l. c. ἐνοικῆσαι μόνον.

V. 536. Lent. p. 57. coni. κάπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ γῆν λαβεῖν.

V. 539. Ald. rell. εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν, Λιόφους τις ἔξει; Brub. et Herv. 1. comma post ἀτάφους ponunt, Barnes. punctum post λαχεῖν. νοσφίσας recte emendavit Markl. Atticum est νοσφιείς, non νοσφίσεις. Par. C. sen Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. χρῆν pro δεῖ, quod, ut aptius, recepi: *quae eos accipere oportebat*, sed non acceperunt.

V. 542. Ald. rell. ἀπειλήσας. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἀπειλήσων. quod recepit Markl. Post ἔπη pone comma.

V. 543. κρυφῆσονται scribendum dicit Elmslei. in Quart. rev. p. 446. et in Classic. journ. p. 439. formas ἐκρύβην, κρυβήσομαι serioris aevi esse censens: nam quum radix (*the radical consonant*) verbi κρύπτω sit φ, ut e derivatis κρυφῇ, κρύφιος, κρυφαῖος apparere, aoristus autem secundus et futurum 2. pass. radicem servant, analogiam postulare ἐκρύβην, non ἐκρύβην. Cf. Hermann. ad Soph. Ai. 1125.

V. 545. ἡμῶν Flor. 1. ἐν μυχοῖς χθ. em. Markl. nam ἐν μυχώ esse in recessu vel angulo loci vel terrae, qui autem *sub terra* sint, dici ἐν μυχοῖς χθ. εἶναι. Cf. Valcken. ad Phoen. 1456. p. 491.

V. 546. εἴ τις Flor. 1.

V. 547. τῆς γνώμης coni. Markland. *laevum dispendium mentis* i. e. *stultitia*, quia *timere vanos metus*, quod sequitur, non ad τὴν γλῶσσαν, sed ad τὴν γνώμην pertinet. Sed quomodo hoc esse potest ἀνάλωμα τῆς γνώμης? Imo orationem in eo consumserat homo inepte loquax, ut caesos non sepeliendos esse ostenderet: quo ipso timorem et suum et Creontis significabat. *Inepte ista est loquacitas, qua ostendis, te vano timore laborare.*

V. 550. παλαιόμυθ' ἡμῶν. Sic Reisk. et Markl. pro παλαισμά θ' ἡμῶν.

V. 551. Markl. coniicit οἱ μὲν τόθ', *olim*, ut Soph. El. 280. 678. Τάχα et ἐξαῦθις utrumque ad futurum tempus spectant, sed τάχα tempus a praesente proximum, ἐξαῦθις remotius significare videtur. Cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 607. ed. min.

V. 553. Ald. rell. ὅς εὐτυχήσει. Parr. A. B. apud Markl. Flor. 1. 2. ὡς εὐτυχήσῃ. Par. C. Vict. ὡς εὐτυχήσει. Musgrav. ὡς εὐτυχῆς ἦ, quia praesens subiunctivum postulari videbatur.

V. 554. Recte Markl. ὁ τ' ὀλβιός νιν. Hic enim arctissime iunguntur πρὸς τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς — ὁ τ' ὀλβιός νιν.

V. 556. Barnes. edidit, non monito lectore, μέτρια μὲν θυμῷ φ.

V. 557. οἶα μὴ βλάψαι πόλιν. Scio, sic recte dici posse pro ὥστε μὴ βλάψαι. Sed rectius tamen videtur, οἶα μὴ βλάψει πόλιν.

V. 558. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. interpungebatur: πῶς οὖν ἂν εἴη τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς θάψαι; δὲς ἡμῖν — Rectius distinxerunt Canter. Barnes. Markl.

V. 559. εὐσεβεῖν. Ald. rell. εἰσιδεῖν. Correxerit Markl.

V. 562. εἰς omittit Flor. 1.

V. 569. Pessime Markl. Musgrav. καμοῦ νῦν ἀντ. quod ex Herv. 2. Canter. vel Commel. fluxisse videtur. In Ald. Brub. Herv. 1. est καμοῦ νυν ἀντ.

V. 571. ἀσπετίας pro Ἀσωπίας Flor. 1.

V. 572. ἐν ἀσπίσειν τοι coni. Lenting. p. 57.

V. 573. *χ' ατέρους ἄλλους*. Recte hanc lectionem defendit Herm. Etiam Elmsl. in *Quart. rev.* citat Aristoph. *Θεσμοφ. β. fr. III.* ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐπιγλύξετο. Cf. ad Orest. 335. Markl. coni. *χ' ατέρους καλοῖς πόνους*, Blomfield. ad Aesch. Pers. 249. *χ' ατέρους ἄλλοις πόν.* in quod ipse incideram et Lenting. p. 57.

V. 578. Recte Brodaeus, Barnes. Markl. Musgr. *λόγη Σπ.* Mihi operae non paruerunt. ἐπὶ πόλει, ad *urbem*, coni. Musgr. quo sensu ἐν etiam poni recte ostendit Lenting. p. 58. citans Duxer. ad Thuc. I, 213. Wessel. ad Diod. Sic. XII, 6. — *λάβη* recte Ald. cum Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. *βλάβη* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

V. 579. Ald. rell. *τί δ' ἐκ δράκ.* Barn. Musgr. *τί δ' ἐκ δράκ.* Parr. A. B. Flor. 1. 2. *τίς δ' ἐκ δράκ.*

V. 580. *παθών* Parr. A. Mox Ald. rell. *νῦν δέ τ' εἰ.* Nostrum est a Reiskio et Markl.

V. 581. *ἐπαίρους* Flor. 1. Pro *θυμῶσαι* Musgr. coniecit *θυμοῦσθαι*.

V. 585. Ald. Herv. 1. *ἐπ' ἐμβάτην*. Brub. Herv. 2. Cant. rell. cum Florr. et Vict. *ἐπεμβάτην*.

V. 586. γ. Locum rectius distinxit Markland. quum ante esset *κινεῖσθαι στόμα*, *Ἀφρῶ καταστάζοντα Κυδμείαν χθ.* Pro *Κυδμείαν χθ.* Herm. *Θηβαίαν χθ.*

V. 589. 90. Vulgo: *αὐτός γε κῆρυξ· σοὶ δὲ προστατάσθαι μένειν*, *Αὐτὸς σίδηρον ὅξυν ἐν χερσὶν ἔχων*. Verum ordinem restituit Markl. in secunda edit. et *αὐτός τε κῆρ.* legit, ut habent Parr. A. B. C. Flor. 1. Transponendos versus Musgr. quoque censet, sed retinet *αὐτός γε*.

V. 593. Parr. tres, Flor. 2. supra scriptum habent *καινὸς ἐν καινῷ δορί*, quod recepit Musgrav. et probat Hermann. in Add. explicans *renovato bello*. Ut *καιρὸν δόρυ* hoc sensu dicatur, num ipse propterea *καινός* dici potest? nam loci Sophoclei Trach. 622. alia ratio est.

V. 596. *ἀρετή* rectius scribi monuit Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 183. probante Reiskio Syntagm. cr. p. 24. Pro *φέρει* Parr. A. B. Flor. 2. *λέγει*, sed cum var. lect. *φέρει*. *λέγει* etiam Flor. 1. Hoc praeferendum videtur Hermann. in Add. „Id apud comicos saepe significat *augari*, sed etiam, quod nos dicimus, *es will nichts an-gen*, i. e. nullius momenti est.“ Cuius significationis

vellem certiora exempla attulisset, quam quod ex Aeschyli Agam. 176. petiit.

V. 597. εἰ — ἐχέι Ald. rell. ἦν — ἐχῆ Flor. 2. ἦν — ἐχέι supra scripto ab ead. m. η, Flor. 1. χοῦζοντα expli-
co *idem volentem*.

V. 598. sqq. In Ald. rell. v. 598. 99. 601. 603. 4. 5. 608. 611. 613—617. 620. 622—626. praefixum ha-
bent αἱ. i. e. Ἀδρα. Quod fieri non posse, quoniam
Aethra iamdudum abiisset, quum intellexisset Tyrwhittus,
nomen Adrasti substituendum monuit ap. Musgr. Exerc.
in Eurip. p. 134. probantibus Markl. Musgr. Gaisford.
Contra quod recte Hermann. Praef. p. XIX. sq. monuit,
nec, si quid Adrasto hic tribueretur, aequalitatem quam-
dam, quam hac quoque in re diligenter servasse tragici
viderentur, effici posse, neque omnino quidquam inve-
niri, quod Adrasto potius, quam choro, conveniret. Addo,
quae ita Adrasto tribuantur, personam viri, eiusdemque
belli ducis, minus decere, mulieribus, a bello abhorren-
tibus, optime ea convenire. Itaque rest Hermann. totum
carmen mulieribus chori assignandum putavit. Sed quum
manifesta insint in carmine colloqui vestigia, non ab una
omnia chori persona vel a toto choro cani potuerunt.
Itaque Boeckh. de Aeschilo, Soph. et Eurip. p. 77. suspi-
cabatur, breviora septem chori dicta a singulis personis
proferri singula, ita ut primae sit v. 600. alterius v. 602.
et sic deinceps ad septimam usque, quae v. 621. pronun-
tiet, quod autem supersit carmen vss. 627—35. uno te-
nore decurrens, ab universo sive matronarum hemichoro,
sive mulierum choro cantari. Hermannus autem, quum
chori quatuordecim vel quindecim personae fuerint, a
singulis etiam singulos versus vel ῥήσεις pronunciatas cen-
sens, versus 598—607. inter primam et secundam per-
sonam chori ita divisit, ut illius essent vss. 598. 99. 601.
603—607. reliqui huius, tum similiter vss. 608. 9. 611.
613—617. tertiae, vss. 610. 612. quartae tribuit; tan-
dem sequitur Χοροῦ ἡ ε'. v. 618. Χορ. ἡ ε'. v. 619. Χορ.
ἡ ζ'. 620. 21. Χορ. ἡ η'. v. 622. 23. Χορ. ἡ θ'. v. 624.
25. 26. Χορ. ἡ ι'. v. 627. Χορ. ἡ ια'. v. 628. Χορ. ἡ ιβ'. v.
629. 30. Χορ. ἡ ιγ'. v. 631. 32. Χορ. ἡ ιδ'. v. 633. sqq. Quae
descriptio quum suspicionem tantum aliqua et coniectura ni-
tatur, ne ulla e quatuordecim chori personis sermonis exers-

esset, neque quidquam sit neque in hoc chori cantico, neque in aliis, quod nos personas ita distribuere *cogit*, (accedit quod tota res a tragoediae gravitate nimis abhorere videtur,) non longius progredi licere editori existimavi, quam quantum vel librorum auctoritas sinneret, vel ipsa rei natura postularet admittere: hoc unum vero postulat hoc loco, ut ad diverbiorum legem ista constituentur. Itaque quae Aethrae vel Adrasti erant in edd. alteri Hemichorio tribui; quo facto, summa hac quoque in re aequalitas efficitur.

V. 599. Parr. A. B. C. Flor. 1. Vict. *χλωρόν δεῖμα*. Flor. 2. *χλοερὸν δεῖμα*. Vulgata lectio singulis syllabis antistrophico versui respondet. Quid vero discriminis esse inter *χλοερὸν δεῖμα* et *χλωρόν δεῖμα* statuat Hermann. equidem nescio. Idem *ταράσσει* explicat *ταραγμὸν ἐμποικῇ*. Possis etiam *ταράσσει* pro *ταράσσεται* accipere.

V. 600. *προφέρεις*; Ald. rell. Parr. A. B. *προσφέρεις* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markland. inventum iam ab Heathio.

V. 601. Ald. rell. *στράτευμα μὲν Παλλ.* Parr. A. B. *στράτευμα πᾶ τῆς Παλλ.* Flor. 12. *στρ. πᾶ τὴν Παλλ.* Hinc recte Herm. *στρ. πᾶ Παλλ.*

V. 603. Ald. rell. *οἱ δ' ἀρείφ.* Par. B. Flor. 1. 2. *εἰ δ' ἀρείφ.* quod recepit Hermann.

V. 604. 5. Ald. rell. et Codd. *στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον πάλιν κτύποι φανήσονται*. Markland. τ' suavit pro γ'. Brunck. ad Hec. 280. ordinem verborum secundi versus mutavit, ut legeretur *πάλιν φανήσονται κτύποι*; in quo ad spondeum offendit Elmslei. in *Classic. journ.* et legendum censet *στερνοτυπῆς τ' ἀνὰ τόπον πάλιν φανήσεται κτύπος*. Ita propter praecedentia pluralia et propter pravam pronuntiationem syllabae *ης* in *στερνοτυπῆς* scriptum esset primum *στερνοτυπεῖς* — *κτύποι*, hinc etiam *φανήσονται ἀνὰ τόπον* Hermann. explicat *αὐτοῦ*, *illico*, nos *auf der Stelle*; cuius usus exempla desidero. Hermann. non dubitans, quin idem sit metrum huius versus, quod v. 601. Euripidem scripsisse putat: *εἰ δ' ἀρείφατοὶ Φόνοι, μάχαι στερνοτυπεῖσιν ἀνὰ τόπον Πάλιν φανήσονται κτύποις*. Ego *φόνου* versui 603. addendum duxi, ut v. 604. esset ex antispasto et dochmio.

V. 607. *αἰτία* est ab Hermannō pro *αἰτίαν*. Causam

caedium quaerere non potest chorus, quippe plane sibi cognitam, nec λαβεῖν αἰτίαν pro causam exquirere vel ponere, afferre usitatum videtur.

V. 608. εὐτυχία est e Markl. emendatione pro εὐτυχή. Ald. rell. αἰρή, ex quo Barnes. fecit αἶρη, Musgr. αἰρή. Optativum requiri Markland. vidit; sed quod αἶρος scribit, hoc propter sequens πάλιν ferri non posse videtur. Animum mulieribus confirmare studet hemichorium ex eo, quod qui fortuna secunda usus sit, ut nunc Thebani, fieri et possit et soleat, ut de statu rursus deiciatur, quae sententia decantatissima est in Tragicis. Hoc est αἰρεῖν vel καθαιρεῖν. Heracl. 636. εἰλέ σ' ἡ Δίκη χρόνον. Orest. 962. φθόνος νιν εἰς θεόθεν. αἶρη vel αἶρος nullam auctoritatem neque in Codd. neque in edd. habet.

V. 609. τόδε μοι τὸ θράσος Ald. Brub. Herv. 1. 2. τό omisit Canter. errore, puto, operarum, et hinc Barnes. Musgrav. E Codd. nihil enotatum est. ἀμφιβαίνει μοι dictum, ut Sophocl. Antig. 1209. τῷ δ' ἀθλίας ὄσημα περιβαίνει βοῆς ἔρποντι μᾶλλον ἄσπον.

V. 611. Flor. 1. τίνες γὰρ ἄλλοις. Par. A. Flor. 2. τίνες γὰρ ἄλλοισιν γ. Par. B. τίνες γὰρ ἄλλοι σοι γ.

V. 612. Sensum esse puto, εἰς ὁρῶ θεοὺς πολλὰ διαφέροντας βροτοῖς, video deos multis in rebus, caepo, ab hominibus discrepare, aliter res administrare et constituere, quam homines constituendas arbitrantur.

V. 614. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. δ' ἐκάλεσε.

V. 615. Vulgo κακὸν δ' ἀνὰ ψυχάς. quod de Canteri et Scaligeri coniectura correxit Barnes. Par. B. κακὸν κακὸν δ' ἀνα ψυχας.

V. 616. Parr. A. B. Flor. 2. βροτοῖς. Flor. 1. βροτοί.

V. 617. Ald. rell. ἀπάντων τέρμ' ἔχ. Flor. 2. Vict. πάντων τῶν πάντων τέρματ' ἔχ. Flor. 1. πάντα τέρματ' ἔχ.

V. 619. Hermann. in Add. Καλλίχορον scribi vult.

V. 620. Ineptissime legebatur εἰ σέ τις θ. quod correxit Herm.

V. 623. ψυχάς libri. τύχας certatim reposuerunt viri docti.

V. 624. Ald. rell. *ἐν πότ' αἶσα· τίς ἄρα π.* quae verba quid sibi velint, ignorare se fatetur Markl. Musgr. coni. *ὅ τι ποτ' αἶσα.* Hermann. vulgatae sensum declarat illo Homeri, *ἐν γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα* Odys. XVI, 101. XIX, 84. Propter sequens *τίς ἄρα πότμος*, recipiendani duxi Reiskii coniecturam *τίς ποτ' αἶσα, τίς ἄρα π.* In Ald. rell. hi versus eidem personae tribuuntur, cui antecedens.

V. 626. *τῷδε γὰρ* Par. C. Flor. 1. Vict. pro *τῷδε γῆς.*

V. 628. *φόβῳ* Hermann. pro *φόβων.* Sensus est: *hoc, τὸ ἀνακαλεῖσθαι θεοὺς, primum est, quod in timore fiduciam addat.* Haec quidni *πίστις φόβων* dici potuit?

V. 630. Parr. A. B. ^{τι} πόσις. A v. 627. omnia uno tenore Choro tribuuntur in Ald. rell.

V. 634. πόλεως Flor. 2. *ἐκκόμιξέ μοι, recupera mihi,* recte coniecit Musgrav. cetera etiam huius loci bene explicans.

V. 638. Libri οἱ θανόντες. *θανόντων* est ex emendatione Marklandi. Musgr. coni. *ἔν' οἱ θανόντες, ἐπὶ δεσπότηι λόγων.*

V. 641. Elmslei. ad Med. p. 88. not. z. elisionem in initio verborum nullam litteram pati praeter *ε*, contendens, scribit *μακροῦ ἀποπαύσω*, ut *ου α* per crasin in unam syllabam coalescant, quam tamen crasin reliquis insolentiores vocat.

V. 644. Vulgo *τὴν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν. βᾶξιν* emendarunt Reisk. Markl. Musgr. Androm. 79. οὐδ' *ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἦξοι, φάτις.* Cf. Soph. Ai. 998. Markl. tamen praefert *πρᾶξιν*, probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 451. *πρᾶξις* de fortuna; qua quis utitur, non rarum est, v. c. Aesch. Prom. 701. Soph. Ai. 790. sed *πρ. τινός*, non *πρ. ἀμφὶ τινός*, dicitur.

V. 645. *Ἀθάνας* coni. Elmslei. l. c. hand dubie ob v. 601. — *ἀγγέλλης* Par. B. Flor. 1. 2. *ἀγγέλη* Par. A.

V. 646. Pierson. ad Moerid. v. *πεπραγώς, καὶ πέπραγεν, ὥς* quod probat Musgrav.

V. 647. οὗς pro ὡς coni. Reisk. et Musgr. recepit Hermann. Recte: ὡς e v. praeced. repetitum est. *ἀπ' Ἰνάχου* iam Canter. pro *ἐπ' Ἰν.* ut habent edd. et Codd.

V. 649. male distinctum est πῶς γάρ; τοῖσι. non enim, an victoriam reportaverit Theseus, quaerere potest, quod iam v. 640. nuntius dixerat, sed quomodo.

V. 651. Ald. rell. τοὺς ἀπόντας. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. τοὺς παρόντας, quod receperunt Markland, Heron. repudiarunt Musgr. et Gaisf. An igitur τοὺς ἀπόντας interpretabantur eos, qui pugnae non adsuerunt? ὡν de praeterito tempore non memini me legere.

V. 652. In Ald. rell. usque ad Musgrav. interpungebatur ἀκτὶς, ἡλίου καρὼν σαφής. quod vix sensum habet. ἀκτὶς ἡλίου, καρὼν σαφ. Musgrav. Hermann. Radius solis vocatur certa rerum norma, quatenus facit, ut res recto dignoscamus, et hoc addit ad fidem narrationi conciliandam.

V. 654. ἔσθῃ Ald. Herv. 1. 2. Cant. Comm. ἔσθῃ iam Brubach. et sic Parr. A. B. (apud Musgr. etiam Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict. εὐαγγῇ est ex Hemsterhusii emendatione pro εὐαγγῇ. Sed vid. Elmslei. ad Bacch. 660.

V. 655. Flor. 1. 2. Vict. στρατευμάτων pro στρατευμάτων. Haec τρία στρατεύματα Markl. intelligebat pedites, equites et παραιβάτας, s. eos, qui e carribus pugnant. At equitatus agmen per se constituere non potest, quippe πρὸς κρασπέδοις στρατοπέδου constitutus v. 663. Musgravius, quem sequitur Hermann., de Diacriis, Pediaeis et Paralys interpretatur; quae interpretatio sola mentione τῶν Παράλων v. 661. nititur, et hoc incommodi habet, quod ita intercidisse versus aliquot, Διακρίων nomen continentes, necesse est. Quae tria agmina intellexerit, ipse poeta locis iis commemorandis, ubi quodque constitutum erat, satis plane indicare videtur. Sunt primum οἱ ὀπλῖται v. 656. ad collem Ispenium, qui ab Electris portis prospicienti a dextra erat. vid. Paus. IX. c. 10, 2. ἔστι δὲ λόγος ἐν δεξιῇ τῶν πύλων ἱερὸς Ἀπόλλωνος· καλεῖται δὲ ὅτε λόγος καὶ ὁ θεὸς Ἰσμήτιος, παραρρέοντος τοῦ ποταμοῦ ταύτῃ τοῦ Ἰσμηνοῦ. Pausaniam vero situm locorum ita describere, ut a porta Electra prospicienti sese offerebat, bene ostendit Hermann. eodemque modo nuntius ea describit. Alter locus, qui commemoratur, est κρήνη Ἰσμεῖος v. 662, ideoque alterum στρατευμα conficiunt οἱ Πάγαλοι, levis armaturae milites. De

eo fonte Pausan. IX, 10, 5. ἀνωτέρω δὲ τοῦ Ἰσμηνοῦ τὴν κρήνην ἴδοις ἂν, ἥτινα Ἀρεωῶ φασὶν ἱερὰν εἶναι. ἀνωτέρω Pausanias ea dicere videtur, quae ad dextram sunt. Tertium agmen erat τῶν παραιβατῶν s. τῶν ἀρμάτων v. 664. ad monumentum Amphionis. Quod vero Musgravius παραιβάτας, paucos admodum numero, στρατεύματος nomine designari vix potuisse dicit, id nullam vim habebit apud eos, qui ex Homero meminerint, robur totius exercitus fuisse eos, qui e curribus pugnabant, et hoc loco praecipuae eorum partes sunt v. 676—695. Hoc unum difficultatem facere potest, quod μνημα Ἀμφιόνος est ad Proctidas portas Paus. IX, 17, 3. hae vero, quum non solum Chalcidem ducant ib. c. 18, 1. sed etiam in montem Ptoum et ad Acraephniū et Larymnā urbes, ib. c. 23. nimis septentrionem versus remotae videntur; nisi dicas, portas illas ad orientem spectasse, sed quum ad illas urbes et ad Ptoum montem non nisi per ambages quasdam circa lacus, ut Hylicen, Copaidem, circumductas perveniri posset, iter in septentrionalia illa loca fieri non potuisse nisi porta orientem versus patente egressis.

V. 656. Nullam causam video, cur ἐκτείνοντα cum Hermannō plurali numero dictum statuas, ut ad φύλα referatur: quidni τευχέςφορος λαός, i. e. ὀπλίται, ἐκτείνειν sc. ἐαυτόν, ad collem Ismenium ordines explicare dici possit. Hic τευχ. λ. deinde duobus verbis declaratur, αὐτόν τ' ἀνακτα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ — — Verba autem ὡς μὲν ἦν λόγος ad αὐτόν τ' ἀνακτα spectant: milites gravis armaturae ad collem Ismenium consistentes ipse viderat nuntius, sed Theseum iis praeesse fando tantum audiverat, non ipse videre poterat.

iv

V. 659. Par. A. σὺν αὐτῷ.

V. 660. Markl. malit παλαιούς, ne quatuor voces in ας exeuntes concurrant; recte, opinor.

V. 661. Libri αὐτόν δὲ Πάραλον. Reisk. et Markl. coniecerunt λαιὸν δὲ Π. quia δεξιὸν κέρας praegressum λαιὸν κέρα; sibi oppositum postularēt, et quia infra v. 707. λαιὸν κέρα; memoretur. Diserte quidem commemorari non necesse erat sinistrum cornu, quum e locorum situ appareret, utrum dextrum, utrum sinistrum

cornu esset; sed tamen elegans est illa coniectura, quam recepit etiam Herm. Fortasse tamen αὐτόν δέ non sollicitandum est, siquidem inter Παράλους s. Παραλίους Eleusinii fuisse videntur, quos, eius urbis cives, in qua haec fabula agi fingitur, cum emphasi quadam commemorari par erat.

V. 662. ἱππότην δ' ὄχλον e coniectura Scaligeri, Reiskii, Marklandi pro ἱππότην ὄχον. Sed δέ significaret, hoc tertium esse στράτευμα, quod secus est. Itaque scripsi ἱππότην τ' ὄχλον et sic Gaisf.

V. 666. πρόσθε τειχίων. Sic Barnes. et Hermann. pro πρόσθεν τ. probante Markl.

V. 667. ὄπισθε e Par. A. recepi pro ὀπισθεν.

V. 668. ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς Ald. rell. δ' pro θ' Hermann. ἱππῆς Parr. A. C. Vict.

V. 674. τείναι φόνον. Canter. coniecit θείναι φόνον, quod e vulgari consuetudine ductum et omnibus notum, mirarer, si quis in locutionem tam reconditam mutasset. τείναι φόνον dictum esse videtur ad similitudinem Homericarum locutionum τείνει μάχην, πόλεμον, πολέμοιο τέλος, quibus longa belli s. pugnae continuatio declaratur, ut τείνει βοᾶν Med. 201. longos clamores edere, βίον τείνει ib. 665. vel αἰῶνα τείνει Ion. 627. longam vitam producere. Sic igitur τείνει φόνον est caedem producere i. e. diurnam edere.

V. 679. εἰς τάσιν δορός coni. Musgr. Vulgata satis defenditur loco Phoen. 694. πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορός τάξιν μολεῖν. Rem ipsam optime explanavit Hermannus; a Reiskii vero, Marklandi, Musgravii coniecturis libenter abstineo.

V. 683. ἀρμάτων ὄχον Ald. rell. ὄχων Par. C. ὄχον^{ον} Flor. 2. ὄχον Flor. 1. ὄχλον Marklando debetur.

V. 685. Scribe κακράτουν.

V. 687. ἅμα pro ἄρματ' Flor. 1. ἐπιβάται Par. A.

V. 689. εἰς οὐρανόν pro εἰς οὐρ. Flor. 1. 2.

V. 691. τοὺς — φορουμένους e correctione Heathlii, Marklandi; Musgravii pro τὰς — φορουμένας.

V. 692. ῥοαῖς Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 693. *πιτνόρων* pro praesente me habere dixi ad Med. 55. Sed ab hac sententia me revocavit Hermannii disputatio in *Classic. journ.* Vol. 38. p. 284. sqq. quae subiecta est Elmsleii notae ad Heracl. 77. in exemplo Lips. Haec sunt Viri egregii verba ad h. l. pertinentia: Intelligunt *πιτνόρων* de aurigis. At ita vix differunt, qui *ἐκκυβιστώντες βίη* dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangebantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigae, quam confractis. Omninoque illud *πιτνόρων* de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. - Ex his intelligitur ita esse interpungendum, *τῶν μὲν, πιτνόρων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων*. Sic omnia recte apteque dicta sunt: *quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent ut currum ruina laniarentur*. Itaque hic locus aperte aoristum, non praesens, tuetur. Haec ille. In quibus hoc assentior, quod *πιτνόρων* aoristum, non praesens, esse, et ad *δίφρων* referendum dicit, de interpunctione nullo modo assentiri possum. Horrida enim et scabra haec esset oratio: *τῶν μὲν ἡνιόχων, πιτνόρων δίφρων, τῶν δὲ ἡνιόχων, θραυσθέντων δίφρων*, ita ut sq. *ἐκκυβιστώντων* ad *τῶν μὲν, λειπόντων* τε autem ad *τῶν δὲ* referretur; nec ullum probum scriptorem sic unquam locutum esse existimo, nec sic dici omnino posse. Evidem *τῶν μὲν — τῶν δὲ* ad *δίφρων* referendum esse censeo, et quum sic pergere deberet, *καὶ τῶν μὲν ἡνιόχων ἐκκυβιστώντων, τῶν δὲ λειπόντων*, hic *τῶν μὲν — τῶν δὲ* omisisse, quum non de iisdem utrumque dici cuique attendenti appareret. Etiam illud concedo, in locis ad Med. l. c. et ab Hermannio allatis aoristo potius, quam praesenti vel imperfecto locum esse videri, in hoc Supplicum loco autem et Iphig. T. 48. necessario aoristum *πιτνόρων, πιτνόνα* requiri: in Iphig. enim sequitur *τῶν δ' ἐξείημον στέγος βεβλημένον πρὸς οὐδας*. *πίττω* praesens in nostris libris nusquam legitur, ut valde dubium sit, quod Brunck. post Heath. in Soph. Oed. C. 1754. reposuit, ubi legi etiam poterat, ut monet Herm. *προπιτνόμεν σοι*. Itaque formarum *πιτνώ* praes. et aor. *ἐπιττω* eandem rationem esse, non quae est inter *μένω* et *μύνω*, *ἰκνέομαι* et *ἰκύνω*, *φιλέω* et *ἐφιλάμην* — in his enim praeter terminationem praecedens etiam syllaba immutata est — sed quae est inter *ῥίπτω* et *ῥιπνίω*, *δοιπέω* et *ἐδοιπον*, *κινπέω* et

ἐκτυπον, στερέω et (στερῶ, unde) στερεῖς, στερεῶσα, non quo ἐπιτυγον a πινῶ ductum sit, sed ut aoristus ἐπιτυγον novae praesentis formae occasionem et originem dedisse videatur.

V. 696. Porson. Adv. p. 238. legendum dicit ὡς ὑπέϊδε τὸν στρατόν.

V. 697. Ald. rell. Κρέων γε, τοῦνθένδ'. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. Κρέων τὸ ἐνθένδ', unde Marklandus fecit τὸ γ' ἐνθένδ', quod valde probant Musgr. et Porson. Adv. l. c. Sed declarari debuit, uter exercitus νικῶν diceretur. Non certe Creontis, quem intelligi necesse est, si legas νικῶντα δ' ἱπποῖς ὡς ὑπέϊδετο στρατὸν Κρέων τὸ γ' ἐνθ. quare Markland. νικῆντα, Valck. ad Hippol. 444. εἰκόντα coniecerat. Rectius Herm. Κρέων τὸν ἐνθένδ', exercitum, qui hinc, Athenis, profectus est. ἐνθένδε eodem modo dictum est Heracl. 285.

V. 699. 700. tanquam per parenthesin dici, ut ne quid Thescio detrahi videatur, Hermann. monuit contra Markl. qui hos versus post v. 708. transponendos censuerat.

V. 700. ζεῖ Ald. rell. ζεῖ³ scribendum monuit Brunck. ad Soph. Oed. T. 1242. Fortassis etiam εἰθύ legendum, ut in Sophoclis loco.

V. 701. Blomfield. in Mus. cr. 2 p. 184. corrigit: καὶ ξεμπαιάσαντ' εἰς μέσον, haud dubie ut numeros emendaret, quorum similes ex Aesch. Pers. 509. protulit Herm.

V. 704. Ald. rell. θεῖν. κῆντέριδε. Parr. A. B. Flor. 1. 2. ἀντέριδε, unde Markl. nostram lectionem restituit.

V. 707. Ald. rell. δεξιὸν δ' ἴσθ. quod quum absurdum esset, Markland. reposuit, quod cum Musgr. et Herm. recepi.

V. 708. Lenting. malit ἦν τ' ἀγών.

V. 710. Pro ἐκέρδαιεν Musgr. coni. ἐκῆδαιεν, curabat, Herm. ἐκύδαιεν secundum illud Homeri Il. X, 67. IV, 232. Sed neque κηδαίειν, nec κυδαίειν Atticis usitata sunt, ut recte notat Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 19. Wakefield. Silv. crit. T. IV. p. 172. τὸ νικᾶν τοῦτ' ἐκέρδαινα, i. e. κερδοὺς ἤρπαιτο, non hoc solum in lucro deputavit, non satis habuit, hanc partem exercitus, dex-

trum cornu, vincere, si sinistrum pulsum esset. In hoc ipso laus ducis posita est, quod non altero cornu, sed omnibus copiis vincere vult. Ita *ἐκέρδαιεν* explicari potest.

V. 715. Libri *Δαναϊδῶν*, pro quo Markland. *Παραλίων*, Musgrav. conieciat *Κραναιδῶν*, quod cum Herm. recepi, quamquam *Κραναιδῶν* ut dici potuisse Athenienses dubium non sit, dictos tamen esse, non probavit Musgrav. Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 49. reponit *Κεκροπιδῶν*, quod a vestigiis vulgatae lectionis nimis distat.

V. 719. Libri *ἀποδαυλίζων*, quae vox est nihili. Canter. *ἀποκαυλίζων*, probantibus Marklando, Musgravio, Hermann. At Elmsleio l. c. haec vox minus poetica videtur, et legendum *ἀπολωτίζων*.

V. 720. Vulgo *ἔτρεψεν*. Sed *τρέψαι* eis *φυγὴν* est *fugere*; in *fugam coniecere* est *τρέψασθαι*. Itaque recte Hermann. *ἔτρεψαν*.

V. 722. Aristoph. Plut. 739. *ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑπ' ἡδονῆς*, quod tamen ex nostro loco expressum dicere nolim cum Berglero.

V. 725. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *παρὼν δέ*. Canter. Barn. *παρὸν δέ*, et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 728. *τοιόνδε τοι στρ.* Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 730. Par. A. *μισεῖ δ'*, quod probat Lenting. p. 59.; et *ὄν* pro *ὄς*.

V. 734. *τὰς συμφορὰς* Ald. rell. et Codd. Scaliger *καὶ δοκῶ τοι συμφορὰς*, Reisk. et Heath. *καὶ δ. τῆς συμφορὰς*, quod recepit etiam Herm. sed in Add. *τὰς συμφορὰς* servari potuisse dicit, comparato loco Helen. 662. (654.) Concederem, si in loco Helenae esset *πλέον χάριν ἢ λύπαν*.

V. 737. Par. A. *ἐξηγνύμεθα*.

V. 738. Ald. Brub. Herv. 1. recte *ἄν*. Vitium *ἄν* ex Herv. 2. etiam in Canter. propagatum est, ubi Canter. Videtur et hic legendum esse *ἄν* *σὺ τυγχ.* Porro Diog. Laert. IX, 71. omissis *ὦ Ζεῦ*, citat *Τὶ δῆτα τούτους τοὺς τάλ. φροεῖν Βροτοὺς λέγ.* v. 737. Plut. Γ.

II. p. 1056. B. λέγοιμ' ἂν pro λέγουσι. v. 738. Plut. ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν, Diog. L. ἃ σὺ γε τυγχάνεις θέλων. Suidas in Περὶ ῥήσεων, citatus ab Ia. Casaub. ad Diog. ἃ δὴ τυγχ.

V. 739. Ald. rell. τότ' ἄλγος. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. τότ' Ἄργος. Hermann. edidit: ἡμῖν γὰρ Ἄργος ἦν τότ' οὐχ ὑπόστ. et ita Codd. habere dicit. τό τ' Heath. scribendum vidit, quem iam secutus est Musgr.

V. 740. Elmslei. in *Class. journ.* coniecit ἀστοί τε π. sed vulgatam defendi posse fatetur ad Bacch. 959. Opponuntur τό τε Ἄργος et αὐτοί τε. Itaque αὐτοί non sunt cives, sed ii, qui expeditionis auctores erant.

V. 741. Lentig. p. 59. malit Ἐ. γε.

V. 742. Male Markl. coni. μέτριά τε δόντος, dare volente vel offerente, quod tamen recepit Gaisford. Elmsl. in *Class. journ.* supplendum esse dicit μέτριά τε θέλοντος δοῦναι, quum saepe verbum contrariae significationis e praecedentibus vel sequentibus supplendum sit. δοῦναι supplendum esse e λαβεῖν apparet. Herm. interpunxit μέτρια, θέλοντος, οὐκ ἔχρ. quam inutilem subtilitatem (a need ess refinement) vocat Elmsl.

V. 743. Ald. Brub. Herv. 1. ὅδ' αὖ i. e. ὁ δ' αὖ. Herv. 2. Canter. rell. ὅδ' αὖ. quod male secutus sum. Pro τότ' Par. B. Ald. Herv. 1. τόδ'. τότ' iam Brub. Flor. 1. 2.

V. 744. ὡς Vict. pro ὥς.

V. 747. Ald. rell. οἱ τόξον ἐκτείνοντες. Parr. A. B. Flor. 1. 2. τόξον ἐκτείνοντες, quod receperunt Markl. et Musgr. Hinc Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. οἱ τόξ' ἐκτείνοντες. — τοῦ pro ὥς Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 749. Sensus mihi hic esse videtur: amicis recta suadentibus non obsequimini, sed rerum statui prospero, rebus prospere fluentibus, ut tunc erant res Argivorum v. 739 sq. in contrarium illas mutari posse non putantes. Lentig. p. 59. corrigit: καὶ τόξον ἐντ. — — οἱ πέρα δικῆς γε π. π. κ. φίλοις μὲν οὖν πείθεσθε τοῖς τε πρ. πόλεις δ' ἔχ.

V. 751. Markl. coni. καθαιρεῖτ'. Flor. 1. καθαιρεῖθ'. καθαιρεῖσθε τὰ πράγματα interpretor non evortitis, sed feliciter conficere studetis. Herod. VII, 50. μεγάλα γὰρ

πρήγματα μέγαλοισι κινδύνουσι ἐδέλει καταιρέεσθαι, ubi vid. Wessel. Idem IX, 35. οὕτω δὴ πέντε σφι μαντευόμενος ἀγῶνας τοὺς μεγίστους Τισαμενὸς ὁ Ἥλεϊος, γενόμενος Σπαρτιήτης, συγκатаίρει, *ad felicem eventum perduxit*, pro quo ib. 33. ἐστ ἀναιρέεσθαι. Hinc Soph. Oed. Col. 1148. ὅπως μὲν ὅδ' ἀγῶν ἰσθῆνη. Sic explico Pind. Ol. 10, 75. ἀγῶνιον — εὐχος ἐργῷ καθελόν.

V. 753. Ald. Herv. 1. 2. Cant. εἶτ' ὦλλ'. Brub. εἶτα τ' ὦλλ'. Commel. εἶτα τᾶλλ', ut Musgr. ad quod nihil varietatis enotatum e Florr. εἶτα τᾶλλ' Barn.

V. 754. Herm. vulgatum δορέ in δορό; mutavit, quod librarii si scriptum reperissent, ob similem terminationem sequi v. non facile dimisissent.

V. 755. εἰςῆς Elmsl. in *Classic. journ.*

V. 756. Quae in sqq. Adraſti sunt, Ald. Herv. 1. 2. Cant. Choro tribuit; sed iam in Brubach. error correctus est, et a Barnesio Miltonum secuto, et sic Flor. 1. 2. Vict. Legebatur οὐρεκ' ἀγῶν ἦν. Flor. 1. 2. οὐρεκεν ἀγῶν ἦν. Barn. οὐρεχ' ὠγῶν ἦν legendum vidit. — κομίξετε Ald. Barn. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. κομίξετο Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 757. Ald. rell. ὡς οἶγς κλ. Par. A. B. C. Flor. 1. 2. (hic tamen alteram pro var. lect. commemorans) Vict. In fine δόμοις edd. et Codd. λόχοις conl. Reisk. et probat Musgr.

V. 759. δέδονται. „Imo δίδονται.“ Blomfield. in Mus. cr. 2. p. 184.

V. 760. ἦ in multis deesse dicit Markl. Equidem in nulla editione desideravi.

V. 762. Flor. 1. ὅς δ' οὐκ ἔθ. Tum ποῖ pro πῇ Flor. 1. 2. ποῦ edidit Herm. Non difficile est intelligere, quid discriminis inter ποῖ et πῇ esse statuatur Hermann. ad Herc. fur. 1236. ποῖ nihil nisi motum, πῇ autem motum simul succedentemque ei quietem indicare dicens; ita πᾶ σιῶ erit *quo progressus* (motus) *consistam* (quies)? Blomfield. tamen ad Aesch. Agam. 1510. Distinctionem, inquit, quam inter ποῖ et πῇ saluit Hermannus, nec ego intelligo, nec alius quisvis facile intellexerit. Sed scire tamen velim, quomodo illa vis in πῇ inesse possit, quod recte Blomf. l. c. comparat cum

ῖ, et dicit esse *quanam, which way*. Ita πῇ et motum et quietem significare potest, sed ita, ut certiore loci definitionem postulet πῇ, quem πού universe tantum significat, ut verbis πού κεκηνηκότων ὄχλος universe responderi poterat πρὸς Κιθαιρώνος πτυχαῖς, sed quum hoc nimis vagum esset, certius quid scire cupiens Adrastus pro τοῦκεῖθεν ἢ τοῦνθέρδε quaerere poterat πῇ κεκηνηκότων ὄχλος. — ἡκεις pro ἡκει est e Markl. emendatione.

V. 763. Mira sententia, quam fateor me non satis intelligere. Proxime tamen ad verum accedere videtur Hermannii explicatio. Markl. coni. σπουδάξετε, *prope sunt ducum cadavera, ob quae tantos labores susceperitis*: quae tautologica, vel propinqua certe tautologiae esse recte iudicat Musgr.

V. 764. Lenting. tolli vult interrogationis notam. Cum summo enim dolore haec enuntiare Adrastum, qui revera crederet cadavera a servis sublata.

V. 765. Marklandus, quia quaestio v. 767. ab Adraсто non possit commode supponi, haec omnia usque ad v. 768. uni nuntio tribuit, et obsequentem habuit Gaisfordium. Miror, VV. DD. non vidisse, quam male tunc omnia cohaerent. Paulo melius V. D. in *Classic. journ.* 3. p. 611. ita versus transponit: v. 765. 767. ἐνιψὲ δ' αὐτός — 768. 766. 769. 770. sed v. 766. non apte respondet v. 768. Verum vidisse Hermannus videtur, qui post v. 765. Adraсти versum excidisse suspicatur, cui assentitur Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 452. In hoc versu Herm. legendum coniicit ἐν πόνοι.

V. 766. Flor. 1. παρῇδ'. Versum bene vertit Elmslei. ad Bacch. 1341. *Diceret, Theseum virum optimum esse, si affuisses curanti cadavera.*

V. 767. αὐτός. Ita Markl. et Reisk. pro αὐτῶν. Quod Herm. ad h. v. dicit, in Aldina hinc perturbata esse personarum nomina, restituta illa iam in Brubachiana, nihil aliud est, nisi quod iam ad v. 776. monuerat.

V. 769. δεινὸν μὲν οὖν β. coni. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 772. ἄκραντα δῦρει edidit Gaisford. laudans Porsonum ad Hec. 734. Idem v. praec. σφιν ξυνθαρσύν. Quidni σφι ξυνθαρσύν?

V. 773. bene contra Marklandum defendit Hermann.

V. 774. Markland. quum Tragici nunquam scribant ἄλλ' εἶεν, sed εἶεν solum, legendum censet ἄλλ' εἶ', ἀναίρω χειρ'. De εἶεν vid. quae disputavi ad Hippol. 296. Quae si vera sunt, nulla causa excogitari potest, cur dicere non licuerit ἄλλ' εἶεν. Sed haec missa faciamus. ἄλλ' εἶα autem idcirco minus convenit, quia hoc in adhortationibus tantum, sequente imperativo vel prima persona coniunctivi pluralis, usurpatur. Mox libri ἀπαντήσας, pro quo Marklandus ἀπαντήσαν. At primum tum demum manum tollit, quum obvius factus est cadaveribus, non contra; deinde vero, ut vere monuit Elmslei. in *Class. journ.*, Attici non dicunt ἀπαντήσω, sed ἀπαντήσομαι. vid. Thuc. IV, 77. VII, 2. 80. Xen. Hell. I, 6, 3. Lysias p. 96. 923. Demosth. p. 1043, 7. Aeschin. p. 163. 170. Ipse Elmsl. coni. ἄλλ' εἴμ', ἐπαρῶ χειρ'. De ἀρῶ, priore producta, vid. ad Med. 841. Cum αἶρω iam Markl. contulit Alcest. 785. Cf. Monk. ad Alc. 626.

δορός

V. 782. Par. A. χθονός.

V. 784. Recte Hermann. ἐμοὶ δ' ἐμῶν π. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. coni. ἐμοὶ δὲ δὴ π., sed in *Class. journ.* Hermannō adstipulatur.

V. 785 sq. In Ald. rell. interpungebatur: εἴπερ ὀψομαι, τῶν ἄ. ἡμέραν ἰδοῦσα πάντων μέγ. ἄ. Recte iam Barnes. locum distinxit, quem secutus est Musgr. ἀμέραν pro ἡμέραν scripsit Herm. ut v. 783. τιμά. τῶν ἀέλπτον ἀμέραν, *filios sepulchras redditos, μέγιστον ἄλγος, filios caesos*. Hinc adspectus filiorum et acerbus et iucundus est. Iniuria in h. l. laborat Musgrav.

V. 790. Vulgo ἀμέρα. Correxerit Porson. ad Orest. 1679. Markl. coni. ἄμμορον, Musgr. ἀγάμω — ἀμέρα, et in Supplem. ἀμέρας, quod cum δεῦρ' αἰσι iungit.

V. 791. Vulgo τί γάρ με δεῖ π. Correxerit Markl.

V. 795. Pro στερεῖσθαι malletm στερεῖσα. Markl. Hoc recepit Hermann. At non raro infinitivus sine articulo ἐπεξηγησιν facit. Vid. ad Orest. 1155. Phoen. 520. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 184. legi vult στέρεσθαι.

V. 799. Parr. A. B. κοινὸν ἐς ἄδου, quod praefert

Markl. ita ut *κοινόν* adverbialiter sumatur. Sed videtur librarius vulgarem formam in animo habuisse.

V. 800. In hoc etiam loco Boeckhius de tragic. p. 78. signum sustulit ad versus inter quindecim chori personas distribuendos, ita ut cum Adrasto per vices singulae loqui viderentur. Hermannō autem et matres singulae et famulae loqui, ipseque Adrastus post peractas primam stropham atque antistropham choro se, ut quinta decima persona, immiscere videbatur. Vid. Praef. p. XXI sqq. Ego nec hic ultra id, quod libri scripti et editi concedebant, progredi ausus sum; sed quum in iis, quae choro tribuuntur, aliae singulari numero, ut v. 806. 811. 818. sq. 824., aliae plurali, ut v. 809. 828. de se loquentes utantur, necesse erat illa uni e chori personis, reliqua omnibus seu toti choro, fortasse famularum coetui, assignare. Sed antistropha monstrat, versus 807 verba *ὦ ὦ* Adrasto, reliqua choro, versus 809 verba *ἐπάθμεν ὦ* choro, reliqua Adrasto tribuenda esse. Ita strophae et antistrophae et metri et personarum descriptionis summa erit aequalitas. — Ante hunc versum personae nota abest in Ald. Herv. 1. 2. Canter. addita iam in Brub. et a Barnesio, et sic Par. A. ap. Markl. et Lib. P. sec. Musgr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 802. *ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων* i. e. *ἀντίφωνα ἐμὰ στενάγματα*. Vid. Gramm. gr. §. 442. 3.

V. 807. Ex his interiectiones *ὦ ὦ* Adrasto, reliqua matri secundae, *μήτηρ ἡ β'*, tribuit Herm. sicut in antistropha versus inter Adrastum et chorum dividitur. Ita v. 808. interiectiones *αἶ αἶ* rursus Adrasto tribuendae erant; quae desunt, ea habet *θεράπαινα ἡ α'*. Tum v. 809. Adrastus *ἐπάθμεν ὦ*, sed ut v. 823., absolvere eum sermonem non patitur *θεράπαινα ἡ β'*, et addit *τὰ κύντατ' ἄλγῃ κακῶν*. In Ald. rell. haec omnia *αἶ αἶ ἐπάθ. ὦ* (sic) *τὰ κύντατ' ἄλγῃ κακῶν* uni choro assignantur. Deesse quaedam, ex antistropha iam vidit Barnes. qui de suo haec infersit *Δεινὰ πάσχομεν φίλοι*. In Parr. A. B. etiam ad hunc v. annotatum *λείπει*.

V. 809. Flor. 1. 2. *ἔπαθον μὲν*.

V. 810. *πόνον* pro *πότμον* Par. A.

V. 811. Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. *ὄρωσιν* (A. *ὄρωσι*) *οἷτ' ἐμέ γε τὴν τύλ.*

V. 813. Ald. rell. *προσάγει ὡς δυσπότημα*. Par. A. *προσάγετε δυσπότημα*. ὡς omittunt etiam Flor. 1. 2. Vict. sed servant *δυσπότημα*. Hinc Markl. *προσάγετε τῷ δυσπότημα*, Hermann. *προσάγετε τῶν δυσπότημα*. *δυσπότημα* edere voluit etiam Musgr. Hos versus choro tribuunt Florr. 1. 2.

V. 814. Grammaticus in Bekkeri anecd. I. p. 362, 10. *Αἱματοσταγῆ· Εὐρύπιδης καὶ Ἀριστοφάνης·*

*αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγη.*

quod quo pertineat, non perspicio.

V. 816. choro tribuit Par. A. In eo Par. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἐγὼν*. Par. A. *ἐγὼν ἐκράνθη*.

V. 817. 18. 19. in Ald. Herv. 1. 2. Canter. Adrasto tribuuntur, denuo praefixa nota *Ad.* quo factum, ut v. 820. verba *ἔχεις*, *ἔχεις* choro, reliqua Adrasto, totus autem versus 822 choro tribueretur. Vitium correctum iam in Brubach. et a Barnesio, camque correctionem confirmat Par. A.

V. 818. Ald. rell. *προσηρόσας*, etiam Brub. Barnes. Musgr. qui haec choro tribuunt. Correxerit Hermann.

V. 820. Dele punctum post alteram *ἔχεις*: cohaeret enim cum sqq. In Barnesiana verba *πημάτων γ' ἄλλος βάρος* Adrasto continuantur.

V. 821. Verbis *τοῖς τεκοῦσι δ' οὖν λ.* suprascriptum in Par. A. B. *περυσσόν*, quia strophicus versus deest. In iis libri *δ' οὐ λέγεις*. et totum Choro vel Adrasto tribuunt. Inter Adrastum et chorum divisit Hermann. recte: sic enim etiam v. 820. 822. Verba *τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις* sensum habent, *αἱ αἱ tibi soli dicis, non parentibus, tuam solius sortem desles, non matrum*. Sed huic sensui non satis convenit quod sequitur, *γένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη*. Convenirent inter se, si et verba *τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις* et *γένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη* cum interrogatione pronunciarentur *τοῖς τεκ. δ' οὐ λέγεις; στ. ἐπ' α. ἄχη;* Sed Herm. edidit *τοῖς τεκοῦσι δ' οὖν λέγεις*, particulas *δ' οὖν*, nimium illas ab interpretibus neglectas, significare fere dicens quod nos dicamus *intenses*, in Add. autem, Sensus est, inquit, *matrum nimirum sortem gemis*, non tuam. Equidem talibus interpretationi-

bus, quum voces vel formulae graecae aut latinae vocibus aut formulis germanicis redduntur, non multum profici existimo, nisi explicetur etiam, quae vera earum vis sit et quis usus. Mihi in his particulis δ' οὐν δέ, ut alibi, oppositionem quamdam significare videtur, οὐν autem indicare, ex iis, quae antea dicta vel facta sint, id quod nunc dicatur consequi. Hoc loco quomodo vel e praecedentibus aliquid colligi vel *indessen* poni possit, fateor me non intelligere.

V. 823. στένοις Flor. 1.

V. 825. Ald. rell. δέμας. εἰς. γ' addit Par. A. Sequentia Seidlerus in strophas et antistrophas digessit sic: ερ. β'. v. 827. 8. deleta in priore versu voce ματέρης. ερ. γ'. 828. ἀντιερ. β'. v. 829. 30. ερ. δ'. v. 831. 2. ἀντ. γ'. 833. ἀντ. δ'. v. 834. 5. reliqua sunt ἐπιδόε. Hanc descriptionem ridet Elmslei. *Class. journ.* 17. p. 53. bello, quo tunc Anglia a continente excluderetur, hoc acceptum referens, quod hic furor antistrophicus (*this antistrophic mania*) in Angliam non penetraverit. Ceterum notandum, in omnibus, qui sequuntur, dochmiacis dochmio praemitti iambum, ut 829. 834. 5. pro quo est tribrachys v. 826. 831. 2. Creticus est v. 827.

V. 827. ματέρης cum Seidlero expunxit Hermann.

V. 831. Par. A. πέλαγος pro πέδον.

V. 836. Legebatur sine interpunctione πικράν δὲ Φοῖβον φάτιν ἔρημας ἂ πολύστονος. Οἰδιπ. — — Markl. correxit: φάτιν. ἔρημα δ' ἂ πολύστονος Οἰδιπ. rectius Hermann. ἔρημά δ' ἂ πολ.

V. 839. Theseum una cum militibus, qui mortuorum corpora vel attulerant vel comitati erant, reducem, et lamentia, quae chorus cum Adrasto effundit v. 800 — 838. praesentem fingit Euripides. Sed locus varie tentatus a criticis, Musgrav. legendum coniciebat: Μέλλων σ' ἐρωτῶν, ἥνικ' ἐξήντλεις στρατῷ Γῆους, ἃ φῆσω, τῶς. ἀκαιρίαν βλέπων, Ἐστέγασα μύθους· τῶν δ' Ἄδρ. ἰστορῶ. Ludicra est propter audaciam coniectura Brunckii ad Orest. 845. Μέλλων σ' ἐρωτῶν, ἥνικ' ἐξήντλεις λόγους Κῆρυξ Κρέοντος, τοὺς ἐκεῖ μὲν εἰς τὰ σὰ Μύθους ἀφῆκα· τῶν δ' Ἄδρ. ἰστ. Jacobs Exercit. I. p. 89. ultima sic emendat: τοὺς ἐκεῖ μὲν εὐτυχῶς ἔστησα μύθους. Posse

etiam sic legi: μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἥνικ' ἐξήντλεις στρατῷ Γούους, ἀφῆκα· νῦν δ' Ἄδρ. ἰστ. Fieri tamen posse, ut pristinus verborum ordo fuerit hic: Ἔστησα μόχθους τοὺς ἐκεῖ μὲν εὐτυχῶς· Μέλλων δ' ἐρωτᾶν σ', ἥνικ' ἐξήντλεις στρατῷ Γούους, ἀφῆκα· νῦν δ' — — Erfurdt, ad Soph. Oed. T. 317. scribendum putabat: Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἥνικ' ἐξήντλεις στρατῷ Γούους, ἃ φήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν Ἔωσα μύθους — — id est *memoria servavi*. Hermannus, nihil mutandum censens, ita incepisse poetam dicit, ut si dicturus esset, ἐξέλιπον τοὺς ἐκεῖ μύθους, sed priusquam hoc dicat, mutare formam orationis et dicere ἀφῆσα σε, τοὺς ἐκεῖ μύθους ἐκλιπὼν. quod vix anacoluthon vocari potest: nam oratio recte sic procedere potest μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἀτήσω τὸ ἐρωτᾶν σε etc. Neque tamen his contentus Elmslei. in *Class. journ.* coni. Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἥνικ' ἐξήντας στρατῷ, Γούους ἀφῆσων, τοὺς ἐκεῖθεν ἐκλιπὼν Ἔασα μύθους. in quibus ἐξαντᾶν ipse saletur ἀπαξ λεγόμενον esse, sed iis rationibus defendit, quibus quidvis in antiquorum scripta inferre possis. *) Ad Adrastum vero oratio converti nullo modo potest, propter verba νῦν δ' Ἄδρ. ἰστορῶ, quae aperte oppositionem quamdam significant, ut, quem h. l. pronomine σέ designat, diversus esse debeat ab Adrasto. At in loco, quem affert, Herc. f. 137. τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον, εἰ χοῖ μ', ἐρωτῶ, nulla est oppositio. Proprie ἐξαντλεῖν πόρον, μόχθους, βίον dicitur, (vid. Monk. ad Hipp. 902.) ubi res gravis et molesta peragenda significatur; hinc h. l. ἐξαντλεῖν γόους. Quae vero e matribus quaerere voluerat Theseus, ad illas proprie pertinebant, v. c. cuius eorum quisque filius esset; hinc addit μύθους τοὺς εἰς τὰ σί γε, quae quidem ad tuas res, ad te, pertinerent: nam alia, de virtute eorum et indole Adrastum exponere magis conveniebat.

ἰστο

V. 841. Parr. A. B. ἰσῶρω, Par. C. Flor. 2. Vict. ἰστορῶ.
εἰσορῶ.

*) We do not think, however, that this objection is very serious. *ἑπαξ λεγόμενα* of this kind are very abundant in tragedies. Unusual combinations of prepositions and verbs, and usual combinations in an unusual sense give variety and novelty to the diction of tragedy, although they frequently render it obscure.

V. 843. γ' post θρητῶν e Par. A. addidit Herm. Pro εἰπέ γ' Elmsl. in *Quart. rev.* p. 446. malit εἰπέ δ', viz accommodate.

V. 849. Ald. rell. ἡ τραῦμα. Par. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἡ τραῦμα, ut iam edidit Musgrav.

V. 851. Ald. rell. κοινοὶ γάρ. Flor. 1. κοινὸν γάρ. xenoί coni. Grotius in notis ad *Excerpta* p. 954. Reisk. et Tyrwhitt. in *Append. ad Musgr. Exercit.*

V. 853. Par. A. ἐπήγγειλ'. ὅστις ἐστὶν ἀγαθός Ald. rell. etiam Barn. et Musgr. ὡ'γαθός scribendum iam viderat Milton. et dedit Markl.

V. 855. πυνθέσθαι Flor. 1. Reisk. Markl. Musgr. coni. οὔτ' αὖ πιθ. quod recepit Herm. et ipse recepissem, ai in Codice aliquo reperiretur; nunc praeter necessitatem nihil mutare volui.

V. 858. Legebatur ἄκους δὴ νῦν. Vid. ad Hec. 816.

V. 859. Libri δίδως ἔπαινον τῶν ἔργων β. Cum Pierdono Veris. 1, 6. scripsi ὦν, non quo τῶν pro ὦν a Tragicis dici ignorarem; sed hoc metro coacti et hiatus vitandi causa faciunt, hic nulla eiusmodi causa est. Sed quae de causa librariorum τῶν scripsisse dicas, quum alibi non soleant? Fortasse scriptum fuit δίδως ἔπαινον τῶνδ' ἔργα δὲ βούλ. et sic fere Elmslei. in *Class. journ.* qui tamen τόνδ' scribit.

V. 860. δίκαιον pro δίκαι' Flor. 1.

V. 861. Libri ὀρεῖς τὸν ἀβρὸν, οὐ β. δ. Sed ἀβρός, *delicatus*, vocari nullo modo potest Capanens. Itaque Markl. iam coniecit ἀδρὸν, *robustum*, *validum*, quod probat Musgr. Sed Toup. Em. in *Suid.* II. p. 157. apte contulit locum Polybii V, 9. ubi, quum narrasset, Macedones saevitiam, qua Aetoli Diu Dodonamque vastaverant, excidio Thermi, oppidi Aetoliae, ultos esse, pergit: κατέγραπον δ' εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὸν περιφερόμενον στίχον, ἥδη τότε τῆς ἐπιδειξιοτήτος τῆς τοῦ Σάμου φηομένης, ὃς ἦν υἱὸς μὲν Χρυσόγονου, σύντροφος δὲ τοῦ βασιλέως· ὃ δὲ στίχος ἦν, ὀρεῖς τὸ Δίον, οὐ βέλος διέπτατο. Quamvis vero οἱ παρωδοῦντες verba etiam nonnulla mutare solent, causa tamen in hoc ipso loco esse debebat, cur cum potius, quam alium, sibi ad rem propositam detorquendum sumeret Samus. Accedit, quod

βέλος per se *fulmen* designare non potest. Itaque optime Goup. scribendum vidit, Ὁρῆς, τὸ δῖον οὐ βέλος διέπτато, quod recepit Herm. Adiectivum τὸ δῖον Samus in urbis nomen dellexit. δῖον πῦρ vocatur *fulmen* Alc. 5. Bacch. 8. διόβολον πλάκτρον Alc. 126. Memorabile tamen, quod Bacch. l. c. legitur τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα, in eo pro δίου legisse ἀδροῦ videri Plutarchum Sol. p. 79. Α. καὶ παρεφύλαξε τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. V. 862. Flor. 1. ἡ πολὺς.

V. 865. Athenaeus IV. p. 159. A. citat ψέγων pro ψεύγων, sed VI. p. 250. E. F. μισῶν, ut hoc argumento appareat, quam nihil tribuendum sit antiquis, versus poetarum memoriter asserentibus. ψέγων tamen, probatum Musgravio, recepit Herm. Idem Athen. p. 159. εἴ τις ἐξογκοῖτ' ἄγαν, quod probat Dobree ad Arist. Equ. 1272. et v. sq. τάρκουντ' ἐπαινῶν.

V. 868. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Parr. A. B. Flor. 1. φίλος τ' ἀληθῆς ἦν· φίλος τοῖς παροῦσί τε. Canter. Barn. φίλος τ' ἀληθῆς ἦν, φίλος παροῦσί τε. et τοῖς omittunt Parr. C. Flor. 2. Vict. Reisk. em. φίλος τ' ἀληθῆς ἦν φίλοις, παροῦσί τε, quod recepit Gaisf. φίλοις τ' ἀλ. ἦν φίλος παροῦσί τε Brunck. ad Orest. 426. et Porson. ad Orest. 910. quod recepit Herm.

V. 871. Herm. edidit ἄκρ. οὐδέν οὐτ' ἐς οἶκ. ἔχων, οὐτ' ἐς πολ. quod memorat etiam Markl. οὐτε post οὐδέ soloecum dicit Elmsl. ad Med. 1351. cf. ad 4. 5. Vulgatam sic accipio: *nihil irritum*, nihil, quod eventum non haberet, itaque omnia vera et non fucata, *ne in famulos quidem exercens, neque in cives*. Pro οὐδ' ἐς vel εἰς Flor. 1. οὐδεῖς. In vulgatis nullum inesse sensum credens Lenting. p. 60. coni. ἄκρατον vel ἄπλατον. „Ἄκρατος, in cuius te amicitiam haud facile insinues, quocumque difficulter amicitiam iungas, ut φιλίας ἀνακρίνασθαι Hipp. 254. νεοκῆατα φίλον Aesch. Choeph. 342. φιλίας συνεκρήθησαν Herod. IV, 152. Aesch. Prom. 679. ἄκρατος ὁργὴν Ἄργος. ἄπλματος aditu difficilis, ἀπρόσιτος, ἀπρὸςπέλαστος, δυσπρόσιτος Iph. A. 345.“

V. 873. Iegebatur ἄλλον, quod iungendum cum τὸν δὲ δεύτερον ἄλλον. Δεύτερος ἄλλος, τέταρτος ἄλλος legitur apud Soph. et Aeschyl. locis a Markl. allatis. ὁ δεύτερος ἄλλος nondum vidi: itaque e coniectura scripsi

ἄλλην χοῖ. *aliud genus virtutis exercentem.* Lenting. p. 61. coni. ἄλλη.

V. 873. Markl. coni. ἔσῃ ἐν Ἀργ. χθ. sed non opus, addit. Herm. edidit ἔσῃ ἐν Ἀ. χθ. quod non video, cur verisimilius dicat. Mihi potius, si e codd. alii ἔσχεν Ἀργ. χθ. alii ἔσῃ ἐν Ἀ. γ. haberent, illud, utpote a vulgari consuetudine remotius, a poeta profectum, hoc a librario suppositum esse verisimilius videretur. Vide quos laudavi Gramm. gr. §. 405. 8. b. et Bentl. ad Callim. lav. Pall. 18. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 697. Monk. ad Eurip. Hipp. 547. et ipsum Herm. ad Hec. p. 134. ἔσχεν etiam Teles apud Stob. XCIII. p. 516. citante Marklando.

V. 877. Stob. Serm. XLIV. p. 305. Gesn. XLVI. Grot. οὐδὲ τοὺς τρόπους δούλους παρίσχε χρημάτων πεισθεὶς ὑπο. et v. 879. τοὺς δ' ἔξ. et οὐχὶ τὴν τύχην. οὔτε παρίσχε vel ὡς μὴ — παρασχεῖν praeferit Lenting. p. 61. Verte: *quod* (τὸ χρυσὸν εἰσδέξασθαι οἶκον) *eam vim habiturum esset, ut aliorum arbitrio subiectus esset.*

V. 880. ἐπεὶ τοι κοῦδέν recte defendit Porson. ad Med. 675. Stob. ed. Trincav. ἐπὶ τοι κοῦδέν. Stob. ed. Gesn. ἐπεὶ κατ' οὐδέν. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἐπεὶ τοι γ' οὐδέν. Stob. πέλει pro πόλεις et v. sq. ἀκούειν pro κλύουσα.

V. 884. βίον Par. B. et Reisk. coniecerat πρὸς τε μαλ-
θακὸν βίον, quod iam allis placuisse Barnes. annotavit. In vulgata est appositio ad verba πρὸς ἡδονὰς Μοισῶν pertinens, qua hae vituperantur.

V. 885. σκληρά τε ψυχῇ coni. Lenting. p. 61.

V. 886. πρὸς τάνδρειον dictum esse videtur pro ἀνδρείω. vid. Elmsl. ad Med. 397. Blomfield. gloss. Aesch. Agam. 373. Possis etiam iungere: — — σκληρά τῇ φύσει διδούς Ἐχαιρε, πρὸς τάνδρειον εἰς ἄγρας τ' ἰών, ut Med. 398. τόλμης εἰμι πρὸς τὸ κατερόν. Andr. 674. ἔβησαν ἐς τάνδρειον. Heracl. 561. σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἰμι ἐγώ. et sic h. l. accepit Blomfield. Mus. crit. 2. p. 184. Sed dubito, an recte iungantur πρὸς τάνδρειον ἵεναι et εἰς ἄγρας ἵεναι, quorum illud tropico sensu, hoc proprio accipiendum.

V. 889. Libri Ἀταλάντης γόνος, παῖς Παρθενοπαῖος. Coniecturam meam γεγώς pro γόνος recepit Herim. et idem

audendi mihi animum addidit. Vulgatam defendit Elmslei. et, quum Aeschylus in fabula, quam memoriae infixam tenebant Athenienses, Parthenopæum ut imberbem adolescentem descripsisset (intelligit, puto, locum S. c. Th. 539. βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαι; ἀνὴρ. quem locum in Add. indicavit Herm.) Euripidem idem sibi faciendum existimasse et hic et Phoen. 147. 1160. Quamvis vero aliud esse videatur ἀνδρόπαις ἀνὴρ et τρυφίας, aliud παῖς simpliciter, tamen nunc vulgatam mutandam non censeo, imprimis quum vix appareat, qua re inducti Librarii pro γεγώς παῖς Παρθ. scripserint γόνος, παῖς Παρθ.

V. 893. De sententia cf. Elmslei. ad Med. 217.

V. 897. Probabiliter ἐφεσώς corrigit Blomfield. in *Mus. or.*

V. 899. ἔφερεν primus edidit Barnes. et Grotius in Excerptis p. 267. pro ἔφερ', ut erat in Ald. rell. δυσρυχοῖ Reisk. Heath. Musgr. nec Markl. dubitare debebat, an haec forma Atticis in usu fuerit. Vid. Valcken. ad Hipp. 469.

V. 901. κατὰ Θηλειῶν ἴσας emendavit Canter. quod probabant Musgrav. et Porson. hic asserens locum Alexidis apud Athen. III. p. 114. E. Λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους. Post certum numerum commemoratum nemo ad ἴσοι offendat; sed quis unquam dixerit, *multos amatores habuit, et tot numero*, itaque etiam multas, *de feminis*? Herin. post ὅσας commate interpunxit, ut constructio esset πολλοὺς δ' ἐραστάς ἔχον, κατὰ Θηλειῶν ὅσας εἶχεν. quod vereor ut intelligam. Equidem non nisi cum exclamatione dictum accipere possum, qua plus etiam significatur, quam si καὶ πολλάς ἀπὸ Θηλειῶν dixisset.

V. 903. 4. Schol. Hom. apud Valcken. ad Ammon. p. 421. et apud Villos. ad Il. δ', 400. habet οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι, omisso sequente versu. Hinc Porson. App. ad Toup. Em. in Suid. p. 478 sq. verum manifesto spurium esse dicit, et Reiskium, Valckenaerium, Marklandum, omnes certatim ad medicinam mortuo faciendam incubuisse. Scilicet, inquit, quum δεινός semel adscriptum esset pro λαμπρός, nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit. Vere nasutum vocat, cui tale quid in mentem venire potuerit. Hermann. ad idem

scholion provocans, versum 904. post 909. transposuit, πολλά γ' legens pro πολλά τ'. Equidem vereor, ne scholio illi nimirum tribuerint VV. DD. nec causam idoneam video, cur v. 904. vel mutetur, vel eiiciatur, vel transponatur. Vocabulis σοφιστής et σοφός delectari Euripidem iam alii observarunt, et σοφιστής ἐν ἀσπίδι non durius translatum est, quam μουσική ἐν ἀσπίδι v. 907. Quod vero σοφιστής — σοφία tam parvo intervallo iunguntur, non magis offendere debet, quam quod v. 836. ἔχαιρος — χαίρων proxime se subsequuntur, vel Soph. Oed. T. 741. quem locum Herm. in Add. ad v. 909. attulit, φύσιν τίν' εἶχε, τίνα δ' ἀκμήν ἤβης ἔχων. Ad ἐξευρεῖν repetendum δεινός, constructione simili Pindaricæ Ol. 6, 28. μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δοῦρο μάχρασθαι. quam vocem scholiastes Homeri memoriae vitio e secundo in priorem versum pro λαμπρός transtulit. Restat, ut VV. DD. de hoc loco coniecturas enumerem. Reisk. δεινός σοφιστής πολλά γ' ἐξευρεῖν (vel πόλλ' ἀπεξευρεῖν) κακά, Markland. δ. σοφιστής, πολλά τ' ἐξευρών σοφά, Tourp. ad Suid. T. II. p. 302. δεινός σοφιστής, πολλά δ' ἐξευρεῖν (vel ἐξαιρεῖν) σοφός Valcken. ad Hipp. 921. δεινός παλαιστής, πολλά τ' ἐξευρεῖν σοφός.

V. 908. Ald. φιλότιμον ἦθος· πλούσιον· φρόνημα δέ — — Canter. Barn. Musgr. φιλ. ἦθος, πλούσιον, φρόν. δέ — — Vere Markl. „Quid sit πλούσιον ἦθος, ignoro. An exprimit Pindaricum illud, νόω δέ πλοῦτον ἄγει Pyth. 6, 47.“ Itaque interpungi vult: φιλότ. ἦθος· πλούσιον φρόνημα δέ — — ut in Brub. Herv. 1. 2. distinctum est, i. e. *mens et inventio Tydei foecunda erat in factis, in dicendo impar*, et comparat Orest. 384. ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν. At ut πλούσιος τινός recte dicatur, πλούσιος ἐν τινι foecundus in aliqua re a D. Paulo dicatur, in classicis scriptoribus frustra quaesiveris; et φρόνημα non est mens, quatenus ad inveniendum et excogitandum aliquid valet, sed animi clatio, ut recte Musgrav. Vid. v. 863. Offendit etiam δέ post secundam vocem collocatum. Musgr. coni. φιλότιμον ἦθος πλούσιος, i. e. πλούσιος τὴν φιλοτιμίαν. Herm. edidit πλούσιον φρονήματος, et versum sequentem cum v. 904. huc translato connectit: ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον Δεινός σοφ. — — Elmslei. in *Classic. journ.* legendum censet; πλούσιος φρόνημα δέ, *dives fuit, sed divitiarum sensum magis factis, quam dictis, ostendebat.* Dictis divitias suas ostendere ita ab-

iecti animi est, ut eo vitio vacare eum, quem laudare velis, vix quidquam attineat commemorare; nec convenit inter virtutes animi unum e bonis externis asserre. Mihi quomodo locus vel explicandus vel legendus sit, non liquet; igitur distinctionem, quae a Cantero inde recepta fuit, quamvis falsam, servavi.

V. 912. Quod Herm. edidit *μη καλῶς*, id in Add. reiiicit. *Αἰδώς* non tam esse pudorem ob turpia, quae commissimus, quam pudorem eum, quo prohibemur turpe quid vel nobis indignum facere, sensum honesti, notum est. Itaque hoc dicere vult Euripides, bonam educationem efficere, ut turpiter te gerere pudeat.

V. 913. Stob. Tit. I. *αἰσχ. δέ τοι ἀγὰρ ἂ*.

V. 914. *κακὸς κεκλῆσθαι*, auctore Porsono ad Phoen. 576. e Stobaeo receperunt Hermann. et Gaisford.

V. 915. *διδασκόν*. Sic Stob. pro *διδασκός*. Sequentia *ὦν μάθῃσιν οὐκ ἔχει* non magis intelligo, quam Marklandus. Quid enim hoc est *βρέφος διδάσκειται ἃ οὐ μεμάθηκε*? quasi vero unquam quemquam doceamus, quae iam didicit. Naturalis vero rei notitia, de qua cogitat Markl. non vocatur *μάθησις*. Grotius absurditatem sententiae interpretando velavit: *sensus infantum rudis Quas nescit audit, inde conatur loqui*. Sed verba *ὦν μάθῃσιν οὐκ ἔχει* non sollicitanda esse ex oppositis *ἃ δ' ἂν μάθητις*, liquet. Lenting. p. 61. pro *ἀκούειν* coni. *ἀκούει*, quod sane sententiam tolerabiliorem facit.

V. 917. *παῖς* pro *τις* coniicit Valcken. ad Phoen. 1553. quod probat Porson. Adv. p. 243. et recepit Gaisford. sine causa idonea. In verbis *οὕτω παῖδας εὖ παιδεύεις* nihil difficultatis video. Quum haec ita sint, et qui bona institutione usus est, virtutes recte percipiat, monendi sunt omnes, ut liberos bene instituendos et educandos curent. *παιδεύεις* est imperativus.

V. 919. *Ἰὼ, τέκνον δυστυχῆς ἔτρεφον* Porson. Adv. p. 243.

V. 924 sq. Vulgo *τεκούσα τάλαιρα*. Emendavit Hermann.

V. 926. Thesei et Adrasti personae usque ad v. 940. permutatae erant. VV. 926—933. 936. 37. 39. 41. Theseo tribuendos esse, reliquos Adrasto, vidit Musgr. — Ald.

rell. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. τὸν Ἰοκλέους. Emen-
davit Brodaeus.

V. 927. ἐς μυχοὺς Flor. 1. 2. pro εἰς μυχ.

V. 929. τὸν Οἰδίπου δὲ π. Herm. et Lenting. p. 61.
rectius. Πολυνείκη scribi vult Elmsl. in *Quart. rev.* 14.
p. 453 sq. alteram formam ab Atticis, poëtis certe, ab-
iudicans, hoc argumento usus, quod nullus locus sit,
ubi — ἦν necessario vel ad hiatum vitandum vel metri
causa legendum sit, nonnulla contra, ubi ea metro noceat.
Cf. Brunck. ad Soph. Oed. Col. 375.

V. 933. Markl. ὃ δὲ σε β. recte, ob Adrasti re-
sponsum. Probat etiam Valck. ad Hipp. 598.

V. 939. Ald. rell. et Codd. παρ' οἰκτροῦς τοῦδε.
Emendarunt Reisk. et Tyrwh.

V. 940. οὔτος pro αὐτός Reiskii est.

V. 942. in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. nullam in-
terpunctionem habet. Barnes. distinxit post ἔτ' et τέκνων,
Musgr. post ἔτ' et μητέρας. Hoc Hermannno, illud mihi placuit.

V. 944. Par. B. Ἄδρ. Πῶς; Θρ. τὰς τεκούσας — —
In Ald. Herv. 1. est Πῶς, τὰς τεκ. — — in Brub. Herv.
2. Cant. Barn. Musgr. Πῶς; τὰς τεκ. — —

V. 946. Adrasto dari oportuisse dicit Herm. cuius rei
causam idoneam non video. Sed lectio vix sana. Tyr-
whitt. in Append. ad Musgr. Ex. em. πικραὶ γὰρ ὄψεις
χάμ' ἀνωφελεῖς νεκρῶν. Toup. Em. in Suid. T. I. p. 456.
πικρά γὰρ ὄψεις αἷμα κατέλειψεν νεκρῶν, ingeniose et elegan-
ter; sed recte Beckius monuit, ablutos dici v. 767. Her-
mann. πικραὶ γὰρ ὄψεις χύσματα' ὠτειλῆς νεκρῶν, ὠτειλὴν
cicatricem interpretans. At tum verum est, quod Elms-
lei. opponit, cicatricis i. e. signi, quod, sanato vulnere,
in corpore remanet, non posse esse χύσματα. Sed ὠτειλή
est vulnus, quod post mortem, sedato sanguine, hiat.
Ita vero singularis πικρά γὰρ ὄψεις requiri videtur, quem
Toup. reponebat. Markland. in Add. vulgatam interpre-
tatur: „Dicit Theseus: Aspicere vita functos etiam statim
post eorum obitum, grave et molestum est; quale putas
futurum matribus, si filios suos iam sex dies mortuos,
mutatos et deformatos videant?“ quae annotatio in ed.
Oxon. male omissa est. Lenting. p. 61. χάμα τῷ τέλει νε-
κρῶν λῦει; τί λύπην — — cuiusmodi defunctorum prod-

est? τέλη λύει pro λυσιτελεῖ, ut Soph. Oed. T. 332. Ceterum similis sententia est in Soph. Ai. 915. sqq. — Par. A. Flor. 1. 2. Vict. τεκρῶ. C. τεκρῶ τεκρῶν.

V. 948. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 185. rescribendum censet τλήμονας, μέειν τλημόνοις pro *patienter exspectare* an satis graece dicatur, nescire se fassus.

V. 950. βροτοί Ald. rell. βροτῶν Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod ita probat Markl. si v. sq. οἱ κτᾶσθε λ. legatur; genitivum enim cum adiectivo partem tantummodo significare putabat.

V. 952. ἀλλά referri ad praegressam interrogationem, quasi dixisset μὴ κτᾶσθε λόγους, annótat Herm. quod equidem fieri non posse credo, quum παύσαθ' interiectum sit. Sed παύσασθε idem est ac μὴ ποιεῖτε τοῦτο, ἀλλά — Herm. tamen magis sibi placere dicit, si legeretur παύσαθ' αἶμα, λήξ. π. in quo asyndeton pro καὶ λήξ. π. minime placet.

V. 959. Par. A. λοχεία.

V. 961. Ald. Brub. Herv. 1. 2. δυσσαίων. Correxerit Canter.

V. 962. Ald. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. πλακιά. πλαγκτά iam Brub. Barn. Markl. et Codd.

V. 963. Vulgo δυσχείμων, cuiusmodi verbum in usu fuisse recte negare videntur Elmsl. in *Classic. journ.* et ad Bacch. 15. Blomfield. ad Aesch. Pers. 573. Hermann. dedit δυσχίμων.

V. 968. δυστηνότατος pro δυστηνοτάτη, cuius enallages alia exempla sunt apud Thucyd. v. Poppo T. I. p. 102. Reisk. et Markl. coni. δυστηνοτάτως, cuius formae unum modo aliud exemplum exstat in Soph. Oed. C. 1579. Elmslei. in *Class. journ.* et ad Heracl. 544. coni. δυστανοτάταν — μοῖραν.

V. 969. Parr. tres, Flor. 1. 2. Vict. οὐτ' ἐν φθιμένοιισιν.

V. 970. Ald. rell. οὐτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμονμένη. Parr. 3. Flor. 1. 2. Vict. οὐτ' ἐν ζωοῖσιν. Hinc Herm. οὐ ζῶσις ἀριθμονμένη, quo metrum etiam sanatur. Sed recte Elmslei. in *Classic. journ.* dubitat, an ζῶσις in usu fuerit apud Atticos, et legendum coni. (cf. ad Heracl. l. c.) οὐτ' ἐν

ζῶσι κρινόμενα. κρινόμενη ob metrum iam coniecerat Musgrav. κληζόμενη Erfurdt. ad Soph. Antig. 843.

V. 971. τάνδ' pro τῶνδ' Elmsl. ad Heracl. l. c. ἴσχυσα Ald. rell. ἔχουσα Parr. A. B. C. Vict.

V. 973. Herm. δάκρυα· μέλει παιδὸς ἐν οἴκοις κεῖται μνήμ. quia παιδὸς non recte in initio sententiae collocatum esset. Ne tum quidem, si vis quaedam inest in eo vocabulo, quam inesse probabile est? Ald. Herv. 1. μελέα (sic) sine i subscr. μελέα Brub. Herv. 2. rell.

V. 976. debetur Plutarcho de εἰ apud Delphos p. 394. B. nisi quod τς omittit, quod inseruit Herim.

V. 979. Ald. Herv. 1. 2. Canl. ὀφθενομένα. Parr. E. G. ap. Musgr. (i. e. A. B. Markl.) Flor. 1. 2. ὀφθρενομένα, et sic iam Brubach. Praeterea γόοισιν Herm. dedit pro γόοισι.

V. 980. Flor. 1. 2. γοττόν.

V. 981. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. τάξω pro τέξω. Aesch. Pers. 545. Blomf. διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσαι ubi hunc l. comparat Stanlei.

V. 982. sq. De δῆ — ἤδη vid. Herm. ad h. l. et ad Viger. p. 829. not. 301 b. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 185. malit Καὶ μὴν θαλάμας τάςδ' ἐξορῶμεν.

V. 985. Θησέως Par. C. Vict. Altera forma rarior est, ideoque facile oblitterari potnit.

V. 986. Sic Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 620. emendavit vulgatam κλεινὴν τ' ἄλογον τοῦ καταφθιμένου. Sed Blomfieldio ad Aesch. S. c. Th. ex observatione Elmsleii ad Arist. Ach. 733. placet κλ. τ' ἄλ. τοῦ κακφθιμένου, quod non temere spreverim.

V. 992. In sqq. nullam aliam sententiam invenire possum, nisi hanc: Quam infansta illa dies fuit, et nox illa, qua Capaneo nupsi! fere ut Phoen. in. Solem alloquitur locasta, ὡς δυστυχῇ Θήβῃ τῇ τόδ' ἡμέρᾳ Ἀκτῖν ἐφῆκας — — Illam vero loci sententiam esse maxime colligo e vss. 997 sqq. Quomodo Hermannus locum acceperit, ex nota eius dispicere non possum. Dicit vero, rogi flammam videntem Evadnam de hac loqui, et sic locum corrigi posse putat:

τί φέγγος; τίν' αἴγλαν
 ἐδίφρυσεν ὃ γ' Ἀΐδας,
 σελαῖνά τε κατ' αἰθέρα
 λαμπᾶν ὠκυθύων ὑγάϊς (vel ῥιφαῖς)
 ἱππεύουσι δι' ὄρφνας;

V. 993. τάλας pro τάλας reponendum censebat Dupertus ob glossam Hesychii, τάλας, ὁ ἥλιος. ubi tamen Lobeck. ad Aiac. p. 358. legendum censet γάλος, ὁ ἥλος, alii et probabilius Γάλος, ὁ ἥλος. Omnino vocabula, quae non nisi in Hesychio leguntur, in veterum scripta inferre, antequam scias, qua auctoritate illa nitantur, vereor, ut satis tutum sit. Canter. em. ἄλιος pro τάλας, unde Barnes. edidit ἐδιφρεύετό γ' ἄλιος, Markl. suspicabatur ἐδιφρυσεν ὃ θ' ἄλιος. Mihi in mentem venit ἐδιφρυσεν τόθ' ἄλιος.

V. 995. non respondet antistrophico, nisi dicas, dactylum in basi spondeo, molossum in fine cretico oppositum esse, quod utrumque magnam dubitationem habet. Vid. Hermann. elem. doctr. metr. p. 540. 545. 550. In illo non haereo, quod Nymphae comites iunguntur Lunae: quum enim Luna iam antiquis temporibus cum Diana confunderetur, hanc vero constanter Nymphae comitentur, quid mirum, Lunae quoque Nymphas tribui, etsi nullo alio loco eae memorentur? Ita astra poterant Lunae comites nominari; vid. Markland. λαμπάδα ἱππεύειν vero exquisitius est, quam ut e corruptione ortum esse vel e grammatici aut librarii ingenio profectum verisimile sit.

V. 996. δι' ὄρφνας recte Hermann.

V. 997. Deesse tres syllabas ad complendum versum ---/--- ex antistropha intelligitur. Pro ἡνίκα Par. C. Vict. ἀνίκα.

V. 999. Musgr. conī. αἰοδαῖς, ut constructio esset ἐπύργωσεν εὐδαιμ. ἐμῶν γάμων αἰοδαῖς. Sed vulgata magis poetica, ἐπύργωσεν αἰοδάς εὐδαιμονίας, *cantus de felicitate*, fere ut Pindar. Pyth. in. θησαυρός ὕμνων τετελείσται.

V. 1000. τε, quod et sensui et metro adversatur, delevit Herm. χαλκεοτευχούς Flor. 1. pro vulg. χαλκοτευχούς.

V. 1002. aperte corruptus. Musgr. conī. ᾧ προσέβαν δρ. ἐξ ε. Herm. edidit πρὸς θ' ἔβαν δρ. ἐξ ε. sed in elem.

doctr. m. p. 537 sq. πρὸς ἂν ἔβαν θροῦς ἐξ ἐμῶν, et in antistr. σὲ, τὸν θανόντα γ' οὐποτ' ἐμᾶ. Par. A. προσέβα.

V. 1004. Flor. 1. καθέλουσα pro καθέξουσα. Hermannō καθέξουσα pro interpretatione ad βατεύουσα adscriptum videtur.

V. 1005. βατεύουσα Ald. Brub. Herv. 1. 2. βατεύουσα Canter. Barn. Markl. Musgr. Par. P. ap. Musgr. et, ut e silentio conicio, Flor. 1. 2. et Parr. A. B. σατεύουσα Vict. Verum videtur ματεύουσα, ut edidit Hermann.

V. 1011. δῆ om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. De metro vid. Hermann. elem. p. 529.

V. 1012. πύλας edd. et Codd. πέλας est e Canteri correctione.

V. 1013. Libri Διὸς θησαυρόν. Musgr. coniecit δῖης pro Διὸς, quam coniecturam recepit Herm. Musgr. coniecturam non flocci faciendam esse dicit Elmslei. in *Class. Journ.* quamvis explicare se non posse fateatur, quomodo rogos Capanei thesaurus Iovis dici possit. An quis in eo conditum est cadaver fulmine tactum ideoque Iovis potentiam maxime declarans, sicut Electr. 493. cadus vel amphora vocatur θησαύρισμα Βάκχου? Tum Ald. rell. ἐνθεν ἐστὶ σός. Correxerit Canter.

V. 1014. Flor. 1. λαμπάδι.

V. 1015. sq. Reisk. coni. τελευτᾷς ἔν' ἔστακα. Primum vocabulum non mutandum fuisse monens Herm. recepit ἔν'. Si in Codd. et edd. esset ἂν ἔστ. ἂν ex ultima syllaba praecedentis vocabuli repetitum videri posset; sed constanter legitur ἦν, quod etsi prava pronuntiatione facile ex ἔν' oriri potuit, parum tamen probabile est, lectionem tam expeditam ἔν' ἔστακα sive errore librarii sive consulto in difficiliorem ἦν ἔστ. mutatam esse. In τελευτάν Evadna cogitare videtur locum, qui ipsi finis vitae futurus esset; igitur ut supra erat ἔστινης πέτραν, dixit ἔστακα τελευτάν. Sequentia τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδός explicō, felici vero casu huc delata sum.

V. 1018. Ald. rell. εὐκλείας χάρισιν ἐνθεν ὄρμ. Par. A. B. Flor. 1. 2. εὐκλείας χάριν ἐνθεν ὁ. Musgr. edidit: εὐκλείας χάρις, ἔν' ἐνθεν ὁ. quod quid sibi velit, non intelligo. Praeterea metri gratia legendum putat ἐν-
Tom. VII. U

Θένδ' ὁ. Herm. scribendum putat: ξυνάπτει ποδὸς ἄλμασι, εὐκλείας χάριν ἐνθεν ὀρμάσω. E regione verborum ἐνθεν ὀρμ. Par. B. habet ἀντιστρ.

V. 1021. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. σώματ' αἶθ'. φλ. Correxerit Barnes.

V. 1023. non respondet strophico. Itaque Herm. edidit: χροῦ τε χροὶ πέλας θ'. cuius interpretationem illud esse dicit.

V. 1024. Περσεφονείας Ald. Περσεφονείας Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. et, ut videtur, Codd. ἦξω delevit Herm. ut θαλάμοος ex ὀρμάσω penderet. Contra Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. Περσεφόνας ἦξω θ'.

V. 1025. Ob metrum Herm. edidit τὸν θανόντα ὁ οὐπὸρ' ἐμᾷ, quod nolui imitari, quia strophici versus lectio incerta est.

V. 1028. Locum corruptum esse non facile quemquam latere potest. Et primum quidem εἶθ' — φανῶσι soloecum videbatur, donec Hermann. elem. doct. metr. p. 534 sq. grammaticam aliquam rationem excogitavit, qua illud defenderetur, de qua quae ad Hec. 424. monui, eorum nondum me poenitet. Nunc addo, quod proprie ad h. l. pertinet, ne si εἶθ' quidem per se positum accipiatur, coniunctivum in reliquis poni posse. Nam locum Hel. εἶθε, ἐξαλειφθεῖς, ὡς ἄγαλμ' — — αἰσχιων εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω sic vertit Hermann.: *an deleta, ut pictura, quod utinam fiat, turpem pro pulchra formam induam, i. e. fac me amittere venustatem formae.* At in tali quoque interrogatione, ubi aliquid tantummodo fingitur, non coniunctivo, sed optativo, locus est. In loco Sophoclis autem, εἶθ', αἰθέρος ἄνω πτωκῆδες ὄξυτόνου διὰ πνεύματος ἔλωσί μ'; quae verba Herm. vertit: *utinam — an Harpyiae me sublimem rapiant?* quaeritur, quid sibi velit illud *an rapiant*; utrum *visne*, vel *fatone constitutum est*, ut *Harpyiae me rapiant*? tunc coniunctivus aptus est; sed vix quisquam hunc loci sensum esse dixerit. An sermo est de re cogitata tantum et quae futuro tempore fieri possit? At tunc optativus requiritur. Hunc vero locum, ita emendatum, εἶθε, πῶς τινὲς εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων ἐν Ἀργεὶ φανῶσι τέκνοις, sic ibidem interpretatur Herm. *quomodo (utinam fiat) torus iusti connubii apud Argivos sanctus inveniat posteris*

— — ? Quod nihil aliud significare potest, nisi *quomodo fieri potest, ut inveniatur*; in quo quis coniunctivo locum esse dicat? Ita ne si seiungas quidem coniunctivum ab εἶθε, commodam ille explicationem habet. Sed nuper Buttmannus ad Soph. Philoct. 1092. p. 159. non *dubium reddi* tribus locis, Soph. Phil. Eurip. Suppl. et Hel. 269. an εἶθε cum coniunctivo non construatur, sed coniunctivum post εἶθε in tribus his exemplis *extra omnem suspicionis ansam positum* esse, et locum aliquo modo esse posse post εἶθε coniunctivo quoque, tribus his exemplis *satis nunc certum esse* dicit, tum, quum Herm. tamen fassus esset, multum falli, qui εἶθε cum coniunctivo construi posse putaret, Buttmannus nihil impedire dicit, quominus coniunctivus, et primitus quidem, particulae εἶθε se applicuisse censeatur, ut in quibusdam loquendi formis imperativo, e. g. φέρ' ἴδω, et interrogativo βούλει, βούλει τράπωμαι. Quod excidere potuisse viro, grammaticae graecae peritissimo, nec, quam diversa haec sint, in mentem venisse, satis mirari nequeo. Mihi quidem, coniunctivum in optando poni, ipsi eius modi naturae repugnare videtur, siquidem coniunctivus rem in *voluntate* vel eius qui loquitur, vel alterius positam significat, unde illa φέρ' ἴδω, βούλει τράπωμαι, at, si quid optamus, rem *cogitatione* tantum comprehensam declaramus, cui optativus proprius est. Ita coniunctivus nunquam, neque post εἶθε, neque solus per se designare potest id, quod optes et quod tanquam votis expetitur cogites. E tribus vero illis locis, quibus usum coniunctivi in optando extra omnem suspicionis ansam poni dicit Buttmann., unus, Helenae, nihil probare potest, quum lectio incerta sit, et alii Codd. pro λάβω habeant λαβεῖν, cui quomodo formas indicativi modi, quae subsequuntur, obstare dicat Buttm. non intelligo; hunc Supplicum locum corruptissimum esse fatentur omnes, etiam Buttm. Ita relinquitur Sophoclis locus, qui utrum solus ad vim et naturam coniunctivi, quae ex omnibus locis colligitur, infringendam valere possit, an ipse pro corrupto habendus sit, non difficile est iudicare. Hoc loco Buttmannus probat Musgravii correctionem ὅσος δ' εὐναῖος γαμέτας etc. ut non per coniecturam, sed necessario scribendum fuisse dicit, et locum sic vertit: *Veniat lux nuptiasque! Utinam inveniantur caneti hyménasi (etiam) posteris meis et*

quotusquisque legitimus maritus (erit, is inveniatur sive spectetur) sincero amoris ardore generosae mentis uxori coniunctus. in quibus ὅσος singulare pro ὁ vel ὅς (ὅστις) positum esse dici vix exspectaveris, ne quid de scabritie orationis dicam in illis, ὅστις δὲ εὐναίος γαμέτας (sc. ἡ, tum supple φανῖ, εἶθε φανῇ puto) συντηχθεῖς etc. Mihi maxime placet Hermannii coniectura ad h. l. et elem. doctr. m. l. c. prolata, ὅθεν μὴ τινα; εὐναὶ Λεκαίων ὑμεναίων ἐν Ἀργεὶ Φανώσιν τέκνοις, ὅστις δ'. sed ante εὐναίος γαμέτας duas syllabas deesse, monstrat strophæ. Ultima sic vertit Herm. *fidusque coniux sincero generosae mentis ardore uxori amatus.* recte, ut γενναίας ψυχᾶς ex αὐραῖς ἀδόλοις pendeat: nam ἀλόχῃ γενναίας ψυχᾶς latina est, non graeca, constructio. Parr. A. B. C. Flor. 2. γενναίᾳς ψυχᾶς ἀλόχῃ. in Flor. 1. deest ἀλόχῃ.

V. 1039. Ald. rell. ἦρω διπλοῦν πένθος γε δαίμν' ἔχων. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. pro πένθος γε habent πένθιμον, unde Markl. διπλοῦν τὸ πένθιμον δόμων ἔχων, quod cum Herm. recepi. Lenting. p. 62. διπλῇ γε πειθίμως δόμων ἔχων.

V. 1040. Herm. suspicatur τὸ μέν.

V. 1041. Pro ἐς τὴν πατρίδα scribe ἐς γῆν πατρίδα cum Hermannio et Lenting. p. 62.

V. 1045. Flor. 1. πρόσθεν φρουρεῖτ'.

V. 1048. κατείδετε legendum censet Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 454. in Attica dialecto non esse verbum quale κατείδας dicens.

V. 1053. δόμον γ' ὑπερβ. Ald. rell. et Codd. δόμον σ' ὑπερβ. Flor. 1. δόμων ὑπερβ. Par. A. unde recepit Markl. Quae verò edd. δόμον ὑπερβ. habeant, quod Markl. dicit, non habeo dicere.

V. 1054. ὀργὴν λάβ. ἂν v. Reiskii et Markl. coniectura pro ὀρμήν λάβ. ἂν.

V. 1058. τῇ χάριν Flor. 1. pro τῆδε τοῦ χάριν.

V. 1059. καινόν pro κλεινόν Porson. Adv. p. 244. et Herm. ut v. 1061. ποικιόν. Hanc ipsam ob causam κλεινόν verum habeo, ne bis idem dicat Eurip. στόλος pro *amicis* non dici contendunt Casaub. ad Strab. III. p. 245. Gataker.

ad M. Antonin. I, 16. p. 40. quibus assentitur Elmslei. in *Classic. journ.* et in Aesch. Suppl. 249. quem locum laudat Markl. vel *στολήν* legendum e Schol. vel *στόλον* interpretandum *costum* dicit, ut 195. 470. 496. 940. 951. Itaque legendum censet *στολμός*, quod iam Markl. in mentem venit. Recte. In Androm. 148. etiam confusa *στολμόν* et *στόλον*.

V. 1060. ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ περθίμῳ πρόπει σ' ὄρῃν Ald. rell. ὡς om. Par. A. πέρθιμος πρόπεις ὄρῃν Markl. quod recepit Herm. Vid. ad Alc. 520.

V. 1067. Lenting. p. 62. συμπλακῖσα vel συντακῖσα.

V. 1068. Markl. coni. σημαίνει σ. Sed dictum est pro τί τοῦτο αἶνγμα σαθρόν ἐστίν, ὃ σημαίνει;

V. 1070. εἰς πολλοὺς Porson. Adv. p. 244. et Herm. et hoc certe usitatus; quod quominus reciperem, impediit me locus Herodoti III, 82. σιγῶτο ἂν βουλευματα ἐπὶ δυσμενέας ἄνδρας οὕτω μέλιστα. in quo si praepositio ex nomine βουλευματα penderet, dictum esset βουλευματα τὰ ἐπὶ δυσμ. ἄ. Flor. 1. μὴ μ. ἐπὶ πολλὰς δ. omisso οὐ. In fine interrogationis notam poni vult Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 434. Vid. ad Hippol. 212.

V. 1072. Herm. in Add. comparat Soph. Phil. 1252. ἀλλ' οὐδὲ τοι σὴ χειρὶ πείσασθαι τὸ δρᾶν, quod scholiastes interpretatur, οὐκ ἐπιτρέψω σοι.

V. 1073. Ald. rell. οὐ γὰρ ἂν κίχης. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. οὐ γὰρ μὴ κίχης, quod receperunt Markl. Musgr. Gaisf. Herm.

V. 1080. ἀθλιώτερον Ald. rell. ἀθλιώτατον Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. quod nollem recepissem. Recte Elmslei. ad Med. 67, 8. Multo saepius, inquit, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Utriusque autem simile est scripturae compendium, vid. Bast. comm. palaeogr. p. 790 sqq.

V. 1082. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. μεταλλάχης.

V. 1083. καί ante πόλεις addidit Herm. metri indicio.

V. 1087. Flor. 1. ἐξορκούμεθα

V. 1089. εἴ τις om. Flor. 1.

V. 1090. Ald. rell. ἐξορκούμεθ' ἄν. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἐξορκούμεθ' ἄν, ut edidit Musgr.

V. 1092. ε' prius om. Flor. 1. 2.

V. 1093. Ald. rell. καῖεπειράθην τέκνων. τεκόν est e Canteri coniectura, probata Marklando, Musgravio, Porsono App. ad Toup. Em. p. 476. Hermanno. Sed hoc vehementer frigere videtur Elmsleio in *Classic. journ.* qui coniicit τότε vel πάρος. Toup. Em. in Suid. T. II. p. 260. iungit τέκνων Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίνεται κακόν, Οὐκ ἂν ποτ' ἦ. — κακοῦ. in quibus κακοῦ probant Porson. et Herm. Idem proponit Lennep. ad Phalarid. p. 211. et probasse videtur Valck. qui in exemplo suo, quod nunc penes me est, τέκνων v. 1094. transverso calamo delevit, adscripto: „κακόν. Sic Lennep. Phalar. p. 211, 6.“ Addit Lennep. posse etiam, deleto versu, qui antecedentibus καῖεπειράθην τέκνων interpretandis adscriptus videri possit, sic locum legi: Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, καῖεπειράθην τέκνων, Οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. „Quod alteri anteferrem, inquit, nisi multos esse scirem, qui in poetis quidvis comminisci, quam versum aliquem reicere, tanquam commentitium, malint.“ Miror autem, neminem offendisse ad duplex illud εἰς τόδ' ἦλθον, e quibus secundum v. 1095. genuinum videtur, prius in locum alius lectionis irrepsisse.

V. 1098. Ald. rell. τί δὴ χρῆν. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. τί δὴ χρή.

V. 1100. πολλήν est ex emendatione Marklandi pro πολλῶν.

V. 1102. Ald. rell. ἥδιστα, πρὶν γε δὴ ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. quod Canterus ita emendavit, probante Heathio, ἥδιστα πρὶν γε δὴθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι, Pierson. Verisim. I, 6. ἥκιστα· πρὶν γε δὴ ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι. Piersoni coniectura placuit Marklando et Hermanno, Canteri Musgravio. Mihi etiam Canteri ratio accommodatior videtur. Gaisford. edidit: ἥδιστα, πρὶν γε· δὴ ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι.

V. 1105. Hic solus locus est in poetis Atticis, in quo penultima comparativorum formae — ῖων corripitur. Itaque Burneus in *Monthly rev.* 1799. p. 434. corr. κατεῖχε χειρσίν. Οὐδὲν ἥδιον πατρί. Et lectioni χειρσί quidem non debebat ille auctoritatem conciliare velle ex editione Canteriana, quae una cum Herv. 2. (anni 1544) habet χειρί: neutra enim e Codd. ducta est. χειρί tamen habere

videtur Par. C. (Lib. P.). At Parr. A: B. Flor. 1. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. *χειρί*. Quod ubi in Herv. 2. errore, puto, operarum in *χειρί* abiit, Barnes. edidit *χεροί*, quod iam Canter. coniecerat nov. lect. VI, 25. Verum videtur *χειροῖν*, quod coni. Elmslei. in *Quart. rev.* hoc certe utpote rarius facilius in *χειρί* depravari potuit, quam *χεροί*. *χειρί* et *χειροῖν* permutata etiam Hipp. 221. Legendum itaque puto: *κατεῖχε χειροῖν*. *Οὐδέν ἥδιον πατρί*. Nisi ita scripsit Euripides, mirum, eum committere, quod consuetudini Atticorum repugnaret, maluisse, quam id ponere, quod omnibus satis faceret. Moram tamen obicit illud Comici apud Athen. VIII. p. 336. F. *γαστρος οὐδέν ἥδιον*, quae parodia esse huius loci videtur. *ἥδιον* media correpta legitur etiam in Theophili versibus apud Athen. XIII. p. 563. A. *ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν, ἢ τὸ θεωρικόν*.

V. 1106. Markland. *δέ* huic loco non adeo congruere ratus, coniecit *ἀρσένων γε μεῖζ*. vel *ἀρσ. γὰρ μεῖζ*. Sed brevius dictum est pro *Οὐδέν ἥδιον πατρί Γέροντι θυγατρὸς αἱ μὲν γὰρ θυγατέρες θωπεύειν πεφύκασιν, ἀρσένων δὲ μ*.

V. 1107. *γλυκεῖαι θ'* Lenting. p. 62.

V. 1109. Puto *σκότω τε δώσεται*.

V. 1114. Ahl. rell. et Codd. *γούτοις καὶ στρωμναῖς καὶ μαντεύμασιν*. Sed Plutarch. consol. ad Apoll. p. 110. C. *βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγείμασι*. M. Antonin. VII, 51. *σίτοις καὶ πότοις* (cod. Vat. A. *ποτοῖσι*) *καὶ μαγανεύμασι*. Markl. coni. *βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι μαγανεύμασιν*, Musgr. *λουτροῖσι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαγείμασι*, Plutarchi lectionem probarunt Canter. nov. lect. II, 17. Grotius in Exc. p. 269. et recepit Barnes. *ποτοῖσι* confirmatur loco M. Antonin. sicut etiam *βρωτοῖσι*, pro quo vocem magis vulgarem habet M. Anton. *βρωτά* et *ποτά* semper sere iunguntur. Sin *στρωμναῖσι* probes, pro *βρωτοῖσιν* aptius erit *λουτροῖσι*: utrumque enim ad corpus curandum et ad delicias spectat. Sed *βρωτοῖσι καὶ στρωμναῖσι*, quorum illud res designat ad victum pertinentes, hoc eas, quibus corpori bene sit, nimis diversa sunt.

V. 1116. Libri *ἐπειδὴν μηδὲν ἀφέλουν πόλιν*. *πόλιν* etiam Parr. A. B. cum v. l. *γῆ*. *πάλιν*. Flor. 2. *πόλις*, sed in

marg. γρ. πάλιν. Plutarch. l. α. ἐπαιδάν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν, quod etsi memoriter citantis esse potest, tamen, quum vulgata soloeca sit, tutius recipitur, quam quod e sola coniectura reposuit Herm. ἐπαιδάν μηδὲν ὠφελῇ πόλιν. Vulgata ex explicatione ad γῆν adscripta, πόλιν, nata videtur. Quod Elmsl. in *Classio. journ.* dicit, ὠφέλουν melius convenire cum χρῆν, quam aut ὠφελῇ aut ὠφελῶσι, nihili est; nam χρῆν etsi imperfecti temporis est, tamen non rem praeterito tempore tantum factam indicat, sed in universum valet de re, quae et praeterito tempore et praesente fieri debuit.

V. 1118. Sequentia Herm. inter matres et pueros ita distribuit, ut μήτηρ α' haberet vv. 1118 — 22. μήτ. ἡ β'. vv. 1123 — 27. παῖς ὁ α' vv. 1128 — 31. μήτ. ἡ α' 1132 — 36. παῖς ὁ β' vv. 1137 — 1140. μήτ. ἡ β' 1141 — 45. μήτ. ἡ γ' 1146 — 49. παῖς ὁ γ' 1150 — 52. μήτ. ἡ δ' v. 1152. verba εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον. παῖς ὁ δ' 1153. 54. μήτ. ἡ ε' vv. 1156. 57. παῖς ὁ ε' 1157 — 59. παῖς ὁ ε' v. 1160. μήτ. ἡ ε' v. 1161. παῖς ὁ ε' 1162. 63. μήτ. ἡ ε' 1164. 65. παῖς ὁ ζ' v. 1166. μήτ. ἡ ζ' v. 1167. παῖς ὁ ζ' 1168. 69. μήτ. ἡ ζ' 1170. 71.

V. 1118. ἰω bis Herm.

V. 1119. Offendunt ad duplex δῆ. Musgr. em. τὰδ', ἰδοῦ, παιδων ἤδη φθιμ. Iacobs Exercit. p. 14. τὰδε δῆ παίδων, τὰδε δῆ φθιμένων. ut Lenting. p. 62. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 185. vel Ἀλλὰ τὰδ' ἤδη παιδων φθιμένων (coll. supra v. 796. Hipp. 169. Iph. T. 442. Aesch. Theb. 861. Pers. 150. Soph. Ant. 155. Eur. Ion. 395. Herc. 138. 437. El. 107. 1176. 1234. quibus omnibus in locis ἀλλὰ ponitur in re nova significanda, quod hic locum non habet, quum praecesserit ἰω) vel τὰδε δῆ παίδων τῶν καφθιμένων. Prius δῆ est asseverandi particula, καὶ δῆ iam, nunc ipsum, Cf. ad v. 982. Herm. ad Vig. p. 837. n. 320.

V. 1120. φέρεται e Scaligeri et Canteri coniectura pro φέρεις edid. Barnes. Markl. Musgr. E Florr. nihil enotatum, ut hi etiam φέρεται habere videantur. Recte monet Elmsl. in *Class. journ.* comma delendum esse post ἀμφίπολοι, ne iungatur λάβετε γράϊας ἀμεινούς, pro λάβεσθε, et vertit: *Ossa in manus sumite, famulae vetulas infirmas.* Nec otiosa vocabula γράϊας ἀμεινούς voci ἀμφίπολοι addita; illis enim causa indicatur, cur ipsa non sumat.

V. 1123. Ald. rell. πολλοῦ δὲ χρόνου σώξεις μετὰ δῆ. Par. A. ζώσας δῆ, sine μετὰ. B. ζώσας μετὰ δῆ. C. δῆ — ζώσας, puto, ut Vict. πολλοῦ δῆ (in Vict. supra scr. δέ.) χρόνου ζώσας (Vict. ζώσης, altero supra scr.) μετὰ δῆ. Flor. uterque ζώσης. Lectio satis expedita. μετὰ πολλοῦ χρόνου ζῆν dictum, ut μακρῷ γῆρα συνεῖναι et sim. Herm. edidit πολλοῦ τε χρόνου ζωᾶς, μέγα δῆ καταλ. ἄ. π. in quo nescio, genitivi πολλοῦ χρόνου ζωᾶς utrum ex ὑπό v. 1122. pendeant, quamvis post πένθους punctum positum sit, an per se significant *per longum tempus*. μέτρα pro μετὰ coni. Musgr. quod probat Elmslei. citans Hel. 1532.

V. 1128. In Flor. 2. et Vict. adscriptum est ζῆτες πρόσκαιρον.

V. 1130. Hermannō ἀλγίων ὕπερ hic, ubi ἄβριδες ἀλγίων de more iungenda erant, non placet, ac potius corrigi velit ἄβριδες ἀλγίων ἄτερ, ita ut ἄτερ praeter necessitatem adiectum sit, ut supra 402. ὑπό abundat. Hoc si legeretur, exquisitum esset; sed nulla causa est, cur vulgata mutetur, quae vel hoc ipso se tuetur, quod a consuetō more recedit, et pro οὐκ ἄβριδες ἀλγίων habet οὐκ ἄβριδες ἀλγίων ὕπερ. Illud vero ὑπέρ, usu minime vulgari positum (vid. ad Androm. 484), a librario profectum esse, vix verisimile. Lenting. p. 63. coni. βάρος μὲν οὖν ἄβρ. Nam saepe in Euripideis legi νύμφη ἀνύμφος etc. sed nunquam addita negativa.

V. 1132. Pro Ἡμιχ. Vict. Χο. ἰὼ ἰὼ om. Par. C.

V. 1133. Ald. rell. φίλα. Par. A. B. C. Flor. 1. 2. πᾶ φέρεις δάκρυα. Tum A. B. φίλα τε ματρί. C. φίλαι τε ματρί. Flor. 1. 2. Vict. φίλαι τῇ ματρί. φίλα edidit Herm.

V. 1137. Personae notam om. Ald. Herv. 1. ad versum 1139. παῖς addit Brub. ad v. 1138. Herv. 2. Canter. Barn. Ante v. 1138. Par. E. G. ap. Musgr. (nam Markland. nihil monuit) addunt ἀπαῖς ἀπαῖς. Flor. 1. 2. Vict. ἀπαῖς ἀπαῖς, unde Musgrav. fecit παπαῖ παπαῖ. Elmsl. in *Class. Journ.* servat ἀπαῖς, ut sensus sit: σὺ μὲν ἀπαῖς εἶ, ἐγὼ δ' ἔρ.

V. 1142. Flor. 1. ποῦ δαὶ πόνοτος. Elmsl. in *Classic. Journ.* confert Med. 1251. μάταν μόχθος ἔρχει τέκτων,

et virum valde doctum coniecisse ait ἐμῶν τόκων Phoen. 30. Med. 1031. Suppl. 920.

V. 1143. Flor. 1. 2. πολυχευμάτων. Par. B. C. πολυ^{ον}χευμάτων. Hinc Musgr. coni. τοῦ λοχευμάτων χ. ne et hic et sq. v. nocturnae vigiliae commemorentur. Sed recte Hermann. Multo aptius est, inquit, etiam cum quadam repetitione proferri, quae dolore commotus animus suggerat, quam iusto omnia ordine enumerari.

V. 1144. Markl. coni. τροφαί τε μαστιῶν, eleganter, sed non opus.

V. 1146. In Ald. adscriptum Παις. Tyrwhitt. hunc et tres sqq. versus Adrasto tribuit, quo digniores videntur etiam Musgr. praecipue ob vv. αἰθῆρ ἔχει νιν ἤδη, quae philosophiani quodammodo spirent. Tyrwh. sequitur Gaisford. Contra Adrasto nusquam hic locum esse contendit Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 455. — Par. A. οὐκέτ' εἰσὶ μοι παῖδες τέκνα. B. οὐκέτ' εἰσὶ μοι παῖδες, πατέρ. Flor. 1. 2. Vict. οὐκέτ' εἰσὶ μοι πατέρ (sic Florr.) τέκνα, in 2. supra πατέρ scriptum παῖδες, unde liquere videtur, παῖδες glossam esse v. τέκνα. Lectionem Par. A. recepit Herm. et versus matri tertiae tribuit. Antistrophica ab hoc versu primus detexit Tyrwhitt.

V. 1150. Evadnae tribuunt Ald. Brub. Herv. 1. 2. Personae notam om. Canter. Barn. et versum puero tribuit Tyrwh.

Ib. Ald. Herv. 1. σὺ μὲν τῆς σῶν. Brub. Herv. 2. rell. σὺ μὲν τῶν σῶν, et sic tres Parr. Florr. Vict. Porson. ad Orest. 674. corrigebat σὺ μέντοι σῶν, quod recepit Herm. Cf. ad v. 1157. Tum legebatur λόγους. γόους Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1151. Libri ἀντιτάσσομαι. ἀντιτίσσομαι est e Canteri coniectura, Marklando aliisque probata. Sed fortasse nihil mutandum, post σὺν φόρον autem cogitandum ἐκδικάσων, τιμωρησόμενος, pro quo, interpellata oratione, alius verborum ordo sequitur, ὅταν ἔλθῃ μοι δίκαι πατρῶος. Similiter etiam Hermann. in Add.

V. 1152. Verba εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον in Ald. rell. praefixum habent Ἰφ. i. e. Ἰφίς, inepte. Nec minus inepte Parr. B. C. Vict. hunc unum versum Adrasto tri-

hant. Recte Hermann. matri tribuit: hic ponendum erat *Ἡμῶν*.

V. 1153. Retinui lectionem Aldinam, nisi quod pro *ἔλθοι* e Par. B. scripsi *ἔλθῃ*. Sed Musgrav. pro *ὅταν* coni. *ἔτ' ἂν* — *ἔλθοι*, quam coniecturam recepit Hermann. Vid. ad 1151. *μοι* in Flor. 2. ab alia manu suppletum est. Hos versus puero tribuendos esse, quum in Ald. Iphidi continuarentur, vidit Musgrav.

V. 1154. *οὕτω* pro *οὕτω* Par. G. ap. Musgr.

V. 1155. deest in Vict.

V. 1156. Ald. tell. *ἄλῃς ἀλγέων πάρεστί μοι*. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. *ἄ. ἄ. μοι πάρεστι*. Hinc Herm. metrum restituit, scribens *ἄλῃς δ' ἀλγέων ἐμοὶ πάρεστιν*. δ' post *ἄλῃς* addit etiam Porson. Adv. p. 247. Quod Elmsl. coniecerat in *Quart. rev.* p. 455. *ἄλῃς τῶνδ' ἀλγέων πάρεσι*, id ipse in *Classic. journ.* Hermannii lectioni postponendum esse dicit.

V. 1157. Ald. tell. *στάσω ποῦ με δέξεται γάνος*. Palmaria emendatio est Tyrwhitti, *ἂψ ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξ. γάνος*. Propius vero ad litterarum similitudinem accedit Herm. coniectura *ἔτ' ἄρ', ἔτ' Ἀσ.* — — — etiam eo nomine praeferenda, quod recte monet Elmslei. in *Classic. journ.* quia, quum saepius trimetri in melicis huius tragoediae partibus legantur, strophico semper accurate respondet antistrophicus. Sed non iniuria Elmsl. dubitat, an omnino quidquam supplendum sit, ac non potius e strophito eliciendae sint voces *οὐ μέν*, metri causa additae ab eo, qui iambicum efficere vellet. Ita sibi aptissime responderent

V. 1150. *πάτερ, τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους.*
ἔτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος.

qui versus ex antispasto et iambico dimetro brachycatalecto constant, ut v. 600. 603. 610. 620. 629. vid. Hermann. elem. metr. p. 231.

V. 1158. *χαλκίοισιν ὅπλοις* Ald. tell. *χαλκίοις* Par. A. Flor. 1. Markl. in App. coniicit *χαλκίοις σὺν ὅπλοις*. Hermann. edidit *χαλκίοις ἐν ὅπλοις*. Strophico melius respondeat versus, si cum Elmsl. in *Class. journ.* legas *χρυσίοις ὅπλοισι Δαν.* In fine Ald. tell. *στρατηλατῶν*. Heath. coni. *στρατηλάταν* (sic sine accentu), Musgr. *στρα-*

τηλάταν, quod eum pro accusativo habuisse ex eo patet, quod constructionem esse dicit, στρατηλάταν χαλκίοισιν ὀπλοῖς Δαναϊδῶν, dictum ut Phoen. 17. Θήβαισιν εὐήπποις ἄναξ. At Hermann. Multo, inquit, et simplicius hoc est et venustius, puerum, ut ipse armatus sit, optare, quam ut armatorum dux. Itaque στρατηλάταν pro στρατηλατῶν accepit, nec tamen στρατηλάταν scripsit. Equidem non video, cur minus venustum sit, puerum, unius e septem ducibus filium, optare, ut ipse etiam dux sit.

V. 1159. ἐδικαστῶν Ald. rell. quod barbarum est. ἐδικαστῶν Parr. A. B. C. Flor. 2. ἐκ δικαστῶν Vict. ἐδικαστῶν Flor. 1.

V. 1160 sqq. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Evadnae tribuunt; Capter. Barnes. Markl. Musgr. notam personae omiserunt, et haec puero continuarunt; Tyrwhitt. Adrasto tribuenda censebat. Perspicuum est, versum 1160 pueri esse, sed diversi ab eo, qui adhuc locutus est, versum autem 1161 propter σόν unius e matribus vel chori. Sic etiam 1163. 64. puero, 1165. 66. matri vel choro unice conveniunt. Et sic Herm. versus descripsit. vid. ad v. 1118. Sed. Elmslei. in *Quart. rev.* p. 455. alternos versus puero et choro dat, vv. 1160. 2. 4. puero, 1161. 3. 5. choro. V. 1160. Tyrwh. ap. Musgr. Exeruit. legit σε πατέρ' ἐπ' ᾧ.

V. 1161. Par. A. θέντα.

V. 1162. παρακλῆυσμα Ald. Par. A. B. Flor. 1. 2. Vict. παρακλῆυμα Brub. rell.

V. 1164. Vulgo ἔλεπες, contra metrum, nisi scribas ματρί. Tyrwh. ἔλεπεν, Herm. ἔλεπε, ut ultima versus syllaba in duas breves soluta sit. Hi duo versus Choro tribuuntur in Lib. P.

V. 1165. λείπη Ald. rell. λείπες Par. A. Flor. 1. 2. Versus 1166. 7. 1170. 71. Ald. Iphidi, vv. 1168. 9. Evadnae tribuit. Pro Ἰφ. Par. C. habet Χο.

V. 1167. Par. C. ὑποβάλλω. In fine versus Hermannho excidisse videtur τέκνου.

V. 1170. 71. Χο. Par. C. pro Ἰφ. Ald. rell. οὐκέτι φίλον φίλον ἄγ. Pro secundo φίλον Par. C. Flor. 1. 2. Vict. φίλος, Par. B. φιλίας, unde Musgr. φίλας. Tum Ald. rell. σῆς μητρός. Par. A. Flor. 1. 2. σε μητρός (σε μητρός A. sec. Markl.).

V. 1172. Ἀργεῖος γένος Ald. rell. Ἀργεῖων γένος Par.
A. quod recepit Herm.

V. 1174. ἀριστέων malit Lenting. p. 63.

V. 1175. Quum Minerva v. 1192 sq. Theseo dicat ἡ
δὴς τὰδ' ὅσα τοῖςδ' εἰς Ἀργεῖον χθόνα Παισὶν κομίζειν,
probabilis est Elmsleii suspicio in *Classica. journ.* prodita,
pro σς legendum esse σφα.

V. 1177. Par. A. ὁρῶντες.

V. 1178. Libri πᾶσιν θ' ὑπεῖπον τοῖςδε τοὺς α. λ.
Reisk. coni. παισὶν θ' ὑπ. τοῖςδε, Tyrwh. παισὶν θ'
ὑπεῖπεν τοῖςδε, Markl. παισὶν θ' ὑπεῖπον τοῖςδε, quod
probatum Musgr. et Herm. recepi.

V. 1183. Ἀργεῖον χθόνα Flor. 1. 2. ut v. 1192.

V. 1185. Ald. rell. χάριν τ' ἀγήρων γ' ἔξ. Par. A. B.
C. Vict. χάριν τ' ἀγήρων ἔξ.

V. 1187. Herm. edidit τί δὴ ποθ' ὑμῖν, *sequitur aliud*.
τίς, τί an ab initio sententiae poni possit, dubium est,
quum in reliquis encliticis hoc nunquam fiat, quamquam
τίς ita poni posse Herm. demonstrare conatus sit *de*
emend. rat. gr. gr. p. 94 sq. Cf. idem ad Pind. Pyth.
10, 5. Soph. Trach. 862. Elmslei in *Quart. rev.* p.
455. scribit Τί δὴτ' ἔθ' ὑμῖν. Pro ὑμῖν Par. B. ἡμῖν.
Lenting. p. 63. comparat Terent. Phorm. I, 2, 101.
Numquid aliud me vis? — Ut bene tibi sit.

V. 1188. Markl. coni. καὶ σὺ γῆ πόλις σέθεν. Probat
Porson. Adv. p. 247. Sed sic supra 1175. ἐγὼ — καὶ
πόλις. nec lectionem Porson. mutavit Orest. 73. σὺ τε
κασίγνητός τε σός, ubi κασ. θ' ὁ σός legendum dixerat
in Adv. Bacch. 1242. σὺ νιν κατέκτας καὶ κασίγνηται σέ-
θεν, ubi Markl. ad h. l. malit καὶ κασ.

V. 1189. Lenting. p. 63. ἔστιν τὰδ'. „Eadem permu-
tatio v. 1190.“ (1198.)

V. 1190. Ἀθηναίους Flor. 1. Fortasse leg. τῆςδ'
Ἀθηναίας λ. ut Iph. T. 1401. ἀκουσον τῆςδ' Ἀθηναίας
λόγους.

V. 1191. Pro τὰδε Reisk. coni. πόλιν, Musgrav. τὰ
σά, quod probat Elmsl. ad Heracl. 238. Blomf. Mus. crit.
p. 185. iungit δρῶντα δὲ τὰδε ὠφελεῖν. Hermann. τὰδε
interpretatur *hanc regionem*, afferens illud τὰδ' οὐχί

Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία, et laudans Schaefer. melet. p. 77 sq. Similiter Cic. Catil. IV, 4, quem locum iam Markl. attulit, *qui haec delere conati sunt*, i. e. hanc civitatem.

V. 1192. *μόναν* pro *χθόνα* Flor. 1.

V. 1193. Flor. 1. *ῥάδιον*. Idem et 2. *οὔτως*.

V. 1196. Par. A. B. *κύριος ὡς τύραννος ὢν*.

V. 1197. Ald. rell. *ὀρκωμοτεῖ*. Reisk. Heath. Tyrwh. Musgr. *ὀρκωμοτεῖν*, quod recepit Herm. Sed Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *ὀρκωμοτῶν*, quod recepit Markland. sed male explicat. Usitata constructio verbi *κύριος* est cum Infinitivo. Sed multa vocabula sunt, quae et *relativo* et *absoluto* sensu, ut logici loquuntur, usurpantur; relativus sensus infinitivum requirit, absolutus admittit participium. Vid. quae attuli Gramm. gr. §. 550. not. 4. Sic si *κύριος* relativo sensu accipias, rectum est *κύριος ὀρκωμοτεῖν*, *ius habet foedus ferendi*; sin absoluto, dici potest *κύριός ἐστιν ὀρκωμοτῶν*. Ita *ὀρκωμοτῶν* exquisitior locutio videtur, quaeque a Codd. sola auctoritatem habeat. Non dissimulandum tamen, posse eam e simili terminatione praecedentis et versus et vocabuli ortam esse.

V. 1198. Par. A. *ἔστω*, quod recepit Musgr.

V. 1203. Numerosiores versum efficere voluit Elmslei. in *Quart. rev.* legendo *ἐν ᾧ δὲ τέμνειν σφάγια χεῖρ σ', ἀνοῖ μου*.

V. 1207. Libri *στῆσαι γ' ἐφ.* Nostrum Reiskio debetur, probatum Markl. Musgrav. Herm. Lenting. p. 63. Quid? inquit, an igitur qui tripus Apollini debebatur, enim Theseus sibi retinuit? An vero Eur. scripsit *μυχίαν πρὸς ἐσχάραν*, vel potius *μυχίαν παρ' ἐσχάραν*, vel *μυχία πρὸς ἐσχάρα*. vid. Med. 397.

V. 1211. Legebatur *μαρτυρήμαθ' Ἑλλάδι*. Correxuit Barnes. prout legitur in Vict. *μαρτύρημά θ' Ἑλλ.*

V. 1218. Legebatur *ἔν' αὐτῶν σώμαθ' ἀγνισθῇ π.* Markl. correxit *ἡγνισθῇ*. Possit *ἔν' ἀγνισθῇ* dictum accipi pro *ἔν' ἂν ἀγνισθῇ*, et sic accepisse videtur Scaliger, sed haec constructio ibi tantum locum habet, ubi de re indefinita sermo est; certus autem erat locus, ubi cadavera combusta erant. Similiter erratum, monente Elms-

leio in *Class. Journ.* Iphig. A. 338. *Ἦρα* — *εὐρον*. Herc. 424. *Ἦν' ἐκπερσύνῃ*, ubi nunc *εὐρον*, *ἐκπερσύνει* legitur.

V. 1219. Legebatur *Ἰσθμίας* θεοῦ, in qua lectione vel explicanda vel emendanda certatim portenta protulerunt viri docti, inquit Herm. Ipse recepit coniecturam Heathii *Ἰσθμίας* ὁδοῦ, in qua *τρίοδον* ὁδοῦ placere ei potuisse miror. Egrégie Tyrwhitt. App. ad Tourp. Em. T. IV. p. 423. Nihil, inquit, iuris habebat Theseus in terram Isthmicam, quo in ea *τεμένη* concederet. Legendum creda, *Μέδης παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν θεῶ.* *Τρίοδος Ἰσθμία* est *via ad Isthmum ducens*. Θεῶ Apollini scilicet, cuius meminit v. 1203. (1210.)

V. 1221. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *πορθήσασθ'.*

V. 1224. Lenting. pro *μολών* reciperet *παρών*, si unus tantum codex haberet. Causam, inquit, intelliget, qui in senariis non tantum digitorum, sed aurium etiam solet rationem habere.

V. 1225. *Διομήδῃ* Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 453.

V. 1226. Ald. rell. etiam Musgr. ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρεῖ. Correxerunt Markland.

V. 1228. Ald. rell. et Codd. *ἐπτάστολον*. Correxerunt Valcken. ad Phoen. 755. Heath. et Markland. An iungenda *ἐπτάστολον στρατόν*; *exercitum septem agminibus constantem*? At *στρατόν* iam adiunctum habet *χαλκοπλήθῃ*.

V. 1229. Par. B. *ἐκτετραμμένοι.*

V. 1231. *Ἐπίγονοι*. Ita VV. DD. pro librorum scriptura *ἔκγονοι*.

V. 1235. Markl. coni. *ἀπορθοῖς*, quia *ἀνορθοῦν* sit lapsum vel lapsurum erigere, et qui *ἀνορθοῦται*, iam lapsus sit vel peccaverit, qui *ἀπορθοῦται*, praeveniat, ne labatur vel peccet. Sed recte Herm. monuit, *ἀπορθοῦσθαι* res, non homines, dici.

NOTAE IN IPHIGENIAM AULIDENSEM.

Ut Medae, sive Iphigeniae Aulidensis duplex recensio fuisse creditur. Primus hanc quaestionem tractavit Musgravius ad initium fabulae, cui assensu sunt Marklandus, Prevostus in *Theatre des Grecs* T. VII. p. 121. Eichstadius de *dram. Graecorum comico satyrico* p. 99. Iacobs. in *Beitr. zu Sulzer's Theorie* T. V. P. II. p. 401. et *Exercit. crit. in script. vet.* I. p. 93. nemo autem accuratius in hoc argumento versatus est Boeckhio in libro: *Graecae trag. principum, Aesch. Soph. Eurip. num ea, quae supersunt, et genuina omnia sint* etc. Heidelberg. 1808. alia addidit Bremius in *philol. Beitr.* I. p. 143. Et Musgravius quidem primum ad locum Aeliani de animal. VII, 39. provocat, ubi versus ex Euripidis Iphig. Aul. citantur, quos in nostra fabulae editione et frustra quaeras, et ne locum quidem in ea habere potuisse facile videas. Hi versus hi sunt:

"Ελαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθάδ' ὦσα φίλας
 κρούουσιν, ἣν σφάζοντες αὐχμήσουσι σὴν
 σφάζειν θυγατέρα.

Haec igitur dubitari non posse dicit Musgrav. quoniam a Diana pronunciata sint; cuius persona cum prologo in hac praesertim tragoedia convenientissima sit, versenturque hi versus, ut et multi apud Euripidem prologi, in praedictione rerum futurarum, magnam exinde oriri suspicionem, fragmentum hoc ex vero prologo, quem proinde nunc desideramus, desumptum esse; ea vero ad Agamemnonem vel absentem vel non audientem dicta esse, cuius rei cum multa exempla apud alios auctores, tum nonnulla apud Euripidem habeamus: vid. Hec. 55. Androm. 222. Iph. T. 379. Sed hanc argumentationem optime refutavit Bremi l. c. fieri non potuisse monens, ut Diana in Agamemnonem ea ira percita, quae non nisi

mactata Iphigenia placari posset, eum in prologo alloqueretur et consolaretur, ac sollicitudine de filiae sorte levaret. Addere poterat, inepte Dianam fingi, Agamemnonem vel absentem vel non audientem his versibus alloquentem; nam absentes compellantur tantummodo, ubi is, qui eos alloquitur, in graviore animi affectu versatur, et eorum, quos alloquitur, sortem dolet, ut in locis a Musgr. allatis omnibus, non, ubi res, quae eventura sit, narranda est. Accedit, quod apud Euripidem is, qui prologum agit, semper illud tantum exponit, quo statu res sint eo ipso tempore, aut, si forte, eventum rei generatim et infinite tantum significat, ut in Hippolyti prologo Venus, nunquam ipsum fabulae exitum, quam *καταστροφήν* vulgo vocant, et in quo *λύσις* actionis posita est, statim ab initio spectatoribus enunciat. Itaque probabilior certe Bremii sententia, hos versus, modo in Euripidis Iphigenia locum habuerint, post v. 1532. Barn. 1507. nostrae edit. olim lectos fuisse suspicantis, iisque Dianam Clytaemnestrae ob ereptam filiam moerorem mitigasse; tale quid autem suboluisse videri Porsono, qui Praef. Hec. p. XXIII dicat: Persuasus sum, totam scenam abusque v. 1541. spuriam esse, et a recentiori quodam, nescio quando, *certe post Aeliani tempora* suppositam. Recisa igitur illa Dianae oratione, sive emendatorem sive depravatorem nuncium potius, quae gesta erant, exponentem induxisse. Quamquam haec quoque ratio dubitationem habet. Deorum enim interventu nusquam Euripides utitur, nisi ubi *dignus vindice nodus incidit*, et fabula non nisi divina ope ad exitum perducere potest; quo pertinet etiam, quod in Hippolyto Theseus non nisi a dea de errore suo edoceri potest. Hic vero quis dignus vindice nodus incidit? Non immolatam esse Iphigeniam, sed pro ea cervam substitutam commodius narrari potuit, ut Polyxenae caedes a Talthybio narratur. Contra dici potest, rei eventum narrari quidem potuisse, quomodo vero et a quo administratus sit, a dea tantum, eventus eius auctore, potuisse declarari. Ad quae respondeo, primum in aliis fabulis, quum Euripides non solum rem, quemadmodum gesta sit, narrare vult, sed etiam qua de causa et quo auctore gesta sit, explicare, semper post narrationem demum deum apparere, nusquam sola praedictione eius, quod futurum sit, defungi, deinde pugnare hoc cum

eo, quod Diana ipsa in versibus ab Aeliano allatis dicit; dicit autem, ἤν (ἑλαφόν) σφάζοντες αὐχέσουσι σὴν σφάζειν θυγάτηρα. Itaque secundum hos versus Graecos scire noluit, a se servatam Iphigeniam et cervam in eius locum substitutam esse. Et in Iphigenia Taurica Orestes sororem revera immolatam esse Aulide credit. Igitur et illud abhorret a more Euripidis, deum aliquem ea, quibus fabulae ipsius exitus continetur, praedicentem inducere, quum semper narrari faciat, quae extra scenam gesta sunt, nec ulla causa excogitari potest, cur in hac una fabula a consuetudine sua discesserit. Quocirca valde vereor, ne versus ab Aeliano citati alius potius sint, quam Euripidis.

Gravioris momenti est, quod ibidem Musgravius attulit. Nulla enim fabula e superstitibus ab anapaestis incipit praeter Aeschyli Persas, Supplices, Myrmidones, et, quod docuit Blomfield Praef. Persarum p. XIII, Prometheum *λυόμενον*; et in his quidem chorus prologum agit. Sophoclis et Euripidis fabulae omnes a iambis incipiunt. Una Iphigenia Aulidensis et ab anapaestis incipit et hoc metri genere, non ut Aeschylus fecit, item auctor Rhesi, chorum utentem inducit, sed personas inter se colloquentes. Levius hoc argumentum tractaverunt Musgravius et Boeckhius, quod Bremius merito pro gravissimo habet. Addere debebat, quod Hermannus in Censura notavit p. 1972. non minus contra morem Euripidis v. 49. ab anapaestis ad iambos, ab his v. 115. denuo ad anapaestos transiri. Quo accedit, quod v. 49—110. narrationem continent plane talem, qualem Euripides alias in prologis persequitur, si ab eo recedas, quod in extremis ad senem convertit orationem. Maiorem etiam dubitationem versus 115—161 habent. Primum enim, quod in iis Agamemnon, quae in epistola scripserat, seni verbis aperit, in eo mihi satis manifesta indicia imitationis similis loci Iphig. Taur. 743 sqq. deprehendere videor. Simillimi sunt etiam versus, quibus ad argumentum epistolae exponendum in utraque fabula transitur: Iph. Aul. 112. ἃ δὲ κέκευθε δέλιος ἐν πτυχαῖς λόγῳ φράσω σοι πάντα τὰγγεγραμμένα. Iph. T. 743. τάνόντι καγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγέλλαι φίλοις. Sed quamvis similia sint illa loca, eo tamen differunt, quod in altero Iphig. Taur. idoneam causam habet Iphig. cur

Pyladi argumentum epistolae Argos perferendae exponat, in hoc loco nulla eiusmodi causa aderat: nam epistola deprehensa ipse etiam nuntius ab itinere peragendo prohibetur, nec quidquam prodest, quod animo tenet, quae litteris mandata erant. Deinde, quod recte vidit Bremius, quum Agamemnon v. 99. dixisset, Iphigeniae cum Achille coniugium ad fallendam Clytaemnestram fingi, et quas illa credat esse, non esse veras nuptias, nec praeter se, Calchantem, Menelaum quemquam de ea re quidquam scire, quomodo senex v. 124. dubitare potest, quomodo Achilles denegatum coniugium laturus sit? Absurdum etiam senem v. 152. quaerere, quomodo orationi suae fidem conciliet apud Clytaemnestram, quasi vero verbis tantum exsequi mandata debeat, ac non epistolam Clytaemnestrae reddendam ferat, quam habens de fide sibi habenda laborare non poterat.

Haec igitur talia sunt, ut initium certe fabulae longe aliter ab ipso Euripide constitutum fuisse, quam ut nunc legitur, dubitare vix liceat. Quae praeterea afferuntur ad duplicem fabulae recensionem demonstrandam pertinentia, non magnam vim habent. Parodum chori v. 162 — 291. non esse Euripidis, sed aliquanto recentioris poetae, affirmat Hermann. elem. doct. metr. p. 547. cf. p. 725. quibus argumentis adductus, non addidit. Hesychii glossam ἄθραυστα, ἀπρόσκοπα. *Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι* commemorat Musgrav. Ea enim vox in nostra Iphigenia non legitur. Sed quamvis Hemsterhusii hanc vocem v. 57. pro ἄριστα reponentis sententiae accedas, quae mihi quidem parum probabilis videtur, hoc tantum efficias, vocem exquisitiorem Grammatici alicuius vel librarii mala sedulitate expulsam esse a voce notiore, non propter unam vocem de duplici recensione totius fabulae cogitandum esse. Aliud argumentum, e Schol. Aristoph. Ran. 1344. 45. petatum, optime elevavit Bremius p. 146. In quo hoc maxime miror, quod, quum in loco Aristophanis centonem esse e diversis Euripidis locis consutum ipse Scholiastes dicat (ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησιν, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἐξῆς λέγει μέλος) Boeckhius tamen p. 219. quatuor integros versus, paucis perversis, Comicum ab Euripide mutuatum esse censet, in quibus est etiam σταμύλλετς, quae vox non

nisi a Comicis usurpatur. vid. Bremi l. c. Mihi Aristophanes non tam singula Euripidis vocabula risisse, quam morem illum poetæ, in chori canticis ea admiscendi, quæ ad propositam rem nihil faciunt, ut alcyonum querelas, perstrinxisse videtur, et errasse Scholiastes, qui, quum scribere deberet *Ἔστι δὲ τὸ παρεγκείμενον ἐξ Ἰαγιγνείας τῆς ἐν Ταύροις*, scripserit *τῆς ἐν Αὐλίδι*. Nam alcyonum commemorationem ad Iphig. Taur. v. 1058. referendam esse cum Berglero existimo. Omnium autem levissima mihi quidem esse videntur, quæ Boeckhins a pag. 276., Valckenaerii exemplum secutus, e singulis vocibus et diversis lectionibus petiit argumenta; de quo genere non opus est quidquam addere post ea, quæ supra ad Medeam disputavi p. 423 sq. nec nunc sententiam muto, quamvis nuper Hermannus etiam Sophoclis Trachiniarum duplicem recensioem fuisse e nonnullis fabulae locis, quæ diverso modo leguntur, colligere voluerit. Hoc autem argumentandi genus eo minorem vim habet, quando altera e diversis lectionibus aperte e corruptela orta est, ut v. 76 sq. *ἔκδημον λαβών. Μενέλαος οὖν*, quo loco abutitur Boeckh. p. 282 sq. v. 1229. *ὁμοῖς δὲ σὺν δάκρυσιν ἐκείτης γίγνου πατρός* (p. 295.). Quod si lectionum diversitatem v. 33. ubi nostri libri habent *τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν ἴσται*, Stobaeus autem *τὰ θεῶν οὕτω τερούμισται*, pro indicio duplicis recensioem habere oporteret, sequeretur, alteram recensioem post Plutarchi demum aetatem factam esse; hic enim versum eodem fere modo citat, quo in nostris libris legitur. Denique, ut duplicem fuisse Iphigeniae Aul. recensioem fuisse demonstret, hoc etiam argumento utitur Boeckh. p. 221. quod, quum ista fabula necessario ante Tauricam docta esse debeat, quippe in qua loci reperiantur respectu Aulidensis compositi, ut ante et scriptae et actae, Taurica vero ante Ranas Aristophanis, i. e. ante Ol. 93, 3. acta sit, ut ex eo apparere, quod in Ranis v. 1232. exordium Tauricae perstringatur, Aulidensis tamen post mortem Euripidis i. e. post Ol. 93, 2. acta esse diserte a Schol. Aristoph. Ran. 67. narretur una cum Alcmaeone et Bacchis. Loci Tauricae, quos respectu Aulidensis compositos esse dicit Boeckh., in nostra editione sunt v. 199—208. 221—225. quibus respici opinatur Iph. Aulid. v. 597—622. quorum locorum quæ similitudo sit, nisi in eo posita, quod utroque loco

Iphigenia curru Aulidem advecta et Achilli destinata, Orestes autem tener adhuc et matris ulnis foveri dicatur, non video. Quasi vero hoc in Taurica dicere non potuisset Euripides, quippe e fama populari acceptum, nisi antea idem in Aulidensi dixisset! Minor vero etiam similitudo intercedit inter locum Tauricae v. 351 — 367. et Aulidensis v. 1198 — 1239. In utroque quidem Iphigenia precata esse dicitur partem, ne se immolandam abduceret, et in utroque et mentum et genua patris amplectitur. At in Tauricae loco Clytaemnestra et Orestes Argis remansisse, dum Aulide immolatur Iphigenia, finguntur, ut rem narrat etiam Hygin. fab. 98., in Aulidensi ipsa mater eam Aulidem adduxisse: in illa *ἱερεὺς ἦν ὁ γεννήσας πατήρ*, quod ab Agamemnonis ingenio, quale in Aulidensi exhibetur, toto coelo abhorret. Haud dubium est, inquit Boeckhius p. 223., quin Aulidensis docta sit ante Tauricam, ut ante est scripta, ante animo concepta; hoc nisi esset, Euripides contra naturam docuisset, scripasisset, cogitasset. Num igitur Bacchae etiam ante Phoenissas actae, Phoenissae ante Supplices, Hecuba et Troades ante Andromachen, Hercules furens ante Heraclidas? Non magis, Iphigeniam Aulidensem ante Andromachen, i. e. a. Ol. 90, $\frac{1}{2}$ doctam esse, ex eo confici licet, quod Androm. v. 616. Menelaus fratrem iussisse filiam immolare dicitur, quae partes in Aulidensi tribuuntur Menelao: nam hoc quoque e vulgari opinione arripere poterat Euripides, vel suo iure fingere, quia eum, cuius praecipue res agebatur, consentaneum etiam erat, omnia tentare, ut consilium suum perficeret. Itaque quum nullo valido argumento probatum sit, Iphigeniam Aulidensem ante Aristophanis Ranas actam esse, illud maneat in causa, quod Scholiastes Arist. Ran. docuit ad v. 67, *οὕτω δὲ αἱ διδασκαλῖαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαγέναι ὁμωνύμως ἐν ᾧσται Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχυν*. E quo loco ne quis novum argumentum duplicis recensiois petat, monendum est, eodem iure ex eo confici posse, Baccharum quoque duplicem recensioem fuisse, quamquam hoc quoque demonstrandum suscepit Boeckh. p. 297 sqq. Auctor argumenti Soph. Oed. Col. *Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπῳ ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάντῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱὸς ἐδίδαξεν*, etc. Num ex hoc loco Oedipi quoque Colonei duplicem recen-

sionem fuisse existimabimus? Adde Suidam v. *Εὐφορίων*, ὃς τοῖς τοῦ πατρὸς *Διοχίλου* οἷς μῆτω ἦν ἐπιδεδάμενος, *τετραμὲς ἐνίκησεν*. E quo loco non video, quo iure effici possit, *correctas* patris fabulas in scenam adduxisse Euphorionem; quamquam verum esse potest, quod Quintil. narrat X, 1, 66. sed unus Quintilianus.

Praeterquam vero, quod, ut supra demonstratum est, initium fabulae nunc non eiusmodi est, quale a vero auctore institutum erat, multa in ea fabula sunt, quae eam pluribus locis interpolatam et mutilatam esse arguant. Primum, si versus ab Aeliano servati ex Iphigenia Aulidensi desumpti sunt, eius fabulae, ut iam demonstravimus, longe alia esse debuit descriptio et *οἰκονομία*, quam nostrae. Deinde extrema fabulae ab aliena manu, eaque hominis imperiti et insulsi, addita esse, ad v. 1508 sqq. accuratius demonstrare conatus sum. Tum vs. 613 — 627. quam suspecti sint, ad illum locum exposui, nec minus recte de vs. 498 — 500 dubitatur. Haec autem additamenta mihi quidem a diversis auctoribus profecta esse videntur. Versus quidem quadraginta octo primi ita elegantes sunt, ut eos, si non ab Euripide, ab aequali certe et egregio poeta scriptos esse existimem. Sed aliam manum prodere videntur vs. 115 — 161. nisi quod in his quoque elegantia nonnulla insunt, ut v. 154 — 161. Non diversi sunt coloris, quae post v. 497. inserta leguntur. Non mali sunt vs. 613 — 616, si eos per se spectes; sed qui sequuntur, admodum insulsi, longe vero insulsissimi ii, qui post v. 1534. accesserunt. Praeterea lacunas deprehendisse mihi videor: ipsi illi versus 613 — 616. in locum aliorum ad explendam lacunam substituti esse videntur, maxime vs. 1535 sqq. Etiam post v. 936 et 1166. quaedam deesse suspicor, ut in notis monui. Haec omnia reputanti non absurda esse coniectura videbitur suspicantis, hanc fabulam, quae non vivo Euripide, sed post eius mortem demum acta sit, ab auctore imperfectam et inchoatam relictam esse, ita ut nonnulla quidem cum cura elaborata essent, alia vero secundis curis relictas, nonnulla etiam fortasse bis diverso modo scripta, quae deinde auctor retractans ea eligeret, quae maxime probaret; quae reperiri poterant, ea deinde ab Euripide minore ita coagmentata esse, ut iusta fabula agi posset; quum

vero vestigia inessent operae non absolutae, quae deesse viderentur, aliter ab aliis expleta esse.

In indice personarum qui memoratur *Θαγάπων*, eum non diversum esse ab eo, qui *Πρεσβύτης* vocatur, monuit Markl.

V. 1, Flor. 1. 2. τῶνδε δύμων. Idem vs. sq. στείχε. πρεσβύτα στείχω.

V. 4. Ald. rell. μάλα τὸ γῆρας contra metrum. τὸ om. Flor. 1. Markl. coni. δῆ vel γάρ vel τῷδε. Ex his γάρ amplectitur Blomfield. Mus. crit. 2. p. 185. Sed Heath. μάλα τοι γ. quod iam in margine notavit Barn.

V. 5. Blomfield. l. c. τὸ τ' ἐπ' ὄφθ. quod quomodo locum habere possit, non video. Valde ambigua haec esse dicit Markland. Vulgo vertunt: *et acumen adest in oculis*, quod quid sit, ipsi viderint; Stiblin. *Nec adhuc hebescit meorum acies luminum*; Erasmi. *Mulum impigra vigilque senecta*, Sic ut et ipsis constet et adsit Vigor atque acies sua luminibus. Musgravi. *Usu enim senectutem meam insomnem et oculis vegetam praestiti*. Leningio in *Nov. Act. Traj.* p. 63. e praecedenti voce ἄπρος repetenda videtur vox ὑπρος, hoc sensu: *et meis luminibus somnus ita insidet (ego senex ita dormire soleo), ut facile avolet*. Contra Bremio p. 212. τὸ ὄξύ somnolentiam indicare videtur. Hoc enim argumento probare vult, senem nondum prodiisse: *Er ist ja nicht da! Das ὄξύ steckt noch in seinen Augen*. Quo sensu ὄξύ, imprimis articulo destitutum, dici posse, recte negavit Hermann. in *Censura Leipz. Litt. Z.* 1819. nr. 247. p. 1974. et, nisi post v. 5. versus exciderit, quo substantivum ad ὄξύ pertinens contineretur, ὄξύ referri ad insomniam monuit, quae notia in verbis γῆρας ἄπρον insit.

V. 6. sqq. Acute Bremi in *philol. Beiträge* I. p. 211, absurdi quid in hoc colloquio inesse vidit, in quo non solum Agamemnon summam imperitiam prodat, et meliora se docere velit a famulo, nec ipso multum peritiore, tum Agamemnon ad sententiam longe insulsissimam et levissimam progrediatur v. 9. sed etiam magna professus ad quaestionem nihil omnino ponderis habituram transeat. Nec dum domo egressum esse famulum, qui v. demum 12. progrediatur. Itaque haec omnia a v. 6 — 11. uni

Agamemnoni tribuenda esse, et hunc secum ipsum loqui, absente famulo, et ea proferre, quae et animo graviter commoto et rerum externarum speciei accommodata sint, ut hominem mollioribus sensibus praeditum. Itaque interpunctionem delendam esse post πορθμεύει, ut ἀστὴρ σείριος iungantur, *stella fulgens*. Nam Eratosthenes Cataster. 33. τοὺς μεγάλους καὶ λαμπροὺς ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι σειρίους καλοῦσι. Idem Schol. Apoll. Rh. II, 518. magis dubitanter dicit: Σείριος — ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλ्लεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἀστρα σείρια λέγοντο, οἷον τείρεα, τινὰ ὄντα. pro quo Etymol. M. p. 710, 28. ἐνίοι δὲ πάντα τὰ ἀστρα σείρια καλοῦσι, τείρεα ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλεόντων. Gravius etiam est, quod Suidas habet: Σείριον, τὸν Κῦνα. ὅτε δὲ καὶ τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἀστρα σείρια λέγει. Ex his tamen apparet, hunc usum vocis Σείριος reconditum fuisse, et nonnullis tantum proprium, astrologis, ut ait Eratosthenes, Ibyco, ut Suidas, nec tuto ex eo colligi licet, Euripidem quoque eum usum adscivisse, multo minus, σείριος pro adiectivo esse et *splendidum* significare. Itaque, si versus 7. et 8. Agamemnoni tribuendi sunt, malim sic interpungere: τίς ποί' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Σείριος; ἔγγυς τῆς ἐπι. Sed nondum demonstratum est, famulum versu demum 12. in scenam prodire: nam quod Breui dicit, nondum adesse famulum, quia τὸ ὄξυ oculos eius adhuc teneat, nec ob senectutem tam celeriter eum accurrere posse, quam velit Agamemnon, id falsa vocabuli ὄξυ interpretatione nititur, ut supra monui. Accedit, quod, si famulus verba τί δὲ σὺ σκηπτοῦ ἐκτὸς αἰῶσεως pronunciasset eodem tempore, quo egrediebatur, nimis abrupte sermonem incepisset, vel potius δέ particula utens, haec ad ea referri, quippe contraria, significasset, quae Agamemnon dixerat, ipse autem ne aus diversat quidem. Recte illud etiam monuit Hermannus, animi illam molliitudinem (*Sentimentalität* vulgo vocant, miro vocabulo, quod, quum Gallicam originem prodere videatur, minime tamen Gallicum est) recentiorum moribus accommodatam esse, non antiquorum. Equidem famulum seu senem statim post v. 5. prodire existimo, et ex eo quaerere Agamemnonem, τίς ποί' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; non ut astronomica ab eo discat, sed quum homines de re aliqua cum alio colloqui volunt, ad quam

tractandam inviti accedunt, anxie anquirere, unde dicendi initium sumant, saepe etiam a levioribus incipere solent. Ad nexum vero sententiarum imprimis pertinet, quod interpretes neglexerunt, illud ἔτι μεσσήρης. *in medio adhuc cursu est illa stella, neodum ad occasum vergit*, quo media nox esse significatur. Inest simul significatio importuni temporis, quo Agamemnon per castra vagetur. Hoc autem non tam commode ab Agamemnone commemorari, quam a famulo, potuit. Hinc apte nexa sunt, quae subiicit Agamemnon: *itaque silent omnia*. Haec verba Hermann. l. c. famulo tribuenda censebat; sed nec ab Agamemnone ea abhorrent. Restat illa difficultas, quam ante Musgravium Scaliger movit Proleg. in Manil. de astrol. vett. Gr. quod Sirius prope Pleiadas esse dicitur, quamque disertius etiam exponit Boeckh. de tragg. p. 277. In quo non mirer, si Euripides (de cuius scientia astrologiae Boeckh. magnificentius sentit, quam Scaliger) Sirium cum splendida stella, quae est in fronte Tauri, *Aldebaran* vocant, confuderit, nec verum puto, quod Bremi dicit, qui Pleiadas et Sirium vel semel viderit, eum has stellas non prope se positurum esse. Videtur Euripides non tam astronomicas rationes secutus esse, quam eas stellas cum delectu posuisse, quae et splendidissimae essent et notissimae, quippe ad tempestatum vicissitudines plurimum momenti habentes. Similiter Scaliger post locum Eurip. addit: *Haec ergo fuit rudiorum illorum rudior astrologia*.

V. 8. αἰσῶν Ald. rel. ἄσων Valck. ad Hipp. 1352.

V. 9. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 186. malit οὐ μὴν φθόγγος γ' et sq. v. quum σιγαί plurale alibi nusquam legatur, σιγὴν δ' ἄνεμοι τόρδε κατ' E. ἔχ.

V. 11. ἔχουσιν h. l. Ald. rel. ἔχουσι Flor. 1. 2.

V. 12. Pierson. ad Moerin p. 301. corrigit ἐκτοσθ' ἄσσεις. Vulgatam tuetur Porsonus ad Hec. 31.

V. 14. τήνδε κατ' Αὐλιν em. Blomfield. l. c. ut v. 11. τόρδε κατ' E. v. 802. ταῖςδε γ' Εὐρίπου προαῖς. satis probabiliter.

V. 16. στείχομεν εἴσω Ald. rel. Homericō usu, qui alibi apud Tragicos non reperitur. Musgravius cum interrogatione accipit, *num intus intus?* quod verecun-

dius est, inquit, quam si intus ire aut monuisset, aut etiam rogasset. Vellem huius quoque structurae exempla e graecis scriptoribus addidisset: nam quae Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 109. ad Theaet. p. 441. affert, alius generis sunt. Rectius Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *στεινωμεν ἔσω.*

V. 19. Stob. Serm. LVI. *ἦσσαν ἐπαινω.*

V. 21. *ἔστι* Ald. rell. *ἔστιν* Heath. τό om. Flor. 1. Vid. Brunck. ad Aristoph. Eccl. 70.

V. 22. Metrum poscit vel καὶ φιλότιμον vel τό τε φιλότιμον. *Markl.* Hoc cum Musgr. praetuli, tum quia facile τε a syllaba τό absorberi, tum quia proceleusmaticus corruptioni locum dare potuit.

V. 23. Locum Machonis ap. Athen. VI. p. 244. A. (Tom. II. p. 435. ed. Schweigh.), quo huc alluditur, adscripsit editor Oxoniensis.

V. 28—33. affert Stob. Tit. CIII. p. 560. Gesn. sed perturbato ordine 28. 30. 32. 33. 29. 31. 32. Verum ordinem ex Euripide restituit Grotius Tit. CV. Versus 29—33 citat Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 103. B. C. versus 29—31 idem de audiendis poet. p. 33. E.

V. 28. ἀριστέως Stob. Gesn. ut ediderunt Oxonienses.

V. 29. πᾶσι Ald. rell. Plut. sed in nonnullis apud Wyttenb. p. 283. πᾶσιν ἐφύττυσ', omisso σ'. πᾶσιν ed. Barn. et Grot. πᾶσι δ' ἐφύττυσ' Par. A. οὐκ ἐπὶ πᾶσιν ἔφυς ἀγαθοῦ Stob. Gesn.

V. 30. Ἀγαμέμνον' Ἀγροῦ Stob. Gesn. Ἀγαμέμνον' et Ἀγαμέμνων' etiam nonnullae edd. Plut. apud Wyttenb. l. c.

V. 33. Plutarch. Consol. τῶν θεῶν οὕτω βουλομένων ἔσται. Stob. τὰ θεῶν οὕτω νερόμιστα, quod retinuerunt Grotius et Barnesius. Sed potest esse memoriter citantis.

V. 39. Par. A. παιδω. De πεύκην vid. Valck. ad Hipp. 1253.

V. 40. καταδάκρυ una voce Ald. rell. Correxerit Aem. Portus, quem secutus est Barn.

V. 42. τί ποτιῶς bis Ald. Barn. Parr. duo, Flor. 2.

Vict. semel Brub. Herv. 1. 2. Canter. Flor. 1. Blomfield, l. c. versus ita distinguit:

μη οὐ μαίνεσθαι.

τί πονεῖς; τί νέον περί σοι, βασιλεῦ.

V. 45. δ' om. Flor. 1. 2.

V. 46. Barnes. in marg. „al. ποτέ“ pro τότε, quod probat Musgrav. Sed τότε, etsi non memorato tempore, ponitur in re omnibus nota, locis a Marklando allatis Soph. Ai. 650. ὅς τὰ δειν' ἐχαυτέρουν τότε. ib. 1240. πικρὸς εἰχμεν τῶν Ἀγίλλων ὀπλῶν Ἀγῶνας Ἀρ- γείοισι κηρύξαι τότε. Eurip. Or. 99. ὁπῆ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιπούς' αἰσχυρῶς δόμον. Cf. Helen. 1081.

V. 47. πέμπει scribendum sine haesitatione monet Elmslei. in *Quart. rev.* n. 14. p. 456. dubitanter loquitur ad Med. 1380.

V. 53. φθόρος. Sic Markl. emendavit vulgatum φόνος. Ἀν ἀπειλαὶ καὶ φόνος per ἓν διὰ δυοῖν dictum est pro ἀπειλαὶ φόνου? Vix puto.

V. 54. Flor. 1. ὅστις ἂν μὴ λ. 2. ὅστις μὴ λ.

V. 56. τῆς τύχης θ' ὅπως. τῆς om. Flor. 1. θ' est a Marklando, qui tamen addit: Sed aliter sumi potest. Nimirum si θ' additur, infinitivi δοῦναι τε μὴ δοῦναι τε positi sunt pro εἰ δοίη, εἴτε μὴ. quod an alibi fiat, nescio, an fieri possit, dubito. Itaque in illis infinitivis esse debet epexegetis verbi τὸ πρᾶγμα, ut sensus sit Τυν- δάρεως δὲ περὶ τοῦ δοῦναι τε καὶ μὴ δοῦναι ἡπόρει, ὅπως τῆς τύχης ἄριστα ἄψαιτο. Ita nullus locus est particulae θ'.

V. 57. ἄψαιτ' ἄριστα. Hesych. ἄθραυστα, ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ex quo loco Hemsterhusius apud Albert. ad l. c. coniecit, hic olim lectum fuisse ἄψαιτ' ἄθραυστα. Primum ἄψασθαι τῆς τύχης, inquit, est uti fortuna oblata; tum deinde ἄθραυστα, sic uti, ut nec ipse pedem offendas, neque aliorum in offensionem incurras. Commendavit hanc conjecturam Valcken. ad Herod. p. 193, 15. ep. ad Roever. p. 42. reprobat ad h. l. Musgravius et Boeckhius l. c. p. 218. denovo probavit Bremi p. 214. cui adsentitur Hermann. in Censura. Sed si ἄθραυστα cum Hemsterhusio interpreteris, necesse est θραύειν vel θραύεσθαι esse pedem offendere

proprio sensu et translato; quod ubi tandem legitur? *Θραύειν* ubique est *frangere*, et fortuna secunda *Θραύεσθαι* dicitur. Pindar. Ol. 6, 164. *μὴ Θραύσαι χροῖος ὄλβον ἐφ' ἐμῶν*, quod Eurip. Herc. f. 760. dixit *ἔθραυσε δ' ὄλβου κελαινὸν ἄρμα*. Itaque *ἄθραυστος τύχη* esset *fortuna non fracta*, sed *integra*, ἀσφαλὴς, et ἀφασθῆναι τῆς τύχης *ἄθραυστα*, *fortuna ita uti, ut ea postero tempore non vertatur*. At hoc est e verbis, quod nobis commodum est, elicere, non quod in eorum vi inest. Adverbia enim, quo sensu *ἄθραυστα* accipiendum est, verbis ita iunguntur, ut verborum illorum qualitatem aliquam indicent, atque ita homines quoque, ad quos illa verba referuntur, epitheto aliquo designare possit. Ita τῆς τύχης *ἄθραυστα ἄπτεσθαι* esset fortuna uti, non ita ut fortuna illa illaesa et solida maneat, sed ita ut et ipsum illud *ἄπτεσθαι* sit *ἄθραυστον*, et is, qui fortuna utitur, *ἄθραυστος*. Itaque Hesychii glossam ex alio potius fabulae loco petitam existimo, vel errore tributam Euripidi. — Ad τὰς Barnes in marg. adscripsit: *ἴσ. τόδε*. Non opus.

V. 62. *συναμύνειν* pro *συναμύνειν* scripserunt Heath. et Markland.

V. 63. *ἀπόσσεσθαι λέχους* Ald. rell. Sed *ἀπωθοίη* Parr. 2. Lib. P. Florr. 1. 2. Vict. quod receperunt Markland. et Musgrav.

V. 64. Vulgo *καπιστρατεύειν* et *κατασκάπτειν*. Pro hoc Par. C. apud Markl. (G. Musgr.) et Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. *κατασκάψειν*, quo recepto Markl. et Musgr. *καπιστρατεύσειν* etiam scripserunt.

V. 67. *ὑπῆλθεν*. Vid. ad Hipp. 989. Lenting. p. 63. sq. interpungi vult post *φρεσί*, ut *δέ* post *ἐπεὶ* in apodosis accipiatur. Praestet tamen fortasse, inquit, Heathii *εὐ δὴ πως*.

V. 68. Libri *δίδωσιν ἐλέσθαι*. Markl. *δίδωσ' ἐλέσθαι*. Elmslei. in Edinb. rev. n. 34. App. p. 494. *διδούς ἐλ.* etsi multa elisi i exempla afferens. De *θύγατρι* ultima brevi ante *μν* vid. Porson. App. ad Toup. Em. IV. p. 442. Cf. Lobeck. ad Aiac. 1066. Gaisford. ad Hephaest. p. 218.

V. 69. Vulgo *ὅτου προαί*, quod nullo modo cum reliquis conciliari potest. Praeterea Paris. B. *ἀφροδίτην*,

quod verum esse potest, inquit Markl. et tunc constructio erit, [εἰς] ὅτου ἀφροδίτην πρὸς αἰὲν φίλοι γέροντες [αὐτήν], ad cuius amorem statim grati eam ferrent. Sed ubi ἀφροδίτη τινός, amor alicuius, unquam dicitur? et cuiusnam sunt πρὸς αἰὲν φίλοι, nisi amoris i. e. Ἀφροδίτης? Itaque nihil restat, nisi ut vel cum Heathio ὅπου scribatur, vel ὅτω cum Boissonadio. ὅπου coni. Lenting. p. 64.

V. 72. Clem. Alex. Paedag. III, 2. κρίων et μοχ Ἀργείων pro ἀνδράπων. Hoc placet Marklando.

V. 73. πολλήν MSS. Clementis, notante editore Oxon.

V. 74. χρυσῶ δὲ λαμπρός coni. Markl. At haec non sunt opposita, sed utrumque ad externam Paridis speciem pertinet. vid. ad Orest. 24. Phoen. 643. Apte Elmsl. in Quart. rev. 14. p. 456. comparat Bacch. 426.

V. 76 sq. Ald. rell. — λαβών. Μενέλαος οὖν καθ' Ἐ. Sed Parr. A. B. C. duo Florr. Vict. λαβών Μενέλαον ὁ δέ, quod recepit Markl. Μενέλαον etiam Clem. Al. λαβών in λαθών non mutaverim cum Markl. Est quum peregre absentem nactus esset Menelaum, non observans, dum peregre profectus Menelaus esset, ut vertit Boeckh. de tragg. p. 283. Pro μόνος, quod quare h. l. addatur, difficile dictum est, Codd. μόρω. unde Markl. coni. πόρω vel πόρον, vel τὸρως Ὅρκους παλ. vel δρόμω, Musgr. μόγω, Toup. App. ad Theocr. p. 30. (464. Heind.) πόθω, Iacobs. Anim. in Eurip. p. 66. οἰστρησάμενος pro οἰστρήσας μόνος, Bremi p. 216. οἰστρήσας μόρον, Mord schnaubend, quod prae ceteris exemplis comprobari oportebat, Hermann. in Censura οἰστρήσας, πρόμων Ὅρκ. π. An fuit: οἰστρήσας μένος, incitato animo, incitata ira? Eo vero difficilior est, quid hoc loco lectum fuerit, indagare, quod nihil ad sensum necessarium requiritur, ut recte monet Herm.

V. 80. Aristot. Rhet. III, 11. citat ἀΐσαντες ποσί, ubi tamen MSSi quidam Codd. notante Buhlio, δοροί. ποσί etsi improbatum Markl. recepit Musgr. Non sine causa Markl. de sanitate et de versione horum, ruentes ad bellum, dubitat, et δόρυ coniicit, pro εἰς δόρυ. Sic quidem dici non posse existimo, et δορί saepissime ab Euripide additur, ubi salvo sensu omitti poterat.

V. 83. Ald. rell. ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἄρμασιν γ' ἡσχημένοι. γ' omittunt Parr. et Florr. Recte Reisk. et Markl. ἵπποις τε πολλοῖς ἄρμασιν τ' ἡσχ.

V. 84. καὶ τα haud dubie corruptum, sed quid pro eo reponendum sit, incertum est. Markl. coni. καὶ στρατηγήσουσα vel potius στρατηλατοῦντα. Aliorum coniecturas commemorare piget.

V. 89. Libri κεχημένος. Heinsterh. ad Callim. h. in Dian. 69. κεχημέτω. melius Markland. κεχημένοις.

V. 92. κατασφαγας Parr. et Florr.

V. 100. Markl. malebat στέλλειν, quia praecessit ἔπειθα, Elmsl. in *Quart. rev.* l. c. ἄγειν, citans Soph. Ai. 330. Eur. Suppl. 649. Ion. 1553. Herc. 548.

V. 102. Ald. rell. τοῦτεχ' οὐ θεῖλοι. Correxuit Barnes.

V. 103. Par. B. εἰς Τροίαν.

V. 105. Legebatur ἀντὶ παρθένου. Correxuit Markl.

V. 109. Flor. 1. κατ' ἐφρόνης (sic) sine σκιάν. Parr. A. B. Flor. 2. κατ' ἐφρόνην, etiam sine σκιάν.

V. 115. 16. legebantur post 117. 18. Vitium sustulerunt Reiskius et Markland.

V. 121. Quam Aulis vocari non possit πτέρυξ Εὐβοίας, quippe Euripo, quamvis angustissimo, discreta, copulam deesse rati, Markland. coni. καὶ λιν ἀκλύστα, Lobeck. ad Soph. Ai. p. 244. Markl. coniecturam ob crasin insolentiorē vituperans, Αὐλιν τε κλυτάν. Vulgatae patrociniū suscepit Bremi p. 216. et recte quidem, ut mihi videtur. Pro ala enim rei cur id tantummodo habeatur, quod continuo tenore cum illa re iunctum est, non id etiam, quod proximum est, etsi parvo spatio discretum? Ita ne exercitus quidem alae recte dicerentur. Nec convenit duorum locorum commemoratio, quum Iphigenia non in Euboeam et Aulidem, sed in unam tantum Aulidem adducenda sit. Durissimum vero est, quod Hermann. in Censura proposuit, qui Αὐλιν cum στέλλειν proxime iungendum dicit, puto, ut πρὸς τὴν κολπᾶν πτέρυν' Εὐβοίας sit idem quod ἡ πρὸς τὴν κολπ. πτέρ. Εὐβ. κέκλιται. (*nicht nach Aulis zu schicken bei der vorragenden Spitze des Busens von Euboea.*) quasi esset τὴν πρὸς τὴν πτέρυν.

V. 122. τὰς om. Par. A. Flor. 1. 2. Non videtur de infinito tempore loqui Agamemno, ut eis τὰς ἄλλας ὥρας sit pro eis ἄλλας ὥρας, sed de certo tempore, et quidem de proximo anno. Eo sensu Aristoph. Theam. 950. ἐν τῶν ὥρῶν εἰς τὰς ὥρας. Nub. 562. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσετε, *übers Jahr*. Formula autem εἰς ὥρας proximum annum vel potius proximum ver significari, imprimis patet e Plat. epist. 7. p. 346. C. καὶ μέντε ἐπὶ τοῦτοις τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον· εἰς δὲ ὥρας ἀπιδι λαβὼν τὰ χρήματα ταῦτα. Cf. Casaub. ad Athen. II. p. 112. (T. II. p. 371. Schweigh.) — Pro δὴ Reisk. coni. τῆς. Tandem V. D. in Mus. crit. n. 3. p. 333. sic verba transponit: εἰς ἄλλας γὰρ δαίσομεν ὥρας Παιδὸς τῆς σῆς ὑμεναίους. haud dubie ne dactylo anapaestus subiiciatur.

V. 124. Ἀχιλλεύς Ald. Herv. 1. Ἀχιλλεύς Brub. Herv. 2. Cant. Barnes. 'Tum libri λέκτρον' ἀπληκίων. Scaligero et Musgravio debetur λέκτρον, quod etiam notavit Vossius. ἀπληκῆν, ἀπλάκημα ubique scribendum esse, ubi prima syllaba corripitur, docuit Porson. Vid. Erfurd. ad Soph. Ai. 127. ad Oed. T. 474. min. Elmslei. ad Med. 115. Blomfield. ad Aesch. Prom. 112.

V. 125. φουσῶν Ald. rell. φουσῶν Musgr. — ἐπαρεῖ corrigi Reisk. et Elmsl. in *Quart. rev.* p. 460. et ad Heracl. 323. Vid. ad Med. 841. — In Ald. Herv. 1. interpungitur: ἐπαίρει; σοὶ σὲ τ' ἀλόχῃ Τόδε etc.

V. 127. Praeter necessitatem Musgr. verba τὸδε καὶ δεινόν Agamemnoni, reliqua seni tribuenda censet.

V. 128. Rursus Ἀχιλλεύς Brub. Herv. 2. Cant. Barn.

V. 130. ἐπεφήμισα est e correctione Marklandi pro ἐπέφησα.

V. 132. ἐκδώσειν item a Marklando. Vid. Schaeef. ad Long. p. 384.

V. 134. Ald. rell. οὕτω τῆς Θ. Canteri emendationem ὅς τῳ τῆς Θ. receptam iam a Barnesio, confirmat Lib. P. apud Musgr.

V. 139. Par. B. ap. Markl. σπεύσει.

V. 140. ἔζη pro ἔζου malit Elmsl. *Quart. rev.* p. 446. et ad Bacch. 1046. soloece. Ab initio Marklandi scribendum censet μὴ νυν, μὴ.

V. 142. Non ita stultus est senex, ut, quum mors

et somnus fratres existimentur, timeat, ne somnum mors sequatur, quae sententia est Markl. sed quia ὕπνω θελχθῆναι minime convenit fido ministro, hanc suspicionem a se amovet verbis εὐφημα θρόει.

V. 144. μή τις σε λάθῃ emend. Markl. pro μή τί σε
λ. Vossius μή τοι.

V. 145. Par. A. τροχάλοις.

V. 148. τάδε additum e Parr. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 143 — 50. Locus magnis difficultatibus impeditus, quas plerasque silentio transierunt Interpr. κλήθρων ἐξόρμα H. Steph. in Thes. T. II. p. 1452. B. vertit *Ex septis prodi*, Stiblinus *sed septis te proripe*, H. Steph. in ed. 1567. *Septis igitur erumpere*, Aem. Portus *Ex septis igitur ocuis exi*. Sed quatenam hic septa vel potius *claustra* intelligenda sunt? Non enim intus in tabernaculo haec geri et dici potuerunt, quod e v. 16. suspicari aliquis possit, nec tabernaculo conveniunt claustra. Utrum τὸ ἔγκος intelligendum est, quod ad Achillis tentorium commemoratur II. π', 231? An τὰ περιφράγματα τῶν νεῶν? quorum ubi mentio exstat? Sed etiamsi septa castrorum intelligamus, dicendum erat κλ. οὖν ἐξ. nec convenit quod sequitur ἦν γάρ etc. et violatur συνάφεια anapaesticorum hiatus ἐξόρμα. ἦν. Sq. v. quid verbis νιν πομπαῖς ἀντήσῃς facias, in quibus Markl. quoque haerebat? ἀντῶν enim, *occurrere*, cum accusativo nusquam iunctum reperitur. Nam apud Pind. Pyth. 5, 59. ἐκόντι τολῆνν πρόπει νόω τὸν ἐνεργέταν ὑπαντιῶσαι, in hoc verbo inest notio τοῦ δέξασθαι. πομπαῖς Markl. explicat *missu meo*. Ita addendum erat ἐμοῖς, et quid est *missu alicuius occurrere* et *obvium fieri*? nam qui missu alicuius aliquid facit, ei id, quod facere dicitur, mandatum esse debuit ab eo, qui misit; mandare vero alicui, ut obvius fiat alteri, dementis est. Denique v. 50. et in metrum et in linguam peccat. Egregia prima specie emendatio est a Blomfieldio in Mus. crit. p. 286. ad Aesch. S. c. Th. 489. prodita, πάλιν ἐξόρμα, σείε χαλινούς. Sed locutionis σείειν χαλινούς auctoritatem frustra quaesivi. Latinorum haec formula est, *frena s. lora concutere*, sed ea de equite vel auriga usurpata equos concitante, non de eo, qui equitem cum equo redire cogit. Bremi p. 217. pro ἐξορμάσεις corrigit ἐξορίσεις τῶνδε χαλ. trans

finis duces dicent, et τῶνδε ad πομπαῖς accommodans (τῶνδε, das sich nach πομπαῖς richtet). At Attici ἐξοριεῖς dicunt, non ἐξορίσαι; nec, quomodo τῶνδε cum πομπαῖς congruat, intelligere possum. Hermann. in Censura corrigit: Πρ. "Ἔσται τὰδε. Ἀγ. πλήθρων δ' ἐξόρμους (ἦν γὰρ τιν πομπαῖς ἀντήσης, Πάλιν ἐξόρμα) σεῖς χαλινούς. qua coniectura non multum Ineramus. Vellem me aliquid ad locum emendandum medicinae afferre posse; sed nihil succurrit.

V. 149. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἀντήσας. Cant. Barn. ἀντήσαις. Paris. tres, duo Flor. Vict. ἀντήσης, ut iam editum ab H. Stephano.

V. 155. Ald. rell. τῇδε ποιῖζεις. Par. B. et Flor. 2. τῇδε, sed supra scripta altera lectione. — λευκαίνει. Sic transitivo sensu in poematio recentissimo, quod notis in Eunapium insertum legitur p. 277. v. 44. Νῦν δ' αὖ γε λευκαίνουσα τὴν κόμην νέω. Boisson.

V. 162. Ald. Herv. 1. 2. παρ' ἀκτίαν.

V. 165. Markl. et Musgr. coni. στενόπορον, contra legem Pherecrateorum. V. 186. νεοθαλεῖ est pro νεοθληῖ, ut Troad. 219. εὐθαλεῖ.

V. 169. Ald. rell. ὥς ἴδοιμ' ἄν. Par. A. (G.) καὶ ἴδοιμ' ἄν sec. Markl. quem vide ad v. 173. ὥς καὶ ἴδ. ἄν sec. Musgr. Elmsl. in Quart. rev. 14. p. 456. ὥς ἐγιδόμην. Nam ὥς ἄν semper coniunctivum adsciscere. Vid. ad Iph. T. 994.

V. 171. ὥς. Sic Ald. rell. et Codd. Pro eo καὶ Par. A. ut 169. vid. Markl. δὺς Barnes. et sic Scaligerum legisse notat editor Oxon. Hoc haud dubie verum, ut στέλλειν v. 176. accusativum suum habeat.

V. 178. Flor. 1. 2. Vict. ἔλαβε, et v. 182. ἔσχε.

V. 184. Libri ὀρωμέναν. Canter. ὀρομένα, quod et sensus et metrum postulat.

V. 185. παρῇδ' ἐμάν Ald. rell. παρῇδ' ἐμάν Markl. Rectius παρῇδ' ἐμάν. Vid. Herm. ad Suppl. 87.

V. 189. ἵππων ὄχλον τ' ἴδ. Ald. rell. τ' om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Recte Markl. ἵππων τ' ὄχλον ἴδ.

V. 191. τὸν Οἰλέως recte Elmsl. Quart. rev. 14. p. 446.

V. 192. τοῖς Σαλαμῖνος Ald. rell. Parr. tres, Flor. 1. Tom. VII.

2. Vict. τοῖς Σαλαμινίοις, quod probat Markl. ita ut μινίοις sit duarum syllabarum. Vid. ad Phoen. 1637. τοῖς Σαλαμ. probat Lenting. p. 64. vertens voor die van Salamis, i. e. Salaminiiis, et comparans οἱ ἐξ Ἀμφιπόλεως apud Plut. vit. Lyc. Sed recte Brodaeus τῆς Σαλ. Elmsl. l. c. τῆς Σαλ.

V. 194. ἡδομένους per schema Ἀλφραπὸν explicat Markl. Iunge: δὲ Ἀντιπρωτεσίλαόν τε ἡδομένους.

V. 198. κεχαρμένον solo hoc loco in Tragicorum reliquiis legi notat Maltby ad Morell. II. p. 1065.

V. 207. Nec quid Markl. voluerit, legendum coniiiciens ἐξεπόνασεν, nec quid Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 457. ἐξεπόννησεν, intelligo. De efficiendo ποῦσθαι habet etiam Pindarus. vid. Herm. de dial. Pind. p. 265. Recte Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 94. ἐξεπόνασεν interpretatur aluit, educavit, comparans Theocr. 13, 14. ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποταμένος εἴη.

V. 210. Iungo cum Iacobsio p. 94. ἐπὶ δὲ ἄμειλλαν ποδοῖν ἐλίσσων (i. e. πόδας ἀμειλλωμένους ἐλίσσων, seu ποσὶν ἀμειλλόμενος) πρὸς ἅ. τέτρ. περὶ νίκας, quae constructio spiritui lyrico accommodatior, quam altera, qua ἐλίσσων pro ἐλίσσόμενος accipitur, vel ad ἐλίσσων e ποδοῖν repetitur πόδε cum Bremio p. 218.

V. 214. Par. B. Φερεντιάδας.

V. 216. Parr. apud Markl. Florr. 1. 2. στομίοις.

V. 217. μέσους Heath. qui versus dactylicos esse vidit. Vulgo μέσους.

V. 218. Flor. 1. τριχόν.

V. 220. Flor. 1. χαμπαῖς. Par. A. λαμπαῖσι.

V. 221. Flor. 1. 2. μονόλαχαι.

V. 222. Parr. omn. Florr. duob., Vict. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ποικιλλοδέμονας. Uno à H. Steph. ed. 1574. Barn.

V. 223. Elmslei. in Quart. rev. et ad Med. 806. Πηλεΐδας, quod haec forma metro dactylico convenientior sit. Vix opus. Vid. ad Med. 819. Et Aeolica illa forma in Tragicorum reliquiis rarissima est. — Par. A. ἐπ' ἄντυγα.

V. 228. μείλιον ἀδ. i. e. ὅ, τὸ πληῖσαι ὄμματα θεία,

μειλινος ἄδ. ἔστι, ut iam accepit Elmalei. ad Herc. f. 59. in *Classic. Journ.* nr. 15. p. 207. μείλινον recte cum μείλια componit, sed μείλινον scribi vult H. Steph. Thes. II. p. 1614. G. μείλιχον coni. Markl. et Musgr.

V. 233. κατ' ἄκραν Ald. rell. Correxuit Pierson. Veris. p. 26. — Par. E. ap. Musgr. ἔστασι. in marg. γρ. ἔστασαν.

V. 234. Pierson. l. c. scribit: — ἔστασαν θεαὶ Πρύμτας, σῆμ' Ἀ. στρ. quod probat Musgr. Equidem vix credo, librarium hanc structuram in exquisitiorem πρύμναις (figuram Colophoniam vocant) mutaturum fuisse. Pro Ἀχιλλείου Boeckh. ad Nem. 9, 41. scribit Ἀχιλλέου.

V. 238. Markl. coni. ὃν τρέφει Ταλαῶς πατήρ ob stropham.

V. 240. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. ναῦς pro νῆας. Et νῆας improbant Grammatici. Vid. Philem. lex. p. 80. Idem tamen legitur v. 246.

V. 242 sqq. Infelix est Markl. coniectura Μωνυχίοις s. Μουνυχίοις pro μωνύχοις, infelix etiam Bremii explicatio, μώνυχα ἄρματα πτερωτά de navibus accipientis p. 219. a quo vel vox μωνύχοις eum revocare debebat. Recte Hermann. in Censura Palladem currui alato insistentem pro insigni fuisse navium dicit.

V. 244. εὐσημόν τε φάσμα, quae est Marklandi coniectura, mihi languere videtur. Nec minus Θετόν v. 243. languet; quod cum Παλλάδα iungens Bremius, in solocismum incidisse videtur: neutra enim adiectivorum cum substantivis masculini vel feminini generis ita iunguntur, si adiectiva praedicati vice funguntur. vid. Gramm. §. 437.

V. 247. Ald. rell. et Codd. εὐστολισμένας. Barn. ἑστολισμένας e Cod. Heinsio - Scaligerano. εὐ' ὀστολισμένας est a Marklando. Praeterea Markl. legit: — εἰδόμαν. Σημεῖον εὐ' ὀστολισμέναις Ταῖςδε (vel ταῖς δὲ) Κάδμος ἦν etc.

V. 251. Flor. 1. ἀρχναίου.

V. 252. τ' cum Markl. scripsi pro δ', ut iungerentur τῶν Βοιωτῶν δ' ὄπλισμα ποτιῆας πενήκοντι νῆας εἰδόμαν, Φωκίδος τ' ἀπὸ χθονός κ. νῆας εἰδόμαν.

V. 253. Legebatur *Λοκροῖς*. Correxuit Markland. cuius coniectura praefenda videtur Scaligeri et Canteri emendationi *Λοκρός*, et Heathii *Λοκρῶν*. *Λοκρός* enim cur in *Λοκροῖς* abierit, causa facile apparet, et *οι* cum *α* saepe confunditur; vid. Porson. ad Med. 44. Bast. comm. palacogr. p. 769 sq. In Flor. 1. hic versus positus est post 255.

V. 254. ἤλθ' addidi metri indicio.

V. 255. *Θρονειάδ'* Markl. ob metrum: quae forma a *Θρόνον* deflexa cum analogia pugnat. Metrum saluum praestatur inserta syllaba *τόν* v. 266.

V. 256. *τὰς κυκλ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxuit Canter. et sic, *τῆς, Vict. Κυκλωπείας* Par. B. Flor. 1. 2.

V. 259. Quum Adrastus in expeditione Troiana a nemine commemoretur, Markland. legi posse censebat *ἀδελφός*. idem tamen recte addit: Sed quis probabilem causam tantae mutationis potest reddere? Nam *ἀγαστός*, *ἀγανός* et similia, inquit, forte non sunt mentione digna. *ἀγαστός* — *γνωτός* pro *Ἰδυστος* — *ταγός* con. Iacobs p. 96. Mirum sane, Menelaum in toto carmine non commemorari. Sed eum si commemorassēt h. l. Euripides, haud dubie navium etiam numerum ad viri primarii nomen addidisset, nec Menelaus proprie dici poterat expeditioni interfuisse, *τὰς φυγούσας μέλ. προῖεν* *Ἑλλὰς ὡς λάβοι*, sed *αὐτὸς ὡς λάβοι*. Memorabile etiam, ubi Agamemno ab Homero commemoratur Il. β', 569. ibi Adrasti Sicyonii etiam mentionem fieri 672. *καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν*. An ex hoc loco male intellecto Adrasti nomen fluxit pro nomine viri alias ignoti? nam obscuram aliquam famam secutus esse videtur Euripides de homine, qui Agamemnonem, ut Sthenelus Diomedem, Patroclus Achillem, comitaretur.

V. 265. Markl. con. *πρύμναισι* ob metrum: falso. Dicendum erat *Νέστορος κατειδόμεν ναῦς, σῆμα ἐπὶ πρύμναις ἐχούσας*, sed pro *ναῦς σῆμα ἐχούσας* brevius dixit *σῆμα πρύμνης*. De singulari *πρύμνης*, ubi de pluribus sermo est, vid. ad Suppl. 60.

V. 266. *τόν* e tribus Parr. duobus Florr. et Vict. addidi.

V. 267. non pro epodo secundo habet Hermann. elem.

doctr. m. p. 726. sed in his non obscura inesse antistrophicorum vestigia iudicat, ad quae equidem persequenda non valeo.

V. 268. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Ἰουρσῶς. Correxerit Canter.

V. 274. Θάλπιος pro Τάφιον conj. Leopard. Em. IV, 10. ex Homero II. β', 620. Sed Euripidem non presse seculum esse Homerum vel ex eo patet, quod Eurytum Epeis praefuisse dicit, quem Homerus parti tantum Epeorum imperasse dicit. Taphios vero naves suas cum Epeis iunxisse dicere videtur Euripides. Infelices Musgravii coniecturas praetereo.

V. 276. Ἐχίνας e Brodaci et Reiskii coniectura scripti pro Ἐχίνυς. Ἐχινάδας Vossius. Ἐχινῶν ἱερῶν est II. β', 625.

V. 285. προσαρμόσοι Ald. rell. προσαρμόσει Par. E. Flor. 1. 2. ut edidit Musgr.

V. 286. βαρβάρους γε βαρβίδας malit Maltby ad Morelli thes. v. βάρεις, quia prior vocis βάρεις syllaba longa sit. Igitur versus e duobus creticis constat, ut v. 276.

V. 288. Ald. rell. ἔνθα δ' (Markl. malebat Ἐνθάδ' et sic Vict.) αἶον εἰδόμεν. δαῖον e Scaligeri, etiam Vossii, coniectura edidit Musgrav.

V. 290. τάδε una voce Ald. rell. etiam Musgr. τὰ δὲ Voss. Opponuntur sibi τὰ μὲν εἰδόμεν, τὰ δὲ ἐκλυον. ὃ μὲν saepe omitti vel aliis verbis efferri notum est.

V. 291. Flor. 1. μνήμης.

V. 293. Ald. rell. λίαν γε. γε om. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. et omisit Musgr. ut iam antea Barnes.

V. 295. Flor. 1. εἰ πράσσεις, fortasse vere.

V. 296. ἐχρῆν pro οὐ χρῆν Flor. 1. φέω Ald. rell. φέρον Parr. A. B. C. sine apostropho. sec. Markl. cum apostropho. sec. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. ἐγὼ φέρον.

V. 297. οὐδὲ σὲ γέρον γ' ἅπασιν J. citat Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 448.

V. 298. Ald. rell. ἄλλως ἀμιλλᾷ ταῦτ'. Barnes edidit ἀμιλλῶ, et sic Parr. tres, duo Florr. Vict. Ita ἄλλοις pro ἄλλως scribendum erat cum Marklando. Nisi Codd. alio ducerent, equidem lectione ἄλλως ἀμιλλᾷ non offenderet.

V. 301. σοι pro τοι Flor. 1.

V. 302. Multo animosius futurum esse cum nota interrogationis post λόγους censet Markl. et magis ex usu. Equidem in increpationibus interrogationem poni de rebus, quas quis facere cogitat, ut Hel. 1630 (1646 Barn.) memini, non de rebus, quae cum maxime fiunt.

V. 306. δῆτ', quo metrum corrumpitur, delendum censuerunt Heath. et Musgr. Sed Grammaticus in Bekkeri anecd. p. 369, 7. citat τις ποτ' ἐν πύλαισι θόρμαι λ. ἀκ. quod verius videtur, ut εἶα extra versum sit. — ἐν πύλαις Par. C. Flor. 1. 2. Vict. In Flor. 2. supra vocem τις scriptum ἀρχή, supra ἀκοσμήα contra τέλος.

V. 310. Markl. malebat Ἰστρέως i. e. ὁ Ἀτρέως, tanquam magis emphaticum.

V. 313. γs deest in Ald. sed legitur in Par. G. apud Musgr. Flor. 1. 2.

V. 314. Ald. Herv. 1. ἡ γὰρ ἦσθ'. Brub. Herv. 2. Canter. Barn. etc. ἡ γὰρ οἶσθ', et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 322. Ruhnken. ad Timaei lex. p. 154. legit τὸ κεκόμψευσαι. Sed recte Bremi p. 220. monet, Tragicos εἰ libenter verbis *gloriandi* praeponere, citans Soph. El. 561. ἐκκομπάσας. Eur. Bacch. 31: ἐξικαυχῶντο. Cf. supra 101. ἐκγαυρούμενος. Ex autem in talibus vim augendi habet, et *extra morem* vel *modum* aliquid fieri significat. Vid. Valck. diatrib. p. 197. Musgrav. ad Eur. Iph. T. 259. In Ald. rell. legebatur ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσο' ἐπικρύθονον σοφή, in quo duo praedicata, quae vocant, πονηρὸν et ἐπικρύθονον, non ferenda. Itaque Musgr. edidit πονηρὸν γλῶσσο' ἐπὶ φθόνον σοφή, i. e. explicante Bremio lingua ad invidiam excitandam callida (*eine Zunge die weise ist, alles Gehässige aufzufinden und aufzubürden*). At Graeci non dicunt σοφὸς ἐπὶ τι, sed σοφὸς τι vel σ. εἰς τι. Itaque distinxī post πονηρὸν, ἐκκεκόμψευσαι πονηρὸν τι (vid. Heind. ad Plat. Euthyd. p. 391. Ast. ad Plat. Leg. p. 89.), *scita et speciosa oratione rem pravam ostentas*.

V. 324. μήτ' ὀργῆς ὑπό. Ald. rell. et Codd. Parr. μή τ', quod ob accentum non potest esse μή τῆς ὀργῆς, ut Markl. existimabat. Hoc est in Commelin. (et in

P. Stephani ed.) haud dubie vitio operarum, quum illa editio e Canteriana expressa sit. μήτε suspectum est, quum nihil ei respondeat, nisi forte dicas, subiicere voluisse poetam, μήτε ὑπὸ λύπης, sed pro eo aliam orationis formam praetulisse.

V. 325. Legebatur οὔτοι (Commel. οὔκοι, in quo emendando laborat Aem. Portus) καταινῶ λίαν σ' ἐγώ, quod nec sensum habet et metro repugnat. Dedi e coniectura, quod et sensum commodum haberet, et metro accommodatum esset, et facile depravari potuisset, οὐδ' εἰ κἀνῶ (καὶ ἀνῶ) λίαν σ' ἐγώ, ne si nimis quidem tibi molestus sum. Viam monstravit Struchtmeyer, qui in Anal. crit. p. 128. pro καταινῶ reposuit γὰρ ἀνῶ. Blomfield. in Mus. crit. p. 186. coni. οὐτ' αὖ σ' ἐκτενῶ λίαν ἐγώ. σ' post λίαν omittunt Parr. A. B. Ad sqq. nescio an respexerit Eustath. ad Il. p. 57, 30. οἷε δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς αἰρέσεως ἦν βασιλεῖς ὁ Ἀγαμέμνων, Εὐρυπιδῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ δηλοῖ σαφέστατα. Cf. idem p. 185, 3.

V. 328. ὡς ταπεινός ἦσθ' est a Marklando pro ὡς τὰπ. ἦς. Cf. Lobeck. ad Aiac. 611. extr. et ad Phrynich. p. 149.

V. 329. ἀκλήστους Ald. Brub. Herv. 1. Vict. ἀκλείστους Herv. 2. rell.

V. 333. Ald. Herv. 1. οὐκ εἴτ' οἶσθα. Brub. Herv. 2. rell. et Codd. οὐκ εἴτ' ἦσθα.

V. 334. κλείθρον Ald. rell. κλήθρων Par. G. Musgr. Flor. 1. 2.

V. 338. ταῦτα μὲν σοι πρ. Ald. rell. σε pro σοι Par. C. Flor. 1. 2. quod reposuit Markl. Andr. 679. ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον. Par. A. om. σοι. εἶρον pro εὖρω est e coniectura Reiskii et Marklandi.

V. 339. ἦλθεν Flor. 1. 2. Vict. hic etiam αὐτίς. tum Florr. καὶ ὁ pro γῶ.

V. 342. διήγαλον Barn. Musgr.

V. 343. δ' om. Flor. 1. Tum ὄνομα Ald. rell. ὄμμα tres Parr. duo Florr. Vict. quod reposuit Markl. μή νεῶν χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίων ἐμπλήσας δορός est pro εἰ μὴ ἄρχοις καὶ εἰ μὴ Πρ. πεδίων ἐμπλήσας δορός. Vid. ad Hippol. 1321. Ita carere possumus coniecturis VV. DD. Musgravii σύγχυσίν τ' εἰ μὴ νεῶν Χιλίων ἄρ-

γων τὸ Ποιάμου πεδῖον ἐμπλήσεις δορός (quod probat Blomfield. Mus. cr. 2. p. 187. ita ut Πρ. τὸ πεδῖον et ἐμπλήσεις legendum putet) et Elmsleii in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 71. χιλίων ἄρχων τὸ Πρ. πεδῖον ἐμπλ. δορός ita vertentis, *meministine, quam infelix fueris, quod exercitum in Troiam traicere non posses, quamvis mille navibus imperans?* Lenting. p. 64. μὴ τῶν Χιλίων ἄρχων τὸ Ποιάμου πεδῖον ἐμπλήσεις δορός Κάμῃ etc. Poterat quidem ita dici, ut primarium esset πεδῖον ἐμπλήσαι δορός, et ἄρχων pro *quamvis* acciperetur, sed non necesse erat: nam si solvere non poterat classis, ipsum illud mille navium imperium ad nihilum recidebat. Quod vero secunda dipodia a dactylo incipit, idem factum est in Orest. 1528. de quo vid. Herm. elem. doctr. m. p. 85. Sed in aoristo ἐμπλήσας haereo, pro quo requiri videtur futurum ἐμπλήσω.

V. 345. Libri τίνα δὲ πόρον εὖρος ποθέν; contra metrum.

V. 346. ἀρχῆς pro ἀρχᾶς primus reposuit Marklandus, neque tamen obsequentem habuit Musgravium. ἀρχῆς Flor. 1. 2. Pro σ' Nodell. in Epist. crit. (*Class. jour.* n. 19. p. 161) μ', Musgrav. στερέντας ἀρχῆς. Sed iungenda καμὲ παρεκάλες — — ὥστε μὴ στερέντα σ', ut haec etiam ad orationem obliquam, quam vocant, pertineant.

V. 348. Ἀργέμδος Flor. 1.

V. 352. λήψαι Ald. rell. quod sensui repugnat: non enim oblitus erat Agam. sententiam mutare. Parr. tres, duo Florr. Vict. λέληψαι, quod recte recepit Musgr. *deprehensus es*. λελήμμεθα est etiam Ion. 1113. λελεγμένος Aristoph. Eccl. 58. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 187. coni. λέληθα.

V. 355. μάλιστα γὰρ dubito an verum sit. Brodaeus ea verba εἰρωνικῶς accipiebat, *recte vero, euge bene*. Ita interpungendum erit post ἔσσι. Hoc non probans Markl. adiungit ea sequentibus, dubius tamen, inquit, propter usum istarum vocum, quae sententiam fere claudunt. Musgr. explicat *prae ceteris* sc. Argivis; quod si voluit Euripides, non potuit obscurius. Mihi Brodaeus verum vidisse videtur.

V. 354. οὗτος αὐτός libri. Correxerunt Markl.

V. 356. ἐκποροῦσ' ἐχόντες coni. Canter. et edidit Barnes. Scaligero etiam auctore, quod nec vim nec venustatem habet, inquit Musgrav. Markland. comparate illud videtur cum formula ληροῖς ἔχον. hanc certe illustrat Valckenar. loco a Markl. laudato, ad Phoen. 713. Imperite vero Heath. et Musgr. accipiunt pro ἐκποροῦσ' ὥστε ἔχειν, laborando perficiunt, ut rerum potiantur. Praevisse videtur Aem. Portus, qui particulam ἄν in ἔχοντες subaudiendam censet ἀντι τοῦ ἔχοντες, ἡγουν τὴν ἔχουσι, idem tamen legendum coni. ἐκποροῦσ' ἔχουσιν τὰδ', εἴτα. Equidem interpretor *intente laborant, dum negotiis illis implicati sunt, ἔχοντες τὰ πράγματα.*

V. 357. Ald. γνώμ. Brub. rell. etiam Musgr. γνώμης. Correxerunt iam Markl. ad v. 346. (357) et γνώμης Flor. 1. 2.

V. 360. τοὺς οὐδένας male Markl. cum sequentibus iunxit. Verte *homines nullius numeri.* Vide Soph. Ai. 1114. Eurip. Androm. 691. Aristoph. Equ. 158. ubi vid. Bergler.

V. 361. Markl. coni. ἐξαφῆσει. non male. ἐξανήσει tueri se potest, si est pro a timore et tanquam e vinculis solvet.

V. 362. χρέους ἔκατι valde ambiguum, ut ait Markl. Reisk. coni. γένους ἔκ. Musgr. κήδους ἔκ. Brodaeus vertit *necessitatis gratia*, Heath. *commodi gratia*, rectius H. Stephanus *rei et officii gratia*: nam χρέος apud Tragicos fere significat *rem exsequendam, munus et officium.* vid. H. Steph. thes. IV. p. 614. B. Itaque χρέους ἔκατι esset *ob rem aliquam exsequendam, ob negotium aliquod administrandum*, ut Agamemnon dux electus erat ad Helenam repetendam. Sed ne hoc quidem satis convenit: qua enim de causa ducem quisquam elegerit, nisi ad rem aliquam exsequendam? et quum opponatur τοὺν χρεὶ τὸν στρατηλάτην ἔχειν, significari videtur, eum, qui χρέους ἔκατι eligatur, saepe vel plerumque esse ἄρουν; quod ut saepe fiat, non tamen ita de more sit, ut ὁ χρέους ἔκατι αἰρεθείς et ὁ τοὺν ἔχων inter se opponi possint. Vossius coni. ἄρχοντ' ἄρουν.

V. 364. πόλεω; Ald. rell. Correxerunt Grotius, Markl. Heath.

V. 365. λόγους Markl. ad Suppl. 565. interpretatur *conspicienda*, *verba iratorum et altercantium*; quam vim non tam per se verbum habet, quam propter adiecta, ut h. l. μάχας.

V. 367. μὴ λίαν ἄν ᾧ Ald. rell. Flor. 1. λίαν ἄν ἄνω. 2. λίαν ἄν ᾧ cum gl. γρ. ἄνω. Vict. ἄνω. Passiss. A. B. pro var. l. et C. (lib. P.) in contextu λίαν ἄνω, et sic iam Stob. Tit. XXXI. p. 209. Gesn. p. 137. Grot. His verbis explicatur, quid sit εἰπεῖν τινα κακῶς εὖ, *increpare aliquem, sed modo servato*, cum verecundia quadam. Ita non opus est cum Markl. legere αὐ pro εὖ vel cum Musgr. ἐς βραχεία.

V. 368. Ald. σωφρονέσεσθ. hinc Brub. rell. σωφρονέστερος, quum scribi deberet σωφρονέστερον. Vid. Bast. comm. palaeogr. p. 770 sq. In Stobaeo est σωφρονεστέρας, ut coniecit Markl.

V. 369. Ald. rell. ἀνὴρ γὰρ αἰσχροῦ; αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ. Pro αἰσχροῦ Florr. 1. 2. αἰσχροῦς. Particulam οὐ transponunt Codd. tres Parr. duo Florr. Vict. οὐκ αἰδεῖσθαι. (ἐδεῖσθ' Vict.) φιλεῖ Stob. ἀνὴρ γὰρ χρηστός χρηστόν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Veram lectionem in Stobaeo restituit Grotius, et hinc in Euripide Markl. Aldina eo etiam nomine vitiosa est, quod αἰ infinitivi eliditur. v. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. Stobaei lectio ex eo orta videtur, quod librarius

dubitaret, compendiosam scripturam χρηστὸν utrum pro χρηστός an pro χρηστόν acciperet.

V. 371. Ald. rell. λέκτρο' ἐρῶς γε χρηστά λαβεῖν. γε om. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Markl. coni. λέκτρο' ἐμὰ χρήσεις λαβεῖν, *cupisne habere meam uxorem?* Reisk. χρηστά λέκτρο' ἐρῶς λαβεῖν; Musgr. λέκτρο' ἐρῶς χρηστά γε λαβεῖν, Heath. λέκτρα χρηστ' ἐρῶς λαβεῖν; prout edidit etiam Gaisford. Elmslci. ad Med. 581. p. 173. not. λέκτρο' ἐρῶς χρηστῶν (in Quart. rev. 14. p. 457. coniecerat χρηστῆς) λαβεῖν, ut fr. inc. CLVII. 2. ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἐμείρει λαβεῖν. χρηστά λέκτρα dicuntur etiam Hipp. 631. quae pro λέκτρα χρηστῆς ponuntur, ut κακὸν λέχος infra 378. pro κακῆς λ. ἄλλο λέκτρον Orest. 1073. pro ἄλλης λέκτρον, δοῦλα λέκτρα Ion. 818. pro δούλης λέκτρα. Neque necesse erat χρηστῶν praeferre propter pluralem λέκτρα. Nam Hec. 118 sq. sunt τῆς μαρτιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρα.

V. 373. Ald. rell. *δίτην δώσω κακῶν*. Dawes Misc. cr. p. 341. corr. *δίτην δῶ σῶν κ.* etiam quod trochaicus tetrameter caesuram in fine secundae dipodiae habere solet (vid. Herm. elem. d. m. p. 81 sq.), probantibus Marklando et Ruhnkenio ad Iul. Rufin. p. 222.

V. 374. Recte edd. *ἡ δάκνει*. Respondetur enim verbis *λέκτρα χορήσ' ἐρῆς λαβεῖν*. Monuit etiam Bremi p. 221.

V. 379. Alias dicitur *εὖ διδόναι τινί*, non adiectis verbis *τὴν τύχην*.

V. 381. Ald. *ἥδ' ἔ' ἐλπίς. οἶμαι μὲν θεός' Ἐξέπρ*. Correxerit Barnes. Sed vide ad sq. v.

V. 382. *κᾶξέπραξεν* Parr. Vict. Hinc Markl. versum intercidisae suspicabatur et super. v. legebat: *ἡ δέ γ' ἐλπίς, οἶμαι, γ' εὐνίδος*. Musgr. coniecturas satius est silentio praeterire. Sed v. 381. articulus dubitationem iniicit. *Illā* enim spes, *ἡ ἐλπίς*, Helenam ducendi, minus commode vocatur *θεός*, quod melius in *Spem* univēse acceptam cadit. Quid si ita legamus, *ἥγε δ' Ἐλπίς, οἶμαι μὲν, θεός, Κᾶξέπραξεν* etc.

V. 383. Ald. rell. *οὐς λαβὼν στράτευσ' γ'· οἶμαι δ' εἶση μωρία φρενῶν τοὺς κακῶς παγ. ὅ. γ' post στράτευσ om.* Parr. A.B. Versum corruptum sic emendabat Markl. *οὐς λαβὼν, στράτευσ' γ', οὐ μοι (non mei gratia, quod esse debebat οὐκ ἐμοί), σὴ δὲ μωρία φρενῶν*, Musgr. *οὐς λαβὼν στράτευσ' γ', οἷ μαινόνσι μωρία φρενῶν*, Heath. *οὐς λαβὼν στράτευσ' γ'· οἶμαι, μωρίαν δ' εἶση φρενῶν*, Valck. diatr. p. 224. *οὐς λαβὼν στράτευσ' γ', ὄμμα, μωρίαν δ' εἶση φρενῶν*, quod Bremi etiam amplectitur, omisso tamen δ'. Hermann. in Ephem. Lips. l. c. *οἶμαι δ', ἴσθι, μωρία φρενῶν*. Dedi, quod sono ad vulgatam lectionem proxime accederet; haec quidem vix dubito, quin ex eo orta sit, quod, quum deesset v. 384, accusativus *τοὺς κ. π. ὄρκους* habere debere videbatur, unde penderet. *εἰδέναι* vero *μωρία φρενῶν, prae stultitia aliquid intellegere*, absurdum est.

V. 384. deest in Codd. et edd. e Theophilo ad Autol. l. II, 54. p. 258. ed. Wolf. et Stobaeo Tit. XXVIII. suppletus a Reiskio, Heathio, Musgravio, Valckenaerio, Marklando. At Boeckhio p. 287. et Bremio hoc loco

propter pietatis quandam affectationem languidus (*zu frömmelnd flach und matt*) esse videtur; contra quem verum recte defendit Hermannus; neque enim, si verus aliquis dignam summo numine sententiam continet, continuo ille ludæo alicui falsario tribui debet, nisi in dictione etiam habet, quæ cum suppositum esse arguant. Quod vero Markl. pro *συνιέναι* coniecit *μετιέναι*, *punire, ulcisci*, in metrum peccat; *ιέναι* enim *ε* longum, *ιέναι* breve habet.

V. 385. *συνηγαγκασμένους* MSS. et edd. etiam Theophil. *κατηγαγκασμένους* Stobæus, quod recepit Musgr.

V. 386. Flor. 2. τὰ δ' αὖ οὐκ ἀποκτ.

V. 387. *πέρα δίκης ἔσται* Codd. et edd. contra metrum: nam *πέρα* ultimam producit. Recte Reiskius *παρὰ δίκης*, *tuum quidem commodum*, quod ut fiat tua maxime interest, nimirum *punitio uxoris*, *a Iustitia bene administrabitur*; quippe quum *δίκαιον* sit. *παρὰ δίκην* probabat Porson. Adv. p. 251.

V. 389. *ἐξείναμεν* Ald. rell. Correxerit Marklandus, et sic duo Parr. Florr. Vict. Post hanc vocem interrogationis notam posuit Markl. ut hæc a verbis καὶ τὸ σὺν μέν etc. cum indignatione pronunciarentur. Quo vix opus.

V. 391. *φροναῖν εὖ* Ald. rell. et Codd. *σύ* pro *εὖ* Markl. quod probat Musgrav. Nolle recepissem: nam non necessario *σύ* addendum est, ubi opponitur *ἐγώ*.

V. 394. Elmslei. ad Heracl. 283. corrigit: φίλους ἂν οὐχὶ πενήτην τάλας. In vulgata non video, quid reprehendendum sit. Ad sensum Markl. iam comparavit Orest. 709. ἄφελος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσω κακῶς.

V. 397. Vulgo *συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συνηροσεῖν*, in quo offendit *ω* elisa. Itaque recepi Plutarchi scripturam T. II. p. 64. C. *ἔφην* in *ἔφην* mutato. Vid. Erfurdt. ad Liac. 190. Idem videbatur Porsono. Sed nescio quo casu acciderit, ut pro Plutarchi lectione *συσσ. γὰρ, οὐχὶ συνη. ἔφην* lectio irreperet metro contraria.

V. 400. Blomfield. in Mus. crit. II. p. 187. scribendum censet *ἄρ' αὖ δοκεῖ σοι*. quod satis est commemorasse.

V. 401. Porson. Adv. p. 251. *ἔμειλλε κατὰ θεῶν ν. τινά.* vid. ad Phoen. 86.

V. 402. *σκήπτρον νυν αἶχ.* iam est in Ald. Herv. 1. pro quo *νῦν* irrepsit in Brub. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *αἶχης*; Codd. et edd. Tyrwhitto magis animosa oratio fieri videbatur, si legeretur *αἶχε*. quod etiam propter *νῦν* id est *οὐν* necessarium videtur. *Regia potestate igitur gloriaris vix commodum est; gloriari igitur accom-*modatissimum.

V. 406. Ald. rell. *ἦν Ἰφίγ. ὠνόμασας ποτ' ἐν δόμοις.* Parr. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict. *ὠνόμαζας* (*ὠνόμαζας* Parr. sec. Markl.) Pariss. etiam omissio *ποτ'*. Hinc Markl. *ὠνόμαζες ἐν δόμοις.* Sed latere aliquid videtur in lectione Codd. vix enim credibile librarios Doricam formam e suo ingenio invexisse. *σφετεριζόμενοι* legitur apud Aesch. Suppl. 39. *φατίζαιμ' ἄν* apud Soph. Ai. 715. sed utrumque in melico carmine. Aoristus mihi quoque, ut Bremio, aptior videtur. Heath. comi. *ἦν ὠνόμασας Ἰφίγ. νειάν ποτ' ἐν δ.* contra metrum.

V. 407. *σὴ Κλυταιμνήστρου δάμαρ* coni. Elmsl. in *Quar. rev.* 14. p. 457. satis leviter.

V. 408. *ὥς τι τερψθείης ἰδὼν* coniciebat Hermann. in litteris olim ad me datis, *ut delectareris.*

V. 409. Dictionem *χρόνον παλαιόν* illustrat Valcken. ad Hipp. 907. *ἐκδηλος ὢν* Herv. 1. Cant. *ἐκδημος* ex Ald. revocavit Barnes. in quod inciderat iam Aem. Portus.

V. 410. *Εὐρυτον πάρα, κρήνην* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. quasi esset nomen proprium. Quod Marklandus usitatiorem morem scribendi esse dicit *εὐρύυτον*, *ρ* non duplicatur post diphthongos, nec *εὐρύους* scribitur.

V. 412. Ald. rell. *αὐταί τε πῶλοί γ'.* *γ'* mutavi in *τ'*, ut constructio esset HomERICA, quamquam Tragicorum sermoni magis convenit *αὐταῖσι πῶλοις*, ut coniecit Porson. Adv. p. 251.

V. 413. Nescio quid sibi voluerit Musgr. corrigens *καθίμεν τάσδ'.* quasi *καθεῖμεν* non esset aoristus verbi *καθίμι*. Vid. Gramm. gr. §. 206. ll. 3.

V. 415. Flor. 1. *πέπεισται pro πέπυσται.* Idem cum 2. et Vict. *ταχία γάρ.*

V. 416. διῆξε recte scriptum est in ed. Markl. Oxon. (hac enim sola utor), ut iam Aem. Portus legendum suavisit, quamquam διῆξε a διήκω defendit Lobeck. ad Phryn. p. 743. φήμη διήκειν dici potest: sed ταχεῖα φήμη rectius dicitur διασσεῖν, nec aoristi ἦξε ab ἦκω exemplum apud antiquiores reperi.

V. 420. Par. E. apud Musgr. et Flor. 1. πράσσετε, quod supra scriptum habent Par. G. Lib. P. Flor. 2. Vict.

πράσσεται. Vossius coni. ἦτοι pro ἦ τί.

V. 425. Ald. Barn. τὰπὶ τοῖσι δ'. Brub. Herv. 1. 2. Cant. τὰπὶ σοῖσι δ'. Flor. 1. 2. τὰπὶ τοῖσιν ἐξ. τοῖσιδ' (vel τοισιδ') est a Cantero, receptum a Markl. et Musgr.

V. 426. στεφανοῦ τε κρ. Markl. Agamemnonis erat ἐξάγεσθαι κανῶ, στεφανοῦσθαι κρ. aliorum etiam. Post κρῶτα recte erat plena interpunctio ante Markl. nam ab Agamemnone ad Menelaum transit oratio.

V. 431. Lenting. p. 65. vertit: Ceterum ea, quae tu mones de (adparandis nuptiis), recte curabuntur, prout fortuna procedet; coniecit tamen ἐώσης pro ἰούσης.

V. 432. ἄρξομαι πόθεν; scripserunt Grotius et Markl. pro ἄρξομαι σέθεν. Lentingio l. c. ita interpungendus videtur hic versus: οἶμοι, τί φῶ; δύστηνος, ἄρξομαι σέθεν. Ut δύστηνος Attice sit pro δύστηνε, et Menelaus intelligatur, qui δύστηνος hic dicatur eodem sensu, quo infelix Phormio in Ter. Phorm. *Ilane es paratus omnia me adversus facere, infelix?* Eodem sensu τλήμων, τάλας.

V. 433. Flor. 1. 2. ἐς οἷά γ' ἀνάγκης.

V. 439. ἅπαντα ταῦτα. Brodaeus coni. ἀπαντᾷ ταῦτα, *conveniunt*; contra mentem Eurip. Vossius ad Scriverii fr. trag. lat. p. 35. ἀπανδᾷ ταῦτα, *deficiunt*, in quo duplici potestate verbi latini deceptus est: *deficere animo* vel *viribus* est ἀπανδᾶν, *deficere* pro deesse nunquam. Canter. nov. lect. VI, 23. ἀπρῶδᾷ vel ἀπενκτᾷ ταῦτα. quam emendationem sequitur Aem. Portus. Musgrav. in lect. Eur. II, 7. et in edit. sedes verborum ἀνολβα et ἅπαντα inter se permutandas et legendum censet ἅπαντά τ' εἰπεῖν — — ἀνολβα ταῦτα. Reiskio et Markl. versus post 438. excidisse videtur. Ego ἅπαντα ταῦτα ad sqq.

refero: nobili vero omnia haec sunt, nimirum ut et dignitate quadam vitam regat etc. ex more, quem illustravi ad Hec. 777. p. 80. Hinc προστάτην τε scripsi pro προστάτην γε. Plutarch. Nic. p. 526. C. citat προστάτην δὲ τοῦ βίου τὸν ὄγκον ἔχονεν, quod recepi, probatum etiam Bremio p. 223 sq. et Hermannio in censura pro τὸν δῆμον ἔχονεν.

V. 445. ποῖον ὄνομα Par. B. Tum Flor. 1. 2. Vict. συμβάλω, quod mutatum deinde in συμβαλῶ propter δέξομαι. Sed sic etiam Soph. Trach. 972. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;

V. 446. ἃ μοι πάρος, quas mihi antea erant, Par. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. pro ἃ μοι πάρα.

V. 448. συμφεύουσα pro συμφεύσουσα, quod e Marklandi coniectura dedi, recte defendit Bremi p. 224. συμφεύουσα id est συμπαγωγός, quo munus quasi aliquod Clyt. indicatur. Eius muneris pars est τὰ φάσματα δίδουαι.

V. 452. ἔκτενῶσαι. Non omissum est ἄν, ut Markl. videbatur, sed est pro praesente Latinorum.

V. 456. Male corrigunt Markl. post Pierson. ad Moerlin τ. βοήσεται οὐ συνετὰ συνετοῖς, Musgrav. εὐσύνετ' ἀσυνέτως. Οὐ συνετὰ sunt Orestis verba, quippe halbutientis: ἔτι γὰρ ἐστὶ νῆπιος. Sed eadem tamen affectus, amoris, significationem habent; itaque συνετῶς ἀναβοήσεται, ita ut sensus eius, et quid velit, intelligi possint. Cf. infra 1228 sqq.

V. 458. Codd. et edd. ὅς μ' εἰργασται τάδε, contra metrum. Valcken. ad Phoen. 1069. citat ἔ Πριάμου παῖς, μ' ὅς εἰργ. τάδε. Markl. ὅ μ' εἰργασται τ. quare, nimirum τὸ γῆμαι Πάριον. quod probatum Porsono ad Hec. 13. recepi. Πριάμου excidit in Brubach.

V. 465. ἦ μὴν ἔρεῖν σοι. Pessime Barnea. inseruit μ', μ' ἔρεῖν.

V. 471. ἀποκτεῖναι malit Elmslei. ad Med. 323. not. q.

V. 472. τοῦμόν, meam utilitatem. vid. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 131.

V. 479. Ald. relk τὰ πράγματα δ' ἐγγύθεν. Cor-

rexit Markl. et iam Barnes. in marg. Alias τὸ πρῶγμα. Sed fortasse legendum ἄφρων νέος ἢ ἦν, πρὶν τὰ πράγματ' ἐγγύθεν σκοπῶν ἐξεῖδον, donec tandem. Vid. Elmslei. ad Med. 1142. Et sic etiam Lenting. p. 65.

V. 482. ἐσῆλθε Flor. 1. 2. Vict. pro εἰσῆλθε. Mox non debebam recipere Marklandi coniecturam ἐντρούμετον pro ἐννοούμενον, quod in omnibus Codd. et edd. legitur. Vid. ad Med. 58.

V. 485. στρατιά Codd. et edd. contra metrum. στρατεία Barnes.

V. 488. μέτεστί μοι e Markl. coniectura. Vulgo μέτεστί σοι, inepte.

V. 492. Duo Parr. lib. P. Flor. 1. 2. supra scriptum ^{αὐτοὶ} ^{οἱ} habent τροπαὶ τοιαῖδε. Vict. τρόποι τοιαῖδε. Quod explicationis causa additur χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις αἰεῖ, non potest vocari τροπή. Qui τροπαὶ τοιαῖδε scripsit, sermonem adhuc esse de μεταβολαῖς et τῇ μετέπεισον credidit.

V. 494. Pierson. Veris. p. 78, legendum censet γενναῖα λέξας, ne copula deesset. Hoc ipso plus spiritus habet oratio, quod copula deest. Eodem errore ductus Musgr.

v. 498. legi iubebat ταρ. γ' ἀδελφῶν οἷς δι' ἔρωτα γίγνεται Πλ. τε δωμάτων, ἀπέπτ. V. sq. Flor. οὐ κατασχύνης.

V. 496. Vulgo Μενέλαος. Barn. in marg. Alias Μενέλεως, quod probat Heath. Musgr. Μενέλα', quod recepit Gaisford, quum etiam margini ed. Basil. in bibl. Bodlei. adscriptum esset; et sic citat Porson. Praef. Hec. p. XXI.

V. 497. ὑπέθηκας Ald. rell. etiam Musgr. ὑπέθηκας iam Barnes. et Florr. 1. 2.

V. 498. Anapaestum in quarta sede optime sustulit Dobraeus ad Arist. Pac. 649. ταραχή γ' ἀδελφῶν διὰ τ' ἔρωτα γίγνεται. Cf. Quart. rell. 14. p. 457. ubi etiam exempla τε post praepositionem positae citantur Soph. Oed. T. 253. 541. El. 599. Ai. 53. 492. Phil. 1294. Eur. Suppl. 383. Ion. 1283. Herc. f. 477. Arist. Vesp. 126. Sed non iniuria hi vs. offendere videntur Boeckhium p. 288. tum propter tres anapaestos tribus deinceps versibus positos, tum propter sententiam intricata-

tam et obscuram, etiam quod in nullo alio Euripidis loco vocabula *ταραχή* et *πλεονεξία* legantur, quorum etiam significationes h. l. ita ambiguae sint, nihil ut certi de sensu proferri possit. Addo, non satis apte Menelaum Agamemnonis orationem interpellare generali sententia, quae Chori personae melius convenit; qua de causa etiam V. D. in *Classic. journ.* n. 3 p. 612 hos tres versus choro tribuit; quod importunius etiam, a choro, qui sententiam suam iam tulerat, denuo Agamemnonis orationem interpellari. Mihi itaque, ut Boeckhio, hi versus ab interpolatore additi videntur.

V. 506. Iniuria Markl. scribendum putat, *συγγένειαν, ἀλλήλων πικράν*, quasi dici possit *ἡ συγγένεια ἀλλήλων πικρά ἐστι*.

V. 503. Paris. B. *ἀναγκάσειε τήν*, „quasi voluisset πῶς; τίς σ' ἀναγκάσειε τήν γε σὴν πταίνειν.“ *Markl.*

V. 505. *ἦν νιν* pro *εἶ νιν* Parr. A. B. Flor. 1. 2. Ita legendum etiam esset *ἀποστελλῆς* vel *ἀποστελεῖς*. Paris. B. omittit etiam *γ'* ante *ἀποστελεῖς*. *νιν* ad Iphigeniam referendum esse, post Koehlerum monuit Bremi p. 225.

V. 506. Vulgo *λήσομαι* i. e. *obliviscar*. Par. B. (G.) Flor. 1. 2. *λήσομεν*, quod iam recepit Markl. De transitu a singulari ad pluralem vid. ad Orest. 111. ad Hippol. 655.

V. 507. Par. A. *οὔτε γρή*.

V. 509. Calchantis interficiendi consilio, quod h. v. Menelaus suggerit, parum apte respondet Agamemnon, qui quam utile sit necne vatem interficere, quaerere omittens, omne vatium genus ambitiosum esse malum, pronuntiat. Hinc Jacobs Cur. sec. p. 65. scribendum coniicit, *οὐκ, ἦν φθάνης γε πρόσθε*, hoc sensu, *Non edat, si filiam antea dimiseris eiusque consilia antevertaris*. Iacobsii emendationem probat, sed aliter interpretatur Bremi p. 226 sq. *si eum antevertaris* i. e. si, priusquam edat oraculum, tu pecunia corruptum adduxeris, ne edat. Contra Hermann. in censura omnia sana esse in hoc versu iudicat, sed v. sq. pro *σπέρμα φιλότιμον* legendum *σπέρμ' ἀφιλότιμον*, genus contemptum. Quod de hac vocabuli significatione H. Stephani thes. l. gr. laudat, is probat quidem T. III. p. 1560. B. locis Plutarchi et Synesii, *ἀφιλότιμον* vocari illiberalem, qui nullo

honoris studio ducatur, quem nos vocamus *niederträchtig*, quod morum et animi vitium est, *contemptum* universe ita vocari non probat, quum is tantum ita vocari possit, qui *propter animi illiberalitatem* contemnitur. At Hermannus de eo accipit, qui quacunque ratione contemnitur, addens, vitam vatis non magni aestimari (*dass nichts auf das Leben eines elenden Wahrsagers ankomme*), quo modo si accipi posset ἀφιλότιμος, falsa esset sententia; plurimi enim haberi solitos vates constat. Non igitur sublata est difficultas, quam Iacobsius et Bremius moverunt. Mihi Iacobsii coniectura verissima videtur, nec tamen de corrumpendo vate, sed de eo honoribus habitis et blanditiis in partes Agamemnonis pelliciendo cogitandum esse existimo. Ita sensus erit: non edet oraculum, si tu animum eius honoris cupidum blanditiis occupaveris, antequam oraculum palam edere possit; quod facile est in homine vano. Sed qua re antevertere oportet vatem, suspicandum relinquit Agamemnoni. Tunc hic apte respondet τὸ μαϊτικὸν γὰρ σπέρμα φιλότιμον κακόν.

V. 511. Codd. et edd. κοῦδέν γ' ἄχρηστον. Canter. et Markl. coniecerunt κοῦδέν γε χρηστὸν οὐδὲ χρ. παρόν, Musgr. κοῦδέν γ' ἄχρηστον οὐδὲ χρ. et, quod plus etiam est, nullius pretii, inutile nec ulli commodo inserviens, quod nunc magis placet.

V. 512. οὐ δέδοικας recte se habet: *nonne illud times, ne Ulysses adversetur?* ὃ μ' εἰσέρχ. Ald. rell. ὃ τι μ' εἰσέρχ. duo Pariss. ap. Musgr. lib. P. Flor. 1. 2. Vict. ut iam edidit Barnes.

V. 513. Vid. ad Hipp. 468. ὑπολάβοιμ' ἄν e coniectura Marklandi probata Porsono Suppl. praef. p. XXXIII. edidit Gaisford.

V. 514. εἶδεν Flor. 1. εἶδε Flor. 2.

V. 516. τοῦ τ' ὄχλου μέτα est e coniectura Reiskii et Köhleri pro τοῦ γ' ὄχλου μ. Servari poterat vulgata lectio, i. e. quippe qui plebis partes tueatur.

V. 518. δοκεῖ νῦν Ald. Brub. Herv. 1. 2. δοκεῖ νιν Canter. Barnes. Musgr. et sic Flor. 1. 2. si e silentio aliquid conicere licet.

V. 520. κατὰ ψεύδουαι, utpote regulae suae repu-

gnans, inniorum sagacitati committit Porson. Praef. Hec. p. XXXVII. Itaque ex iis aliquis in *Quart. rev.* 5. p. 396. em. *κατ' ἐφευσάμην*, Kidd. p. 194. *κατ' ἐφεύσομαι*. In *Advers.* p. 251. nihil nisi *Androm.* 347. citat Porson.

V. 521. οἷς *ξυταρπ.* e coniectura Tyrwhitti pro *ὅς ξυτ.*

V. 525. Vulgo *ξυναρπάσουσι*, quod, sive *με* suppleas velis, sive *ξυταρπ. γῆν* iungere, vix idoneum sensum praebet, imprimis quum idem verbum v. 521. praecesserit. Itaque recepi Markl. emendationem *ἀναρπάσουσι*. *Helen.* 751. *πόλις ἀνηρπάσθη μάτην*. *Elmsl.* ad *Med.* 160. malit *ξυταρπάσσονται*, nescio quo sensu.

V. 537. Vulgo *μαινόμεν' οἷστρον*. Canter. coni. *μῆλο-
μεν οἷστρον*. Markl. *μαινόμεθ'*, *οἷστρον ὅθι δῆ*. Musgr. *γέμομεν οἷ*. Heath. *μαινόμενά γ' οἷστρον*, quod dictum esse pro *μαινόμενοι οἷστροι* sc. *εἰσὶ*. *Iacobs.* p. 104. *δεῖμ' ἐμοὶ οἷστρον*, Seidler. de verss. *dochl.* p. 349. *μαινόμε-
τοι δ' οἷστρον*. Quarum emendationum nulla, ut nec vulgata lectio, metro satisfacit. Tutissimum videbatur Reiskium sequi, qui *μαινομένων οἷστρον* correxit, sed repudiato eo, quod pro *ὅθι δῆ* scribi volebat *ἄδικτοι*. *μαινομένων* citat etiam Herm. *elem.* d. m. p. 541. Constructio est: *χρησάμενοι γαλατεία μαινομένων οἷστρον, τρα-
quillitate ab insano amoris affectu*, ut *τῶν ἀφροδισίων εἰ-
ρήνη καὶ ἐλευθερία* ap. *Plat. Rep.* I. p. 151. *μαινομένων*

quum ita scriptum esset *μαινομίν*, (vid. *Bast. comm.* *palaeogr.* p. 778.) circumflexus pro apostropho habitus lectionem corripit. Tractavit hos versus Boeckh. de *tragg.* p. 288 sq. ubi e Markl. coni. *μαινόμεθ' οἷστρον ὅθι*. Quod autem dicit, eorum non solum infaustum amorem deprecari, sed omnem amorem, et felicem, qui afferat *εὐαίωνα πότμον*, et infelicem, qui vitam perdat, *propterea quod insaniamus, quicumque amemus* (hoc e lectione *μαινόμεθ'* ductum) mihi non ita videtur, sed vehementem tantum amoris affectum, etsi is nonnunquam, quum voto potitus est amator, felicem vitam afferat, chorus abominari, moderatum vero non aspernari. *Cf. Med.* 624 sqq.

V. 538. ὁ ante *χρυσόμας* cum Musgr. addidi e *Parr. B.* (G.) *Flor.* 2. Sed *Flor.* 1. *δίδωμ' ὁ χρυσόμας ἔμελλε*.

V. 539. Athenaeus XIII. p. 562. F. haec ut Chaeremonis profert: Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἑρωτικῷ Χαίρημονα φησὶ τὸν τραγικὸν λέγειν, ὡς τὸν οἶνον τῶν χοιμένων κεράννυσθαι τοῖς τρόποις, οὕτως καὶ τὸν Ἑρωτα, ὃς μετριάζων μὲν ἐστὶν εὐχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ ἐπιταράττων χαλεπώτατος. διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν φησί· Δίδυμα γὰρ τόξα αὐτὸν ἐκτείνεσθαι (leg. ἐντείν.) χωρίων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχη, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτῆς. quo loco lectio ἐντείνεται e duobus codd. a Schweighaeusero recepta pro ἐκτείνεται defenditur contra Markl. qui ἐντείνει τῶν χ. Sed in illo Athenaei loco grammaticum memoria lapsus esse suspicabatur Brunn. Schweigh. (T. VII. haeus. p. 30 sq.) Chaeremonem illos versus ab Euripide mutuatum esse, Boeckh. l. c. etsi nihil certi pronuntiare vult, in eam tamen sententiam inclinare videtur, ut minorem Euripidem haec e Chaeremone mutuatum esse putet. Tunc melius intellexerim, inquit, unde tanta et strophae et antistrophae difficultas venerit. Difficultatem quidem istam vereor ne V. D. ipse sibi finxerit. Errorem aliquem esse in Athenaei loco, ex eo etiam suspicor, quod Ἑρως εὐχαρις vocatur, quo nomine ipsam Venerem in eodem argumento designat Euripides in Med. 629. ut dubitem, an verba ὃς μετριάζων etc. potius sint Theophrasti, quam Chaeremonis. Sequentia autem διόπερ ὁ ποιητὴς etc. Athenaei esse videntur, memoriae lapsu Chaeremoni tribuentis, quae sunt Euripidis.

V. 544. De hoc versuum genere vid. ad Hec. 467. Huc autem respexisse videtur Plutarch. T. II. p. 132. A. πρὸς τὸν οἶνον, ἅπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτίον· εἴης μοι μέτριον δέπας, εἴης, μὴδ' ἀπολείποις. neque tamen ex eo loco cum Boeckhio p. 291. susficer, in priorē fabulae recensione sic scriptum fuisse: εἴης μοι μετρία, Κύπρι, Εἴης, μὴδ' ἀπολείποις.

V. 546. 7. Markl. suspicatur τᾶσδ' Ἀφροδίτας, cui v. sq. opponatur καὶ μετέχοιμ' ἴσας πολλὰν τ' ἀποθ. Eadem de causa Bremi p. 228. Ἀφρ. quod idem esse vult, ac μετρία Θεός 533. usu tamen hoc non probato. Recte vulgatam defendit Herm. modo v. sq. cum Reiskio et Iacobso p. 104. πολλὰν δ' scribatur pro πολλὰν τ' (Ald. rell. πολλὰν τ', Flor. i. πολλὰ τ').

V. 552. φέρουσ' Ald. rell. φέρουσιν scribendum monuit Heath.

V. 553. σοφία Ald. vell. σοφία scripserunt Sculig. Reisk. Heath. Markl. et sic iam H. Steph. Musgr. ariolationes sciens praetereo. In sqq. τὰν ἐξαλλάσσουσαν vertunt *aliam*, Stiblinus *alternam*, Reisk. *eminentem*, *insignem*. Quorum significationum auctoritatem desidero. τς illud in τὸ τ' αἰδεῖσθαι verbum vel nomen postulat, illi αἰδεῖσθαι oppositum: nam si ad αἰδεῖσθαι non solum σοφία ἐστὶ, sed ἔχει etiam referendum esset, dictum oportebat σοφία τὴ ἐστὶ. Itaque sic verborum ordinem constituo: τὸ τς γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία ἐστὶ, καὶ τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον χάριν ἔχει, et quidem τὰν ἐξαλλάσσουσαν, quae permutationem efficit, seu quae facit, ut pro ipsa honesti videndi facultate aeterna gloria consequatur. Quum igitur sequi deberet appositio δόξαν φέρουσαν κλέος ἀγήρατον, constructionem immutavit, ἐνθα δόξα φέρει κλέος. Distinguuntur inter se τὸ αἰδεῖσθαι, verecundia naturalis, quae non tam certis praeceptis, quam exemplo, more ac consuetudine in bono ingenio existit, et τὸ ἐσορᾶν τὸ δέον ὑπὸ γνῶμας, honesti animo et mentis intentione videndi facultas.

V. 556. Ald. vell. δόξαν. Sed iam Barnes. δόξα, quod vel metrum poscit.

V. 557. βιοτᾶ est a Markl. pro βιοτάν.

V. 561. ὁ versui nocens eiiciendum monuit Seidler. de verss. dochm. p. 350. Sed Herm. elem. d. m. p. 542. sensum etiam dicit requirere elegantem emendationem Marklandi: κόσμος ἐνὼν ὁ μυριοπλη — θής.

V. 563. Sequentia Hermann. elem. doct. m. p. 542. in stropham v. 563 — 568. antistropham v. 569 — 574, et ἐποδὸν a verbis ἔρωτα δέδοικας v. 574. distribuit.

V. 565. ἰδέαις Ald. Brub. Herv. 1. 2.

V. 568. Vulgo πλέκων. Markl. πνέων ο Parr. A. B. C. quibuscum congruunt Flor. 1. Vict. πλέκων legisse videtur Telestes Athenaei XIV. p. 617. B. πνεύματος αὔπτερον αὐραν ἀμφιπλέκων καλάμοις, quem locum cum nostro comparat Huschke epist. cr. p. 47. Et sane πνέων facilius a librario proficisci potuit, voci καλάμοις magis accommodatum. Ceterum versum mutilum habet Herm. l. c. De Olympo vid. Barnes. et Musgr. et quae Marklandianis interserta sunt in ed. Oxon.

V. 570. *ἔμεινε*. Herm. *ἔμαινε*. et sq. v. ἂ σ' εἰς Ἑλλάδα πέμπει Τῶν ἐλεφαντιοδέτων — — Pro ὅτε v. 570. Flor. 1. 2. Vict. ὅτι, et v. 572. παροιθε.

V. 573. Pro ὅς Musgr. coni. οὐ.

V. 574. *βλεφάροις* Hermann. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 187. miratur, Porsono hunc versum citanti ad Med. 629. non displicuisse *δέδωκας* in praeterito, quum *δέδωκε* damnaverit in Solonia elegia Advers. p. 313. Ipse corrigit *ἔρωτά τ' ἔδωκας*. Talia refutare piget.

V. 576: Par. B. lib. P. Flor. 1. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. *ἔρις ἔριν*. quod revocavit Marklandus, quum in Herv. 2. Canter. Barn. etiam Par. E. apud Musgr. esset *ἔρις ἔρις*. Aldinam lectionem Brodaeus ita explicat, ut supplendum dicat *ἔρις ἔριν γεννώσα*. Markl. *ἔριν Ἑλλάδα* pro *ἔριν Ἑλληνικήν* accepisse videtur.

V. 578. Blomfield. l. c. corrigit εἰς *πέριγμα Τροίας*, eiusmodi versus supra fuisse dicens 572 (562) qui in ed. Oxon. hic est *μελῶ πόλιν αὖξει*, et 570 (560) *κρυπτάν· ἐν ἀνδράσι δ' αὖ*.

V. 582. Codd. et edd. *ἰδετ' Ἰφιγένειαν*, in quo syllaba *I* contra morem producit, quod ne fieret, scripsi *εἰδετ' Ἰφιγ.* signo interrogandi in fine v. 585. posito.

V. 583. *γς Κλυτ.* Flor. 1. 2.

V. 584. *ἐβλαστήκασ'*. Par. A. *ἐμβλαστήκασ'*. Bene, inquit Markl. vid. Dorvill. ad Char. p. 576. 577. et Casaub. ad Athen. III, 15. p. 113. Imo pessime: pro *βεβλαστήκασι* dicitur *ἐβλαστήκασι*, nunquam, apud Atticos certe, *βλαστήκασι*.

V. 587. *τῶν* ante *θνατῶν* ob metrum delendum erat, et delevit Blomfield. in Mus. crit. l. c. p. 288. laudans Herc. 634. Androm. fr. 20. Phrix. fr. 15. Cl. Seidler. de vers. dochm. p. 82. not.

V. 590. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *δεξώμεθ' ὄχλων*. Parr. A. B. *δεξόμεθ' ὄχλων*. Cantero debetur *ὄχων*, et sic Flor. 1. 2. Tum Flor. 1. *μὴ σφαλιτεῶς*. In verbis *ἐπὶ τὴν γαῖαν* articulum delendum esse vidit iam Markl. et sic Heath. cui adstipulatur Blomfield l. c. Markl. tamen addit, si malis, scribi potest *ἐπὶ τὴν γῆν* vel *τὴν γῆν*. Rectius Seidler. de vers. dochm. p. 82. not. haec verba de-

lenda censet, ut e. glossa addita. Repugnant enim astrophae.

V. 591. Blomfield. l. c. scribendum censet ἀγαναῖς χερσίν, μαλακῇ γνώμῃ, puto, quod χερσὶν μαλακῇ γνώμῃ ei displicebat. Eadem de causa Musgr. post χερσὶν interpungit.

V. 592. Ald. rell. μὴ ταρβῆσθι νεωστὶ μοι μῶλον. et sic Codd. μοι νεωστὶ Markl. At Blomf. μὴ ταρβήσωμεν νεωστὶ μῶλον, fortasse ταρβείν sensu activo accipiens.

V. 593. Ἀγαμεμόνων est a Markl. pro Ἀγαμέμνωνος.

V. 594. μὴ δὴ Markl. pro μὴ δέ. Sed Gaisf. et Blomf. μὴδ' αὖ.

V. 595. ταῖς Ἀργείαις aliunde illata esse metrum monstrat.

V. 597. Valck. ad Phoen. 565. et ad Herod. p. 590. legi iubet τόδ' pro τόνδ', quod, probatum Musgravio, recepit Gaisford. Ego non offendor illo τόνδ', ut nec Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 456.

V. 598. τὸ σὸν γε χρ. Blomfield. l. c.

V. 602. εὐλαβούμενοι Codd. et add. praeter Barnesianam, quam sequi non debebam; famulos enim alloquitur Clyt. non puellas Chalcidicas.

V. 603. Male Barnes. Markl. Musgr. interpunxerunt ἀλλ', ὃ τέκνον μοι, λείπε, ut τέκνον μοι pro τέκνον μου dictum acciperetur. μοι ad λείπε pertinet, quod vidit Canter. interpungens, ἀλλ', ὃ τέκνον, μοι λείπε. In talibus melius est nullam distinctionem poni, quam nec veteres ponebant. Vid. ad Hec. 62. Ast. ad Plat. Legg. p. 216. Cf. Hecub. 406. Hippol. 1144.

V. 605. Ald. rell. ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκύλαις ἐπ. Vocem non Graecam emendare voluit Toup. ad Suid. T. I. p. 413. νεανίδεσσιν ἀγκ. et sic Parr. A. B. Flor. 2. νεανίδεσσιν Flor. 1. Sed haec forma a scena Attica abhorret; et desideratur accusativus e vv. δέξασθε καὶ πορεύσατε pendens. Itaque Pierson. Veris. I, 6. et Markl. corrigunt: ὑμεῖς δὲ, νεανίδεῖς, ἐν ᾧ. i. quo vocabulo ab Iphigenia et Clytaemnestra compellari chorum v. 1446. 1467. mo-

nuit Piers. παρίαίς τιν ἀγκάλας ἐπὶ probare videtur Lo-
beck. ad Ai. 323. p. 270.

V. 608. ἐκλείπω Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ἐκλείπω e
Par. E. edidit Musgrav.

V. 609. εἰς h. l. Ald. rell. εἰς Flor. 1. 2. Vict.

V. 613. Pro παθεύεις duo Parr. lib. P. Flor. 1. 2.
Vict. θακύνεις.

V. 616. Vulgo λήψη, τὸ Νηρῆδος παιδὸς ἰσόθεον γέ-
νος, quod nec metro, nec graminaticae convenit. Milto-
nus coni. τὸ Νηρῆως παιδὸς ἰσ. γ. quod probant Markl.
et Musgr. Sed Νηρῆδος ex interpretatione oriri non
potuit; potius vocabulo Νηρῆδος adscriptum esse dicas
τῆς Νηρῆως παιδός. Barnes. e Canteri et Scaligeri con-
iectura edidit τὸ τοῦ Νηρῆδος ἰσόθ. γ. rectius Aemilius
Portus τὸ τῆς Νηρῆδος ἰσ. γ. nam παιδός deest in lib. P.
Flor. 1. 2. Vict. Sed vid. ad 617 — 20.

V. 617 — 20. In his versibus plura sunt, quae offen-
dant. Primum κάθησο verum esse non potest, quum iam
de curru descenderint, et mox Iphigenia dicatur πλησίον
σταθεῖσα. Markl. coni. καθίστω, quod probat Musgr.
Sed tota sententia languet, sive κάθησο sive καθίστω
legas; cur enim Iphigeniam iuxta se adstare iubeat,
quae vix ab ea abscesserat? Reliqua non minus mira
sunt. Quam impeditus est hic verborum ordo: Τέκνος
Ἰφιγένεια, δεῦρο πρὸς μητέρα, καθίστω ἐξῆς ποδός μου
(sic constructionem ordinat Markl.). ἐξῆς μου καθίστω
comparari potest cum ἐξῆς ἐναυλόχει supra 241. et σίτη-
σιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν θρόνον τε τοῦ Πλου-
τωνος ἐξῆς Arist. Ran. 764 sq. ubi ἐξῆς est iuxta, sed
ita ut ὁ ἐξῆς ordine secundus sit. Ita etiam ἐξῆς τιρὸς
ἐστάναι dici potest, quamquam eius usus aliud exem-
plum non habeo. Tum quis unquam dixit μακάριόν τινα
διδόναι? Tota vero sententia inepta est: hocine apparatu
opus erat, ut Chalcidicae mulieres eam ob filiae formam
matrem beatam praedicarent? Etiam, quod praecedit v.
615. 16. pugnat non solum, quod Boeckh. observavit p.
292. cum iis, quae v. 686. dicuntur, sed etiam cum v.
599. Quomodo enim dicere potest, se sperare ad
bonas nuptias accitam esse, quae Achillem ἰσοθσος γένος
filiae maritum futurum sciat? Ita non dubito, quin hi

versus, — non ex altera editione irrepserint: — In neutra enim Euripidem tam ineptos versus fecisse arbitror — sed ab insulso aliquo homine, Pseudo-Gregorio quodam additi sint. In v. 620. assentientem habeo Porsonum apud Kidd. p. 223.

V. 621 — 627. Haec etiam mirum in modum perturbata sunt. Et primum quidem neminem fore puto, qui vs. 621. 2. et 625. 6. 7. simul stare posse credat. Quaeritur igitur, inter locus spurius sit. Porsono sec. Kidd. l. c. vs. 625. 6. 7. a mala manu adiecti videbantur, mihi vs. 621. 2. 627. Nunc Porsoni sententia verior videtur, tum quia languidius est ἐγὼ δὲ βούλομαι προσβαλεῖν, quam ὃ μῆτερ, περιβαλῶ; tum quod v. 627. spurius facilius aliis versibus spuris subisci poterat, quam genuinis. Tum non iniuria miratur Bremi p. 229. quod Clytaemnestrae verbis nihil respondeat Agamemnon, quasi illa procul absit. Nec minus mirum, quod Iphigeniae nihil respondet. Utrique incommodo medetur versibus 623. 4. ante versus 621. 2. ponendis, et versibus 628. 9. tribuendis Clytaemnestrae, non Agamemnoni. Eadem sententia fuit Porsoni l. c. Ita omnia aptissime cohaerent.

V. 622. περιβαλῶ. Varia lectio est v. 626. προσβαλεῖν, unde recte h. l. Porsonus προσβάλλω vel προσβαλῶ.

V. 628. χρεῖ pro χρῶ tres Parr. duo Florr. Vict.

V. 629. τῶνδ'. Markl. coni. τῶν γ', ad quod proxime accedit Bremii coniectura τῶν, ὅσους. ὃ a Tragicis au pro οὗτος vel ἐκεῖνος dicatur, dubito. V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 458. τοῦδ'.

V. 634. βλέπει μ' εὐκηλον Ald. rel. μ' omittant Parr. A. B. Flor. 1. 2. βλέπειν εὐκηλον est placido vultu esse, ut πεφροντικὸς βλέπειν Alc. 785. δομῶν βλέπειν ap. Aristoph. Vid. Bergler. ad Arist. Ach. 565. Plut. 328. Brunck. ad Arist. Av. 1169. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 63. placide aliquem adspicere esset εὐκῆλως βλέπειν εἰς τινα. Porson. sec. *Quart. rev.* 14. p. 458. pro spuris habebat vs. 630. 635. 6. 7. et vs. 633. 4. ante 631. 2. ponebat.

V. 636. Ald. rel. πρὸς ἐμοῦ. Sed Parr. duo, lib. P. Flor. 1. 2. Vict. παρ' ἐμοί, ut edidit Markl. Mox καὶ deleuit Barn.

V. 637. ἀλλ' εἴμῃ Vict. Pro ποῦν Flor. 1. οὐκ.

V. 639. Ald. rell. ἰδοὺ γέγηθ' ; ἕως γέγηθά σ' ὄρων, τέκνον. Inde Barnes. fecit: ἰδοὺ Γέγηθ' , ἕως γέγηθά σ' εἰσορῶν, τέκνον. Musgr. coni. ut edidi. De formula γέγηθα, ὡς γέγηθα vid. Markl. et Musgr.

V. 641. ἥπιουσ'. Par. A. ἥπιτυχουσ'.

V. 642. Ald. rell. et Codd. οὐκ οἶδ' ὅ τι φής. Notrum est ab Heathlio et Markl. Pro φίλτατ' ἐμοί (debebat saltem esse φίλτατέ μοι) πάτερ Markland. probabiliter scribendum suspicatur φίλτατ' ὦ πάτερ. Sic El. 167. Ἀγαμέμνωνος ὦ κόρα.

V. 644. Ald. rell. ἀσύνετα μὲν γ' ἔρουμέν. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἀσύνετα (Flor. 1. συνετά) νῦν ἔρουμέν.

V. 647. Markl. coni. τὸ τελεῖν. Θέλειν saltem non videtur accommodatum esse.

V. 649. πρόσθ' ἄμῃ. Sic recte Porson. ad Med. 1011. pro πρόσθεν ἄμῃ, non quo — θε δια — pro anapaesto cum Gaisfordio haberet, sed quod voci ἄλλους opponi debet ἐμέ, non encliticum με. Cf. Adv. p. 252.

V. 652. ποῦ γῆς em. Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 458. Pro οἰκῆσθαι Porson. Adv. p. 252. οἰκίσθαι, ut infra 696. οἰκίσθαι pro οἰκεῖν Ionum est, ut Herodoti, non Atticorum.

V. 654. Ald. rell. μακρὰν ἀπαίσεις. γ' e Parr. tribus addidit Markl. quibus accedunt Florr. 1. 2. Vict. Hoc si recipiatur, notam interrogandi in fine versus falsam esse monet Elmsl. in Quart. rev. 14. p. 458. Vide eundem ad Med. 1334.

V. 655. Ald. rell. σύ θ' ἦκεις. „Mendosum esse σύ τς nemo non videt, sed eo in σύγε mutato nihil admodum lucramur. Legendum, ὦ θύγατερ, ἦκεις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί.“ Porson. Praef. Hec. p. XXXVII. et sic edidit Gaisford. satis leviter. σύ θ' om. Flor. 1. εἶθ' ἦκεις unde sumpserim, non memini.

V. 656. εἶθ' ἦν recte Ald. εἴτ' ἦν Brab. Herv. 1. 2. εἶθ' ἦν Cant. Barn. Musgr. pessime.

V. 657. αἰτεῖς τί; „Graeci non ita scribunt αἰτεῖς τί pro τί αἰτεῖς.“ Markl. At Troad. 74. δρώσεις δὲ τί; Herc. f. 1217. δρώσεις δὲ δὴ τί; Ion. 1012. τί τῆδε χοῖρα, δύν-

πασιν ἐκφέρει τίνας; ut ipse Markl. Iph. T. 65. scribit ἀλλ' ἐξ αἰτίας Οὐπὼ τίνας πάρεσιν. Hoc loco Markl. corrigi- git "Ἔσται δὲ καὶ σοι (imo καὶ σοὶ) πλοῦς. Porson, prae- fec. Herc. l. c. et Advers. p. 252. "Ἐν ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς; ut Med. 370. ἔν' εἰς ἄγῳνες τῷ πωστὶ νυμφίῳ. Mox Par. B. καὶ σύ.

V. 660. Pro ἡ ποῦ Parr. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict. οὐ ποῦ. Sic accentus notati sunt in Florr. οὐ ποῦ in Vict.

V. 661. Ald. rell. εἰ γέ τ' οὐ γοῇ τοὶ τὰδ' εἰδέναι κόρας. γέ τε nunquam coniungi ab Atticis monuit Porson. ad Med. 863. et τ' omittant Parr. B. C. Florr. 1. 2. Vict. In versu aperta corrupto nec MSS. ope sa- nando coniecturas locum esse rathus scripsi εἰ γέ ταῦτ' οὐ γοῇ τὰδ' εἰδ' κόρ. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 183. ἔασον' οὐ γοῇ τοὶ τὰδ' εἰδέναι κόρας. athenis locis, ubi ἔασον legitur, Orest. 623. Hipp. 521. iis omissis, ubi εἰ est. Orest. 1021. τὰ δὲ παρόντ' εἰ κακὰ. Phoen. 1209. εἰ τὰ λοιπά. Iph. T. 896. εἰ τὰ μητρός. Herc. f. 1097. τὰ δ' ἀλλ' εἰ.

V. 664. Ald. rell. τόδ' εὐσεβής. τό γ' εὐσ. Par. B. ut apud Soph. Oed. C. 1187. Lentingio p. 66. rogare videtur Iphig. liceatne sibi sacrificio adesse. Interrogativo igitur legendum censet hunc versum.

V. 665. ἐσιῆξει Par. A. pro ἐστῆξη. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. malit ἐστῆξεις,

V. 667. ἡ μὲ Ald. rell. rectius quam Barnes. et Musgr. ἡ μὲ.

V. 668. ὀφθῆναι κόρας. Recte Brodaeus: Non, ut hic, a viris et exercitu.

V. 684. συνισχάνει Ald. rell. Parr. tres, duo Florr. Vict. συνανίσχεται. Recte V. D. in *Quart. rev.* 5. p. 393. συνισχνανέ. vid. ad Orest. 288.

V. 687. ἐγείναι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxijt Canter. et sic Parr. Florr. lib. P.

V. 688. ἔξευξέ τις; malit Lenting. p. 66. ob responsum Agamemnonis.

V. 690. Rectius Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 458. τὰ δ' Ἀιαχοῦ. Lenting. l. c. τῶν δ' Ἀιαχοῦ.

V. 692. βίη Θεοῦ coni. Musgr. ut intelligatur Nereus. Porson. Adv. p. 252.: Θεὸν legendum. Θεῶν est absurdum, Θεοῦ tantologum. Absurdum cur sit, recte negat se intelligere Elmslei. l. c. ipse proponit: τίνος δίδόντος, Θεοῦ glossam esse interlinearem dicens.

V. 694. ἢ κατ' οἶδμα π. Ald. rell.

V. 695. Πηλείου Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. πελείου. Canter. Πηλίου.

V. 696. Recte Porson. l. c. φκίοθαι. Vid. ad v. 652.

V. 699. μάθῃ edd. et Codd. μάθῃ e conjectura Musgravii.

V. 705. Lenting. l. c. legendum putat: κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ τ' ἐκτεμένῳ, ut ὁ ἐκτεμένος sit pater, qui supra v. 693. ὁ κύριος dicebatur. κτεσθαι semper dicitur maritus uxorem, non pater filiam, nec formam ἐκτεμένος apud Tragicos usquam memini me legere.

V. 706. εὐτυχείτην edd. et Codd. εὐτυχοίτην e coni. Aemilii Porti recepit Barnes.

V. 709. μέλλω γ' ἐπὶ ταύτῃ Ald. rell. μέλλω πὶ ταύτῃ e Parr. tribus dedit Markl. Sic etiam Florr. Vict.

V. 711. ἄπερ μ' ἐχρῆν Ald. rell. Porson. Adv. p. 252. Lege, inquit, ἄμ' ἐχρῆν vel ἄμ' ἐχρή. Satis visum est delere μ', quo carere facile possumus.

V. 712. θύσομεν pro θήσομεν Parr. A.

V. 714. καλῶς δ', ἀναγκαίως τε Ald. rell. δ' post καλῶς om. duo Parr. et Florr. συνενέγκαι pro συνέεγκαι restituit Markl. quem vide. Sed καλῶς ἀναγκαίως τε non bene coeunt; quae enim ἀναγκαίως fiunt, ea non per se bene se habent, sed temporis modo, loci, personarum ratione habita; hinc addi potuit συνενέγκαι δ' ὁμοῦς. Itaque recte Heathium emendasse puto κακῶς, ἀναγκαίως δέ. κακῶς etiam Markl.

V. 716. εἰθισμαι σέθεν Ald. rell. εἰθισμ' ἐκ σέθεν Parr. A. B. Flor. 1. 2. quod recepit Markl. Debebat saltem scribi εἰθισμαι π' σέθεν. Sed nec ad primae personae elidi solet, omnium minime ante brevem syllabam, nec

brevis vocalis initio vocabuli post *ai* abiici. vid. Reisig. syntagm. cr. p. 25. Lectionem Codd. tamen probavit Porson. Adv. l. c. ἐκ σέθεν recte iungens cum πείθεσθαι, allato loco Soph. El. 411. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσαι. Sed ibi significat a quo amico permota; hic πείθεσθαι est obtemperare. quo sensu vix usquam πείθεσθαι ἐκ τινός legitur. Cf. Gramm. gr. §. 340.

V. 717. Egrege hunc locum contra Iacobsium Anímadu. p. 67. defendit Brœmi p. 230 sq.

V. 718. Scribebatur μητρός τε. Tum Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἄν με δρῶν χρεών, i. e. ἄ ἄν, in quo ἄν soloecum. Peius etiam Cant. et Musgr. ἄν με. Parr. A. B. Flor. 1. 2. ἄ με. recte: modo cum Markl. scribatur ἄμέ, quo et syllaba ἄ producatur, et pronomē vi sua ne destituatur.

V. 720. τυγχάνειν sc. ὄντας pro εἶναι. Vid. ad Hec. 623. Hermann. ad Soph. El. 46. ad Ai. 9. Lobeck. ad Phryn. p. 277.

V. 724. Ald. rell. καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε cum anapaesto in quarta sede. καὶ — δὲ ab antiquioribus non coniungi monuit Porson. ad Or. 614. Parr. A. B. Flor. 1. 2. omittunt καί, unde Elmslei. in Quart. rev. l. c. corrigit: σὺ δὲ τί φαῦλ' ἡγῇ τάδε; Quod ego dedi, est a Valcken ad Phoen. 346. p. 124. et 808.

V. 726. τὰμὺ μ' ἐκδ. scribendum suspicatur Markl.

V. 730. Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. ἐλθὼν γε pro ἐλθὼν δέ. Vera videtur Marklandi emendatio ἐλθὼν σὺ τᾶξω περ. Vulgata parum iuvatur eo, quod Elmslei. l. c. monuit, verba τᾶν δόμοις δ' ἐγὼ in parenthesi esse posita, coll. Suppl. 1034. Iphig. A. 944. Iph. T. 694.

V. 743. Gaisford. ed. ἄνυγις cum articulo, fortasse ut prima syllaba produceretur; quo non opus. Sic v. 744. ἀνά τε respondet 755. πόντιος. vid. Herm. elem. p. 539 sq.

V. 744. ναυσί Parr. A. B. Flor. 1. 2. pro ναυσίν.

V. 747. τάν expungendum esse metrum monstrat. Κασάνδραν Parr. C. Flor. 2. pro Κασσ. Κασάνδραν Flor. 1.

V. 748. Elmslei. ad Heracl. 149. post *ρίπτειν* interpungit; quo facto, *ρίπτειν* absolute positum quo sensu accipi velit, non intelligo.

V. 751. παντόσσοι Ald. rell. παντόσσοι e Parr. A. B. C. recepit Markl. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 755. Ald. rell. εὐπόροισι πλ. Flor. 1. 2. Vict. εὐπρώροις. Parr. A. B. C. εὐπρώροισι.

V. 758. ἐν αἰθέρι vulgo. Sed Parr. A. om. ἐν.

V. 764. Parr. A. B. λαῖνους i. e. λαϊνούς.

V. 765. Vulgo κυκλώσας Ἄρει φοινῖν. κυκλώσας, σπάσας πέσας, θήσκει haud dubie ad Ἄρης v. 754. referenda: at quid Ἄρης κυκλώσας Ἄρει φοινῖν? Iacobs. p. 106 sq. coni. ἔρκει φ. vel ἄρκει φοινῖν. Ex his ἄρκει praetuli, utpote corruptioni magis obnoxium. Sed dativi nominum in vs exeuntium disyllabi in Homero quidem et Pindaro (vid. Boeckh. ad Ol. 13, 82.) exempla adsunt, in Tragicis nullum, nisi Ion. 1426. παγχρύσας γένει, si lectio certa. Pro φοινῖν dedi φοινῖν ob metrum.

V. 766. λαιμητόμους Ald. rell. λαιμοτόμους Parr. tres, Florr. 1. 2. Vict.

V. 768. Pro πόλιν Barn. Markl. Musgr. πάλιν, rursus, quum prius iam ab Hercule eversa esset Troia. Mihi πόλιν pro glossa voci πόλισμα adscriptum videtur.

V. 769. Pro πολυκλαύτους tres Parr. Florr. 1. 2. Vict. πολυκλαύστους.

V. 772. Misere friget πολυκλαντος εἰεῖται. Itaque libenter amplecterer Musgravii coniecturam εἰδεῖται, si hanc formam alibi invenissem.

V. 777 sq. στήσουσι contra Tyrwhitti coniecturam σχήσουσι recte defendunt Musgr. Heynius ad Pind. Pyth. 4, 354. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 692.

V. 778. μυθεύουσαι e coniectura scripsi pro μυθεύσαι, cuius forma nulla est auctoritas.

V. 780. μ' εὐπλοκάμους κόμας ἀπολωτιεῖ iungenda. ἀπολωτιεῖν τινά τι dictum, ut ἀφαιρεῖσθαι τινά τι. Exemplis in Gramm. gr. §. 412. citatis adde Soph. Oed. C. 866. ὅς με ψιλον ὄμ' ἀποσπάσας οἶχε. Hinc Suppl. 449. ὅταν τις — Τόλμας ἀφωρῇ ἀπολωτιεῖν νέους. Sen-

sus est: *quis me captivam et servam abducat?* ut Hec. 445. Infelicitèr Markl. coni. τίς ἄρα μὴ οὐ πλοκάμους κόμας — ἀπολαττεῖ, quam conjecturam tamen pro vera ponit Boeckh. p. 293.

V. 781. Ald. tell. ἔρῃμα θαυρούεντ' ἀκούσας. Flor. 1. 2. θαυρούεν τανύσας. Vict. θαυρούεντα νύσας. Parr. A. B. C. θαυρούεντ' ἀνύσας. ἀνύειν ἔρῃμα, ad finem perducere, dici posse videtur pro *deicere* munimentum, ut Odys. ω', 71. ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο. Il. λ', 365. ἔξανω σε. quo loco collato in Soph. Oed. T. 166. scholiastes ἤνυσαι explicat ἐφθεύρατε. Markl. ῥεύματα θαυρούεντ' ἀνύσας, Boeckh. l. c. ἔρῃμα θαυρούεντ' ἀκούσας, κόμας ἔρῃμα explicans κόμη ἔρῃμα, *coma tegens caput et ornans*, ut v. 189. ἀσπίδος ἔρῃμα, *scutum defendens*, Plat. Leg. III. p. 680. E. τεχνῶν ἔρῃματα. Num igitur, ut scutum hominis corpus, muri urbem, sic coma caput puellae tuetur? Versus est glyconeus

— — — | — — — — —.

V. 782. π. οὐλομένας edd. et Codd. Sed recte Erfurdt. ad Soph. Ant. 833. ὀλλυμένας.

V. 783. Markl. versum ita dividit, ut prior διὰ πέντε κύκλου trochaici, posterior iambici pars sit. Mihi glyconeus cum iambo esse videtur — — — | — — — — — | — — — — —.

V. 784. ὡς ἔτυχε Ald. tell. ἔτυχεν Parr. B. Flor. 1. 2. ἔτυχας Parr. A. Tum Ἀῖδ' ὄρνιθ' ἵπταμένῳ, in quo neque Ἀῖδ' extrita ultima longa, (vid. Draco p. 111, 6.) neque elisum i dativi ferri potest; nec ἵπταμαι forma est Atticis usitata. v. Porson. ad Med. 1. Nec ὡς ἔτυχε sensum habet. Itaque Musgr. coni. ὡς σ' ἔτεκε Α. Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 458. ὡς ἔτεκε Ἀῖδα σ' ὄρνιθι πταμένῳ vel πετομένῳ. Supplendum esse *μυγεῖσθαι* vix quisquam crediderit Scaligero ad Catull. p. 51. ed. 1607. Porson ad Eur. Med. coni. ὡς ἔτυχεν Ἀῖδα μυχθαῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Mihi aliquando in mentem venit: εἰ δὴ φάτις ἔτυμος, (iambicus) ὡς σ' ἔτεκεν, Ἀῖδας, (dochm.) Ὅρνιθι. πτ. i. e. φάτις περὶ Ἀῖδας. nam nec hiatus Ἀῖδα ὄρνιθι ferri potest. Ὅρνιθι πταμένῳ iungebam cum ὀλ-

ἀλάχθη δέμας pro εἰς ὄρνιθα πτάμενον. Pro ἀλλάχθη Flor. 1. ἀλλάχη.

V. 787. Περὶον pro περὶσι Flor. 1.

V. 793. Εὐρύπου πέλας e coni. Barn. et Markl. pro Εὐρ. πύλας. Vossius coni. πύλαις, quod etiam in margine Barnes. notatum.

V. 796. „Recte ἐπ' ἀκταῖς, in littore, ἐπ' ἀκτάς, ad litus“ Markl. quo equidem non video, quid proficiatur. ἐπ' ἀκτάς dictum, ut apud Soph. Oed. C. 1493. εἴτ' ἄκραν ἐπ' αἰγαλὸν ἐταλῶν Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις βοῦθυτον ἰστίαν ἀγίζων. Cf. quos citavi Gramm. gr. p. 861. not. b.

V. 796. 7. Non male Musgr. εὐνίδας Καὶ παῖδας. Sed nec vulgata reiicienda est, uxores quidem habentes, sed non filios, qui ipsorum opes absentium tueri possint.

V. 798. Ἑλλάδι γ' οὐκ, anapaestus in quarta sede. Porson. Praef. Hec. p. XXII. γ' delendum, neque de elisione in Ἑλλάδι, quamquam paulo rarior sit, timendum esse dicit. Ea quo rarior est, eo minus de coniectura eam in scripta veterum inferre licet. Elmslei. ad Heracl. 693. Add. p. 141. Ἑλλάδ' accipit pro Ἑλλάδα, ut Soph. Oed. C. 942. οὐδεὶς ποτ' αὐτοῦς τῶν ἐμῶν ἄν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ubi Brunck. ex Heathii coniectura αὐτοῖς edidit. Ad Medeam tamen v. 93. not. i. p. 97. Elmsl. Ἑλλάδ' omisso, scribere malit οὐκ ἄνευ θεῶν τινός. Hoc alterum probat V. D. in Ien. Litt. Z. 1811. n. 17.

V. 800. ὑπὲρ αὐτοῦ Ald. rell. ὑπὲρ αὐτοῦ Vict. quo vix opus. Vid. Thiersch. in Act. Monac. T. II. p. 479.

V. 801. Φαρσύλιον tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. improbante Porsono Praef. Hec. p. XXII.

V. 802. ταῖσδ' γ'. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 188. corr. ταῖσδ'.

V. 803. μ' iunge cum λέγουσι. Vid. Porson. ad Eur. Phoen. 1230. Erfurdt. ad Soph. Ai. 755. προσκείμενος με iungit Lobeck. ad Ai. p. 249.

V. 805. Tres Parr. Florr. 1. 2. Vict. Ἰλίον.

V. 806. γ' om. Flor. 1. 2.

V. 807. *μελήματα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *μελήματα* Portus, Barnes. Markl. et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Apte Markl. comparat Aeschin. adv. Ctesiph. p. 392. ed. Taylor. (p. 461. Reisk.) τὰ τῶν Ἑλλήτων ἀναμένειν μελήματα.

V. 813. E Parr. A. B. C. Markl. et Musgr. enotantur ὅτι προσέβης ἄν (non ὁ προσέβης ἄν, ut ait Boeckh. p. 294.) pro σέβεις. E Flor. 1. 2. enotatum προσέβης ἄν αἰνῶ pro κατείδες αἰνῶ. προσέβης ἄν etiam Vict. quod utro pertineat, non additum. Ex ὅτιςσβεις, partim τῖ et π confusis (vid. Bast. comm. palaeogr. p. 730.) partim prava pronuntiatione factum ὅπσεβης: hinc ὁ προσέβης et ὅτι προσέβης. Frustra Markl. in eo se torquet; ut hoc explicet.

V. 817. μοι ὅτιν. Scribe μοδοτίν. Vid. Elmsl. ad Med. p. 88. not. z. et ad v. 801. et nos ibid. v. 814.

V. 820. Codd. et edd. δεινόν τι φεύγεις. Nostrium est e coniectura Valck. ad Phoen. 904. probatum Markl. Musgr. aliis. Mox Markl. coni. δεξιάν τ' ἐμῇ χειρὶ. Flor. 1. δεξιάν δ' ἐμῇ χ. Si nihil interjectum esset inter haec et μεῖνον, scriberem δεξιάν τ' ἐμῇ. Nunc δεξιάν δ' ἐμῇ praefero. V. sq. Markl. μακαρίων νυμφ.

V. 822. αἰδούμεθ' ἄν Ald. rell. αἰδοίμεθ' ἄν duo Parr. Flor. 1. 2. unde sic edidit Markl.

V. 823. Ald. rell. εἰ ψαύοιμεν, ὧν μὴ μοι θ. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. εἰ ψαύοιμεν ἄν ὧν μὴ μοι θ. unde Markl. εἰ ψαύοιμ' ἄν ὧν μὴ μοι θ. quem vereor ne paulo inconsideratius secutus Aldinam deseruerim. Nam ψαύοιμεν ob sequens μοι non potuit a librariis proficisci.

V. 824. γαμοῖς Flor. 1. 2.

V. 826. ποίους γάμους ἔφησθ' ; ἀφασία μ' ἔχει γίναι. Ald. rell. contra metrum. Barnes. φῆς pro ἔφησθα. Markl. ποῖον γάμον ἔφησθ' ; ἀφασία μ' ἔχει, γίναι. quod probat Musgr. Sed praesens tempus aptius est.

V. 829. μεμνημένοις Ald. rell. et Codd. μεμνημένους Barnes. quam Markl. vulgatum vocat.

V. 835. Vulgo ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα contra sensum. Markl. ἄμφω γὰρ ἐπ' αὐδ. Mihi ου ex οὐν ortum videbatur; non ambo enim metimur, sed ambo decipimur;

V. 836. ἀλλ' ἢ πέπ. Ald. rell. ἀλλ' ἢ Barn. Musgr. vid. ad Alc. 833. Notam interrogandi etiam post δεινά poni vult Heath.

V. 840. σ' post ὄμμασιν om. Flor. 1. 2.

V. 842. καὶ σοί. Imo καὶ σοί, *tibi quoque*. τόδε, *χαῖρε*.

V. 844. Προσβύτου personam praeponunt Lib. P. Vict. quum in edd. et Codd. rell. esset Θεράπων. ὦ σέ τοι λέγω est ex emendatione Markl. pro ὡς σέ τοι λέγω. Flor. 1. ὡς ἔτι λέγω.

V. 846. Par. A. ^{παρ} ἀνοίξας. Cf. Blomfield. gloss. Agam. 721.

V. 847. Vict. ^ο τῷδ'. μ' post γάρ delet Elmslei. ad Soph. Oed. T. 461. et ad Med. 703. (cf. auctar.) metri gratia.

V. 849. Ald. rell. τῶνδε τῶν πάρ. Par. A. Flor. 1. 2. τῆςδε τῆς, quod edidi, secutus Musgr.

V. 851. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἡ μόνω πάροιθεν δῆτα παῖδ' ἔφασκ. Canter. ἡ μόνω πάρ. δ. παῖς δ' ἔφ. Voluit, puto, ταῖσδ', ut est in Commelin. et sic Parr. Flor. Vict.

V. 852. μόνοιν malit Markl. λέγεις Flor. 1.

V. 853. Par. B. σώσουσ', A. Flor. 1. 2. Vict. σώσας i. e. σῶσον οὓς et σῶσον ἄς.

V. 854. Ald. rell. et Codd. ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἄν ᾧση. sine sensu. Scalig. εἰς μέλλοντ' ἄν εἴη, Reisk. εἰς μέλλοντα λείψει χρ. Markl. ἀνοίσει, addens: ἀνοίσει (fut. ab ἀναφέρω) εἰς usitata est locutio. At nec activum pro ἀναφέρεται, nec futurum convenit. Musgr. εἰς μέλλοντ' ἀνοιστέος, putans huc respexisse Plutarch. Opp. mor. p. 694. 765. ed. H. Steph. ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος, ὡς φησιν Εὐριπίδης. Vid. Musgr. ad fragm. inc. 125. Haec autem lectio metro repugnat. Quid reponendum sit, latet.

V. 855. δεξιᾶς ἔκασι recte explicavit Markl. μὴ μέλ' Ald. rell. μὴ μέλλ' Barn. et sic Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 856. οἶσθα δῆτά μ' Porson. Adv. p. 253. quod probat Elmslei. ad Med. p. 287. not. quia γ' in interrogatione locum non habere sibi persuaserat; nam in Ald. rell. interrogationis nota erat in fine versus. Sed nec ea deleta vim habet illud γ'.

V. 858. Ald. rell. χ' ὅτι δὴ με ταῖς σαῖς φερναῖς ἴλ.
Ἀγ. ἄν. Nostrum est in tribus Parr. Flor. 1. 2. χ' αἰ μὲν
 ταῖς σαῖς φερναῖς Vict.

V. 861. Pro ποθ' Flor. 1. 2. πεῖθ'.

V. 862. κτενεῖν Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. hic
 et v. 869.

V. 864. τὴν ταλαιπ. Ald. rell. τῆς ταλ. Parr. A. B.
 Flor. 1. 2.

V. 870. Flor. 1. 2. λάβοι.

V. 873. Ald. rell. τίν' εἶχε τὴν πρόφ. et ἐκόμισ' ἐκ θ.
 τὴν om. Par. B. Flor. 1. 2. ἐκόμισεν est a Markl.

V. 874. ἴν' ἀγάγοις Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189.
 συμφεινύουσα est a Barn. Markl. et Musgr. pro συμφειν-
 ούσα. vid. ad 448.

V. 875. Ald. rell. ὦ θυγάτηρ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ
 σὺ καὶ μήτηρ σέθεν. Barn. edidit *Θυγάτηρ*. Flor. 1. 2.
 ὀλέθρῳ σὴ καὶ μήτηρ σέθεν. unde versum concinnavi,
 non satis modulatum illum quidem, sed tamen trochai-
 cum, si ad digitos eum exigas. Aliud vero est ἥκεις ἐπ'
 ὀλέθρῳ σῶ καὶ σὺ καὶ μήτηρ σέθεν, aliud καὶ σὺ καὶ μήτηρ
 σέθεν ἥκετον ἐπ' ὀλέθρῳ; in hoc utraque statim ab initio
 cogitatur, nec addi poterat σῶ, in priore non nisi Iphi-
 genia cogitatur, sed, sententia absoluta, idem ad matrem
 etiam refertur. Markl. $\chi\eta$ μήτηρ σέθεν.

V. 877. Ald. rell. δακρύον τ' ὄμματ' contra metrum.

V. 878. παίδων Par. A. pro τέκνων.

V. 883. κατὰ πῶς φέρων γε θ. Omni venere caret
 particula. Lege κατὰ πῶς φέρων σὺ θ. *Porson.* Adv.
 p. 253. Sic etiam Elmslei. ad Med. p. 287. not. φέρων
 γε est quippe qui ferebas, et γε non ad ipsam interro-
 gationem, sed ad φέρων tantum spectat.

V. 884. *Porson.* ad Med. 333. τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν,
 ut in Med. legitur. Contra sentit Elmslei. ad Med. 326.

V. 889. Markl. coni. οὐκ ἐκπαιδευθήσομαι γὰρ.

V. 890. γεγῶτα Ald. rell. Flor. 1. 2. In Parr. A. B.
 C. Vict. suprascriptum est γεγῶτος. Quum dicebat προ-
 πεισὲν τὸ σὸν γόνυ, cogitabat σσ. huc relatum γεγῶτα.
 Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 459. comparat Aesch. *Prom.*
 144. *Soph. Antig.* 1001.

V. 891. ἡ τέρας Porson. ut περί utrumque genitivum regat.

V. 893. Plene interpungendum esse post ὅμως moment Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. et Lenting. p. 67. Ita hoc referendum esset ad ἄμυνον. Sed quis ad rem, quam ipse irritam vocet, quemquam adhortetur, ἄμυνον μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως?

V. 898. In Ald. rell. deerat σε post γενιάδος, tum πρόσ τε μητέρος. σε addidit, τε sustulit Markl. Totum versum sic, ut edidi, constituit Musgr.

V. 901. Marklandi coniecturam πῆλας μοι probat Musgr.

V. 906. φέρειν Parr. omn. Vict. φέρει Florr. ut Ald. rell.

V. 908. ὑψηλόφρων αἴρεται πρόσω i. e. ὑψηλόφρων ἐστίν. In sqq. μετρίως et ad ἀσφαλῆν et ad χεῖρειν spectare videtur. Magni enim animi est, adversa fortiter, secunda moderate ferre.

V. 911. Recte V. D. in *Classic. journ.* nr. 3. p. 612. Cheri personam delendam, et haec verba Achilli quoque tribuenda iudicat. Pessime autem vertit Heath. *Celebrantur enim tales homines ut vitam traducentes recte et cum sapientia.* Dele comma post βροτῶν et iunge λελογισμένοι εἰσὶ διαζῆν, calculis quasi subductis constituerunt vivere.

V. 918. Flor. 1. πεισόμεθα θ' ὅταν. In fine Ald. rell. οὐ πεισόμεθα. Scaliger οὐ πείσομαι, ut edidit Barnes. et sic Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 920. Ald. rell. Ἄρει τῷ κατ' ἐμέ. Par. G. Lib. P. Flor. 2. Vict. Ἄρει. Par. E. ap. Musgr. Flor. 1. Ἄρη. Iam Brodaeus Ἄρη τὸ κατ' ἐμέ, quamquam Ἄρη tantum commemorat Barnes.

V. 921. ὦ παθοῦσα σχήλια Barnes. operarum, putō, errore.

V. 923. κατατελεῶ quam vim h. l. habeat, non intelligo. An καταστένω?

V. 927. Flor. 1. 2. εἰ μὴ καί.

V. 928. Flor. 1. φονεύσῃ. Τὴν τὸ γ' αἴτιον mavult

Lenting. p. 67. cui respondeat ἀγνόν δ' οὐκέτ' ἔστι. Non intelligo, quid sibi velit. Cf. tamen ad v. 995.

V. 932. ἡτίμασμένη legendum suspicatur Elmslei. Mus. crit. l. p. 481. propter locum Hel. 455. Alius fortasse in Helena ἡτίμασμένη ex h. l. legendum contendat.

V. 935. Markl. coni. ἦν ἄν et v. 936. φονεύοι. Male. vid. Heindorf. ad Plat. Phaëdon. §. 35. Schaefer. melet. p. 55.

V. 934. Flor. 1. Μενελάος τ' ἐν ἀνδρ. Flor. 2. item τ' ἐν, sed suprascr. δ'.

V. 935. Elmslei. ad Heracl. 168. coni. ἐγὼ οὐχὶ Πηλ.

V. 936. εἴπερ. Lib. P. ὅπερ. Flor. 1. 2. ὥπερ. Vict. ὅπερ. Pro φονεύει Schaefer. l. c. φονεύσει. Sed haereo in eo, quod accusativus deest, qui ex hoc verbo pendeat, ut σὴν κόρη. Itaque Reisk. coni. σὴν κόρη, Musgr. σοὶ πόρην, parum probabiliter. Mihi versus deesse videtur, in quo fuerit verbum παρέχειν, ὥπερ τοῦμόν ὄνομα παρῆται σοὶ πόρην φονεύειν τὴν θυγατέρα.

V. 940. Porson. Adv. p. 253. coni. οὐδ' ὥστε χεῖρα προσβαλεῖν πέπλοις ἄκραν. Mirarer, si pro hac expedita locutione alia longe difficilior substituta esset. εἰς ἄκρην χεῖρα ἄψεται dictum esse videtur pro ἄκρα χειρὶ, ut Soph. Antig. 1236. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' εἰς ἐμφρὼν παρθένον προσπίτυσσεται pro ὑγρῇ ἀγκῶνι. εἰς etiam nonnunquam ponitur eodem sensu, quo ὥστε, ut Helen. 904. τὰ κτητὰ δὲ πιᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἀρπαγᾶς, i. e. οὐχ ὥστε ἀρπάζειν. Hipp. 276. ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου i. e. ὥστε ἀποστῆναι βίου vel ἵνα ἀποστῇ βίου. Cf. Troad. 320. Sic h. l. εἰς ἄκραν χεῖρα est pro ὥστε ἄκραν χεῖρα προσβαλεῖν, quod deinde explicandi causa additum.

V. 941. Pro πόλις ὄρισμα Paris. E. ap. Musgr. πόλισμα, quod quomodo ortum sit, neminem latere potest. Markl. coni. ἡ Σίπυλος ἔσται μ' ἔγωγε, (πόλισμα βαρβάρων, Ὅθεν πεφύκας οἱ στρατηγᾶται) γένος, melius Musgr. ἡ Σίπυλος πολὺς, ὄρισμα βαρβ. πολὺς celebratus, ut Hippol. in. Sed nec vulgatae incommodus sensus est: Sipylus, ignobilis barbarorum locus, pro civitate habebitur etc.

V. 943. Ald. rell. Φθία δὲ τοῦμόν οὐδαμοῦ κεχλ. Tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. τοῦμόν τ' οὐδ. Egregia est Zimmermanni lectio Φθίας δὲ τοῦνομ' οὐδ.

V. 944. Vulgo ἀνάξεται. ἐνάρξεται est e verissima Musgr. coniectura.

V. 945. Vulgo τίς δὲ μάντις ἐστὶ ἀνὴρ, "Ος. In edit. secutus sum Markl. distinctionem, πικρὸς ποιῶν. Hoc si voluisset Euripides, dixisset τί δὲ μάντις ἐστὶ; Vid. Gramm. gr. §. 439. p. 611. Plato Gorg. p. 462. D. Ἐρωτῶ δὴ, τίς τέχνη ὀψοποιεῖα. Σω. Οὐδεμία, ὦ Πῶλε. Πωλ. Ἀλλὰ τί, φάθι. Σω. Φημί δὴ ἐμπειρία τις. Τίς ἐστι μάντις nihil aliud esse potest, nisi vel quis e pluribus vates est? vel qualis vatis est is, de quo quaerimus? Sed τίς δὲ μάντις ἐστὶ ἀνὴρ; est qualis vir est vates? i. e. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ.

V. 947. διοίχεται. Hermann. ad Suppl. 546. explicat τὸ τυχεῖν διοίχεται, *sin erraverit, res sic abit, non curatur.* qui sensus accommodatissimus est. Ita διοίχεται eodem sensu positum erit, quo alibi διόλλυσθαι, διαφθεῖσθαι, *in oblivionem abire.* vid. Brunck. ad Soph. Oed. T. 317. Τυχὼν ad verba ὅς πόλλ' ἀληθῆ λέγει tantum spectat, illis πολλὰ δὲ ψευδῇ in parenthesi positis, ut supra 934. Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν parenthesin faciunt: qui multa vera dicit, si fortuna ita fert; sed ὅταν δὲ μὴ τίγῃ, quando vero rem non tetigit, non assecutus est, oblivione illud obruitur.

V. 948. Ald. rell. ἥ τῶν γαμούντων ἑκατε, contra metrum. γάμων ex Heinsii, Scaligeri, Rutgersii, Canteri coniectura edidit Barnes. Canter. etiam ἥ, ut Victor. τῶν γάμων ἑκατε, propter nuptias *illas*, quas conatui suo prae-textuit Agamemnon. Lenting. p. 67. ita legit et interpungit: οὐ τῶν γάμων ἑκατε (μυρία κόραι Θηρῶσι τοῦμόν λεκτρον· εἴρηται τόδε·) Ἀλλ' ἔβριον etc.

V. 952. Iungo: ἥ Κλυ. δὲ πόσει ἐπαίσθη ἐμοὶ μάλιστα λαδοῦναι θυγατέρα, non *persuasa fuisset*, ut est in versione, sed *revera adducta est.* Haec enim ἥ Κλυ. — πόσει etiam in parenthesi collocata sunt. Sed scribendum ἥ Κλυταμνήστρα δ' ἐμοὶ Μάλιστ' — —.

V. 954. Ald. Herv. 2. et Codd. ἔδωκέ τ' ἄν. Brub. Cant. Barn. rell. ἔδωκά τ' ἄν. Scribendum erat τᾶν i. e. τοι ἄν. Ita nec Barnesii commento ἔδωκά τ' ἄν γ' Ἑλλ. nec Marklandi ἔδωκά τ' ἄν σφ' Ἑλλ. nec Musgraviū ἔδωκα γὰρ ἄν opus est. Sic etiam Lenting. p. 67. cui tamen τοι γ' melius scribi videtur.

V. 956. ἐν εὐμαρῇ δέ Blomfield. Mus. crit. 2. p. 189. Idem est quod ῥάδιον δὲ αὐτοῖς ἔστι eo sensu, quem explicavi ad Hec. 738. et Musgrav. ad Suppl. 169. *nullius in momenti res est.*

V. 959. τάχ' εἴσεται σῶηρος. Vid. ad Phoen. 253.

V. 960. φόνον κηλίσιν αἵματι χρανῶ vix sanum videtur. αἵματι appositivum esse possit, ut ait Markl. τῶ κηλίσιν φόρου. (Vid. ad Orcat. 1452. ad Phoen. 1135. 1517.) sed nimis propinqua sunt κηλίσιν et αἵματι. Etiam syllaba brevis ante χο. producta dubitationem movet. Ut aliorum coniecturas taceam, optime locum sanasse videtur Porson. apud Kidd. p. 224. πρὶν ἐς Φοῖνας ἔλθειν φόνον, κηλίσιν αἵματος χρανῶ.

V. 961. Pro ἐξαφύσσει Flor. 1. ἐξορίσσει.

V. 962. 3. Marklandus, cui haec stultissima, ut sunt, ita esse videntur, coni. θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι. Μέγιστος ὦ γῶν· ἀλλ' ὅμως γενήσεται, Musgr. θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι Μέγιστος, οὐκ ὦν ἄλλος ὧν γενήσομαι. quod non intelligo. Boisson. coni. σοι. Μέγιστος οὐκ ὦν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι. Ego in his quoque Euripidis argutias captandi studium agnosco.

V. 967. Ald. rell. μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολείς. Tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. μήτ' ἐνδεῶς (Vict. ἐνδειῶς) μὴ τοῦδ' ἀπολ. unde Markl. fecit μήτ' ἐνδεῆς τοῦδ' ἀπολ. ἐνδεῆς τοῦδε, ut Troad. 899. fr. inc. CLVII, 3.

V. 968. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. ἀγαθοί et v. sq. ἦν pro ἐάν. ἀγαθοί et ἂν Stob. Trincav. XII. οἱ ἀγαθοί et ἐάν Gesn. et Grot. Tit. XIV.

V. 970. οἰκτρῶς Par. A.

V. 971. κακῶν γ' ἐμῶν Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

V. 972. ἔχει τοι σχ. Flor. 1. 2. Vict.

V. 973. ὠφελεῖν Ald. rell. et Codd. ὠφελῶν Canter. ὠφελεῖν si verum est, cum Aemilio Porto potius ad χρηστός referam, quam cum Barnesio ad ἔχει τι σχῆμα.

V. 977. Non opus est Markl. correctione σοῖς τε μέλλ. γ.

V. 981. ἐκέτην Ald. rell. ἐκέτιν Aem. Portus, Barn. Musgr. et sic Florr.

V. 983. Porson. Adv. p. 254. et apud Kidd. p. 224. et Elmslei. ad Heracl. corrigunt: Ἐξίσιν, αἰδοῦς ὅμῳ ἔχοντο' ἑλεύθερον, *misso pudore*. Sed ἑλεύθερος αἰδοῦς, quasi αἰδώς res molesta ac gravis esset, dubito an dicatur; et quamquam non decebat virgines in virorum conspectum prodire, nonne tamen cum pudore et verecundia ad Achillem accedere poterat Iphigenia? ὅμῳ ἑλεύθερον Iphigeniae est vultus ingenuus, qualis est liberi hominis. δι' αἰδοῦς, *cum pudore*, ut in illis διὰ φόβου εἴλωι, δι' ὀργῆς ἦκειν Soph. Oed. C. 905. de quibus praeter eos, quos citavi Gramm. gr. p. 848. not. a. vid. Bergl. ad Arist. Ran. 1459. Brunck. ad Soph. Oed. T. 773. Elmslei. ad Med. 842. et ipsum δι' αἰδοῦς εἶπον Bacch. 414. ubi recte explicat Elmsl. post Brunck.

V. 984. Pro ἢ μὴ Par. A. ἰδοῦς. Flor. 1. 2. Vict. ἰδοῦ. ἰδοῦς e vs. praec. pro αἰδοῦς huc translatum videtur, correctum deinde, si diis placet, ἰδοῦ. Elmslei. ad Heracl. l. c. coni. Εἰ δ' ἢ παροῦσα ταῦτά (sic iam Markl.) ταῦτομαί σέθεν, Μενέτω κατ' οἴκους, hoc etiam versu Clytaemnestrae tributo. Equidem in vulgata nihil video, quod reprehendam.

V. 986. Markl. fassus, se non intelligere αἰδεῖσθαι, corrigi αἰεῖσθαι, quod probat Musgr. addens, nisi malis ἀνίσθαι. Optime sensum verus perspexisse mihi videtur Bremi p. 233. sq. *Pudorem et modestiam servare quidem oportet, sed tantum, quantum fieri potest: nam ea tempora incidere possunt, quibus, tui servandi causa, pudore omissa ab aliis auxilium petere oporteat*. Similiter Lenting. p. 67 sq. explicat, *Eo usque pudendum est, dum id res rationesque patiuntur*. Quod Hermann. in censura, hanc Bremii explicationem reprehendens, dicit, αἰδεῖσθαι nihil aliud esse nisi *petere, supplicari*, hactenus verum est, si de iis dicitur, qui quum hominem inviti occiderunt, patria relicta, propinquos occisi placare student. vid. quae monui in diss. de iudiciis Atheniensium p. 170. not. 54. coll. p. 156. not. 22. nec alio spectat Harpocrationis locus ab Herm. citatus p. 17.

V. 991. Flor. 1. μ' οἱ ἡετρώοντες. Vict. ἔξερ' εἰς pro ἔξερ' εἰς.

V. 992. Ald. rell. εἰ τ' ἀνικέτευτος ἦς. Scripsi e coni. Vossii ἦν τ' ἀνικέτευτος ἦς. αἰς ἀνικέτευτος ἦσθ'.

cum Markl. et Lobeckio ad Aiac. 611. extr. scribere dubito, quia, sequente futuro ἥξει, εἰ cum praeterito ἦσθα poni non posse puto. De adiectivis in — τοῖς activa significatione usurpatis vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. p. 288. not. m. Porson. ad Eur. Phoen. 220. ad Hec. 1125. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 962. Monk. ad Alc. 174. Blomfield. gloss. Agam. 352. Singularem vero post pluralem poni, nemo mirabitur.

V. 994. Notandus infinitivus pro participio post ἴσθι. Vid. Elmslei. ad Med. 580.

V. 995. σ' post μάτην addidi e Markl. coniectura. Bremi p. 234. coni. ψευδῇ λέγων γε, δέ ab hoc loco alienam esse dicens. Herm. ψευδῇ λέγων γάρ. recte: nam hoc ipsum est illud ἄν, quod eam audire vult. Sed eodem sensu ponitur etiam δέ. Xenoph. Mem. S. II, 1, 1. ἐδόκει δέ μοι τοιαῦτα λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκέειν ἐγκράτειαν — — γνοὺς δέ τινα — — pro γνοὺς γάρ. Lenting. p. 68. Procul dubio, inquit, legendum γε, cui respondeat δέ v. 1007. Itaque γε — δέ inter se sibi respondere censuit, ut μέν — δέ?

V. 998. δὴ νῦν edidit Barnes. pro δὴ νῦν. Probat Blomfield. mus. cr. 2. p. 189. Pro ἐχῆ Parr. A. B. ἐχῆ.

V. 1000. Ald. rell. πειθόμεθ' αὐτῆς. Par. B. Flor. 2. ^{ωμεν} πειθόμεθ' αὐτῆς. Flor. 1. Vict. πείθωμεν τ' αὐτῆς. Parr. A. C. πείθωμεν sec. Markl. πείθωμεν sec. Musgr. ut iam coniecero Scaliger et Reisk.

V. 1003. Legebatur τί δέ χοή, contra metrum. Correxerunt Reisk. et Markl. Vossius coni. τί δέ χρεώ.

V. 1005. Ald. rell. ἄν δ' ἄντιβ. Scripsi ἦν, quamvis loca omnia, ubi in scriptis scenicorum poetarum ἄν pro ἔάν sit, mutare Critici parum verecundi esse dicat Schaefer. ad Soph. Oed. T. 1062. — Par. A. ἀντιβαῖνοι.

V. 1006. Versus haud dubie corruptus. Initio πρό, εἰ γάρ Flor. 1. 2. Vict. εἰη γάρ. Tum praeteritum ἐπίθετο, non convenit de re, quae adhuc futura est; tum πιθόου, πιθόμην, πιθέσθαι, πιθόμενος etsi saepe a Tragicis usurpantur, ἐπιθόμην tamen non memini me legere. τὸ χοῦρον nihil aliud esse potest, nisi preces tuae, non quod quis

optat, ut Bremi accipit p. 235. Scalig. con. *πείθεται* i. e. *πείθεται*, elisa *αι* diphthongo; Hermann. in Censura (Ephem. Lips. 1819. n. 248) *πείσεται* pro *πείσεται*. Sed quid est τὸ *χρηζόν πείσεται*? Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. *εἰ γὰρ τὸ χρηστὸν πείσεται*.

V. 1008. *καὶ γὰρ τ' ἀμείνων* non sollicitandum; καὶ ad hanc sententiam cum priore connectendam valet, ταυτεμ oppositur sq. *στρατός τε*. Pro *γενήσομαι* Markl. con. *φανεήσομαι*, vehementer improbane Bremio l. c. contra quem Hermann. dubitat, an *γενήσομαι* tum demum locum habere possit, si πρὸς φίλου scribatur. Num igitur ἀγαθὸν εἶναι πρὸς τινα dici nequit? et quid est ἀγαθὸν γίγνεσθαι πρὸς τινα;

V. 1010. Parr. A. C. *σθενω*. B. *σθερω*. Flor. 1. 2. Vict. *σθέρει*.

V. 1014. Lenting. p. 68.: Putavi ἦν δ' αὖτὰ μὴ πρ.

V. 1017. ἡμεῖς γε φύλ. Par. A. Mox *φιλῶμεν* mavult Markl. quod probat Musgr. Markl. etiam post *φύλ.* plenam distinctionem ponendam esse monet, et leg. *μὴ τις δ' ἴδῃ*, cave ne quis te videat. Quum Clyt. dixisset, *ποῦ γοῇ μ' εὐρεῖν ἐλθούσαν σὴν χεῖρα*, respondet Achilles, se eius cum Agamemnone colloquium observatum esse, ne rursus ad se adire necesse habeat, quod dedecori ei futurum esset apud Graecos. Itaque *μὴ τίς σ' ἴδῃ στείχουσαν* non est a colloquio meo discedentem: nam ante tentorium Clytaemnestrae collocuti erant. vid. v. 809. sed ne quis te videat post colloquium cum Agamemnone habitum per turbam Graecorum ad me pergentem.

V. 1022. *ἔσται τὰδ'* e con. Markl. probata etiam Porsono ad Hec. 894. pro *ἔστιν τὰδ'*.

V. 1023. Pro *σύ γε* Valcken. ad Hipp. 952. legendum censet *σύ τοι*.

V. 1025. *Τίς ἄρ' ὑμέναιος*. Brodaeus et Barnes. supplent *ἦν* vel *ἐγέρετο*, ut *Πιερίδες* ad *ἔστασαν* referatur; quod fieri nequit, quia ad hunc nominativum spectat *ἡλθόν* v. 1033. Markl. et Musgr. *Τίν' ἄρ' ὑμέναιος* — *ἔστασαν* *λαγύν*. ita ut *ὑμέναιος* sit deus Hymenaeus. *Qualem sonum edi fecit Hymenaeus*, ut vertit Musgr. Nec tamen necesse est de deo Hymenaeo cogitare: potest

carmen nuptiale intelligi. Aemil. Portus τίν' ἄρ' ὑμέναιον — — ἔστασαν, sc. αἱ Μοῦσαι vel Πιερίδες, vel τίς ὑμέναιος — — ἔστασαν ἱαγάν. Prius probabat Miltonus, quod mihi quoque maxime placet. Nam ad anacoluton confugere, ut τίς ὑμέναιος dictum sit, quia poeta in mente haberet addere ἐκλαγξ, vel ἰάχης (ut Heracl. 777. ὀλοήγματα ἰαχεῖ), deinde vero, quum αἱ Πιερίδες iam aures circumsonarent, ἔστασαν ἰ. dixerit, paulo durius videtur. Ceterum versus est choriambicus trimeter, primi choriambi arsi in duas breves soluta, vel diambo pro choriambo posito, sequens versus

choriambicus dimeter pro — — — — — vel — — — — —
— — — — — Pro Αἰβυός Flor. 1. Αἰβυός.

V. 1027. καλαμοεσσαῖν Markl. et Musgr. Sed quidni cantus, qui ὑπὸ συρίγγων καλαμοεσσαῖν instituitur, ἱαγὰ καλαμόσσα dici possit? Versus videtur esse glyconicus, ita ut syllaba — σαν ad sequentem versum, Pherecrateum, referatur. Vid. Herm. elem. p. 567.

V. 1029. videtur esse Pherecrateus cum choriambo.

V. 1030. Anapaesto — ρίδες ἐν — in antistropha opponitur trochaeus — v. vid. Herm. elem. p. 548.

V. 1033. Πηλέως Ald. rell. Πηλέος Par. A. Flor. 1. 2. — εἰς om. Par. B.

V. 1034. Elmslei. ad Heracl. 752. malit Μελωδοῖς Θέτιν ἀχήμεσι. Certe duabus brevibus syllabis ια in antistropha respondet longa λογχ — ήρ. Bene etiam μελωδοῖς.

V. 1035. ἐγ ὄρεσι Ald. rell. ἄν' ὄρεσι Par. A. quod, ut exquisitius, praetuli. Sic ἀνὰ Γαργάρον Il. ο', 152. ξ', 352. Tum Ald. κλύουσαι. Cant. Barn. Musgr. ediderunt κλείουσαι, quod in Parr. A. C. esse, e silentio colligo, et ex eo quod Markl. e Par. B. enotavit κλύουσαι. Monk. ad Alc. 459. ob metrum scribi vult κλείουσαι.

V. 1038. φίλων Vict. Iniuria Markl. ob antistrophicum 1059. scribi vult λέκτρον τὸ τρύφημα φ. Vid. ad Hec. 467.

V. 1042. λευκοφῆ Flor. 2. Vict. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. λευκοφανῆ Commel. Steph. Musgr. λευκοφᾶν Flor. 1. Hunc versum cum sequente voce ψάμαθον con-

iungit Seidler. de verss. doehm. p. 261. et Herm. elem. p. 546. cui ille subiungit anapaesticum εἰλισσόμεναι, hic anapaesticum cum iambo εἰλισσόμεναι γάμους.

V. 1045. Pro Νηρός Seidl. l. c. scripsit Νηρέως, nescio qua de causa, quum respondeant haec πρώτας Πηλέ —. Cf. Erfurdt ad Soph. Ai. 188.

V. 1046. ἀνά τ' ἐλάτῃσι. Hesiod. Sc. H. 188. Centauri efficti erant χρυσέας ἐλάτας ἐν χειρὶν ἔχοντες. Monuit Lenz in epist. in loca quaedam carm. Catull. de supt. P. et Th.

V. 1048. τὰν θεῶν Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. et Ald. τῶν θεῶν Brub. Tell.

V. 1050. Quae litteris diductis expressa sunt, Chori in nuptiis epithalamium canentis verba sunt: μέγα, ὦ Νηρὲ κόρα, μέγα φῶς γεννάσεις, ὅς ἔξει — —.

V. 1051. παῖδες αἱ Θ. Codd. et edd. αἱ deleverunt Heath. et Markl.

V. 1052. μάντις ὁ Φ. Ald. Tell. μάντις δ' ὁ Φ. Codd. Pro τ' post Μουσῶν Par. B. γ', Flor. 1. om. Pro Μουσῶν Markl. corr. Μοῖρᾶν, ut ad Chironem referatur, factorum praeacium; sed nihil necesse. Constructionis Homericæ ὁ Μουσῶν εἰδώς aliud exemplum in Tragicis non inveni.

V. 1054. Post ἐξονόμασεν pone comma. Χείρων om. Flor. 1.

V. 1056. De forma Πριάμοιο, rarissima apud Tragicos, hic etiam dubitat Hermann. disquis. de Orph. p. 725. etiam quia ultimam ante κλεινάν productam habeat, quod fieri non possit. ἀκλή; prima longa est Hipp. 1025. ut Ἡρώκλειν Heracl. 3. Herc. f. 3.

V. 1058. περιζώματι malebat Canter. probante Aem. Porto.

V. 1060. Iunge κεκορυθμένος ἐνδύτα (ut ἡμφισπόμενος χιτῶνα) ὅπλων et ἐνδύτα ὅπλων δαιρήματ' ὄχων, Markl. pro ἐνδυτ' ἐκ conii. ἐνδυτοῖς.

V. 1065. Vict. νηρόδος. Markl. malit Νηρόδων, πρώτας; Νηρόδων ut δαίμονα πρώτον μακάρων Bacch. 377. Canteri conii. ἰδαῖσαν pro ἰδεσαν metro repugnat.

V. 1066. πρώτης Flor. 1. 2.

V. 1067. Iungo πιστοτέρους σε κάρα (vid. ad Hec. 795) et per appositionem καλλικ. πλόκαμον.

V. 1068. βαλιάν ex emendatione Scaligeri recepit Markl. pro γ' ἀλιάν. Musgr. coni. γ' ἀθλίαν. nam quid ad πύθος faciat color invencae, se non intelligere. Oblitusne erat loci Hec. 85?

V. 1074. νυμφοκόμω malit Markl. Musgr. comparat νυμφοκομεῖν Med. 974. quod ut ibi de sponsa ipsa dicitur, sic h. l. νυμφοκόμος.

V. 1076. Iungo cum Brodaeο: ποῦ τὸ τὰς αἰδοῦς πρόσ-
ωπον (puḍor, qui vultu et externo habitu proditur, ut
τυραννίδος πρόσωπον ἡδύ Ion. 621.) ἢ τὸ τὰς ἀρετῶν πρόσ-
δύνασιν ἔχει σθένειν τι (pro δύνασιν τινα ἔχει vel σθένει
τι,) ὅποτε τὸ μὲν (τὸ τῆς αἰδοῦς πρόσ. vel simpliciter ἡ
αἰδώς) ἄσπετον ἔχει δύναμιν, i. e. οὐ σέβεται.

V. 1083. κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς, homines communiter
contendunt, in eo elaborant, ne deorum invidia in se
ingruat, ne dii nimiae hominis excellentiae invidentes
eam evertant.

V. 1084. Pro φθόνος Voisinus coni. φόβος.

V. 1085. προσκοπούμενη Par. C.

V. 1087. ἐν δακρύοις δ' recte Markl. pro ἐν δακρύ-
οις θ'.

V. 1090. Clytaemnestra haud dubie dicere voluit:
sentire mihi videor venientem Agam. Quomodo pro hoc
dici potest μνήμην εἶχον (s. ἐμνήσθην) Ἀγ. πλεσίον βεβη-
κότος?

V. 1098. Vict. ἡντρεπισμένοι.

V. 1099. καθάρσιον e Reiskii, Piersoni Veris. I, 5:
p. 65. Marklandi coni. pro καθάρειον. Praeterea Ald.
rell. καθάρσιον ἐκ χειρῶν. ἐκ omisit Par. A. unde Markl.
fecit πῦρ καθάρσιον χειρῶν, Musgr. πῦρ καθάρσιον χειρῶν.

V. 1104. δέ om. (Par. A. Flor. 1. 2. Pro πατρός
Canter. πάρος, probante Barnesio. Male. vid. Gramm.
gr. §. 420.

V. 1105. Ald. rell. πάντως ἂ μέλλει γε χυπό contra
metrum: nam voc. χυπό prior syllaba ob crasin produci-
tur. Itaque Markl. cui πάντως etiam suspectum est, coni.
πάνθ' ὅσα γε μέλλει. Idem coni. Musgr. Ego satie

habui γε delere quod Gaisf. etiam fecit. Tum pro χῆνι τοῖς πέπλοις scripsi χῆνι τοῖς π.

V. 1108. πρὸς τῆςδε Ald. rell. quod defendit Markl. Et explicari possit *dicam eius et mei commodi causa*, ut explicant Reisk. et Heath. Vid. praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 590. not. u. Monk. ad Alc. 57. Sed melius est πρὸ τῆςδε, ut edidit Barnes. et habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 1109. οὐδέ θ' ἡδέως Ald. rell. Reisk. et Markl. em. οὐδ' ἐθ' ἡδ. quod est in Par. C. Flor. 1. 2. Vict. Praeterea ἡδέως ὁρᾷς nihil est. Markl. inseruit μ', μ' ὁρᾷς.

V. 1110. πρόσθ' om. Par. A.

V. 1111. 12. 13. Ad hos versus offendit Bremi p. 237 sq. Initium enim orationis Iphig. tale esse, ut plura post illud dicenda ab ea expectes; neque tamen quidquam addi. Itaque hos versus cum duobus praecedentibus 1109. 10. ex alia fabulae recensione illatos censet. Posse quidem vs. 1111 sqq. Clytaemnestrae tribuendos videri; sed repugnare Agamemnonis verba, quae aperte ad plures pertineant. Hoc quidem levius est; nam etsi una Clytaemnestra locuta erat, tamen non solum ex eius verbis, sed etiam ex Iphigeniae et Orestis vultu ac gestu intelligere poterat Agamemnon omnium σύγχυσιν καὶ ταράγμον. et in Vict. tres hi versus Clytaemnestrae tribuuntur. Sed vix procedit haec ratio. Post tale enim initium Clytaemnestram continua oratione uti oportebat, non interrogando Agamemnonem urgere. Itaque Bremii indicio equidem hactenus subscribendum puto, ut hi versus alieni habeantur. Ceterum cum v. 1112 sq. Heath. apte comparat El. 911.

V. 1113. Markl. coni. καὶ μέσοις, καὶ πανταχοῦ.

V. 1114. Markl. interpungit: Τί θ' ἔστιν, ὥς μοι πάντες, *Quid vero est quare* etc. quod dubito an dici possit.

V. 1117. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. οὐδὲν κέλευσμά οὐ δεῖ γ. Flor. 1. οὐδὲν κέλευσμά οὐ δῆ. Canter. em. οὐδὲν κέλευσμού δεῖ γ', quod habere videntur Parr. Markl. pro δεῖ γ' coni. δεῖ μ', non sine specie, ut ait Porson. ad Eur. Or. 659. p. 170. ed. Lips.

V. 1118. κτερεῖν Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 1120. Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. praefigunt diiambum Ἐχ' ἥσυχος, praeclare, inquit Markl. Ego

illa verba extra versum poni non memini. Boeckh. de frag. p. 294. suspicatur esse variam lectionem pro *ἐα* v. 1119. ut ita fere scriptum fuerit: *Ἐχ' ἥσυχος· τλήμο- να λέγεις ἃ μὴ σε χορή.* V. D. in *Class. journ.* nr. 3. p. 612. coni. *ἔχε νῦν σύ μοι· τὸ πρῶτον ἀπόκριναι μ' ἄπλοῦν.* Possis etiam *ἔχ' ἥσυχος· τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν.* Nam *κα- πείνο* de re non nova, sed quae iam dicta est, vix aptum; et formula *ἔχ' ἥσυχος* reprimuntur fere, qui contra dicere aliquid volunt. vid. Med. 547. Hipp. 1303. post quam sine copula addi solet, quod dicendum est.

V. 1121. *εἰκότα κλύεις* Ald. rell. Metro et sensui convenientius Markl. et Musgr. *εἰκότ' ἂν κλύοις. κλύοις* etiam Vossius. Helen. 1085. *ἦν γὰρ καὶ τι πλημμελές σε δρᾶ, Τάφος σ' ὅδ' ἂν ῥύσαιτο* — —. Cf. Gramm. gr. §. 524. 5.

V. 1123. Ald. rell. *ἃ πότνια τύχη καὶ μοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός.* Parr. A. B. Flor. 1. 2. *μοῖρα δαίμων τ' ἐμός.* Par. C. ap. Markl. *μοῖρα τ' δαίμων γ'. μοῖρά τ'* etiam Vict. Lectione Codd. recepta, et vocc. *τύχη* et *μοῖρα* transpositis locum sanavit Musgr. Cf. Porson. Adv. p. 254.

V. 1125. Ald. rell. *τίν' ἡδίκησαι.* Parr. B. C. Flor. 2. *τίμ' ἡδίκησε.* Flor. 1. *τίν' ἡμ' ἡδίκησε.* Vict. *τιμ' ἡδίκησε.* Ex *ἡδίκησαι* facilius fieri potuit *ἡδίκησε*, quam contra. Igitur lectionem Ald. servavi, sed pro *τίν'* scripsi *τίδ'.* Fortasse tamen *τίν'* mutatum non oportuit. Hel. 456. *πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ;*

V. 1126. *αὐτός* non abundat, ut ait Markland. *Ista calliditas tua ipsa incallida est*, ut fere vertit Erasmus. Porson. Adv. l. c. citat Cicer. ad Att. VII, 3. *Causam solam illa causa non habet; ceteris rebus abundat.* Lening. p. 68. sensum hoc modo explicat: *Num* (nam interrogative haec enuntianda esse censet) *illa tua calliditas (qua per speciem matrimonii filias me induxisti, ut huc venirem) eadem nunc non satie callide intelligit, quid dicam?*

V. 1128. *πέπεισμ'* Parr. A. B. Flor. 1. 2. Sed recte Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 459. et Erfurdt. ad Soph. Aiac. 190. p. 516. corrigunt: *πάντ οἶδα καὶ πεπνύμεθ', ἃ σύ μέλλεις με δρᾶν.*

V. 1130. In Ald. Herv. 1. 2. sine interpunctione legatur. Commate post *πολλά* distinxit Brub. Canter. colo

H. Steph. et Markl. Pro *κάμνης* Porson. ad Hec. 1166. edit. 3. (vid. *Quart. rev.* 14. p. 459) *κάμης*.

V. 1131. *με δεῖ* Codd. et edd. Ita τὸ ἀναίσχυντόν positum erit ἐν τῷ σιωπῶν, quod qui convenit? Igitur e coniectura dedi *τί δεῖ*, et sic Elmslei. in *Quart. rev.* l. c. Ad *τί δεῖ* adscriptum erat *με, τί με δεῖ*.

V. 1133. Legebatur ἄκουε δὴ νῦν.

V. 1132. Flor. 1. 2. *χορησώμεθ'.*

V. 1136. *ἐγήμες* edd. et Codd. miro consensu. *ἐγήμες* legendum vidit Markl. et sic, notante Porsono Adv. p. 254. Eustathi. ad Od. λ', p. 1693. (446, 48.)

V. 1138. *προσούρισας* Codd. et edd. *προσούδισας* Scaliger, Milton. Barn. Markl. Wesseling. ad Herod. p. 420. Iacobs. p. 108. *προσούρισας* miro modo defendere conatur Musgrav. nec minus mira comminiscitur in supplem. *βρέφος τε τοῦμόν ζῶν πρὸς ὀκρίδας βαλὼν. πάλω* si verum est, recte vertit H. Steph. in Thes. T. III. p. 30. F. *infantem meum vibrando illisisti solo, i. vibratum.* Sed πάλω ista vi hoc solo loco legitur. *πέδω* coni. Scaliger et recepit Gaisford. Sed huius voc. vis inest iam in *προσούδισας*, et quid est *σῶ πέδω*? Saltem ad partes vocanda erat Musgr. coniectura *ζῶν pro σῶ, βρ. τε τοῦμόν ζῶν προσούδισας πέδω*, ut fecit Iacobs.

V. 1140. Recte Markl. καὶ τῷ Διὶς τε παῖδ' ἐμὸν τε συγγ. adstipulante Elmsleio ad Med. 940. Sin cum Markl. scribas *Καὶ τῷ Διὶς σε παῖδ'*, scribendum etiam erit *ἐμὸν δὲ συγγ.*

V. 1141. Barn. in marg. al. ἐπὶ σ' ἐστρατευσάτην, quam, utpote veterem lectionem, retinendam fuisse dicit Reisk.

V. 1147. Ald. rell. ὥστ' εἰσιόντα τε. Emendavit Canter.

V. 1150. Par. A. *φανρον.*

V. 1152. Pro *τλημόνως* Elmsl. *Quart. rev.* 14. p. 460. coni. *τλήμονος.*

V. 1154. Porson. Adv. p. 254. *λέξον, ὃ τε φήσεις.* Mihi gravior esse videtur vulgata.

V. 1155. Ald. Herv. 1. 2. et Codd. *καλὸν γένος.* Brub. Stiblin. Cant. Barn. *καλὸν γε νῶ*, haud dubie e coniectura

eius, qui Brubachianam curavit. Praeclara emendatio est V. D. in Edinburgh rev. n. 37. p. 69. qui totum vs. sic legit: *Μενίλαος Ἑλένην ἵνα λάβῃ. καλὸν γ' ἔθος. γ' ἔθος* primum in γ' ἔθος, tum in γένος abiisse. Sic γένους scriptum esse in Athen. p. 297. D. pro ἔθους.

V. 1157. Par. B. Flor. 1. 2. Ald. Brub. Herv. 2. *ταχθεῖσα*. Herv. 1. Cant. τ' ἀχθέντα. *τάχθιστα* coni. Brodaeus, Canter. Scalig. commode citantes Troad. 372. ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὑπὲρ τὰ φίλτατ' ὤλεσε. Tum ὠνούμενω Musgr. recte.

V. 1158. In ἤν στρατεύσῃ nescio cur haeserit Markl. (est enim coniunct. aor. med. ab ἰστρατεύσῃμην.) qui coni. ἤν στρατεύσῃς. Sed difficultas est in ἤν γενήσῃ, neque enim ἐγενήσῃμην dicunt Graeci. Igitur Elmslei. in Quart. rev. l. c. corrigit ἄγ', εἰ στρατεύσει — γήσῃ.

V. 1160. Markl. Qui Euripidae iambis assueti sunt, inquit, hunc praeferent, *Τὴν ἐν δόμοισι καρδίαν μ' ἔξειν δοκεῖς*; Mox tamen, quum ἐν δώμασι iam praecesserit, proponit: *Τὴν ἐνδον εἰς σε καρδίαν μ' ἔξειν δοκεῖς*; quam sententiam ibidem statim retractat. Porson. citat Apsinem inter Aldi Rhet. p. 725, 21. qui mox v. 1161. *δόμους μὲν τοὺςδε προσίδω κενούς*.

V. 1163. *κάθωμαι* pro *κάθημαι* Elmslei. in Quart. rev. l. c. citans Soph. El. 266—274. Eur. Alc. 961—65. Sed mutatio illa structurae satis frequens.

V. 1164. Elmslei. Quart. rev. „Versus paulo numerosior evadet, si legamus ὁ φειτύσας πατήρ. vid. Porson. App. ad Toup. p. 443.“

V. 1165. Post hunc versum Brunck. ad Androm. 597. ponit vs. 1172—1183. tum 1193. 5. 1170. 71. 1166—69. sic flagitare dialecticem dictitans.

V. 1166. Quid sit πρὸς τοὺς δόμους καταλείπειν, non intelligo. Si id quod καταλ. τοῖς δόμοις, ut accipit Markl. primum καταλείπειν πρὸς τι pro τινι inusitatum est, tum hoc ipsum quid sibi vult μισθὸν καταλείπειν δόμοις? Musgr. comparat has constructiones, τὴν αἰσχύνην τὴν πρὸς τοὺς πολίτας Herod. vit. Hom. c. 2. τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον Lysiae p. 17. τὴν τιμὴν πρὸς τοὺς ἄνδρας Plut. Num. p. 140. ed. H. Steph. Iunxit itaque τοιοῦνδε μισθὸν πρὸς
Tom. VII. BB

τοὺς δόμοις, non καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους; at tunc μισθὸν τὸν πρὸς τοὺς δόμους dictum oportuit, et illa loca dissimilia sunt. Articulus etiam a more tragicorum abhorret. Fortasse excidit versiculus, in quo fuit πάλιν ἀφ' ἧς πρὸς τοὺς δόμους.

V. 1167. Reisk. Markl. Musgr. coni. ἐνδεῖ, i. e. ἐνδεή-
σαι, opus erit. Sed quidni imperfecto locus sit, quum
sermo sit de consilio occidendae filiae antea iam capto?
βραχεία πρόφ. est praetextus levis, nullam vel exiguam
vim habens, nimirum quod alioqui in Troiam perveniri
non posset. *Tam parum liberis amabas, ut levi tan-
tummodo causa opus tibi esset ad occidendam filiam:
quare male te accipimus.* Fortasse leg. προφάσεώς σ' ἔδει
μόνον. Markl. versus 1170. 71. ante hunc ponendos censet.
Nam vocem ἐπεὶ, *nam*, rationem reddere duorum istorum
versuum, non praecedentium. At accommodatius est,
primo significare Clytaemnestram, se maritum ulcisci
velle, deinde precari, ne huc sese adigat maritus, quam
contra; et si inter v. 1166. et 1167. intercidit versus, is
eiusmodi esse potuit, ut ἐπεὶ v. 1167. commodius etiam
ad eum referretur.

V. 1168. Par. A. ἔφον vel εφον πρὸ ἐφ' ἧς. καὶ παῖδες
Markl. Vix opus.

V. 1172. Adhuc affectu materno exponendo et vin-
dictae studio, quod inde exarsurum esset, significando
movere voluit Agamemnonem. Nunc ne diis quidem
hanc victimam acceptam esse posse, ut, ea mactata, com-
modi quidquam in ipsum redundet, demonstrat.

V. 1172. Markl. colo interpunxit post παῖδ', quum in
Ald. rell. esset comma. Idem σὴν malit pro τήν. Elmslei.
in *Quart. rev.* 14. p. 460. coni. θύσας δὲ σὴν παῖδ', ἐνθα
τ. ἔ. ἔ. i. e. ἐὰν θύσας, citans Suppl. 539. cum not. Markl.
At qui preces ad deos facit, facit eas θύων, non θύσας.
Vid. Hec. 520 sqq. et sic sq. v. est κατεύξει σφάζων, non
σφάζας.

V. 1173. Elmslei. Add. ad Heracl. 488. et ad Med.
323. not. q. coni. τέτρα ob v. 480. 726. 1003. satis levi
de causa. Cf. ad 471.

V. 1176. Ald. rell. οὐρ' ἄφ' ἄσ. Barnes. οὐρ' ἄφ'. E
coniectura dedi οὐρ' ἄφ' ἄσ. (ἢ τῶρ' vel ἢ τῶν scribingum

censet Lenting. p. 68.) et cum Grotio et Heathio interrogandi signum posui post *εὐ φρονήσομεν* v. sq. Alioqui ἡ τὰρ legendum erit cum Musgravio et Valcken. diatr. p. 188. ut Hipp. 480. Sequentium sensum recte explicavit Bremi p. 238 sq. *εὐ φρονεῖν τι* dicitur ὁ ἀγαθὸν αὐτῶν εὐχόμενος. Itaque recte dicere aliquis potest: deos stolidos putaremus, si commoda in parricidas redundatura ab his flagitaremus, eosque nos exaudituros esse speraremus. Sic iam accepit Erasmus: *Sed me tibi boni precari quippiam Par fuerit, ac votis lacessere numina? At non et ipsos iudicarinus deos Stultos item esse, ut annuant eiusmodi, Si parricidis nos voluerimus bene* —. Ita, coincidunt coniecturae Valck. l. c. *εὐφρονες γένοιντο* pro *εὐ φρονήσομεν*, et Musgravii *εὐφρον ἕσομεν*.

V. 1178. ἤκων δ' εἰς Ἄ. Flor. 1. 2. Vict. *προσπέσεις*. Ald. rell. Sed Parr. A. B. Flor. 1. 2. *προσπίσης*, unde Musgr. *προσπεση*.

V. 1180. *παιδὼν δ' ἐὰν αὐτῶν προδ.* Ald. rell. et Codd. vitiose. Heath. et Markland. *ὁ ἄν αὐτῶν*, quod probat etiam Bremi p. 239. Sed *ἄν* pro *ἐὰν* recte Tragicis abindicant Critici. Porson. ad Eur. Phoen. 1373. citat *παιδὼν δ' ὅτων ἄν προθέμενος κτάνης τινά*; qua coniectura, improbata etiam Bremio l. c., nullum aptum sensum effici ait Hermann. in censura, et Porsonum scribere debuisse, *ὅτων γε*, si orationem recte se habere et soloecismo carere vellet. Quid soloecismi insit in Porsoniana lectione, equidem non video; sensum accommodatum non inesse, fateor, nec ὅστις pro simplici ὅς usurpari puto, multo minus ὅστις ἄν de certo homine. Elmsleji. ad Soph. Oed. T. 1460. et ad Eurip. Med. p. 236. not. g. dubitanter corrigit *ἂν αὐτῶν*, audacter *προθέμενος*. *προθέμενος* vertunt consulto. Erasm. *Quis vel adspectu, obsecro, Post a tuis dignabitur te liberis, Quam tu sciens necaris horum quempiam?* Sed ubi unquam apud Tragicos *προθέμενος* hac vi usurpatum reperitur? Si verum est *προθέμενος*, verterim *re ad deliberandum proposita*, de qua vi vocis vid. Valck. ad Herod. p. 645 sq. At *προθέμενος* est *pro-dens*, aliorum arbitrio committens, quod ipse nullius momenti habeas. Dicere vult Clyt. Nemo e liberis tuis te adspiciet; nam verendum iis erit, ne rursus aliquem ex ipsis interficiant. Sed indignantium et cum indignatione

irridendum est, ut id quod futurum esse vel fieri posse praevident, tanquam consulto ab improbis factum ponant. Itaque dicere poterat Clyt. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ'; (ἢ προσβλέψεται σε) ἰν' αὐτῶν προέμενος κτάνης τίνα; Itaque Elmisleii coniectura placet.

V. 1181. Par. C. Flor. 2. Vict. ἤλθεν ἤδη. Flor. 1. ἤλθεν δῆ. ἤλθον διὰ λόγων ad sensum idem est ac λόγοις διῆλθον s. ἔλεγον. hinc ad sensum respiciens addidit ταῦτα. Ridicula est Musgravii coniectura, quam ipse certam emendationem vocat, Ταῦτ' ἤλθεν, ἢ μὴ, διὰ λοβῶν; Haec tibi in iscur, annon, penetrarunt? Mox edd. et Codd. ἢ σκηπτρά σοι μόνον διαφ. καὶ στρατ. σε δεῖ, quod aperte vitiosum est. Itaque dedi ἢ σκηπτρά τοι. Sane oportet te solum exercitui praesesse. Hoc est id, quod responsurum Agamemnonem praevidet Clyt. Sequitur refutatio: At tunc oportebat etc. sed hoc, ut saepe, pronomine relativo cum praecedentibus connectitur. Vid. quae monui ad Cicer. or. pro S. Roscio §. 105.

V. 1183. ὃν χοῆ edd. et codd. Recte Reisk. et Markl. ὃν χοῆν. Oportebat te iuxta oratione uti, sed non usus es. Ceterum colo interpungendum erat post λέγειν.

V. 1186. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ' dicta sunt διὰ μέσον, et constructio sic procedit, ὃν χοῆν δίκαιον λόγον λέγειν, ἀλλὰ μὴ παρασχεῖν. ἐν ἴσῳ ἦν τόδε dictum est, ut εἰκός ἦν, ἐχοῆν, ἔδει, τοῦτο ποιητέον ἦν, ubi ἂν deesse minus recte dixi in Gramm. gr. §. 508. not. 1. Minus recte itaque Markl. coni. ἐν ἴσῳ γ' ἂν ᾖν τόδ'.

V. 1188. πρὸς μητρός Ald. rell. πρὸ μητρός Scaliger, Barnes. et sic, ut videtur, Flor. 1. 2. e quibus nihil enotatum.

V. 1190. παιδὸς ὑστερήσομαι. Markl. coni. παιδ' ἀποστερήσομαι, Musgr. παιδά σοι στερήσομαι. Porson. Adv. p. 254. cum Reiskio ὑστερήσομαι. Non videtur quidquam mutandum esse. Qui proprie ὑστερεῖ ἄθλον τοῦ προκειμένου, is non accipit praemium, eo privatur. hinc ὑστερεῖν τινός omnino esse potuit amittere aliquid.

V. 1191. Ald. rell. ὑπόστροφον, contra metrum et sensum, nec audiendus vulgatam defendens Barnesius. Scaliger eodem auctore ὑπόροφον, imo ὑπόροφον. Parr.

A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἐπότροφον, ut edidit Musgr. i. e. τὴν ὑπ' αὐτῇ, tanquam sub alis pulli, τρεφομένην. κομίζουσα, curans, fovens, ut Heracl. 91. τοῦ ποτ' ἐν χειρὶ σὺ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς;

V. 1194. Ald. rell. et Codd. εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ μὴ δῆγε κτάνης, in quibus νῶϊ pro νῶϊν soloecum est, et dissyllabum contra morem Atticorum. Nec μὴ δῆ γε convenit: ne, quaeso, occidas saltem filiam, quasi hoc minimum sit, quod ab eo petat. Itaque Piersoni ad Moer. p. 266. coni. εἰ δ' εὖ λέλεκται ταῦτα νῶν, μὴ δῆ κτάνης. Markl. εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶιν (i. e. νῶν), σὺ μὴ δῆ γε (vel δῆτα) κτάνης. Musgrav. εἰ δ' εὖ λέλεκται, γνῶθι: μὴ μὴ δῆ κτάνης. Elmslei. ad Heracl. 999. εἰ δ' εὖ λέλεκται τὰμὰ, μὴ δὲ (sic) σὺ κτάνης. Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. εἰ δ' εὖ λέλεκται τὰμὰ, μὴ δῆτα κτάνης. Piersoni coniectura placuit Brunckio ad Andr. 397. Musgravii Buttmanno in Lexil. p. 53. not. nisi quod hic sqq. sic constituit — — γνῶθι, μηδέ γε κτάνης. Ex his coniecturis nulla talis est, quae prae ceteris probabilia videatur. Et ταῦτα in hac vicinia voc. τούτων languet, et νῶν vel μοι commode omitti poterat; si nihil nisi εἰ δ' εὖ λέλεκται scriptum esset, nemo ad integritatem sententiae quidquam desideraret. An igitur has voces inferciens Grammaticus mutilum versum explovit?

V. 1195. τς om. Flor. 1.

V. 1197. συνωρίζειν. Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1198. ἀντίποι. Par. B. ἀντίπη. „Demosthenes inseruisset ἄν, adv. Lept. p. 36. ed. Taylor. οὐδεὶς ἄν ἀντίποι.“ Markl. ἀντιρεῖ certatim corrigunt Elmslei. in Quar. rev. 14. p. 460. Blomfield. Mus. 2. p. 190. Hermann. ad Soph. Ai. (qui ad Viger. p. 818. nudum optativum defenderat) Praef. p. XXII. Reisig. de vi part. ἄν p. 126 sq. Si vera sunt, quae ad Hipp. 468. disputavi, nulla opus est mutatione. Hoc quidem mihi parum probabile videtur, operae pretium quemquam duxisse explicare ἀντιρεῖ adscripto coni. ἀντίπη. Infra 1370. ἄρ' ἔχομεν ἀντιπεῖν ἔπος; ubi vid. not.

V. 1199. Elmsl. ad Med. 56. not. z.: Si plura legerentur, qualia σοῦρίζει (i. e. σοι ὀρίζει) apud Aesch. Choeph. 927. σοῦπισθεν ap. Aristoph. Thesm. 165., auctor essem, ut h. l. reponeretur ὥστε μοῦμαρτεῖν πέρτας

Pro *ἑπάδονο* Par. B. *μεταδονο*.

V. 1201. *Vict. ἑρταυθ' ἀνῆλθον.*

V. 1202. *δυναίμεθ' ἂν* est e coniectura Markl. et Porsoni Adv. p. 255. pro *δυναίμεθα*.

V. 1203. *γόνασιν ἐξάπτω* defendi posse videtur constructionibus, *Πορθεῖ χάρις τρεῖς παῖδες ἀνύμονες ἐξεγέρτο*, et καὶ ἐφ' εἶδε ἅπασιν τέκνα ἐκγεγόμενα, quibus cum hunc locum comparavi in Gramm. gr. §. 377. not. 1. Adde Iphig. T. 790. Markl. corrigit *γόνατος*.

V. 1207. *λεύσσειν* pro *βλέπειν* Plutarchi de aud. poet. p. 17. D. quod unice probat Porson. Adv. p. 255. Cf. Valcken. diatr. p. 140. Neque tamen satis certa Plutarchi memoriter citantis est auctoritas. Idem ὑπὸ γῆν pro ὑπὸ γῆς, quod Euripidis libri habent. Vid. ad Hec. 144. *ἀναγκάσεις* Flor. 1.

V. 1208. *Legebatur γόνασι*, quod iam Barnea. correxit.

V. 1211. Libri *εὐδαίμονος ἀνδρός*. Markl. coni. *εὐδαίμονοντος ἐν δόμοισιν*, ut vulgata esset o lectione su-
εὐδαίμονος ἀνδρός
prascripta *εὐδαίμονοντος*. Pierson. Veris. p. 65. *εὐδαίμον' ἀνδρός*. Porson. Adv. p. 255. *ἄρ' εὐδαίμονος*, *Ἦ τέκνον, ἀνδρός ἐν δόμ. ὤ.*

V. 1212. *ἀξίαν* pro *ἀξίως* Par. A.

V. 1214. *ἀντιλάττωμαι* Markl. edit. Oxon. ubi Gaisford. citat Porson. ad Qrest. (imo Medeam) 1213.

V. 1215. *τί δ' ἄρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἄρ' εἰσδ.* Sic distinctum in Ald. rell. quod non debbat ita refingere Markl. *τί δ' ἄρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἄρ' εἰσδ.* Vid. ad Hippol. 851. ad Cicero. or. pro S. Rose. §. 92.

V. 1220. *πρός σε Πέλ.* e Marklandi coniectura pro *πρός γε Πέλ.*

V. 1221. Ald. rell. καὶ τῆς γε μητρός. τῆςδε e Par. C. recepit Markl. et sic etiam Flor. 1. 2. Vict.

V. 1224. Hic versus mihi quidem valde otiosus videtur.

V. 1227. Ald. rell. et Codd. εἰ μὴ ταῖς δ. πεισθῆς λόγοις. εἰ apud Atticos non iungi Coniunctivo post alios monuit Heymann. ad Viger. p. 831. not. 304. et quum

in plerisque locis, ubi et cum Coni. legitur, alii Codd. $\epsilon\lambda\alpha\nu$, alii $\alpha\nu$, alii $\eta\nu$ habeant, quis dubitet, quin ibi, ubi nulla talis varietas exstat, et librariorum errori, et consuetudine senioris temporis nato, tribuendum sit? Quo magis miror Hermannum, ad Soph. Aiac. 491. obiter, quasi in re notissima, et etiam apud Atticos recte Coniunctivo iungi dicentem. Aesch. Prom. 1023. (1050 Blomf.) $\sigma\acute{\alpha}\epsilon\pi\alpha\iota\ \delta',\ \epsilon\lambda\alpha\nu\ \mu\eta\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \epsilon\mu\omicron\iota\varsigma\ \pi\epsilon\iota\sigma\theta\eta\varsigma\ \lambda\omicron\gamma\omicron\iota\varsigma$. Hinc cum Herm. ad Viger. l. c. scripsi $\eta\nu\ \mu\eta\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \epsilon.\ \pi.\ \lambda$. Sed Porson. Adv. p. 255. $\epsilon\lambda\ \mu\eta\text{---}\pi\epsilon\iota\theta\epsilon\iota$, Elmslei. ad Soph. Oed. T. 191. (cf. *Quart. rev.* 14. p. 460.) $\epsilon\lambda\ \mu\eta\text{---}\pi\epsilon\iota\sigma\sigma\epsilon\iota$, coll. Hipp. 1086.

V. 1229. Servavi lectionem Ald. quamvis aperte vitiosam; cuius rei nunc me poenitet. Nam Codd. omnes, tres Pariss. duo Flor. $\sigma\upsilon\nu\delta\alpha\kappa\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu\ \pi\upsilon\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ pro $\sigma\upsilon\nu\ \delta\alpha\kappa\upsilon\sigma\iota\varsigma$, Pariss. etiam cum Victor. $\iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu\ \pi\alpha\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$. At $\iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota\upsilon\sigma\omicron\nu$ non innigitur genitivo eius, quem quis precatur: nec audiendus videtur Bremi, qui p. 240. $\iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu\ \pi\alpha\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ vertit *precare eum per officia, quae pater praestare debet* (*Flehen ihn bei seinen Vaterpflichten*), quod dici quidem graeco potest, sed ineptum sensum fundit. Quum enim id, per quod aliquem precamur, ei, quem precamur, par esse carum esse debeat, quis ita loquatur, precare patrem per officia patris, quippe quae ipsi cara sint, ut non filiam occidat, i. e. ut patris officium aervet? Verum vidisse videtur Censor edit. Aeschyli Butlerianae in *Quart. rev.* 5. p. 393. i. e. Blomfield. (vid. *Mus. crit.* 2. p. 189.) qui scribendum censet: $\sigma\upsilon\nu\omega\varsigma\ \delta\epsilon\ \sigma\upsilon\nu\delta\alpha\kappa\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu\ \iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota\upsilon\sigma\omicron\nu\ \tau\epsilon\ \pi\upsilon\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$. $\pi\upsilon\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ quum semel pro usitato compendio vocis $\pi\alpha\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ habitum esset, deleta transversa lincola ($\pi\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$) pro $\iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu$ emendator aliquis, si diis placet, scripsit $\iota\kappa\epsilon\iota\upsilon\sigma\iota\upsilon\sigma\omicron\nu\ \gamma\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu$.

V. 1230. Paris. A. $\tau\eta\nu\ \sigma\eta\nu\ \alpha\delta\epsilon\lambda\phi\eta\nu\ \omega\varsigma\ \alpha\iota\omicron\theta\eta\mu\acute{\alpha}\ \tau\iota$. unde Markl. suspicatur scriptum olim fuisse $\tau\eta\nu\ \sigma\eta\nu\ \tau\alpha\ \alpha\delta\epsilon\lambda\phi\eta\nu\ \sigma\omega\sigma\sigma\omicron\nu\ \omega\varsigma\ \alpha\iota\omicron\theta\cdot\ \tau\iota$. Boeckh. p. 295. scribendum censet $\mu\eta\ \kappa\tau\alpha\tau\epsilon\iota\nu$.

V. 1234. Flor. 1. $\alpha\nu\iota\omicron\mu\epsilon\delta\alpha$. $\delta\upsilon\omega$ Ald. rel. et Codd. $\delta\upsilon\omega$ iam Barnes. $\delta\upsilon\omega\ \tau\epsilon\chi\omega$ malebat Markl. sed $\delta\upsilon\omega\ \phi\acute{\alpha}\lambda\omega$ satis defendi loco Eurip. Phoen. 1659. monuit Porson. Adv. p. 255.

V. 1236. Canter. Nov. lect. VI, 23. coniecit $\pi\acute{\alpha}\rho\tau\alpha$

κινήσει, afferens Platonicum illud φ Φιλέβο (p. 15. E. Steph. T. III. p. 217. Bip.) ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κινεῖ λόγον ἄσμενος. Assentitur Aemil. Portus. Ita iungenda essent ἐν συντεμοῦσα, quod fieri non posse bene ostendit Musgr. ex Hec. 1180 (1156) afferens ἅπαντα ταῦτα συντεμῶν ἐγὼ φράσω. Mihi iungenda videntur ἐν συντεμοῦσα πάντα λόγον, quod dictum sit pro διὰ τοῦ συντέμναι πάντα ἐν εἰποῦσα, vel συντόμως ἐν εἰποῦσα, de qua dicendi figura vid. ad Hec. 795. Suppl. 74. Sic Herm. explicat Pindaricum Pyth. 5, 13. ὃς εὐδῖαν καταδύσσει τῶν ἐστῖαν i. e. τῶν εὐδῖαν καταδύσσειν εὐδιανὴν ποιεῖ τὴν ἐστῖαν.

V. 1237. τὸ οἴμ. Flor. 1.

V. 1238. Ald. rell. et Codd. τὰ νέρθε δ' οὐδέλς. Sed Stobaeus Tit. 148. τὸ νέρθεν οὐδέν, unde Heath. Markl. et Valcken. diatr. p. 141. τὰ νέρθε δ' οὐδέν. At Bremi p. 241 sq. *Ense recidendum, ne pars sincera trahatur* dictitans, versus 1238. g. delendos censet, utpote indignos Iphigeniae animo. At in hac scena Iphig. nondum animum ad mortem pro patria obeundam paratum prodit, unice id agens, ut vitam servet, (vid. v. 1205.) plane diversa ab ea, quae v. 1348 sqq. loquitur. Quae hic Iph. dicit κακῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ θανεῖν καλῶς non multum abhorrent ab iis, quae Achilles dicit Od. λ', 488 sqq.

V. 1239. ἢ καλῶς θανεῖν Flor. 1. 2.

V. 1243. Ald. rell. et Codd. φιλῶν ἑμαυτοῦ τέκνα. Markl. malle se dicit φιλῶ τ' ἐμ. allatis locis Hipp. 314. Helen. 999. Herc. f. 277. At si illis locis φιλῶ τε legitur, num idcirco nefas est φιλῶν dicere eum, qui hoc dicere velit, se ea, quae ad misericordiam commovendam valeant, sentire et intelligere, quippe quum liberos suos amet? Adsentiantur tamen Marklando Musgr. et Porson Adv. et mihi quoque magis placet φιλῶ τ' ἐμ. quam φιλῶν. Sed corrigendi nulla necessitas.

V. 1247. χαλκίων θ' ὄπλων. Sic Flor. 1. 2. Vict. Vulgo deest θ'.

V. 1250. κλεινόν est ex em. Marklandi, Reiskii, Valck. ad Phoen. 1746. probata Toupio Epist. cr. p. 133. (T. II. p. 566.), Musgravio et Porsono Adv. p. 256. pro καινόν. Vossius coni. κενόν. Tum Markl. Hic au-

tem versus, inquit, praecedenti bene praeponi potest, et forte debet. Commodior certe haec ei sedes esset. Sed fortasse v. 1250, aliunde additus est, nec Euripides quidquam aliud posuit, nisi quod tunc solum spectabatur, quodque unum Iphigeniae immolatione effici volebat Calchas, ut Graeci in Troiam pervenirent.

V. 1251. Eleganter Lobeck. ad Soph. Ai. v. 705. extr. coni. *ἔμηνε* — *στρατόν*. Pro *Ἀφροδίτῃ* Voss. *ἀφροσύνη*.

V. 1253. *Ἑλληνικῶν* conieceram, quod idem coniecit Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 460. conferri iubens Aldinam Phoen. 30. 1633. Andr. 758. Suppl. 27. 73. 658. 704. 765. 1163. Iph. A. 1223. in quibus omnibus terminatio similem terminationem peperit.

V. 1254. *κτείνουσι* libri. *κτενοῦσι* e Scalig. Heinsii, Rutgers. Duporti coniectura ediderunt Barnes. et Musgrav. Idem v. sq. *θέσφατ'* ei pro *θέσφατον* ei.

V. 1261. *βαρβάρους ὑπό*. Usitatio constructio est *βαρβύρων ὑπό*. Musgr. In poëtis quidem altera non minus usitata. Vid. Gramm. gr. §. 392. not. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 58.

V. 1264. Libri *θανάτου σοῦ*. Musgr. *θανάτου τοῦ σοῦ*.

V. 1266. Flor. 1. 2. *μητερ μάτερ*. Vict. *μάτερ μάτερ*. ταῦτό γάρ peccat in *συναφειαν* anapaestorum. Itaque Heath. scribi voluit ταῦτό γε, Markl. ταῦτό δέ, Musgr. τόδε γάρ, Porson. Adv. p. 256. ταῦτόν, deleto γάρ. recte. vid. ad Phoen. 499.

V. 1270. Sequentes versus usque ad 1275. qui iambicus est, omnes pro dochmiacis habet Seidler. de vers. dochm. p. 52. not. rectius quam Elmslei. qui eos metro trochaico decurrere dicit ad Med. p. 77. not. Versu 1270. legendum coni. Seidl. *ἰὼ ἰὼ Φρυγῶν νιφόβολον τάπος*, Hermann. apud eundem *ἰὼ ἰὼ νιφόβολον Φρύγιον τάπος*. Mihi *ἰὼ ἰὼ* diiambum efficere videtur, quem sequitur dochmius *νιφόβολον Φρυγῶν* cum duabus brevibus syllabis, quae pro iambo sunt.

V. 1272. *μητέρος* cum Seidlero scripsi pro *μητρὸς* ob metrum.

V. 1276. Elmsl. l. c. hos versus ita scribendos censet: μή ποτ' ὦφεις τὸν ἀμφὶ | βοῦσι βουκόλον τραφέντα | παῖδ' Ἀλέξανδρον κίσσαι, ut numeros scilicet trochaicos persciceret Seidler. l. c. πόλει· μή ποτ' ὦφεις τὸν ἀμφὶ | βοῦς | βουκόλον ἐκτραφέντ' Ἀλέξανδρον οἱ | κίσσαι, nihil tamen certi de hoc loco pronuntiare ausus. Ut nunc versus descripti sunt, primus est dochmiacus incipiens a cretico; sequitur iambicus, tum antispastus cum cretico vel dochmiacus cum iambo.

V. 1278. Musgr. con: *olañom*, recte improbane
Brunckio ad Andr. 293.

Y, 1282. Versus est choriambicus tetrameter, choriambi secundi et tertii arsin secundam solutam habens:

V. 1286. Κύπρις tanquam insultitium damnat Elmslei.
ad Bacch. 1153. et ad Med. l. c. ubi versus, quos pro
trochaicis habet, ita scribit: ἐνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμο-
λε | καὶ δολιόφρον Κύπρις, Ἴημι θ' | ὁ Διὸς Ἑρμῆς τ'
ἄγγελος | (ἀ μὲν ἐπὶ πύθῳ τρυφῶσα, | δορί δὲ Παλλὰς,
ἀ δὲ Διὸς ἀ | ναικὸς εὐναΐσιν βασιλίσσι) | κρίσιν ἐπὶ στυ-
γνάν, ἔριν τε | [δυστυχῇ] τῆς καλλονῆς. | ἔμὸν, ἔμὸν δὲ
θάνατον, ὄνομα | μὲν γέροντα Λαναΐδαισιν, | ὦ κόραι.
προθύματ' ἔλαβεν | Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον. | ὁ δὲ τεκνὼν με
τῶν τύλαιναν | (ὦ μᾶτερ, ὦ μᾶτερ) | οἴχεται προδοῦς
ἔρσημον. | ἀ δὲ δυστάλαινα ἐγὼ πι | κρὸν γάμον, πικρὰν
ἰδοῦσα | δυσέλεον, φορευομένη, δι | ὅλλυμαι σφαγαῖσιν,
ἄρσοι | οἷσιν ἀνοσίου πατρός. Equidem nihil discernere
audeo, sed tamen v. 1283. videtur esse iambicus dimeter,
sequens dochmiacus, tum 1285. antispastus cum dochmiō,
1286. trochaicus trimeter brachycatalecticus, 1287. anti-
spasticus dimeter, incipiens a diiambo, in quo pro priore

spasticus dimeter, incipiens a diiambo, in quo pro priore
 iambo est dactylus: $\overline{\text{—}}\text{—}\text{—}| \overline{\text{—}}\overline{\text{—}}\overline{\text{—}}| \overline{\text{—}}\overline{\text{—}}\overline{\text{—}}$, sequentes
 iambioi. V. 1289. τὰς insititium videtur, non solum
 ob metrum, sed etiam quod articulus abhorret a more
 Tragicorum.

V. 1287. Recte Lenting. p. 68. Pro Ἥρα vs Beckius
 mallet Ἥρα δέ, omnino male. Minerva et Iuno, quae
 inferiores e proelio discesserant, Veneri hic opponun-
 tur, quae superior discesserat.

V. 1290. ὄνομα μὲν. Par. B. C. μὲν. in quo latere aliquid videtur Marklando. Vict. etiam ὄνομα μὲν. et planius etiam Flor. 2. ὄνομα μὲν. Masgr. quia in oppositionibus nunquam non praecedat ea pars, quae μὲν coniunctum habeat, verba transponit; *Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν | τέροντι*, ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόρα. Sed videtur ad se invicem referri εἶναι καλλοτέρως et ἐμοὶ δὲ θάνατον. Tum ὄνομα μὲν positum, non respondente δέ, ut saepe fit.

V. 1294. Ald. rell. ὦ μήτηρ, ὦ μήτηρ. Flor. 1. 2. Vict. ὦ μάτηρ bis.

V. 1301. Post hunc versum operarum culpa excidit versiculus τοῦδ' εἰς ὅρους εἰς Τροίαν. Iunge cum Heathio ἐλάταν πομπάταν εἰς Τροίαν, abietem, quae Graecus in Troiam deduceret. ἐλάταν πομπάταν verò appositio est verborum πρῶτας ναῶν χαλκμβρολάδων.

V. 1303. Sequentia Tyrwhitt. sic constituebatur; *Μήτ', ἀνταίαν Εὐρώπῃ πνεῦσαι πνοιάν. Ζεὺς μελίσσων αὐρὰν ἄλλοις Ἄλλαν θνατῶν λαίρεσι χαίρει, Τοῖσι δὲ λύπην, τοῖσι δ' ἀνύκταν etc.* Non, puto, iunxit μήτ' ὥφελεν ἂν Ἀῦλῖς, πνεῦσαι ἀνταίαν πνοιάν, quod vix dici potest, sed mutatam esse structuram censuit μήτ' ὥφελεν ἀνταίαν πνοιάν πνεῦσαι, quae constructio non nisi apud seniores scriptores invenitur pro μήτ' ἀνταίαν πνοιάν ὥφελεν πνεῦσαι. Potius est μήτε Ζεὺς ὥφειλε πνεῦσαι. πομπάν pro ἀνεμόν esse recte monet Musgrav. coll. v. 341. In sqq. duas constructiones in unam conflasse videtur Euripides, Ζεὺς μελίσσων αὐρὰν ἄλλοις θνατῶν [ὥς τε αὐτοῦς] λαίρεσι χαίρειν, et Ζεὺς ἄλλαν ἄλλοις θνατῶν αὐρὰν διδούς, τοῖς μὲν χαίρειν, τοῖς δὲ λύπην. Ita μελίσσων per zeugma ad omnia refertur. Ad sensum recte Erasmus; *Ventis o utinam secundis Noctæ cursus ut Ilium Vexisset celeres carinas, Transversis neque flatibus In terramque ferentibus Euripi exagitatset undas Iuppiter, auras alias alias Placans, quo sua carbasæ lucti Placitis videant distantanotis, Ilis immittere tristitia suctus, Hoc vix cohibens etc.*

V. 1307. τοῖσι δέ debetur Tyrwhitto. Ald. rell. bis τοῖς δέ.

V. 1311. Marklando τῶν deesse videbatur ante ἀμειρών ad supplendum anapaestum. Fortasse versus est glyconeus, ad quem ab anapaesticis poeta transit dactylico 1310. qui et anapaesticis et glyconeis cognatus est.

V. 1312. Barnes χρεῶν δὲ τί, cum nota interrogationis post ἀνυρεῖν, quam denuo delevit Markl. Hic etiam ἀνδρῶσιν conicit, vel, si servetur ἀνδράσιν, legendum

ἐξευρεῖν, ut sit paroemiacus, χρεῶν δὲ τί δύσποτον ἀνδρῶσιν ἀνυρεῖν vel ἀνδράσιν ἐξευρεῖν. Ego suspicor versum esse logaedicum cum anacrusi iambica — | — — — — — pro — — — — —.

V. 1313. 14. Iphigeniae continuandos censet Blomfield, Mus. crit. 2. p. 189. cui quomodo convenient, equidem non video. Versu 1314. τοῖς om. Flor. 1.

V. 1315. Flor. 1. 2. συμφορᾶς κακῆς.

V. 1318. Libri τὸν τε τῆς θεᾶς παῖδ', ὃ τέκνον γ', φ' δευρ' ἐλήλυθας. Emendarunt Heath. Markl. Musgr. sed pro τὸν τε θ. cum Reiskio scripsi τὸν γε θ. et quidem.

V. 1320. Ald. rell. τί δὲ φεύγεις τέκνον; τὸν Ἀχιλλῆα, τὸν ἰδεῖν αἰχύνομαι. Prius τὸν deest in Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Hinc Markl. versum constituit, prout edidi, nisi quod τόνδ' Musgravio debetur: Markl. τὸν γ'. Lenting. p. 69. τί δὲ, τέκνον, φεύγεις; Ἀχιλλῆα τόνδ' ἰδεῖν αἰχύνομαι.

V. 1322. Ald. rell. πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα. Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. πρὸς τὰ νῦν πεπραγότα, quod recepit Markl. ut legitur Hipp. 713. El. 644. Plut. ad Apoll. p. 112. E. qui, monente Porsono Adv. p. 256. aumsit a Platone Rep. p. 604. C. ed. H. Steph. „Adde Alexin Stobaei Clll. p. 560, 15. Terent. Adelph. IV, 7, 21.“

V. 1324. Ald. Herv. 1. pro Ἀχιλλ. praefixum habent Χο. hic et 1325. 26. 27. 28. quod iam correctum in Brub. Herv. 2. rell.

V. 1326. οἰωνὸν λόγων vel λόγου malit Markl. citans Phoen. 1336. Ion. 753. Herc. f. 532. Sed ibi sunt φροῖμα λόγου vel λόγων. οἰωνός λόγου nusquam legitur, sed

ipsa res, sive bene s. male ominosa, vocatur *ολωνός*, ut Phoen. 858. *ολωνόν ἐθέμην καλλίνικα σὺ στέφη*. Ion. 1191. *ολωνόν ἐθετο*, nimirum *τὴν βλασφημίαν*.

V. 1327. Flor. 1. 2. *κούδεις ἐναντία*, omisso *τοῖς* δ'. *κούδεις* libri omnes, contra metrum: recte Heath. et Markl. *οὐδεις*, deletο κ, quod e *Κλ.* adhaeserat.

V. 1328. Ald. rell. et Codd. *εἰς θόρυβον ἐγὼ τοι καὶ τὸς ἤλυθον*, contra metrum. Markland. coni. *ἔγωγε*, vel *ἐγὼ δέ*, vel *ἐγὼ τε*, et *ἤλυθον* pro *ἤλυθον*, Musgr. *ἐγὼ τε*, de qua coniectura Blomfield. Mus. cr. 2. p. 189. *ἐγὼ τι καὶ τὸς* vix bene graecum iudico. Fort. leg. *εἰς θόρυβόν τιν' αὐτός* (sic) ἤ. Scripsi *ἔγωγε καὶ τὸς ἤλυθον* cum Porsono Adv. p. 256.

V. 1329. Libri *μῶν κόρην σώζειν ἐμὴν*, quod Markl. explicat cum Porto, *ὥστε σώζειν*. Ita τὸ *σώζειν* effectus erit τοῦ *εἰς θόρυβον ἐλθεῖν*. quod quī fieri potest? Recte idem post Canter. coni. *σώζων*, *dum servare vis*.

V. 1330. Ferri posse *τίς δ' ἂν ἔτλη* dicit Lenting. p. 69. quis vero auderet? (imo ausus sit) sed reponendum tamen videri, *τίς δ' ἄρ' ἔτλη*.

V. 1331. V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 71. coni. *Μυρμιδῶν* pro *Μυρμιδόνων*, recte ob metrum, nisi forte nomen proprium hic etiam excusationem habet.

V. 1333. Legebatur *τῶν γάμων*. Correxī *τὸν γάμων*, ut post verba appellandi legitimus usus est adiectivi cum articulo. Soph. Ai. 726. *τὸν τοῦ μανέντος ἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες*. Orest. 1133. *ὁ μητροφόντην δ' οὐ καλεῖ*. Hipp. 584. *καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν, τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυτῇ λέγεις*. Heracl. 973. *πρὸς ταῦτα τὴν θρασείαν* — — *λίξει*. Cf. Gramm. gr. §. 266. extr. Sed num anapaestus pro trochaeo in tertia sede tolerandus videtur, *οἷ μὲ | τὸν γά | μων ἂν | ἐκάλουν* —? Sequitur alius etiam anapaestus, *ἀπεχρη*.

V. 1335. *ἐπέμψατο, ἀρᾶσειν*. Vid. ad Ph. 769.

V. 1337. Vulgo *καὶ μάχη*. E coniectura dedi *καὶ μαχεῖ*. et sic Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. et Lenting. p. 69.

V. 1339. Elmslei. l. c. p. 461. sine haesitatione scribit ἀλλ' ὀνήσομεν σε. Male. ὀνησόμεσθα dicit Achilles, respiciens ad id, quod Clyt. dixerat, ὄναιο τῶν φρεσῶν; *utinam fructum capias probi animi tui*. Respondet, *Ego vero fructum capiam*. Fructum autem intelligit eum, quem e servata Iph. capiet. Erasmus: *Di, precor, tibi adsint prosperi. — Si quidem sunt adfuturi*.

V. 1342. Vulgo ἰδία πρ. Correxerunt Heath, et Markl.

V. 1345. Recte Gaisford. edidit ἡρὲ δὲ χοῇ τὰ δρῶν εἴτε;

V. 1346. Elmslei. auctar. annot. In Med. ad p. 175, 4. corrigit, ὡς τῆςδ' οὔρεα οὐ σφ. τῆςδ' οὔνεα, pulo, pro ἐμοῦ οὔνεα. Quidni etiam dici possit τοῦ ἐμὲ αὐτῆς ἀνιέχεσθαι οὔνεα. Pro οὔρεα Par. A. B. Flor. 1. Erex.

V. 1347. Vulgo ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἤξει. Barnesio manum ad capulum adiuuens vel milites respectans haec dicere videtur. Markl. coni. ἤξω, *Aique ad hoc veniam* scil. ἵνα μὴ σφαγήσῃται (sic). Ego coniecturam Musgr. recepi ἀλλὰ μὴν εἰς ταῦτό γ' (rectius ταῦτόν) ἤξει, *res eodem recidet*.

V. 1352. Ald. rell. ὅς δὲ συμφ. τύχη. Flor. 1. 2. Vict. ὁ δὲ συμφ. τ. Paris. A. ὁδὲ συμφ. τ. C. ὅς ὁδὲ sec. Markl. E. secundum Musgr. ὅδε δὲ σ. et sic edidit Musgr.

V. 1355. τὸ δυσγενές Ald. rell. τὸ δυσγενές Parr. B. C. Florr. 1. 2. Vict. quod causa non erat cur sperneret Musgr. praeferens τὸ δυσχερές. Antea, v. 1198 sqq. vitam deprecata erat Iphigenia, nesciens ob Dianae vaticinium et commodi communis Graeciae causa se immolatum iri; nunc, quum ex Agamemnone v. 1242 sqq. audiverit, successum expeditionis et totius Graeciae commodum e qua caede pendere, ad mortem paratam sese ostendit. Itaque ἀνώμαλον quidem se praebet, quod in ea reprehendit Aristot. poet. c. 15, 9. sed utrumque iusta de causa. Eodem modo supra a v. 309. Menelaus Agamemnonem graviter increpat, quod filiam immolare recuset; sed a v. 461. in fratris sententiam concedit.

V. 1357. Misere languet Marklandi coniectura, ἱμεγίστη, qua parte maxima est, i. e. Peloponnesus. Recte

vulgatam defendit Musgr. probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 212.

V. 1358. Blomfield. glossa. Aesch. Pers. 177. corrigendum censet *κἂν ἐμοὶ τῶν τε παρθμός.*

V. 1360. Libri τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλ. quod Barnesio est specimen dialectorum mixturae etiam extra chorum. Barnes. et Heath. corrigunt τᾶς ὀλβ. ut est in Vict. Porson. praef. Hec. p. XLIII. τᾶςδ', etiam hanc ob causam, quod articulus quantum pedem trochaici tragici terminare non possit; in Advers. p. 256. comparat Euripidis locum apud Aristot. Polit. VII, 6. οἱ τοὶ πέρα στέφαντες οἶδε καὶ πέρα Μισοῦσιν. Cf. ad Androm. 701. Hoc verum videtur: quamquam pronomen demonstrativum, ubi nomen ipsum praecessit, a pedestris orationis scriptoribus ponitur ad negligentiam sermonis quotidiani imitandam, a poetis non nisi quando nomen vi quadam notandum est; hoc vero loco quae tandem vis esse potest in verbis τᾶς μελλούσας γυναῖκας? Sed plura sunt in his versibus, quae offendant. In ipsa structura, est aliquid impediti: *κἂν ἐμοὶ ἐστὶ τὸ τᾶς μελλούσας γυναῖκας μηκέτι ἀρπάζειν ἑὴν τοὺς Ἕλληνας.* Tum ἦν τι δράσαι βάρβαροι esse debet, *si quid iniuriae inferre volent uxoribus*, quod plane otiose additum est et nulla cum vi. V. 1361. ὁλεθρὸς Ἑλένης de Helenae raptu non satis commodè dictum etiam Musgraveio videbatur, quid eandem trahere sentiebat quoque illud ἦντιν' ἤρπασεν Πάρις, in quo ὅστις etiam pro ὅς positum videtur, nisi forte ita accipere malis, *quaecunque tandem illa fuit, quam rapuit Paris.* Flor. 1. ἦν ἤρπ. II.

V. 1364. Ald. rell. καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν ᾗ ἐμοὶ φιλοψ. χρ. Sed non dicunt Graeci *χρεῶν ἐστὶν ἐμοὶ τοῦτο ποιεῖν*, sed ἐμέ. Paris. A. B. Flor. 1. 2. λίαν ἐμέ. unde Markland. scribendum coniecit καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν ἐμέ γε φιλοψ. χρ. Aperte mendosum versum vocat Porson. Praef. Hec. p. XLIII. V. D. in Edinb. rev. n. 37. p. 92. corrigit: καὶ γὰρ οὐδέ τοι τι λίαν ἐμέ γιλ. χρ. Elmslei. ad Iphig. T. 199. in Mus. crit. VI. p. 282. not. citat: καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμέ φίλ. χρ.

V. 1365. Elmslei. l. c. legendum conii. οὐκ ἐμοὶ μόνη pro οὐχὶ σοὶ μόνη.

V. 1368. Ald. rell. *ἐχθροῦς τε γ' ὑπὲρ Ἐ* Par. B. *ἐχθροῦς γε. τε* vel *γε* expunxit Markl. qui etiam signum interrogandi ponendum esse vidit v. sq. post *τάδε*.

V. 1370. Ald. rell. *τί τὸ δίκαιον τοῦ γ' ; ἄρ' ἔχομεν ἀντ. ῥ*. Pro τοῦ γ' Canter. τοῦτό γ', quod recepit Barnes. et ita Parr. A. B. sec. Markl. (E. apud Musgr.)

^{τὸ}
Flor. 1. 2. τοῦ γ' Par. C. Vict. In sqq. γ' V. D. in *Edinb. rev.* l. c. et Bremi p. 242. *ἄρα γ' ἔχομεν ἀντ. ῥπ*. Ge. Burges. praef. Troad. p. XV. totum versum sic scribit: *τόδε δίκαιον· οὐτ' ἔχομ' ἄρ' ἐν γ' ἂν ἀντιπείν ἔπος*. Hoc quidem hoc *ἂν* male deesse videri possit. Facile enim quisque conditionem animo supplet, εἰ τις ταῦτα ἡμῖν *ὀνειδίζει*. Sed non necessario haec sententia suppletur, et dicere etiam licet *poterimusne quidquam contra dicere?* Cf. ad v. 1198.

^{δι.}
V. 1371. Par. A. οὐ *χρη*.

V. 1372. *ἐνεν* pro *οὐενεν* Flor. 1.

V. 1374. τό om. Flor. 1. 2.

V. 1375. Ald. rell. et Codd. *γενήσομ' ἐγώ*. Emendarunt Reisk. Heath. Markl. ad Suppl. 1193. Musgr.

V. 1379. Ald. rell. et Codd. *εἰκὸς ἄρχειν*. Transponendis vocibus locum sanavit Dan. Heinsius apud Rutgers. Var. L. IV, 3. p. 327. notante et probante Valcken. ad Phoen. 11. ut citat Aristot. Polit. I, 2. Porson. apud Gaisford.

V. 1385. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ut et Florr. 1. 2. Vict. *ζηλῶ δὲ τοῦ μέν*. Canter. Barn. rell. ζ. δὲ σοῦ μέν.

V. 1388. Flor. 1. *ἐξελογήσω*. — *τά τ' ἀναγκαῖά γε* Ald. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *τὰ ἀναγκαῖά γε* Herv. 1. 2. Cant. Barn. hic in marg. al. *τὰναγκαῖά γε*, ut scribi etiam iussit Markl. Nullam causam video, cur ab Aldina recedatur. In Markl. lectione hoc est incommodi, quod *τὰ χρηστά* eadem sunt *ἀναγκαῖα*, et honesta secuta esse Iphigenia dicitur, quatenus necessaria sunt; quae non magna laus est. Melius Reisk. *τὰναγκαῖά τε*. Sed nemini, puto, in mentem venisset, *τὰναγκαῖά γε* vel *τὰρ. τε* scribere, nisi *τὰ ἀναγκαῖά γε* pro lectione omnium editionum habuissent.

V. 1390. εἰς σὴν φύσιν Barnes. e conl. Scaligeri et Cant. sine necessitate, ut recte Markl.

V. 1394. ἄθροισον Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἄθροισον Cant. et sic MSS.

V. 1395. Vict. οὐδὲν οὐδὲν.

V. 1396. ἀρχεῖ e conl. Hardionii *Mem. de l'acad. des inser.* IV. p. 296. pro ἄρχει. Hinc etiam μάχη^η

Flor. 1. μάχας Flor. 2.

V. 1403. ὅμως ἔ' ἴσως κ'ν μετ.

V. 1404. ἄν om. Flor. 1.

V. 1414. Ald. rell. παῦσαι με, μὴ κἀκίξε. Quam veteres interpunctionum notis non uterentur, scribebant, παῦσαι με μὴ κἀκίξε, με tamen ad κἀκίξε referentes. Sed Porson. nostrae interpungendi rationi assuetus, Distingue, inquit, παῦσαι· μὲ μὴ κἀκίξε, etsi nulla vis est in pronomine. Vid. ad v. 603. Aliter de hoc loco iudicat Hermann. ad Viger. p. 893. Sed equidem pausae illius non magnam vim esse iudico. Plura dabo in novā edit. Gramm. gr. §. 58. Lenting. p. 69. post παῦσαι interpungens, pronomen με, inquit, in prima sententia sic posuit Soph. Trach. 465. Arist. Lysistr. 753. Thesm. 1134. Ut hic κἀκίξεν est *timidum reddere*, sic Il. ω', 214. κἀκίζόμενος est *imbellem se praebens*. De hoc verbo vid. Porson. Adv. p. 57.

V. 1415. Pro ἀδικήσῃ Canter. em. ἀτυχήσεις, non improbantibus Musgravio et Elmsleio ad Heracl. 461. ἀδικεῖν τινα fortasse dicebatur etiam qui quod alius petebat, imprimis moribundus, ei denegaret, vel non praestaret. Sic fere Iphig. T. 733. εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὄρκον ἀδικοίης ἐμέ, εἰ, neglecto iureiurando, id quod a te peto, non exsecutus fueris.

V. 1416. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. malit μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλ. Certe, quid γε h. l. sibi velit, nec ego assequor, ad quod offendisse Reisk. quoque videtur coniiciens μήτ' οὖν τι τῶν σὸν ἐκτάμης πλοκάμων τριχός.

V. 1417. Hunc versum, in quo lateat varia lectio versus 1427. deleri vult V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 613. Certe στιχομυθίας ordo eo violatur.

V. 1418. Ald. rell. et Codd. τί δῆτα τόδ' εἶπας; ὦ τέκνον, ἀπολέσασά σε; Recte Markland. τί δ' (hoc iam Barn. coniecit) τόδ' εἶπας, τέκνον, cui adstipulatur Porson. Adv. p. 257. „Ultima in δῆτα potuit esse a scriba dubitante utrum τὰδ' an τόδ' poneret.“

V. 1422. τί δῆ edidit Gaisford. hic et infra 1426. ex praecepto Brunckii ad Med. 1011. ubi vid. etiam Porson. Sed hic locus, inquit, graviori vulnere adhuc fortasse laborat. Vid. ad Hec. 1232.

V. 1427. ἐξάψης corrigit Reisk. Recte: Clytaemnestra ipsa ἐξάψασθαι μέλανας πέπλους, sibi induere, dici poterat, filiabus non nisi ἐξάψαι. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 613. malit ἀμπλόγειν. Vid. ad v. 1417.

V. 1428. Pro τί Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribit τι παρθ.

V. 1429. Flor. 1. τὸν τ' ἐμοί. 2. τόνδ' ἐμοί.

V. 1432. Male Barnes. κατ' ἄγρους contra omnes libros.

V. 1433. πατέρα τὸν ἐμόν, Ald. roll. Scaliger coni. πατέρα τὸν ἁμόν, quam coniecturam recepit Markl. et probat Elmslei. ad Med. p. 226. At lib. P. apud Musgr. Flor. 1. 2. Vict. πατέρα γε τὸν ἐμόν, ut iam de coniectura edidit Barnes. Quid γε hoc loco sibi velit, fateor me non intelligere: nam quod Barn. dicit, τὸ γε in his responsis recte locum habere, ut 1438. (1416.) 1441. (1419.) 1447. (1425.) 1451. (1429.) etc. confudit, quae diversa sunt. Heath. quidem monet, quum sequatur πόσιν τε σόν, praecedat πατέρα, τὸν ἐμόν dici, non τὸν ἁμόν i. e. τὸν ἡμέτερον, necesse esse; quasi vero non saepissime a plurali ad singularem, et contra, transeat oratio, ut statim supra 1399. εἰ δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἣν δυνώμεθα. Totum versum cum Elmsleio l. c. sic lego: πατέρα τὸν ἁμόν μὴ στύγει, πόσιν γε σόν, „maritum scilicet tuum, quem odiasse non debes,“ vel quippe qui maritus tuus est.

V. 1434. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. corrigit διὰ σὲ δεῖ κείνον δραμεῖν.

V. 1435. Flor. 1. ὑπὲρ τῆς Ἑλλ.

V. 1436. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribendum censet, δόλω γ', ἀγεννῶς τ', Ἀτρεΐδης τ' οὐκ ἀξίως. eleganter.

V. 1437. Elmslei. l. c. p. 461. legendum censet *σπαράσσεσθαι*, nam *πρίν* iungi tantum cum infin. praes. ut Or. 1095. (1088.) Andr. 578. (568). perfecti Phoen. 1152. (1145.) Med. 78. El. 1069. (1073.) Arist. Lys. 322. vel aoristi Suppl. 468. (469.) 696. (698.) Iph. A. 971. (959.) Iph. T. 102. 529. (515.) 774. (757.) 881. (854 sq.) 989. (958.) non cum futuro; *σπαράσσεσθαι* autem non aptum esse. Fortasse ξ e praecedenti ἄξων huc translatus est. Pro κόμας Flor. 1. 2. κόμης.

V. 1443. Signum interrogationis post οἷχῃ est a Marklando.

V. 1444. Bremsi p. 243. offendit ad οὐκ ἄξιως; nam si sit non pro meritis (*unverdienter Weise*) nec iis quae praecesserint generose et fortiter dicta, nec sequentibus convenire. Itaque legere malit ὡς ὀρεῖς γε, καὶ ἄξιως, prout dignitas postulat, non lamentans (mit Würde, mit Anstand). ἄξιως ἐμοῦ hunc sensum habere possit, ἄξιως per se positum vix puto. Et quidni, quae ad mortem pro patria obeundam parata est, dicere tamen possit, non aequum esse, se delectam esse, quae immoletur? Lenting. p. 69. coni. οὐκ ἀθλίως.

V. 1447. Toup. append. not. in Theocr. XV, 98. (p. 464. ed. Heind.) per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendum censet hymnum s. paean in Dianam, qui ab istis verbis inchoaret. Mihi ἐπυσφημῆσας παῖδρα dictum esse videtur pro παῖδ' ἄρτεμις, hinc Ἄρτεμιν additum.

V. 1449. Distinctionem post πῦρ sustulit Markl. αἰθέσθω πῦρ προχύταις καθαυτοῖς est pro προχύταις καθαυτοῖς αἰθέσθωσαν ἐν τῷ πυρὶ.

V. 1452. Markl. cum Brodaeo post hunc v. duos chori iambos excidisse suspicatur. In quam suspicionem adductus esse videtur, quod versibus aeqq. denuo Iphigeniae nomen praefixum viderat, quamvis eadem persona loquatur.

V. 1453. Sequentia tractavit Seidler. de vers. dochm. p. 285. ita ut v. 1453 — 1474. pro strophā, v. 1475 — 1484. pro mesodo, v. 1485 — 1507. pro antistrophā haberet; valde probabiliter et ad v. 1486. Par. C. adscriptum habet στροφ. sed quum haec dispositio multas mutationes postulet, non ausus sum imitari.

V. 1455 sq. in Ald. rell. ita divisi sunt, ut duo iambici dimetri efficerentur. Ego cum Seidlerō pro tribus dochmiis habeo:

$\overline{\dot{u}\dot{u}u\dot{u}}|\overline{\dot{u}\dot{u}u\dot{u}}|\overline{\dot{u}\dot{u}u}$: Ad. πλόκαμος ὅδε
παυσίφειν Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 461. compa-
rat Hippol. 293. ubi vid. not. Andr. 412.

V. 1457 sqq. παγὰς Seidl. quod coniecerat Reisk. et v. 1489. codices, sed supra scriptum, habent. Iungo διδοὺς χειρίβων παγὰς. Ego Musgraviū sequor. ἐλίσσεται ἀμφὶ βωμόν Ἀρτεμιν est pro ἐλίσσόμεναι ἀμφὶ βωμόν αἰδέσθαι Ἀρτεμιν, nec aliter accipio locum Herc. f. 676. ἀμφὶ πίλῃας τὸν Λατοῦς εὐπαῖδα γόνον ἐλίσσουσιναι. Praeterea verba ἐλίσσεται ἀμφὶ ναόν, ἀμφὶ βωμόν Seidler. in unum versum coniunxit, et post Ἀρτεμιν lacunam esse suspicatur indicio antistrophae 1492.

V. 1461. ἡ γριών coni. Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446.

V. 1462. Pro θύμασί τε Flor. 2. θύμασι^{ταί} τε, Flor. 1.
θύμασι τὰς τε.

V. 1463. Seidler. ἐξαισιώμεν metri causa.

V. 1464—66. etiam Iphigeniae tribuit Seidler. Pro ὡς Markl. coni. ὡς, *sic*, id est, quemadmodum nunc facimus, ut haec loquatur Chorus lacrymans. Sic acripuit etiam Seidler. Melius Blomfield. Mus. cr. 2. p. 190. πῶς — ἀμέτερα; collato Aeschylō S. c. Th. 1061. πῶς τοι μῆσαι μήτε σὲ κλέειν, μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;

V. 1465. γε post δάρπυα delet Blomfield. l. c.

V. 1467. Seidler. hoc verum ita disponit:

ΟΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ ΣΥΝΕΠΑΙ-

δεῖ' Ἀρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον,

qui sunt dochmiaci a diambo incipientes.

V. 1471. Ald. Part. A. B. $\tau\acute{\alpha}\varsigma\delta^{\circ}$ $\mu\acute{\upsilon}\lambda$. $\tau\acute{\alpha}\varsigma\delta^{\circ}$ Flor. 1. 2. $\tau\acute{\alpha}\varsigma\gamma^{\circ}$ Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barn. Musgr. Quum versus aperte esset dochmiacus, $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ uncis inclusi; sed γ° auctoritate destitutum est. Seidler. praecedentem dochmiacum syllabis $\acute{o}\nu\sigma$ -finit, et reiecto, quod prius in mentem venerat, $\delta\acute{o}\rho\alpha$ pro $\delta\acute{o}\rho\alpha\tau\alpha$, $\delta\acute{\alpha}\iota\alpha$ pro disyllabo

habendum esse dicit, (vid. Eustath. ad II. β', p. 213, 43. Bas.) ita ut prima corripiatur ad illa exempla, quae proposuit §. 42. p. 100. Tum Par. A. B. Flor. 1. 2. στενοπόροισιν.

V. 1472. *μᾶτερ* Seidl. pro *μητερ*.

V. 1474. Ald. tell. *Μυκῆναι τ' ἐμαὶ θεράπαιναί. Μυκηναίαι τ'* Par. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *θεράπναι* Scaliger, Cant., quod probat Musgr. Cf. ad Hec. 477. Sed non necesse est *θεράπναι* de urbe Laconiae accipiatur.

V. 1476. post *χερῶν* nota interrogationis deesse videtur Marklando.

V. 1477. *Ἑλλάδι με φάος* scribendum coniicit Elmslei. *Quart. rev.* 14. p. 461. ut versus sit dimeter iambicus. Flor. 1. habet *ἔθρεψας ἐμὲ Ἑλλάδι*; 2. cum lib. P. et Vict. *ἔθρεψας Ἑλλ.*

V. 1488. Seidler. ut metra congruerent, scripsit:

*στείχουσαν βομὸν δαίμονος, ἐπὶ κᾶρα
στέφει βαλομένην
χερνίβων τε παγᾶς,
θεᾶς ῥανίσιν αἰμ. θ.*

in quibus *βαλόμενος* haud scio an nunquam sensu passivo usurpetur. Dochmiacos quidem, qui respondeant vs. 1455. 6. ita expresseris; at in eiusmodi antistrophicis eundem etiam syllabarum numerum et mensuram servare solent.

V. 1489. Par. B. C. Flor. 2. Vict. *παγᾶς*. in quibus *παγᾶς* corrigentis librarii esse videtur; non raro enim duae constructiones iunguntur, vel ab altera ad alteram transitur.

V. 1490. „Quid γε sibi velit, quod libri addunt post *βομὸν*, non expnto.“ Seidl. nec *δαίμον θεά* vel *δαίμων θεός* alibi invenitur, notante Marklando. Hic itaque coni. *διαίμονος θεᾶς*, quae eadem esset quae *θύμασι βροτησίους χερσίσα* v. 1500. At vox *διαίμων* non magis usquam invenitur.

V. 1491. *ἴδεσθε κέρην στείχουσαν ἐπὶ βομὸν θανούσαν καὶ σφαγεῖσαν* vix quisquam dixerit, pro *θα-*

γουμένην καὶ σφαγησομένην. Itaque Markl. coni. θανοῦσαν, (βαμὸν θανάσιν αἵματορρύτοις θανοῦσαν) εὐφυῇ γε σώμ. δέσρην σφαγεῖσαν, *postquam caesa fuerit*. Seidlero θανοῦσαν proleptice intelligendum videtur. Sic etiam ἦλθον ἐπιδῶν pro ἡ. ἐποψόμενος explicari et defendi possit.

V. 1499. Melius fortasse verba ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ cum πέμψον v. 1501. iungantur, quam cum κλήσωμεν Ἀρτεμιν.

V. 1500. ὦ πότνα Parr. A. B. Flor. 1. 2. hic ex emendatione. Sq. v. χαρεῖσα recte observat Maltby ad thes. Morrell. T. II. p. 1065. formam esse nunquam alibi ab Euripide, nunquam a Sophocle usurpatam, licet Antig. 149. occurrat ἀντιχαρεῖσα.

V. 1502. Seidler. χαρεῖσα, πέμψον εἰς γᾶν Φρυγῶν, uno versu, tum

Ἑλλάνων στρατὸν καὶ δολόεντα Τροί-
ας ἔδῃ, Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις, Ἑλλάδι.

V. 1504. Elegans est Markl. coniectura λόγχαις Ἑλλή-
λάσι, ut Ἑλλάς αἰχμὰ Tro. 835.

V. 1505. δός delevit Seidler. tanquam ab explicatore additum.

V. 1506. Ald. rell. ἀμφὶ κᾶρα τεόν. Parr. tres, Flor. 1. 2. Vict. κᾶρα ἰόν. Hinc Markl. fecit ἀμφὶ κᾶρα γ' ἰόν, Heath. et Musgr. ἀμφὶ κᾶρα θ' ἰόν (δός Ἀγ. ἀμφι-
θεῖναι στέφανον Ἑλλάδι ἀμφὶ κᾶρα θ' ἰόν pro κᾶρα θ' ἰώ), Seidler. ἀμφὶ κᾶρα θ' ἰόν.

V. 1508. Porsonus Praef. Hecub. p. XXI. (cf. ib. p. XX. XXVIII. ad Orest. 1338.) sequentia pro panno ab interpolatore recentiore assuto habet. Idem videtur Bremio *Philol. Beitr.* p. 149. cuius accuratam de h. l. disputationem probat Hermann. in Censura. Equidem in vss. 1507 — 1526. nihil magnopere, quod reprehendam, video. Nec vss. 1527 — 1534. prorsus abiiciendi videntur, praeter unum v. 1532. Sed a v. 1535. in peius ruunt omnia; primum ineptae imitationis Hecubae v. 525 sqq. satis expressa vestigia; tum multa et in sermonis leges et in metrum peccantia, ut 1545 sq. 1549. 1555 sq. 1560. 1564 sq. 1568. 1572. 1584. 86 sq. Versus vero 1591. prorsus horribiles. Itaque hunc epilogum, ut ita dicam,

mutilum vel truncatum esse censeo, cuius vs. 1507 — 1526. fortasse etiam 1527 — 1534. antiqui poetae sint, reliqua hominis, qualis Sophoclis Clytaemnestram, vel fragmentum Danaes procudit. Hoc vero assentiri non possum Bremio, quod ne opus quidem fuisse tali epiloگو censet; nam quae p. 154. disputat, ad nostrum quidem vel morem vel sensum vera sunt, Graecis autem non satis erat, significari eventum rei, sed ipsum coram videre vel ex iis, qui aderant, audire volebant, ut recte monet Herm. l. c.

V. 1509. κλύεις Ald. rell. κλύης Parr. A. B. Flor. 1. 2.

V. 1512. In Ald. Brub. Herv. 1. 2. post φόβω punctum est, post παρούση signum interrogationis. Canterus, quem secuti sunt Barnes. et Musgr., commate post φόβω, puncto post παρούση distinxit. Itaque ἦκεις viciosum visum; Scaliger em. ἦμοις, quod probant Valcken. ad Phoen. 93. et Heath. ἦκης Portus. At nulla mutatione opus est: μή enim est interrogantis. Vid. quae monui ad Phoen. 93. ubi etiam comma ponendum dixi, non punctum, post φόβω, ut ταρβοῦσα κακωπεληγμένη φόβω, εἰ ἦκεις idem sit, quod φοβουμένη, εἰ ἦκεις, de qua constructione vid. ad Med. 188.

V. 1517. Ald. rell. σφαλεῖσά μου, quod verum esse non potest propter sequens γλῶσσαν ἐμην. σφαλεῖσά που debetur Marklando, qui etiam v. sq. μνήμη legi posse coniecit pro γνώμη, ut Soph. Oed. T. 1239. ὅμως δ' ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι, Πεύσει. Vix opus. ἀπ' ἀρχῆς Par. C. Vict. ἀπαρχῆς Ald. rell.

V. 1520. ἀνθεςφόρους, quod coniecit Musgrav. pro ἀνθηφόρους, est in Flor. 1. ἀνθεςφόρους Par. C. Flor. 2. Vict.

V. 1526. δάκρυα προάγειν vix alibi legitur. Comparari tamen potest ταῖς δὲ τ' ἐξάγεις δάκρυ Suppl. 772.

V. 1532. δίδωμι θῦσαι τοῦμόν δέμας ἄγορας pro δίδ. ὑμῖν ἄγουσι vel σοὶ ἄγοντι durum, sed non sine exemplo. Vide praeter eos, quos citavi Gramm. gr. §. 555. not. y. Duker. ad Thuc. VII, 70. Wyttenb. Bibl. cr. II, 1. p. 43. Iacobs. ad Athen. p. 97. Boeckh. ad Pind. Pyth. 9, 93.

V. 1533. Flor. 1. 2. εὐτυχεῖτε.

V. 1534. νικηφόρου δώρου i. e. νίκης; quatenus νίκη est δῶρον θεῶν. Reisk. tamen et Pierson. Veris. I, 6. coniecerunt δορός pro δώρου, ille etiam νόστου.

V. 1535 sq. ducti ex Hec. 543 sq. sed ibi hoc petit Polyxena, quia voluntariam se et liberam (v. 545.) mori velle proficitur, hic, quia eos, victoria potitos, in patriam redire vult, an quia pro Graecia mortem obitura est? Prius ineptum, ex altero non sequitur id, quod petit. Melius autem scripsisset falsarius: πρὸς ταῦτα μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων χορός Τούμου· παρέξω γάρ, ut est in Hec. In Ald. rell. etiam interpungitur — — Ἀργείων ἐμοῦ σιγῇ· παρέξω. Maltby ad Morell. thes. I, p. 388. sibi in mentem venisse narrat, σιγῇ fuisse olim. θιγῇ, idque meram interpretationem τοῦ ψαύσῃ.

V. 1537. τοσοῦτ' ἔλεξε Flor. 1.

V. 1543. κολεῶν ἔσωθεν Brub. Herv. 2. Canter. haud dubie, quia absurdum videbatur σπάσαι ξίφος κολεῶν ἔσωθεν. Hinc Reisk. etiam et Pierson. Veris. I, 6. ἔσωθε κολεῶν. Aldinam lectionem restituit Barnes. (non tamen interpungens, ut est in exemplo Lips. — — φάσγανον, σπάσας κολεῶν, ἔσωθεν, in quo misere languet quippe superfluum, illud ἔσωθεν, imprimis tam longe remotum, et imparibus, ut ita dicam, passibus sequens ea, quibus proxime adiunctum esse oportebat.) In nota, Nec dicimus, inquit: τίθῃμι φάσγανον ἔσωθεν κολεοῦ, sed ἔσωθεν, quum reponimus in vaginam. In versione, quam se correxisse gloriatur, dedit: — — in aureum calathum posuit acutum gladium, manu quum prius extraxerat, in vaginam. Sed ubi est in graecis illud prius? Ut nunc locus legitur, miram rem sibi finxit interpolator, vatem σπάσαντα τὸ φάσγανον, quod tamen κολεῶν ἔσωθεν mansit. Hinc fortasse Lobeck. ad Soph. Ai. 308. correxit σχάσας κολεῶν ἔσωθεν. At σχάζειν est remittere, quod antea intentum fuerat, ut κόπῃην, ὀφρύν, φροντίδα. quod quomodo ensi convenit? Ritur ipsum non nisi ex h. l. et grammaticis, schol. ad Orest. 188. et ad Aristoph. Pac. 948. novimus, satis operose h. l. descriptum, in quo mirari tamen subit, cur nunc demum in calathio condatur cultrum, et quidem vagina inclusum, qui statim expediendus erat, et cur omnino

e vagina extraxerit, quem mox recondere vellet. Nec *θάσανον* vocari puto *μάχαιραν*. Quod grammatici dicunt, intelligendum est de cultro, quo in sacrificandis bestiis utebantur; hic conditus erat calatho (*ἐπέκρυπτο ἡ μάχαιρα, ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ λειτουργικὴ μάχαιρα*), non paulo ante sacrificium demum imponebatur. De ense, quo occidenda erat Iphigenia, nihil eiusmodi reperitur. Ensem aperte vagina educit Neoptolemus immolaturus Polyxenam Hec. 538 sq.

V. 1544. *Πηλέος* Flor. 1. 2. Tum *ἐν* om. Flor. 1. Pelei filius hic longo alio munere fungitur, quam minatus fuerat supra v. 1405. ut exclamare libeat: *Quid tanto dignum, feret hic promissor hiatus!* Sed adhibendus erat aliquis, qui Neoptolemi in Hecuba vices gereret. *βωμόν θεῶς ἔθρεξε* insolita locutio; itaque Markl. et Heath. coniecerunt *ἐν κύκλῳ βωμοῦ ἔθρεξε, circum aram*. Sed nec *ἔθρεξε* facile apud alium idoneum auctorem legitur, (vid. Pierson. ad Moer. p. 187.) et quid opus est cursu? Sacra portantes lente incedere credideram.

V. 1546. Ald. rell. *ἔλεξε δ', ὃ θηροκτόν' Ἀρτεμι, παῖ Διός* Parr. tres ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. *ἔλεξε δ' ὃ Διός Ἀρτεμις θηροκτόνε*. Alterutrum scriptum esse a falsario existimo, quem anapaestis mire delectari videmus; quod autem Porson. proposuit Praef. Hec. p. XXI sq. *ἔλεξε δ', ὃ θηροκτόν' Ἀρτεμις Διός*, id vir scriberet metri peritus. Dianam vero tam aperte cum Luna confusam, ut sq. v. fit, apud nullum huius aetatis scriptorem reperias, si Aeschylum excepias, cuius locum laudat Galen. Comm. ad Hippocr. de morb. epid. VI. p. 454. sed corruptum. vid. Blomfield. ad Aesch. Prom. 821. Alibi Euripides Lunam, Solis filiam Phoen. 175. a Diana distinguit, nec *φαιφάρος θεά* Iph. T. 21. necessario Dianam eandem esse, quam Lunam arguit.

V. 1548. Porson. l. c. corrigit: *δέξαι τὸ θυμὰ τοῦθ', ὃ σοι δωρούμεθα*. Versus expressus esse videtur ad v. 532. Hecubae.

V. 1549. Quum tertia vocis *Ἀγαμέμνων* h. l. contra morem corripitur, Markl. coniecit *στρατός τ' Ἀγαῶν κοινός Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ*, quod probat Brunck. ad Orest. 201. At Porsonus l. c. p. XXII. Ubi vero Tragici, inquit, exercitum Graecorum hoc epitheto ornant? In hac

ipsa scena 1591. ait Marklandus, *Στραταία* quidem *κοιμή* erat, *στρατός* non *κοινός*. Hoc tamen ipsum legitur infra 1567. Nihilominus tamen mihi quoque verum, ut nunc legitur, in ipsius PseudEuripidis cerebello natus videtur, ut ait Porson.

V. 1553. *ἔστι βλέπων* Ald. Herv. 1. 2. *ἔστη βλ.* iam Brub. Canter. Nescio vero, cur in terram oculos deicerint Atridae et totus exercitus, e quibus sese eximit et idem seorsim sibi, ut viro primario, tribuit homo stupidus, qui ista narrat. Alias precantes ad coelum oculos tollere consueverant, *ἰδεῖν εἰς οὐρανὸν εὐρύν* Il. η', 178. An forte Christianorum consuetudo obversabatur versificatori?

V. 1554. Tres personae sunt, Calchas, qui ense vaginam extractam, tum reconditum in calathō ponit, Achilles, qui circa aram currit, quippe πόδας ὠκύς, et, inter currendum puto, preces ad deam fundit, tertius sacerdos, qui precibus Achillis non contentus ipse etiam precatur. In Hecuba unus Neoptolemus et preces facit, et ense Polyxenae cervicem ferit.

V. 1555. Ne brevis syllaba ante mutam cum liquida produceretur, Erfurdt. ad Soph. Ai. 629. coni. *ἴν' ἂν πλήξειέ νιν* (πλήξειέ νιν iam Markl.), mortuo medicinam faciens; et *dispiciebat*, ubinam eam feriret esset ἐπισκοπεῖτο, *ἵνα πλήξειέ νιν*, non *ἴν' ἂν πλ. νιν*. Ineptus vero sacerdos fauces inspiciens, ut, quam faucium partem feriret, constitueret; sed voluit interpolator dicere aliquid simile ei, quod in Hec. 558 sqq. legitur.

V. 1556. *φρένα* Barn. Tum *μικρόν εἰσέη* omnes, cretico pro iambo in pari sede posito. Nihil proficimus scribendo *μικρόν ἐγεί*, nam dactylo non magis in quarta sede locus est. Musgr. coni. *ἄγος* pro *ἄλγος*, quo metrum saltim salvum praestatur. Sed et *δέ τ'* a Tragicorum, et *εἰσιέναι τινί* ab Euripidis consuetudine abhorret. Vid. Valcken. ad Phoen. 1378. qui hunc versum spurium censet.

V. 1557. *κῆστη νενευκώς* ponendum censet Valcken. sacerdos nempe. *αἰφνης* ex Eustathio de Ismen. amor. VIII. p. 309. et Eustath. ad Il. ζ', p. 637, 16. 17. et alijs scriptorum locis citat Porson. Adv. p. 257.

V. 1559. οἶδεν edd. et Codd. εἶδεν iam olim coniecisse aliquem, e Marklandi nota colligo.

V. 1560. βοᾷ δ' ἱεῖς Heath., ne anapaestus esset in secunda sede; sed ita spondeus in eandem sedem infertur.

V. 1562. Porson. Praef. Hec. p. XXVIII. ne secunda dipodia uno vocabulo constaret, scribi iussit φάσμι' οὐ γε πίστις μήδ' ὀρωμένου παρῆν. Pro ὀρωμένου Commelin. ὀρωμένη, errore, puto, operarum, sed in Barnesianam etiam propagato.

V. 1564. διαρεπής τῇν θείαν vix alius quisquam dixerit.

V. 1565. Versus omnem medicinam respuens, quam variis modis ei afferre conati sunt VV. DD. Itaque eum pro spurio habet Markland. iniuria; tales enim multi versus sunt in Pseudo-Gregorii Christo patiente; quidni noster scriptor, non melior illo poeta, talem versum procudere potuisset?

V. 1562. Hunc quoque versum, metro repugnantem, frustra emendare conati sunt Heath. Markl. Musgr. Versificator primam vocis θυσίαν syllabam produci posse putavit.

V. 1570. μάλιστα τῆς κόρης pro μᾶλλον τῆς κόρης contra usum Euripidis esse contendit Valcken. ad Phoen. p. 537 sq. huius tamen loci non memor.

V. 1571. μιάνοι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Par. A. Flor. 1. 2. μιάνη Par. B. μιάνοι Barn. Musgr.

V. 1572. En iterum anapaestum in quarta sede. Pierson. Veris. I, 6. coni. ἐδέξατο πλοῦν τ' οὐριον. Markl. ἐδέχετο καὶ πλ. οὐρ. Nec ἡδέως in duas syllabas contractum alibi observavi.

V. 1575. Libri ὡς ἡμέρα τῆδε δεῖ. Dedi quod coniecit Scaliger. Nollem factum: nam accentu pedes dimensus esse videtur noster: — — ὡς | ἡμέρα τῆδε δεῖ. Lenting. p. 69. ὡς γε δεῖ. An: ἡμέρα τῆδ' ὡς γε δεῖ?

V. 1580. ὥστε σοι φράσαι soloece pro ἵνα σοι φράσαι. Pro φράσαι Par. A. φράσειν.

V. 1584. ἀφίπτατο. Vid. Porson. ad Med. 1.

V. 1585. λύπης δ' ἀφαίρει Par. A. Flor. 1. 2. Vict.

Ald. quod revocavit Barnes. quum inde a Brubachiana editum esset *λύπης γ' ἀφαίρει. ἀφαιρῆν τινός* pro *ἀφ. τ.* vix alibi invenias, nisi forte in tironum pensis graece elaboratis, qui, ubi *ἀφαιρῆν* genitivo iungi audiverunt, etiam rei genitivum addunt. Si dicas genitivo partem designari, ut Homerus dixit *τυρῶν αἰνύμενος* Od. ι', 429. (de quo loco Eustath. ad Il. υ', p. 1213, 55. οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἰνῆσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν) quid ineptius, quam *partem moeroris tolle*, non *omnem moerorem*? Adde quod *ἀφαίρει* est *deme* alii *moerorem*, quum sensus postulet *deme* tibi *moerorem*, *sedā dolorem tuum*. Miror Elmsleium ad Heracl. 908. qui hunc senarium Euripideum iudicet ex fabula hodie non superstitite desumptum.

V. 1586. *βροτοῖσι* Ald. rel. Flor. 1. 2. Vict. *βροτοῖς* Barn. Non mirer *βροτοῖσι* scripsisse hominem in anapaestos adeo propensum, qui etiam *δέ* ante *βρ.* produxerit. In sqq. versificatori obversatus esse videtur versus ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.

V. 1591—94. In his quoque versibus ad metri leges corrigendis frustra elaboravit Markl. scribens v. 1591. ὦ παῖ, θεῶν του κλέμμα σὺ γέγονας, et 1592. πῶς καὶ φῶ (versum 1594. anapaesticum, si Diis placet, dimetrum hypercatalecticum, priore syllaba vocis *λυγροῦ* producta.) Sed hi versus non tantum a metro, sed etiam a constructione grammatica et a sensu laborant. Unde enim pendet infin. *παρὰμνθεῖσθαι*, et quis unquam dixit *παρὰμνθεῖσθαι μύθους*?

V. 1595. Markl. non dubitans, quin vox *ἄναξ* supra scripta fuerit, legit *Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει*, paroe-miaco praeter morem ab initio posito.

V. 1596. Heath. probante Markl. *τούςδ' αὐτὸς ἔχων*. Ita versus erit dimeter hypercatalecticus. Sed bene factum: quod enim priori deerat, in hoc suppletur, defectumque alterius alter compensat. Lege:

*καὶ μὴν Ἀγαμέμνων στείχει, τούςδ'
αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους.*

V. 1597. Barnes. censet ob versus rotunditatem satius esse *ἐνεκα* subaudiri, et hoc e margine irrepsisse, assentientibus Marklando et Porsono; fatetur tamen stare etiam posse illud *ἐνεκ'*, si ita metiamur: *γύναι* |

Θυγατρός | ἔνεκ' ὅλ | βιοι | γενοί | μεθ' ἄν. Merito hanc Agamemnonis orationem ridet Bremi p. 155.

V. 1599. Legebatur τόνδε μῶσχον νεαγενῇ cum cretico in quinta sede: nam νεαγενῆς est diiambus, ut ex ionico νεγενῆς patet. μῶσχον εὐγενῇ scripsit Porson. Praef. Hec. p. XX. pro dactylo habens syllabas — σχον νεα.

V. 1601. χυόνιά γς libri. γς delevit Barnes. quod an recte factum sit, dubitabit, qui, quam amans noster sit anapaestorum, animadverterit. Dicere voluit interpolator: Post longum demum tempus te alloqui et colloqui tecum potero, quum Troia rediero. Pro eo dixit: Post longum tempus inde e Troia tecum colloquar.

V. 1602. καὶ γένοιτό σοι καλῶς. Hoc est illud *lebs wohl*, quod in Göthii Iphigenia, tanquam Graecorum consuetudini minus consentaneum, reprehendit Hermann. in Censura n. 248. p. 1978.

V. 1603. Huiusmodi versus

— — — (sive — —) — — — — —

in Hermannii elementis doctrinae metricae neglectus est, sicut ultimus

— — — — — — — — — — —

in quo τὰ ante σκῦλ' debetur Marklando, qui hoc inserto iambum efficere volebat.

NOTAE IN IPHIGENIAM TAURICAM.

V. 1. εἰς om. Flor. 1. Πίσσαν Ald. rell. e more Grammaticorum vel librariorum consonas post vocales anticipites, ubi eae producendae sunt, duplicantium. Primus Barnes. Πίσαν, ut scribitur in plerisque libris apud Aristoph. Ran. 1232. ubi initium fabulae citatur; Cod. Rav. Πείσαν, ut Cod. Medic. Herod. II, 7.

V. 4. τοῦ δ' Schaefer. et Seidler. probante Elmsleio in *Quart. rev.* 14. p. 446. Vulgo τοῦδ'.

V. 5. τῆς Τυνδαρ. παιδός malit Elmsl. (*Quart. rev.* p. 462.) in *Mus. crit.* VI. p. 273. et ad Bacch. 181. ob locum Orest. 364. ubi Ald. Θυγατρὸς, plurimi Codd. παιδός.

V. 8. ἔσφαξ Ald. Herv. 1. 2. Canter. et, ut videtur, Codd. ἔσφαξεν iam Brubach. et (e Miltoni correctione) Barn. Vetus tamen vitium repetiit Musgr. Mox pessime Barn. ὥς δόκει, pro quo Heath. ὥς ἐδόκει. ὥς δοκεῖ Ald. Brub. rell. δοκεῖ non positum est pro ἐδόκει, ut Markl. visum, ut sibi videbatur, sed ut nunc etiam vulgo creditur.

V. 9. πτυχαῖς male Herv. 1. 2. Canter. Marklandum, κλεινῆς ἐν πτ. Αὐλ. tentantem, recte refutavit Seidler. Sed Elmslei. l. c. „Iure κλειναὶ appellantur Sparta et Athenae,” inquit, „Aulis non item. Fortasse legendum κοίλαις ἐν πτυχ. Αὐλ. Sic Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς Iphig. A. 1600. (1576.)” Recte vero κλεινὴ vocatur Aulis, quo principes Graeciae convenerant, et cuius hanc ob causam celebris tunc fama erat.

V. 11. Ἑλληνικῶν Ald. rell. Ἑλληνικόν Parr. A. B. Markl. Flor. 1. unde sic ediderunt Markl. Musgr. Seidl. Ἑλληνικὴν Flor. 2.

V. 13. Lenting. p. 69. coni. *Ἀχαιοῖς*, coll. Suppl. 313. ll. γ', 216 sq. Vix opus.

V. 14. *Ἑλένης* Ald. rell. *Ἑλένης* tres Pariss. Vict. *Ἑλένη* Flor. 1. 2. Hoc verum videtur. τοὺς ὑβρισθέντας γάμους μετέλθεῖν *Ἑλένη* dictum, ut Plat. Apol. S. p. 66. ed. Bip. εἰ τιωρήσεις Πατρόκλοῦ τῷ ἑταίρῳ τὸν γόνον. Markland. coni. *Ἑλένην*, citans Orest. 413. ὡς ταχὺ μετέλθόν σ' αἶμα μητέρος θεῶν. At ibi accusativus se designat eum, a quo commissum erat facinus puniendum. Sic etiam Cycl. 280 sq. οὐ μετέλθεθ' ἀρπαγὰς *Ἑλένης* — *Ἰλίου πόλιν*.

V. 15. *δεινῆς δ' ἀπλ.* recte Barnes. pro *δεινῆς τ' ἀπλ.* Seidler. etiam *πνευμάτων δ' οὐ τ.* minus recte. Iungenda: *δεινῆς δ' ἀπλοίας τυγχάνων, πνευμάτων τ' οὐ τυγχ.* quo verbo *ἀπλοίας* respondent verba *πνευμάτων τ' οὐ*.

V. 18. *ἀφορμίσση* Ald. rell. et Codd. *ἀφορμίσσει* dedi Seidlero obsecutus. Sed recte Elmslei. (*Quart. rev.* p. 454.) Mus. crit. p. 273 sq. monet, futurum Atticum esse *ἀφορμιούμαι, ἀφορμιεῖ*, non *ἀφορμίσσομαι*. Coniunctivus aoristi primi legitur etiam Soph. Phil. 380. οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσης ἔχων. Ai. 560. οὗτοι σ' *Ἀχαιῶν*, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ, ubi ne cum Brunckio *ἐκπνέσεις*, *ὑβρίσει*, scribas, obstat, quod eorum verborum futura sunt *ἐκπνεύσομαι*, non *ἐκπνέσω*, *ὑβριῶ*, non *ὑβρίσω*. Vid. Elmsl. in *Class. journ.* 15. p. 213. et Mus. crit. I. p. 363.

V. 35. Ald. rell. ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἦδεται θεὰ *Ἀρτεμις* ἑορτῆς. Canter. coni. ὅθ' ἐννόμοισι τοῖσιν ἦδεται θεά. quod recepit Barnes. repudiavit Seidler. hac ratione addita, quod pronomen τοῖσιν nunquam tali modo ponatur. Mirum vero, quum ipse citet Orest. 1127. (1118.) ἐν πέπλοισι τοῖσιν. Herc. f. 493. τέκνοισιν εἴ τι τοῖσιν ὠφελεῖν μέλλεις. Ipse praetulit Reiskii et Marklandi emendationem, ὅθ' ἐν νόμοισι, τοῖσιν ἦδεται θεὰ *Ἀρτεμις*, ἑορτῇ sc. ἐστί, ubi *inter ritus, quibus delectatur dea, festum est* etc. quod et egregie languere mihi videtur (Hermann in Leipz. Litt. Z. 1813. n. 267, p. 2132. durum esse), quum festum tanquam secundarium *inter alios ritus* commemoretur, quod sua natura primum est, nec, cur Euripides ἐν νόμοισι τοῖσιν scribere

maluerit, quam, quod in promptu erat, ἐν νόμοισιν, οἷσιν, facile intelligas. Sed recte Elmslei. monet, ὅθι, ubi, non nisi in melicis apud Euripidem legi, nec quidquam mutandum esse censet nisi τοῖσιν in τοισίδ'. ὅθεν eo referendum, quod, quum antea iam mos fuerit homines immolandi, post Iphigeniae adventum institutum est, ut Graeci immolarentur. vid. v. 37. 38. Recte idem vidit, illud τοισίδε v. 35. explicari voc. γάρ v. 37. Vid. ad Hippol. 622.

V. 36. Post hunc versum sequebatur is, quem post v. 41. posui Marklando et Musgravio auctoribus, non quo statim dicere Iphigeniam id, quod ex metu vel reverentia deae se tacere velle dixerat, θίω γάρ etc., quo argumento Marklandus nititur, existimem, sed quod melius cum v. 40. in quo iam σφάγια ἄρῶντα commemorantur, coit hic versus; qui si hic legeretur, bis et diversis locis commemorarentur ritus arcani. Nunc factum nollem: nam si eadem sunt τὰ ἄρῶντα et τὰ ἄλλα, non debebat post ἄρῶντα subiici, tanquam ab iis diversa, τὰ δ' ἄλλα. Quae sicut ἄρῶντα illa, significat v. 610 sqq. Hermann. l. c. p. 2132. σφάγια ἄρῶντα non esse arcana, sed nefanda, quippe crudelia, contendit.

V. 44. Flor. 1. 2. ἔδοξεν ὕπνῳ. Schol. Aesch. Pers. 181. ἔδοξας ὕπνῳ.

V. 45. παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις conl. Markl. Vix opus; nec video, cur ἐν μέσοις παρθενῶσι se cubasse dicat Iphigenia.

V. 48. πιττόντα. Vid. ad Suppl. 693. Pro ἐρείψιμον Reisk. Markl. Valcken. et Rubnk. ad Tim. p. 187. em. ἐρείψιμον ob Hesychii glossam ἐρείψιμον, στεγάζιμον, et Suid. v. ξύλων ἐρείψιμων. Recte vulgatam tuetur Seidler. Cf. Blomfield. gloss. Aesch. Theb. 880. Aliquanto plus concidisse, quam tectum domus, e sqq. perspicitur.

V. 50. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἐλήφθη. ad quod Victorius adscripsit ἴσως (sic enotavit Iacobs. non ἴσως, ut Goellerus, qui suo errore Seidlerum etiam in ridiculum errorem induxit, de quo vid. Elmsl. p. 274 sq.) ἐλείφθη. et sic iam correctum in exemplo Brubachianae Lipsiensi, Canter. Barn. Florr. 1. 2. Porsonum coniecisse μένος ἐλείφθαι στυλὸς εἰς ἔδοξέ μοι narrat Kidd. in *Miscellan. tractate* p. 224. in quo defectus copulae vix fe-

rendus. Ab obliqua ad rectam orationem transit poëta, deinde ob verba *ὡς ἔδοξέ μοι* ad infinitivos redit, de qua constructione praeter ea, quae attuli Gramm. gr. §. 538. not. 2. vid. Erfurdt. ad Soph. Antig. 736. ed. min. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 436. Blomfield. ad Aesch. Pers. 194. *Στύλος* scribi iussit Scaliger pro *στύλος* Ald. rell. et sic v. 57. scribendum *στυλοι*.

V. 51. *ἐπαράνων*. Vid. Porson. ad Hec. 788. Monk. ad Hipp. 201.

V. 52. Ald. rell. etiam Flor. 1. 2. Vict. (MSS. inquit Musgr. igitur Pariss. quoque) *καθεῖμαι*. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 54. Non dubito, quin cum Erfurdio ad Soph. Ai. 679. et Reisigio coni. in Arist. p. 83 sq. legendum sit *ὕδραίνειν*. Solus enim hic locus est, in quo temporale augmentum omittitur, isque ipse neque *ῥῆσιν ἀγγελικήν* (cf. ad Med. 1181.) neque rem magnam, gravem, admirabilem habens.

V. 58. Ald. rell. et Codd. *ὡς ἂν χέριβες βάλωσί με*. Quod dedi, est e Scaligeri et Canteri coniectura. Seidler. edidit *οὗς ἂν χέριβες βάλωσί μου*.

V. 62. Ald. rell. et Codd. *παρούσα παντί*. Brodaeus coni. *παρούσα πάντῃ*. Canter. *παροῦσ' ἀπόντι*, quod recepit Barnes. rell.

V. 65. *τίνος* coni. Markl. et edidit Seidler. Interrogare, nisi adsit, quem interrogas, ineptum. Itaque commodius dicitur *Sed, nescio qua de causa, nondum adveniunt*. Mox εἰς μ' Elmslei. p. 275. εἰς ἐμέ scripsisse videntur Grammatici, regulae, qua enclitici post praepositiones locus negatur, tenaces. Sed iam Elmslei. attulit Bacch. 804. El. 347. Aesch. Eumenid. 101. et cf. Reisigium coni. in Arist. p. 56.

V. 67. Elmsleio p. 275. nostro loco convenientior videtur activa forma, et legendum *Ὅρα, φυλάσσων μή τις ἐν στίβῳ βρωτῶν*, ut Iphig. A. 144. *λεῦσσε, φυλάσσων μή τις σε λάθῃ* — *παραμειναιμένη*. Xenoph. Hell. V, 4, 28. *ἐφύλαττε μή λάθῃ αὐτὸν ὁ πατήρ ἐξελθών*.

V. 70. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 613. hic versus post v. 76. transponendus videtur, cui quidem loco non
Tom. VII. D d

intelligo quomodo conveniat. Sed eo violatur lex στίχουμθίας, unde vereor, ne aliunde hic illatus sit. De Hermannii dispositione vid. ad v. 76.

V. 73. *τριχώματα* Ald. rell. et Codd. quod quam ineptum sit h. l. ostendit Markl. Is igitur coni. *τριγχώματα*, quia v. sq. sit *θριγκοίς*; melius Ruhnken. Epist. cr. II. p. 208. *θριγκώματα*, ut eiusdem vocis eadem quoque forma servetur. Seidler. edidit *τροχώματα*, idque probare posse sibi videtur ex Etymol. M. p. 455, 52. *θριγκῶ, τῶ τροχώματι* etc. Ita, quum alibi hanc legem sequantur Critici, ut, quas voces Grammatici in interpretando usurpant, quippe vulgares, postponendas esse iis censeant, quibus interpretandis illae adhibentur, contrario modo h. l. argumentatur V. D. et vocabulum, huic uni Grammatico cognitum, quo, tanquam vulgo noto, exquisitius vocabulum explicat, poëtae obtrudit. Antiquior forma fuit *θριγκός*, pro qua postea *τριγκός* invaluit: quum igitur h. l. *τριγχώματα* scriptum esset, facile illud in *τριχώματα* mutari potuit.

V. 76. Reiskius Pyladae tribuendum censebat, ut Orestis oratio a verbis *ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ* inciperet. Hinc et quod v. 69. Orestes duos versus habet, Hermannus apud Seidlerum sic versus describendos existimabat:

Ὅρ. Πυλάδῃ, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεῶς —

Πυλ. ἐμοίγ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεῶν.

Ὅρ. ἐνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποτείαν ἐστείλαμεν;

Πυλ. καὶ βωμός, Ἑλλήν οὐ καταστάζει γόνος.

Ὅρ. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα.

Πυλ. θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σπῆλ' ὀρεῶς ἡρημέτρα;

Ὅρ. τῶν καθανόντων τὰ κροθίνια ξένων.

Πυλ. ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεῶν.

Ὅρ. ὦ Φοῖβε x. r. λ.,

et hanc versuum transponendorum rationem evidentem vocat Hermann. in *Leipz. Lit. Z.* 1813. n. 268. p. 2137. At ita, etsi alternorum versuum ordo restituitur, aliud tamen nascitur incommodum. Quum enim in hoc sermone a v. 67. praecipuae partes sint Orestis, quippe loca ipsa designantis, Pyladae autem, illi adstipulantis tantum, secundae, id quod ipse Pylades indicat v. 71. verbis *σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεῶν*, minus consequi-

tanem est, post v. 71. 2. Pyladem in illius locum succedere, et loca demonstrare, cui ille tantum assentiatur. Accedit, quod, quum Orestes, ut persona primaria, v. 67. dixisset ὄρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν, hanc personam deinde v. 76. suscipit Pylades.

V. 78. Quum in Barnesiana post χρήσας signo interrogationis distinctum esset, post κατακτάς autem commate, Seidler. antiquam interpunctionem restituit, puncto tantum post κατακτάς in signum interrogationis mutato. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 190. omnino legendum putat: ὅπει δὲ πατὴρ αἰμ' ἐπισάμην, Μητέρα κατακτάς, διαδοχῶς Ἑρινύων Ἐλάνόμεσθα, ut etiam v. 911. scribendum consuet, citans Aesch. Pr. 237. Pers. 500.

V. 84. qui recurrit infra v. 1421. ab hoc loco alienum esse iudicat Marklandus, cui recte adstipulatur Seidler.

V. 86. Flor. 1. 2. σὺ σύγγονος.

V. 91. Vulgo δοῦναι τόδ' ἐνθ' ἐνδ'. in quibus τόδε praeter necessitatem additum erat. Itaque ex Hermannii coniectura l. c. p. 2133. dedi: δοῦναι τόδ' ἐνθ' ἐνδ', quod idem suadet Elmslei. p. 275. hic citans e Soph. Phil. 895. τοῦνθ' ἐνδε γε. Eurip. El. 623. σὺ δὲ τοῦνθ' ἐνδε βούλευσον. — πέρα est e coniectura Brodaeii, probata Marklando, Musgravio, Seidlero, pro πέρας.

V. 92. Lenting. p. 70. malit ἀμπρός μ' ἔξεν π. Vix opus.

V. 94. Flor. 1. 2. Vict. ἄξεινον.

V. 97. πρὸς ἀμβάσεις Ald. rell. προσαμβάσεις scribendum putabat Barn. probante Musgravio. Sed in ἐκβησόμεσθα haerent Markland. et Musgr. quorum ille, Sed unde egrederentur? inquit; nam e navi iam egressi fuerant etc. et legendum coni. ἐξβησόμεσθα. Musgr. ἐκμυσόμεσθα. sed in Supplem. ἐκβησόμεσθα activa notione accipi posse putat. Blomfield. l. c. p. 190. ἐμβησόμεσθα. ἐκ in compositione non semper egressum e loco diserte memorato indicat, sed omnino e loco, ubi quis antea fuit, sicut Latini *descendere in locum* dicunt, et ἐκβαίνειν προσαμβάσεις δομάτων eodem modo dicitur, ut κλίμακα ἐκπερὶν ποδὶ Phoen. 100. infra 1373. πλεκτὰς ἐξανήπτειν ἀγκύλας.

V. 96. πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν scripti et editi, nisi quod Par. A. apud Markl. Flor. 1. 2. πῶς ὅρ' οὖν μαθ. ἂν, quod iniuria praefert Markl. Quum nihil sit, quod discere debeant ii, qui per scalas ad fastigium aedis escensuri sunt, magno consensu Reisk. Markl. Musgr. coniecerunt λάθοιμεν pro μάθοιμεν. Hac emendatione nos non multum lucrari ait Seidler. nam non minus offendere ista paulo post, ὧν οὐδὲν ἴσμεν, et ieiunam esse Marklandi explicationem: „eane claustra, de quibus nihil novimus? quae quomodo obsirmentur et quo pacto aperienda sint, nihil omnino scimus. Me quidem ista, ὧν οὐδὲν ἴσμεν, non magis offendunt, quam illa Cicero- nis pro S. Roscio 37. §. 105. curat Chrysogonus, ut eius bona veniant statim; qui non norat hominem aut rem, pro At is non norat. Cf. quae monui Gramm. gr. §. 477. c. Sic h. l. ὧν οὐδὲν ἴσμεν est At horum nihil scimus. Quum autem duplex ratio in templum introe- undi proposita esset, altera in scandendis parietibus po- sita, altera in claustris aperiendis, ad utramque addi oportebat, cur ea uti non liceret. Scandere muros non poterant, nisi clam, omnibus arbitris remotis; quod an fieri possit, dubitat Orestes. Ad claustra aperienda ne- cesse erat scire, quomodo illa aperirentur; quod non magis scire se fatetur Orestes. Sed ab illa criminatione progressus Seidlerus, facile apparet, inquit, copulanda esse; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν, ὧν οὐδὲν ἴσμεν. Itaque versum transponendum esse censet hoc modo:

πότῃ δαμάτων πρὸς ἀμβάσεις
ἢ χαλκότευκτα κληῖθρα λύσαντες μοχλοῖς,
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν,
ὧν οὐδὲν ἴσμεν;

Haec quidem transponendorum versuum ratio non nisi multis et gravibus de causis institnenda esse videtur, ex quibus simul appareat, quomodo factum sit, ut ver- suum ordo perturbaretur, ut nihil de eo dicam, quod non satis commode verbum ἐκβησόμεσθα ab iis, ad quae proprie pertinet, interiecto versu divellitur. Et quid turba illa verborum lucratur, πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν ὧν οὐδὲν ἴσμεν? quod brevius dici et poterat et debe- bat. πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἂν quum scriptum esset, vi-

detur aliquis, eundem hic sensum requirens, qui in verbis ὦν οὐδὲν ἴσμεν est, pro λάθοιμεν scripsisse μάθοιμεν. Hermann. l. c. p. 2133. de gradibus templi ascendendis sermonem esse existimans, nihil nisi ἢ v. 99. in si mutat hoc sensu: *quid faciamus? per gradus templi adscendamus? At quomodo cognoscamus, quum claustra aperuerimus*, — eane quae nescimus, an id quod nescimus? nam Germanica ambigua sunt, *wie sollen wir nun erfahren, wenn wir das ehernen Schloß aufgeriegelt haben, was uns unbekannt ist?*

V. 101. εἰς βάσις divisim Ald. Herv. 1. 2. εἰσβάσις Brub. Canter. rell.

V. 103. Praeter necessitatem Markl. haec cum interrogatione legenda censet.

v. 105. καίειν χορημόν est propter ignaviam, καίαν, oraculum negligere. Pro eo monstrum vocis protulit Markl. οὐκ ἀπιστέον, pro ἀπιστητέον, credo. Musgr. λακτιστέον.

V. 106. ἀπαλλαχθέντες Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. Vict. ἀπαλλαχθέντες primus Canterus, et sic Flor. 2. puto etiam Paris.

V. 108. Musgravii coniecturam πόλεως ἄπωθεν, μή τις εἰσιδὼν σκοπὸς, recte refutavit Seidler.

V. 110. Musgr. coni. ὄμμα pro ὄμμα, sed locum Aeschyli Pers. 436. κελαινῆς τυκτὸς ὄμμα opponit Seidler. ubi Blomfield. etiam ad v. 434. vulgatam in Euripide tueretur. Nocti ὄμμα tribuisse videntur veteres propter lunam et stellas. Seidler. per antiphrasin explicat similem ei, qua *lucis* a non lucendo dictus esse credebatur.

V. 111. τὸ ξιστόν pro τοι ξιστόν Flor. 1. 2. Vict.

V. 112. προσφέροντα Ald. rell. προσφέροντες omnes Paris. Flor. 1. 2. Vict. ut coniecit Markl.

V. 113. ὄρα δέ γ' εἶσω τριγλ. dubito an dici possit pro *introspecte intra intercolumnia*. Ineptum etiam hoc iubere Orestem, quod etsi non dispiceret, scire poterat. Hanc ob causam minus accommodata est Elmsleii ratio p. 277. iungentis ὄρα ὅπου κενόν ἔστι δέμας καθεῖναι. Blomfield. Mus. crit. II. p. 191. „Correxī dudum, inquit, in censura quadam ὄρα δὲ γέῖσα τριγλύ-

των, coll. Or. 1586. 1635. Phoen. 1196. Et vere quidam correxi." Mihi dubium non est, quin vera lectio sit ὅρα, quam suppeditat Musgr. MS. E. Tum dicendum erat ὅπου κενόν ἐστι. Sed in enuntiationibus secundariis saepenumero ad verbum in enuntiatione primaria positum respicitur; itaque quum dicatur δέμας καθεῖναι εἰς τόπον, pro ὅπου positum est ὅποι. Hoc genus attractionis cum in praepositionibus solenne est (vid. Herm. ad Soph. El. 134. et Grammat. gr. §. 536.) tum in adverbis et relatiuis non rarum. vid. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 61. Recte locum explicavit Porson. ad Hec. 1070. de quo miror dubitasse Seidleram, et magis etiam Elmsleium p. 277.

V. 114. οἱ γὰροί Ald. rell. ἀγαθοί Flor. 1. 2. et Stob. ed. Trinc. 27. i. e. ἀγαθοί.

V. 116. 17. Marklandus, quem sequitur Seidlerus, Pyladi continuandos censet. Recte.

V. 117. ἄρουμεν Ald. rell. ἀροῦμεν Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. Vid. ad Med. 841.

V. 118. χώρει νεκρῶν Ald. rell. et Codd. χώρει ὄρῶν Brub. χωρεῖν χερῶν est e Scaligeri coniectura.

V. 119. ὅπου emendat Valck. ad Hipp. 1247. cui accedit Elmslei. p. 278. Eadem ratio est huius loci, quae versus 113. Accedit quod κρύπτειν εἰς τόπον dicitur. Vid. ad Hipp. 1238.

V. 120. ab Heathii et Musgravii coniecturis recte defendit Seidler.

V. 121. Blomfield. i. e. pro ὕχνηστον legendum putat ἀρπαρτον, citans Alex. fr. XXII.

V. 123. Reliqui versuum descriptionem eam, quae est in Ald. rell. Seidler. hos etiam liberiores anapaesticos seu spondiacos in strophas et antistrophas coëgit, ita ut v. 123—135, contineatur στροφή α'. vs. 136—141. στρ. β'. v. 142—153. ἀντιστρ. α'. v. 154—164. στρ. γ'. v. 165—171. στρ. δ'. v. 172—179. ἀντ. δ'. v. 180—186. ἀντ. β'. v. 187—198. στρ. ε'. v. 199—208. ἀντ. γ'. v. 209—219. ἀντ. ε'. v. 220—fin. ἐπὶ ὁδός. Hermann. in Leipz. Litt. Z. 1813. n. 267—270. si versus sint antistrophici, certe aliter strophas constitui debere ostendit. Is enim illo loco a vs. 189. 211. qui aperte sibi respondent

progressus primum proxima, tam reliqua quóque, argumentis usus ad logicam paene severitatem exactis, carmen ita ad legem antistrophicorum descripsit, ut Codd. et edd. lectionem nusquam fere desereret, ubi mutanda quaedam erant, lenissimis mutationibus defungeretur, atque ita omnibus, qui antistrophica disponere cupiunt, exemplum, quod sequerentur, proposuit.

V. 123 — 135. Iphigenia, cui in Ald. tributí sunt contra Tyrwhittum et Musgravium vindicare studet Seidler. Sed eius argumenta egregie elevavit Hermann. l. c. p. 250. Quod enim S. dicit, κληδοῦχον vocari posse ipsam deam, quod ostenderit Wesseling. Obs. 1, 3. ei Herm. opponit v. 1429. ubi Iph. κληδοῦχῃν θεᾶς dicitur. Addo, κληδοῦχους ipsas deas non nisi a senioribus vocari, arcanam aliquam doctrinam secutis; antiquioribus solae sacerdotes sunt κληδοῦχοι. v. Spanhem. ad Call. h. in Cer. 45. Deinde monet Herm. Iphig. non Dianae sacrificium peragere, sed inferias fratri ferre velle; quae quum sub dio fieri soleant, et fiant v. 156 sqq. Iph. e templo egrediendum fuisse, non deam ipsam compellendam, quasi huic sacra facienda essent, nec, tanquam in solenni sacrificio, bona verba indicenda. Chorum autem, nescium, qua de causa arcessitus sit, (vid. v. 136.) et solenne sacrificium iustare suspicantem, commode et bona verba imperare, et Dianam alloqui posse. Restat difficultas in verbis πόδα παρθένων. Chori enim mulieres virgines non fuisse contendit Seidler. Hinc Herm. corrigit v. 130. πόδα, παρθέν', ὅσιον ὁσίας. Sed unde tandem apparet, Chori mulieres non fuisse virgines? V. 1040. Iph. chorum alloquens his verbis utitur: ἐκνοῦμαί σε πρὸς τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων, Μητρός πατρός τε καὶ τέκνον, ὅτῳ κυρεῖ. at ibi dubitanter loquitur Iphig. et v. 1112., quum dicit χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι παρθένο; ἡλίκων θύσσους εἰλίσσον, non negat, se παρθένον esse, sed hoc ipso, quod denuo choro interesse optat, indicat, se nondum esse devirginatam.

V. 126. ὦ et τᾶς, librariorum scilicet additamenta, resecnit Seidler. et vs. 126. 127. in unum coniunxit, iubente non tam metro anapaestico, quam studio versum 144. 5. μολπαῖσι βοᾷς ἀλέγοις ἐλέγοις tanquam antistrophicum huic opponendi; quamquam sic etiam tres anapaesti

tribus spondeis respondent. Hermann. l. c. p. 2141. etiam recte monet, *εὐ* et *τᾶς* vix omitti posse, quum, quae hic loquitur, a compellendis incolis regionis ad Dianam ipsam orationem convertat.

V. 130. De hoc genere anapaesticorum, longas solutas habentium, vide Hermann. ad Hec. p. 82. Seidler. inelegantissimos numeros vocans, quales veretur ne nunquam Tragici admiserint, transposuit *πόδα παρθένιον, οσίας οσίον*, „quod *fortasse* poeta ultimam in *παρθένιον* ante repetitas voces, quarum eadem vis est quae exclamationis, produxerit. Vid. de verss. dochm. p. 91. coll. 80. not.“ Num igitur huius productionis magis, quam solutionis illius, exempla exstant?

V. 131. *κλῆθούχου δούλα*. Vid. ad v. 123 — 135.

V. 132. *τῆς εὐῆππου* Flor. 1. 2. *τᾶς εὐ*. Vict.

V. 133 sq. *καί* ante *τείχη* delet Herm. p. 2152. ut iungantur *τείχη χόρτων τ' εἰδ.* pro *τείχη τε χόρτ. εὐδ. χόρτων εὐδένδρων* *τείχη* vel *Εὐρώπαι* dictum ut *στολὴς τρυφᾶς* i. e. *στ. τρυφερὰ* Phoen. 1491. Vid. ad Phoen. 660. Seidler. ad Eurip. El. 651. Ita *ἐξαλλάξας τείχη Ἑλλ.* erit *relictis moenibus Graeciae*: nam qui locum loco permutat, is alterutrum relinquit; et sic Ion. 917 sq. *σπάργνα ἐξαλλάξας*.

V. 134. Barnes. *Εὐρώταν*, non reputans, secundum Euripidem — nam in Pindaro alia res est — Iphigeniam ex Argolide Mycenis, non Sparta, venisse.

V. 140. Legebatur *μυριοτεύχοις*, quae vox est nihili. Itaque Seidler. edidit *μυριοτευχούς*. Mihi accommodatius videbatur *μυριοτευχῆι*, quod coni. Barn. ob praecedens *χιλιοναύτα*.

V. 141. *τῶν* ante *Ἀτρειδῶν* om. Flor. 1. 2. *Ἀτρειδῶν* Brub. In structura nulla esset difficultas, si scriptum esset *τῶν Ἀτρειδῶν τοῦ ἑλθόντος*. Deesse quaedam suspicatur Herm. p. 2152. quia, quae hic dicantur, ad Menelaum etiam spectare possint.

V. 142. Seidler. *ἰὼ δμῶαί*, ut hic unus versus esset. *ἰὼ ἰὼ δμῶαί δμῶαί* Herm. p. 2154.

V. 142. 3. Seidler. edidit non probante Herin. p. 2141. *δυςθρηγίτοισιν θρήνοις ὥς Ἔγκ.* quia hunc versum respondere vult versui 124. sic scripto: *Πόντου διςσᾶς συγχαρούσας.* Contra Blomfield. Mus. crit. 2. p. 191. legit *δυςθρ. Ὡς ἔγκειμαι θρήνοισιν*, ut versus sit paroemia-cus e spondeis constans. Elmslei. p. 280. *δυςθρ. Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, καὶ Τῆς οὐκ εὐμ.* his rationibus additis: Addidi *καί*, quod infra v. 223. (214. 15.) post *εἰκώ* exciderat, quod post *ἔγκειμαι* facile excidere poterat, quodque in eodem metro eandem sedem occupat apud Eurip. Troad. 124. quibus rationibus quid gravius inveniri potest?

V. 144. Legebatur *μολπᾶς βοᾶν* contra et metrum et sensum. Correxith Heath. Elmslei. l. c. *δελετο βοᾶν, Τῆς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς Ἀλύροις ἐλέγοις.* Flor. 1. *τοῖς — πᾶς* pro *τῆς — μολπᾶς*. In nostra lectione *μολπαῖσι* et *ἀλύροις ἐλέγοις* respondent sibi *ἐκ παραλλήλου*.

V. 146. Vulgo *οἴκτοισιν*, contra metrum, inquit Seidler. Elmslei. deleuit *ἐκ*, eandem enim praepositionem expulisse Marklandum ante *ναοῖσι* v. 460. (446).

V. 147. *αἶ μοι συμβαίνουσ' ἄται*, i. e. *ὅτι αὐταὶ ἄται μοι συμβαίνουσι.* Soph. Ai. 272. *αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς.* Vid. ad Orest. 1114. Seidler. edidit *αἶ μοι συμβαίνουσ' ἄται*, in quo nude positum *ἄται* offendit Hermann. p. 2141.

V. 148. *σύγγ. ἁμόν* Ald. tell. *ἁμόν* Markl. *κατακλειομένα* cum i. subscr. Barnes. Markl. Musgrav. fortasse etiam duo Florr. Certe ex iis ad Musgrav. collatis nihil diversitatis enotatum. *κατακλειομένα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. quod non opus erat mutari; nam rectius participium inniguitur cum *θρήνοις ἔγκειμαι*, quam cum *αἶ μοι συμβαίνουσ' ἄται*.

V. 149. Seidler. edidit *ᾶν* pro *οἶαν*, et *ὄνειρων*, quippe e glossa *ὄνειρον* ad *ὄψιν* adscripta ortum et versum excedens, uncis inclusit. Neutrum probabile videtur Hermannō in Censura p. 2141. qui ib. p. 2154. ita hos versus describit:

*σύγγονον ἁμόν κατακλειομένα
ζῶας, οἶαν*

οἶαν ἰδόμεαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτός, τὰς ἐξῆλθ' ὄρανα.

Contra ζωᾶς rectius abesse videtur Elmsleio p. 280. quod si per o Attico more scribatur, in hoc metro stare non possit. Nam ad Med. 946. formam ζωή Atticis omnino abiudicandam esse censet. Sed unde ζωᾶς ortum esse dicas? Vix enim librarius hoc adscripserit.

V. 151. Ald. rell. ὠλόμαν bis. Correxerunt Heath. et Markland.

V. 152. Seidler. πατρώοι μοι, φροῦδος γέννα. quod idcirco reprehendit Hermann. in Censura p. 2141. quod minus conveniat Iphigeniam dicere, *sibi* non amplius esse domum paternam, quae iamdudum non fuerit, quam omnino extinctam esse domum. Elmslei. Rectius, inquit, fecisset, si γενεά pro γέννα scripsisset, citans notam Porsoni ad Hec. 160. Vid. ad Hec. 156. et de media vocis πατρώος correpta ib. 78.

V. 154 sq. Ald. rell. ἰὼ δαῖμον, ὅς τὸν Μόνον — — Quod cum Seidlero dedi, est ab Heathio. Markl. coni. ἰὼ δαῖμον, ὅς τόνδε μόνον Με κασίγνητον συλῆς "Αἰδῶ π. — —

V. 156. αἶδα Ald. Brub. Herv. 1. 2. αἶδα Canter. Barn. Musgr. Contractam formam αἶδα praetulit Seidler. quod illa necessario reponenda sit paulo post v. 164. Mira vero ratiocinatio!

V. 158. ὑδραίνειν κρατῆρα illustrat Lobeck. ad Aiac. 374.

V. 159. ἐκ delevit Seidler. ut ab explicatore profectum; in antistropha enim i. e. v. 203. esse paroemiacum. Hermannio autem in Censura p. 2142. explicator quamvis aliam paraphrasin, quam praepositionem ἐκ, qua nihil explicetur, additurus fuisse videtur. Idem comparat Aesch. Pers. 613. βοῦς τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα, et totum illum locum ab Euripide hic expressum esse monet.

V. 162. κεῖτ' Ald. rell. Correxerunt Seidler.

V. 164. αἶδα Ald. αἶδα Brub. Herv. rell. Qui ad v. 155. contractam s. dissyllabam formam hic necessario re-

ponendam esse dixerat Seidlerus, hic tantummodo eam in catalexi certe elegantiores esse dicit.

V. 165. Ald. rell. Ἀγαμεμόννειον. Correxīt Markl.

V. 167. Ald. rell. πάρος || τύμβον. πρὸς τύμβον Markl. Heath. ut Heec. 258. Troad. 482.

V. 170. πατρίδος, κῆμας Ald. rell. Inepte Brodaeus coni. κῆμας, *hinnula*, quod probarunt tamen Canter. Scaliger. Markl. Barn. Heath. καὶ ἑμᾶς Porson. Adv. p. 259. et Seidler. Mox Ald. rell. ἔνθα δοκίμα contra metrum. Markl. coni. κῆμας ἐν τῇ (i. e. ἢ vel ἥ) δοκίμα, *ubi hinnula existimata*, Heath. ἐνθ' ἀδοκίμα, *vilis, nullius pretii*: nam primam huius vocabuli syllabam posse produci; Seidler. ἐνθ' ἃ δοκίμα, i. e. ἃ εὐδοκίμα, *quae ex tam illustri genere oriunda sum, quippe magni regis filia*, qui sensus an inesse verbo possit, recte dubitat Herm. in Censura p. 2152. potius hunc sensum requiri, *ubi immolata et sepulta esse existimor*. Ipse igitur coni. ἐνθα δοκίματα κῆμαι σφαχθεῖς ἃ τλάμων, paulo melius Porson. Adv. p. 259. ἐνθα δοκίμασι κῆμαι σφ. ἃ τλ. citans Troad. 413. Erechth. fr. VII, 2. (in Stobaeo Grot. p. 331.)

V. 171. σφαχθεῖσαι τλάμων Ald. rell. σφαχθεῖς ἃ τλάμων coni. Markl. quod praeter morem recepit Musgr. Vix opus: nam brevi syllaba ante τλ in anapaesticis producta non offendor. Seidl. citat v. 221. δμαθέντᾱ κλαῖω.

V. 174. Ald. rell. δέσποινα ἔξανδάσω, quod defendit Seidler. Sed Parr. omn. Vict. δεσποῖνα γ' ἔξανδάσω. Flor. 1. 2. δέσποινα ἄγ' ἔξανθ. ex quo conicio Codd. lectionem mutatam esse ab eo, qui vocativum requiri crederet, et locutionem σοὶ δεσποῖνα ἔξανδάσω, *tibi, quippe dominae meae*, δεσποῖνα οὖσῃ, non concoqueret, de qua vid. Markland. ad Iphig. Aul. 791.

V. 175. Θρήνοισι Parr. Flor. 1. 2. Vict. quam lectionem damnat Seidler. haud dubie, sicut δεσποῖνα γ' ἔξανθ. quia suae metrorum descriptioni non accommodata erat; in alia descriptione quam apte locum habere possit, optime ostendit Herm. l. c. p. 2148.

V. 176. Pro μέλεον Markl. et Musgr. coni. μελομένην, ut Phoen. 1303. ἱαχάν μελομένην νεκροῖς, probante

Hermanno l. c. qui hoc in μέλειον τάν mutatum esse censet, et τάν delet, ut prius τάν sit pro ἄν. Recte. Ita hi versus exeunt:

τάν ἐν Θρήνοισιν μοῦσαν
 νέκυσι μελομένην ἐν μολπαῖς
 "Αἶδας ὕμνεῖ δίχα παιάνων."

Possit tamen vulgata etiam explicari cum Seidler, *cantum mortuis destinatum* seu *dedicatum*, ut Helen. 177 sq. παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις. In fine Ald. rell. αἶδας. Vid. ad v. 164.

V. 178. Musgrav. observat, quod promiserit chorus se lamentis dominae ἀντιψάλμους ᾠδὰς redditurum, hoc illum nuspiam praestare. Itaque v. 178. g. choro adhuc tribuit, quem sequitur Seidler. Recte autem Hermann. in censura p. 2144. monuit, ita, quae magno chorus hiatus promississet, non nisi ieiuna exclamatione contineri. Itaque non solum hos versus, sed sequentes etiam usque ad verba σπεῦδε δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων v. 192. 3. choro tribuit. Ita et praestat chorus, quae promiserat, et eius ῥήσις in iis versatur, quae chorus praecipue tractare solet, in querelis de interitu domus Atridarum, eoque a causa aliqua ducendo, denique aptissime Iphigenia verbis chori v. 192 sq. respondet ἐξ ἀρχᾶς μοι δὲς δαίμων. In eadem sententia est Elmsleius p. 281.

V. 178. τῶν delevit Seidler. quod, ad οἶκον perti-
 nens, abesse non posse recte monet Hermann. p. 2142.

V. 179. Ald. rell. ἔρρε φῶς σκήπτρων. φῶς correxerunt Heath. et Markl. Sed deesse videntur duae syllabae. Seidler. οἶκον e praecedenti versu huc retraxit, Elmslei. dubitanter corrigit: οἶμοι, τῶν Ἀτρειδῶν οἶκον ἔρρε φῶς, ἔρρε σκήπτρον (Οἶμοι) πατρῶων οἶκον. Ego nihil nisi οἶμοι duplicavi. Hermann. in cens. p. 2148. formam φῶς, etsi vix alibi Tragicis usurpatam, mutare tamen non audet, et, quum chorus non nisi coniectura ductus dicere possit, domum Atridarum interiisse, legendum putat ἔρρε δῆτα φῶς σκήπτρων. Mihi quidem in oratione affectus plena vocula, ratiocinationis index, valde languere videtur, et plura exempla habuimus vocum Homericarum, a librariis lectioni Homeri assuetis in Tragicos illatarum.

V. 181. Ald. rell. et Codd. τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἀργεῖ βασιλέων ἀρχά, nisi quod Paris. C. habet τίν' ἐκ τῆς τῆς εὐόλβων. Corrupta haec esse quivis facile videt. Markl. em. ποιῶν τὰς τῶν εὐόλβων Ἀργεῖ βασιλέων ἀρχῆς, Musgrav. ἔτην ἐκτῶντ' εὐόλβων Ἀ. β. ἀρχάν. Seidler. οἱ μοι πατρώων οἰκῶν ἔριν, ἐκ τῶν εὐ. Ἀ. βασ. Ἀρχαίαν, μόχθους δ' ἐκ μόχθων! in quo equidem nec metrum (quomodo enim choriambus — πων ἔριν ἐκ in metro anapaestico locum invenire potest?) nec sensum idoneum video. Elmslei. ingenue fatetur, hos versus suam emendandi facultatem longe superare. Hermann. p. 2148. ob lectionem Cod. C. coni. τίς γὰρ ἐκ τῶν εὐόλβων Ἀργεῖ βασιλέων νῦν ἀρχά. in quo illud νῦν mihi certe prorsus superfluum, imo ne aptum quidem esse videtur.

V. 183 — 186. Ald. rell. μόχθος δ' ἐκ μόχθων || αἴσσει δινενοῦσαις ἵπποισιν || πιναῖς· ἀλλάξας || δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὅμμ' αὐγὰ σάλιος. In quibus corrigendis alii aliter elaborarunt. Markl. — — μόχθος τ' ἐκ μόχθου || ἥσσει δινενοῦσαις ἵπποις || πιναῖς, in quo ἥσσει et πιναῖς (ut habet Vict.) dubitationem non habent, sed δινενοῦσας ἵππους non posse esse Pelopis, de quibus accipiebat Markl. sed potius Solis equos intelligendos esse recte ostenderunt Musgrav. et Seidler. Musgrav. coni. μόχθους δ' ἐκ μόχθων || εἰλίσσει διν. || ἵπποισιν πι. ἀλλάξας || ἐς τ' ἐξέδρασ' etc. In ultimis pro ἱερὸν, quod anapaesticum pessumdat, Markl. coni. ἱερᾶς, quod recepit Seidler. Mirum vero, omnes retinuisse ἐξέδρασ', etiam Seidlerum, qui in veram lectionem ἐξέδρας incidit. Nam et El. 740 sqq. de eadem re est: λέγεται — — στρέψαι θεομᾶν ἀελίου χρυσῶπὸν ἔδραν ἀλλάξαντα, et forma ἐξέδρασα nusquam apud Tragicos legitur, etsi exempla eius e Xenophonte, Lysia, Andocide attulerit Fischer. ad Weller. p. 72. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 737 sq. ἐξέδρας etiam Elmsleius l. c. p. 281. qui coniecturam Iacobsio tribuit, et Blomfield. gloss. Aesch. Theb. 386. Itaque Musgravii coniectura μόχθους assumpta dedi μόχθους δ' ἐκ μόχθων ἥσσει etc. ut dies, quo sol locum reliquit, omnium malorum origo fuisse diceretur: non raro enim tempus, quo aliquid ortum est, huic causam dedisse dicitur. ἄλιος δὲ αἴσσει (transitive. vid. Porson. ad Eur. Orest. 1427. Lobeck. ad Aiac. 40.) μόχθους ἐκ μόχθων, ἀλλάξας ἵπποις

ἱερὸν ὄμμ' αὐγῆς ἐξ ἑδρας. De Sole ὄμματι αἰθέρος vid. Valck. ad Ammon. p. 276. Cf. Soph. Antig. 104. Aristoph. Nesp. 285. et Schol. Post ἱερὸν excidisse videtur vox disyllaba a consona incipiens. ἐξ ἑδρας legitur etiam Bacch. 886. et similiter Herod. VII, 37. ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἑδρην. ἀλλάξας ὄμμα ἐξ ἑδρας est pro ἀλλ. ὄμμα ἐξέστηκεν ἐξ ἑδρας. Aliter Hermann. causus lectiones infra coniunctas dabo.

V. 187. ἄλλαις, sc. ὀδύναϊς, edidit Seidler. probante Hermannō in censura p. 2143. non item Elmsleio, qui p. 281. ἄλλοις μελάθροισι explicat ἄλλη γενεά. At μελάθρον ubique est totum genus, stirps, non hominum aetates sibi succedentes.

V. 189. ἄχεά τ' ἄχεσιν. Sic Barnes. pro ἄχεα ἄχεσιν, ut Hel. 364.

V. 190 sqq. ita, ut edidi, descripsit Heath. pro ἔνθεν τῶν πρ. διαθεῖν || τῶν ταῦτ. ἐκβαίνει || ποινα γ'.

V. 191 sq. ἐς οἶκους Ald. rell. εἰς οἶκους Heath. Flor. 1. 2. Pro γ' post ποινα Elmslei. p. 281. scribit τ' et μοχ σπεύδει τ. ἀσπ. ἐπὶ σοί ad Iphigeniam spectare, siquidem haec a choro pronuntiantur, recte monet Elmsl. maiori enim intervallo haec verba a prima fratris compellatione distare, quam ut ἐπὶ σοί de Oreste nude absque personae indicatione dici potuerit.

V. 194. Ab his verbis Iphigeniae orationem incipiunt Elmsl. et Hermann. Emphasis autem est in voc. ἐξ ἀρχῆς. itaque μοι, non ἐμοί scriptum. Herm. ἐξ ἀρχῆς τοί μοι θυςδ. Post ἐξ ἀρχῆς Seidler. infersit μοι, haec omnia cum vulg. Iphigeniae tribuens.

V. 196. Seidler. ζῶνας καὶ νυκτὸς κείνας || ἐξ ἀρχῆς γὰρ λ. στ. non probante Herm. p. 2144 sq. Nox autem haud dubie intelligitur ea, qua primum tori societate se iunxerunt Agamemno et Clytaemnestra. cf. Troad. 207. νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχῆς non ab initio eius noctis, sed ab illa nocte, quae initium malorum fuit. Elmsl. p. 283. ἐξ ἀρχῆς librariorum oscitantia e v. 194. repetitum dicens corrigit καὶ νυκτὸς κείνας, ἐξ ἄς.

V. 197. Ald. rell. λοχείαν, στέρχυν παύδ. Seidler. λογιῶν. Sed recte monet Herm. p. 2147. nondum con-

stare, an plurale *λοχίαι* de partu usurpetur, et Elmsl. l. c. vercer, inquit, ut *λοχία* pro *λοχία* melioris notae sit substantivum quam *παιδία* aut *άνδρεια*. Herm. coni. *λόχαι* — *Μοῖραι*, melius Elmslei. *λοχίαν*, ut habet Flor. 1. comparans Med. 1020. *στερήας ἐν τόκοις ἀλγηδόνας*. „Quod autem *λοχίαν* *στερήαν* *παιδείαν* potius quam στ. λ. π. dixit, id more suo fecit, qui infra v. 423. (409.) *Φινείδας ἄνθρωπος ἀπτός* dixerit, similemque ordinem passim exhibuerit.“ Post *παιδείαν* Seidler, addidit *λanguidum μοι*.

V. 199. Ald. rel. ἃ *μναστ*. Sed quoniam haec e nullo verbo pendeant, Scaliger hunc versum post v. 211. collocandum censebat, Seidler. excidisse post hunc tres dipodias suspicabatur, Elmslei. autem p. 283. post Bothium *τῇ μναστειθείσῃ* ἔξ *Ἑλλάνων* scribi volebat. Hermann. p. 2143. ἄ, non ἃ, scribendum monet, et participium pro verbo finito *ἐμνηστεύθην* accipiendam esse, quod non raro fieri (equidem certum eius usus exemplum nondum vidi; nam locus Troad. 285. ipse suspiciosis est), vel, quod fortasse melius sit, *ἀνακόλουθον* esse orationem. Sic fere Markl. suspendi sententiam usque ad *ταῖς* v. 210. dicit. Hoc libenter amplecterer, ut ordo verborum hic esset ἃ *μναστειθείσῃ* ἔξ *Ἑλλ. τῶν ταῖς*, hic autem verbis *ἂν πρωτ. θ.* etc. interciperetur (in quo non rarum est, ubi ad ordinem verborum institutum reditur, *θέ* poni, ut v. 209.), nisi exemplum sententiae a pronomine relativo incipientis, alia sententia ab eodem pronomine incipiente interceptae desiderarem.

V. 200. Par. C. Flor. 1. 2. *θάλλος*. Tum *θαλάμοις* est iam in Ald. (non *θαλάμοι*, ut narrat Seidler. certe non in meo exemplo) Parr. A. B. Vict. *θαλάμῳ* Brub. rel. etiam Musgr. ad quam nihil diversitatis enotatum est e Florr.

V. 201. ἃ delevit Seidler. metri causa.

V. 202. Ald. Herv. 1. 2. Canter. etiam Musgr. *πατρώα λώβα*. Sed iam Brub. *πατρώῳ λώβῃ*, et Barnes.

V. 204. Ad metrum sarcendum plura comminiscitur Seidler. *ἔτραφεν ἔτεκέν εὐκταίαν*, vel *ἔτεκεν κῆτραφεν*,

εὐκτ. vel ἔτρεσαν ἔτεκέν τ' εὐκτ. Loci vero hanc esse constructionem dicit: ἄν — Ἀήδας πούρα — ἔτρεσαν, (ταύτην) εὐκτ. Ἀὐλ. ψ. ἐπέβασαν. Contra quod recte monet Herm. p. 2149. dicere non potuisse Iphigeniam, me, quam mater tristem victimam peperit, eam Aulidem deduxerunt Achilli nuptum, sed, me, quam Aulidem deduxerunt, eam mater tristem victimam peperit. In hoc enim summa calamitatis posita est, quod victima destinata fuit, non quod Achilli nuptura erat. Itaque inserendum putat εὐτ', εὐτ' εὐκταίαν. Sic infra 837. εἰς Ἀχιλλέως κλισίαν λείκτρων ὅτ' ἀγόμεαν. Quum anapaestici dimetri brachycalectici, qualis hic est ἔτεκεν εἰ | τρεσαν εὐ | κταίαν, nusquam inveniuntur (vid. Herm. ad Hec. p. 76.), versum una syllaba mutilum esse in aperto est. Alioqui placeret Canteri correctio ἐπιβῆσαν pro ἐπέβασαν v. 206.

V. 205. Ald. rell. ἱππείοισιν ἐν δ. Correxuit Markl.

V. 207. Ald. rell. et Codd. νύμφαιον. νύμφαν debetur Scaligero, quod cum Seidlerio inconsideratius recepi. Vix enim νύμφαιον e sq. syllaba oi oriri potuit. Rectius Musgr. νυμφεῖόν γ', quod probat etiam Hermann. p. 2143. Soph. Ant. 574. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σάν- τοῦ τέκνου;

V. 208. Νηρῆος Seidl. praeter necessitatem, quum exclamandi particulis αἶ αἶ, quas Seidler. ad numeros non pertinere dicit, huic versui adiunctis bonus exeat dimeter acatalecticus. Sic etiam Herm. p. 2144.

V. 210. Herm. δυσχ. τοὺςδ' οἶκους ναῖω.

V. 215. καί, quod deest in Ald. rell. et Codd. addidit Tyrwhitt. probantibus Musgrav. et Seidl. Emendationem confirmat antistrophā apud Seidler. repudiat Herm. Hic enim p. 2149. iungit κεκιδι Παλλάδος, Palladem artium et inventricem et praesidem designari putans, unde Virg. Aen. VII, 805. colo calathisque Minervas, et eo respici, quod virgines Atheniensium pepulum Palladis instrumentis sacris et deae dicatis texuisse videantur. Obstat tamen quod etiam Hec. 461 sqq. non tantum Titanum, sed etiam Palladis imago in peplo picta commemoratur nec de Palladis radio alibi quidquam legitur.

V. 217. Constructionem αἱμάσσουσ' ἄταν βωμούς post Musgraviū bene explicavit Seidler. nec debebam βωμούς uncis includere. Ita concidit etiam Tyrwhitti conjectura δυσφόρμιγγι — ἄτα.

V. 218. Ald. rell. οἰκρὸν τ' αἰαζόντων || οὐδ' ἄνοικρὸν τ' ἐκβαλλ. δ. Egregie Tyrwhitt. αἰαζόντων αὐδάν, οἰκρὸν τ' ἐκβ. δ.

V. 219. Pro δάκρυον Seidler. δάκρυμα, syllaba ad metri integritatem deficiente.

V. 221 sq. Elmslei. p. 284. coni. τὸν δ' Ἄργεῖ δμαθέντα σε κλάω | ξύγγον', ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον | ἔτι βρ. — e quibus versum secundum quo metri genere esse voluerit, non intelligo.

V. 222. γ' inserui ut ultima verbi ἐπιμαστίδιον produceretur. Idem fecit Hermann. p. 2154. Seidler. addidit τότε ante ἔτι βρέφος, improbante Hermanno p. 2155.

V. 223. Verba ἔτι βρέφος pro interpretamento ad sqq. adscripto habet Hermann. p. 2154. et p. 2155. improbat Seidleri interpunctionem ἔτι νέον ἔτι θάλος i. e. ἔτ' ἔτι νέον θάλος. nam θάλος etiam per se, non adiuncto νέον, poni de prole, et iungenda esse ἔτι θάλος ἐν χερσὶν μητρός etc.

V. 224. Ald. rell. ἐν χερσὶ μητρός πρὸς στέρνοισί τ' Ἀ. Markl. χερσὶν et στέρνοισιν, Elmsl. ἐν χερσὶ μητρός πρὸς στέρνοισιν τ'. His addere placuit carmen ex Hermanni mente descriptum.

Xo.

στροφή α'.

- Εὐφραμεῖτ', ὦ
 πόητον δισῶς συγχωρούσας
 125 πέτρας Εἰξείνου ναίοντες.
 ἰὼ παῖ τὰς Λατοῦς, Δίκτυν
 οὐρεῖα, πρὸς τὰν σάν αὐλάν,
 εὐστύλων ναῶν χρυσήρεις
 130 θρηγκούς, πόδα, παρθέν', ὅσιον ὀσίως
 κληδούχου δούλα πέμπω,
 Ἑλλάδος εὐήππου πυργούς,
 [καὶ] τείχη γόρτων τ' εὐδένδρων
 ἐξαλλάξας, Εὐρώπαν,
 135 πατρώων οἰκῶν ἔδρας.

Tom. VII.

E.

Ἐμολον· τί νέον; τίνα φροντὶδ' ἔχεις;   στερ. β'.
 τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
 ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργου
 ἐλθόντος κλεινᾶ σὺν κόπῃ
 140 χιλιοναῦτα μυριοτευχῆ!

* * *

τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλειτῶν.

Ἰφιγέν.

ἰὼ ἰὼ δμῶαί δμῶαί,
 δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις
 ἔγκειμαι τᾶς οὐκ εὐμοῖσου
 μολπαῖσι βοῦς ἄλυροις ἑλέγοις;
 145 αἰ αἰ αἰ αἰ
 ἐν κηδείοις οἴκοισιν
 αἰ μοι συμβαίνουσ' ἔσται,
 σύγγονον ἄμὸν κατακλειομένα
 ἰώας, οἷαν
 οἷαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
 150 νικτιὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρετρα
 ὀλόμαν, ὀλόμαν.

στερ. γ'.

στερ. δ'.

Χορός.

αἰ αἰ αἰ αἰ!

Ἰφιγ.

οὐκ εἶδ' οἴκοι πατριῶσι!

Χορ.

οἶμοι, οἶμοι!

ἀντιστερ. δ'.

Ἰφιγ.

φροῦδος γέννα.

Χορ.

φεῦ φεῦ τῶν Ἀργεῖ μόχθων!

Ἰφιγ.

ἰὼ δαίμων,
 ἰὼ δαίμων, ὅς τόν

ἀντιστερ. ε'.

- 155 μούνον με κασίγνητον συλῆς
αἶδα πέμψας, ὃ τὰςδε χόας
μέλλω κρατηρῶ τε τὸν φθιμένον
ὕδραινεν γαίης ἐν ταύτοις,
πηγὰς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων,
160 Βάκχου τ' οἶνηρὰς λοιβὰς,
ξανθὰν τε πότνημα μελίσσαν,
ἃ νεκροῖς θελητήρια κείται.
ἀλλ' ἐνδος μοι παγχρυσόν
τεῦχος καὶ λοιβὰν Αἶδα.
165 ὦ κατὰ γαίης Ἀγαμεμνόνιον
θάλος, ὡς φθιμένῳ τὰδε σοι πέμπω·
δέξαι δ'· οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι
ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἶσω.
τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
170 πατρίδος καὶ ἐμῆς, ἐνθα δοκῆματα
κείμεν σφαχθεῖσα τλάμων.

ἀντιστρ. β'.

Χορ.

στρ. α'.

- ἀντιφαλμοὺς ὄδας ὕμνον τ'
Ἀσιήτην σοι, βάρβαρον ἰαχὰν,
δεσποίνῃ γ' ἑξανδύσω,
175 τὰν ἐν θρήνοισιν μουσαν
τέχουσι μελομένην ἐν μολπαῖς
"Αἶδας ὕμνεϊ δίχα παιάνων.
οἴμοι τῶν Ἀφροειδῶν οἴκων!
ἔρρει δὴ τὰ φόως σκήπτρων,
180 οἴμοι, πατρῶν οἴκων!
τίς γὰρ ἐκ τῶν εὐόλβων
Ἄργει βασιλέων νῦν ἀρχά;
μόχθος δ' ἐκ μόχθων ἄσσει
δινενοῦσαις ἵπποισιν
185 πταναῖς· ἀλλάξας δ' ἐξ ἔδρας
ιερόν * * * ὅμῃ αὐγὰς
ἥλιος· ἄλλαις δ' ἄλλα προσέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροισι ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φότῳ, ἀχρεῖ τ' ἀχρεῖν·
190 ἐνθεν τῶν πρόσθεν δραδέντων
Τανταλιδῶν ἐκβαίνει ποινά γ'
εἰς οἴκους· σπεύδει δ' ἀσπούδαστ'
ἐπὶ σοι δαίμων ἐξ ἀρχῆς.

Ἰφιγένεια.

- ἐξ ἀρχᾶς τοί μοι δυσδαίμων
 195 δαίμων τᾶς μητρός ζῶνας, καί
 τυκτός κείνας ἐξ ἀρχᾶς
 λόγια στερόναι παιδείαν
 Μοῖραι συντείνουσιν θεαί,
 ἃ μναστένθεϊδ' ἐξ Ἑλλάνων,
 200 ἄν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις
 Ἀήδας ἃ τλάμων κούρα
 σφάγιον πατρός λαῖβα
 καὶ θυμ' οὐκ εὐγάθηγον
 ἔτεκεν, ἔτρεφεν, εὐτ' εὐκαταίαν
 205 ἱππεῖσις ἐν δίφροισιν
 ψαμάθων Ἀυλίδος ἐπέβασαν
 νυμφεῖόν γ' οἶμοι δυστυμφοῖν
 τῷ τᾶς Νηρέως κούρας, αἶ αἶ.
 νῦν δ' ἀξείρου πόντου ξείνα
 210 δυσχόστους τοὺς δ' οἴκους ναῖω
 ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος,
 οὐ τῶν Ἀργεῖ μέλποντο Ἥραν,
 οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
 κερκίδι Παλλάδος Ἀθιδος εἰκῶ
 215 Τυτάνων ποικίλλουσ', ἀλλ'
 αἵμαρδάντων δυσφόρμιγγα
 ξείνων αἰμάσσουσ' ἄταν
 βωμοὺς, οἰκτρὰν τ' αἰαζόντων
 αὐδάν, οἰκτρὸν τ' ἐκβαλλόντων
 δάκρυον. καὶ νῦν
 220 κείτων μὲν μοι λάθρα, τὸν δ'
 Ἀργεῖ θμαθέντα κλαίω
 σύγγονον, ὃν ἔλεπον ἐπιμαστιδίον γ'
 [ἔτι βρέφος] ἔτι νέον, ἔτι θάλος
 ἐν χερσὶν μητρός πρὸς στέροισι
 225 Ἀργεῖ σκηπτούχον Ὀρέσταν.

ἀντιστρ. ε'.

ἀντιστρ. γ'.

V. 227. Flor. 1. 2. Vict. σημαίνων.

V. 228. παῖ — τέκνον. Cf. Hippol. 10. et ibi Monk.

V. 230. Markl. coni. τί δ' ἔστι τό με παρόντος ἐκ-
 πλῆσσον λόγου, Seidler. et Lenting. p. 70. τί μ' ἔστι
 τοῦ π. ἐ. λ. Hermann. l. c. p. 2133. nihil esse, cur pro-

nomen requiratur, et ἡμᾶς potius, quam με, cogitandum esse recte monet.

V. 231. κυαντεῶν συμπληγάδων Ald. rell. κυανέων Συμπληγάδα coni. Pierson. Veris. 1, 2. et sic Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 235. Herv. 2. Cant. εὐρεσπῇ. ubi Canter. Malīm εὐρεσπῇ. εὐρεσπῇ audacter reposuit Barnes. non Canteri tantum et Scaligeri auctoritate, sed etiam Aldinae editionis pervictus. De formula οὐκ ἂν φθάνοις vid. ad Orest. 924. ad Alc. 678. Dele autem signum interrogandi post ποιουμένη.

V. 240. ξυζύγου Ald. Brub. Herv. 1. 2. συζύγου Canter. Barn. Musgr. Ob additum alterum genitivum τοῦ ξένου, et quia rectius dicatur τί σοι ὄνομά ἐστι, quam τί σου ὄν. ἔ. Elmsleius p. 234. legendum arbitratur Τῷ ξυζύγῳ δὲ τοῦ ξ. recte.

V. 242. Reisk. et Markl. κἀντυχόντες εἴλετε, non male, inquit Seidler. ut Helen. 1217. ναῦται σφ' ἀνείκων ἐντυχόντες. Sed ibi est *quum forte in eos incidissent*, quod hic minus aptum est, quum eos consulto ἐθέρων v. 270. Verte: *quomodo eos cepistis secunda fortuna usi?* Iph. A. 917. ὅς πόλλ' ἀληθῆ — λέγει Τυχόν. Sic infra 319. εὐτύχει βαλὼν. Elmsleio p. 284. legendum videtur ποῦ δ' εἶδεν αὐτούς, etc. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 191. πῶς δ' εἴλετ' αὐτούς ποῦ τυχόντες εἶδετε; Quum primaria notio insit in verbo εἴλετε, non mirum ad hoc iam ab initio respici, pro πῶς δ', ἰδόντες αὐτούς, εἴλετε;

V. 243. Vulgo ἀκραῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν. Dawes. Misc. crit. p. 161. coni. αὐταῖς ἐπὶ ῥ. Rectius Pierson. Veris. p. 16. et Markl. ἀκραῖς ἐπὶ ῥ. e Plutarch. T. II. p. 602. A.

V. 248. ἤκουσιν Ald. Herv. 1. 2. Canter. Barn. qui in marg. addit: al. ἤκουσ', et sic iam Brubach. οὐδέπω non convenire sensui visum est interpretibus; neque enim dici potuisse, *nondum Grassi mactati sunt*, sed *dixi est, ex quo non mactati sunt*. Itaque Markl. coni. οὐδ' ὅπως βωμὸς θ. ἐξφοινίχθη, quod per ellipsin dictum sit pro οὐδὰ βωμὸς ἐκφοινίσσεται, ὅπως ἐξφοινίχθη, locum satis incommodum citans Orest. 1030. Heath. le-

gendum putabat χρ. γὰρ ἦκουσ', ἐξ ὅτου β. θ. Seidl. χρό-
νοι γὰρ ἦκουσ' οἶδ', ἐπεὶ (ex quo) β. θ. Hermann. in
censura p. 2133. ad morem Graecorum provocat enun-
tiationes eas, quae temporis notationem continerent,
quaeque ex aliis nexae esse deberent, hoc nexu solutas
ponendi, ut Soph. Oed. T. 717. οὐ διέσχον ἡμέραι Τρεῖς,
καὶ νῦν ἄνθρα κείνος ἐρξείξας ποδοῖν ἔρριψεν. Cf. Antig.
1186. ad Viger. p. 523. not. 49. Sic hoc loco pro *diu*
est, ex quo Graeci nulli mactati sunt, dictum esse diu
est, et nondum etc.

V. 250. τὸν αἰσρέοντα. Imo τὸν ἐκρέοντα, inquit
Elmslei. Mirum vero acumen!

V. 251. ὕλοφορβοί Ald. rell. ὕλοφορούς Flor. 1. ὕλο-
φορούς tres Parr. Flor. 2. Vict. Vereor tamen, ne ob
similem terminationem praecedentis vocabuli ὕλοφορβοῦς
scriptum sit; ὕλοφορβοί praefert etiam Seidler.

V. 253. κοίλωπος ἀγμός Ald. rell. ἀγμός coni. Bro-
daeus, et sic Marklandi collat. Oxon. et omnes Gallici;
Flor. 1. 2. Vict.

V. 255. ἀπεχώρησεν. Imo ἀνεχώρησεν πάλιν, ut
Rhes. 771. *Blomfield*. Mus. cr. 2. p. 191.

V. 259. χεῖρε mavult Markl., quod minus poeticum
videtur Seidlero.

V. 269. Elmsl. ad Bacch. 336. coni. ἔδοξε δ' ἡμῖν
εὖ λέγειν τοῖς πλ. satis leviter, quamvis, si hoc in codd.
legeretur, praeferendum esset, ut exquisitius.

V. 271. πέτρους — ξένην Ald. rell. πέτρας et ξένοι
coni. Brodaeus. Et πέτρας quidem Flor. 1. sed πέτραν
tres Pariss. Oxon. ap. Markl. Flor. 2. Vict. Eadem con-
fusio est infra v. 317. ξένοιν recepit Canter.

V. 278. ἦ δ' Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. ἦ δ' Barn.
Musgr. ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα vix sanum. Markl. coni.
ἦ δ' ἐξ ἐχιδνῶν. nam hae Furiae erant πεπλεκτανημέται
πυκνοῖς ὀράκουσιν Aesch. Choëph. 1050. Electr. 1256.
Vid. Stanlei. ad Aesch. l. c. 1047. At ἐχίδραις modo
praecessit. Musgr. ἐκ χαλινῶν, vertens ex labiis. Quid
differant χαλινοί a labiis, e Schneideri lexico discas.
Seidlero, vulgatam ita defendenti, ut Furiam volantem
longa et nigra veste (vid. Stanlei. ad Aesch. Choëph.

1046. Eum. 55.) caput quoque sibi involvisse diceret, non assensu sunt Hermann. et Elmslei. quorum ille p. 2134. coni. ἡ δ' ἐκ κενώνων πῦρ πν. nisus Aesch. loco Eumen. 137. (132.) τὸ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῶνδ' Αἰμῶν κατισχνάινουσα νηδύος πυρὶ ἔπου. Melior rem viam iniit Elmsleius, qui distinguendum censet ἡ δ' ἐκ χιτώνων, πῦρ πν. καὶ φόνον, πτεροῖς ἐρέσσει, ut sub χιτώνων lateat nomen loci, unde Furia πτεροῖς ἐρέσσει. Quidni ἐκ χιτώνων πτεροῖς ἐρέσσει veritas: *alis e veste prominentibus remigat?* Ita vulgata lectio defendi potest.

V. 281. Flor. 1. 2. Vict. κτείνε με. In Longino c. 15, notante Marklando, editur κτανεῖ με.

V. 282. Seidler. οὐ ταῦτα μορφῆς σχ. in quo praeiit Markl. coni. οὐ ταῦτα μορφῆς σήματ'. „Licebat autem videre non has formarum species (quas scil. dicebat), sed confundeat ille sonos vitulorum“ etc. At ubi tandem ἀλλάσσεισθαι est res inter se confundere?

V. 284. μιμήματ', voces non sibi proprias, sed aliunde assumptas. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. ᾧς φάσ' Ἐρ. Brub. Canter. ᾧ φάσ', ut coni. Brodaeus, et sic Parr. duo et Lib. P.

V. 285. Flor. 2. Vict. ^{μβ} θανοῦμενοι; quam egregiam scilicet lectionem, quae unico nexui conveniat, Seidlerus dolet Praef. p. XII. quod non licuerit loco suo reponere oblitus non θαμβεῖσθαι dici, sed θαμβεῖν. Τὸ δάτιδος μέλος apud Aristoph. comparat Elmslei. p. 285.

V. 286. περισπάσας ξ. Ald. rell. et Codd. χειρὶ σπάσας em. Pierson. Veris. p. 17. et Markland. Vulgatam defendit Seidler. comparans περιδύειν. At hoc est exuere quod rem circumdabat, sicut περισπῶν v. o. θώρακα, *detrahere*, quod circumdabat. Hoc illud est quod Markl. dicit: περισπῶν ξίφος pro *educere gladium* non puto esse (neque *posse* esse) Graecam locutionem. Similiter Andr. 167. olim legebatur περισπῶνσαν pro χειρὶ σπ.

V. 288. Elmslei. ad Heracl. 824. vocabula πλευραὶ, πλευραῖ; et πλευρὰς in tragicorum scriptis ubique vitiosa esse suspicans, in quo abutitur auctoritate Porsoni ad

Hec. 814. Orest. 217. hic legendum coniicit *λαγόνας εἰς μέσας*. Vid. Hermann. ad Soph. Aiac. 1389.

V. 289. *τάδε* i. e. *οὐτως*. Vid. ad Med. 158. Sic iam
 II. ε', 185. *οὐχ ὅγ' ἀνενθε* *θινῶν* *τάδε* *μαίνεται*. ib. 827.
μήτε *σύ γ' Ἀργεῖ* *τότε* *δεώδιθι*.

V. 290. ὡςθ' αἵματ. coni. Markl. fortasse recte. Pro πέλανον Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. πέλανος. αἵμα-τηρόν πέλανον est etiam Alc. 868.

V. 296. πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν. Sic Androm. 1074.
ἀρχαί τ' ἐπληροῦντο.

V. 301. Recte Elmslei. p. 285. scribendum censet ἀνέψη, probante Blomfield. Mus. crit. 2. p. 191. Vid. Gramm. gr. §. 194, 1.

V. 302. Ald. rell. ἐπὶ πέντε ὑφάτις, ut editur apud
Lucian. T. V. p. 311. ed. Bip. Sed Pariss. omnes, Flor.
1. 2. Vict. ἐπὶ πέντε ὑφάτις, ut duo Codd. Luciani.

V. 305. ἀναίξας Ald. Brub. Hery. 1. 2. Canter. Musgr.
ἀναίξας Barn. ἀνάξας Schaefer.

V. 306. *ἔγνων καλ.* Ald. rell. et Codd. *ἔγνων καλ.* est
e Scaligeri et Duporti coniectura, recepta a Barnesio.

V. 308. Vict. πέτρους.

V. 311. Maiorem vim orationi addit Marklandi interpunctio, quam adscivi, quam vulgata, ἀλλ' ὅπως θαυόμεθα κάλλισθ', ἔπον μοι, quam retinuit Seidler. et Blomfield. ad Aesch. Theb. 585. Cum Markl. sentit etiam Bergler. ad Aristoph. Equ. 81.

V. 317. Ald. rell. οὗτις τὸ πῦρ ὕπ. Par. uterque et P. ap. Musgr. coll. Oxon. ap. Markl. Flor. 1. 2. Vict. αὐτίς, quod coniecerant Pierson. Heath. Reisk. αὐθίς; Seidler. cum Schaef. Sed circumspecte de forma αὐτίς etiam in Tragicis admittenda disputat Seidler. Μοχ ἤρασσαν Ald. rell. ἤρασσον tres Parr. Flor. 1. 2. Pro πέτροις Flor. 1. πέτρας, 2. πέτραν.

V. 319. εὐτύχει λαβών Ald. rell. βαλὼν pro λαβὼν
Parr. omitt. Flor. 1. 2. Vict. Receipt Markl.

V. 320. Par. A. ἐχειρούμεθα pro οὐ χειρούμεθα.

V. 324. Ald. ὅδ' ἰσιδών. Elmslei. p. 285. quia raro in ες cadat ictus metricus, scribendum putat aut εἰσιδών pro ὅ δ' ἰσιδών, aut ὅδε δ' ἰδών.

V. 325. ὡς χέριβας vulgo. τς χέριβας Flor. 1. 2. Emendavit Valcken. ad Phoen. 1409. Tum Ald. rell. καὶ σφάγι' ἐξέπεπέ σοι. Sed Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. ἐπεπέ σοι. Pierson. Veris. p. 65. ad vitandum anapaestum legebat ες χέριβας τς σφάγια τ' ἐξέτ. σοι. Markk. καὶ σφάγι' ἐπεπέ σφε σοί. Musgr. καὶ σφαγεῖ' ἐπεπέ σοι. Elmsl. p. 290. quum semel, inquit, σφαγεῖ' ἐπεπέ σοι in σφάγι' ἐπεπέ σοι corruptum esset, non defuit qui scribendo σφάγι' ἐξέπεπέ σοι versum claudicantem sanasse sibi videretur.

V. 331. Elmslei. p. 285. dubitat, an "Ἑλλήν feminum ab idoneis auctoribus antiquis dictum sit. Quatuor enim loca, in quibus illud legitur, Aesch. Ag. 1263. Eurip. Iph. T. h. l. et 481. Heracl. 131. vitii suspecta esse. Hoc vero loco mirum esse, si Euripides Ἕλληρος ἐν γῆς, quam ἐξ Ἑλλάδος γῆς dicere maluisset. Itaque conī. Ἑλληνίδος γῆς.

V. 333. Ordo est τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς φροντιούμεθα, οἷα ἔσται. Inanis coniectura est Reiskii et Toup. in Suid. I. p. 430. ὅσια vel οἷδε. Notari autem Elmslei. iubet futurum φροντιούμεθα, quum alias sit φροντιῶ.

V. 336. εἰς τ' οὐμόφυλον Ald. rell. εἰς τὸ ὁμόφ. Vict. εἰς θοῦμόφυλον Barn. Scribendum puto θοῦμόφυλον, in quo est κορωνίς, signum craseos; spiritu aspero non opus, quum θ eius vicem sustineat. Sic scribendum θοῖμάτιον et sim. non θοῖμάτιον.

V. 337. Par. A. λαβῆς. Vid. Gramm. gr. §. 521.

V. 339. Par. A. C. Flor. 1. 2. Vict. δοκούσαν Ὅρ. De hoc transitu a plurali ad singularem, ἡγριώμεθα δοκούσα, vid. ad Phoen. 391.

V. 343. Seidler. αὐτοὶ καλῶς πράξαντες, qui ipsi aliquando felices fuerunt, ob aoristum πράξαντες. Sed necesse erat prius infelices esse, quam felicioribus infensi essent.

V. 346. Vulgo Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδε. Sed primum ipsum verbum incommodum est, ἀπάγειν ἐνθάδε, deinde

non revera adduxit, sed dicendum erat, quae si venisset *adduxisset*, imprimis quum sequatur ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην. Itaque scripsi Ἑλένην ἂν ἡγὰρ ἐνθάδε.

V. 347. *Μενέλαιον* Barnesio debetur pro *Μενέλαον*.

V. 348. Mirum Marklando scribendum videri τῇ γ' ἐκτῇ, quia ἀντιτιθέναι frequentius construatur cum dativo. Hoc sit, quum est *opponere*; ubi est *ponere pro aliquo*, τιθέναι ἀντὶ τινός, genitivus legitimus est.

V. 349. οἱ μ' ὥστε Ald. rell. et Codd. οὗ Pierson. Veris. p. 10. Markl. Musgr. Elmsl. p. 286 sq. οἱ Reisk. sed male explicans. οἱ μ' ἑσφαζον est οἱ μὲς σφάζοντες ἡγαγον. Duo libri in bibl. Bodlei. teste Gaisfordio margini adscriptum habent ἡ μ'.

V. 351. Flor. 1. 2. Vict. τῶν τοῦδ' οὐκ ἀμνημ.

V. 352. Cf. Ruhnk. epist. cr. p. 142. γενέλου et γονάτων ad ἐξαπτομένη referunt Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 716. et Seidler. Sed per se etiam χειρὰς ἐξακοντίζειν γενέλου dici poterat, ut τοξέυειν τινός Il. δ', 100. ψ', 853 sq. vid. Schaefer. ad Lamb. B. p. 715. ἰέναι τινός Soph. Ai. 154. ὀρούειν τινός Pind. Pyth. X, 95. alia, in quibus appetendi significatio inest.

V. 356. νῦν recte Brodaeus et Seidler. explicant νυμφεύματα ἐμὰ. Tyrwhitt. ap. Musgr. corrigebat μήτηρ δ' ἐμὲ, σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τε νῦν Τυνοῦσιν — in quibus misere languet inane illud νῦν. Verba αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλ. illustrat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1094. et ad Heracl. 402.

V. 358. ὀλλύμεθα Flor. 1. 2.

V. 360. δ' ante ὅχοις om. Flor. 1. 2.

V. 362. λεπτῶν Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. λεπτόν uterque Paris. sed in MS. G. (B. Markl.) λεπτῶν a pr. m.

V. 363. ἀδελφὸν τοῦτον, quasi enim nunc adesso sciret; omnino praeter necessitatem et nulla cum vi additur τοῦτον; nec dici solet αἰρεῖσθαι τινὰ χειρὶν, pro *tolhere*, sed ἀναίρεσθαι. Itaque verisaimam habeo Tyrwhitti emendationem ἀδελφὸν οὐτ' ἀναιλόμην χειρὶν — οὐ κασιγνήτη στ. quamvis Schaefer. qui ad Lamb. Bos. p. 229. Tyrwhitti correctionem probaverat, nunc, teste

Seidlero, eamdem reprobet ob οὐτε alieno loco positam. Flor. 1. 2. κασιγνήτω, quod etiam margini edit. Basil. 1544. in bibl. Bodlei. adscriptum esse testatur Gaisford.

ad Markl. edit. κασιγνήτη^ω Vict.

V. 365. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 446. scribi vult ὡς ἰοῦσα Πηλέως, ut canonis Porsoniani satis fiat.

V. 367. εἰσαυτίς Ald. rell. et Codd. εἰσαυθίς Schaeff. et Seidler. — εἰς Ἄργος Commel. et Barnes.

V. 368. Legebatur κακῶν. Emendaverunt Reisk. et Markl.

V. 374. αὐτή Aemil. Portus pro αὐτῇ.

V. 375. ἔτεκεν ἄν. Lege ἔτικτεν, eiectio ἄν, quod nullum hic locum habet. *Porson.* Adv. p. 259.

V. 376. Flor. 1. ἐγὼ μὲν αὖ.

V. 377. τὰ θεοῖσιν ἐστιάματα diversum est ab iis, quae a Porsono ad Phoen. 948. adscripta sunt: nam τὰ Ἡρακλεῖ δωρήματα dicere licuit ob δωρεῖσθαι τι τινί, at ἐστιῶν τινα dicitur. Esse igitur videtur *dativus com- modi*, quem vocant.

V. 380. ἐς τὴν θεόν emendabat amicus Marklandi et Grotius in Excerptis p. 284. Vix opus: est enim *in numen divinum* conferre. Mox τὸν φαῦλον Ald. Herv. 1. τὸ φαῦλον iam Brub. Herv. 2. et sic Parr. Florr.

V. 384. ἄν pro ἦν Seidl. Ἰστρος Ald. rell. οἰστρος coni. Brodaeus, et sic omnes Parr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 385. ἐπ' om. Par. A. Erfurdt. corrigebat διεπέρασεν Ἰοῦς et in antistr. λινοπόροισιν αὐραῖς, cui assentitur Seidler.

V. 387. Εὐρώτας Ald. Herv. 1. Sed iam Brub. Herv. 2. Εὐρώπας, ut Codd.

V. 388. ἄρα vulgo. Correxerit Seidler. Male Musgr. interpunxit τίνες πότι; ἄρα —.

V. 389. καί om. Flor. 1. 2. Pro δονακόχλοα Elmsleio *Quart. rev.* Add. n. 15. p. 230. analogia postulare videtur δονακόχλοον. Recte: sic εὐχλοος Δημήτηρ Soph. Oed. Col. 1600. Sed videtur hoc ex eodem genere metaplasmi esse, e quo ἐρίηρος ἑταῖρος, ἐρεσάρματος ἱππος

apud Homerum, εὔνοος pro εὔνοι apud Lysiam. Vid. Musgr. et Gramm. gr. §. 124. 2.

V. 393. Ad βομους Musgr. repetit περί. Vid. Gramm. gr. §. 595. 4. et praeter auctores ibi citatos Ruhnck. ep. cr. p. 130. Lobeck. ad Ai. p. 283. Monk. ad Alc. 114. Sed quum orationem variare soleant poëtae, imprimis lyrici, laud scio an melius sit iungere διατέγγει βομους καὶ αἷμα βρότειον. Elmslei. p. 287. legendum censet: ἐνθα κούρα || Δία τέγγει βομους || καὶ περικίονας να || οὺς αἷμα βρό-
ταιον. περικίουσιν θαλάμοις dixit Eurip. Erechth. fr. VI, 4. Sed vix bene omittitur subiectum, quod vocant, verbi τέγγει. Ceterum recte idem v. 391. cum sq. asyn-
artetum conficere monet, quales sint Archilochi apud Hephaestionem: Ἐρασμονίδη Χαρίλας, χοῦμά τοι γελοῖον | ἐρίω — — —

V. 395. ἦ Ald. rell. et Seidler. ἦ Barnes. Markl. Musgr. ἦ, an, non convenit: neque enim hoc a praecedentibus diversum est: *Qui sunt, qui huc advenserunt? an mercaturae causa huc navigarunt?* imo *mercaturae ne causa* — — —. Alia ratio est locorum Homericorum: ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα; ἦ το κατὰ προῆξιν ἢ μασιδίως ἀλάλησθε; in quibus duplex est ἦ. Pro εἰλατίνοις rectius Seidlerio scribi videtur εἰλατί-
ναις, ut Hec. 627. Hel. 1461.

V. 399. φιλόπλουτον ἄμιλλαν αὔξοντες i. e. περί πλού-
του ἀμιλλώμενοι. Pro ἀμιλλώμενοι, ἄμιλλαν ἔχοντες est ἄμ. αὔξοντες, ut saepe αὔξειν de iis, quae magna sunt, ponitur. φιλόπλουτον ἄμιλλαν, ut ἄμιλλαν πολύτεκνον pro ἄμ. πολλῶν τέκνων Med. 554. Cf. ad Hipp. 67.

V. 401. Codd. omnes Gallici, item Flor. 1. 2. Vict. γένει.

V. 402. Elmslei. p. 288. malit: βροτῶν, ἄπληστον (vel potius ἄπματον) ἀνθρώποις ὄλβον βάρος. „Βάρος ἀπλετον pondus immensum dixit Soph. Trach. 984.“ Quidni ἐλπίς dici possit ἄπληστος?

V. 403. Elmslei. l. c. Post βάρος, inquit, distinguunt omnes ante Musgravium, qui verba ὄλβου βάρος οἱ φέρον-
ται reddit *qui divitiarum onus reportant.* — Rectius alii οἱ φέρονται πλάγητες ἐπ' οἶδμα, *qui feruntur errabundi*

per fluctus. Num igitur verba sic iungenda: φίλα ἑλπίς, (per appositionem) πλούτου βασις. — Vix crediderim. Mihi haec dicta esse videntur pro φίλα δὲ ἑλπίς ἐγένετο βροτῶν τοῦ φέρεσθαι, constructione simili ei, quam ad v. 592. illustrabo.

V. 406. κοινὰ δόξαι· γνώμα Ald. tell. Flor. 1. κενὰ δόξαι Par. E. apud Musgr., quod supra scriptum etiam habet Lib. P. et e Canteri coniectura ediderunt Barnes. et

Musgr. κοινὰ Flor. 2. Vict. Quum metrum non responderet versui 393., Markland. Heath. Musgr. coniecerunt κενόδοξοι, *vani et falsi opinionibus suis*, ut interpretatur Markl. At Elmslei. p. 287. VV. DD. corrupta strophici versus scriptura διατέγγει pro Δία τέγγει deceptos censens, legendum coni. κεινὰ δόξα, quod ad Med. 243. eodem sensu dictum esse dicit, quo κακῶς ἀρονοῦντες Med. l. c. Heracl. 55. „Forma poetica κεινός hoc uno loco, quod aciam, apud Euripidem legitur. Olim legebatur κεινόν, apud Soph. Trach. 495. ubi nunc rectius legitur κεινόν, metro scilicet utramque formam admittente. Sed ἐξεκείνωσεν in senario apud Aesch. Pers. 763. communem formam prorsus excludit.“ Ita coniectura coniecturam fulcit. κεινὰ δόξα quidem dici potuit, ut συννοία Androm. 789. εὐνοία Soph. El. 233. at quum coniectura V. D. de v. 392 sq. κούρα Δία mihi quidem minime convenire videatur, in κενόδοξοι acquiesco, etsi e coniectura tantum profecto. — γνώμα ἄκαιρος ὄλβου Hermann. apud Seidler. explicat *sententia non tenens modum in divitiis*, quam explicationem defendit in censura p. 2135. ἄνευ καιροῦ τοῦ ὄλβου declarandae eius causa addens, et citans Schaeffer. melet. p. 137. γνώμα ἄκαιρος ὄλβου, *animus immodicus quod attinet ad divitias* (vid. Gramm. gr. §. 317.), est animus immoderate divitiis inhians, οὐδένα καιρὸν ἔχουσα ὄλβου. Seidler. coni. ἄκηρος ὄλβου, mens illibata et incorrupta a divitiis, immunis ab illo morbo, quo divitiarum causa homines laborare solent. — οἷς μὲν — τοῖς δέ, ut rariissimum est in antiquis scriptoribus, ita iam in Homérico sermone nititur. Il. γ', 201. ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι. Theogn. 207. ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς εἵσα καὶ ὦν χρεός, ὅς δὲ φίλοισι Ἀθηνῆσσι παισὶν ἐπεκρέμασεν, ubi tamen Bekker. e Mut. et Val. edidit οὐδὲ

φίλοις, an sensui convenientius, dubito. Phocyl. in Brunck. Gnom. p. 126. V. οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ. Satis antiquum cum usum esse ex Archytae locis colligas p. 674. 676. Gal. nec multum abhorrent illa ὅς καὶ ὅς, ἥ δ' ὅς. Originem huius usus explicare malim cum Hermannō ad Viger. p. 706. not. 28. quam cum eodem in censura l. c. ubi plenam sententiam hanc esse dicit: γνώμη τιςιν μὲν ἐστὶν ἄκαιρος ὄλβου, οἷς ἐστι.

V. 407. εἰς μέσον ἤκει optime Herm. in censura explicat *moderata est*, comparatis formulis εἰς ἄπορον, δοῦλον, ἴσον, μικρὸν ἤκειν.

V. 411. παρ' ἄλιον Seidler. quo vix opus.

V. 414. Νηρηϊδων Flor. 1. 2.

V. 415. Ald. rell. et Codd. ἐγκυκλίους. Emendarunt Markl. et Heath.

V. 419. αὔραις ἐν τοταῖς divisim Ald. Brub. Herv. 1. ἐννοταῖς Herv. 2. Canter. rel.

V. 420. πνοιαῖσι Ald. Brub. Herv. 1. πνοαῖσι Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. πνεύμασι Par. B. Flor. 1. 2.

V. 422. λευκὰν ἀκτάν. Vid. ad Andr. 1238. Pro Ἀχιλλῆος Parr. A. B. Vict. Ἀχιλλῆος, Flor. 1. 2. Ἀχιλλῆως. Post Ἀχιλλῆος male addidi τε.

V. 425. Recte Markl. δεσποσύνοις. δεσποσύνας ortum e sq. Ἀήδας, sed propter hoc ipsum vix scriptum ab Euripide. In exemplis syllabarum οἱ et α permutatarum hoc etiam affert Elmslei. ad Med. 43. not. x. Cf. Porson. ad Med. 44.

V. 433. In metro nulla difficultas, quum nunc satis notum sit, formas — — — — — | — — — — — et — — — — — | — — — — — recte inter se opponi. Sed Seidler. quum in vulgata sententiarum nullus sit nexus — hoc enim dicere Chorum: Utinam huc aliquando veniat Helena, ob quam Iphigenia in Aulide mactata est, ut morte sua dominae meae poenas luat. Omnium tamen iucundissimus hic mihi foret nuntius (i. e. Helenae morte etiam iucundior), si quis veniret, meque e servitute in patriam reduceret. — hunc igitur nexum ut efficeret, scripsit ἡδίσταν δ' ἂν ἀγγελίαν δεξαίμεσθ', in quo nescio utrum magis mirer, quod ἡδίστα ἂν δεξαίμεθα ἀγγελίαν dici non posse arbitratus est, an quod τήνδε locum non ha-

hæreputavit, ubi ad sequentia respicitur. At neutrum horum offendisse eum videtur, sed defectus particulæ δέ, quæ mihi idcirco deesse videtur, quod id, quod nunc optat, ita prope ad præcedentium similitudinem accedit, ut non ad novam rem transiri, sed in iis, quæ antea dicta erant, pergi videatur.

V. 434. δεξαίμεθ' Flor. 1. 2.

V. 438. συμβαίην ἀπολαύειν accipio pro ὀνειράσαι συμβαίη μοι ἀπολαύειν, ut, quæ alias impersonalia sunt, a Graecis ad subiectum referuntur. Sic Orest. 759. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖςδε pro οὐ προσήκει τοῖςδε κολάζειν ἡμῶς. Sic, quanquam alio sensu, συμβαίνειν sæpe usurpatur a Platone. vid. Heindorf. ad Gorg. §. 77. ad Phaëdon. §. 32. p. 49. Ita recte Aemil. Portus et Barnes. hoc sensu *Utinam mihi vel in somniis contingat esse in patria*. Markl. coni. συμβαίη ἢ οἴκοις. Loca a Seidlero commemorata, Philostr. Heroic. p. 106. δημαγωγία ἐκ μερακίου ξυμβεβηκότα, et Arist. Ran. 807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος, quomodo ad hunc locum explicandum pertineant, non video.

V. 439. Flor. 1. 2. Vict. δόμοις pro οἴκοις. De metro ———|———, cui respondet ———|———, sicut v. 415. coll. v. 432. vid. ad Hec. 467.

V. 441. κοινὰν χάριν ὄλβω, i. e. ὅ, nim. τὸ ἀπολαύειν ὕμνων, κοινὰ χάρις ἐστὶν ὄλβω, e notissima illa appositionis forma, quam illustravi Gramm. gr. §. 432. 4.

V. 442 sqq. tribuuntur vulgo Iphigeniae. Choro recte assignavit Seidler. δίδυμοι pro διδύμοις coniecit Markl. probantibus Musgr. et Blomfieldio Mus. cr. 2. p. 191. διδύμας Schaefer. melet. crit. p. 78. citans Soph. El. 206. quod probat Elmslei. p. 288. Cum Seidlero vulgatam retinui, in qua nihil est offensionis, quamvis elegans imprimis sit lectio διδύμας.

V. 443. χοροῦσι νέοι, προσφ. Blomfield. l. c.

V. 444. προσφ. Θεῶ Toup. App. emend. in Theocr. p. 30. Non opus: vid. Seidler.

V. 446. Ald. rell. ἐν ναοῖσι. ἐν delendum iam vidit Markl. et omittitur in Flor. 1. 2. Recte autem ναοῖσιν

cum πέλας iungit Seidler. Vid. Aesch. Suppl. 223. Eur. Phoen. 845. Suppl. 1023. 1062.

V. 447. λάκε Ald. rell. ἔλακε Barn. ἔλακεν tres Parr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 452. In ἀναφαίνεται dubito an arcanorum sacrorum significatio insit, de quibus alibi est δεικνύναι.

V. 453. ἔχοι Ald. rell. ἔχη Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict.

V. 456. Recepi Valcken. ad Phoen. 454. correctionem ναοῦ pro ναοῦς. Nam etsi ναοῦς ita explicari possit, ut ε στείχοντες pendeat, non ex ἔσω, tamen balbutientis, non disertis, scriptoris esse videtur, ea iungere, quae separanda sunt.

V. 458. ἄρα Ald. rell.

V. 459. τυγχάνοι Ald. rell. τυγχάνει tres Parr. Flor. 1. 2. Vict. Praeter necessitatem Markl. locum ita distinguit: πατήρ τ'; ἀδελφή δ', εἰ γενοῖσα τυγχάνει, οἷον στερ. — —

V. 460. στερεῖσα e Scaligeri emendatione. Libri στερηθεῖσα.

V. 461. Ald. rell. τίς οἶδ' ὅτι Parr. B. C. Florr. Vict. τίς οἶδ' ὅτι, quod restituit Markl.

V. 466. Lenting. p. 70. legendum censet ὡς διὰ μικροῦ μὲν, comparans Orest. 746, ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι. Nescit igitur, primam vocis μικρός natura longam esse.

V. 467. αἰεὶ κάτω. Frigidam hanc clausulam vocans Markl. multo frigidiora substituit ἔσσεθ'· εἰσκατε. Elmslei. p. 288 sq. coni. ἐκεῖ κάτω ex Hec. 415. ἐκεῖ δ' ἐν αἵδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

V. 468. τί ταῦτα δύρεαι edidit Gaisford. nam placulum est Anglis ὀδύρεσθαι scribere, ex quo Porson. δύρεσθαι quoque a Tragicis scribi demonstravit.

V. 469. Markl. coni. κακοῖσι λυπεῖ γ', ἥτις εἰ ποτ', probante Brunckio ad Soph. Oed. T. 336. In iis γ' quid sibi velit, haud facile dixeris. Recte Porson. Adv. p. 259. Legendum plenissimo sensu νῶ, inquit, quasi dixisset, *Desine nosque tuis incendere teque querelis*. Idem

argumentum Suppl. 770. (772.) ἀφρανὶ ὀδυρεῖ, ταῖςδὲ τ' ἐξαγείς δάκρυα.

V. 472. οὐθ' ὅστις Ald. rell. οὐχ ὅστις Paris. omnes, Flor. 1. 2. Vict. Hanc lectionem suasit Hermann. in censura p. 2135. eaque recepta omnes difficultates evanescunt. οἰκτιζεσθαι est ad misericordiam commovere, ut Hel. 1053. Qui Orcum adstantem et mortem minitantem lamentis ad misericordiam commovere studet, is de salute sua non desperat. Ego vero scio, me mortem effugere non posse: itaque a lamentis abstinere satius censeo. Haec vero pro parenthesi interiecta sunt, et cohaerent, οὗτοι νομίζω σοφόν, ὃς ἂν — θείῃ ὡς δὴ ἐξ ἑνὸς κακῷ συνάπτεται — —. Aldina lectio in eo laborat, quod vix bene iunguntur ὃς ἂν θείῃ, οὐθ' ὅστις οἰκτιζεται, tum quod ita οὐδέ ponendum erat, non οὐτε, ut monuit Herm. Seidleri autem ratio, pro θανεῖν v. 470. κτανεῖν reponentis, idcirco non procedit, quod in sqq. v. 475. de moriente tantum sermo est.

V. 473. ἂν ἱλπίς Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἀνελπίς Brodaeus, Canter. rell. et sic Florr. Vict. γρ. ἀνελπίς, quae coniectura esse videtur Victorii.

V. 475. θνήσκει δ' ὁμοίως Flor. 1.

V. 479. Elmslei. p. 289. pro κέκληται coniicit λέλεται. Sensum enim esse, πότερος ἂν ὑμῶν δεῦρο ἀγγέλλεται Πυλάδης ὠνομασμένος; et respici ad v. 239. Mihi sensus esse videtur, πότερος ὑμῶν Πυλάδης κέκληται, nec necesse erat ad bubulci narrationem respici.

V. 480. Ald. rell. ὅδ' ἔστι δὴ σοι τοῦτ' ἐν ἡ. μ. Pierson. Veris. p. 20. probante Valcken. ad Phoen. 624. ὅδ' ἐς τί δὴ σοι. quare. Porson. Adv. p. 260. ὅδ' ἔστιν, εἴ σοι. Addit autem, Sed rectum est εἴ τι δὴ, ut legitur in Parr. omn. Florr. Vict. Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 191. hoc responsum Pyladi tribuit, ut ὅδε positum sit δευτικῶς.

V. 481. Quod Markl. coni. Ἑλλήν εἰ γεγώς, numeris nocere monet Seidler. Sed Elmslei. p. 289 procul dubio legendum esse dicit Ἑλλήνων. „Noster Bacch. 20. εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν. Ion. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις.“ quae a nostro loco aliena sunt.

Tom. VII.

Ff

V. 483. *ματρός* Ald. *rell.*

V. 484. Sic Markl. et Musgr. e tribus Pariss. quibus accedunt Florr. et Vict. *φιλότητί γ' ἔσμεν, οὐ κασιγνήται γύναι* Ald. *rell.*

V. 488. *γελώμεθ'* Portus pro *γελώμεθ'*. Musgravium tacite sic correxisse notat Porson. Adv. l. c. quamquam in exemplari, quo utatur, et non appareat; nec in meo apparet.

V. 489. *τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'*. Sic Pariss. omnes, Oxon. Florr. 1. 2. Vict. ut coniecerat Tyrwhitt. pro *τί δὲ φρονεῖς τοῦτ'*.

V. 495. *εἰ κεῖθεν γεγώς* tres Pariss. ap. Musgr. Florr. 1. 2. Vict. ut coniecerat Cant. pro *ἐκεῖθεν γεγώς*.

V. 497. *δ'* post *φυγὰς* addidit Scaliger.

V. 502. *σὺ τοῦτ' ἔρα* Ald. *rell.* Barn., si quis *σὺ τοῦθ'* *ἔρα* proponat, se non repugnaturum dicit. Idem coniecit Reisk. *σὺ τοῦθ' ὅρα* Bothius et Seidler. *tu hoc videris*. quomodo an graece dicatur, dubito. Lening. p. 70. *σὺ τοῦτ' ἔρου* (*ἔρου*), ut Orest. 761. *καμὲ τῶν ἔρου τί πάσχω*. quod nunc verum videtur. *ἔρα* et *ἔρα* confusa etiam infra 1010.

V. 508. Male Barnesius *τῶν ἑμῶν τινί* dictum accipit aenigmatice pro *ἑμοί*. Imo Agamemnoni. Monuit Hermann. in censura p. 2136.

V. 511. *μόνη* Ald. Herv. 1. 2. *μόνη* iam Brub. Canter.

V. 518. Restituenda videtur particula *γε, ὅλωλεν, εἰς γ' ἦν*, in talibus usitata. Lening. p. 70.

V. 519. Ald. *rell.* *ὦ πότνι*, *ὥς ἔστι γὰρ ὁ Α. γ.* Canter. et Markl. *ὦ πότνια, σῶς ἔστι γὰρ ὁ Α.* Quum vero *ὁ* in Codd. Gallicis et multis edd. (ego in sola Commelin. desideravi) desit, proponit *σῶς γὰρ ἔστι Λαέρτου γένος*, falsus tamen in eo, quod articulum non esse ex toto necessarium dicit. Optime Musgr. *ὦ πότνι, ὡς εὖ. τί γὰρ ὁ Α. γ.*

V. 521. *ἐς πάτραν τυχών. εἰς πάτραν μόλοι* corrupte Diphilus apud Athen. VI. p. 247. C. nisi legamus *ποσιών*. Porson. Adv. p. 260.

V. 530. *ἔσσι* post *εὐδαιμόνων* addunt Flor. 1. 2.

V. 538. *δεινὸς γάρ* Ald. rell. *δεινῶς γάρ*, ut coni. Portus, Pariss. omn. Flor. 1. 2. Vict.

V. 539. *χὼ πτανών* Ald. rell. *χὼ θανών*, ut primus in margine Stiblin. et edidit Canterus, Pariss. omn. Florr. Vict.

V. 540. *παῦσαι νῦν* Commel. Stiblin. Musgr. *ἔρωτή-
σεις* Flor. 1. 2.

V. 542. Ald. rell. *πῶς νιν*. Canter. et Codd. *παῖς νιν*.

V. 544. *τήνδε* post *νιν* v. 542. prorsus supervacaneum. Itaque Blomfield. coni. *π. θανόντος ἀντιτιμωρούμενος*, ut supra 347. El. 853. *τήνδε* e glossemate in textum irrepsisse suspicatus. Elmslei. p. 289. *αἷμα τιμωρούμενος*, ut supra v. 78. Alc. 749. Oeneo fr. III. Cycl. 691.

V. 545. Etsi Clytaemnestrae caedes iure *κακὸν δίκαιον* appellari potest, vereor ut huic notioni conveniat media forma *εἰςπράξατο*, quod cum *δίκαιον* coniunctum *ποenas sumere* significare videtur. Id certe significat *δίκην πρᾶσσεσθαι* apud nostrum Phoen. 1645. (1651.) *οὐκ ἔννομον γάρ τὴν δίκην πρᾶσσεσθί νιν*. Legendum suspicor *κακὴν*, ut sensus sit, *ὥς εὐ κακὴν οὖσαν αὐτὴν ἐτιμωρήσατο*. Noster Or. 504. (494.) *κακὴν γάρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος Αὐτὸς κακῶν μητέρ' ἐγένετο πτανών*. Malim etiam *ἐξεπράξατο*. *Ἐκπράσσειν* passim apud Eurip. legitur, *εἰςπράσσειν*, si Beckio fides habenda est, hoc solo loco. Similem errorem, *εἰςεγραψάμην* pro *ἐξεγραψάμην*, apud Soph. Trach. 1169. nemo, quod sciam, adhuc correxit. *Elmslei*. p. 289 sq. Si *κακὴν* legas, tollitur *δξύμωρον*, quod est in *ὥς εὐ κακόν*, et magis decebat Orestem, matrem *κακὴν* appellare, quam Iphigeniam. Media autem forma quidni conveniat, quum etiam Herodotus VII, 158. dixerit *τὸν Δωριεὺς πρὸς Ἑγεσταίων φόνον ἐκπρήξασθαι* et *τὸν Δωριεὺς φόνον ἐκπρήξομενοι*?

V. 546. *δίκαιος ὢν* sc. *εὐτυχεῖν*, *licet mereatur*, interpretatur Markl. Rectius Seidler. *licet iusta eius sit causa*. Ita enim melius respondet praecedenti *δίκαιον*. Iniuria vero Seidlerum reprehendere videtur Hermann. in censura p. 2136., quod priora *ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ δίκαιος ὢν* ita explicaverit: sed quod ad sortem

eius attinet, quam dii moderantur, non felix est. Hoc enim si dixisset Orestes, inquit, Iphigeniam convenisse interrogare, quonam infortunio laboraret Orestes. At nec post v. 554. quam respondisset Orestes, ἄθλιός γε, Iphigenia quaerit, quale eius sit infortunium. Poterat vero Orestis infortunium in eo positum esse, quod matrem ulciscens perierit; itaque non sine ratione v. 553. quaerit Iph., an vivat Or.

V. 549. Vulgo ἔστι τις λόγος. Seidler. ἔστι τις λόγος.

V. 552. χάριν duplici potestate h. l. sumitur, primum praepositionis, κακῆς γυναικὸς χάριν ἀπώλετο, ob improbam mulierem, deinde substantivi, quare additum ἀχαρίν, perit ob improbam mulierem, qua re nullam sibi gratiam peperit. Cf. ad Hec. 608. Similiter Soph. Ai. 176. ἢ πού τινος νίκας ἀκαρπῶτον χάριν ex ᾧ τινος νίκας χάριν et ἔνεκα τοῦ μὴ κεκαρπῶσθαι νίκαν. Sed Elmalei. quum sibi persuadere non posset, ab Euripide profectum esse senarium tam scabrum atque auribus ingratum, cuiusmodi nullum praeter hunc nostrum in tragicorum scriptis offendisse se dicit, corrigit χάριν ἀχαρίτον ὤλετο. Videtur igitur in eo offendisse, quod post dactylum in tertio pede praegressum sequitur tribrachys una voce finitus. At non magis tales formae, quales sunt ἀδάματος, ἀκόρετος, ἀχαρίτος, in senariis leguntur. Ceterum Oxon. ap. Markl. χάρις ἄχαρις.

V. 556. In Ald. rell. hic versus cum quinque seqq. continuatur Iphigeniae. Pariss. A. B. versui 558. πολὺς παραγμός praefigunt Ὅρος. sed nec 556. 7. Iphigeniae conveniunt, quae nulla causa erat cur deorum vaniloquentiam accusaret. Itaque recte Heath. Markl. Musgr. illos Oresti tribuunt. Pro οὐδ' Hermann. apud Seidler. οὐδ'. Nam οὐτε simpliciter negantem sententiam cum praecedente connectit, οὐδέ gravius quid addit, ubi Latini neque vero, ac ne — quidem. Vid. Boeckh. ad Pind. Pyth. 5, 48. 49.

V. 558. τοῖς θεοῖς. Elegantius Barnes. τοῖς θεοῖσις.

V. 559. ἐν δὲ λείπεται μόνον Ald. rell. Par. A. Florr. 1. 2. ἐν δὲ λυπεῖται μ. Pariss. B. C. Oxon. Vict. Utrumque, quamvis alterum alteri contrarium, locum habere posse ostendere studet Musgr. Seidlerō λυπεῖται ad loci

nexum accommodatum esse videtur. Potest quidem aliquis dolere, quod, quum ipse non imprudens fuerit, sed rem, qualis esset, perspicere potuerit, vatibus tamen obtemperaverit, non suo consilio usus sit. Sed hoc ipsum fit propterea, quod in rebus divinis nihil certi est. Dicere igitur poterat: in rebus divinis nihil certi est, nec quisquam confidere debet iis, quae dii significaverunt; *itaque* doleo, quod vatum monitis obtemperaverim; non poterat hoc priori, tanquam contrarium, opponi. Accedit, quod *λείπεται* non nisi ad Orestem referri potest, quod durum est, quum Orestis mentio paulo remotior sit; *οὐκ ἄφρων ὢν ὅλωλεν* non necessario ad Orestem referri debet, sed in universum et infinite valere potest, si τις cogites. Indefinite autem loqui par est Orestem, qui non, qui sit, scire vult Iphigeniam. Igitur *λείπεται* servavi; quis vero nescit, hoc maximo solatio esse in malis, quod quis non sua culpa vel imprudentia, sed ab aliis inductus infelix fuerit? Primaria autem sententia est, *ὅτι μάντεων πεισθεὶς λόγοις ὅλωλεν*, reliqua *οὐκ ἄφρων ὢν* media interiecta sunt, quod illa interpunctione planius ob oculos ponere possis, *οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων π. λ. ὅλ.*

V. 561. *ὅλωλεν ὥς ὅλωλε* notissima est illa formula, qua rem ingratam nude et simpliciter commemorant, quomodo illa gesta sit, explicare nolentes. Vid. Markl. ad Iph. A. 649. Blomfield. gloss. Agam. 66.

V. 563. Ald. Herv. *Ἀρῆσειν*;

V. 565. Ald. rell. *ὑμῖν τ' ὄνησιν ὡς ξέροι σπουδαῖς ἅμα*. Oxon. σπουδῆς. Par. A. B. σπουδῆς. Vict. σπουδοῖς. Praeclaram Musgravii emendationem *σπεύδουσ' ἅμα* recte vocat Porson. Praef. Hec. p. XXXVIII.

V. 566. Vulgo *κάμοι τόδ' εὖ*. Correxerunt Marklandus. Pro *οὕτω* Porson. l. c. *ᾧδε*.

V. 567. *ἔχει* Ald. rell. *ἔχει* Par. A. C. Flor. 1. 2. Vict.

V. 568. Ald. rell. *θέλεις ἂν εἰ σώσ'*. Recte Aemil. Portus *θέλοις ἂν εἰ σώσ'*. probante etiam Schaefero ad Lamb. Bos. p. 787.

V. 573. Ald. rell. *ταῦτα δίκαι' ἦγ*. Correxerunt Pier-son. Veris. p. 65. et Markl.

V. 574. ἀγγεῖλαι Aem. Portus et Markl. et sq. v. τὰς δ' ἐμὰς ἐπιστ. (Elmsl. in *Quart. rev.* 14. p. 446. τὰς τ' ἐμὰς ἐπ.) Vix opus. Iunge cum Barnesio μολὼν ἀγγεῖλαι, quum *Argos rediisset, ut nuntium perferret.* Sic Iph. A. 668. χῶρει δὲ μελάρων ἐντὸς ὁ φθῆναι κόραις. Soph. Oed. C. 12. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν. et post πέμπειν infra v. 913. 946. Cf. ad Phoen. 91.

V. 576. τινός Par. B. τινός⁹¹ Flor. 2.

V. 577. δυσμενής Ald. rell. δυσγενής Parr. tres Florr. Vict.

V. 578. ἦσθα Ald. Brub. Herv. 1. οἶσθα Herv. 2. Canter. et sic Codd. omnes. Lenting. p. 71. ἦσθα, quod esset *noveras*, non *novisti*. χοῦς καὶ γὰρ θέλω bene contra Markl. defendit Seidler.

V. 579. Quum ita interpungeretur, σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχροὺς λ, multa moliti sunt Interpr. Reisk. σώθητι, καὶ σοῦ i. e. σόου, *evade*. Canter. et Markl. καὶ ζῇ, Musgr. σώθητ' ἐκείσε, Seidler. ad suppressam sententiam, nescio quam, respici monet. Ego nihil nisi comma post σώθητι sustuli. Pro μισθὸν οὐκ αἰσχροὺς Musgr. μ. οὐ γλίσχρον, *mercedem non parcam s. parvam*. eleganter: sed vix opus. Quum alias mortem vitare imbellis animi esse videretur, hic dici poterat, non turpe esse ita mortem effugere, et honestam mercedem esse salutem. Phoen. 1013. δῶρον οὐκ αἰσχροὺς πόλει δώσω.

V. 584. τόνδε μοι Ald. rell. Sed vis est in ἐμοί, cui opponitur τόνδε. Igitur Luciani Amor. T. V. p. 311. scripturam, adscivi.

V. 587. αἰκοῦν Vict.

V. 589. γενέσθω Codd. omn. Vid. ad Hec. 871.

V. 590. Lucian. l. c. πέμψω γὰρ Ἄ.

V. 592. Locutio e duabus mixta, αἰσχιστον τὸ καταβαλόντα σεσῶσθαι, et αἰσχιστος, ὅστις. Vid. Gramm. gr. §. 481. not. 2. Schaef. ad Eur. Phoen. 519. Pors. ad Brunck. Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 54. ad Soph. p. 388. Similiter Theogn. 743 sqq. Bekk. πῶς ἐστὶ δίκαιον, Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτός ἐὼν ἀδίκων — — μὴ τὰ δίκαια πάθῃ; Cf. Troad. 650 sq.

V. 593. *ἀέσονται* Vict.

V. 594. ἡ *με* Ald. *rell.* Correx. Seidler.

V. 596. ὀρθὸς φίλος Ald. *rell.* Flor. 2. ὀρθῶς φίλος Oxon. Flor. 1. et supra scriptum Paris. B. C. Vict., quod recepit Markl. probat Valcken. ad Hipp. 925.

V. 604. Elmalei. qui in *Quart. rev.* 14. p. 464. coniec. *προστρόπαι' ἔχω* ob aequens ἄγῃλα, sententiam suam retractat in Mus. cr. p. 291.

V. 606. *ἐς ἀνάγκην κείμεθα.* Vid. Lobeck. et Hermann. ad Soph. Ai. 80.

V. 612. De *εὐρωπὸν* etiam valent, quae de vocc. *εὐρώεις* et *εὐρώδης* monuit Hermann. ad Soph. Ai. 1146. contra quem non male disputavit Passovius in lex. gr. Pro *πέτρας* Diod. Sic. XX, 14. citante Brodaeus et Marklando, legit *χθονός*, quod e v. 615. huc translatum videtur.

V. 617. οὐδ' *ἐγὼ λείπω χάριν.* Diversa sunt *χάριν λείπειν*, *beneficium omittere*, et *μηδὲν ἐνδεὲς λιπεῖν* Phoen. 385. Propius accedit, quod legitur Helen. 1156. οὐποτ' *ἔρις λείπει κατ' ἀνθρώπων πόλιας.* Non male tamen Markl. οὐδ' *ἐγὼ ἄλλείρω χάριν.*

V. 619. e Codd. Paris. primus edidit Markland. Est etiam in duobus Florr. *ἔλω* pro *ἐλαίω* Parr. A. B. Pro-mittit Iphigenia, se, rogo modo concremato, calentia adhuc ossa oleo et melle perfusuram. Sic recte Seidler.

V. 621. Ald. *rell.* *εἰς πῦρ ἐμβαλῶ σέθεν.* Par. C. Flor. 1. 2. Vict. *εἰς πῦρ ἐμβαλῶν.* Correx. Canter. non ob metrum, ut ait Markland., sed ob sensum.

V. 626. ὦν Ald. ὦν Brub. Herv. 1. 2. Canter. Barj. Musgr., quod etiam Codd. habere videntur.

V. 628. Quum in Brub. Herv. 2. Canter. legeretur *λέγουσα, πίστας*, Lem. Portus coni. *λέγουσ' ἀπίστας.*

V. 629—640. antistrophica esse primus vidit Hermann. de metr. p. 245. qui *κατολοφύρομαι* duplicat, ut Orest. 329. ut post tres dochmios sequatur antispasticus dimeter. Seidler. vero de verss. dochm. p. 357. *φανίσιν* repetit post *μελόμενον*, cuius repetitionis multa exempla

habet ib. p. 278. In antistr. Herm. ὅτ' ἤδη ποτ' ἐπεμβάση, sed in censura p. 2156. ὅτι ποτὲ πάλιν ἐπεμβάση. Seidler. de verss. dochm. ὅτι ποτ' ἐμβάση, in edit. ὅς ποτ' ἐπεμβάση. Elmslei. p. 291. ῥανίσι βαρβάρων (vel ῥανίσι δυσσεβῶν) μελόμενον αἱμακταῖς, et in antistr. σεβόμεθ' εἰς πάτραν ὅτι πόδ' ἐπεμβάσει, ut prius hemistiachium dochmiacum sit, alterum, quale Suppl. 781. διπλάζεται τιμά, et similem versum esse Soph. Oed. T. 1314. ἄφατον ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον. Verba quidem μελόμενον αἱμακταῖς et ὅτι ποτ' (vel potius ὅτι πόδ') ἐπεμβάση accurate sibi respondent, ut magna suspicio sit, post ῥανίσι excidisse vocem, qua dochmiacus compleretur. — V. 649. male Brub. Herv. 2. Cant. Barn. τῶν χεινίβων. Alterum est in Ald. Herv. 1. Par. A. (an igitur τῶν χ. in B. C.?) Flor. 1, 2. Vict.

V. 631. οἶκτος μὲν Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. οἶκτος γὰρ Ald. Parr. Florr. Vict.

V. 632. σύ pro σε Flor. 1. ἰὼ ρεανία est e Seidleri correctione pro ᾧ ρεανία. Hoc qui tuetur Elmslei. non attendit, finalem dochmii longam esse vel in duas breves solvi.

V. 633. Vid. ad 629.

V. 634. ἄζηλα τάδε φίλοισι suspicatur Elmslei. 1. c.

V. 636. διόλλουσαι Brub. Herv. 1. 2. Canter., quod ne in Musgrav. quidem correctum. διόλλυσαι Ald. Barn. ὦ σγ. πομπαί accipio de Orestis ad Tauricam accessum: o *infestum iter*! Optima Reiskii ratio esset expediendi loci, διόλλυσαι σὺ, ὁπότερος εἴ ὁ μέλλον διόλλυσθαι, modo pro πότερος v. 638. scriberetur ὁπότερος.

V. 639. ἀμφίλογα Brub. Herv. 2. Canter. ἀμφίφλογα Ald. Herv. 1. in quo mirum est Codd. etiam consentire.

— μέμνη Flor. 2. μέμνη Parr. B. C. Flor. 1. Vict.

V. 641. Quam ταυτό rarum sit apud Tragicos (vid. ad Hippol. 1168.), Elmslei. p. 291 sq. scribendum censet πεπονθας ταῦτα, citans Bacch. 189. Ταῦτά μοι πάσχεις ἄρα. Arist. Eccl. 339. ταῦτά τοίνυν ἄνταρος Ἐμοὶ πέπονθας. Epicrates apud Athen. p. 570. B. πεπονθέναι δὲ ταῦτά μοι δοκεῖ Τυτῆς ἀστοῖς. Plato Enthyphr. p. 8. D. Polit. V. p. 468. D.

V. 646. Ἀχιλλεύς Ald. rell. Ἀχιλλεύς Parr. A. B. Florr. unde sic edidit Markl.

V. 647. ὄπταιον Ald. rell. et Codd. ὄπτειρ Heath. et Markl. ἀνθρώπα τέ με Schaefer. et Seidler. pro ἀν. τ. ἐμέ.

V. 652. Ald. rell. ταῦτά δὲ φράσας λέγεις. Sed Parr. omn. Florr. Vict. φράσας pro φράσας.

V. 654. ἐπιστροφῇ, *commoratio*. ὃν ἐπιστροφῇ τις ἦν, qui vel paulum inter homines versati sunt, ut vertit Hermann. ap. Seidler. De hac vi vocis vid. Blomfield. gloss. Theb. 645. Durum tamen ἐπιστροφῇ nude sic dici, non adiecto ἀνθρώπων. Itaque malim vertere, quorum est aliqua attentio et cura.

V. 655. Tan. Faber et Markl. coni. ἀτὰρ διελθὲς, *considera*, quam coniecturam recte refutavit Seidler. Ipse edidit διήλθον, in quod incidit etiam Porson. Adv. p. 260. ut infra 998. Ἰφ. ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξέυρημά τι. Ὅρ. ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὡς καὶ γὰρ μάθω. Sed qui dicit se aliud quid considerasse et perpendisse, ab eo petere quidem possumus, ut rem nobiscum communicet, quo ipsi eam melius cognoscamus, ut v. 998. hortari eum, ut rem, quam secum perpendit, nobis declaret, quo ipse melius eam cognoscat, inepti esset. Itaque vulgatam διήλθς servavi, referens ad Iphigeniam: *sacerdos aliud quid nobis exposuit*. Sic vulgatam Hermann. etiam defendit in censura p. 2137. Sed illis verbis quum significare videatur Pylades, se id quod dixerit Iph. non satis perspexisse, respondere poterat Orestes: τίς; ἐς τὸ κοινὸν δοῦς ἄμεινον ἂν μάθῃς. Ita nec Hermannii correctionem, τίς; ἐς τὸ κοινὸν δοῦς, ἄμεινον, ἂν μάθῃς, melius *communicare cum aliis, quae scias*,

necessariam iudico. Vict. μάθῃς. qua tamen scriptura in tanta harum formarum confusione non dixerim aliquid probari.

V. 657. θανόντος σου Seidler. et Porson. l. c. pro θαν. σου.

V. 658. κοινῇ τ' ἔπλευσα. Debebat sequi: καὶ δεῦ με καὶ κοινῇ θανέιν. Reisk. coni. κοινῇ γ' ἔπλευσα, Elmslei. p. 292. κοινῇ δ' ἔπλευσα. „Ceterum nescio, inquit, an

scripserit Eurip. κοινῇ δὲ πλεύσας, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν. Ita certe scripsit Hipp. 22. τὰ πολλὰ δὲ πύλαι προπάψας, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. De hoc nominativi usu videantur scriptores quos allegat Matthiae Gramm. gr. §. 561. 562. In idem incidit Lenting. p. 71. nisi quod is κοινῇ γε πλεύσας.

V. 659. Soph. Antig. 924. τὴν δυσέβειαν εὐσεβοῦς ἐπιτάμην. ubi hunc locum attulit Musgrav. De idiomate Graecae linguae, quo *virtus*, *vitium* pro laude virtutis, crimine vitii ponitur, vid. Schaeferi annotationem in Iacobsii notis ad Anthol. Palat. IV. p. 973.

V. 660. Infelix est Lentingii coniectura p. 71. Φανεῖν τε πολυτ.

V. 662. σώζεσθ' ob elisam diphthongum merito suspectum fuit Erfurdio ad Soph. Ai. 190. Ipse corrigit προδούς σε, σωθείς — sed ordinem verborum paulo durius sic insuluit, σωθείς μόνος εἰς οἴκους δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόνον σοι, προδούς σε, ἢ καὶ φορεῖσας. Melius Elmslei p. 292. σωθείς τε δόξω τοῖς πολλοῖς ῥάψαι μόνον σοι (ἢ) προδούς σε, σωθείς τ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος, ἢ καὶ φορεῖσας. Sed magis placet Elmslei coniectura legendis προδούς σεσῶσθαι σ' αὐτὸς — — „Ita fere noster Ion. 293. καὶ πῶς ξένος σ' ὦν ἔσχεν οὕσαν ἐγγενῇ; Ibid. 614. καὶ ἢ προδούς σύ μ', εἰς δάμαρτα σὴν βλέπης, ἢ κατὰ τιμῶν δῶμα συγγέας ἔχης. Ex hac lectione facile intelligi potest quomodo vulgata oriri potuerit, quum σε σῶσθαι divisim legi coeptum esset, e σωθείς non item.

V. 663. Lobeck. ad Ai. p. 311. coni. ἢ καφεδρεύσας.

V. 665. Pessime Reisk. Markl. Musgr. ὡς γαμῶ. γαμῶν est temporis futuri. De ἔγκληρος Porson. Adv. p. 260. conferri iubet Valcken. ad Herod. VI, 57. Cf. Monk. ad Hipp. 1015. Pro ἔγκληρον Flor. 1. ἄκληρον.

V. 668. καὶ πυρωθῆναι pro καὶ συμπυρωθῆναι. Vid. Schaefer. Ind. Gnomie. p. 361.

V. 670. τὰμὰ δεῖ φέρειν κακὰ. Pronomen ἐμὲ viz deesse posse videtur. Vis enim in eo est, *me*, non *te*, mala mea ferre oportet. Markl. coniectura δεῖ με φέρειν

metro repugnat. Probabiliter Porson. Adv. p. 261. τὰμὰ δει φέρειν ἐμέ.

V. 672 sq. ὁ — ταῦτα. Vid. ad Hec. 977.

V. 675. Pro λύσειν Par. A. λήγειν. Flor. 1. λήσειν.

Parr. B. C. Flor. 2. λήσειν. λύειν conī. Elmslei. p. 292. et iam diu ante Is. Vossius in notis MSS. haud dubie, quod οὐ κακῶς ἔχει ἐμὲ λύσειν βίον non bene Graece dici existimabat, et recte quidem.

V. 678. εἰ in Brub. Herv. 1. 2. Canter. excidit. Restituit Barnes. ex Aldina.

V. 679. Elmslei. p. 276. ἦν ἔδοκα σοι δάμ. ἔχ. quod σοι encliticum in initio versus aut sententiae stare non possit.

V. 680. Lenting. p. 71.: Vel lege ὄνομά τ' — οὐτ', vel ὄνομά γ' οὐδ'. Markl. conī. ὄνομά τ' ἐμοῦ μένοι γ'. ἂν, οὐθ' ἅπας δόμος — — in quibus μένοι Reiskio debetur. Probat Musgr. sed recte vulgatam defendit Seidler. Nomen Orestis exstabit, quandoquidem, qui ex eius sorore nati erunt, eius calamitates celebrabunt.

V. 682. citat Gramm. in Bekkeri anecd. p. 97, 29 unde sua sumsisse Photium monet V. D. in *Edinb. rev.* Vol. XXI. p. 333.

V. 690. καὶ δόμους προδοῦς πατρός. Sed Codd. ὁρῶν pro προδοῦς. Ad δόμους supple ἐρήμους. Male Markl. ὁρῶν vertit *considerans*.

V. 693. Ald. rell. ὥς πόλλ' ἐνεγνών. Oxon. tres Parriss. duo Florr. ὦ πόλλ' ἐν. quod edidit Markl.

V. 696. ἀπήλασεν Ald. rell. Correxuit Heath.

V. 700. Male quaedam edd. ἐπεὶ δ' ἐγώ. *Seidl.* Ego in una Barnes. reperi, sed vitio operarum, ut ex accentu liquet, ἐπεὶ δ' ἐγώ, pro quo Lipsienses ἐπεὶ δ' ἐγώ.

V. 702. Ald. rell. οὐ διεφθειρέν μέ πω. Oxon. οὐ διεφθειρέν σέ πω. Flor. 1. 2. Vict. οὐ διεφθορέν μέ πω. Parr. B. C. οὐ διεφθορέν σε πω. quod recepit Markl.

V. 703. ἴστηκας pro ἴστηκα Ald. omnes Codd. Hunc versum notat Porson. ad Med. 675. quod γε statim post

τοι positum est, nullo alio vocabulo interiecto. Hinc Erfurdt. ap. Seidl. καίτοι καγγύς ε. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 60. καίπερ ἐγγύς ἐστηκώς φόνου, quasi praecessisset διέφθορας sensu passivo, in Mus. cr. VI. p. 293. καίπερ ἐγγύς ἐστῶτος φόνου, ut v. 486. Ἀιδην ἐγγύς ὄντα. Andr. 996. τοία γὰρ αὐτῷ μηχανή — — ἐστηκεν φόνου.

V. 707. Similis versus Soph. Oed. T. 531. αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δαμάτων ἔξω παρῶ.

V. 709 sq. recte contra Markl. explicant Heath. et Seidler.

V. 710. πολύθυροι διαπτ. Ald. rell. et Codd. unde πολύθυροι fecerunt Scaliger et Duportus. Oxon. πολύθυροι. Duo Codd. Aristot. Rhet. III, 6. πολύθυροι, quod recepit Musgr. Nec obstat Pollucis auctoritas IV, 18. οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον· καὶ θύρας τὰς πτύχας, ἅχρη δύο· εἴτα πτύχας, καὶ τρέπνυχον καὶ πολύπνυχον. Cf. id. X, 57. Hesych. -v. θυρίς. Nam Eurip. non dixit δέλτος πολύθυρος, sed διαπνυχαὶ πολύθυροι, ut monuit Seidler.

V. 711. Ald. rell. ξένοις πάφ. Pierson. Veris. p. 20. coni. ξένοι, quod confirmat Oxon.

V. 712. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν π. α. Ald. rell. et Codd. οὐτό; Valck. ad Phoen. 927. et Markl. pro quo nunc rectius αὐτὸς scribitur.

V. 713. Ald. rell. ὅταν γε. Parr. tres, Flor. 2. ὅταν τε, ut coni. Canter. ὅταν δέ Flor. 1.

V. 716. τήνδε Parr. A. C. Flor. 1. 2. Vict. pro τάνδε Ald.

V. 717. „βούλει. Sic Aldus.“ Seidl. item Brub. Herv. 1. 2. Canter. Commel. Barn. Musgr.

V. 718. Aesch. Choeph. 681. ἐφετμὰς τὰςδε πόρθμευσον πάλιν.

V. 721. Idem versus est Med. 743.

V. 725. Quod in Ald. rell. praeponebatur καί, deest in Pariss. A. C. Inutilis autem Marklandi est conjectura καὐτόν.

V. 727. Ald. rell. Πυλ. Δώσω. Ἰφ. λέγειν χρή — —.

Totum versum Iphigeniae tribuunt Paris. A. B. C. Florr. 1. 2.

V. 730. Oresti tribuunt Ald. rell. et Par. C. Pyladae Parr. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Tum Ald. rell. Par. B. Flor. 1. 2. Vict. τοῖσιν. Par. A. τοῖς, quod nonnullas quoque edd. habere scribit Markl. τοῖσιδ' Markl. Musgr.

V. 735. Pro ποδός Par. A. χθονός, quasi legisset Ἄργους etc. χθόνα, inquit Markl.

V. 736. ἄκουσ δὴ νῦν Ald. rell. etiam Seidler. ἄ. δὴ νῦν Scaliger.

V. 737. ἀλλ' αὐτίς ἔσται καινός Ald. rell. κοινός pro καινός Markl. At quod Pylades Iphigeniae dicturus est, hoc ipso κοινόν erit, sive καλῶς ἔχῃ, sive non καλῶς. Seidler. vulgatam ita explicat: possumus repetere sermonem nostrum, et alium facere sive mutanda mutare, si quidem hoc praestabit. *Repetere* quidem non poterat, quod praetermiserat; καινός ἔσται λόγος nihil aliud significare potest, nisi *nunc primum dicetur, quod antea indictum fuerat*; quod quomodo a proximis differt, ut cum ἀλλὰ iis subiici possit? qui enim dicit: *audi, quaeso, quod praetermisi*, hoc ipso dicit, novum illud esse et indictum antea, quod dicturus sit. *Mutanda vero mutare* non est in verbis, et si inesset, non conveniret; quomodo enim dicere potest Iphigenia, mutari licere, quae nondum audiverat, et quae an mutanda essent, nec Pylades dubitare se significaverat, et ipsa nesciebat? Nihil verius Piersoni emendatione Veris. I, 2. p. 21. ἀλλ' αὐτίς ἔσται καιρός, ἣν καλῶς ἔχῃ, si id, quod dicturus es, bonum est.

V. 739. Marklandi coniecturam, γραμμάτων μέτα, recte refutat Seidler.

V. 740. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Vict. ἐκδώσω. Canter. Barn. ἐκώσω e Brodae coniectura, et sic, ut videtur, Parr. et Florr.

V. 742. πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ, nam, si multas vias inieris consilii perficiendi, multa etiam effeceris, seu per plurima plurimis prospicitur. Ita recte Heath. et Seidler. ut facile carere possimus Markl. et Musgr. coniecturis.

V. 744. Flor. 1. 2. ἀναγγεῖλαι. Elmslei. p. 293. malit ἀπαγγεῖλαι, et in Aesch. Prom. 662. etiam scribit ἀπαγ-

γέλλοντες pro ἀναγγέλλοντες. Ceterum scribendum erat φράσω σοι, ut est in Ald. rell. non φράσω σοί.

V. 745. ἐκσώσεις Flor. 1. 2.

V. 748. Flor. 1. τοὺς λόγους σώσεις ἑμούςς.

V. 749. Markl. libenter invenisset τῶν θεῶν τ' ἑμοῦ
 3' ὑπερ.

V. 750. Paris. B. ὡς γοή, quod vult, opinor, οἷς, inquit Markl. Et ᾧ et οἷς soloecum habet Elmslei. p. 293. et ad Med. 1087. ὅς pro τίς vel ὅστις dici negans. Itaque corrigit vel σήμαινε τῷ vel σήμαιν' ὅτῳ. Sed vid. Herm. ad Soph. Ai. 1238. Gramm. gr. §. 485. Sic Soph. Antig. 542. ὦν τοῦργον, "Αἰδης χοῖ κάτω ξυνίστορες.

V. 752. τῶγαμέμνονος Par. C. Flor. 1. 2. Vict. quod praefert Markl. Crasis natura nunc satis nota est.

V. 756. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἦνδ', ἦν ὁ. σύ. Correxerit Canter. Mox Markl. probante Musgr. μὴ λόγου δ' ἐκπλησσέ με. Non opus, quum facile suppleri possit λόγου. Neque falsum dicit vulgata: quamnam enim alia re sermonem Iphigeniae interpellabat Orestes, nisi suis verbis?

V. 758. Toup. App. not. ad Theocr. p. 30. θείας σφ. *amove me ab aspectu harum victimarum*, quod ineptum est. Ipsa enim non immolabat hospites. vid. v. 39. 607. Itaque adspectum victimarum etiam sine fratris ope facile vitare poterat. Vid. Seidler. ad v. 443. et Gramm. gr. §. 313. p. 431.

V. 759. ξενοκτόνους Ald. rell. ξενοφόνους Markl. e Parr. A. B. et Oxon. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict.

V. 760. εὐρήμεθον coni. Markl. Non opus: multa exempla verbi pluralis cum subst. duali iuncti attulit Elmslei. p. 294. in eo tamen paulo calidior, quod primam personam dualis veteribus ignotam fuisse contendit. Vid. Hermann. ad Soph. El. 938.

V. 761. Blomfield. gloss. Agam. 228. et hic et Med. 605. scribendum censet ἀπαῖος. Causam non addidit.

V. 765. τὰς οὖν ἐρωτῶν σ' MSS. et edd. nisi quod Ald. notam interrogandi habet. Iam videt Pylades, sacerdotem esse Iphigeniam, Orestis sororem; haec sunt

τὰ ἄπιστα, ea, quae vix credas, (cf. v. 779. 819. 869.) ad quae penitus videnda se interrogando perventurum esse sperat. Versus tamen corruptus visus est interpretibus. Markl. huius iambi mentem se non assequi fatetur, tantundem si Iphigeniae assignetur et legatur *Τάχ' οὖν σ' ἐρωτῶ* etc. Musgr. *τάχ', οὐδ' ἐρωτῶν σ', εἰς τὰ πίστ' ἀφίξομαι*, statim, etiamsi te non interrogem, ad certitudinem perveniam, i. e. certo intelligam, quid rei sit. Seidler. versum Iphigeniae tribuens (nam Par. A. personam *Ἰφιγ.* v. 766. omittit.) *τάχ' οὖν ἐρῶ· τῶν δ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι*, statim igitur dicam, iam in eo sum, ut dicam. Veniam autem ad ea, quae in his incredibilia sunt. quam coniecturam tam certam habuit, ut eam in textu reponeret. Sed recte monet Hermann. p. 2137. τῶν, etsi pro τούτων a Tragicis dicatur, hic tamen locum habere non posse, quia vim acciperet, quae ei nulla esse posset. Et cur haec praefatur Iph. se nunc ad incredibilia venire? Hermann. versum statim post v. 794. collocandum censebat; quod parum probabile videtur Seidlero, ipsi Hermann. in censura non minus evidens, quam id, quod de v. 76. proposuerat. Vix digna est, quae commemoretur, coniectura V. D. in *Classic. journ.* n. 3. p. 613. *τὰ δ' ἐμπόρων πω κεῖσ' ἄπιστ' ἀφίξεται.* „τὰ ἐμπόρων, ut τὰ Περσῶν in Pers. Trach. 446. 506.“

V. 769. ἤκησ' Pariss. A. C. Florr. 1. 2. Vict.

V. 770. Codd. et edd. *τάδ' ἐστίν ἐν δέλτ. ἐγγεγραμμένα.* Plutarch. T. II. p. 182. E. *τάδ' ἐστὶ τὰν δέλτ. ἐγγ.* quod commendatum a Markl. recepit Musgr.

V. 772. κάλλιστα δ' ὁμόσας οὐ. Sic Ald. rell. Par.

B. Flor. 2. Vict. ὁμόσας. Flor. 1. ὁμόσας σ' οὐ i. e. ὁμόσας. ὁμόσας legit Markl. ita ut prior iambus absolutam per se sententiam efficiat, et Seidler. Mihi prior iambus, *ὦ ῥαδίως ὄρχοισι περιβαλοῦσά με* requirere aliquid videtur, quod ipsi oppositum sit vel respondeat: hoc est *κάλλιστα δ' ὁμόσασα. Et me iureiurando obstrinxisti, et ipsa pulcherrimum iusiurandum iurasti*, nimirum te servaturam esse eum, qui epistolam Argos pertulisset v. 720 sqq.

V. 778. Ald. rell. ὃ φιλάτῃ μοι σύγγον' ἐκπεπληγμένῃ. ὅμως ἀπιστῶν περιβαλὼν βραχίονι. Par. C. ἐκπεπληγμέν. A. B. Flor. 1. 2. Vict. ἐκπεπληγμένος. Oxon. ἐκπεπληγμένος. Hoc iam probavit Markl. Reliqua feliciter sanavit Musgr. ἀπιστῶν Brub. in quod incidit etiam Herm. ap. Seidler. Sed praeterquam quod ita nimia fit participiorum multitudo, nimis nude etiam posita sunt illa περιβαλὼν βραχίονι.

V. 782. Flor. 1. 2. χραίνους.

V. 785. Ald. rell. οὐ δοκῶν ἔξειν ποτε. Barnes. οὐ δοκοῦν, quod recepit Seidler. Sed δοκοῦν impersonale poni non potest, ubi ad eam personam pertinet, quae antea commemorata fuit. Iphigenia enim, quae nunc ἔχει ἀδελφόν, eadem οὐκ ἐδόκει αὐτὸν ἔξειν ποτέ. Itaque rectius Reisk. δοκοῦσ', quod recepi, utroque Florentino comprobatum.

V. 790. Πέλοπός γε Seidler. qui etiam de constructione παιδὶ ἐκπέφυκα dubitat. Iniuria: vid. Gramm. gr. §. 377. not. Cf. Seidler. ad v. 1374. extr. Igitur nec Seidleri correctio necessaria est Πέλοπός γε παιδὶ παιδός, οὐ πέφυκ' ἐγὼ, nec Elmsleii p. 295. Πέλοπός γε παιδὶ παιδός ἐξέφυσε με, vel Π. γε παιδὶ παιδός, οὐ κέφυκ' ἐγώ.

V. 791. ἔχοις Flor. 1. 2.

V. 794. Ald. rell. λέγοιμ' ἄν. ἄκουε πρώτον Ἠλέκτρα τάδε. Ἠλέκτρας e Parr. A. B. iam recepit Markl. quibus concinunt Florr. duo. Vict. Ἠλέκτρα. Reliqua emendavit Markl.

V. 795. οἶδα Ald. Herv. 1. 2. Canter. οἶσθα iam Brub. tum Barnes. Vict. ἰσ. οἶδας, quod in Basil. scriptum esse narrans Barnes. Stiblini editionem intelligit.

V. 796. ἦνικ' ἦν. Barnes. οὐνεκ' ἦν. Markland. ἦν εἶχον πέρι, Porson. ἦτις ἦν πέρι. Frustra: vid. ad Hec. 107.

V. 802. Seidler. cum interrogatione legit: *nonne enim nuptiae illae, quae satis felices erant, illi me abstulerant?* In quo durum est omitti ἐκτίην vel αὐτίην.

Quum proxime praecedat οἶδα sc. λούτρα ἀναδεξαμένη, vix aliud quidquam intelligi potest, nisi ἀπελευτό με τὰ λούτρα, nuptiae enim bonae, cum nobili viro ineundae, non effecerunt, ut lavacris a matre ministrandis carerem.

V. 803. Distinctionem post τί γάρ posuit Musgr. Ad δοῦσα Seidler. supplet οἶσθα. Imo iungendum cum ἀνεδέξω v. 801.

V. 804. Videtur Iphigenia, quum tam longe a matre et a patria seiungeretur, ut sperare non posset se in patria obituram, capillos dedisse matri, quos, si forte moreretur, in cenotaphio sibi Argis exstruendo poneret. Morituram se esse Aulide vix praevidere poterat.

V. 808. Οἰνόμαον ἐλὼν legendum censet Elmslei. p. 295. Nam Porson. Praef. Heo. p. XXV. Euripides etiam ἐν Νεοπτόλεμος, Ἰππόλυτος, Ταυροπόλος tres ultimas syllabas anapaestum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori iure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. πτανεῖν genuino ἐλεῖν substitutum etiam Med. 389. Pind. Ol. 1, 142. ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν.

V. 809. τοῖσι omissum culpa haud dubie operarum in Herv. 1. 2. Canter. Revocavit Barn. ex Ald.

V. 810 sqq. in strophas et antistrophas descripsit Seidler. στροφή α'. continetur versibus 810. 11. 12. 13. στρ. β'. vs. 814. 15. 16. 17. ἀντίστρ. α'. vs. 818. 19. 20. 21. Sequitur μεσηδός vs. 822. 23. 24. στρ. γ'. vs. 825—829. ἀντίστρ. β'. 830. 31. 32. 33. ἀντίστρ. γ'. 834—838. στρ. δ'. 839. στρ. ε'. 840. ἀντίστρ. δ'. 841. στρ. ε'. 842. ἀντίστρ. ε'. 843. ἀντ. ε'. 844. στρ. ζ'. 845. 46. ἀντ. ζ'. 847. 48. στρ. η'. 849. ἀντ. η'. 850. στρ. θ'. 851. 2. 3. ἀντ. θ'. 854. 5. 6. στρ. ι'. 857—862. ἀντ. ι'. (mutila) v. 863—fin. Hermann. in censura p. 2157. a v. 857. ἐπὶ ῥόδον esse monet.

V. 811. Ὅριστα libri et scripti et editi. Ὅριστα Seidler. ut duo dochmii exirent, quorum prior a iambo inciperet: ἔχω | σ' Ὅριστα· τηλύγε | τον χθονὸς ὅπο πατρίδος. quod an recte factum sit, dubitare videtur Hermann. elem. d. m. p. 260. Pro vocativo saepe ponitur accusativus, sed hoc ibi tantum fit, ubi adiectivum vel substantivum adiectivo iunctum cum articulo per
Tom. VII. Gg

V. 816. Ald. vell. τὸ δέ τι βρέφος ἔλιπον. Barnes. coni. τὸδ' ἔτι βρ. Seidler. leg. esse censet vel τότε δὲ τὸδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον vel τότε δ' ἔτι βρέφος σ' ἔλιπον. Utrumque languidum videtur Hermannō in censura p. 2156. qui coniicit τὸδ' ἔτι, τὸδ' ἔτι βρέφος. egregie. Ego e coniectura dedi τὸτ' ἔτι βρέφος σ' ἔλ. ut esset diiambus ante dochmium. — ἀγκάλαισι Parr. A. B. Vict.

V. 818. εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά. Hermann. ad Viger. p. 716, ubi de his formulis agit, κλυτὸς Ἰπποδάμεια, πολέεντος ἐχίδνης, ἀνεμοέντων αἰγίδων, δαιζομένοιο πόλῃος, Perperam, inquit, hanc rationem critici, in primis Heathius, aliquot locis tragicorum intulerunt: quorum tres attulit Matthiae (Gramm. gr. §. 436. 2.), sed eorum duos, qui sunt in Eurip. Troad. (1103) et Electra (1020) iure nuper removit Seidlerus: in tertio, si is sanus est, εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά, defendi is eo poterit, quod de Oreste sermo est, quem Electra animam suam vocet, eodem modo ut Homerus aliique φίλε τέκνον dixerunt. Sed hunc quoque locum Seidlerus removit. Haec ille. Seidlerus vero hunc locum ita removit, ut v. 818. Oresti tribueret, cum Ald. plene interpungens post ἐμοῦ, et verteret *O magis me felicem, quam in verbis meis, i. e. quam verbis declarare possum, ὦ εὐτυχῶν* pro ὦ εὐτυχῶν ἐγὼ dictum accipiens; quod libenter amplecterer, si exempla participii sic sine ἔγῳ positi in promptu essent. Sed ipsa sententia nihil vidi frigidius, imprimis λόγοισιν ἐμοῦ, ubi ἐμοῦ superfluum est, et esse deberet vel λόγοισιν ἐμοῖς vel λόγοισί μου, non cum emphasi λόγοισιν ἐμοῦ, et ψυχά, τί φῶ; Elmslei. p. 296. primum masculinum εὐτυχῶν defendit ex Aesch. Choeph. 893. Οἱ ἐγὼ, τέθνηκας, φίλιαι Ἀγίσθου βία. sed mox corruptum esse locum dicit, ita sanandum: Ὁ κρείσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν τύχαι! | τί φῶ etc. ut εὐτυχῶν esset genitivus pluralis, cuius interpretatio esset ἐμοῦ. Vocum τύχη et ψυχῇ permutatarum exempla suppeditavit Schaefer. melet. crit. p. 117. Plurale autem τύχαι potius quam singulare τύχα repraesentandum arbitratur, quia coll. Vict. et Lib. P. ψυχῇ exhibent. Conieceram aliquando, ὦ κρείσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν, ἐμοῦ ψυχά, τί φῶ; ut haec essent Orestis verba, sic iungenda, τί φῶ εὐτυχῶν. Sed nec in hoc ἐμοῦ ψυχά pro ἐμῇ ψυχῇ vel ψυχῇ μου ferri potest.

V. 820. ἀπέβα Reiskio debetur pro ἐπέβα.

V. 823. dochmiacum effingere voluit Blomfield. Mus. crit. 2. p. 192. δέδια δ' ἐκ χειρῶν μὴ με πρὸς αἰθέρα
'Α. φ.

V. 824. Par. B. ἀμπτάμενον. Intelligi Orestem monuit Seidler. ut opus non sit Marklandi emendatione ἀμπτομένα (ἀμπταμένα).

V. 827. ζοᾶς Blomf. l. c.

V. 828. Seidler. ὅτι μοι συνομαίμενα | τόνδε δόμοι-
τιν ἐξεθρέψω φάος. Blomf. ὅτι δόμοισι τόνδε συνομαίμον
ἐξ | ἐθρέψω φάος.

V. 832. Par. A. ἐγὼ δὲ μέλεος, unde Seidler. fecit, ἐγὼ
δ' ἄ μέλεος. Ut vulgo legitur, diiambus est ante doch-
miium.

V. 833. Jacobs. Exerc. p. 118. δέρα ᾗθ' ἡγέ μοι, i. e.
ἐθ' ἡγε. Elmslei. p. 297. δέρα ᾗθ' ἡγέ μοι, ut Hec. 1128.
(1104.) Med. 633. (631.) δέρα iam Brub. Herv. 2. quum
in Ald. esset δέρα.

V. 835. ὦ ante σύγγον' addidit Seidler.

V. 836. λίκων Ald. rell. λίκτρων Pariss. A. B. C. Florr.
1. 2. Vict.

V. 837. δολίην Commel. et Barnes. Seidler. edidit
ὄτ' ἀπαγόμαν. Hermann. in Censura p. 2156. coni. δόλι'
ὄτ' ἀγόμαν, ut hic et praecedens versus essent dochmia-
cis integri, vel, quod praefert, secundus dochmius di-
syllabam anacrusin habeat, ἀγόμαν autem, abiecto ang-
mento, primam corripere statuas.

V. 839. τῶν ante ἐκεῖ recte addidit Seidler. In Ald.
hic versus tribuebatur Oresti, vs. 840. 41. Iphigeniae,
vs. 842. 3. 4. 5. Oresti, reliqui Iphigeniae. Veram per-
sonarum in vs. 839—41. distributionem sensu. duce in-
venit Tyrwhitt.

V. 842. Oresti tribuit Seidler.

V. 843. Apte Elmslei. confert Ion. 961. εἰ παῖδά γ'
εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι — Phoen. 1347. εἰ καὶ τὰ
πρὸς τούτοις εἰδείης κακὰ — Utroque loco praecedit
exclamatio, in priore γλήμων σὺ τόλμης, ὃ δὲ θεὸς μάλ-
λον σέθεν, in altero οἶμοι κακῶν, δύστηνος! ὦ τάλας ἐγώ!

Itaque hoc quoque loco ista verba proxime cum ἀπότερα πύτμον ἔλαχον coniungenda puto, quasi addere voluisset τοῦτο μᾶλλον ἢν ἐφθέγγω, vel μᾶλλον ἢν ὤμαζας.

V. 844. Iphigeniae tribuit Seidler.

V. 847. ἀμφέφυγες Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2, Vict. ἀμ-πέφυγες Brub. Herv. 2. rell. ἀπέφυγες coniecit Musgrav. quo recepto dochmiacum effecit Seidler.

V. 848. χειρῶν pro χειρῶν Flor. 1. 2.

V. 849. Seidler. Hermannii monitu, αὐτοῖς. Recte; nisi malis ἃ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτὰ μένει;

V. 850. συγκυρήσει Seidler, ab Hermanno monitus, ut Ion. 1446. πόθεν μοι συνέκυρ' ἀδόκητος ἡδονά; Ita v. 849. et 50. accurate sibi respondent, συγκυρήσει certo non convenit.

V. 854. ξίφους Flor. 1. 2.

V. 855. Paris. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. πελάσαι pro πα-λαῖσαι. Oxon. παλάσαι. Illud recepit Seidler. Ego vero non intelligo, quomodo e notissimo verbo πελάσαι fieri potuerit reconditius παλαῖσαι. Potius illud vel e corrupta scriptura παλάσαι correctione ortum, vel e v. 859. huc retractum videtur. παλαῖσαι defenditur loco Pindari Nem. VIII, 46. χροσίων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνο πύλαισεν. Scaliger coni. παλάξαι, quae vox est Homericæ Il. ε', 100. λ', 169. Od. γ', 395. idque receperunt Barnes, et Markland. Mox τόδε libri duplicant.

V. 859. Θανάτῳ πελάσεις Musgrav. interpretatur *mortem obibis*; quod si recte fecit — neque vero ego aliud quid significari iis verbis posse censeo — vix quaerere poterat Iphigenia, *utrum terra mortem obibis?* sed potius, *utrum terrestri vivere mortem effugies, an mari?* et ἄρα quamvis in interrogando usurpetur, tam longe tamen ab interrogandi particula seiungi non solet. Itaque cum Heathio distinguendum puto post ῥιπᾶ sic: πό-τερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναῖ, ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾶ; scil. ἀπὸ φόβου σε πειμνω e v. 852. ut verba τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχᾶ, χρεὸς ἀνευρίσκειν tanquam in parenthesi posita sint. Τῶν Θανάτῳ πελάσεις ἄρα, βάρβαρα φύλα — *ad mortem obibis per barbaras gentes vadens*. Pro ἄρα Markl. coni. ἀνά. Sed praepositio secundo nomini ap-

posita ad prius quoque referenda est, διὰ βάρβαρα φύλα
— — — Vid. Gramm. gr. §. 595. 4.

V. 860. Ald. rell. διόδους ἀνόδους. Emendarunt Reisk. et Tyrwh.

V. 861. στενοπόρου Ald. Herv. 1. 2. cum Par. B. Flor. 1. 2. Vict. στεινοπόρου Par. A. στενοπόρους Brub. Herv. 2. rell. Ceterum variata est oratio: post πότερον κατὰ χέρσου debebat ἢ καὶ ἀποδράσεις διὰ κνανίας πέτρας. Ἀλλὰ ταύτη μακρὰ κίλευθ' ἔστι.

V. 861. 2. ναῖοι Ald. rell. et Codd. ναῖοις e Com-mel. in Barnes. et Masgr. fluxit. Addidi v. cum Seid-lero.

V. 863. Post utrumque τάλαινα excidisse nonnulla, metris antistrophicis scilicet se doceri scribit Seidler. Hermannō in censura p. 2157. incredibile videtur, prae-ter unum vocabulum τάλαινα bis positum tot alia exci-disse, ita tamen ut ad sensus integritatem nihil desidera-retur.

V. 864. Frustra τὰδ' ἄν tentatur a Reiskio. Insti-tuta est oratio, tanquam si sequeretur Τίς ἄν οὖν τὰδε θεὸς ᾖ βροτὸς ἐξορθώσκειν, sed mutata constructione pro τὰδε posuit πόρον ἄπορον et huic accommodavit verbum ἐξανύσας. Hinc etiam futurum posuit φανεῖ pro eo, quod post ἄν sequi debebat φήναι.

V. 865. Ald. rell. et Codd. ἢ τί τῶν ἀδοκῆτων πόρον ἄπορον ἐξανύσας. Recte Seidler.: τί quid sibi velit, nemo dixerit. Ipse coni. τύχα et hinc ἐξανύσασα. Sed post ἢ θεὸς ἢ βροτὸς non poterat commemorari tertium, quod praeter hominem vel deum opem ferre posset, ut casus aliquis inopinatus; nam hunc ipsi dii moderantur. Tum πόρον ἄπορον metro accommodari non potest, in quo sunt aperta anapaestorum vestigia ἄ|πορον ἐξανύσας. Itaque Seidler. edidit ἄπορον πόρον ἔξαν. At ἄπορος πόρος s. πόρος ἄπ. esset remedium malorum, quod proprie non est remedium: nam eiusmodi adiectiva negantia signifi-cant, id non vere esse, quod substantiva indicant. Vid. ad Hec. 608. Intelligerem locum, si sic scriptus esset:

τίς ἄν οὖν τὰδ' ἄν ἢ θεὸς ἢ βροτὸς, ἢ
τίνα τῶν ἀδοκῆτων
πόρον ἐξ ἀπόρων ἐξανύσας

δυσὶν etc. πόρον ἐξ ἀπόρων est Blomfield. conjectura Mus. crit. 2. p. 192. quem vid. ad Aesch. Prom. 59.

V. 867. δυσὶν τοῖν μόνον Ἄτρ. recte defendit Brunck. ad Soph. Antig. 941.

V. 871 — 876. Pyladi tribuendos esse, quum in Ald. rell. choro continuarentur, viderunt Heath. et Musgrav. Marklandus hos versus Iphigeniae tribuebat.

V. 874. Par. E. apud Musgr. τὸ κλεινὸν ὄμμα, quod praefert Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 465. Vid. Seidler.

V. 876. Flor. 1. μὴ μβάντας τύχης. Sensus huius et sq. versus sic explico: *Prudentes homines conveniunt, non, fortunam, in qua constituti sunt, non respicientes* (ἐκβάντας τύχης), *aliis rebus a fortuna sua alienis, quum opportunitate oblatae sint, sese oblectare in iis-que fruendis tempus terere*; nunc enim Orestes et Iphigenia, de fortuna sua et discrimine non cogitantes, mutuis amplexibus se oblectaverant.

V. 879. ἦν δέ τι Ald. Herv. 2. Cant. Barn. ὃν δέ τι pr. Herv. 1. ἦν δέ τις Brub. Musgr. ut coni. Reiskius et Markl. et sic Florr.

V. 881. Parr. A. B. C. Florr. 1. 2. οὐδὲν μ' ἐπίσχη γ' οὐδ' ἀποστήσει λ. ἐπίσχη etiam Vict. Recte hic latere aliquid videtur Elmsleio p. 298. qui dubitanter coniecit οὐ μὴ μ' ἐπίσχη γ' οὐδ' ἀποστήσει λ. Quidni οὐδὲν μὴ πρίσχη μ' οὐδ' ἀποστήσει λ. Aptē Elmsl. comparat Soph. Oed. C. 450. ἀλλ' οὔτε μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ Ὀνησις ἦξει. El. 42. οὐ γάρ σε μὴ γῆρῃ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ Γνώσ' οὐδ' ὑποπτεύουσιν — — — Ceterum Ald. Brub Herv. 1. 2. et Vict. ἀποστήσει, quod correxit Canter.

V. 882. τιθέσθαι Ald. quod mendum esse ex accentu liquet. Herv. 1. τιθεσθαι nullo accentu. πιθέσθαι Brub. Herv. 2. πυθέσθαι Cant. et sic Florr. Vict.

V. 883. Markl. coni. φίλα γάρ ἐστι ταῦτ' ἐμοί, Seidler. φίλα γάρ ἐστὶ πάντ' ἐμά, Hermann. in censura p. 2138. φίλα γάρ ἐς τὰ πάντ' ἐμοί.

V. 887. Elmslei. p. 298. corrigit εἰ δ' ἐστὶ γ' Ἀτρείως θυγατρός, ὁμογενὲς ἐμός. Imo vero, si ex Atrēi filia natus est, consanguineus meus est. Nimirum γὰρ in iu-

terrogando poni non posse existimabat V. D. ὁμογενῆς ἐμοί Ald. rell. ὁμ, ἐμός tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict.

V. 889, Interrogandi signum post ἐκταυρὸς μὲς deleuit Markl.

V. 896. οὐδὲ σοί. Imo οὐδὲ σοὶ κλ. κ.

V. 897, Interrogandi notam addidit Markland.

V. 899. Nullam causam video, cur verba τοσοῦντας δόμους cum Elmsleio p. 299. pro accusativo absoluto habeam, Pro ἥπου Flor. 1. 2. οὐπω. Utrumque coniungit Vict. ἥπου οὐπω.

V. 900. Ἐρινύων uno * Flor. 1. 2.

V. 901. ταῦτα dictum accipio pro οὕτως. vid. ad v. 289. vel potius duae locutiones in unam conflatae sunt, ταῦτ' ἄρα ἐκεῖνα ἦν, ἃ ἐπ' ἀκταῖς ποιήσας ἡγγέλης et ἐπ' ἀκταῖς ἀπ' ἡγγ. μανείς. Pro ἡγγέλης Elmslei. p. 299. ἡγγέλθης. idem ἐπ' ἀκταῖς κἀνθάδ' recte vertens *hic etiam in littore*. Post μανείς Ald. rell. notam interrogandi habent, quam Markl. post ἀκταῖς transtulit. Omnem interpunctionem sustulit Schaefer.

V. 903. σ' post μητρόος inseruit Markland.

V. 904. Elmslei. p. 300. malit στόμιόν γ' ἐμβαλεῖν, quia convenientius videatur ἐμβαλεῖν quam ἐπεμβαλεῖν, multa etiam exempla particulae γε post ὥστε c. infin. positae, alia omissae afferens, quasi nihil intersit, γε addatur an omittatur. Sed γε ponitur, ubi gravius quid subiungitur, quod ab hoc l. alienum est.

V. 907. δρᾶσαι procul dubio scribendum esse dicit Elmslei. p. 300., quia μελευσθεῖς δράσσειν Graece non dicitur; recte.

V. 911. Recte Elmslei. p. 300. ἐνθεν explicat ἐκείσε (εἰς Ἀελφοὺς scilicet) ἐνθεν. „Ita noster Herc. 260. ἀπὲρβρον δ' ἐνθεν ἦλθες ἐνθάδε Τρωίς". El. 635. στείλων. ὅθεν σε βοῦθυτῶν ἐξέρπεται." Hinc recte minimam distinctionem post φυγάδες habere Barnesianam. Legendum autem esse ἐνθεν μου πόδα. sic enim loqui tragicos. Verum; sed altero etiam modo loquuntur.

V. 912. Pro δὴ γ' Scaliger. δῆτ', quod probat Blomfeld. Mus. cr. 2. p. 182. improbat Seidler. qui citat Her-

mann. ad Herc. f. 1137. Cf. ad Suppl. 161. Elmsleio p. 301. neutrum horum magnopere arripet, et legendum videtur aut δὴ ἔπεμψε aut ἐπέπεμψε, omissio δὴ, quod saepe librariorum culpa in tragicorum scriptis apparere. Ἐπέπεμψε i. e. ἐπέμψεν ἐκ τοῦ ναοῦ, ut apud Soph. Oed. T. 787. λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι Πυθώδε. καὶ μὲν ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην Ἀχιμον ἐπέπεμψεν.

V. 915. Ald. Herv. rell. εἶσατ'. εἶσατ' ut legendum vidit Aemil. Portus; iam Brubach.

V. 916. Ald. rell. ἐλθόντα δ' ἐκέλευε Par. C. (Lib. ^{όντα} Flor. 2. Vict. ἐλθών. Flor. 1. ἐλθών, ut coniecit Markl. De constructione vid. Gramm. gr. §. 562. μ. post μὲν inseruit Barnes.

V. 918. Ald. Herv. 1. 2. Cant. οἷδ' ἔ. Sed οἷ δ', iam Brub.

V. 919. παρέσχον οἶκον, ὄντες Ald. rell. Correxerunt Brodaeus et Markland. Pro στέγει Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. τέγει.

V. 920. σιγῇ δ' ἐτεκίνατ' Ald. Herv. 1. 2. Cant. σιγῇ δ' ἐτεκίναντ' iam Brub. tum Barnes. et sic duo Florr. Vict. ἐτεκίναντ' etiam Parr. σιγῇ an σιγῇ, non annotatum. — ἀπόφθεγκτον i. e. ἄφθεγκτον. Vid. Hermann. ad Viger. p. 856. n. 376.

V. 921. Ald. rell. πώματός τ' αὐτοῦ. Correxerunt Scaliger. Locum explicat Valcken. diatr. p. 246.

V. 922. ἄγκος Ald. rell. ἄγγος duo Florr. et Vict. ut iam edidit Barnes.

V. 924. αἶγων' ἐξέλεξαι Ald. rell. Correxerunt Markl.

V. 925. Notandum εἰδέναι pro *animadvertere*, quo firmatur correctio Musgravii Andr. 146.

V. 929. Hic etiam ἄγκος Ald. rell. At ἄγγος tres Pariss. cum Florr. et Vict.

V. 932. ἦπερ Ald. Herv. 1. ἦπερ Brub. Herv. 2. etc.

V. 935. Ald. διηρίδμηξε. Herv. 1. διηρίδμυξε. Brub. rell. διηρίδμυξε.

V. 936. περπατήματα optime respondet latinae voci

periouli, ubi pro iudicio ponitur. φόνα πειρατήρια τι-
κῶν iungenda. vid. Gramm. gr. §. 417. not. 2.

V. 939. Vulgo Ἐριννύων.

V. 944. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 192. em. σώσοι,
(unless he *should* save me) coll. Hipp. 1178. Aesch.
Pers. 367. Sed orationem rectam et obliquam iungi non
adeo rarum est.

V. 945. Pro λαβῶν Oxon. βαλῶν. Vict. γο. βαλῶν,
quae nihil aliud esse videtur, nisi coniectura V. D. Sca-
liger coni. λακῶν, cui assensi sunt Reisk. Markl. Musgr.
Boissonad. ad Marin. p. 69. Vid. Or. 320. Arist. Plut. 39.
Syntaxin eandem esse, quae fuerit v. 916. dicit Seidler.
nec quidquam mutandum. Ita oratio sic instituta esset,
ac si ita pergere vellet scriptor: ἐντεῦθεν — λαβῶν ὑπὸ
Φοίβου δεῦρο ἐπέμφθην, vel ἐντεῦθεν — λαβῶν παρὰ
Φοίβου δεῦρο ἐστευλάμην.

V. 949. ἦν Seidler. pro ἄν.

V. 952. Ald. rell. ἀλλ' ὦ φιλη γ', ὦ κασ. κ. Sed
Pariss. tres, Flor. 1. 2. Vict. ἀλλ' ὦ φιληθεῖς, ὦ κασ. κ.

V. 953. Ald. rell. ἔκωσον δέ με.

V. 955. ληφόμεθα Par. B. Lib. P. Vict.

V. 957. διὰ πόνων τ' αἰ Ald. rell. Correxerit Canter.

V. 959. εἰδεῖν Flor. 1. 2. Vict.

V. 960. Ald. rell. σοί τε μεταστῆσαι πόνον, nisi quod
Brub. Herv. 2. πόνων habent. Hinc Canter. σέ τε μετα-
στῆσαι πόνων. πόνων etiam Pariss. A. B. Florr. 1. 2. illi
supra scripto — ον.

V. 961. κτανόντι ex Heathii et Marklandi emenda-
tione pro κτανούντι. Elmslei. κτείνοντι vel κτενοῦντι. Vid.
ad Androm. 794. Hic versus omittitur in Par. A.

V. 962. Pro θέλω Markl. πάλιν, quod valde arri-
det Elmsleio p. 301. Ego quoque ita scriptum esse
vellem.

V. 963. σῆς deest in Flor. 1.

V. 964. σώσαιμι τ' οἶκ. malit Markl. Vid. ad Orest.
192. Sed hic mihi quoque τε verius videtur.

V. 967. τίς δ' ἐνεστί μοι λ. Ald. Brub. Par. B.

Flor. 1. 2. Vict. τίς γ' ἔν. μοι λ. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. num igitur etiam Pariss. A. C. e quibus nihil annotatum?

V. 968. ταῦθ' pro τοῦθ' coni. Markland. de qua conjectura recte indicantem vide Seidlerum. Lenting. p. 72. ἀλλ' εἰ μὲν ἔστι, τοῦθ' ὅπως γενήσεται, satis eleganter. Pro ἔν τε Flor. 1. ἔν τοι.

V. 974. οὐ γάρ. Ἀλλ' Ald. rell. Correx. Reisk.

V. 975. γυναικῶν tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. minus numerose: vid. Porson. Praef. Hec. p. XXXV. Singulari ἀνήρ melius opponitur singulare γυναικός.

V. 977. κοιτόφρων recte pro κοινῇ dictum accipit Seidler.

V. 979. Ald. rell. ἤξω δέ γ', ἥπερ καὶ τὸς ἐνταυθοῖ πέσω, πρὸς οἶκον, εἴ σου καταθανὼν μετῶ μέτα. Canter. coni. ἄξω δέ σ', ἥπερ et sq. v. ἥ σου. quod omnium assensum tulit. Reliqua sic emendavit Aem. Portus, εἰ μὴ καὶ τὸς ἐνταυθοῖ πέσω, Barnes. ἦν μὴ καὶ τὸς ἐντ. π. Markl. ἥπερ μὴ αὐτὸς (vel μὴ ἑὺ τὸς) ἐντ. π. Musgr. paulo audacius, ἥπερ εὐ τό γ' ἐνταυθοῖ πέση. Seidler. sedem vitii non in ἥπερ καὶ τὸς sed in ἐνταυθοῖ πέσω quaerit, et em. ἥπερ καὶ τὸς ἐντεῦθεν περῶ, eadem via, qua et ipse hinc in patriam contendam. Hermann. in censura p. 2138. ἥπερ καὶ τὸς ἐνταυθοῖ περῶ, si quidem ipse eo pervenio (wenn ich anders selbst dahin gelange). Verum videtur περῶ. Sed, ut recte monuit Elmslei. p. 302., Attice non dicitur ἐνταυθοῖ, sed ἐνταυθί, ut ἐνθαδί, ἐντευθενί, δευρί et sim. Quae omnia a tragico sermone aliena esse satis notum est. Itaque totus versus sic scribendus videtur; ἄξω δέ σ', ἥπερ καὶ τὸς ἐντεῦθεν περῶ. Sq. v. Pariss. E. Lib. P. Florr. 1. 2. ἥ σου, ἥ
Vict. εἴη i. e. εἰ.

V. 983. πόλισμα Παλλάδος malit Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 446.

V. 986. κτανεῖν Ald. rell. θανεῖν Pariss. Florr. Vict. ut coniecerat Stüblin. edidit Canter.

V. 987. 8. Ald. rell. τῆδε γάρ νεοί νόστον πρὸς οἶκους.

Νόστος tres Pariss. duo Florr. Vict. Hinc Markl. τῆδε γὰρ νοσεῖ νόστος πρὸς οἴκους, ut Iph. A. 954 sq. εἰ πρὸς Ἰλιον ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος. eleganter. Non praetermittenda tamen Musgravii ratio — βουλόμεσθαι, (τῆδε γὰρ νόει) νόστος πρὸς οἴκους, ut iungantur πῶς οὖν γένοιντο ἂν Νόστος πρὸς οἴκους. Sed non solent Tragici orationem longiore ambitu ita circumducere.

V. 988. Ald. rell. ἡ δὲ βούλησις πάρα. Markl. coni. ἡδε βούλενσις πάρα, *haec est res, de qua nunc consultare debemus.* ex quo non debebam alterum, ἡδε, recipere, altero, βούλενσις, neglecto, sed vel utrumque probare vel neutrum. Nunc lectio Aldina potior videtur. Qui enim difficultatem rei explicat, videri potest idcirco difficultatem exponere, quia rem suscipere non vult. Idcirco addit haec Iphig. ἡ δὲ βούλησις πάρα.

V. 994. Ald. rell. Vict. ἐξωθεῖμεν. Brodaeus, Canter. Scaliger ἐκωθεῖμεν, quod recepit Barnes. et sic Pariss. ap. Musgrav. Florr. At Blomfield. Mus. crit. 2. p. 193. Lege ἐκωθῆμεν, inquit. Particulae ὥς ἂν coniunctivum postulant, quod alibi notavit Elmsleius (*Quart. rev.* 14. p. 456.). Vid. infra 1067. Alc. 740. Ion. 77. Aesch. Prom. 675. Choeph. 554. Sed totum versum iure, ut opinor, ἀθετεῖ Markl. ὥς δὴ sic positae hand raro inveniuntur, ὥς δὴ ἂν nusquam, si bene memini. Haec ille; quibus nova forma coniunctivi pluralis ditamur, ἐκωθῆμεν pro ἐκωθῶμεν. Regulam vero Elmsleii iam labefactavit Hermann. ad Soph. Ai. 1200. Sic etiam Iphig. A. 169. Ἀχαιῶν στρατιάν ὥς καὶ ἴδοιμ' ἂν.

V. 1000. ἀνόλαις Ald. rell. ἀνίαις Pariss. A. B. C. Florr. 1. 2. Vict. quod recepit Markl. Ego tamen dubito, an ἀνία alibi de furore vel insania positum inveniatur.

V. 1004. ὥς οὐ θέμις γε Ald. rell. σε pro γε Reisk. et Markl.

V. 1005. Marklandum, suspicantem τιν' αἰτίαν σχοῦσθ' οὐχ ὑπ. τι γάρ, recte refutavit Seidler.

V. 1006. τὸν δ' ὅσιον Ald. rell. τὸ δ' ὅσιον Pariss. A. B. Florr. 1. 2. quod recepit Markl. φόβῳ pro φόνη Lib. P. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1009. ἄσ' ἐν δόμοισι Ald. rell. ἐ' ἐν δόμ. Paris.

C. ap. Markl. sec. Musgr. etiam E., Florr. 1. 2. Vict. Notam interrogationis in fine versus recte delet Heath.

V. 1010. ὡς ἐρᾷ Ald. rell. ὡς ἐρῶ tres Pariss. Florr. 1. 2. Vict. Recte Seidler. distinxit σοῦ θιγόντος ὡς, ἐρῶ.

V. 1011. Ald. Herv. 1. εἶπεν ἔκβ. Brub. εἶεν ἔκβ. Herv. 2. Canter. εἶπ' ἔκλ. Barnes. εἰ ἐπ' ἔκβ. ut ei esset an, vel εἰ ἐπ' ἔκβ. Tres Pariss. Florr. 1. 2. Vict. εἶπας ἔκβ. Tum Ald. rell. sine interpunctione. Herv. 2. Cant. ποῖ δῆτα, πόντου — — Barn. ποῖ δῆτα; πόντου — — Seidler. ποῖ δῆτα πόντου; ἔκβολον (nam mitto coniecturam VV. DD. ἐκβολήν) Seidler. explicat rupem in mare prominentem, sub qua navis in ancoris erat, citans Eustathium, qui p. 1405, 47. Rom. Euripidem dixerit voce ἔκβολος usum esse ἐπὶ ὁξέος ἀκρωτηρίου. Mirum vero, Orestem dubitantem, quonam littoris loco simulacrum mari ablutura sit Iphigenia, de rupe cogitare; rupes enim ad quidvis mari abluendum minus idonea est, nisi forte dicas, ad radices rupis hoc fieri potuisse. At quo tunc rupis commemoratio, quae nihil afferre poterat, ut facilius hoc efficeretur? Itaque νοτερόν ἔκβολον de loco accipio, ubi mare e finibus suis egressum (hinc ἐκ) in terram intrat et sinum efficit, qualis est κοιλώ- πος ἀγμός commemoratus v. 453. Elmsleius p. 302. Legendum, inquit, Ποῦ δῆτα πόντου νοτερόν εἶπας ἔκβολον; Cogitat Orestes ποῖ πόντου εἰθούσα vel κοίσινα τὸ βρέτας.

V. 1013. Coniecturam Iacobsii Exercit. p. 84. σὺ δ' ἢ τις ἄλλος recepit Seidler. de qua Elmslei. p. 302.: Haec coniectura si falsa est, nihil in his literis certum est. Elegans est coniectura, sed non necessaria, nec satis probabile e σὺ factum σοῖ. Neque vero in animo habere Orestem puto, ut Pyladi hoc munus tribuatur, sed hoc quacere verentem, ne, si cum comitibus exeat, ipsorum fuga impediatur. Hoc si verum est, conveniebat prae ceteris commemorari id, quod difficultatem obiciebat, an quis alius una exiturus esset. Ceterum Ald. rell. σοῖ δ' ἢ τις ἄλλος.

V. 1014. μόνη Ald. rell. quod miror ne Canterum quidem emendasse.

V. 1015. πόνου Brodaeī coniecturam pro φόνου recepit Seidler. Nam commemoratio caedis, quam perpetrasse Orestem dictura sit Iphigenia, ab hoc loco aliena est, nec futurum convenit.

V. 1018. Ald. Brub. Herv. 1. λάθοιμί σε. Herv. 2. λάθοιμί ψε. Canter. Barnes. λάθοιμί σε. contra metrum. λάθοιμί γε tres Pariss. Florr. 1. 2. Vict. ut edidit Markl.

V. 1024. Markl. coniecturam ἂν πάντα reiciunt Seidler. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 193. (hic sensui illud officere dicens: vertendum enim: *May every thing else turn out equally well* i. e. Utinam cetera omnia eodem modo faustum exitum habeant!) Particulae ἂν locum obtinere ἴσως dicenti Seidlerō adstipulatur Elmsleius p. 302. allato loco Suppl. 735. ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρόσβυς μόλοι, ἄγειν θέλοντες. Contra Reisig. de partic. ἂν p. 129. Optime Markl. inquit, τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα. Etenim ἴσως locum posse ἂν particulae obtinere, non liquet. Mihi ἂν non videtur necessaria, quum sensus esse non possit *cetera bene evenient, si aliud quid factum erit*; quominus autem pro ἂν ἴσως poni posse putem, impedit formula τάχ' ἂν ita solennis, ut ne divelli quidem eae particulae posse videantur. Sed ne opus quidem doctrina a me proposita. Videntur enim iuncta esse τὰ δ' ἄλλ' ἅπαντα ἴσως ἂν καλῶς συμβαίη, et τὰ δ' ἄλλ' ἅπαντα συμβαίη καλῶς, *utinam reliqua omnia bene succedant, quod fortasse fiet*.

V. 1026. Nonnullae edd. ἐν ἡμῖν, inquit Markl. et Seidler. Equidem in nulla reperi. Plat. Prot. §. 11. p. 313. A. καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, ubi hunc locum comparat Heindorf. p. 474.

V. 1028. φίλου τ' ἀδελφοῦ φιλιότητος τε συγγόνου Ald. rell. φίλης τ' ἀδελφῆς Markl. quod recepit Musgr. Minori mutatione Seidler. φιλιότητος τε συγγ. quod coni. etiam Lenting. p. 72.

V. 1030. ἀλλήλοις Pariss. B. ἀλλήλαις Flor. 1. 2.

V. 1033. Ald. rell. καλόν τι γλῶσσ'. Recte e Par. A. καλόν τοι recepit Markl. quod habent etiam Florr. 1. 2.

V. 1035. Ald. et Codd. νόστον, quod miro modo explicat Markl. Recte Heath. Valcken. ad Hipp. 1403. Musgrav. νόστος. De constructione γῆς πατρ. νόστος vid.

Schaefer. melet. p. 90. ad Soph. Phil. 43. Seidl. ad Eur. El. 161.

V. 1037. Elmsleio p. 302. legendum videtur *ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾷς ἰκέτις ἰκνοῦμαι*, literis *ΣΕΚΑΙΣ* in *ΙΚΕΤΙΣ* mutatis. Soph. Phil. 468. *πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον, Πρὸς τ' εἰ τί σοι καὶ οἰκόν ἐστι προσφιλές, Ἰκέτης ἰκνοῦμαι* — — Ego causam non video, cur hic aliquid mutetur; nisi quod scribendum videtur *ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾷς, Σὲ καὶ σ' ἰκν.* primum enim universum chorum alloquitur, tum singulas personas distinguit, *σὲ καὶ σὲ* — — *σὲ δέ.* Cf. Elmslei. ad Med. 318.

V. 1041. Mira annotatio est Seidler: Ad *Θάλει* intellige *φάναι*: quid dicitis? quatenam *vestrām annuit, aut quatenam* (annuere) *non vult?* Ad *τίς ὑμῶν φησὶν* haud dubie cogitandum *σιγήσειν*. Quis vero libentius dixerit *τίς οὐ θέλει φάναι σιγήσειν*, quam *τίς οὐ θέλει σιγήσαι*? Sic etiam Herm. p. 2138. Sed sq. v. vix convenit *φθέγγασθε ταῦτα*, ut vulgo interpungitur: *dicite haec*, imo: *dicite, utrum velitis*. Barnes. *ταυτά*. Sed recte Musgrav. in notis distinguit post *ταῦτα*, in eo tamen falsus, quod *θέλειν* scribi vult. Ita cohaerent *τίς οὐ θέλει ταῦτα, φθέγγασθε*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἢ τίς οὐ θέλει Φθέγγασθαι ταῦτα*; Canter. *ἢ τίς οὐ θέλει Φθέγγασθε ταῦτα*;

V. 1045. *ὥς ἐκ γ' ἐμοῦ σοι*. Ita Ald. Brub. et Codd. Paris. B. Flor. 1. 2. Vict. *ἐκ γ' ἐμοί σοι* Pariss. A. C. In Herv. 1. 2. Canter. excidit *σοι*. Quis ante πάντα in-ferserit *τά*, ut Seidler. narrat, non reperi. Milton. et Duport. coni. *ὥς ἐξ ἐμοῦ γε*, quod recepit Barn.

V. 1046. Praestaret, *ὦν μ' ἐπισκήπτεις πέρι*. Verbum *ἐπισκήπτειν* interdum cum quarto casu construitur. Vid. Iphig. 701. Alc. 366 sq. Soph. Trach. 1221. ubi *σ'* pro *σοι* accepit Brunckius. Quam sententiam recte postea mutavit, ut fatetur ad Phil. 782. *Lenting*. p. 72.

V. 1049. *τῆςδε τύραννος χθ'*. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *κοίρανος* pro *τύραννος* legendum esse monuit Canter. et sic Pariss. omn. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1050. Markl. malit *ἐλέγξων*, quod unice verum habere videtur Elmslei. p. 303. Praesentis participium non rarum post verba *veniendi*. vid. Gramm. gr. §. 556.

g. Seidler, infra ad 1284. Boeckh, ad Pind. Pyth. I, 52. IV, 106. Μοχ κατείργασθαι Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxuit Canter.

V. 1052. Pro δεινῆς Markl. malebat κλεινῆς sc. ἡλιδος. Pro πατροκτόνου Par. A. πατροφόνου. Dictum esse pro παιδοκτόνον πατρός χεῖρα recte notavit Elmsl. Cf. ad Hipp. 67.

V. 1058. Ad hunc locum respexisse videri Aristophanem Ran. 1344. monui ad Iphig. A. p. 324. τὰς in hoc versu omittunt Flor. 1. 2.

V. 1060. ἔλεγον ἀελδεῖς ad sensum idem est ac γοῶ, οἰμώξεις. hinc additus alter accusativus οἶλον. Sic recte locum explicavit Seidler.

V. 1061. Par. B. ^{ἐν} ἀξύνετον.

V. 1065. Marklandi coniecturam ἀγρούς vel χορούς pro ἀγόρους recte reiecit Seidler. ad v. 1067. Vide nuno Herm. elem. p. 530.

V. 1066. λογείαν Ald. rell. Correxuit Musgrav.

V. 1067. Pariss. B. C. ^{Ἀήλιον} Κύνδιον.

V. 1070. Θάλλος Ald. Par. B. Flor. 1. 2. Vict. Θάλλον Brub. Herv. 1. 2. Cant. Pro ἰσρόν Par. A. ἰρόν, quod recepit Seidler. Non opus. Vid. Herm. elem. p. 547.

V. 1071. ὠδῖν significare videtur locum, ubi Latona partum edidit, a quo usu non multum discrepat alter, quo res venales nominantur pro loco, ubi prostant. Seidler. Aem. Porti coniecturam ὠδῖνι recepit.

V. 1073. κύκνειον om. Par. A. Pro eo Seidler. κύκλιον, quia hic lacus vulgo appelletur τροχοειδής; satis speciose. Sed nusquam apud Euripidem, credo, nec apud alios κύκλιος epitheton est loci, et si metrum species, hoc oritur incommodi, quod in antistrophico ita corrigendum est τὸ δέ pro τὸ γάρ. Verus est anapaesticus logaoedicus a diambo incipiens, similis iis, quos Hermann. affert elem. d. m. p. 418 sqq. Nec κύκνειον ob vicinitatem voc. κύκνος offendere debet.

V. 1076. Markl. αἶ τε παρ. praeter necessitatem.

V. 1078. ὀλλυμένων scripsi pro οὐλομένων e monitu Erfurdtii ad Soph. Antig. 833. ed. min. Pro ἐνι Elmslei. ad Heracl. 893. ut ad h. l. p. 303. malit ἐπί, non impro-
bante Hermannō ad Soph. Trach. 7.

V. 1081. νόστος βάρβαρος est pro νόστος εἰς βαρβάρους. vid. ad v. 1055. et νόστος est iter, ut Iphig. A. 1174.

V. 1083. κόραν Flor. 1. quo melius exaequantur metra. Sed vide Hermann. elem. p. 527 sq.

V. 1086. ζητοῦσ' Ald. rell. ζηλοῦσ' tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. ζηλοῦσα plene Oxon.

V. 1088. οὐ κάμνεις Ald. rell. οὐ κάμνει Oxon. ut coniecerunt Milton, Reisk. Markl. Musgr.

V. 1089. μεταβάλλει δυσδαιμονία, infortunium, in quod quis incidit, animi eius habitum mutat, ita ut graviter ferat calamitatem, κάμνη, propter ἀηθλίαν. Sio iam Milton. Cf. Helen. 417 sqq. Aliter Seidler. cui etiam nimis abrupta oratio videtur. Itaque legendum suspicatur:

ἐν γὰρ ἀνάγκαις
οὐ κάμνει σύντροφος ὦν
μεταβάλλειν δυσδαιμονίαν.

ut infinitivus pendeat a κάμνει, fortunam suam quamvis iniquam mutare non laborat. At κάμνει non tam laborem in eo ponere, ut aliquid efficias, significat, quam laborare aliqua re, hinc viribus defici, defatigari. Itaque ubique participium adiunctum habet, non infinitivum. Horum autem modorum non posse alterum pro altero promiscue poni norunt ii, qui rationem eorum et naturam perspexerunt. Lenting. p. 72. coni. ἐν γὰρ ἀνάγκαις Οὐ κάμνει σύντροφος, ᾧ Μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία, vel ἐν γὰρ ἀνάγκαις Οὐ δάκνει σύντροφος, ᾧ Μεταβ. δ' εὐδ. addens οὐ δάκνει nempe ἡ ἀτη. Μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία, ut Herc. f. 480. μεταβαλοῦσα ἡ τύχη. Aptè idem comparat Hec. 379 sq. (372.) Herc. f. 1291 sqq. (1262.) κεκλημένω δὲ τοπὶ μαχαρίω ποτὲ Αἰ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' αἰεὶ κακῶς ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὦν.

V. 1090. Seidler. edidit τὸ δὲ μετ' εὐτ. ut scilicet hunc versum strophico, prout ab eo reflectus est, exaequaret.

V. 1092 sq. Ald. Herv. 1. καὶ σὲ μὲν πότνι' ἀργεῖα πεντηκόντορος, οἶκον ἄξει. Brub. Herv. 2. Canter. sine ulla interpunctione. Barn. καὶ σὲ μὲν, πότνι' Ἀργεῖα; πεντηκ. rectius Markl. et Musgr. quos cum Seidlerō secutus sum.

V. 1094. συρῶν δ' scribi iubet Elmslei. p. 303. ad v. 1128.

V. 1100. Ald. rell. Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γὰρ. Flor. 1. ἐς Ἀθ. Markl. coni. ὡς Ἀθην. ἐπὶ γὰρ, Musgr. ἐς τ' Ἀθ. ἐπὶ γὰρ. Seidler. εὐ δ' Ἀθην. ἐπὶ γὰρ, ut Hec. 1291. εὐ δ' ἐς πάτραν πλεύσασμεν. quod recepi. Male factum dicit Elmslei. p. 303. et legendum cum Marklando ὡς.

V. 1101. Uthic versus antistrophico respondeat, Hermann. in censura p. 2157 sq. scribi vult: ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦ | σα βῆσιν ῥοθίοις πλάταις, sed elem. doct. m. p. 539. ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα βῆ|σιν πλάταις ῥοθίοις.

V. 1102. ῥοθίαίς Ald. rell. ῥοθίοις Pariss. A. B. Flor. 1. 2.

V. 1103 sq. Constructionem loci recte expeditivisse mihi videtur Heath. πρότονοι δὲ κατὰ πρῶραν ἐκπετάσουσιν ἱστία ἀέρι ὑπὲρ στόλον, ἱστία δηλονότι πόδα ὄντα τὰς ἀκτῆς. Quum enim rudentum ope vela pandantur, recte rudentes ἱστία ἐκπετανύναι dici possunt. Hinc Hec. 108 sq. σχεδίας λαίφῃ προτόνοις ἐπερευδομένας. πούς autem non accipiendum sensu nautico, quem, ut cetera vocabula, accurate ad h. l. explicavit Seidler. sed pro eo, quo quid movetur, ut Hec. 921, 999. etiam accipiendum videtur. Quomodo vero totus locus a sensu laborare dici possit, quod dicit Seidler., fateor, me non intelligere; a metro hactenus laborat, quod duobus dactylis ἀέρι δ' ἱστία, quos sequuntur anapaesti, v. 1117. respondent duo anapaesti ἐρῶν ὀρνυμένα. Itaque Seidler. coni. ἀέρι δ' ἱστία πρὸ προτόνου κατὰ | πρῶραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδας Ναὸς ἀκτ. in quo mirifice displicet anxia illa partium navis, quò quaeque loco posita sit, enumeratio. Improbatur etiam Hermann. in censura p. 2157. qui ἱστία, ut e glossa ad voc. πόδα adscripta natum, eiiciendum censet; quo metra egregie exaequantur:

ἀέρι δὲ πρότονοι κατὰ προῶραν ὑ-
πὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα.

et

δρῦμένα, πολυποίκιλα φάρεα
καὶ πλοκάμους περιβαλλόμενα.

V. 1112. Quum dicere vellet παρθένος εὐδόκιμος, dixit παρθένος εὐδοκίμων γονέων et pro hoc παρθ. εὐδ. γάμων. Sed potest etiam esse, *virgo nobili coniugio destinata*.

V. 1116. Vulgo ἀβροπλούτοιο, quam formam apud Tragicos suspectam esse recte monuit Hermann. disqu. de Orpheo p. 724 sq. In censura p. 2138. proponit χαίτας ἀβροπλουτον ἐς ἔριν, qui versus est glyconeus, secundam choriambi arsin solutam habens. — — — — —

— — — — — ἐς habet Ald. rell.

V. 1121. ἡ δὴ Ald. Herv. 1. ἡ δὴ Brub. Herv. 2. Canter. ἡ δὴ Barnes. Musgr. ἤδη a Reiskio et Valcken. ad Phoen. 576. inventum recepit Seidler. ut, festinationi Thoantis accommodatissimum. Elmslei. p. 303. legi iubet ἄρα τῶν ξένων (vel τοῖν ξένοι) κατήρξατο; eo confusus, quod apud Aristophanem etiam Ach. 393. ἡδη et ἄρα vel ἄρα permutata sunt.

V. 1122. ἀδύτοις τ' ἐν ἄγνοις Bothius et Elmslei. Mihi ἀσύρδετον Thoantis festinationem aptius exprimere videtur. Pro λάμπονται Iacobs. coni. σῶμα δάπτονται πυρὶ Bothius σῶματ' ἀναλάμπει πυρὶ (quo haud scio an spectet Seidleri annotatio, σῶμα est accusativus, alioqui nimis levis). Elmslei. etsi vulgatam non improbat, mallet tamen, si consentirent libri, σῶμα δαίονται πυρὶ, ut Heracl. 913. πυρὸς δεινῇ φλογὶ σῶμα δαισθεῖς. Troad. 825. ἃ δὲ σε γεινυμένα πυρὶ δαίεται.

V. 1125. ὠλένη Ald. rell. ὠλέναις Pariss. omn. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1126. ἐν παραστάσει Ald. rell. ἐν παραστάσιν coni. Barnes. et sic tres Pariss. Flor. 1. 2. Vict. 1.

V. 1127. ἐν δόκοις Brub. unde in sequentes omnes fluxit, etiam Canterianam. ἐν δόμοις ex Aldina revocavit Barnes.

V. 1128. *όσια* Ald. rell. *όσία* Par. C. Vict. et haud dubie etiam Florr. e quibus nihil diversitatis enotatum est. *ἀπέπτυσσα* non idcirco dicere Iphigeniam censeo, quod Thoas voce male ominata *καιρός* usus erat, quae est Marklandi sententia; — statim enim ex hoc Iphig. responso Thoas coniicit *ροχμόν τι*, *grave quid*, factum esse; — sed ad id, quod animo adhuc continet, et v. demum 1130. eloquitur. Hinc *όσία γάρ δίδωμι ἔπος τόδε* esse videtur *όσίας ἔκατι* (v. 1427.) *τοῦτό φημι*. Quum enim impura erant sacrificia, non satis erat dicere *ἀπέπτυσσα*, sed lustrare templum vel statuam necesse erat.

V. 1135. Seidler. Edd. quaedam *ἦ*, inquit. Ego non nisi in Markl. vidi. Sic tamen Vict.

V. 1138. *τόν φόνον*, caedem, quam suspicaris. Dixerat enim *ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον* —

V. 1141. Propter anapaestum in quinta sede *τόδ'* eiecerunt Gaisford. et Seidler. quod recte improbat Elmslei. p. 304. Ipse coniicit, *Ἀπολλων, οὐδ' ἐν βαρβαροῖς τόδ' ἤλπισ' ἄν*. Mihi in mentem venit, *Ἀπ. οὐδὲ* (vel *οὐδ' ἄν*) *βαρβαρός γ' ἔτλη τόδ' ἄν*. ex quo quum *γ'* excidisset, vulgata lectio facta est. *τλαίη τάδ' ἄν* in clausula trimetri est Bacch. 97.

V. 1144. *ὥς μεταστήσω φόνου* vertunt, *ut amoveam a contagione caedis*. Ego credebam contagionem caedis iam ad simulacrum permanasse, quum prope illud iam adducti essent peregrini, quo tempore *ἀπεστράφη πάλιν*. Si vero tunc non pollutum erat simulacrum praesentia parricidarum, num verendum erat, ne posthac pollueretur? Verendum potius, ut illud a caede i. e. piaculo e caede concepto (vid. ad Med. 790.) purgem.

V. 1140. Elmsl. p. 304. malit *ἡδὺ μου φρενῶν*, temere.

V. 1149. Edd. *τί φίλτρον*, quod significaret scisse Thoan-tem, peregrinos *φίλτρον τῶν Ἀργόθεν* attulisse, sed scire voluisse, cuiusmodi illud fuerit; quod vix credibile. Itaque scripsi *τι φίλτρον*. Mox Ald. Herv. 1. *ἀγγέλλοντί σοι. ἀγγέλλοντες* iam Brub. Herv. 2. rell. *ἀγγέλλοντέ σοι* Vict.

V. 1155. *τοῖς ξένοις* Ald. rell. *τοῖν ξένοιιν* Barnes. e coni. et sic Pariss. B. C. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1163. Primus Barnes. post *πλύδων* notam interrogandi posuit: *nonne ad ipsum templum fluctus alliditur?* quo factum, ut Markl. οὐκ οὐκον scriberet. Recte Aldi interpunctionem revocavit Seidler.

V. 1168. Ald. rell. οὐ γάρ ποτέ νιν ἀνηράμην β. ἀπό. Pariss. A. B. Flor. 1. 2. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἀνηράμην, quod recepit Markl. ἡράμην pro ἀνηράμην scribendum vidit Musgr. edidit tamen οὐ γάρ ποτέ νιν ἄν ἡράμην.

V. 1169. δίκαιος femin. legitur etiam Heracl. 896. quem locum citat Elmsl. ad h. l. Porson. Adv. p. 262. citat Aleiphr. III, 23. ἀμοιβή δίκαιος. Ad Heracl. 901. Elmsl. dubitanter proponit δίκαιον, quod mihi etiam in mentem venerat.

V. 1170. vulgo legebatur post v. 1181. Huc transponendum esse monuit Markl.

V. 1171. Marklandi coniecturam γενέσθαι improbat etiam Porson. l. c. Lenting. p. 72 sq.

V. 1174. Haud dubie legendum cum Elmsl. p. 304. κακκομιζόντων γε.

V. 1175. Libri et scripti et editi κατακρύψαντες contra metrum. Barnes. tacite edidit κῆρα κρύψ. Markl. coni. κῆρα κρυψάντων, Heath. κατά γε κρύψαντες, optime Musgrav. κῆρα κρύψαντες. Thoantis nomen deest ante ἡλίου περ. φλ. in Ald. rell. Correxerit Markland.

V. 1177. ποίας τύχας. Non video, quid hic significet τύχας, quod recte legitur v. 1410. σοὶ τὰς ἐκείθεν σημανῶν, ἀναξ, τύχας. Nec magis placet δίκας, quod cum eo permutare solent librarii. Postulat sententia Ποίους λόγους aut tale quid. *Elmslei.* p. 305. Ex verbo σημαίνει suspicatur Thoas, oppidanis nuntiari aliquid velle Iphigeniam, quod factum sit; hinc pro τί dicit ποίας τύχας.

V. 1178. μὴ ξυναντῶσιν φ. corrigit Elmsl. p. 305. Vix credibile librariorum, nedum grammaticorum, locutionem consuetudini optime convenientem, quae ne ipsis quidem ignota erat, in aliam temere mutasse, a legitima dicendi lege abhorrentem; ubi coniunctivus et optativus confusi sunt, factum hoc est soni similitudine, ut μόλοις pro μόλῃς scriptum erat v. 1183. Hic optativus significare vi-

detur, dubitare Thoantem, an haec, quam dicit, vera causa sit, quod veritas, *an forte, ne occurrant*. Quod Hermann. ad Soph. El. 57. vertendo expressit *ea mente, ut ne adsint in caede*, hoc ipsum esset, ni fallor, *μη ξυναντῶσιν*. Pro φόνη Flor. 1. φόβη.

V. 1180. Brub. Herv. 1. 2. Canter. etiam Musgraviana, nimium illa chartae et typorum nitorem foedissimis mendis inquinans, *ἐλάζειν*, quod e coniectura emendans Canter. id ipsum reponi iussit, quod iamdudum in Aldina legebatur, *πελάζειν*. Personas hic etiam recte notavit Markl. quum ante *μηδέν* eis ὄψιν *πελάζειν* deesset Ἰφίγ. quo factum, ut verba εὖ γε *κηδεύεις πόλιν Καὶ φίλων* γ' οὐδεὶς *μάλιστα* uni Iphigeniae tribuerentur.

V. 1181. *καὶ φίλων δ' οὐδεὶς* Brub. Herv. 1. 2. rell. γ' pro δ' ex Aldina, item Par. B. cui accedunt duo Florr. revocavit Seidler. Ad οὐδεὶς supplentes *πελαζέτω* Markl. et Heath. non senserunt, se soloecam reddere orationem. Seidler. supplendum potius esse verbum dicit, quod significet *admittendus est*. Sed sive dicas *ne quis amicorum accedat*, sive *nec quisquam amicorum admittendus est*, utrovis modo vetantis fieri aliquid erit oratio. Qui autem imperfectam orationem relinquit, iis ipsis, quae ponit, verbis significare et debet et solet, quomodo verba intellecta velit. Quis vero verba *καὶ φίλων οὐδεὶς* audiens vel legens aliud quidquam animo supplebit, nisi *πάρεστι*? scriptor si suppleri vult, sive *accedat*, sive *admittendus est*, scribere debet *καὶ φίλων μηδεὶς*. Partem laborantem praecidit, non sanavit, Blomfield. in Mus. cr. 2. p. 193. corrigens *καὶ φίλων μηδεὶς μάλ.* longe melius Elmslei. p. 305. *καὶ φίλων γ' οὐ δεῖ μάλιστα*, quod lenius dictum est pro *καὶ μηδεὶς φίλων πελαζέτω*.

V. 1183. Ald. rell. ἄγν. *χουσῶ μέλ.* Reiskius optime *πυρσῶ*, quod probarunt Markland. et Musgrav. ille comparans Hel. 874. (865 sqq.) Herc. fur. 1145. (1117.) Hesyech. *πυρσῶ, πυρῶ*. Cf. Markl. ad Suppl. 1211. Mox Ald. Herv. 1. 2. καθ. ὡς *μόλις πάλιν. μόλης* Brub. Par. A. Flor. 1. 2. Male Canter. Barn. e *μόλις* fecerunt *μόλοις*, quod tuetur Seidler. tanquam idonea auctoritate munitum. Pa-

ris. B. *μολις*.

V. 1184. Ald. rell. ἤνικα δ' ἄν ἔξω π. contra metrum. Paris. A. B. Florr. 1. 2. ἤνικ' ἄν δ' ἔξω π. Porson. Adv. p. 262. citat Arist. Plat. 107. Eccl. 273. Nub. 1122. Eurip. El. 1143. Lycophr. Stob. p. 491. ἤνικα δ' ἄν Archestratus Athen. VII. p. 321. C.

V. 1187. μηθεν et ἐπὶ σχολῆς debetur Schaefero melet. cr. p. 113. not. pro μηθὲν et ἐπὶ σχολῇ.

V. 1188. Flor. 1. πέσει.

V. 1190. ἄρνας est a Piersono Veris. p. 172. pro ἄρσενας. Paris. A. ἀρσεν' i. e. ἄρσενας, quod ortum e scriptura ἄρσεν. v. Bast. comm. palaeogr. p. 757 sq.

V. 1199. ἐσόμεσθ' Ald. rell. Correxit Markland. ἐσόμεθα etiam Musgr. casu, puto.

V. 1201. εὔπαις, ut ἃ κατὰ χρόνον νεωτέρων καλλιπαις θεά Orest. 952. ubi vid. schol. Gu.

V. 1202. 3. Ald. Herv. 1. 2. Canter. rell. ὃν ποτε | Ἀηλιάς ἐν καρποφόροις | γνάλοις χρυσοκ. Brub. Ἀηλία. Scaliger. coni. Ἀηλιάς, i. e. Latona, et sic Vict. e codice, an e Victorii coniectura, non dixerim. Heath. et Elmsl. in Quart. rev. 14. p. 446. Ἀηλίους. Ἀηλιάσιν et γνάλοισι est a Seidler. Hermann. autem in censura ip. 2158. legit:

ὃν ποτε Ἀηλιάς
ἐν καρποφόροις γνάλοις χρυσοκ.

ita ut in antistropha vulgata non mutetur. Ἀηλιάς μάτηρ satis esse monet ad indicandum, sermonem esse de Delo insula. At nec μάτηρ adest, nec dici potest, Delus insula φέρει νιν. Voluit, puto, Ἀηλιάς μάτηρ (v. 1208.) satis esse ad designandam Latonam.

V. 1204. Φοῖβον delet Seidler. probantibus Hermanno in censura l. c. et Elmsleio p. 296. not.

V. 1205. γάννυται Ald. rell. Instituit poeta orationem, tanquam si dicere vellet ὃν ποτὲ ἔτεκεν, sed ad praecipuum carminis argumentum properans, omisso ἔτεκεν, scripsit φέρει νιν. Sic constructio similis efficitur ei, quam illustravi ad Phoen. 1597 sq. ad Androm. 641.

V. 1206. φέρει νιν Ald. rell. et Codd. φέρειν νιν Par. B. quod vult, opinor — Marklandi verba sunt — φέρειν

pro *ἔφερε*. Musgrav. offensus constructione, quam ad v. 1205. defendere studui, coni. *φέρειν εὐνιν*, *ἰνорem tulit*, quod ineptum videtur, Seidler. *φέρειν ἴνιν*, quod probare studet lectione Cod. B. *φέρειν νιν*, in quibus unam litteram transposui, inquit. Eadem de causa Scaliger coni. *θιν' ἔπι* pro *νιν ἔπι*. Mirarer, si librarii e lectione non adeo difficili, *φέρειν ἴνιν*, *φέρειν θιν' ἔπι* aliam fecissent usus reconditoris. Tum *ἐναλίᾳ* Ald. rell. *εἰναλίᾳ* Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Hermann. in censura p. 2159. *φέρειν ἴνιν ἀπὸ γᾶς δεράδος εἰναλίᾳ*, ita ut *γᾶς εἰναλίᾳ* iungantur, quod haud scio an paulo durius sit, interiecto *δεράδος*, quo in fraudem induci audientem et legentem necesse erat. An scribendum: *φέρειν νιν ἀπὸ δεράδος εἰναλίᾳ*, cui accurate respondet antistrophicus 1230. nisi quod duas breves in unam longam contrahit. Forma rarior *δεράς* a VV. DD. restituta est Soph. Phil. 491.

V. 1208. *ἀσάκτων ὑδάτων λοχεῖα κλεινά* iungo cum Marklando, quam constructionem nescio cur ne commemoraverit quidem Seidler. iungens *ἀστ. ὑδ. Παρνάσιον κορυφάν. λοχεῖα ἀστ. ὑδ.* dictum ut *πύργοι διδύμων ποταμῶν* Phoen. 824. ubi vid. not.

V. 1212. *εὐφύλλον* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *εὐφύλλω* Cant. Barn. e Brodaeii coniectura, et sic Pariss. (P. non dissentientibus MSS. *Musgr.*) Florr. 1. 2.

V. 1213. Libri *ἄμφεπει. ἄμφεπε* Seidler. qui sic hos versus digessit:

*γᾶς πελώριον
τέρας ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.*
et in antistr. v. 1237.

*Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν θεᾶς μαντοσύναν.*
Hermann. in censura p. 2160.

*γᾶς πελώριον τέρας ἄμ-
φεπε μαντεῖον χθόνιον.*
et in antistr.

*Πυθίων δόμων ἀφελεῖν
θεᾶς οἱ μῆνιν χθονίαν.*

Lacunae signa, quae posui, nihil aliud nisi indicare volunt, in strophicis versibus nonnullos quidem pedes esse

antistrophicis respondentes, quemadmodum hi in libris exhibentur, alios autem deesse, quamvis mirum sit ad metrorum integritatem aliqua deesse, ad sensus nihil.

V. 1221 sqq. Libri *μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων*, | *θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων*, | *ὑπὲρ Κασταλίας ῥεέθρων* | *γείτων*, μέσον γὰς ἔχων μέλαθρον. Egregiam Musgravii correctionem *θεσφάτων νέμων* (Orest. 581. *βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον*) ἀδύτων ὑπὲρ, recepit Seidler. nisi quod ὑπὲρ in ὑπό mutavit.

V. 1225. 6. 7. Ald. rell. *Θέμιν δ' ἐπὶ γὰς ἰὼν, παῖδ' ἀπενάσατο*. | *ἀπὸ ζαθέων χορηγηρίων νύχια* | *χθῶν ἐτεκνώσατο φάσματα*. | οἱ πολ. etc. ἐπεὶ pro ἐπὶ debetur Scaligero et Cantero, receptum iam a Barnesio. *ἀπενάσσατ'* Barnes. *ἀπενάσσατο* Hermann. in censura p. 2159. versum in hoc verbo liniens. Cf. ad 1202. In Seidleri coniectura *Ἀπόλλων* pro ἀπὸ recipienda nimis facilis fuit. Recte enim Hermann. l. c. p. 2158. monet, saepius inculcatum hoc nomen, ubi minime necessarium sit, languere. Hermann. haec verba uno versu coniungit *ἀπὸ ζαθέων χορηγηρίων, νύχια*, qui versus tamen non video qua ratione strophico, prout ab eo constitutus est v. 1202 sq. (*ἐν καρποφόροις γυάλοις χρυσοκόμων*), respondere videri possit.

V. 1228. *τεκνώσατο* Oxon. Pariss. A. B. Flor. 1. 2. Vict. Idem Codd. et Lib. P. addunt *ὀνείρων*, uno Oxoniensi excepto. *Φοῖβον* in strophā si serves, *τεκνώσατο* recipiendum, quod a librario profectum minus verisimile est, quam *ἐτεκνώσατο*.

V. 1230. *ἂ τ' ἐμέλλε τυχεῖν* Seidler. ob metrum. Parum verisimilem hanc mutationem esse dicens Hermann. l. c. vulgatam servat, strophico 1206., prout ab ipso constitutus est (*φῆρσεν Ἴνιν ἀπὸ δρυάδος εἰναλῆς*), accurate respondentem. Ut hic *τά τε πρῶτα τά τ' ἔπειτα* iunguntur, sic Soph. Oed. C. 614. *τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ*, Iac. 34 sq. *πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰσέπεται σὴ κυβερνῶμαι χερσί*. ubi *τά εἰσέπεται*, ut h. l. *τά ἔπειτα*, sunt quae proxime *τά πάρος*, h. l. *τά πρῶτα* subsequuntur.

V. 1231. *γὰς εὖναι* dictum ut *Οἴτης πάρος*, de quo et similibus vid. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 697 sq. Cf. ad Hippol. 153. *εὖναι ὕπνου*, *lectus in quibus somnus*

capitur, fere ut *εὐναὶ δινάων ὑμεναίων* Suppl. 1028 sq. De duobus genitiuis uni verbo diversa vi iunctis vid. ad Phoen. 934.

V. 1232. *φράζον* scripsit Seidler. pro *ἔφραζον*. Herm. γὰς εὐνάς ἔφραζον ἄνω, *μαρτεῖον δ' ἄφ.* eiectis *Γαῖα δέ.* Quum enim Tellus iam antea commemorata sit, his autem verbis explicentur et continuentur praecedentia, non potuisse γαῖα δέ poni, tanquam quod oppositum esset superioribus. τὰν e Paris. A. addidit Seidler. Etiam Flor. 1. 2. τὴν *μαρτεῖον*. Sed articulus mihi quidem a poetarum consuetudine abhorrere videtur.

V. 1233. *μαρτεῖον* Par. A. et Florr. Hinc Hermann. omisso τὰν, *μαρτεῖον δ' ἀφείλετο τι | μὲν Φοῖβον φθόνῳ θυγατρὸς.* Malim *μαρτεῖόν τ' ἄφ.*

V. 1236. Ald. rell. *χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων.* Pro *ψεδνὸν* Par. G. Flor. 2. *ψαιδνὸν*, Flor. autem 1. *παιδνὸν*, quod ipsum coniectura assecutus erat Scaliger. Pro *ἔλεξ'* Par. A. ap. Markl. *ἔλιξ'*, Par. C. *ἔλιξ'*, (apud Musgr. uterque MS. et Lib. P. *ἔλιξ'*). *ἔλιξ'* etiam Vict. Hinc Seidler. *ἔλιξεν*. Sensum ita explicat Seidler. ut dicat, Apollinem puerilem e Iovis solio, velut fulmen gerentem, vibrasse manum, quo Pythicas domos a subterranea deae vaticinatione liberaret, Hermann. autem in censura p. 2160., Apollinem Iovi manu ostendisse, quomodo fulmen in manus sumeret et Terrae iram castigaret. Ex his si alterutrum eligere necesse est — neque enim tertiam rationem ullam excogitare possum — equidem Seidleri explicationem praeferam; quamquam, utrovis modo accipias, inepti quid inesse in poetae commento videtur.

V. 1238 sq. Quum plura de una eademque re dicantur, *χθονίαν θεῶς μῆνιν, νυχίους ἐνοπίας, νυχίους ἀνείρους* v. 1242. *μαντοσύναν νυκτοπόν* v. 1243. nec metra aequari possint, Seidler. hoc v. pro *θεῶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπίας* edidit *θεῶς μαντοσύναν*, verbis *μῆνιν θεῶς* in v. 1243. traiectis. At verum non est *χθ.* *θεῶς μῆνιν* et *νυχίους ἐνοπίας* rell. unum idemque significare: differunt enim, ut causa (*θεῶς μῆνις*) et effectus (*νύχιοι ἐνοπαί*). Hinc recte monuit Hermann. l. c. p. 2160. primum de ira Telluris placanda sermonem esse, ei autem commemo-

randae non amplius locum esse in sequentibus. Ipse, deletis hoc v. verbis *νυχίους τ' ἐνοπίας* et in v. 1242. translatis, scribit:

*Πυθίαν δόμων ἀφελῆν
θεὸς οἱ μῆνιν χθονίαν.*

(cf. v. 1213.) hoc etiam argumento usus, quod, quum Tragici idem vocabulum eodem strophae et antistrophae loco ponere solerent, hic etiam *χθονίαν* eodem loco poni conveniret, quo in strophā fuerat *χθόνιον*. Cui ego prorsus assentior.

V. 1241. Scribe *ἔσεισεν* cum Seidlerō et Hermanno.

V. 1242. Ald. rel. *παῦσε νυχίους ὀνείρους*. Musgrav. con. *ἐπὶ δὲ σείσας κόμαν Πᾶυσεν ὀνείρους νυχίους*. Hinc mea fluxerunt. Sed rectius Seidler. et Herm. *παῦσεν νυχίους τ' ἐνοπίας*, cui *ὀνείρους* pro glossa adscriptum fuerat. Herm. etiam vss. 1241. 2. in unum coniunxit, *ἐνοπίας* in sq. versum reiecto. Ita verba — *σεν κόμαν πᾶυσεν νυχίους τ' glyconeum* efficiunt.

V. 1243. *ἀπὸ δὲ λαθούναν* Ald. rel. *μαντούναν* pro *λαθούναν* duo Pariss. apud Musgr. Markl. con. *μαντούναν*, de MSS. lectione nihil addens. Seidler. *ἀπὸ δὲ μῆνιν θεᾶς*. Vid. ad v. 1238.

V. 1247. 8. *θάρη αἰδαῖς* dixit, quia *βροτοὶ αἰδαῖς θεσπιάτων θαρσοῦσι*. Haec autem *θάρη* ἔθηκεν ἐν θρόνῳ Pythico.

V. 1250. *ποῦ κυρεῖ βεβώς;* „Malim *ποῖ κυρεῖ βεβώς;* i. e. *ποῖ βέβηκε;* Legebatur apud Sophoclem Trach. 40. *κεῖνος δ' ὅπου | Βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε*. Brunckius *ὅπου reposuit*, collato tragico Rhés. 689. *Οἷσθ' ὅπου βεβῶσιν ἄνδρες.* *Elmsl.*

V. 1253. Paris. B. (G. apud Musgr.) *ἢ χροῖ*. *Quid vero est, si me dicere i. e. rogare oportet, quamvis non iussa sim.* Quasi vero quaerere ex nuntio non ante liceat, quam iussus sis quaerere! Hinc valde placet Leningii coniectura p. 73. *τί δ' ἔστιν; εἰ με χροῖ κλεινοῦται σὺν λέγειν.* *Quid rei est? nam fortasse Thoas me roget, quid sit. Dic ergo et mihi, ut iussa ab illo eloqui possim, quid acciderit.*

V. 1263. Dicendum erat: ἄπιστόν τέ ἐστι πᾶν γυναικεῖον γέρος, μέτεστί θ' ἑμῖν. Pro eo in priorē membro exclamatiōe utitur. Similiter Hec. 329. τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι, Τολμᾷ θ' ἂ μὴ χρεῖ, τῇ βίᾳ νικώμενον. ubi vide notata.

V. 1265. Ald. rell. τοῦ ξένων δρασμοῦ. Recte Markl. τῶν ξένων e Pariss. A. C. quibus accedunt Flor. 1. 2. Vict. Pro τί δ' ἡμῖν Brub. Herv. 1. 2. τί δ' ἑμῖν.

V. 1266. choro, non nuntio, tribuendum esse viderunt Heath. et Musgr.

V. 1267. Recte εἴπη Blomfield. ad Aesch. Prom. 795. Elmslei. *Mus. crit.* p. 274.

V. 1271. ἀγγέλλων, pro quo Schaefer. edidit ἀγγελοῦν, recte defendit Seidler.

V. 1273. Lib. P. Flor. 1. 2. Vict. καὶ ψόφον πέμψας ἔσω.

V. 1274. Ald. rell. et MSS. ψευδῶς ἔλεγον αἶδε· καὶ μ' ἀπήλυνον δόμων. quod varie corrigere conati sunt VV. DD. Nemo commemoravit lectionem Brubach. ψευδὸς ἔλεγον αἶδε, καὶ μ' — — e coniectura viri docti ortam. Scaliger ψευδῇ ἔλεγον αἶδε καὶ μ' — quod probat Barnes. Utraque anapaestum habet in secunda sede: nam Barnes. versum ita metitur: ψευδῇ ἔ|λεγον αἶ|δε. Markl. ψευδῶς ἔλεγον αἶδ', αἶ μ' ἀπήλ. δ. Musgr. ψυθρῇ ἔλεγον αἶδε καὶ μ' — —. Pierson. Veris. p. 66. ψευδῶς λεγούσαι μ' αἶδ' ἀπ. δ. quod recepi. Sed nec in hac dicere in promptu est, qua re inducti hanc lectionem in vulgatam mutaverint librarii. Causa erroris aperiri possit, si cum Hermanno scribas: ψευδῶς μὲν αἶδε, καὶ μ' ἀπήλ. δ. ut ἔλεγον omissum sit. Vid. Lamb. Bos. p. 632. et ibi Schaefer. Sed desiderari videtur particula igitur: itaque malim: ψευδῶς ἄρ' αἶδε, καὶ μ' ἀπήλ. δ. Omnium minime verisimilis est Elmsleii coniectura ad Heracl. 65. et *Mus. cr.* VI. p. 305 sq. prodita: Ἄλλ' ἔλεγον αἶδε (καὶ μ' ἀπήλυνον δόμων). Nam post litteras ἀγγ. quae personam designant, facile excidere potuisse ἄλλ', ψευδῶς autem ex interpretatione natum esse.

V. 1275. Ald. rell. et MSS. ὡς ἐκτὸς ῥς. Correxerunt Scaliger et Canter.

V. 1277. Vulgo αὔτις.

V. 1282. Par. B. κερτημένους. Locum recte explicat Seidler.

V. 1283. Markl. σώσουσ'. Vix opus. vid. Seidler. σώζουσα significat eam iam cum maxime in eo esse, ut servet Orestem, σώσουσα, eam alio tempore hoc facturam esse. Itaque e templo quidem eos ἐξήγαγε σώσουσα, in navi imposuit σώζουσα. Cf. 1455.

V. 1284. τὸ ποῖον Ald. Herv. 1. 2. Cant. Par. B. τὸν ποῖον Par. E. P. ap. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. et sic iam Brubach. et Barn.

V. 1285. Θεῶ Ald. rell. Θεά Oxon. Par. C. Vict. Θεά. quod recepit Seidler.

V. 1290. Vid. Seidler.

V. 1293. Par. A. ὠρμημένη.

V. 1298. ὀπισθεν verius habet Lobeck. ad Phrynich. p. 285. not.

V. 1301. δοκῇ Ald. rell. et MSS.

V. 1302. κατεῖδε Ald. Brub. Herv. 1. 2. κατῆδε Canter. Barn. et sic Lib. P. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1303. ματεύουσ' Ald. rell. et MSS. μαγείουσ' Reisk. Valck. ad Herod. VII, 191. Markl. Musgr. Porson. Adv. p. 262.

V. 1307. Ald. rell. ἂ μὴ ᾗ.

V. 1308. αὐτός Schaefer. pro αὐτός.

V. 1309. οὐκ ἐωμένους malit Schaefer. melet. crit. p. 99. not. οὐκ ἐώμενοι Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 464. Mihi quoque ἐωμένους verius videtur, quamvis vulgata tueri se possit.

V. 1311. An omnia sana sint, non audeo dicere. Primum κατήρης ubicunque legitur, dativum rei, qua aliquid instructum et aptatum est, adiunctum habet, ut κατήρης γλανθίοις Suppl. 109. ὁσμῇ κατήρες. In loco Herodoti VIII, 21. εἶχε πλοῖον κατήρες ἐτοιμόν ab ἐρίσσει ductum videtur, ut εὐτήρης. ταρσός κατήρης tamen, ut εὐῆρες ἐρετμών apud Homerum, an dici possit, dubito. Tum πίτυλος semper adiuncto genitivo νεώς, δορός, legi-

tur, nunquam per se solum *navigium* significat. Hinc *νεώς* non tantum cum *σκάφος*, sed etiam cum *πίτυλον* coniungendum puto, et pro *ταρσῶ κατήρει* legendum *ταρσῶ κατήρες*. Pro *νεώς* Flor. 1. 2. Vict. *νεῶν*.

V. 1314. *πρύμνηθεν νεώς, α πυρρι*, sed in terra stantes.

V. 1315. *πρώροις* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *πρώρας* Canter. Barn. *πρώραν* Pariss. Florr. Vict. Dictum pro *οἱ μὲν πρώραν εἶχον* bene illustrat Musgrav.

V. 1316. *ἀγκύρας* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. contra metrum. *ἄγκυραν* Scaliger, Barnes.

V. 1318. Optime Seidler. *τοῖν ξένοις* pro *τῇν ξένην*. Sic supra 271. erat *ξένην* pro *ξένοις*. Blomfield. in *Mus. crit.* 2. p. 193. coni. *πόντῳ δὲ, δόντες τῇ ξένη, καθίσαν*. Optime etiam locum explicavit Seidler.

V. 1323. Pariss. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *πορθεύετε*.

V. 1324. Ald. rell. et MSS. *ξόανον καὶ θνητόλον* contra metrum. Musgr. corrigit *ξόανα καὶ θνητόλους*. Hinc Seidler. et Elmslei. ad Soph. Oed. T. 322. *ξόανα καὶ θνητόλον*. Sed quid causae esse dicamus, cur *ξόανα* de uno simulacro dixerit Euripides, non item *θνητόλους* de una sacerdote? Itaque mihi quum necessario scribendum esse *ξόανα*, non minus necessario scribendum etiam visum est *θνητόλους*, et invidiosius est aliquem simulacra et sacerdotes rapere dicere, quasi de more hoc faciat, quam simulacrum et sacerdotem.

V. 1325. *σύ* deest in libris. Addiderunt Markl. et Musgrav. *τίς ὢν γε* Barnes.

V. 1326. *ὡς μάθους* Ald. rell. *ὡς μάθης* Pariss. omn. Florr. Vict.

V. 1332 sq. *κεῖνοί τε οὐκ εἶχον, ἡμεῖς τε* pro *οὐτ' ἐκεῖνοί εἶχον, οὐδ' ἡμεῖς*. cuius generis unus praeterea locus succurrit, infra 1443. *ἐγὼ δ' Ὀρέστη τ' ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμούμαι* pro *οὐτ' Ὀρ. οὐτ' ἀδ.* nam quae Markl. affert exempla aliena sunt.

V. 1333. Flor. 1. 2. *πυγμαί τ' ἦσαν ἐγκρ.*

V. 1336. Vulgo *ὥστε ξυνάπτειν*, quod non convenit; requiritur enim verbum, quod cum *συναποκαμειν* con-

sentiatur. Seidler. Hermannii coniecturam ὥστε ξυναλγεῖν recepit. Sed multo exquisitius est quod Markl. coniecit ὥς ξύν τ' ἀπειπεῖν, ex quo simul origo vitii melius perspicitur.

V. 1345. Ald. rell. φόβος δ' ἦν ναύταις τέγξαι πόδα. Sed Pariss. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. φόβος δ' ἦν ὥστε μὴ τέγξαι πόδα. de quo recte Seidler. Vox ναύταις unde originem habeat, inquit, intelligi potest, non item unde venerit altera lectio ὥστε μὴ. Originem vero corruptellae bene explicavit Markl. φόβος ἦν ὥστε μὴ τέγξαι dictum est pro φόβος ἦν τέγξαι. Infinitivus non rarus post φοβεῖσθαι, δεδιέναι, ut Hec. 751. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρῶντων θανεῖν. Cf. Ion. 1564. Aesch. Th. 726. φοβεῖσθαι et sim. tunc proprie significant *prae timore nolle* vel *non audere*, vel infinitivus designat obiectum, quod vocant, timoris, ἐφοβοῦντο τὸ τέγξαι. Hinc, ut verbis negantibus omnibus, sic verbis timendi additur μὴ, ut Plat. Leg. XII. p. 943. D. χρῆ — — φοβεῖσθαι τὸ μῆτε ἐπενεγκεῖν ψευδῇ τιμορίαν. Sicut vero aliis verbis additur ὥστε (vid. ad Hippol. 1317.), sic hoc loco verbis φόβος δ' ἦν. Cf. Gramm. gr. §. 531. not. 2. p. 761.

V. 1347. Frustra Markl. tentat βῆς τ' εἰς θάλ. Vid. Gramm. gr. §. 556. 2.

V. 1348. ἐντὸς εὐσήμεου νεῶς Ald. rell. et MSS. εὐσέλμου coni. Pierson. Veris. I, 2. p. 25. et Markl. quam coniecturam confirmat Par. B.

V. 1349. τό τ' οὐρ. π. Sic recte Markl. pro τὸ δ' οὐρ. π.

V. 1351. Ald. rell. puncto post νεῶς v. 1348. posito τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα τῆς Διὸς κέρης | ἄγαλμα, νῆος ἐκ μέσης ἐφ' ἐγγεῖται | βοήν τιν'. Pro βοήν τιν' Pariss. omn. Florr. 1. 2. Vict. βοήν τιν'. Hinc, puncto posito post ἄγαλμα, post νῆος Markl. inseruit δ'. — Sq. ὦ γῆς Ἑλλάδος νεῶς mihi durissimum videtur, siquidem ναῦς γῆς Ἑλλάδος inanem verborum turbam habere videtur pro ναῦς Ἑλλάς. Recte Marklandus ὦ τῆςδ' Ἑλλάδος ναῦται νεῶς. Porson. Adv. p. 263. post νεῶς interpretans, iungit νεῶς λάβασθε.

V. 1352. Ald. rell. et MSS. λάβεσθε κόπαις ῥόθιά τε λευκαίνετε. Ut metro succurrerent, Scaliger coni. ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε, quod probat Musgr. Markl. vel hoc vel ῥόθιά τ' ἐπιλευκαίνετε, Pierson. l. c. λαβ. κόπαισι τε ῥόθια λευκαίνετε, Seidler. λαβ. κόπαις τε ῥόθια λευκαίνετε, ut τε ante ρ producat, Porson. Adv. l. c. νεὼς Λαβέσθε, κόπαις ῥόθι' ἄλως λευκαίνετε, coll. Electr. 999. Nicand. Ther. 822. Ex his lenissima et facillima emendatio est Piersoni, quae numeris etiam elegantibus decurrat, qui in Seidleri lectione duriores sunt. Propius etiam ad vulgatam accedas, si legas λαβέσθε κόπαισι ῥόθιά τε λευκ.

V. 1358. Par. A. συμπεσον δηγηγετο, quod, merum scripturae vitium, non tanti faciendum erat Marklando, ut coniceret συμπεσοῦσ' ἀπήγετο. Ἠπέγετο recte explicavit Musgrav.

V. 1360. ἐκατέρουν λακτίζοντες recte Schaeef. ad Lamb. Bos. p. 632. explicat καρτερικῶς ἐλάκτιζον.

V. 1361. Ald. rell. Florr. εἰς γῆν δὲ πάλιν. εἰς om. Herv. 1. 2. Cant. εἰ γῆν δὴ πάλιν tres Pariss. ap. Musgr. (εἰς γῆν ap. Markl.) δὴ pro δέ etiam Vict. Hinc Musgr. εἰς γῆν δ' ἔμπαλιν, ut edidit Seidler. εἰς δὲ γῆν πάλιν Brub. et sic coni. Canter. εἰς γῆν δ' αὖ πάλιν Porson. Adv. p. 263. coll. Soph. Tr. 1104. Eur. Suppl. 1084.

V. 1364. ἱέραιαν pro ἱέρειαν restituit Barnes.

V. 1369. γυμνάς ἐξ ἐπωμίδων χέρας est e Musgr. correctione pro γυμνάς ἐκ χειρῶν ἐπωμίδας. At num ἐπωμίδας statim attingunt χεῖρες, ut nihil inter ἐπωμίδα et χεῖρα interiectum sit? Tum χεῖρας γυμνάς eos habuisse, facile credimus etiam non moniti; dicendum erat γυμνάς αἰλένας vel γυμνοὺς βραχίονας. Memorabilis est lectio trium Pariss. Florr. Vict. γυμνάς ἐκβαλόντες ἐπωμίδας. An fuit γυμνάς ἐκβαλόντες αἰλένας? At unde ἐπωμίδας ortum dicas?

V. 1373. Ald. rell. ἄλλοι δὲ, πλεχτιάς, ἐξανήπτον ἀγκύρας. Par. A. ἄλλοι — ἐξανήπτεν. Par. C. Flor. 1. 2. Vict. ἄλλος — ἐξανήπτεν. Sed ἀγκύρας in metrum peccat. Hinc Markl. ἀγκύλας, lora, quod probant Musgr. Seidler. Maltby ad Morell. thes. v. ἀγκυρα. At quo

tandem consilio haec lora vel hos funes alligasse dicamus? ut vela contraherentur, ut Musgr. ait? at nondum velis eos usos fuisse recte monet Seidler. An ut navim ad littus alligarent, ut suspicatur Seidler? At vix verisimile, eos ad littus religare voluisse, ubi barbari facilius eam invaderent et caperent. Fortasse funes alligant, ut iis prehensis remiges nantes, οἱ ἐς θάλασσαν ὀρμηθέντες, navim protrahant; quod profecto mirum.

V. 1379. τ' post Ἠλίον om. Flor. 1.

V. 1380. Markl. coni. Πελοπίδαις τ' ἐναντίος. frustra. Vid. ad Orest. 192. Sed quum v. 1381. sequatur καὶ τῶν, fortasse scriptum fuit: πόρτου δ' ἀνάκτωρ Ἠλίων τ' ἐπεσκόπει Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις ἐναντίος, Καὶ τῶν.

V. 1382. dele comma post χερσίν, ut hoc cum λαβεῖν coniungatur, pro λαβεῖν ἀδελφὴν θ' ἤ.

V. 1384. Iungo ἀμνημόνευτον θεῶ. Nam dicitur μνημονεύειν χάριν τινί, et προδιδόναι τί τινα est propter aliquem, in alicuius gratiam, negligere quod defendere debebas, ut Hel. 900. συγγόνῳ δὲ σὺ Τῆν εὐσέβειαν μὴ προδῶς τὴν σὴν ποιε. προδιδόναι autem φόνον est negligere ita, ut debitam pro ea gratiam non referas.

V. 1386. πόλιν μολ. Ald. Herv. 1. πάλιν iam Brub. Herv. 2. Cant. tres Pariss. Florr. Vict.

V. 1394. καταστύφλου Ald. Herv. 1. 2. Cant. Barn. κατὰ στύφλου iam Brub. ut scribendum vidit Reiskius et ante eum Battierius Mus. Helv. 4. p. 7. Sic etiam Vict.

V. 1396. ἱστορας Ald. Herv. 2. Reliquae ἱστορας. Vid. Seidler.

V. 1397. αὖ (sic) pro ἄν Flor. 1.

V. 1398. τὴν προκειμένην Ald. et Codd. τῶν προκειμένην Brub. Herv. 1. 2. Canter. unde Barnes. fecit τῶν προκειμένων. Sic error errorem parit. Veterem scripturam restituit Musgrav.

V. 1400. Coniecturam suam, ποῖ δὴ δ. in Quart. rev. 14. p. 446. retractat Elmslei. Mus. cr. p. 306. citans Orest. 278. 470.

V. 1401. Vid. ad Suppl. 1190.

V. 1404. Vulgo τῶν τ' Ἐρ. Emendavit Markl.

V. 1407. addidit Musgrav. e tribus Paris. Eundem habent Florr.

V. 1410. πορθμείων πλάτη i. e. τοῦτον, Ὀρέστην, πορθμ. πλ. Vid. Seidler.

V. 1413. Lentingio p. 73. θεᾶς in hoc loco valde displicet. Itaque legendum coniecit: καίπερ οὐ παρὼν ὅμως, ut Soph. Ai. 15.

V. 1417. γελτῶν i. e. ex adverso situs. Mare enim in medio est. Seidler. Num igitur, quae mari disjuncta sunt, non possunt vicina inter se esse? Idem error turbas excitavit Iphig. A. v. 120.

V. 1419. τεύξας est e correctione Pierisoni Veris. p. 28. pro τάξας.

V. 1420. Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 450. et Hermann. apud Seidler. recte scribunt γῆς Ταυρικῆς pro τῆς T.

V. 1421. Par. A. ἔξμοχθης.

V. 1422. Vulgo Ἐριννίων.

V. 1423. Ταυροτ. ἀεὶ emendat V. D. in *Edinb. rev.* n. 37. p. 70. quod non videtur probare Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. Idem in *Mus. crit.* I. p. 352. II. p. 306. quum emendatio non succurrat, qua tollatur anapaestus, coni. Ταυροπόλιν θεῶν, mira rationatione usus.

V. 1424. Ald. rell. νόμον τε θέσθε τόνδ', ὅθ' ἐορτάζῃ λεώς. Par. A. θεσθαι. Flor. 1. 2. θέσθαι. Pro ὅθ' Par. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ὅταν. Hinc Porson. Adv. p. 263. νόμον τε θες τόνδ', ὅταν ἐορτάζῃ λεώς. Constructionem enim esse ἰδρυσαι βράτας — — Νόμον τε θες. in quod incidit etiam Seidler. Ut ego locum interpunxi, sic etiam Porson. ad Aristoph. Plat. 314. p. 95. ed. Dindorf.

V. 1426. ἔξανιέτω e Musgravii emendatione, probata etiam Porsono ad Phoen. 463. pro ἔξανιέτω. De κλέμακας v. 1428. vid. Seidler.

V. 1429. In verbis τῆςδε κληδουχεῖν θεᾶς laborant

Markl. Musgr. Seidler. Iniuria: est pro κληδούχον εἶναι τῆςδε τῆς θεᾶς.

V. 1435. Recte Brodaeus et Markl. hic lacunam esse viderunt, in eo tantum falsi, quod ante γνώμης δικαίας οὐνec quaedam deesse suspicantur. Verba enim τὰςδε δ' ἐκπέμπειν χθονός etc. haud dubie Thoanti dicuntur, penes quem solum erat eas dimittere, penes Orestem nullo modo, ut stultissima esset Minerva, si haec Oresti, ad quem nullo modo pertinent, diceret, ita tamen, ut Thoas audiret, ideoque quae ad se pertinerent, inde sumere sibi posset, quae Seidleri est defensio. Verba γνώμης δικαίας οὐνec cum praecedentibus iungenda: dimittere has mulieres iubeo ob bonam voluntatem, qua Orestis et Iphigeniae consilium adiuverunt. Quae sequuntur, ad solum Orestem spectant, nec ullo vincula cum praecedentibus cohaerent. Itaque post γνώμης δικαίας οὐνec intercidisse quaedam suspicor.

V. 1436. 7. ἴσας ψήφους πρίνασα i. e. τῷ κρίνειν ἴσας ψήφους ποιήσασα. Nam sua sententia Minerva effecerat, ut par esset in utramque partem calculorum numerus.

V. 1437. Par. A. εἰς ταυτό με εἰς non accipio pro κατὰ cum Markl. et Seidler, qui vertunt secundum eandem constitutionem, ad illam ipsam regulam, quasi haec lex vel regula iam antea lata esset, eique Minerva paruerit. Sed εἰς eventum vel effectum significare videtur, et ita quidem, ut eadem posthac lex obtineat, ὥςτε ταυτό νόμισμα εἶναι. Vid. ad Iph. A. 940.

V. 1439. σὴν κασιγνήτην em. Elmalei. p. 306.

V. 1440. παῖς Flor. 1.

V. 1446. Tertia persona plur. imperat. in ὡσαν terminata et hic et Ion. 1131. offensus Elmalei. p. 306. legendum suspicatur εἰς σὴν ἰόντων σὺν θ. ἀγ. Sed formam ὡσαν satis tuebitur Thuc. I, 34. μαθέτωσαν et Aeschin. c. Tim. e lege Attica afferens p. 61 sqq. ed. Reisk. κυριεύτωσαν, εἰσφερέτωσαν, κρινάτωσαν, ἐγγραψάτωσαν, et p. 37 sq. ἀναιγέτωσαν, κλειέτωσαν, ἐάτωσαν, ἔστωσαν.

V. 1448. τὰςγ' pro τὰςδ' Flor. 1.

V. 1451. Par. C. θεᾶ.

V. 1452. Huic versui in Par. B. praefigitur Ἀθην. quod secuti sunt Markl. et Musgr. Nam in Ald. rell. hic versus tribuebatur Thoanti, et versui 1453. demum praefigebatur Ἀθην.

V. 1453. 4. 5. Apollini tribuuntur in Flor. 1. 2. Vict. puto etiam in Pariss. B. C. quamvis ex iis de v. 1453. tantum hoc annotaverit Markl. In Ald. et hic v. 1456. est nota Ἀθην., ut in Codice, quem describendum dedit Aldus, hic quoque Ἀπ. fuisse videatur. — ναυσθλοῦσθε, quae erat Scaligeri coniectura, est in Pariss. A. C. Florr. 1. 2. Vict. ναυσθλοῦσαι Ald. rell. ναυσθλοῦτε coni. Canter. recepit Musgr. Pro τὸν Ἀγαμέμνονος Markl. τὸ ἡγαμέμνονος Παιδ', i. e. παῖς. quem sequutus Seidler. τᾶγαμέμνονος παῖδ' scripsit. Non puto necessarium, quum praecipuae partes sint Orestis.

V. 1456. 7. in Ald. rell. et Codd. tribuuntur Minervae. Recte hos quoque Choro assignavit Seidler.

V. 1457. εὐδαίμονος Par. C. (Lib. P.) Flor. 1. 2. Vict.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD HIPPOLYTUM.

P. 13. v. 16. Hermann. ad Eur. Bacch. improbat Porsoni coniecturam *δετις* pro *δοσις*, quia non satis apte quis dicatur τὸ διδασκὼν λαγχάνειν, *εἰληγεν* autem etiam ita dici potuerit, ut τὸ σωφρονεῖν sit nominativus, et verbum illud ad *δοσις* referatur, *quibus obitgit*. Si διδασκὼν μηδὲν λαγχάνειν non satis apte dicitur, ad hoc vocabulum per zeugma repete *ἔχει*. Locutionis autem λαγχάνειν τινὲς obtingere alicui, exemplum frustra quaesivi.

P. 15. v. 21. leg. Wakefield.

P. 16. v. 14. a fin. dele punctum post *tres*.

P. 20. v. 10. a fin. post „et ut“ adde: Soph. El. 93. *ἐνταῦθα μοι γὰρ οἶκον*.

P. 24 post v. 19. adde:

V. 213. *διπτοῦσα* Ald. Lasc. *ἐλπιτοῦσα* Brub. Herv. 2. rell. *διπτοῦσα* (sic) Herv. 1. *διπτεῖν* est etiam Tro. 736. in Ald. rell. *διπτοῦσα* Hel. 1096. *διπτεῖν* Herc. f. 921. alibi semper *ἐλπιτεῖν*. *διπτεῖ* Soph. Ai. 239. Ant. 153. Trach. 780. Cf. Herm. ad Ai. 235.

Ib. v. 25. post *ἐχρηστούμεναι* adde: Lasc. Ald. rell.

P. 31. post v. 7. adde: Herm. ad Soph. Antig. 706. ad Eur. Bacch. 200 minus explicite de discrimine, quod inter *εἰ* et *ἤν* intercedere statuit, exposuit, quam ut de eius doctrina iudicare possim.

P. 32. v. 7. a fin. adde: Lenting. nov. Act. Trai. p. 23. hunc versum interrogative legendum esse censet, ut nutritis dubitatio quaedam de Phaedrae innocentia significetur. Non male.

P. 77. v. 11. post *ἦ ες* adde: Lenting. p. 25. versum 905. spurium iudicat, et in hoc versu *ἐς* quos *τοὺς* pro *ἐν* *φαν* *τοῖς* dictum accipit: quo se nescire, ubi *εἰς* pro *ἐν* poni liceat, ubi non liceat, declaravit.

P. 79. v. 15. adde: *Cave iungas δε ή φρον.* — *ἐκλήγγο* — *νοῦν ἄν ἡπαρώμεθα*, quod Lenting fecit p. 26. Vid. Gramm. gr. §. 520. not. 5. *νοῦν ἄν ἡπαρώμεθα* est *Tunc nos non deciperemur*, nec a superioribus pendet.

P. 83. v. 12. adde: Quod adhuc, imprimis Valckenaerio auctore, pro explorato habebatur, *idem* apud Atticos non esse *αὐτός*, sed *ὁ αὐτός*, vel per crasin s. *ὠτός* s. *ἄτός*, id nuper Viri docti in dubium vocare conati sunt, imprimis Buttmann. ad Soph. Phil. 119. Hermann. ad Soph. Antig. 920. Et Buttmann. quidem hoc argumento pugnat, quod *αὐτός*, non *ἄτός* vel *ὠτός*, plurimis locis in Codd. et edd. pr. sine varietate legatur, ubi sensus *ὁ αὐτός* poscat, *ἄτός* autem, ut nunc scribendum contendant, nusquam in codd. inveniatur, haud minus frequenter tenuis etiam littera praecedat, ut Oed. T. 557. *καὶ τὸν ἐπ' αὐτός τιμ.* Eurip. Ph. 927. (920. m. ed.) *ἄνῃ ὅδ' οὐκ αὐτός.* Soph. El. 917. *τοῖς αὐτοῖσι γὰρ οὐκ αὐτός αἰὶ δαυμόν παρὰ τῶν.* Codicum quidem auctoritatem vereor, ne, ut nonnulli nimis spernunt, sic alii, in contrariam partem peccantes, nimis superstitiose sequendam censeant: nullus enim eorum est, quin iis vitii inquinatus sit, quae hodie vix pueris condones. In quibus autem tot vitia inveniuntur, iis cur ibi fidem habeamus, ubi res rationi repugnat? Si autem *αὐτός*, *idem*, mutare non audemus, propterea quod haec constans omnium Codd. scriptura est, num etiam *ἄνῃ*, *ἄγών*, *ἄγαθός*, prima producta toleranda sunt, quia ea Codd. non minus constanter exhibent, an tunc *ὠνῃ*, *ὠγών*, *ὠγαθός* metri causa scribendum est? Hoc quidem dubitationem non habet, quum metrum rationem adiuvet; at quum in his aperte peccatum sit, et quidem constanter, cur in *αὐτός* pro *ὠτός* s. *ἄτός* non item peccatum esse suspicemur? imprimis quum nonnullis in libris nonnunquam *ἄτός* legatur, ubi alii *αὐτός* habent v. c. Alc. 142. Tro. 1256. Bacch. 1219. Soph. Phil. 521. Neque enim recte Buttmann. dicit, scripturam *ἄτός* nimium probare videri debere iis, qui solam per *α* crasin vere atticam esse demonstraverint. Ea enim demum argumenta nimium probare dicunt dialectici, in quibus ex iis, quae sumta sunt, effici aliquid potest, quod vel per se absurdum est, vel iis, quae efficienda sunt, contrarium; quorum neutrum in hanc quaestionem cadit. Hoc autem tantum ex eo sequeretur, crasin *αὐτός*, *ἄνῃ*, *ἄγών*, *ἄγαθός* librariis ignotam fuisse; quamquam in Baccharum loco in Pal. legitur *ἴθ' αὐτός*, teste Elmsleio, et praeter argumenta a Dawesio aliisque iam allata egregie eam scripturam firmat Apollon. Dysc. *περὶ ἀνρδέμων* in Bekkeri anecd. p. 495. 25. *καὶ ὥς ὁ ἄνῃ ἄνῃ, ὁ ἀνρδέμων ἄνρδέμων, οὕτως τὸ ἴσῃον οὕτως ἴσῃ.* Haec igitur si craseos *ὁ α* antiqua scriptura fuit, ut videtur, ea quum alia scriptura *ὠν*, ex Ionica dialecto petita, paulatim obliata esset, (sicut etiam Iph. T. 752. nonnulli scripserunt

τάγαμέμνος pro τάγαμέμνος) quid mirum, librariorum ἄγων, ἀνῆρ, ἀγαθός, αὐτός scripsisse, ubi ἄγων, ἀνῆρ, ἀγαθός, αὐτός scribenda erant, et hoc ipsum, quod ἄγων, ἀνῆρ, ἀγαθός toties, adversante et metro et sensu, legitur, documento esse potest, scripturam antiquam fuisse ἄνῆρ, ἄγων, ἀγαθός, eundemque fontem erroris. Quod vero rem conficit, in neutro et casibus obliquis, quos vocant, ubi idem dicendum est, nunquam scriptum reperitur αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῇ, αὐτά, sed semper et ubique ταυτό, ταυτοῦ, ταυτῇ, ταυτά. Quid igitur? num in neutro et casibus obliquis articulum necessarium fuisse, in nominativo non fuisse dicamus, et, quamvis Tro. 1017. legatur κῆρυκας ποσειδῶν τὸν αὐτὸν αἰδέσθαι, tamen Iph. A. 354. ferri possit οὗτος αὐτός ἰδὲν αἰδέσθαι, non δούτος? an, quum in illis nunquam desideretur articulus, si in nominativo desit, hoc errori librariorum, craseos naturam, etsi ipsa analogia satis firmatam, ignorantium, tribuendum esse? At spiritus mutandus est. Verum; at hoc cur maiorem offensionem habeat, quam si Hec. 490. αὐτῇ pro αὐτῇ, Med. 911. αὐτῇ pro αὐτῇ, Alc. 1012. αὐτῇ Ald. pro αὐτῇ Herv. 2 rell. ταῦτ' pro ταῦτ' Hipp. 387. Alc. 1072. Ion. 335. 772. ταῦτ' pro ταῦτ' Ion. 587. scribas? At tenuis littera saepe praecedit, quae, si αὐτός vel αὐτός scribitur, in aspiratam mutanda est. Num igitur Iph. T. 336. lectio Ald. retinenda εἰς τ' οὐμόφυλον, vel Soph. Trach. 1060. οὐτ' Ἑλλάς, ne tenuis τ' in aspiratam θ mutetur, aut Suppl. 756. scriptura Aldinae ὅν δ' οὐκ' ἄγων ἦν relinquenda est, ne, si ἄγων, quod metrum poscit, scribamus, pro tenui x aspiratam x scribere cogamur, οὐκ' ἄγων ἦν? et maiorisne audaciae est, οὐκ' αὐτός ἦν, αὐτὸς δὲ οὐκ' αὐτός pro οὐκ' αὐτός scribere, quam Electr. 33. χρυσὸν εἶπ', δὲ ἄν κτάνῃ, quod metrum poscit, pro χρυσὸν εἶπεν, δὲ ἄν κτάνῃ cum anapaesto in quinta sede Quod vero Buttmann locum Philoct. 300. affert, εἰς σὲ γὰρ πομπὴν τε καὶ τὸν ἄγγελον ἦεν, nihil cogit αὐτὸν eundem interpretari, cuius pronominis sensus est in τε — καί, sed est, qui ipse nuntius es, non per alios nuntias, ut αὐτός αἰνέει Eurip. Suppl. 590. qui v. 568. αὐτάγγελος vocatur. Non magis in Oed. T. 459. scribi necesse est φανήσεται δι παῖοι τοῖς αὐτοῦ ξυῖν Ἀχιλλεύς αὐτὸς καὶ πατήρ, quum in vulgata scriptura αὐτός commodus sensus insit, ipse erit frater et pater filiorum suorum. Sic accipienda etiam videri possint loca Oed. T. 557. καὶ τὸν ἔτ' αὐτὸς εἶμι. Eur. Phoen. 920. ἀνῆρ δὲ οὐκ' αὐτός. Herc. f. 911. ὁ δ' οὐκ' αὐτός ἦν, ubi nunc scribitur αὐτός. αὐτός enim opponi voculae ἄλλος, ut Med. 744 sq. et similiter Germanice dici posse, *er war nicht mehr er selbst*. Sed, ut hoc Germanice bene dicatur, a Graecis tamen pron. αὐτός in hac formula ita usurpati nullum exemplum mihi innotuit, qui δ' αὐτός dicunt, ut Thucyd. III. 38. ἴσμεν οὖν ὅ αὐτός εἶμι τῇ γνώμῃ, loco ab Elmsleio ad Soph. Oed. T. 567. adscripto; nec Latini dicunt: *iste homo non*

amplius ipse est, sed idem; et in eadem formula apud Soph. Phil. 521 in antiquis quoque édd. legitur, τοῖ οὖν αὐτὸς τοῖς λόγοις τοῖτοις φανῆς. ubi Tricl. οὐκ αὐτὸς. Cf. Add. ad p. 460. His ita explicatis vix opus est ad eam rationem confugere, quam Hermann. l. c. exposuit. Is enim, ubi is, quem eundem dicimus, subiectum sit orationis, ibi ὁ αὐτός s. αὐτός poni, ubi praedicatum sit, eundem aliquem esse, ibi recte αὐτός sine articulo usurpari existimat. Constat quidem, nomina, ubi subiecti vice fungantur, articulum adiunctum habere, ubi praedicati, plerumque eo carere posse; quamquam ne hoc quidem ubique valet: nam praedicatum etiam articulum habet, quum eo res aliqua vel homo ad id refertur, de quo antea sermo fuit, ut Eur. El. 376. τίς δὲ πρὸς λόγῳ βλέπων Μόρτυς γένεαι ἄν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθός s. ἀγαθός. Cf. Suppl. 653. At in nostra formula articulus additus vel omissus apud prosae certe scriptores significationem mutat; ubi autem articulus significationem mutat, nominis sine articulo in praedicato positi ea significatione, quam alias additus articulus tribuit, hoc unum exemplum esset. Quae vero ad hoc illustrandum loca affert Herm. ex iis duo supra removi, Soph. Oed. T. 459. et Phil. 50. Et prioris quidem ipse Herm. hunc proprie sensum esse dicit: *suorum liberorum ipse frater est et pater*, nec ibi potuisse ὁ αὐτός usurpari, quum non de incerto aliquo, sed de certo homine, Oedipo, sermo sit. Quae quid aliud sibi volunt, nisi eo loco αὐτός esse *ipse*, non *idem*? Sed in duobus aliis locis Oed. T. 557. Eur. Phoen. 920. equidem necessario αὐτός scribendum existimo, quamvis utrobique praedicati loco sit; nam qui αὐτός, *ipse*, dicit, is alium ab eo diversum animo quasi ei opponit, ut sit *ipse*, non *alius*; qui ὁ αὐτός, *idem*, is uni diversa et inter se contraria vel certe raro coniuncta tribuit, ut Alc. 142. καὶ πῶς ἂν αὐτὸς καθάνοι τε καὶ βλέποι; Hec. 292. λόγος γὰρ ἐκ τ' ἀδοξούτων ἰὼν Κάκ τῶν δοκούτων αὐτὸς οὐ ταῦτόν σθίνει. ubi vid. not. Med. 255. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς οἱ κῆρ' ἦκει λόγος. Cf. Hipp. 998. Iph. A. 354. Iph. T. 712. Hel. 127. 558. 1010. Troad. 1256. Similiter Soph. Phil. 1330. ἐστ' ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἰῶν, τῇδε δ' αὐτὸν δόση πάλιν, ubi si αὐτός serves et veritas, *quamdiu hic sol hac parte coeli ipse orietur* etc. quid illud *ipse* sibi velit, fateor me non intelligere. Neque vero, si αὐτός scribitur, hoc dicetur quasi de uno e pluribus solibus, sed sensus erit: donec idem sol erit, nec mutabitur, s. alius in eius, quem nunc videmus, locum succedet. In Antig. 920 Herm. edidit ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥεῖαι τῆνδε γ' ἔχουσιν, et vertit: *earumdem aurarum flabra ipsa hanc nunc, ut ante, tenent*. In quo quid tandem sibi vult *ipsa* flabra? His de causis nondum credo, Atticis pro ὁ αὐτός dicere licuisse αὐτός, sed hanc corruptam esse lectionem e scriptura αὐτός, ut ἀνῆρ, ἀγών, ἀγαθός ex ἀνῆρ, ἀγών, ἀγα-

θός, quae scriptura facilius ita depravari potuit, quam
ὅντος, ὡνός, ὡγών, ὡγαθός.

P. 101. v. 18. adde:

Porson. ad Arist. Plur. 115. ed. Dobree e vestigiis
Flor. A. em. *φανερὰ δ' εἰλὲν δ' ἄτα*. Cf. Or. 965. ed.
Pors. Heracl. 941.

P. 109. v. 16. adde:

Cf. Porson. et Dobree ad Arist. Nub. 23.

P. 111. v. ult. Similiter Soph. El. 796. quum Clytaemn.
dixisset *οἶκον Ὀρέστis καὶ οὐ παύσεται ταδε*, Electra re-
sponderet: *παυόμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν*.

AD ALCESTIDEM.

P. 114. v. 29. Wüstemann. eo offensus, quod deus se ipsum
δαίον appellat, revocavit *ἐνύχχαν* sc. οἶκος. Si de domo
hoc dicere voluisset poeta, laud dubie scripsisset *τυγχά-
ναι*, non *ἐνύχχαν*.

Ib. v. ult. post *πάντα* adde: *promittere* interpretatur Schae-
fer. ad Eur. El. 33. ed. Seidler.

P. 115. v. 7. a fin. Brub. Herv. 1. *τιμᾶς*, quod ipsum pro-
bat Lenting. p. 30.

P. 116. v. 3. post *σφῆλαις* adde: Monk. conl. *σφῆλαια*, de
quo recte indicat Wüstemann.

P. 118. post v. 6. adde:

V. 66. *ἔπικρον*. Vid. Elmslei. ad Med. p. 95. not. f.

Ib. post v. 8. a fin. adde: V. 78. *δόμος Ἀδμήτου* Ald. roll.
et Codd. recte: nam prima voc. *Ἀδμητος* syllaba alibi
semper producitur. *δῶματ' Ἀδμ.* e Zimmermann. me dor-
mitante irrepsit.

Ib. post v. 3. a fin. adde: Wüstemann. interpunxit: *ἀλλ'
οὐδὲ φίλων τις πῖλας; οὐδεὶς — παῖς;*

P. 119. v. 4. post B. D. E. adde: Wüstem. ed. — — *φθι-
μένην Βασίλ. χρηὴ πενθεῖν, ἢ ζῶσ' ἔτι φῶς λύσσει Πελίον παῖς*.
esse enim paroemiacum. *φῶς τόδε* docte illustrat Lenting.
p. 31.

P. 120. v. 7. a fin. post „*οὐ τιολαίας*“ adde:

Hermann ad Soph. Antig. 603. non dubitandum vi-
detur, quin dederit poeta: *χαῖτα τ' οὐτις ἐπὶ προθυ-
ροῖς τομαῖος, δ' δὴ τιάνων πένθεσσι ποτναῖ, τιολαία τε
δουπῆ χεῖρ γυναικῶν*, ut οὐ e superioribus repetatur.
Quod ut saepe fiat, nolim tamen contra Codd. et
edd. οὐ expungere.

P. 122. v. 8. post „*notavi*“ adde: ad Phoen. 86. Cf. ad
Andr. 1157. Discrimen tamen an sit inter *θειῶν* τις et

Θεός τις; quale Herm. statuit ad Soph. Ai. 977. dubito: nam et qui *Θεῶν τις* dicit, deum, non hominem, aliquid facere significat, et qui *Θεός τις*, non certum quemdam, sed aliquem deum esse indicat.

P. 123. post v. 4. a fin. adde: Lobeck. ad Phryn. p. 752.

P. 125. post v. 9. adde: Qui dicit *περὶ τινας θνήσκουσιν*, hoc dicit, *mori ratione alicuius habita*, i. e. propter eum, qui *θν. ἐπὶ τινας*, *mori ad alterum servandum*. Utrumque, si sensum spectes, idem est; sed idem sensus diversa ratione explicatus. Eadem est ratio locutionum *μάχεσθαι, ἀμύνεσθαι περὶ πατρίδος*.

P. 133. v. 6. a fin. adde: Nec *ἔχον* reprobatur Herodian, ap. Lobeck. ad Phryn. p. 457. ubi vid. not.

Ib. v. 3. a fin. Sensus est: si Pheres pro te mori sustinisset, et tu viveres, nec mihi necesse esset pro te mori. In fati enim erat, ut Admetus moreretur, nisi aliquis pro eo morti se obtulisset. In his quid absurdi sit, ut ait Wüstem., non video.

P. 134. v. 8. a fin. post *θρασύνει* adde: (*θρασυνεί* et *τόποις* sec. Lenting. ad Med. 469.)

P. 135. v. 10. post Flor. A. adde: (*ἐμοῦ γυνή* sec. Lenting. ad Med. 479.)

P. 137. v. 20. *πολλή μ' ἄν*, praetulit etiam Wüstem. quia opposita sint verba *σοῦ γ' ἄνεστ*. At tunc scribi oportuit *πολλή μ' ἄν*. i. e. *πολλή ἐμὲ ἄν*. *πολλή γ' ἄν*. minus verisimile est a librariis profectum esse, quos potius sequenti γ' deterritos esse credas.

P. 141. v. 19. leg. insolitam.

Ib. v. 3. In iis, qui formae *ἔπισα*, *πείσαι* patrocinentur, Wüstem. Lobeckium etiam commemorat ad Phryn. p. 724. At is de recentioribus Graecis loquitur.

P. 144. v. 15. leg. *ἔεται* pro *ἔεται*.

Ib. post „*μυνῦ*“ adde: Iph. T. 980.

P. 146. post v. 9. adde:

Nostra lectio eo quoque commendatur, quod Enripides sententias generales amat.

P. 148. v. 17. a fin. adde:

Αἰγυῖων citat Hermann. elem. d. metr. p. 662.

P. 151. v. 15. post Flor. A. adde: Parr. B. D. Lasc. Ald. rell.

Ib. v. 25. post „*sooner*“ adde: Cf. Ruhnck. et Valcken. ad Ernest. epist. ed. Tittmann. p. 181. quem locum citat Wüstem.

P. 157. v. 11. post „ὅτ' ἔνεκα“ adde: At scribimus τοῦνεκα pro τοῦ ἔνεκα, non θοῦνεκα. Itaque si illa explicatio vera, scribendum etiam δτοῦνεκα, non δθοῦνεκα. [Exemplari quod utor editionis Lipsiensis Gnomiconum Brunck. p. 361. iam dudum adscripti: „Si esset compositum ex ὅτου et ἔνεκα, legeremus δτοῦνεκα, ut τοῦνεκα.“ De elisione vocalis: in ὅτ. adhuc quaerendum. G. H. S.]

IN ANDROM.

P. 181. v. 10. a fin. post τὰ πρόσθεν adde: Lobeck. ad Phryn. p. 284. significat, antiquiores dixisse πρόσθεν, non πρόσθε. At vid. Soph. Phil. 958. ubi πρόσθε est in secunda et quarta sede, sicut Oed. C. 1375. 1549. Oed. T. 268. 1483. etiam cum elisione ib. 1114. τοῦ πρόσθ' ἐρχόμεν, ut Trach. 1073.

P. 186. v. 8. post „benevolam esse“ adde: Hoc sensu αἰ-δύσαι legitur Iph. T. 925.

Ib. v. 15. adde: Cf. id. ad Soph. Ant. 1115.

P. 187. v. 12. adde: Cf. ad Troad. 99.

P. 190. v. 15. a fin. post „in re“ adde: praeteriti temporis.

P. 198. v. 5. a fin. pro „Flor. v.“ lege: Flor. A.

P. 207. v. 14. adde: Ut hic ἀνολα, ultima longa, ἀνολα, sic Aesch. S. c. Th. 402. τάχ' ἂν γίνοντο μάρτις ἡ νόλα τινί, ubi tamen Blomf. ἐννολα τινί. Soph. Phil. 129. μορφὴν δηλώσας, ὡς ἂν ἐννολα προσῇ. Sed antiquas edd. ἀννολα. Trach. 550. ἀννολα μ' ἔχει.

P. 215. v. 8. a fin. adde:

V. 724 sq. De duplici τις vid. Porson. Add. ad Hec. p. 103. ed. Lips. sec.

IN SUPPLICES.

P. 244. v. 5. a fin. post „Hec. 482.“ adde: Troad. 57. 465. 469.

P. 247. v. 20. post „vid.“ adde: Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 266.

P. 264. v. 8. post „σικ. βλίσται“ adde: Herm. ad Bacch. 1301. sic distinguendum censet: ὄρες, ἄβουλος ὡς περικτομήμνη τοῖς κροτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλίσται σὴ πατρί. *Vides, inquit, quam inops consiliis a quibusdam dicta patria tua, quam torvum vulvum tollat.* Dativum tamen verbo ἀναβλίσται inunctum firmat loco Ionis 1465. ἄλλον δ' ἀναβλίσται λαμπάσαι.

P. 266. v. 3. a fin. adde: At vid. ad Hipp. 1068.

P. 267. v. 23. post „explicant“ adde: vel potius pro ἐρ-θως λίγαν.

P. 272. v. 1. pro „appositum“ lege: oppositum.

P. 275. v. 9. pro „Ineptis“ lege: Ineptia.

P. 481. v. 8. Idem iudicat Hermann. ad Soph. Antig. 1177. At *ἔν* non rarum est pro *ὅς ἦν*, v. c. Andr. 968. Tro. 1225. 1229. Hel. 1437. Cf. ad Hec. 804. Hel. 1199. *ὁ παρὼν*, *ὅς ἄλλοι*, non *ὅς πάρεστι*, sed *ὅς παρῆν*. Soph. El. 927. τοῦ πλησίον παρόντος, ἥτις ἄλλοι.

P. 285. ad vv. 2 — 6. Extravi: vid. Schömann de comit. Ath. p. 343. C. O. Müller in Erschii et Gruberi Encyclop. T. VI. p. 217. b.

P. 291. post v. 22. adde:

V. 801. Τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν mire dictum de cadaveribus nondum sepultis. Erfurdt. ad Soph. Antig. 511. ed. sec.

P. 300. v. 6. adde: Ad ἦθος πλούσιον confer. Electr. 369. λιμὸν γ' (ἔιδον) ἐν ἀνδρὶ πλουσίῳ φροτῆματι, γνώμην τε μεγάλην ἐν πέτρῃ σώματι, ubi ut λιμός vocatur illiberale hominis ingenium, qui comportatis recte uti nescit, et opponitur γνώμῃ μεγάλῃ, sic πλούτος τῆς ψυχῆς vel πλούσιον ἦθος est γνώμῃ μεγάλῃ, generosa animi índoles, quae bonis recte utitur, non solum ipsa iis fruitur, sed ea aliis etiam impertit. Cf. Menandri et Phil. reliquiae ed. Meinek. p. 246. CLXXV.

IN IPHIGEN. AULID.

P. 325. v. 8. pro „partem“ lege: patrem.

P. 333. v. 14. post „643.“ adde: Similiter Troad. 984. *ὅς γ' ἰσδοῦσα βαρβάρους ἐσθήμασι χρυσῷ τε λιμπρόν* — —.

P. 336. v. 4. a fin. post „lora concutere“ adde: et sic apud Soph. El. 712. aurigae ἥντας χερσὶν Ἐμισαν.

P. 344. v. 7. a fin. post „euge bene“ adde: μάλιστα γι sibi ipsi respondentis est Helen. 351.

P. 349. post v. 6. a fin. αὐτὸς τε καὶ γῇ legitur Troad. 861.

P. 366. post v. 18. Vide an Ἄρει illis locis defendi possit, quae Monk. ad Alcest. 50. adscripsit.

P. 368. v. 10. a fin. Ex quo haec scripsi, antiquas editt. diligentius inspexi, et illud adhuc mihi observasse videor, ubi vis sit in pronomine, ut, quum quis de se ipso loquatur. vel ad alium orationem convertat, ἑμὲ τοῦ, αὐτοῦ diceret, ibi constanter scribi αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτόν, ut Soph. Oed. C. 34. 308 sq. 660. 981. El. 572. 803. 966. Ai. 967. 1099. 1366. Phil. 167. 902. itaque etiam in oppositione τὴν αὐτὸς αὐτοῦ Oed. C. 930. cf. 1356. αὐτῇ πρὸς αὐτήν El. 285. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ Ai. 906. ἔμοι μικρὸς τέ-σσηκεν, ἢ κείνοις γλυκὺς, αὐτῷ δὲ τιτανός. at non, ubi non tam oppositio est, quam coniunctio, ut Oed. C. 1124. καὶ σοὶ θεοὶ πόρουεν, ὥς ἐγὼ θίλω, αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε. At ib. 1396. scribitur: οὐκ Ὀιδίποιν τοιαῦτ' ἔνιμε παῖσι τοῖς αὐτοῦ (Brunck. αὐτοῦ) γέγρα. Nam simpliciter est τοῖς ἑμοῖς

- παιδοί γέρα ἐνευμα. Secundum hæc Alc. 85. Suppl. 362. non necesse est scribi αὐτῆς, αὐτοῦ, hoc loco necesse est.
- P. 372. v. 15. a fin. post „subducitis“ adde: *tanquam boni ratiocinatores* (Cic. Off. I, 18, 59. Cf. quæ de ἐὶλογιστῆς monuit Wytttenbach. ad Plut. p. 707.).
- P. 374. 20. pro „*st fortuna ita feri*“ scribe: si rem assecutus fuerit, si futuri divinandi conatus ei successerit.
- P. 376. v. 2. post „ad Heracl.“ adde: 44.
- P. 381. v. 15. a fin. adde: An inde ductum, quod dicitur προμνῆται τί με γνώμα, ut Soph. Oed. C. 1075.
- P. 391. v. 7. Vid. Add. ad p. 31. v. 7.
- P. 395. v. 6. lege: videntur.
- P. 397. v. 7. a fin. pro „*tertia*“ lege: quarta.
- P. 400. v. 11. pro „*Hoc quidem hæc*“ lege: *Hoc quidem loco.*
- P. 403. v. 8. post „*vix puto,*“ adde: οὐκ ἄξιος nihil aliud esse potest, nisi *prout me dignum est*, ut Hipp. 1042. legitur ὡς ἄξιόν τ' ἐστ' εἶπας, pro ἄξιόν σου.
- P. 408. v. 5. a fin. post „*ex h. l.*“ adde: Electr. 814 sq.
- P. 409. v. 16. post „*circum aram*“ adde: ut Herc. f. 906 sq. legitur κανοῦν ἐν κύκλῳ Ἐλίκτο βαμοῦ. Cf. El. 804. 1146

IN IPHIGEN. TAUR.

- P. 419. v. ult. post „ἀγκύλας“ adde: Tro. 1040. πρὸς πρόμει γεῶν τήνδ' ἐκπορεύειν. Soph. El. 405. ποῖ δ' ἐκπορεύῃ, u. Brunck. e coniectura dedit ἐκπορεύῃ.
- P. 420. v. 16. post „§. 477. c.“ adde: Cf. Med. 500.
- P. 441. v. 15. adde: At σφαγεῖον pro *victima* dubitationem habet. Vid. ad Troad. 749.
- P. 457. v. 13. adde: Eodem tamen modo Helen. 440. ἢ κατθανεῖ, Ἑλλήν περικῶς, οἷσιν οὐκ ἐπιστρεφάι.
- P. 460. v. 14. a fin. adde: Ad sensum comparari potest Thuc. I, 140. εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὁργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πρᾶσσόντας — — quo etiam scriptura ἀετός firmatur.

SUMTIBUS I. A. G. WEIGELII PRODIERUNT:

Graecae linguae Dialecti recognitae opera Mich. Maisttaire.	
Post I. F. Reitzium, qui praeft. et excerpta ex Apoll. Dysc.	
Gramm. addid. totum opus rec. emend. aux. F. G. Stur-	
zius. 807. 8 maj.	
	3 rthlr. 8 gr.
Charta meliori	4 rthlr.
— scriptoria	5 rthlr.
Sturzii, F. G., Liber de Dialecto Maced. et Alex. 808. 8	
mai. (Pars 2da Operis Maisttaire.)	1 rthlr. 4 gr.
Charta script.	1 rthlr. 18 gr.
Dionysius Longinus de Sublimitate. Gr. et lat. Denuo	
rec. et animadv. I. Toupit, D. Ruhnkenii, F. I.	
Bastii integris et aliorum excerptis suisque, item ap-	
paratu critico uberrimo indicibusque locupletissimis in-	
struxit B. Weiske. 809. 8 mai.	3 rthlr.
Charta script.	4 rthlr.
— membr. (velin)	7 rthlr.
Fabulae Aesopicae, quales ante Planudem fereb. ex vet. cod.	
Abb. Flor. nunc prim. erutae una cum aliis partim hinc	
inde coll. partim ex codd. depromptis, lat. vers. et not.	
exorn. Stud. Fr. de Furia. C. ind. (Acced. Prolegomena	
editoris, Fabricii not. litt. Tyrwhitt de Babrio, Hushkii	
Diss. de Archiloch. Bentley Diss. de Aesopo.) 810. 8	
mai.	3 rthlr.
Charta script.	4 rthlr.
— membr. (velin)	7 rthlr.
Tom. I. Graec. C. not. Fr. de Furia et al. Sine	
Diss. Fabricii, Tyrwhitt etc. C. ind. 810. 8 mai.	1 rthlr.
Charta script.	1 rthlr. 8 gr.
aedem fabulae, graece, c. not. et ind. Schneideri. In	
usum schol. 810. 8 mai.	12 gr.
Charta script.	18 gr.
Empedoclis et Parmenidis Fragmenta ex cod. Taur. Bibl.	
restit. et ill. ab A. Peyron. Simul agitur de genuino gr.	
textu comment. Simplicii in Arist. de coelo et mundo.	
810. 8 mai.	16 gr.
Charta script.	1 rthlr.
— membr. (velin)	1 rthlr. 16 gr.
Pindari Opera quae supersunt. Textum in genuina metra restit.	
et ex fide libror. MSS. doctorumque connect. rec. annot. crit.	
scholia integra, interpr. lat. comment. perp. et indd. adi.	
A. Boeckhii. Tom. I. P. 1. 2. 811. 814. 4 mai.	10 rthlr.
(Tomi primi pars prior textum poetae complectitur librorum	
scriptorum subsidio recensitum, quorum descriptionem prae-	
fatio suppeditat, eumque ad leges metricas constitutum, quae	
in altera parte explicantur. Altera pars continet de metris Pin-	
dari librorum tres, quibus praecepta artis metricae et musices	
Graecorum docentur, cum notis criticis in Pindari carmina.	
In calce addita est tabula Graecae musices modis explicandis	
inserviens.)	
Tom. II. Pars I. 1819. Scholia gr. cont.	6 rthlr. 8 gr.
Tom. II. Pars II. et ult. 1822. Compl. interpret. lat.	
Commentar. perp. Fragmenta Indd.	10 rthlr.

005667026

ML

